

Вищий навчальний заклад «Університет імені Альфреда Нобеля»

КАФЕДРА ГЛОБАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

**Міжнародний проєкт
Еразмус+ Модуль Жан Моне**

**«Висвітлення нової архітектури європейської безпеки у викладанні та
наукових дослідженнях»**

№ 101126795 – EuSANU – ERASMUS-JMO-2023-HEI-TCH-RSCH

**ПОРТФОЛІО
ЗДОБУВАЧІВ З КУРСУ
АРХІТЕКТУРА ЄВРОПЕЙСЬКОЇ БЕЗПЕКИ: НОВІ
ВИКЛИКИ ТА ТЕНДЕНЦІЇ**

**Co-funded by
the European Union**

«Funded by the European Union. Views and opinions expressed are however those of the author(s) only and do not necessarily reflect those of the European Union or the European Education and Culture Executive Agency. Neither the European Union nor the granting authority can be held responsible for them».

«Фінансується Європейським Союзом. Проте висловлені погляди та думки належать лише автору(ам) і не обов'язково відображають погляди Європейського Союзу чи Європейського виконавчого агентства з питань освіти та культури. Ні Європейський Союз, ні грантодавець не можуть нести за них відповідальність».

Дніпро, 2023/2024 навчальний рік

Зміст

1	<i>Абу Дайєх А.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	6
2	<i>Бабін В.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	12
3	<i>Багацька Д.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	17
4	<i>Бідняк А.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	24
5	<i>Білик В.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	30
6	<i>Биханов Т.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	40
7	<i>Бобух Л.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	47
8	<i>Вабілева С.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	55
9	<i>Василик В.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	68
10	<i>Волкова І.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	76
11	<i>Гаврина Я.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	83
12	<i>Голоскоков Б.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	91
13	<i>Громовой І.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	97
14	<i>Губський Д.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	103
15	<i>Дмитрієв В.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	110
16	<i>Долгов В.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	118
17	<i>Дубель С.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	125
18	<i>Жеребко О.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	132
19	<i>Захарків Ю.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	143

20	<i>Іванова Г.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	153
21	<i>Іванченкова Д.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	164
22	<i>Камишев Б.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	172
23	<i>Караповська Д.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	177
24	<i>Катранжі І.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	184
25	<i>Кірнос В.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	193
26	<i>Климюк М.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	203
27	<i>Ключко Є.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	219
28	<i>Коноваленко О.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	217
29	<i>Корнач Н.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	226
30	<i>Коробка Л.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	235
31	<i>Костенко К.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	241
32	<i>Котенко А.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	247
33	<i>Кременьова У.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	253
34	<i>Кульбачко К.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	261
35	<i>Лісний К.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	271
36	<i>Лужецький В.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	278
37	<i>Луценко В.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	282
38	<i>Львова Б.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	287
39	<i>Любоцька Д.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	296

40	<i>Лянна П.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	303
41	<i>Матюшова К.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	312
42	<i>Машошина Д.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	318
43	<i>Мороз Н.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	326
44	<i>Ничипорук Д.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	333
45	<i>Огульчанський Є.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	319
46	<i>Ольшицький Д.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	345
47	<i>Паламарчук А.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	351
48	<i>Прокопенко М.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	358
49	<i>Радченко І.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	364
50	<i>Сімутіна В.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	370
51	<i>Сидоренко В.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	380
52	<i>Скидан Ю.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	387
53	<i>Смірнов Г.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	394
54	<i>Степаненко Д.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	399
55	<i>Супрун Д.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	406
56	<i>Тамаря Б.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	415
57	<i>Титаренко М.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	422
58	<i>Турчина А.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	426
59	<i>Фатуєва А.</i>	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	432

60	Фесун М.	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	440
61	Фіалкович Є.	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	446
62	Філюшина А.	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	454
63	Харченко Д.Д.	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	465
64	Хмаренко А.	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	471
65	Хохлов М.	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	479
66	Цимрюк С.	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	485
67	Шкурятко А.	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	491
68	Штанько Є.	Студентське портфоліо, що складається з трьох завдань	499
69	Баранчук О.	Студентське портфоліо (<i>закритого типу</i>), що складається з трьох завдань	-
70	Єрьомін К.	Студентське портфоліо (<i>закритого типу</i>), що складається з трьох завдань	-
71	Зеро М.	Студентське портфоліо (<i>закритого типу</i>), що складається з трьох завдань	-
72	Литвин О.	Студентське портфоліо (<i>закритого типу</i>), що складається з трьох завдань	-
73	Лобов Д.	Студентське портфоліо (<i>закритого типу</i>), що складається з трьох завдань	-
74	Москальов Д.	Студентське портфоліо (<i>закритого типу</i>), що складається з трьох завдань	-
75	Осадченко А.	Студентське портфоліо (<i>закритого типу</i>), що складається з трьох завдань	-
76	Сергієнко В.	Студентське портфоліо (<i>закритого типу</i>), що складається з трьох завдань	-
77	Спесивцев К.	Студентське портфоліо (<i>закритого типу</i>), що складається з трьох завдань	-
78	Шеремет М.	Студентське портфоліо (<i>закритого типу</i>), що складається з трьох завдань	-

Проаналізуйте історичні умови, за яких відбувся вступ Федеративної Республіки Німеччини до НАТО. Чому ця подія була важливою для зміцнення європейської безпеки?

З історії ми пам'ятаємо, що по закінченню Другої світової війни Німеччина була розділена на дві частини: Федеративна Республіка Німеччина та Германська Демократична Республіка, при чому перша знаходилася під контролем країн Європи, а друга – Радянського Союзу. 6 травня 1955 року під час другого циклу розширення Альянсу Федеративна Республіка Німеччина стала 15-м членом НАТО. Підписавши Договір, держави добровільно зобов'язуються брати участь у політичних консультаціях і військовій діяльності Організації. Ця подія стала історичним кроком у повоєнному відновленні країни і дозволило Німеччині відіграти істотну роль в обороні Західної Європи в роки холодної війни, яка тривала між країнами заходу та ССРР. Після цього приєднання кордон держави-ворога у «холодній війні» знаходився прямо поряд з ФРН.

Подія приєднання західної частини Німеччини до НАТО була надзвичайно важливою через наступні причини:

1. Німеччина – це країна, яка розв'язала дві світові війни, тому в неї особливо та той час був величезний потенціал в воєнних справах. Там були люди, що вміли розробляти дуже гарну та надійну зброю, фабрики та заводи, де можна це робити, а також ще залишилися ресурси для цього. Це все було дуже важливим для європейської безпеки, тому що підвищувало шанси того, що Європа зможе протистояти сходу, якщо знову почнеться війна.

2. Не дивлячись на то, що Німеччина тільки програла чергову війну, це достатньо розвинена країна, яка має здатність надзвичайно швидко відновлювати свою економіку, а отже вже в 1955 році могла бути повноцінним членом НАТО, що може виділяти частину своїх ресурсів на оборону країн-союзників. Доказом цього є те, що вже через 21 рік після того, як Німеччина програла Першу світову війну, вона змогла почати Другу, маючи при цьому надзвичайно велику кількість технічного обладнання та ресурсів.

3. Радянський союз з самого початку виказував бажання контролювати всю територію Німеччини цілком, тому включаючи ФРН до складу НАТО, країни заходу забирали можливість у сходу отримати будь-який контроль над цією частиною, що також є елементом зміцнення європейської безпеки, так як знову мати таку країну на стороні ворога зовсім не хотілося.

Крім того, сам факт того, що твоїм союзником є Німеччина був достатньо важливим під час «холодної війни».

4. Як вже було описано вище, Німеччина має здатність дуже швидко відновлюватися, тому, включаючи її в НАТО, інші країни забирали в неї можливість знову розв'язати війну, а це також є кроком до зміцнення своєї безпеки, бо Європа прийняла додаткову міру для того, щоб бути в союзі з нею, а не у ворожбі.

Отже, входження Федеративної Республіки Німеччини до НАТО мало ряд позитивних аспектів і сприяло зміцненню європейської безпеки.

Список використаної літератури

1. Topic: https://www.nato.int/cps/uk/natohq/topics_52044.htm#:~:text=Німеччина%20вступила%20до%20НАТО%206%20травня%201955%20року

2. Вступ до НАТО за прикладом Західної Німеччини <https://www.ukrinform.ua/rubric-ato/3736015-vstup-do-nato-za-prikladom-zahidnoi-nimeccini-comu-ce-ne-pidhodit-ukraini.html>

3. Якщо розділена Німеччина змогла вступити в НАТО, чому б не зробити це Україні? <https://zn.ua/ukr/WORLD/jakshcho-rozdilena-nimechchina-zmohla-vstupiti-v-nato-chomu-b-ne-zrobiti-tse-ukrajini.html>

Як вплинула Давня Греція на розвиток Європи?

Що ми запозичили у греків?

Давня Греція – це колыска сучасних народів Європи, її вплив на наше життя є більшим, ніж ми думаємо. Що саме приходить на роздум, коли нам кажуть про Давню Грецію? Прекрасні Античні храми та скульптури богів чи міфи про славетні військові походи, а може Гіппократ та набуття знань медицини? Греція розвивалася у різних напрямках, тому вплинула на всі сфери та аспекти сучасного життя.

1. Управління: Греки першими у світі порушили питання про спосіб життя. Афіньська демократія, заснована в ті далекі часи, і нині є взірцем для кожного, хто замислюється про рівноправність і свободу кожного громадянина, а місто Афіни заслужило називатися історичною столицею Європи. Свобода і рівність, втілені в цій формі правління, спричинили небувалий інтелектуальний сплеск, який стався в 5-6 століттях до нашої ери. Афіньська демократія, що надавала народу небачені раніше повноваження, досі залишається

неперевершеною моделлю управління, на основі якої побудоване управління усіх демократичних країн світу.

2. Мистецтво: Найвищого піднесення і розквіту давньогрецька культура досягла в V-IV ст. до н.е., ставши винятковим, неповторним та багато в чому перевершеним феноменом в історії світової культури. Зразки художньої творчості, що дійшли до нас, - скульптура, архітектура, архітектура, розписи, кераміка, поезія, драматургія, лірика, а також міфи і сказання Античної Греції - належать до безцінних творінь людства. Сократ, Платон та Аристотель сформулювали сучасний європейський спосіб мислення. Біля витоків світової літератури стоїть Гомер зі своїми поемами «Іліадою» та «Одіссеєю», з якими зараз знайома практично кожна людина.

3. Спорт: Не будемо забувати, що саме з цієї країни мають походження олімпійські Ігри, які й досі проводять між собою різні країни, щоб визначити чий громадянин є найбільш сильним, швидким та здібним. І як повага до засновників Олімпійських ігор першою на параді відкриття йде команда Греції під грецьким прапором і першим звучить грецький гімн.

4. Медицина: Гіппократ заклав основи сучасної традиційної медицини, широко користувався методами фітотерапії і, як з'ясувалося нещодавно, навіть проводив трепанацію черепа, а його клятву лікаря до сих пір дають медики, що закінчили навчання. Він одним з перших виділив 4 типи темпераменту. Крім того, саме в Греції була розроблена дієта, а також сформована ідея, що на людину впливають соціальні чинники. В одному із творів Галена, грека за походженням, - «Про призначення людського тіла»: опис частин тіла та органів, він поєднував з вивченням їх структури – гістологією, також Гален вивчав судини, хоч і дійшов хибного висновку.

5. Наука: Відкриття греків в області, математики, фізики, астрономії, географії, механіки, містобудування, архітектури, театру та інших сфер діяльності, міфологія, державний устрій, успадковані та доповнені Стародавнім Римом, вважалися в Європі істинами до кінця 16 століття. Грецька абетка була запозичена багатьма країнами, а деякими позначеннями до сих пір користуються фізики, математики та хіміки, а назви захворювань мають грецьке походження.

6. Релігія: Грецька мова стала мовою християнства, так як греки першими підхопили вчення Христа. Святе Письмо було написано і поширилося світом грецькою мовою. Протягом перших п'яти століть існування християнства всі суперечки велися виключно грецькою мовою. Християнський світ спочатку був світом грецької мови, грецьких термінів, грецьких ідей, грецьких категорій. Зараз же християнство є однією з найпоширеніших релігій у світі.

Отже, вплив Давньої Греції на сучасну Європу є величезним, можна з впевненістю сказати, що без цього впливу наше життя виглядало би зовсім інакше. Винаходи греків були надзвичайно корисними та завжди штовхали науку вперед, а їх мистецтво надихає й сьогодні.

Список використаної літератури

1. <https://papounidis.com/chem-evropa-i-mir-obyazani-grecii/>
2. https://en.nuph.edu.ua/wp-content/uploads/2014/10/4.-История-медицины-и-врачевания-древнего-мира_Часть-2.pdf
3. <https://vseosvita.ua/library/prezentacia-na-temu-mistectvo-drevnoi-grecii-245557.html>
4. <http://estetica.etica.in.ua/harakterni-risi-davnogo-gretskogo-mistetstva/>

Які регіони світу найбільш постраждали від глобальної продовольчої кризи через військові конфлікти?

Економічні потрясіння та війна в Україні призвели до зростання цін на продукти харчування та поглиблення глобальної продовольчої кризи. За даними ООН 258 млн людей по всьому світу відчували гостру нестачу харчування в 2022 році - це на 65 млн більше, ніж до початку воєнних дій. Сама Україна, яка вважається однією з глобальних житниць, у 2022 році увійшла до країн, де 25 відсотків населення зіткнулася з дефіцитом продовольства. Після 24 лютого по всьому світу різко зросли ціни на продукти харчування. Індекс цін на молочну продукцію виріс на 2,6%, на м'ясо - 4,8%, цукор подорожчав на 6,7%, світові ціни на пшеницю зросли на 19,7%, а на кукурудзу - на 19,1%, досягнувши рекордного рівня разом із цінами на ячмінь та сорго. Індекс цін на олію зріс на 23,2% через те, що провідним світовим експортером якої є Україна.

1. *Європа*: Сильно відчули наслідки в економічному плані країни Балтії та Центральної та Східної Європи. Польща виявилася найуразливішою країною через економічні потрясіння - залежність від російського газу для ринку електроенергії. Незважаючи на це, Польща прийняла найбільше громадян України - понад 3,5 мільйона людей. Другою країною за кількістю прийнятих громадян України буда Німеччина, крім того, що вона витратила багато фінансів на біженців, так і постраждала від росту цін. Португалія постраждала найменше завдяки тому, що її економіка переважно була пов'язана з ЄС - до 5,8% за поточними прогнозами Європейської комісії. Португалія вважається країною з найнижчим рівнем інфляції на даний момент - 4,4%.

2. *Африка та Азія:* Країни Африки сильно постраждали від наслідків російсько-української війни, яка призвела до перебоїв у постачанні зерна, зростання цін на продукти та посилила продовольчу кризу на континенті. Крім того, Африка опинилася в центрі боротьби за вплив між Росією та Китаєм з одного боку, та Заходом, який закликає засудити вторгнення, з іншого. Україна була однією з країн-годувальниць країн Африки як фінансово так і поставляючи продукти харчування. Крім того, до воєнних дій Африці допомагали країни Європи та Північної Америки, але після 2022 року їм прийшлося збільшити фінансування. Особливо важка ситуація склалася у Сомалі. Половина з 38 мільйонів людей, які опинилися у вкрай плачевному становищі, проживають у чотирьох країнах: Афганістан, Демократична Республіка Конго, Судан та Ємен. Понад 35 млн дітей віком до п'яти років страждають від виснаження або гострого недоїдання, 9,2 млн з них перебувають у критичному стані, їм загрожує смерть. У свою чергу, великі країни-імпортери продовольства, наприклад, Єгипет та Ліван, мають труднощі з виплатою боргів та іншими витратами через різке зростання витрат.

3. *Америка:* До початку війни в Україні Америка витратила близько 2 мільярдів доларів в рік на зусилля щодо запобігання голоду у світі, надаючи допомогу 20 країнам у рамках програми Feed the Future. Після 24 лютого Об'єднані Штати Америки асигнували понад 11 мільярдів доларів на вирішення продовольчої кризи, що виникла. Йдеться тут і про фінансування програми AGRI-Ukraine (її вартість становить \$100 мільйонів), в рамках якої надається допомога приблизно 13000 фермерів в Україні (це 27 відсотків від загальної кількості українських фермерів).

Отже, постраждали від глобальної продовольчої кризи через військові конфлікти майже усі країни світу, більшою чи меншою мірою. Країни, що не мають продовольчих проблем, вимушені фінансувати країни, де такі проблеми присутні, що має вплив на їх економіку, і це все ще без урахування воєнних дій в Ізраїлі, Кореї та Нігерії.

Список використаної літератури

1. Економіка встояла. Названо країни, яких менше торкнулася війна в Україні. РБК-Україна. URL: <https://www.rbc.ua/ua/travel/ekonomika-ustoyala-nazvany-strany-kotoryh-1653906027.html>
2. NEWS.UN. URL: <https://news.un.org/ua/story/2023/05/1440617>
3. Через війну в Україні ціни на продовольство зросли до найвищого рівня в історії – ООН. Економічна правда. 2022. URL: <https://www.epravda.com.ua/ua/news/2022/04/8/685434/>

4. Російська війна проти України загострює проблему голоду у світі. Голос Америки. URL: <https://www.golosameriki.com/a/nyt-ukraine-war-global-food-crisis/6901448.html>

5. Без шансів на успіх. Як місія з Африки возила свій "мирний план" до Зеленського та Путіна. РБК-Україна. URL: <https://www.rbc.ua/ukr/news/shansiv-uspih-k-misiya-afriki-vozila-sviy-1687192132.html>

«Холодна війна» - це уже лише історія чи й сучасність?

Історія Холодної війни свідчить про період напружених відносин між США та Радянським Союзом, який тривав з приблизно 1947 по 1991 рік. Проте, чи можна стверджувати, що ця ера завершилася разом із розпадом Союзу?

Перш за все, варто звернутися до політичних подій, які відбуваються у сучасному світі. Російська агресія в Україні, анексія Криму, Розв'язка війни Росією в Україні та втручання у внутрішні справи інших країн підтверджують наявність геополітичних конфліктів, схожих на ті, що існували під час Холодної війни.

Згодом, можна вказати на зміни у стратегіях безпеки. Збройні конфлікти зараз частіше виникають у сферах кібернетики та інформаційної безпеки, а не тільки в традиційному визначенні військової сили. Сучасні аспекти Холодної війни можна відслідковувати в кібератаках, дезінформації та інших методах гібридної війни. Зміни в природі конфліктів стали відомими через розробку нових технологій та інформаційних систем. Кібератаки, дезінформація і гібридна війна стали елементами нової безпекової парадигми. Сучасні держави та недержавні актори ведуть боротьбу не тільки на полі бою, а й у віртуальному просторі та засобах масової інформації.

Однак, не слід забувати про глобалізацію та міжнародну співпрацю. Європейські країни працюють над зміцненням спільної безпеки через міжнародні організації, такі як НАТО та Європейський союз. Це може свідчити про певне віддалення від моделі Холодної війни. Попри напружені відносини, багато країн в Європі спрямовують свої зусилля на підтримку міжнародної співпраці та глобалізації. Такі організації, як НАТО та Європейський союз, сприяють об'єднанню країн у сферах безпеки, економіки та прав людини. Зміна клімату, тероризм, пандемії та інші глобальні проблеми стали викликами, які вимагають спільних зусиль у різних частинах світу. Ці виклики впливають на безпеку Європи і вимагають сучасного підходу до їх вирішення. Замість призначення чітких ворогів і розміщення великих військових арсеналів, сучасний світ вимагає більше акценту на діалозі, дипломатії та міжнародних відносинах. Пошук спільних рішень та дотримання міжнародних домовленостей стають ключовими аспектами безпекової політики. Хоча все одно з урахуванням того що сучасний світ більше прагне до дипломатії та переговорів, знаходяться країни які розв'язують війни. Тому все одно треба зберігати, та в певному розмірі нарощувати воєнну силу, адже не всі країни схильні до дипломатії.

Список використаної літератури

- 1.Snyder, T. The Road to Unfreedom: Russia, Europe, America. Tim Duggan Books.
- 2.NATO and Ukraine https://www.nato.int/cps/en/natohq/topics_37750.htm
- 3.BBC News <https://www.bbc.com>

Проаналізуйте історичні умови, за яких відбувалася деколонізація Латинської Америки. Чому ці країни на тривалий час потрапили під владу диктатур?

Деколонізація Латинської Америки була складним та багатоаспектним процесом, що розгортався протягом 19-20 століть. Історія цього регіону пов'язана з колоніальним минулим, а також з численними викликами, які з'явилися під час його руйнування. Поява диктаторських режимів у Латинській Америці можна пояснити декількома факторами, які об'єднують історичні умови деколонізації і привели до зміщення країн у руслі авторитарного управління.

По-перше, вплив імперій на Латинську Америку сформував систему влади та економіки, що визначали динаміку колоніальних відносин. Завдяки експлуатації природних ресурсів та рабському працевлаштуванню, країни стали залежними від зовнішніх факторів. Під час деколонізації ця залежність лише поглиблювалася, адже багатство та влада концентрувалися в руках обмеженої верхівки суспільства. Колоніальна спадщина залишила помітний слід на суспільстві та економіці Латинської Америки. В епоху колонізації імперії, такі як Іспанія та Португалія, виробляли власні правила, що призводило до експлуатації природних ресурсів та рабської системи. Це створило суспільне нерівномір'я та економічну залежність, що тривала й під час процесу деколонізації. Коли країни отримали свою незалежність, вони мали обмежені можливості для ефективного економічного розвитку, а це стало однією з передумов для виникнення диктаторських режимів.

По-друге, національні рухи за незалежність, хоча і призвели до здобуття автономії країнами, але вони часто відзначалися внутрішніми розбіжностями. Багато регіональних лідерів прагнули зберегти або навіть посилити свої власні позиції в нових незалежних державах, що сприяло конфліктам та нестабільності. Прагнення до власної влади і недостатньо розвинуті інституції сприяли створенню благоприємного середовища для диктаторських режимів. Сам процес деколонізації часто супроводжувався внутрішніми конфліктами та

боротьбою за владу. Національні рухи за незалежність зазвичай об'єднували багато сил, проте після отримання незалежності було важко створити стабільні політичні та економічні системи. Багато регіональних лідерів виявилися зацікавленими у збереженні власної влади, що призводило до політичної нестабільності. Ця нестабільність стала чинником, який відкривав дорогу для сильних лідерів, обіцяючих врегулювання криз і відновлення порядку, але часто за рахунок демократичних цінностей.

По-третє, глобальні зміни, такі як світові війни та економічні кризи, впливали на Латинську Америку, виграючи роль каталізаторів для змін. Наслідки цих подій створили умови для політичних та економічних турбулентностей, що робили країни більш вразливими перед авторитарними лідерами, обіцяючими врегулювання криз та відновлення порядку. Глобальні зміни, такі як світові війни та економічні кризи, вплинули на Латинську Америку, створюючи глибокі перепони для стабільності. Після світових конфліктів і розколу світового господарства країни регіону стали вразливішими перед зовнішніми впливами та розмаїттям інтересів. Це відобразилося в політиці та економіці країн, що дало можливість сильним лідерам приймати рішення в інтересах власного утримання влади, а не демократичних принципів.

У результаті цих факторів багато країн Латинської Америки потрапили під владу диктаторів, які використовували нестабільність та невирішені суспільні конфлікти для зміцнення своєї влади. Ці режими, хоча і претендували на стабільність, часто порушували права громадян та підривали розвиток демократії. Лише з часом та за умов національного і міжнародного тиску деякі країни змогли розпочати процес демократичних реформ та повернення до цивільного управління.

Список використаної літератури

1. Open Veins of Latin America Книга Едуардо Галеано
<https://www.amazon.com/Open-Veins-Latin-America-Centuries/dp/0853459916>
2. The making of modern Colombia Книга Девід Бушнелл
<https://www.amazon.com/Making-Modern-Colombia-Nation-Itself/dp/0520082893>
3. The independence of Latin America
<https://www.britannica.com/place/Latin-America/The-independence-of-Latin-America>

Які можливості для співпраці та партнерства існують між ЄС та іншими країнами для підтримки глобальної продовольчої безпеки?

Глобальна продовольча безпека – це складне питання, яке потребує співпраці та партнерства на міжнародному рівні. Європейський Союз (ЄС) може відігравати ключову роль у цій сфері, співпрацюючи з іншими країнами та регіонами.

Ось декілька можливих напрямків співпраці:

1. Інвестиції в сільське господарство:

ЄС може інвестувати в розвиток сільського господарства в країнах, що розвиваються, щоб допомогти їм збільшити виробництво продовольства та підвищити стійкість до змін клімату. Це може включати фінансування проектів з покращення зрошення, механізації та використання добрив. ЄС також може допомогти країнам, що розвиваються, у розвитку їхніх науково-дослідницьких та інноваційних можливостей у сільському господарстві.

2. Сприяння вільній торгівлі:

ЄС може сприяти вільній торгівлі продовольчими товарами, щоб полегшити доступ до продовольства для людей у всьому світі. Це може включати укладення торгових угод з іншими країнами та регіонами, а також зниження тарифів та інших торгових бар'єрів.

3. Боротьба з продовольчими відходами:

ЄС може співпрацювати з іншими країнами, щоб зменшити продовольчі відходи, які становлять близько однієї третини світового виробництва продовольства. Це може включати вдосконалення ланцюгів постачання продовольства, підвищення обізнаності про проблему продовольчих відходів та розробку нових технологій для їх переробки.

4. Допомога у надзвичайних ситуаціях:

ЄС може надавати допомогу країнам, які постраждали від стихійних лих або конфліктів, щоб допомогти їм забезпечити своїх людей продовольством. Це може включати постачання продовольства, медикаментів та інших необхідних товарів.

5. Підтримка стійкого розвитку:

ЄС може співпрацювати з іншими країнами, щоб сприяти сталому розвитку сільського господарства, яке може забезпечити продовольчу безпеку на довгострокову перспективу. Це може включати впровадження методів ведення сільського господарства, які щадять довкілля, та захист природних ресурсів.

ЄС може співпрацювати з різними країнами та регіонами, щоб підтримувати глобальну продовольчу безпеку. Деякі з ключових партнерів ЄС у

цій сфері включають Африканський Союз, Організацію Об'єднаних Націй з продовольства та сільського господарства (ФАО) та Світовий банк.

Співпраця та партнерство є ключовими факторами для підтримки глобальної продовольчої безпеки. ЄС може відігравати важливу роль у цій сфері, надаючи ресурси, знання та досвід.

Отже, глобальна продовольча безпека – це спільне завдання, яке потребує спільних зусиль. ЄС може зробити значний внесок у цю справу, співпрацюючи з іншими країнами та регіонами.

ЄС може також співпрацювати з приватним сектором, щоб розробити нові технології та рішення для підвищення продовольчої безпеки. Важливо також враховувати вплив зміни клімату на продовольчу безпеку та розробляти адаптаційні стратегії.

Список використаної літератури

1. Освітній портал. URL: https://elearning.iir.edu.ua/pluginfile.php/26416/mod_book/chapter/958/EU%20in%20IR.pdf?time=1644398263399
2. Європейський Союз. Що це таке і що він робить. Європейська комісія. URL: <https://op.europa.eu/webpub/com/eu-what-it-is/uk/>
3. Аналітичний портал. Центр міжнародної безпеки. URL: https://analytics.intsecurity.org/european_political_community_macron/

Які основні досягнення участі України у програмі Східного партнерства? На скільки реальні результати відповідають очікуваням?

Східне партнерство, започатковане у 2009 році, є стратегією Європейського Союзу (ЄС), спрямованою на поглиблення співпраці з шістьма східними сусідами: Азербайджаном, Білоруссю (участь призупинено), Вірменією, Грузією, Молдовою та Україною. Метою цієї ініціативи є зміцнення політичних, економічних і культурних зв'язків між ЄС та його східними партнерами [1].

Перш за все, розглянемо досягнення України в рамках програми Східного партнерства:

- Почнемо з політичної та економічної інтеграції з ЄС:

1. Підписання та ратифікація Угоди про асоціацію з ЄС, що є важливим кроком у наближенні до європейських стандартів.
2. Введення Зони вільної торгівлі з ЄС, що значно збільшило торгівельні обороти між Україною та ЄС.
3. Встановлення безвізового режиму для українців з біометричними паспортами, що дозволило вільну подорож до ЄС.

- Реформи та євроінтеграція:

1. Продовження демократичних реформ та захист прав людини, зокрема боротьба з корупцією та реформування судової системи.
2. Україна активно впроваджує європейські стандарти та норми у всіх сферах життя.

- Щодо зміцнення безпеки та обороноздатності:

1. Підтримка з боку ЄС у протидії російській агресії через надання політичної, економічної та військової допомоги.

- Розвиток громадянського суспільства:

1. ЄС надає фінансову та технічну допомогу українським НУО та громадським організаціям.
2. Українці стали більш активними та залученими до прийняття рішень.

- Посилення співпраці з іншими країнами Східного партнерства:

1. Країни Східного партнерства спільно реалізують проекти у сфері економіки, енергетики, транспорту, довкілля та інших сфер [2].

Україна відзначається своєю активною участю та великими досягненнями в рамках Східного партнерства, що допомагає країні здійснити необхідні реформи та наблизитися до стандартів Європейського Союзу.

Тепер, щодо відповідності реальних результатів очікуваним у рамках участі України у Східному партнерстві:

Порівнюємо наші очікування з реальними результатами:

1. Очікувалося, що Україна швидко стане членом ЄС після підписання Угоди про асоціацію.
2. Значне покращення економічної ситуації.
3. Повне впровадження європейських стандартів.
4. Співпраця з ЄС у сфері безпеки та оборони допоможе Україні забезпечити мирне та безпечне середовище.

Проте, реальні результати демонструють:

1. Поступовий прогрес у інтеграції до ЄС, але шлях до членства залишається складним.
2. Зростання торгівлі з ЄС, але менше, ніж очікувалося.
3. Прогрес у впровадженні європейських стандартів, але ще багато роботи залишається.
4. Російська агресія значно ускладнила реалізацію багатьох цілей Східного партнерства для України.

Фактори, що впливають на реальні результати:

1. Внутрішньополітична ситуація в Україні: Реформи та євроінтеграція стикаються з протистоянням з боку окремих політичних сил та груп в Україні.

Одні з головних я вважаю це:

2. Економіка України знаходиться в складному стані через війну з росією, що ускладнює реалізацію реформ та інтеграцію до ЄС.
3. Наші відносини с росією: Російська агресія є на зараз найбільшою загрозою для безпеки та стабільності України, що нажаль ускладнює реалізацію багатьох цілей Східного партнерства.

Незважаючи на труднощі, Україна залишається лідером Східного партнерства. Після війни очікується прискорення руху до євроінтеграції. Важливо, щоб ЄС продовжував підтримувати Україну.

Список використаної літератури

1. Східне партнерство: <https://mtu.gov.ua/content/shidne-partnerstvo.html>
2. Досягнення України у програмі Східного партнерства: <https://www.radiosvoboda.org/a/tenth-anniversary-of-the-eastern-partnership/29938096.html>

Чому народжуваність у країнах Східної Європи (у тому числі в Україні) є однією з найнижчих у світі?

Низький рівень народжуваності в країнах Східної Європи, включно з Україною, є комплексним, що включає різні соціально-економічні, політичні та демографічні фактори. Нижче наведу кілька основних причин (також причини на мою думку):

• Соціально-економічні фактори:

1. Низький рівень життя: Бідність, безробіття, низькі доходи і високі витрати на життя створюють значні перешкоди для формування сім'ї та народження дітей. Люди стикаються з труднощами у забезпеченні основних потреб, таких як харчування, житло та освіта, що ускладнює прийняття рішення про народження дитини.

2. Проблеми доступності житла: Високі ціни на житло, особливо у великих містах, ускладнюють процес покупки або оренди просторого житла для сімей. Це може затримувати молоді сім'ї у розширенні або примушувати їх проживати в стислих та не зовсім комфортних умовах.

3. Недостатня підтримка сім'ї: Багато сімей стикаються з відсутністю доступних та якісних дитячих садків, ясел та інших закладів для догляду за дітьми. Це робить складним для жінок збалансування кар'єри та материнства, примушуючи їх вибирати між цими двома аспектами.

4. Відсутність гендерної рівності: На робочому місці жінки часто стикаються з гендерною дискримінацією, що проявляється у меншій оплаті праці за однакову роботу порівняно з чоловіками, а також у обмежених можливостях для кар'єрного зростання. Це ускладнює збалансування роботи та особистого життя, створюючи додаткові перешкоди.

• Політичні фактори:

1. Нестабільність: Політичні кризи, війна та конфлікти роблять майбутнє, включаючи планування народження дітей, непередбачуваним і ризикованим. Люди не хочуть приводити дітей у світ, де панує нестабільність та загроза безпеці.[2]

2. Неєфективна демографічна політика: Деякі країни Східної Європи не мають ефективної стратегії демографічної політики, спрямованої на підвищення народжуваності.

• Демографічні фактори:

1. Старіння населення: У країнах Східної Європи спостерігається старіння населення, що призводить до зменшення кількості жінок дітородного віку.

2. Зниження рівня фертильності: У Східній Європі протягом багатьох років спостерігається зниження рівня народжуваності. Це пов'язано з різними факторами, такими як урбанізація, підвищення рівня освіти та самосвідомості жінок, а також доступність контрацепції.

Екологічні чинники можуть мати негативний вплив на репродуктивну систему людей, спричиняючи зниження фертильності. Забруднення довкілля

може стати чинником, що погіршує ситуацію. Також, зміна клімату може породити проблеми з нестачею продовольства та води, що може негативно позначитися на здоров'ї та добробуті людей, а також на їх бажання мати дітей.

Інші фактори:

1. Пандемія COVID-19 могла негативно вплинути на рівень народжуваності через економічну нестабільність, страх перед інфекцією та обмеження доступу до репродуктивних послуг.

2. Міграція: Еміграція молодих людей з країни може призвести до зменшення кількості людей дітородного віку, що негативно впливає на рівень народжуваності.[1][3]

3. Психологічні фактори: Відсутність почуття безпеки та впевненості у майбутньому може призвести до того, що люди відкладають або відмовляються від народження дітей.

Зростання рівня стресу та тривоги також може негативно впливати на фертильність.

4. Культурні фактори: Зміна у традиційних сімейних цінностях може призвести до того, що люди не вважають народження дітей обов'язковим.

Росте індивідуалізм, що може призвести до того, що люди віддають перевагу своїм особистим цілям та прагненням вище за народження дітей.

5. Вплив ЗМІ: ЗМІ часто зображують народження дітей як складне та дороге завдання, що може відлякувати людей від цього кроку.

Негативні новини про війну, економічні кризи та інші проблеми можуть створити атмосферу песимізму, що негативно впливає на рівень народжуваності.

Низький рівень народжуваності призводить до серйозних наслідків для країн Східної Європи, таких як зменшення робочої сили, старіння населення та зменшення економічного зростання. Уряди цих країн повинні вжити заходів для підвищення народжуваності, таких як поліпшення соціально-економічних умов, розширення доступу до якісного та доступного дитячого догляду, сприяння гендерній рівності та впровадження ефективної демографічної політики.

Важливо відзначити, що в Україні існують свої власні особливості. Початок війни у 2014 році в значній мірі погіршив соціально-економічні умови в країні, що негативно позначилося на рівні народжуваності. Крім того, конфлікт призвів до значної міграції населення, що також має негативний вплив на демографічну ситуацію.[2]

Після закінчення війни уряду України доведеться прийняти рішучі заходи для підвищення народжуваності. Ці кроки мають бути спрямовані на поліпшення соціально-економічних умов, забезпечення більшого доступу до якісної та доступної дитячої догляду, підтримку гендерної рівності та вирішення проблем, пов'язаних із наслідками війни.

На мою думку, що можна зробити для підвищення народжуваності:

- Покращення соціально-економічних умов, це включає створення нових робочих місць, підвищення заробітної плати, зменшення рівня бідності та забезпечення доступним житлом.
- Посилення можливостей отримання якісного та доступного дитячого догляду може сприяти змогу жінок поєднувати кар'єру з материнством.
- Запровадження ефективної демографічної політики: Це може включати надання фінансової підтримки сім'ям з дітьми, податкові пільги та інші заходи стимулювання.
- Підтримка рівних можливостей для обох статей може сприяти жінкам у досягненні великих успіхів у кар'єрі та зменшити гендерну нерівність у заробітній платі.

Список використаної літератури

1. Рівень народжуваності у 27 державах ЄС. Завдання підвищення народжуваності. - https://www.europeandatajournalism.eu/cp_data_news/fertility-rates-in-the-eu-are-plummeting-with-few-exceptions/
2. Демографічна трагедія України. - <https://www.epravda.com.ua/publications/2022/06/28/688487/>
3. Демографи: населення Східної Європи скорочується. - <https://www.eurointegration.com.ua/news/2018/06/23/7083535/>

Які регіони світу найбільше постраждали від глобальної продовольчої кризи через військові конфлікти?

Військові конфлікти, особливо війна в Україні, значно погіршили ситуацію з продовольчою безпекою у світі. Ця криза насамперед загрожує мільйонам людей голодом і недоїданням, причому найбільше страждають найбідніші та найуразливіші регіони.

1. Східна Африка: цей регіон давно бореться з хронічним голодом, і війна в Україні лише погіршила проблему. Блокада українських портів призвела до зупинки експорту життєво необхідного для країн Східної Африки зерна. Крім того, війна призвела до зростання цін на пальне та добрива, що зробило сільськогосподарську продукцію ще дорожчою [1].

2. Близький Схід: Цей регіон також сильно залежить від імпорту зерна з України та росії. Військові дії призвели до раптового зростання цін на продукти харчування, що робить їх недосяжними для багатьох мешканців. Ситуацію ще більше ускладнює посуха та існуючі конфлікти, які вже дестабілізують регіон.

3. Південна Азія: цей регіон населяє одна з найбільших у світі кількостей людей, що живуть у найбідніших умовах. Війна в Україні створила ще більші труднощі у забезпеченні доступу до продовольства для цих людей. Зростання цін на продукти харчування та дефіцит зерна можуть призвести до масштабного голоду.

4. Центральна Азія: цей регіон також залежить від імпорту зерна з України та росії. Війна призвела до збільшення цін на продукти харчування, що негативно впливає на життя місцевого населення. Крім того, війна може призвести до дестабілізації регіону, що ще більше посилить продовольчу кризу.

5. Латинська Америка: цей регіон також потерпає від наслідків війни в Україні. Зростання цін на продукти харчування та дефіцит добрив негативно впливають на сільськогосподарське виробництво. Крім того, війна може призвести до економічного спаду, що ще більше погіршить продовольчу кризу [2].

Наслідки. Глобальна продовольча криза може мати серйозні наслідки для світу. Голод та недоїдання можуть викликати масові соціальні протести, призвести до дестабілізації країн та збільшення екстремізму.

Що можна зробити. Для подолання продовольчої кризи необхідно вжити термінових заходів, а саме [3]:

- розблокувати експорт українського зерна;
- надати фінансову допомогу країнам, які найбільше постраждали від кризи;
- збільшити інвестиції в сільське господарство;
- розробити довгострокові стратегії для підвищення продовольчої безпеки.

Глобальна криза у сфері продовольства становить серйозну загрозу, що потребує негайного вирішення. Лише за допомогою об'єднаних зусиль світового співтовариства можна запобігти голоду та недоїданню мільйонів людей.

Список використаної літератури

1. Собенко Н. Війна в Україні може створити продовольчу кризу для 323 мільйонів людей – ООН. Суспільні новини. 2022. URL: <https://suspilne.media/249692-vijna-v-ukraini-moze-stvoriti-prodovolcu-krizu-dla-miljoniv-ludej-oon/#:~:text=%D0%A7%D0%B5%D1%80%D0%B5%D0%B7%20%D0%B2%D1%96%D0%B9%D0%BD%D1%83%20%D0%B2%20%D0%A3%D0%BA%D1%80%D0%B0%D1%97%D0%BD%D1%96%20%D0%BA%D1%96%D0%BB%D1%8C%D0%BA%D1%96%D1%81%D1%82%D1%8C,%D0%BB%D1%8E%D0%B4%D0>

%B8%D0%BD%D0%B8%20%D0%9C%D1%96%D1%88%D0%B5%D0%BB%D1%8C%20%D0%91%D0%B0%D1%87%D0%B5%D0%BB%D0%B5%D1%82%2C%20%D0%BF%D0%BE%D0%B2%D1%96%D0%B4%D0%BE%D0%BC%D0%BB%D1%8F%D1%94%20%D0%A1%D1%83%D1%81%D0%BF%D1%96%D0%BB%D1%8C%D0%BD%D0%B5.

2. Прищепя Я. Дві третини українського зерна спрямовані у країни Азії, Африки та Близького Сходу – Кулеба. Суспільні новини. 2022. URL: <https://suspilne.media/279440-dvi-tretini-ukrainskogo-zerna-spramovani-u-kraini-azii-afriki-ta-blizkogo-shodu-kuleba/>

3. Гавриленко Н. М., Широкий Г. М., Юлдашев Р. Е., Світова продовольча криза як наслідок війни РФ проти України. Національний інститут стратегічних досліджень 2023. URL: https://niss.gov.ua/sites/default/files/2022-04/svitova_prod_kriza_09042022.pdf

Чому зростає популярність право-радикальних та популістських партій і рухів? Це об'єктивний процес чи це наслідок прорахунків інших партій? Як можна цьому протидіяти?

Сьогодні зростає популярність право-радикальних та популістських партій та рухів. Однак це багатосторонній процес. А тому важливо розуміти, чому зростає популярність право-радикальних та популістських партій і рухів? Необхідно проаналізувати та визначити чи це об'єктивний процес, чи не прорахунки інших партій, та як можна цьому протидіяти.

Визначимо спочатку які фактори впливають на створення таких партій та рухів.

Популістські праворадикальні партії мають спільне ідеологічне ядро з трьома складовими [1]:

1. Популізм: віра в те, що суспільство розділене на дві однорідні й антагоністичні групи: корумпований політичний істеблішмент і «чисті» люди.

2. Нативізм: Віра в те, що країна повинна бути населена корінними людьми, а некорінні люди та ідеї становлять загрозу.

3. Авторитаризм: віра в суворо впорядковане суспільство, де порушення влади караються.

Країни Північної Європи мають репутацію миру та консенсусу, вони є тими країнами у яких низький рівень політичних конфліктів. Ця картина була виправданою, але після терористичних атак (наприклад, у Копенгагені в лютому 2015 року та Стокгольмі в квітні 2017 року), зростаючі проблеми з бандитами та високою злочинністю. Країни Північної Європи також зазнали великої імміграції, а також еміграції. Особливо це стосується країн Швеції, Данії та Норвегії. Міграція до Фінляндії та особливо Ісландії була нижчою, а пізніше почала збільшуватися. Тому вони зайняли більш радикальну позицію щодо імміграції та еміграції.

Повномасштабне вторгнення в Україну. Якщо до повномасштабного вторгнення в Україну у Європі були більшість партій демократичних, то с початком з'явилося багато партій конкурентів. Вважається що через великий вплив демократичних партій була допущена помилка яка дала поштовх для нападу Росії на Україну, також попри початок війни більшість демократичних сторін почали спонукати Україну до перемовин та сісти за стіл перемовин попри не вигідні умови для самої України. Ці фактори вплинули на нейтральні країни такі як Швеція та Фінляндія, попри свій багаторічний нейтралітет та демократію подати заявку в НАТО.

Повільна допомога для України та невизначеність Європи. Попри війну Європа дуже повільно дає допомогу для України, так Європа виділяє багато коштів для українських біженців в Європі, але військову допомогу на жаль виділяє але повільно. Новий прем'єр міністр Польщі Дональд Туск, заохотив мобілізувати допомогу Європи для України, якщо Європа хоче захистити свої інтереси та демократичні цінності [2].

Міжнародні організації та їх вплив на війну. В умовах повномасштабного вторгнення організації на які покладали мир, та безпеку усього демократичного миру нічого не роблять[3]. ООН як всесвітня організація яка не визнала війну в Україні, ОБСЄ яка нічого не зробила з початком повного масштабного військового вторгнення. Організації які покликані гарантувати мир і безпеку усім її державам-членам нічого не роблять, а це одне з най великих вторгнень і конфліктів з часів Другої Світової війни. Слабкість ЄС як силової компоненти сучасної європейської безпеки. Єдиним хто зараз і може гарантувати безпеку так це військовий союз держав НАТО. Так якщо казати то і від Північноатлантичного альянсу на зараз важко надіятися але це єдина можливість допомогти чим можливо захистити ту саму демократичну Європу. Організація Північноатлантичного договору прогала інформаційну війну в 2014 році коли Росія вперше вторглася в Україну. **НАТО і колективний Захід загалом вчасно не виробили дієвої стратегії протистояння Росії, окрім як політики звичайного угодовства.** НАТО і його держави ось уже понад 30 років намагаються надміру заспокоїти Росію. Північноатлантичний альянс на зараз єдиний військовий союз який може допомогти Україні.

Проаналізувавши усі фактори слід визначити, що головною причиною чому зростає популярність право-радикальних та популістських партій і рухів є повномасштабне вторгнення в Україну та неможливість мирно це врегулювати. Наслідком є прорахунки інших партій які давали можливість створити цей конфлікт, а головною причиною стало те що це неможливо на даний час врегулювати мирно та демократично, це підірвало авторитет демократичних партій в очах своїх виборців. Тому що самі виборці які сплачують податки і більша їх частина їде на підтримку України у цій війні. Тому зростає популярність право-радикальних та популістських партій і рухів, бо як правило якщо одна партія не влаштовує за поглядами своїх виборців то люди можуть обрати партію яка як раз є право-радикальною або популістською, а це суперечить цінностям Європи які підтримують лише демократичні партії, які в ту чергу підтримують мир та нейтралітет, а право-радикальні та популістські партії можуть викликати нові конфлікти та суперечки у середині Європи. Цьому можна протидіяти, великим внеском може стати якщо усі партії які

підтримують мир та безпеку допоможуть Україні в перемозі, тоді вони повернуть та піднімуть свій авторитет серед своїх виборців.

Список використаної літератури

1. Nordic.info Aarhus University. Populism and the Growth of the Radical Right in the Nordic countries. URL: <https://nordics.info/show/artikel/populism-and-the-growth-of-the-radical-right-in-the-nordic-countries> .

2. BBC News Україна. Туск як прем'єр Польщі дав перші приємні для України обіцянки. URL: <https://www.bbc.com/ukrainian/articles/clmpy7k9z88o> .

3. Ukrline. Прорахунки НАТО в умовах російсько-української війни. URL: <https://ukrline.info/2024/01/17/prorakhunky-nato-v-umovakh-rosiysko-ukrayinskoyi-viyny/> .

Чи могли глобальні проблеми виникнути в Середньовіччі? Чому?

Середньовіччя – період європейської історії від V століття (падіння Римської імперії і Велике переселення народів) до епохи Відродження та Реформації, кінець XV століття — початок XVI століття[1].

Виділяють 3 основні періоди:

Раннє середньовіччя (кінець V ст. — середина XI ст.);

Високе середньовіччя (XI—XIV ст.);

Пізнє середньовіччя (XIV—XVI ст.), коли розпочалася централізація держав під королівською владою.

Державний лад в Середньовіччі: він формувався в 2 етапи. Спочатку співіснували німецькі і римські видозмінені громадські інститути і політичні структури у вигляді варварських королівств. Згодом держава переплелася з феодалним суспільством і сформувало особливу систему. Сталося розшарування суспільства, посилився вплив земельної аристократії. В результаті чого виникло ставлення панування і підпорядкування між сеньйорами і населенням. Головну роль в управлінні виконував інститут держави: він захищав населення від зовнішніх ворогів і феодалної вольниці. Також держава виступала і експлуататором простого народу, захищаючи інтереси панівних класів.

Хоча колись Середньовіччя вважалося часом безперервного невігластва, забобонів і соціального гноблення, тепер його вважають динамічним періодом, протягом якого виникла ідея Європи як окремої культурної одиниці[2]. Протягом пізньої античності та раннього середньовіччя політичні, соціальні, економічні та культурні структури були глибоко реорганізовані, оскільки римські імперські традиції поступилися місцем традиціям германських народів, які заснували королівства в колишній Західній імперії. Запроваджувалися нові форми політичного керівництва, населення Європи поступово

християнізувалося, чернецтво утверджувалося як ідеальна форма релігійного життя. Ці розробки досягли своєї зрілої форми в 9 столітті під час правління Карла Великого та інших правителів династії Каролінгів, які керували широким культурним відродженням, відомим як Каролінгське відродження. У центральне, або високе, Середньовіччя відбулося ще більш драматичне зростання. Цей період був відзначений економічною та територіальною експансією, демографічним і міським зростанням, появою національної ідентичності та реструктуризацією світських і церковних інституцій. Це була епоха хрестових походів, готичного мистецтва та архітектури, папської монархії, народження університету, відновлення давньогрецької думки та стрімких інтелектуальних досягнень св.Фоми Аквінського (бл. 1224–1274). Традиційно вважалося, що до 14 століття динамічна сила середньовічної цивілізації була вичерпана і що пізнє Середньовіччя характеризувалося зростанням і занепадом. Європа справді зазнала лиха війни, голоду та епідемії в 14 столітті, але багато основних соціальних, інтелектуальних і політичних структур залишилися недоторканими. У 15-му та 16-му століттях Європа пережила інтелектуальне та економічне відродження, яке умовно називають Відродженням, яке заклало основу для подальшого поширення європейської культури по всьому світу.

У Середньовіччі також були глобальні проблеми.

Глобальні проблеми – це проблеми що стосуються всього світу, призводять до значних, нерідко незворотних соціально-економічних і біологічних втрат на планеті, створюють загрозу існуванню людства і потребують для свого розв'язання координованої співпраці всіх країн. В середньовіччі були також проблеми: з них бідність, безробіття, війни, епідемії, голод. Ці проблеми були у період середнього, або високо середньовіччя. Цей період характеризувався розширенням економіки та території, зростанням населення в містах, формуванням національної ідентичності і реструктуризацією світських та церковних інституцій. Це була епоха хрестових походів, розвитку готичного мистецтва та архітектури, виникнення папської монархії, заснування університетів, відновлення античної грецької філософії та значних інтелектуальних досягнень, зокрема творчості Фоми Аквінського (бл. 1224–1274).

Спонукаючими діями став окремий розвиток кожної країни Європи. Країни розвивалися на своїй вірі, книгах, церкві тощо. Коли почався наступний шлях взаємодії між країнами у вигляді політичних взаємин, відкриття нових територій тоді і почалися глобальні проблеми. Кожна країна хотіла бути краще або сильніше за іншу країну. Тому що в цей період та час розвитку вважалося та країна яка має більшу армію і сильнішу, та і має можливість бути керівником серед інших. Церква також один із найвпливовіших факторів тому що в середньовіччя церква впливала на людей, та їх думки. Звичайні люди не вмiли читати та писати, їх думка цілком залежала від зовнішніх факторів, тому церква дуже сильно маніпулювала цими людьми. Тому глобальними проблемами середньовіччя перш за все були війни та епідемії, які вели до

великої втрати людського ресурсу. Наступні проблеми – це освіченість та бідність які не давали змоги розвитку населення, медицини, економіки та ін.

Список використаної літератури

1. Dovidka.biz.ua. Мова: українська, доступ: вільний. URL: <https://dovidka.biz.ua/serednovichchya-harakteristika/>.
2. Britannica. Мова: англійська, доступ: вільний. URL: <https://www.britannica.com/topic/history-of-Europe/The-Middle-Ages>.

Як концепція економічної взаємозалежності пов'язана з військовими конфліктами?

Економічна взаємозалежність між країнами визначається сукупністю факторів, які охоплюють торгівлю, інвестиції, енергетичну безпеку, глобальні ланцюги постачання та інші економічні відносини між країнами [1]. Ця концепція має важливий вплив на міжнародні відносини, включаючи військові конфлікти. Наочний зв'язок між економічною взаємозалежністю та військовими конфліктами виявляється через такі аспекти.

1. Економічні інтереси та військові конфлікти. Економічна взаємозалежність може викликати певні стратегічні обмеження у військових діях. Країни, що мають значні економічні інтереси одна в одній, можуть бути неохочими ризикувати військовими діями, які можуть призвести до економічних втрат та негативно вплинути на їхні відносини. Військові конфлікти – це складні ситуації, що виникають із сукупності умов (таких як політичні, економічні, історичні та психологічні умови), і зазвичай їх неможливо пояснити посиланням на одну причину [2]. Економічні мотиви стосуються всіх тих матеріальних міркувань і стимулів, які спонукають колективи вдаватися до застосування сили для досягнення своїх цілей. Економічні мотиви можуть варіюватися в широких межах залежно від типу поточного конфлікту, тобто від того, чи виходить конфлікт за межі національних кордонів (міжнародний чи внутрішній конфлікт) і чи є його супротивники державою проти недержавних акторів. Загалом, доступ до віддалених ринків і обмежені ресурси, імперіалізм, занепокоєння щодо впливу економічної взаємозалежності та зростання населення були найпоширенішими економічними причинами спалаху міжнародних воєн, тоді як «жадібність» і загострення «невдоволення» вважаються основними мотивами внутрішніх конфліктів.

2. Енергетична безпека та постачання. Енергетична взаємозалежність також може впливати на конфлікти, оскільки перерва у постачанні енергоносіїв може призвести до економічної нестабільності та загрози для національної безпеки. Багато країн мають велику залежність від імпорту енергії. Економічні та стратегічні інтереси у сфері енергетики можуть бути детермінантами для вирішення конфліктів. Різде обмеження енергопостачання або загроза його переривання може сприяти збалансованому підходу до вирішення конфліктів.

3. Глобальні ланцюги постачання та торгівля. Глобальні ланцюги постачання та взаємозалежність у торгівлі між країнами можуть ускладнювати ситуацію з військовими конфліктами. Зупинка торгівлі або пошкодження поставок може мати каскадний ефект на ряд галузей економіки, що стимулює країни шукати мирне вирішення спорів.

4. Міжнародні організації та договори. Участь у міжнародних організаціях та укладення договорів про співпрацю і торгівлю зміцнюють економічну взаємозалежність і сприяють мирному врегулюванню конфліктів. Міжнародні організації, котрі слідкують за порядком та безпекою мають відповідні закони, статті, тощо. При цьому в них відсутні процесуальні кодекси. Процесуальний кодекс – це кодекс, який визначає порядок процесу судочинства, що відбувається, тобто врегульовує дії щодо вирішення спорів [3]. Наприклад, якщо одна країна напала на іншу. Як реагувати при таких діях, тобто допомагати країні на яку напали? Як притягнути до відповідальності країну що порушила міжнародне право? Це також одна з причин виникнення розладів, бо існує розуміння, що ті, хто порушив право, будуть знаходитись під санкціями тощо.

Отже, економічна взаємозалежність може мати значний вплив на рішення країн у військових сферах, оскільки враховуються потенційні економічні та фінансові наслідки від конфліктів та військових дій.

Список використаних джерел

1. Carbon collective. Мова: англійська, доступ: вільний. URL: <https://www.carboncollective.co/sustainable-investing/economic-interdependence> .
2. Encyclopedia Princetoniensis. Princeton University. Мова: англійська, доступ: вільний. URL: <https://pesd.princeton.edu/node/386> .
3. Цивільний процесуальний кодекс України. Мова: українська, доступ: вільний. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1618-15#Text>

Приклади, відмінностей між країнами, що доповнюють одна одну та сприяють досягненню успіху, і що породжують суперечності. Від чого це залежить?

Проблема відмінностей між країнами є завжди актуальною. Та ці розбіжності можуть або служити каталізатором співпраці та успіху, або виступати джерелом напруги та протиріч. В той момент, як деякі варіації в культурі, ресурсах і перспективах, цілях можуть доповнювати один одного і сприяти взаємному просуванню, інші можуть призвести до значних конфліктів і перешкод в співпраці. Освідомлення факторів, котрі визначають, чи призведуть ці відмінності до гармонії чи розбрату, має вирішальне значення для розвитку міжнародних відносин і досягнення спільних цілей.

Розглянемо приклади доповнюючих відмінностей:

1. Торгово-економічне партнерство:

Різні країни доволі часто володіють ресурсами або технологіями(досвідом), що в принципі є базою для торгового партнерства. Наприклад, країна, котра багата на природні ресурси, але не досягла технологічного прогресу, може співпрацювати з технологічно розвиненою державою для розробки та ефективного використання цих ресурсів. Успіх такого партнерства, прикладом якого є такі торгові угоди, як NAFTA (Північноамериканська угода про вільну торгівлю) або ЄС (Європейський Союз), залежить в першу чергу від взаємної вигоди. [1]

2. Науково-технологічне співробітництво:

Відмінності в науковому досвіді, обізнаності та технологічних досягненнях можуть доповнювати одне одного в дослідженнях та інноваціях. Міжнародне наукове співробітництво, таке як CERN (Європейська організація ядерних досліджень), об'єднує знання та ресурси з метою вирішення складних наукових завдань. Використовуючи унікальні переваги кожної країни, ця співпраця досягає проривів, яких було б важко досягти наодинці. [2]

3. Культурний обмін і туризм:

Значна кількість культурних, історичних пам'яток в різних країнах сприяють розвитку живої світової індустрії туризму, що досить позитивно впливає на економіку туристичної країни. Більшість людей приваблює бажання відчувати нове багате розмаїття кухонь, мистецтв і звичаїв. Програми культурного обміну ще більше зміцнюють

взаємовідносини та обізнаність між націями, сприяючи розвитку й поліпшенню співпраці.

Розглядаючи приклади суперечливих відмінностей:

4. Політичні ідеології та системи управління:

Відмінності в політичних ідеологіях, історії й поняттях щодо систем управління доволі часто призводять до значних конфліктів між країнами. Розбіжності щодо фундаментальних цінностей, таких як демократія, права людини та суверенітет, часто провокують дипломатичну напруженість і навіть військових конфліктів. Наприклад цього може бути найбільш актуальна тема на цей момент – війна в Україні. [3]

5. Екологічна політика та управління ресурсами:

Різниця в екологічній політиці та стратегіях управління ресурсами зазвичай також породжують суперечки між країнами, особливо щодо таких питань, як зміна клімату та збереження біорізноманіття. Конфлікт інтересів у розробці природних ресурсів або скорочення викидів вуглецю може перешкодити міжнародній співпраці та посилити погіршення навколишнього середовища.

6. Соціальні та культурні норми.

Значні відмінності в соціальних і культурних нормах у різних країнах завжди призводять до непорозумінь і конфліктів, зокрема щодо таких тем, як гендерна рівність, релігійні свободи та нетрадиційна орієнтація. Зіткнення між консервативною та ліберальною ідеологіями часто проявляються в міжнародних дебатах і суперечках, висвітлюючи проблеми примирення відмінних цінностей і вірувань. [4]

Розглянемо певні фактори, що впливають на виникнення конфлікту чи співпраці:

1. Ефективна комунікація та дипломатія:

Відкриті канали комунікації та дипломатичні переговори є важливими для конструктивного вирішення розбіжностей та пошуку спільної мови.

2. Спільні цілі та інтереси:

Визначення спільних цілей та інтересів заохочує країни співпрацювати, незважаючи на їхні відмінності, визнаючи взаємну вигоду від співпраці.

3. Повага до суверенітету та автономії:

В першу чергу, це зміцнює довіру та мінімізує напругу, створюючи продуктивні партнерства, засновані на взаємній повазі.

4. Міжнародні інституції та угоди:

Багатосторонні інституції та угоди створюють умови для вирішення конфліктів і сприяння співпраці, також забезпечують мирне вирішення проблем та досягненню консенсусу між країнами.

Підсумовуючи, чи відмінності між країнами доповнюють одна одну та сприяють успіху, чи породжують протиріччя, залежить від певної кількості факторів, включаючи ефективну комунікацію, спільні цілі, повагу до суверенітету та міжнародні рамки співпраці. Визнаючи ці фактори та враховуючи їх, нації можуть використовувати своє розмаїття для досягнення колективного процвітання, пом'якшуючи конфлікти та сприяючи миру в глобальному масштабі.

Список використаної літератури

[1] North American Free Trade Agreement – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://en.wikipedia.org/wiki/North_American_Free_Trade_Agreement - вільний. Мова англ.

[2] About CERN - – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://home.cern/node/5011> - вільний. Мова англ.

[3] Ukraine-Russia relations | Chatham House – International Affairs Think Tank – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.chathamhouse.org/2021/11/ukraine-russia-relations> - вільний. Мова англ.

[4] In top-paying US occupations, growing shares are women | Pew Research Center <https://www.pewresearch.org/short-reads/2023/11/02/women-have-gained-ground-in-the-nations-highest-paying-occupations-but-still-lag-behind-men/> - вільний. Мова англ.

Яким чином індустріалізація та урбанізація змінили соціальну структуру європейських країн?

Соціальна структуру європейських країн 19-20х століть зазнала вагомих змін, як відомо саме через такі процеси, як індустріалізація та урбанізація. Оскільки машини революціонізували виробничі процеси, а міста збільшувалися через приплив населення, то традиційні аграрні суспільства поступилися місцем індустріальним міським центрам. Ми будемо розглядати різноманітні та значні зміни, викликані індустріалізацією та урбанізацією в європейській соціальній структурі, що охоплює економічні, демографічні та культурні аспекти.

Перший найвагоміший аспект – це економічна трансформація. Як ми вже знаємо, індустріалізація підштовхнула Європу до нової ери економічного зростання та диверсифікації. Фабрики виникли, як справжнє ядро виробництва, що стало поштовхом до залучення працівників із сільської місцевості до міських центрів задля пошуку можливостей роботи й кращого життя. Розквіт капіталізму сприяв стратифікованій класовій системі з промисловцями та власниками фабрик на чолі. Однак, робітники працювали часто в суворих умовах за мізерну платню. Цей перехід від аграрної до індустріальної економіки змінив динаміку розподілу багатства, що призвело до збільшення розбіжностей у доходах і появи окремих соціальних класів.

Одним із яскравих прикладів економічної трансформації в результаті індустріалізації та урбанізації в 19-20 століттях є зростання Рурського регіону в Німеччині. У цей період Рурська область, розташована на заході Німеччини, стала центром промислової діяльності, зокрема у виробництві вугілля та сталі. Відкриття запасів вугілля наприкінці 19-го сторіччя прискорило швидкий промисловий бум, залучивши до регіону інвестиції та робочу силу. У результаті такі міста, як Ессен, Дуйсбург і Дортмунд, стали жвавими центрами промислового виробництва [1].

Переходячи до демографічних змін, можна зазначити, що урбанізація також сприяла стрімкому зростанню населення, за рахунок того, що сільські жителі стікалися до міст у пошуках роботи. Швидке розширення міських центрів напружувало інфраструктуру та житлові ресурси, породжуючи перенаселення та доволі низькі умови життя. Сімейні структури еволюціонували у відповідь на життя в містах, де менші розміри домогосподарств стають більш поширеними через економічні обмеження та проблеми міського життя. Крім того, приплив сільських мігрантів змінив культурний ландшафт міст, зробивши внесок у структуру різних етнічних спільнот.

Манчестер, який часто вважають «першим промисловим містом», пережив драматичні зміни під час промислової революції. Наприкінці 18-го та початку 19-го століть Манчестер став центром текстильного виробництва, зокрема виробництва бавовни. Винахід таких механізмів, як прядильний верстат і ткацький верстат, здійснив революцію в текстильній промисловості, що призвело до відкриття численних фабрик у Манчестері та його околицях. Оскільки текстильна промисловість процвітала, населення Манчестера різко зросло. Сільські жителі мігрували до міста в пошуках можливостей працювати на заводах, що призвело до швидкої урбанізації [2].

Соціальна диференціація європейського суспільства стала також більш виразною з початком індустріалізації та урбанізації. На вершині соціальної

ієрархії стояла промислова буржуазія, яка володіла економічною та політичною владою через власність на капітал і промисловість. Під ними робітничий клас працював на фабриках, шахтах і в міській промисловості, часто терплячи експлуаторські умови праці та обмежену соціальну мобільність. Тим часом, зростав середній клас, до складу якого входили кваліфіковані професіонали, менеджери та торговці, котрі керували міською економікою, що вже стрімко зазнавала змін.

У Франції індустріалізація почалася пізніше, ніж у Великобританії, але все ж призвела до значних змін у соціальній структурі. Поява таких галузей промисловості, як текстильна, металургійна та вугільна промисловість, сприяла урбанізації та зростанню таких міст, як Париж, Ліон і Марсель.

Верхівкою французького суспільства була буржуазія, до якої входили промисловці, банкіри та купці, які накопичували багатство, завдяки торгівлі та промисловим підприємствам. Буржуазія мала значну економічну та політичну владу, домінуючи в капіталістичній економіці, що розвивалася.

Нижче за буржуазією був середній клас, який включав професіоналів, державних службовців і власників дрібних підприємств. Цей клас мав комфортний спосіб життя, мав доступ до освіти, культурних зручностей і можливостей соціальної мобільності.

Проте в нижній частині соціальної ієрархії знаходився робітничий клас, який складався з фабричних робітників і ремісників. Ці люди зіткнулися з жорсткими умовами життя, нестабільною зайнятістю, низькою заробітною платою та важкими умовами праці на фабриках і майстернях.

Класовий розкол у Франції під час промислової революції посилювався нерівністю в доступі до освіти, охорони здоров'я та політичного представництва. Робітничому класу часто не вистачало засобів для захисту своїх прав та інтересів, що призводило до соціальних заворушень і періодичних робітничих страйків [3].

Наступне – це звичайно культурні трансформації. Індустріалізація та урбанізація стали каталізаторами культурних зрушень, які змінили форму європейського суспільства. Міські центри стали скупченням інновацій та інтелектуального обміну, сприяючи появі нових ідей, рухів і художніх проявів. Засоби масової інформації поширювалися, з'єднуючи різні громади та поширюючи культурні норми та цінності в ширшому масштабі. Однак, разом із цими досягненнями соціальна напруга кипіла, оскільки традиційні норми зіткнулися зі швидкими темпами змін, породжуючи соціальні рухи, які виступають за трудові права, виборче право жінок та інші соціальні реформи.

Наприкінці 19-го та початку 20-го століть Відень зазнав значних соціальних і культурних змін в результаті індустріалізації та урбанізації. Місто,

що колись було столицею величезної Австро-Угорської імперії, стало значним скупченням різноманітних етносів, культур та ідей.

Віденський сецесіон був мистецьким рухом, що відколовся, заснованим у 1897 році групою художників, архітекторів і дизайнерів, які прагнули кинути виклик консервативним традиціям віденського мистецького. На чолі з Густавом Клімтом, Коломаном Мозером і Йозефом Гофманом, митці прийняли сучасність, виступили за мистецьку свободу та інновації [4].

Найбільш знаковим символом руху є будинок сецесіону, шедевр архітектури в стилі модерн, спроектований Йозефом Ольбріхом. Будівля з характерним золотим куполом, прикрашеним лавровим листям, служила штаб-квартирою Віденського сецесіону та місцем проведення виставок, що демонструють авангардне мистецтво та дизайн [5].

Підсумовуючи, індустріалізація та урбанізація спричинили глибокі зміни в соціальній структурі європейських країн, змінюючи економічні, демографічні та культурні ландшафти. Коли аграрні суспільства поступилися місцем промисловим міським центрам, виникли нові соціальні ієрархії, окреслені класами, професіями та поділом між містом і селом. Незважаючи на те, що індустріалізація спровокувала безпрецедентне економічне зростання та технологічний прогрес, вона також породила соціальну нерівність і міські проблеми, які продовжують формувати європейське суспільство сьогодні.

Список використаної літератури

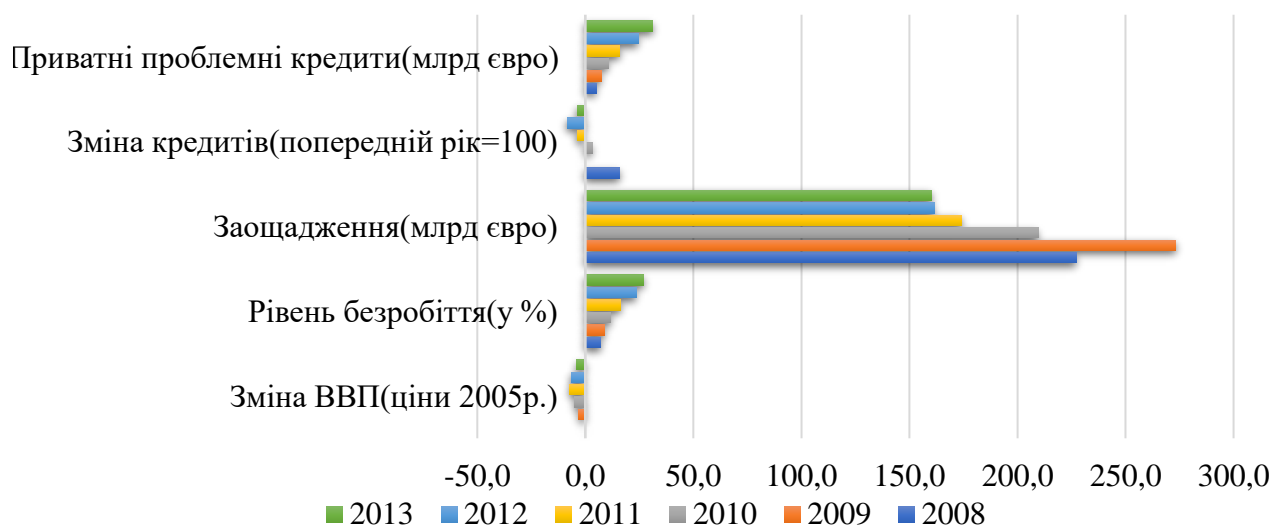
1. History of the Ruhr – Wikipedia URL: https://en.wikipedia.org/wiki/History_of_the_Ruhr
2. Manchester - Industrialization, Textiles, Growth | Britannica URL: <https://www.britannica.com/place/Manchester-England/Evolution-of-the-modern-city>
3. More About... URL: https://worldimages.sjsu.edu/gallery/paris/social_classes/social_more.html
4. Віденська сецесія — Вікіпедія URL: https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%92%D1%96%D0%B4%D0%B5%D0%BD%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%B0_%D1%81%D0%B5%D1%86%D0%B5%D1%81%D1%96%D1%8F
5. Будинок сецесіону — Вікіпедія URL: https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%91%D1%83%D0%B4%D0%B8%D0%BD%D0%BE%D0%BA_%D1%81%D0%B5%D1%86%D0%B5%D1%81%D1%96%D0%BE%D0%BD%D1%83

Як можливі економічні кризи в одній країні впливають на безпеку інших країн?

Як нам всім відомо, економіка є циклічною і більшість економічних явищ, процесів, звичайно так само є циклічними та взаємопов'язаними між собою. Економічні кризи в одній країні часто спричиняють потрясіння по всьому світу, впливаючи не лише на економічну стабільність інших країн, але й на їх безпеку. У взаємопов'язаному світі наслідки фінансових потрясінь виходять за межі, впливаючи на різні аспекти безпеки, такі, як політична стабільність, соціальна згуртованість і навіть національна обороноздатність. У цій роботі досліджується складний зв'язок між економічною кризою в одній країні та проблемами безпеки в інших, проливаючи світло на взаємозалежність глобальної економіки та сфери безпеки.

Розглядаючи явище еквівалентності у глобальній економіці, можна зазначити наступне. Сучасна глобальна економіка характеризується взаємозалежністю, коли країни тісно взаємопов'язані через торгівлю, фінанси та інвестиції. Цей процес означає, що економічні кризи в одній країні можуть швидко поширюватися на інші через різні канали. Наприклад, фінансовий крах у великому економічному центрі може порушити глобальні ланцюжки поставок, що призведе до скорочення торгівлі та інвестиційних потоків у всьому світі. Подібним чином девальвація валюти або дефолт по боргу можуть спровокувати фінансову кризу, посилюючи економічну вразливість інших країн.

Прикладом може слугувати грецька боргова криза та стабільність єврозони. Грецька боргова криза, спровокована неприйнятним бюджетним дефіцитом, мала глибокий вплив на стабільність єврозони. Побоювання ринку щодо дефолту Греції поширилися, викликаючи волатильність і підриваючи довіру до євро. Суперечливі переговори про фінансову допомогу погіршили згуртованість ЄС, а занепокоєння щодо заходів жорсткої економії підіграло політичну напругу. Криза підкреслила необхідність посилення економічної інтеграції та механізмів управління кризою в євразоні для збереження регіональної стабільності [1].

*складено і розраховано автором за даними [2]

Рис. 1. Основні показники економіки Греції (2008-2013 рр.)*

Розглядаючи вплив на політичну стабільність, зауважимо наступне. Економічні кризи мають серйозні наслідки для політичної стабільності як усередині країни, так і на міжнародному рівні. У країнах, які переживають фінансові потрясіння, уряди часто стикаються з тиском незадоволених громадян, що призводить до соціальних заворушень, протестів або навіть зміни режиму. Ці внутрішні потрясіння можуть мати наслідки для сусідніх країн, особливо в регіонах, де вже панує політична нестабільність. Крім того, економічні кризи можуть підживлювати популістські чи екстремістські рухи, створюючи виклики регіональній і глобальній безпеці через підірив демократичних інститутів і плекання радикальних ідеологій.

Другим прикладом є Арабська весна та регіональна політична нестабільність. Арабська весна, викликана економічними негараздами в Тунісі в 2010 році, поширилася на Близький Схід і Північну Африку. Високий рівень безробіття та бідність, посилені корупцією в уряді, викликали протести з вимогою політичних реформ. Нездатність вирішити економічні проблеми призвела до зміни режиму та громадянських заворушень у таких країнах, як Єгипет, Лівія, Сирія та Ємен. Ця нестабільність сприяла загрозам регіональній безпеці, включаючи екстремізм і кризи біженців, підкреслюючи взаємозв'язок економічних криз і політичної стабільності [3].

Економічні спади можуть суттєво погіршити соціальну згуртованість як в середині, так і між країнами, створюючи ризики для безпеки людей. Зростання безробіття, бідності та нерівності внаслідок економічних криз може підживлювати невдоволення, загострювати соціальну напругу та підвищувати ймовірність конфліктів, злочинності та екстремізму. Крім того, ерозія мереж

соціального захисту та державних послуг під час економічного спаду може посилити вразливість, особливо для маргіналізованих громад, мігрантів і біженців. Отже, економічні кризи в одній країні можуть сприяти гуманітарним кризам і масовій міграції, що матиме негативні наслідки для глобальної стабільності та безпеки.

Ще одним прикладом є економічна криза у Венесуелі та регіональна міграція в Латинській Америці. Економічна криза у Венесуелі спровокувала масову міграцію мільйонів венесуельців починаючи з 2015 р., створивши тиск на сусідні країни, такі як Колумбія, Бразилія та Еквадор. Потік мігрантів загострив конкуренцію за ресурси та робочі місця, посилюючи соціальну напругу. Уразливі мігранти, особливо жінки та діти, стикаються з ризиком експлуатації та жорстокого поводження, що підкреслює проблему людської безпеки. Криза підкреслює необхідність регіонального співробітництва та інклюзивного розвитку для вирішення соціальних і гуманітарних викликів, викликаних економічними потрясіннями [4].

Економічні кризи також можуть вплинути на стан безпеки націй з точки зору обороноздатності та стратегічних пріоритетів. Фіскальні обмеження, спричинені фінансовими спадами, можуть змусити уряди скоротити витрати на оборону, або ж перерозподілити ресурси на ініціативи, пов'язані з безпекою. Крім того, економічна вразливість може зробити країни більш сприйнятливими до зовнішнього тиску або примусу, як це видно у випадках, коли фінансово скрутні країни стають залежними від іноземної допомоги чи інвестицій, що ставить під загрозу їхній суверенітет і стратегічну автономію. Крім того, економічні кризи можуть змінити геополітичну динаміку, змінюючи альянси та структури влади, тим самим впливаючи на регіональну та глобальну архітектуру безпеки.

Також як приклад можна навести економічний спад у Японії та обмеження оборонного бюджету. Економічні спади Японії 1990-х років, спричинили навантаження на її оборонний бюджет і військовий потенціал. Фіскальні обмеження призвели до скорочення витрат на оборону, що вплинуло на закупівлі, модернізацію та готовність японських сил самооборони. Ці виклики мають наслідки для регіональної безпеки та зобов'язань Японії щодо альянсу, підкреслюючи необхідність стратегічного планування та співпраці в умовах економічної невизначеності [5].

Розглядаючи пом'якшення ризиків і підвищення стійкості, зазначимо, що вирішення проблем безпеки економічних криз вимагає скоординованих зусиль як на національному, так і на міжнародному рівнях. Посилення фінансового регулювання та нагляду для запобігання системним ризикам, сприяння диверсифікації економіки та заходам із підвищення стійкості, а також сприяння

інклюзивному та сталому розвитку – є важливими кроками задля пом'якшення впливу економічних потрясінь на безпеку. Крім того, зміцнення міжнародного співробітництва, механізмів управління кризою та таких інституцій, як Міжнародний валютний фонд і Світовий банк, має вирішальне значення для управління транскордонними ефектами та підтримки постраждалих країн під час кризи.

Підсумовуючи, можна сказати, що зв'язок між економічними кризами в одній країні та безпекою інших підкреслює взаємозалежність глобалізованого світу. Як було зазначено, відгомін фінансових потрясінь виходить за межі економічних сфер, проникаючи в політичний, соціальний і стратегічний виміри безпеки. Визнання цих взаємозалежностей і вжиття необхідних заходів для усунення вразливостей і підвищення стійкості є обов'язковими для збереження глобальної стабільності та безпеки в дедалі більш нестабільному та невизначеному світі.

Список використаної літератури

1. Vayanos_analytics of Greek crisis.pdf URL: https://eprints.lse.ac.uk/82433/2/Vayanos_analytics%20of%20Greek%20crisis.pdf
2. STUDY OF GREECE Professor of economics URL: https://www.researchgate.net/publication/301624721_BUSINESS_FUNDING_SOURCES_DURING_THE_FINANCIAL_CRISIS_SUPPLY-SIDE_AND_DEMAND-SIDE_FACTORS_CASE_STUDY_OF_GREECE_Professor_of_economics
3. Arab Spring. History, Revolution, Causes, Effects, & Facts. Britannica URL: <https://www.britannica.com/event/Arab-Spring>
4. Venezuela crisis in brief URL: <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-48121148>
5. Japan's Shrinking Economy. Brookings URL: <https://www.brookings.edu/articles/japans-shrinking-economy/>

Проаналізуйте динаміку змін у настроях українців щодо вступу країни до НАТО за останні 10-15 років. Як на вашу думку, такі зміни є наслідком внутрішніх процесів в Україні, чи вони головним чином відображають вплив зовнішніх факторів?

1. Початок періоду (2000-2010 роки): У цей період була помітна певна підтримка інтеграції України до НАТО, особливо після помаранчевої революції 2004 року. Політична еліта та деякі сегменти суспільства висловлювали позитивне ставлення до вступу до НАТО, як до захисту від можливої російської агресії.

2. Період конфлікту з Росією (2014-нині): Після анексії Криму Росією та початку військових дій на сході України, підтримка ідеї вступу до НАТО значно зросла. Заходи Росії викликали обурення та побоювання в українському суспільстві, і членство в НАТО розглядалося як спосіб гарантування безпеки.

3. Вплив політичної еліти та медіа: Політичні лідери та медіа мають значний вплив на громадську думку. Залежно від політичної кон'юнктури, ставлення до НАТО може коливатися. Наприклад, під час президентських або парламентських виборів, певні політичні сили можуть активно просувати ідею членства в НАТО як частину своєї програми.

4. Соціально-економічні фактори: Економічна ситуація в країні, рівень життя населення, корупція та інші соціально-економічні аспекти також можуть впливати на ставлення до НАТО. Наприклад, коли економіка зростає та забезпечує стабільний розвиток, підтримка ідеї членства може збільшуватися.

Зміни в настроях українців щодо вступу країни до НАТО, які спостерігаються протягом останніх 10-15 років, є результатом як внутрішніх, так і зовнішніх процесів. Однак, головним чином ці зміни можуть бути відображенням зовнішніх факторів.

1. Російський агресія і анексія Криму: Після анексії Криму та воєнних дій на сході України, було помітне збільшення підтримки членства в НАТО серед українців. Зовнішні загрози можуть змінювати ставлення суспільства до ідеї колективної безпеки.

2. Політичні лідери та медіа: Внутрішні політичні сили та медіа можуть активно просувати або гальмувати ідею членства в НАТО в залежності від власних політичних цілей та переконань.

3. Соціально-економічні фактори: Внутрішні проблеми, такі як економічна криза, корупція, низький рівень життя, також можуть впливати на ставлення до НАТО. Наприклад, в умовах економічного спаду, ідея членства в альянсі може бути менш популярною.

Хоча внутрішні процеси в Україні, такі як політичні зміни та соціально-економічні проблеми, також можуть впливати на настрої стосовно НАТО, проте зовнішні фактори, особливо агресія Росії, зазвичай мають більший вплив на ці настрої в останні роки.

Список використаної літератури

1. Поморанчева революція
https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9F%D0%BE%D0%BC%D0%B0%D1%80%D0%B0%D0%BD%D1%87%D0%B5%D0%B2%D0%B0_%D1%80%D0%B5%D0%B2%D0%BE%D0%BB%D1%8E%D1%86%D1%96%D1%8F

2. Період конфлікту з Росією (2014-нині):
[https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A0%D0%BE%D1%81%D1%96%D0%B9%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%BE-%D1%83%D0%BA%D1%80%D0%B0%D1%97%D0%BD%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%B0_%D0%B2%D1%96%D0%B9%D0%BD%D0%B0_\(%D0%B7_2014\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A0%D0%BE%D1%81%D1%96%D0%B9%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%BE-%D1%83%D0%BA%D1%80%D0%B0%D1%97%D0%BD%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%B0_%D0%B2%D1%96%D0%B9%D0%BD%D0%B0_(%D0%B7_2014))

3. Вплив політичної еліти та медіа:
<https://dspace.uzhnu.edu.ua/jspui/bitstream/lib/33128/1/%D0%9A%D0%BE%D0%B%D0%BE%D0%B4%D1%96%D0%B9%20%D0%9C.%20%D0%9F%D0%BE%D0%BB%D1%96%D1%82%D0%B8%D1%87%D0%BD%D1%96%20%D0%B5%D0%BB%D1%96%D1%82%D0%B8%20%D1%82%D0%B0%20%D0%BF%D0%BE%D0%BB%D1%96%D1%82%D0%B8%D1%87%D0%BD%D0%B5%20%D0%BB%D1%96%D0%B4%D0%B5%D1%80%D1%81%D1%82%D0%B2%D0%BE.pdf>

4. Соціально-економічні фактори: https://ti-ukraine.org/wp-content/uploads/2016/12/feao_corruption_economy_a5_short_final.pdf

5. Російський агресія і анексія Криму:
https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A0%D0%BE%D1%81%D1%96%D0%B9%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%B0_%D0%BE%D0%BA%D1%83%D0%BF%D0%B0%D1%86%D1%96%D1%8F_%D0%9A%D1%80%D0%B8%D0%BC%D1%83

6. Політичні лідери та медіа:
https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9F%D0%BB%D0%B0%D0%BD_%D0%B4%D1%96%D0%B9_%D1%89%D0%BE%D0%B4%D0%BE_%D1%87%D0%BB%D0%B5%D0%BD%D1%81%D1%82%D0%B2%D0%B0_%D0%B2_%D0%9D%D0%90%D0%A2%D0%9E

7. Соціально-економічні фактори: <https://law.chnu.edu.ua/vstup-ukrainy-donato-dosiahnennia-problemy-ta-perspektyvy/>

Чому протягом усієї історії Ізраїль небезпідставно розраховує на підтримку США?

Ізраїль і Сполучені Штати розвивають особливі стосунки на основі політичної, економічної та військової підтримки. Декілька варіантів того, чому Ізраїль розраховує на підтримку від США

1. Політична підтримка: США і Ізраїль ділять багато спільних цінностей, включаючи демократію і права людини. Це створює основу для політичної підтримки США в Організації Об'єднаних Націй та інших міжнародних форумах.

2. Військова підтримка: США надають величезну військову допомогу Ізраїлю в різних формах, включаючи поставки озброєння та спільні військові навчання. Це допомагає Ізраїлю захищати свої кордони та інтереси у регіоні.

3. Економічна підтримка: США також надають значну економічну допомогу Ізраїлю у вигляді фінансової допомоги та торговельних угод. Це сприяє економічному зростанню та стабільності в Ізраїлі. Пакет допомоги Ізраїлю від США передбачає: \$26,4 млрд на допомогу Ізраїлю; \$4 млрд на системи протиракетної оборони – Залізний купол і Праця Давида; \$1,2 млрд на систему захисту Залізний промінь; \$4,4 млрд на поповнення засобів оборони та послуг, наданих Ізраїлю; \$3,5 млрд на закупівлю передових систем озброєнь та інших предметів через Програму іноземного військового фінансування. Водночас передбачено гуманітарну допомогу на суму \$9,2 млрд, включно з екстремим продовольством, житлом і основними послугами для населення.

4. Безпека та оборона: Ізраїль розраховує на підтримку США для захисту від загроз безпеки в регіоні, включаючи тероризм, потенційні загрози з боку сусідніх країн та іранську ядерну програму.

5. Геополітичне розташування: Ізраїль розташований у стратегічно важливому регіоні на Середземномор'ї, де є численні геополітичні конфлікти та напруга. США бачать Ізраїль як важливого союзника в цьому регіоні, що дозволяє їм зберігати свій вплив і контроль.

6. Спільні інтереси: Ізраїль і Сполучені Штати мають численні спільні інтереси, включаючи боротьбу з тероризмом, захист прав людини, стабільність на Близькому Сході та спільний ворог у вигляді іранського режиму.

7. Історичні зв'язки: США і Ізраїль мають глибокі історичні зв'язки, починаючи з визнання держави Ізраїль США в 1948 році. Ці зв'язки укріплюються культурними, релігійними та етнічними зв'язками між двома народами.

Всі ці фактори створюють міцну основу для стратегічного партнерства між Ізраїлем і США, що робить Ізраїль залежним від підтримки та співпраці зі своїм американським союзником.

Адміністрація США побоювалася просоціалістичного курсу керівництва Ізраїлю, але після підтримки Ізраїлем американців в Корейській війні, ці побоювання відійшли на другий план. У 1950 році, США, спільно з Великою Британією і Францією підписали резолюцію про територіальний статус-кво, що склалося після арабо-ізраїльської війни 1947-1949 рр. і зупинки гонки озброєнь на Близькому Сході. На початку 50-х років американська адміністрація починає фінансово допомагати Ізраїлю у малих масштабах (десятки мільйонів доларів у рік). У 1953 році, спеціальний посланник Трумена Ерік Джонстон намагається врегулювати забір води з Йордану між Ізраїлем, Йорданією, Сирією та Ліваном.

Хоча договір і не був підписаний, де-факто ворогуючі країни продовжували діяти по ньому аж до кінця 80-х рр.

Президентство республіканця Дональда Трампа навпаки відрізнялося дружнім ставленням до Ізраїлю; газета The Times of Israel опублікувала список зі 100 випадків, коли Дональд Трамп підтримав Ізраїль.

8 травня 2018 року, Трамп оголосив про вихід США з ядерної угоди і поновлення санкцій проти Ірану. Це рішення отримало підтримку Ізраїлю. 6 грудня 2019 року президент США Дональд Трамп заявив, що Сполучені Штати Америки офіційно визнали Єрусалим столицею Ізраїлю і перенесли своє посольство з Тель-Авіва до цього міста. Президент Трамп заявив, що це рішення стане початком нового етапу мирного врегулювання між ізраїльтянами та палестинцями.

У 2020—2021 роках за посередництва США, вперше за 26 років, було підписано 4 договори про нормалізацію відносин між Ізраїлем та деякими арабськими країнами (ОАЕ, Бахреєм, Суданом та Марокко), відомі як Угоди Авраама; переговори курирував старший радник і зять Трампа Джаред Кушнер.

Ці угоди отримали широку підтримку як з боку республіканців, і з боку демократів.

Список використаної літератури

1. Політична підтримка: <https://interfax.com.ua/news/blog/916494.html>
2. Військова підтримка: <https://www.unian.ua/world/viyskova-dopomoga-izrajilyu-i-tayvanyu-v-kongresi-ssha-uhvalili-zakon-12611523.html>

3. Економічна підтримка: <https://fakty.com.ua/ua/svit/20240420-palata-predstavnykiv-ssha-shvalyla-zakonoprojekt-pro-dopomogu-izrayilyu/>

4. Безпека та оборона: <https://www.ukrinform.ua/rubric-world/3852101-bilij-dim-pro-udar-iranu-pidtrimka-izrailu-z-boku-ssa-e-zaliznou.html>

5. Геополітичне розташування: https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%93%D0%B5%D0%BE%D0%B3%D1%80%D0%B0%D1%84%D1%96%D1%8F_%D0%86%D0%B7%D1%80%D0%B0%D1%97%D0%BB%D1%8E

6. Спільні інтереси: <https://www.radiosvoboda.org/a/24505747.html>

7. Історичні зв'язки https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%90%D0%BC%D0%B5%D1%80%D0%B8%D0%BA%D0%B0%D0%BD%D0%BE-%D1%96%D0%B7%D1%80%D0%B0%D1%97%D0%BB%D1%8C%D1%81%D1%8C%D0%BA%D1%96_%D0%B2%D1%96%D0%B4%D0%BD%D0%BE%D1%81%D0%B8%D0%BD%D0%B8

Як взаємодія в сфері торгівлі та інвестицій може бути використана для підтримки безпекової стабільності?

Взаємодія в сфері торгівлі та інвестицій може відігравати важливу роль у забезпеченні безпекової стабільності на різних рівнях:

1. Економічна стабільність: залучення інвестицій та розвиток торгівлі можуть сприяти економічній стабільності країни. Сильна економіка часто є фундаментом безпеки та стабільності. Збільшення торгівлі і інвестицій між країнами може сприяти розвитку економік, зменшенню безробіття та збільшенню доходів. Економічна стабільність, в свою чергу, може допомогти у зменшенні напруги та конфліктів.

2. Міжнародні відносини: торгівля та інвестиції можуть сприяти політичним відносинам між країнами, що в свою чергу може зменшити потенційні конфлікти та підвищити безпеку.

3. Зменшення конфліктів: взаємна залежність економік може зменшити інтерес країн у конфліктах та війнах, оскільки це може завдати шкоди їхнім власним економікам.

4. Розвиток інфраструктури та технологій: інвестиції в інфраструктуру та обмін технологіями можуть покращити життя людей, забезпечити доступ до нових ринків та збільшити загальний рівень життя, що сприяє соціальній стабільності.

5. Співробітництво у сфері безпеки: країни можуть співпрацювати в області безпеки, використовуючи торгівлю та інвестиції як механізм для спільного контролю над загрозами та викликами, такими як тероризм, організована злочинність та поширення зброї.

6. Доступ до ресурсів: забезпечення доступу до ресурсів через міжнародну торгівлю та інвестиції може зменшити конфлікти, пов'язані з контролем над цими ресурсами.

7. Створення залежності: глибока економічна взаємодія може створювати економічну залежність між країнами, що може зменшувати імпульси до конфліктів через відсутність бажання зашкодити економічним партнерам.

8. Обмін інформацією: комунікація та обмін інформацією між країнами в рамках торгівлі та інвестицій можуть сприяти зрозумінню інтересів та обміну ідеями, що може сприяти розумінню та зменшенню напруги.

9. Дипломатичний тиск: причому, санкції або обмеження в області торгівлі та інвестицій можуть використовуватися як інструмент дипломатичного тиску для зміни поведінки країн, що порушують правила міжнародного порядку.

10. Спільні інтереси: розвиток торгівлі та інвестицій залежить від спільних інтересів країн. Це може сприяти побудові партнерських відносин та спільним ініціативам щодо збереження миру та стабільності

11. Спільні економічні проекти: разом із спільними інвестиційними та торговельними проектами країни можуть співпрацювати в інших сферах, таких як наука, технології, освіта тощо. Це сприяє взаємному розвитку та зближенню культур, що, в свою чергу, може підтримувати міжнародну стабільність.

12. Регулювання конфліктів через економіку: економічні інтереси можуть діяти як стимул для знаходження мирного вирішення конфліктів. Країни можуть бути більш схильні до дипломатичних переговорів, якщо у них є економічний інтерес у мирному вирішенні суперечок.

13. Збільшення зацікавленості в стабільності регіонів: країни, що інвестують в інші регіони, зазвичай зацікавлені в їх стабільності та процвітанні, оскільки це впливає на їхні інвестиції. Тому вони можуть здійснювати дипломатичний тиск на сторони конфлікту для забезпечення миру та стабільності.

14. Спільна боротьба з транскордонними загрозами: співпраця в сфері торгівлі та інвестицій може розширювати можливості спільної боротьби з транскордонними загрозами, такими як тероризм, організована злочинність, пандемії тощо.

Ці пункти показують, як взаємодія в сфері торгівлі та інвестицій може бути ключовим фактором для забезпечення міжнародної безпеки та

стабільності. Загалом, ефективна взаємодія в сфері торгівлі та інвестицій може сприяти безпеці та стабільності як на національному, так і на міжнародному рівнях.

Список використаної літератури

1. Міжнародне співробітництво у сфері запобігання та протидії транснаціональній злочинності [Текст] : монографія / І. М. Леган. – Чернігів : НУ «Чернігівська політехніка», 2021. – 328 с.

2. "Іноземний досвід протидії тероризму: висновки для України". Аналітична записка. 2017. НІСД. URL: <http://niss.gov.ua/doslidzhennya/nacionalna-bezpeka/inozemniy-dosvid-protidii-terorizmu-visnovki-dlya-ukraini>

3. Роль санкцій у сучасному світі: між інструментом тиску та геополітичною стратегією. FinAP. 2023. URL: <https://finap.com.ua/rol-sanktsij-u-suchasnomu-sviti-mizh-instrumentom-tysku-ta-geopolitychnoyu-strategiyeyu/>

Проаналізуйте динаміку змін у настроях українців щодо вступу країни до НАТО за останні 10-15 років. Як на вашу думку, такі зміни є наслідком внутрішніх процесів в Україні, чи вони головним чином відображають вплив зовнішніх факторів?

Питання членства України в НАТО протягом багатьох років залишається одним із найактуальніших у зовнішній політиці країни. Ставлення українців до членства в НАТО за останні 15 років зазнало значних змін. Від 2008 до 2023 року спостерігалася значна динаміка в настроях українців щодо вступу країни до НАТО. На момент початку цього періоду та після революції на Майдані було помітно підтримку членства в НАТО серед населення. Проте з часом, зокрема під впливом політичних змін та відносин з Росією, ці настрої почали коливатися.

У період 2010-2014 років, за часів президентства Віктора Януковича, спостерігався спад інтересу до НАТО та зміна офіційної позиції України, яка була менш активною у питанні членства. Проте після Революції Гідності та агресії Росії в Криму та на сході України, підтримка вступу до НАТО знову зросла.

З 2014 року і надалі, зокрема під час президентства Петра Порошенка та Володимира Зеленського, були прийняті закони та проведені реформи, спрямовані на наближення до стандартів НАТО та підвищення обороноздатності. Це призвело до певного підвищення підтримки ідеї вступу до альянсу серед українців.

Щоб краще зрозуміти ці динаміки, важливо аналізувати дані громадських досліджень, які відображають думки та настрої українців (табл. 1 та рис.1).

Таблиця 1

Динаміка змін у настроях українців щодо вступу країни до НАТО за останні 15 років у % ([1] [2])

Рік	За	Проти	Не брали участі в опитуванні
2008	20,90%	53,10%	26,10%
2009	17,40%	59,90%	22,80%
2010	24,00%	64,00%	12,00%

2011	24,00%	65,00%	11,00%
2012	20,00%	68,00%	12,00%
2013	18,00%	67,00%	16,00%
2014	47,80%	32,40%	19,80%
2015	43,30%	33,40%	23,30%
2016	43,90%	38,00%	18,10%
2017	41,30%	31,60%	27,10%
2018	41,40%	37,80%	20,90%
2019	40,10%	31,50%	28,40%
2020	43,50%	31,30%	25,20%
2021	47,80%	24,30%	27,90%
2022	83,00%	4,00%	13,00%
2023	89,00%	3,40%	7,60%

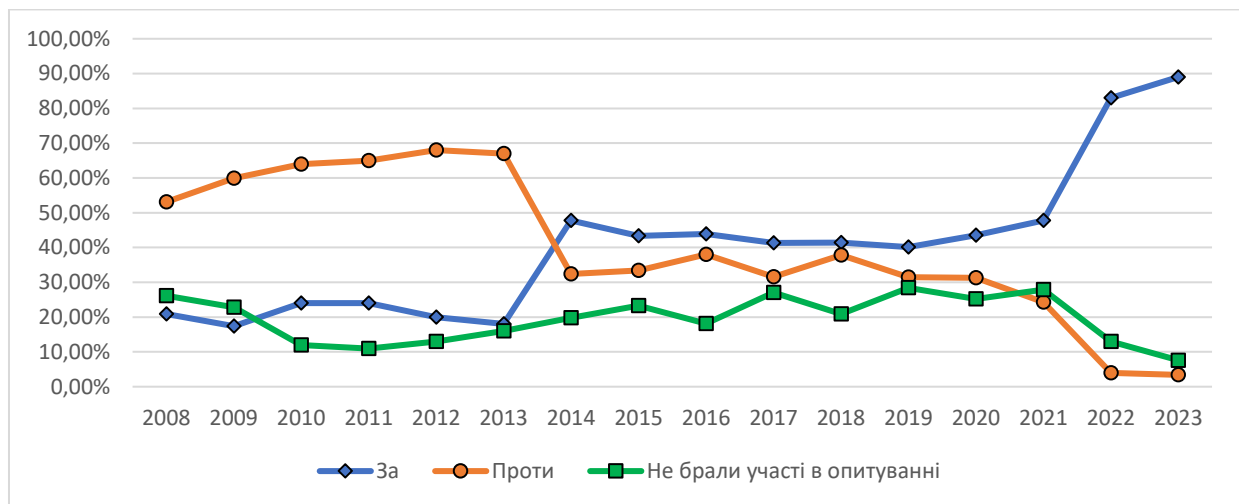

Рис. 1. Графік динаміки змін у настроях українців щодо вступу країни до НАТО за останні 15 років

Ці зміни у ставленні можна пояснити як внутрішніми, так і зовнішніми факторами.

Внутрішні фактори:

1. Політична ситуація: Зміни у владі та політичні кризи можуть впливати на настрої громадян. Наприклад, під час проросійських президентів, шанси на вступ до НАТО можуть зменшуватися.
2. Економічний стан: Економічна нестабільність може змінювати пріоритети нації, призводячи до меншої підтримки ідеї вступу до альянсу.
3. Медіа та інформаційний простір: Зміни в медіа просторі можуть впливати на перспективи вступу до НАТО через різні інтерпретації та підходи до цієї теми.
4. Революція Гідності: Зміна політичного курсу України на євроінтеграцію та відхід від політики "позаблоковості".
5. Конфлікт на сході країни: Російська агресія спричинила відчуття загрози та потребу в захисті, що стимулювало підтримку НАТО.

Зовнішні фактори:

1. Геополітична обстановка: Агресія Росії та загрози для національної безпеки можуть змінювати настрої українців та підвищувати підтримку вступу до НАТО.
2. Підтримка НАТО з боку США та інших країн Заходу: США та інші країни Заходу неодноразово висловлювали свою підтримку прагнення України до членства в НАТО. Це також сприяє зростанню підтримки альянсу серед українців.
3. Інформаційна війна: Російська дезінформація та пропаганда можуть впливати на настрої громадян та змінювати їхню підтримку ідеї вступу до НАТО.
4. Розширення НАТО: Розширення НАТО на схід та прийняття до альянсу нових членів, таких як Чорногорія, Північна Македонія та Фінляндія, свідчить про те, що Альянс залишається відкритим для нових членів [3].

Висновок:

Динаміка змін у настроях українців щодо вступу до НАТО за останні 15 років є результатом взаємодії як внутрішніх, так і зовнішніх факторів. Внутрішні процеси, такі як політичні зміни та економічна стабільність, впливають на загальні настрої населення, але зовнішні чинники, зокрема геополітична обстановка та міжнародна підтримка, також відіграють значну роль у формуванні думок громадян щодо вступу до альянсу.

Загалом, можна стверджувати, що динаміка змін у настроях українців щодо вступу до НАТО свідчить про зростання розуміння важливості євроатлантичної інтеграції для забезпечення безпеки та суверенітету України.

Список використаної літератури

1. Як змінювалося ставлення українців до членства в НАТО
URL:<http://surl.li/qnryg>
2. Вступ України в НАТО URL:<https://www.dw.com/uk/vstup-ukraini-v-nato-pidtrimuut-89-vidsotkiv-ukrainciv-kmis/a-66177170>
3. Країни-члени НАТО URL:
https://www.nato.int/cps/uk/natohq/topics_52044.htm

Основні тези антиглобалістів. Чому у цих рухів не дуже багато спільного?

Глобалізація, як процес всебічної інтеграції країн світу, супроводжується не лише позитивними, але й негативними наслідками. Зростання нерівності, втрата культурної ідентичності, національного суверенітету – ці та інші проблеми стають ґрунтом для зародження антиглобалістських рухів. [1] [2]

Основні тези антиглобалістів: [3]

Економіка:

- Проти транснаціональних корпорацій: Антиглобалісти вважають, що транснаціональні корпорації мають надмірну владу та вплив на світову економіку, що шкодить національним економікам та суверенітету.
- За справедливу торгівлю: Антиглобалісти виступають проти нечесних торгових угод, які, на їхню думку, шкодять країнам, що розвиваються.
- За збереження робочих місць: Антиглобалісти стурбовані тим, що глобалізація призводить до втрати робочих місць у розвинених країнах,
- За еко-соціальну відповідальність: Антиглобалісти закликають до еко-соціальної відповідальності бізнесу, щоб захистити довкілля та права працівників.

Політика:

- Проти наддержавного контролю: Антиглобалісти стурбовані тим, що глобалізація веде до втрати національного суверенітету та посилення наддержавного контролю з боку таких організацій, як Міжнародний валютний фонд, Світовий банк та Світова організація торгівлі.
- За демократичну глобалізацію: Антиглобалісти закликають до більш демократичної та справедливої системи глобального управління, де б країни мали рівний голос.
- За локальну самоврядність: Антиглобалісти виступають за децентралізацію влади та посилення локальної самоврядності.

Культура:

- За збереження культурної ідентичності: Антиглобалісти стурбовані тим, що глобалізація веде до гомогенізації культури та втрати культурної ідентичності.
- За культурне різноманіття: Антиглобалісти закликають до збереження та захисту культурного різноманіття.
- Проти культурної експансії: Антиглобалісти виступають проти культурної експансії Заходу, яка, на їхню думку, загрожує традиційним культурам.

Чому у цих рухів не дуже багато спільного? [4]

1. Ідеологічні відмінності: У рухах проти глобалізації можуть брати участь люди з різних ідеологічних спрямувань, включаючи лівих, правих та демократичних активістів. Це може призвести до суперечностей у їхніх поглядах на економіку, політику та соціальні питання.

2. Різноманітність причин: Рухи проти глобалізації можуть виникати через різноманітні причини, такі як стурбованість економічною нерівністю, обурення культурною гомогенізацією або незадоволеність владою світових корпорацій. Ці різні мотивації можуть призвести до різних підходів та стратегій.

3. Відсутність централізованого керівництва: Багато антиглобалістичних рухів оперують без централізованого керівництва. Вони можуть бути розділеними та діяти на місцевому рівні без єдиної стратегії або лідерства.

4. Суперечності у вимогах і цілях: Навіть серед тих, хто виступає проти глобалізації, можуть існувати різні погляди на те, які політичні або економічні зміни потрібно здійснювати. Один рух може ставити на перший план вимогу щодо зменшення впливу міжнародних корпорацій, тоді як інший може бути більш концентрованим на питаннях національного суверенітету або культурної ідентичності.

Висновок: Антиглобалістичні рухи, що виступають проти негативних наслідків глобалізації, представляють різноманітну коаліцію ідеологій, мотивацій та стратегій. Ідеологічні різниці та різноманітність мотивів учасників можуть спричиняти конфлікти та розбіжності у їхніх поглядах на економіку, політику та соціальні питання. Багато рухів діють без централізованого керівництва, що ускладнює спроби прийняти єдину стратегію. Незважаючи на ці відмінності, антиглобалістичні рухи продовжують привертати увагу до проблем глобалізації та стимулювати дискусію щодо шляхів зробити світовий порядок більш справедливим та стійким. Їхня роль полягає у нагадуванні про важливість збереження національних ідентичностей, захисту прав працівників

та збалансованого розвитку економіки. Таким чином, не дивлячись на різноманітність, антиглобалістичні рухи продовжують мати значний вплив на глобальну політику та суспільство. [5]

Список використаної літератури

1. Концептуальні підходи до розуміння антиглобалізму в сучасному світі
UPD: <http://surl.li/rjbfm>
2. Сутність глобалізації у податковому регулюванні економічного розвитку
UPD: <http://surl.li/rjcxw>
3. Хто такі антиглобалісти? UPD: <https://www.radiosvoboda.org/a/903976.html>
4. Антиглобалізм UPD: <http://surl.li/rjdhu>
5. The Antiglobalization Movement UPD: <https://www.encyclopedia.com/social-sciences/news-wires-white-papers-and-books/antiglobalization-movement>

Коротко резюмуюте основні аргументи «за» та «проти» ймовірності «Європи регіонів» та «Європи націй»

Європа, зі своїм багатством культур, історії та різноманіттям народів, завжди перебувала на перехресті шляхів щодо свого політичного та економічного майбутнього. Дві основні ймовірності, які відображають різні підходи до європейської інтеграції, - «Європа регіонів» та «Європа націй».

«Європа регіонів» - це концепція, що наголошує активну роль регіональних країн Європи в управлінні Європейським Союзом, у контрасті з централізованим підходом до формування загальноєвропейських інституцій. Європа регіонів робить акцент на децентралізації влади та наданні більших повноважень регіонам та субнаціональним утворенням [1, 2].

Аргументи «за» ймовірності «Європи регіонів»:

1. Децентралізація влади: сприятиме удосконаленню адаптації політики до унікальних потреб громадян у регіонах. Надання регіонам більших повноважень може стимулювати їхній економічний розвиток, сприяючи збереженню та розширенню культурної різноманітності Європи.

2. Міжкультурний діалог: сприяє злагодженому та відкритому суспільству, що цінує культурну різноманітність. Цей процес сприяє обміну культурними цінностями, що зміцнює взаєморозуміння та взаємоповагу, сприяючи толерантному та інклюзивному суспільству.

3. Ефективне вирішення проблем: місцеві владні структури краще обізнані про місцеві проблеми і можуть реагувати на них ефективніше. Це сприяє покращенню надання публічних послуг, оскільки вони адаптовані до

конкретних потреб регіону. Це також сприяє більшому залученню громадян до процесу прийняття рішень, що дає їм більший вплив на події у своєму регіоні. можливостей впливати на те, що відбувається у їхньому регіоні.

Аргументи «проти» ймовірності «Європи регіонів»:

1. Розпад національної єдності: Збільшення автономії регіонів може підірвати національну єдність, сприяючи формуванню сепаратистських рухів та загрозі розпаду держав. Це також може ускладнити вирішення загальнонаціональних проблем через зменшення впливу національних урядів.

2. Політична нестабільність: Збільшення кількості регіональних владних структур може призвести до конфліктів та бюрократії, ускладнюючи процеси прийняття рішень та сприяючи політичній нестабільності. При цьому зростає вплив популістів та радикальних політичних сил.

3. Складність координації: Модель «Європи регіонів» ускладнює процеси координації та прийняття загальноєвропейських рішень, що може призвести до затримок у вирішенні важливих питань.

«Європа націй» робить акцент на збереженні суверенітету національних держав. Це може дати їм більше можливостей для захисту своїх інтересів та цінностей, а також покращити контроль над імміграцією та безпекою. Проте, надмірний фокус на національній суверенності може призвести до розколу Європи, ускладнити співпрацю та стимулювати зростання націоналізму [3, 4].

Аргументи «за» ймовірності «Європа націй»:

1. Збереження територіальної цілісності: сприяє єдності країн і визнає право на самовизначення кожної нації, що запобігає сепаратизму та конфліктам. Це сприяє стабільності та миру в Європі.

2. Спрощення прийняття рішень: централізована система управління сприяє швидкому та ефективному прийняттю рішень на рівні всієї Європи. Це досягається через створення спільних інституцій та механізмів прийняття рішень, що сприяє більшому динамізму та конкурентоспроможності Європейського Союзу.

3. Міцніше представництво на міжнародній арені: Об'єднання країн у рамках «Європи націй» може зміцнити їхнє представництво на міжнародній арені та зробити Європейський Союз більш впливовим. Це сприятиме захисту спільних інтересів європейських країн і зміцненню їхньої позиції у світі.

Аргументи «проти» ймовірності «Європа націй»:

1. Втрата культурної ідентичності: Централізована влада може призвести до поглиблення кризи ідентичності та втрати культурних особливостей кожної нації.

2. Обмеження автономії: Збільшення влади центрального уряду може обмежити автономію окремих регіонів та національних меншин.

3. Ризик диктатури: Централізація влади може створити умови для виникнення диктатурних режимів, що порушить принципи демократії та прав людини.

Обидва підходи мають свої переваги та недоліки, і вибір між ними залежить від конкретних умов та потреб суспільства. Майбутнє Європи залежить від здатності знайти баланс між різними конкуруючими інтересами. «Європа регіонів» та «Європа націй» - це дві важливі концепції, які можуть допомогти у цьому процесі. Найкращий шлях розвитку ЄС ймовірно лежить десь посередині, поєднуючи елементи «Європи регіонів» та «Європи націй». Це потребуватиме знаходження балансу між автономією регіонів та єдністю ЄС, а також між національними інтересами та спільними європейськими цінностями.

Список використаних джерел

1. Європа регіонів. URL: http://europa.dovidka.com.ua/ee.html#_Тoc90362140
2. Комітет регіонів. URL: <https://cor.europa.eu/en>
3. Паризька декларація: «Європа, в яку можна вірити». URL: <https://zbruc.eu/node/72673>
4. Європа націй. Або нація Європи? URL: <https://www.jstor.org/stable/425194>

Склад ЄС та НАТО не співпадає. Чи може це породжувати якісь проблеми взаємодії та участі НАТО у забезпеченні європейської безпеки?

ЄС - складне та багатогранне наднаціональне об'єднання з потужною та розгалуженою системою управління та координації дій (а я б сказала – з функціональною, але дуже бюрократичною структурою), для досягнення поставлених цілей Союзу. Кожен національний уряд країн членів ЄС представлений в Раді Європейського Союзу, а члени Європейського Парламенту безпосередньо обираються громадянами ЄС.

В останні двадцять років ЄС швидко розширюється (з 2004 року до членів ЄС приєдналося 13 країн і ще 8 країн-кандидатів розраховують на вступ до ЄС). Але будь-яка система має межу своєї складності, і зараз, за думкою багатьох аналітиків, Євросоюз досяг межі своєї керованості. Він дуже великий для тих механізмів прийняття рішень, які були цілком спроможними, коли він був компактним і складався з дюжини учасників. Тобто, по мірі того, як нові члени ЄС самі навчилися бути його членами, з'ясувалося, що колишні механізми узгодження та прийняття рішень, механічно перенесені з невеликого та компактного Євросоюзу на його велику версію, працюють досить громіздко та проблематично. І зараз очевидно потрібно створювати нові механізми управління, що відповідають підвищеній складності системи ЄС, а ще потрібно закласти в них і нові запаси міцності, достатні для майбутніх розширень.

Так, ми бачимо, що останнім часом ЄС прискорив свої внутрішні процеси. Європейський парламент уже прийняв рішення про те, що треба переглядати засадничі принципи прийняття рішень консенсусом усередині Європейського Союзу. Це довгий шлях, але ми бачимо, що зараз час стискається. Всі рішення приймаються скоріше, і попри позицію окремих країн-членів ЄС, приймаються ті рішення, які роблять Європейський Союз сильнішим, і, найголовніше для нас, які йдуть на користь Україні, які наближають нашу перемогу. Цілком зрозуміло, що зараз нарешті Європейський Союз усвідомив себе гравцем, одним із центрів політичної сили, одним із центрів прийняття рішень, зокрема у політиці безпеці та оборони.

ЄС, наразі, не має власних збройних сил, але сприяє військовому співробітництву його країн-членів, більшість яких є членами НАТО. Чому так сталося? Спочатку Європейський Союз був суто економічним об'єднанням, бо все почалося з Європейської спільноти вугілля та сталі. І навіть після розширення у всі минулі роки головним змістом ЄС була економіка і торгівля. Зараз, за останні роки, ситуація докорінно змінилася. Головні зміни відбулися у

зв'язку з тим, що агресія Російської Федерації проти України зруйнувала світовий порядок. За цих умов увесь світ, та зокрема Європейський Союз, постав перед вибором, як діяти далі, як протидіяти цій загрозі бо всі розуміють, що загроза є реальною. Вже перший рік повномасштабної війни в Україні показав, що оборонна промисловість, зокрема Європейського Союзу, не була готова не тільки до такої широкомасштабної війни, але і до того, щоб нарощувати свої спроможності і постачати ту кількість продукцію, яка необхідна зараз. Ми все це бачимо кожного дня по тим зусиллям керівництва України, Президента, дипломатії, наших військових, які з усього світу збирають військову допомогу. І ця проблема окреслила інші питання, у тому числі й перед Європейським Союзом: захищати свої цінності, захищати демократію, захищати Союз, не маючи спільної оборони і не маючи спільного виробництва озброєнь та боєприпасів для цього, – неможливо.

Наразі, Європейський Союз вже давно зрозумів, що питання спільної зовнішньої політики та безпеки є важливим. Ще у 1999 році розпочалося становлення Європейської політики безпеки і оборони . Хоча, я б сказала, що Спільна політика безпеки і, як окрема частина цієї міжнародної політики, Спільна політика безпеки й оборони Європейського Союзу існувала завжди, бо контури Спільної політики безпеки і оборони почали визначатися ще в 1990-х рр. у Петербурзьких деклараціях Західноєвропейського союзу. Проте ця політика все ж таки виходила з того, що головний військовий компонент і задача захисту території Європейського Союзу покладалися на НАТО (Декларації НАТО – ЄС у 2002 році, домовленості «Берлін плюс» та т.ін.), мабуть тому що більшість країн ЄС входило також до цього військово-політичного Альянсу. НАТО відповідало за військову безпеку, бо основним і незмінним завданням НАТО є захист свободи і безпеки усіх членів Альянсу політичними і військовими засобами.

Наразі вже зараз 20 членів ЄС є одночасно і членами НАТО, в основу якого, треба пам'ятати, покладено принцип колективної оборони, який забезпечує дух солідарності і згуртованості між членами організації. І тому щоб оборонна політика ЄС не вступала у конфлікт з НАТО (принаймні змусити членів ЄС узгоджувати оборонні завдання і цілі, а також принципи взаємодії) в Договір про ЄС було включено застереження, відповідно до якого Спільна політика безпеки й оборони ЄС не шкодить особливому характеру безпекової та оборонної політики певних держав-членів та поважає зобов'язання певних держав-членів, що вважають свою спільну оборону реалізованою в НАТО згідно з умовами Північноатлантичного Договору та узгодженою в цих рамках зі спільною безпековою та оборонною політикою. Тобто виходить, що Євросоюз

у сфері забезпечення безпеки обмежується питаннями забезпечення внутрішньої і регіональної безпеки, а також на периферії кордонів ЄС, а основні «великі» питання безпеки перекладає на НАТО.

Я вважаю, принаймні, у сучасних умовах, це дуже небезпечно і ЄС треба переосмислити ситуацію у світі, глобальні виклики, глобальні загрози, а також можливості відповідей на ці глобальні загрози. Ми бачимо, що . запит на особистості зараз сильний у всьому світі. Виборці втомилися від аморфних та сірих політиків. А виходячи з того, що роль Сполучених Штатів у НАТО дуже значна, європейці вже не приховують, що з тривогою оцінюють ймовірність приходу Трампа до влади та, відповідно, проведення ним політики суттєвого зниження союзницької підтримки Європи. Під час свого передвиборчого виступу в штаті Айова Трамп зокрема зачепив тему фінансування структур НАТО. Він зазначив, що більшість країн-членів Альянсу роблять занадто малі внески в організацію та загалом мало витрачають на оборонні потреби, перекладаючи основний тягар на США і тому США, як член НАТО не будуть їх боронити, якщо союзники не збільшать витрати на оборону. Трамп взагалі обіцяє більше займатися внутрішніми справами США навіть на шкоду міжнародному порядку. І ось тоді справді можуть виникнути причини для Третьої світової, якою зараз Трамп лякає. Отже, ЄС потрібно вже зараз займатися власною безпекою, тим більше, що ймовірність нових територіальних домагань та перегляду кордонів досить велика.

Список використаної літератури

1. Інформаційне агентство © UNIAN.NET <https://www.unian.ua/>
2. Консолідовані версії Договору про Європейський Союз та Договору про функціонування Європейського Союзу (2010/C 83/01) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/994_b06/
3. A Secure Europe in a Better World: European Security Strategy (December 2003) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://europa.eu/globalstrategy/en/european-security-strategy-secure-europe-better-world>.
4. EU-NATO Declaration on ESDP [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://www.nato.int/cps/en/natolive/official_texts_19544.htm.
5. EU-NATO: The Framework for Permanent Relations and Berlin Plus, 2002 [Electronic resource] // Council of the European Union. URL: <https://www.consilium.europa.eu/en/uedocs/cmsupload/03%E2%80%9311%E2%80%9311%E2%80%8A%20berlin%20%20plus%20press%20note%20bl.pdf/>

6. European Security Strategy – A Secure Europe in a Better World [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://www.eeas.europa.eu/eeas/about-european-external-action-service_en

7. EU strategy against proliferation of Weapons of Mass Destruction. Dec. 2003 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://register.consilium.europa.eu/pdf/en/03/st15/st15708.en03.pdf>

8. Petersberg Declaration / Western European Union Council of Ministers. Bonn. 19 June 1992 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.bits.de/NRANEU/docs/petersberg92.pdf>.

9. Report on the Implementation of the European Security Strategy – Providing
10. Security in a Changing World (December 2008) [Електронний ресурс].
– Режим доступу: <https://europa.eu/globalstrategy/en/report-implementation-europeansecurity-strategy-providing-security-changing-world>.

11. The European Consensus on Development [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://ec.europa.eu/europeaid/sites/devco/files/publication-the-europeanconsensus-on-development-200606_en.pdf

Поясніть основні причини створення системи зовнішньої політики ЄС

Ще під час Другої світової війни Жан Моне зробив висновок, що економічна інтеграція є єдиним засобом, завдяки якому можна уникнути можливих конфліктів в Європі у майбутньому. Він стверджував, що “держави Європи повинні створити федерацію або європейське утворення, що зробить їх єдиним економічним утворенням” [14], тим самим обґрунтовуючи сенс спільних інституцій, а не звичайної міжнародної співпраці. Так після підписання декількох договорів (Паризький договір 1951р. [15], Римський договір 1957р. [17] та інші), за для економічної співпраці між шістьма країнами: Бельгією, Італією, Люксембургом, Нідерландами, Німеччиною та Францією, з суто економічного об’єднання, відбувалося, так би мовити, первісне становлення майбутнього Європейського Союзу.

Європейське об’єднання вугілля і сталі стало випробувальним майданчиком для відпрацювання механізмів наднаціонального управління. З часом цей союз трансформувався та розширювався (на зараз до ЄС входить 27 країн-членів) і перетворився на організацію, яка охоплює багато різних галузей не тільки економіки, а й політики: від клімату, довкілля й охорони здоров’я до зовнішніх відносин, безпеки, правосуддя та міграції. Тобто, держави-члени ЄС хоча й залишаються суверенними та незалежними, але коли це вважають

доцільним об'єднують свій суверенітет і виступають на міжнародній арені як єдине ціле. Доцільним це стає все частіше. На практиці це означає, що держави-члени ЄС делегують деякі свої повноваження стосовно напрацювання й ухвалення рішень спільним інституціям, які вони самі ж й створили. Це робиться для того, щоб рішення щодо конкретних питань, які становлять спільний інтерес, могли ухвалюватися демократично на рівні ЄС.

Треба зазначити, що спочатку сутність міжнародних відносин Європейського Союзу охоплювала лише зовнішню торгівлю, допомогу третім країнам і ряд інших розрізнених галузевих сфер міжнародної діяльності. Але поступово ЄС розширює свої зовнішні відносини, а отже і зовнішню політику.

Початком формалізації політичного міжнародного співробітництва я, особисто, визначаю статтю 30 Єдиного європейського акту 1986 року [5]. І вже у 1992 році у Маастрихтському договорі [6] таке співробітництво отримало найменування Спільної зовнішньої політики й політики безпеки, а у Амстердамському договорі 1997 року [12] введено посаду Високого представника з питань спільної зовнішньої політики і політики безпеки (набрав чинності у 1999 році). Але тільки після набуття чинності Лісабонського договору [18] можна вести мову про дійсне формування європейської наднаціональної політики та про, так би мовити, народження дипломатичної служби Європейського Союзу [19]. Згідно з Лісабонським договором ЄС отримав правосуб'єктність, що на практиці означало можливість укладання міжнародних угод не від імені "першої опори" (Європейського Співтовариства), а від Європейського Союзу у цілому. До того ж основними інструментами проведення спільної зовнішньої політики Євросоюзу Лісабонським договором було визначено: спільні стратегії, спільні дії, спільні рішення та декларації, а ще передбачено створення посади Голови Європейської ради (Президент Європейської ради), який обиратиметься на 2,5 років і презентуватиме ЄС на міжнародних заходах. Тобто основною метою договору було збалансування інституційної рівноваги між національним та наднаціональним рівнями ЄС та ефективний розподіл компетенцій між ними.

Зрозуміло, що основною причиною створення спільної зовнішньої політики ЄС є забезпечення стабільного розвитку ЄС і безпечної міжнародної системи в цілому. Крім того це дає можливість країнам-членам ЄС долати загрози та виклики, які вони не можуть побороти поодиночки, а деякі виклики в останні часи стають дуже глобальними, як то кримський аншлюс, пандемія та повномасштабна військова агресія Росії проти України. Загрози сьогодення вимагають від держав-членів ЄС тіснішої співпраці та швидших дій, ніж будь-коли раніше. І хоча ЄС все впевненіше виступає на міжнародній арені як колективний актор глобального управління, але, на жаль, іноді і досі, рішення певних проблем міжнародних відносин, які не відповідають політичному баченню одного із членів Євросоюзу, викликають запеклі дебати і супротив на

обмеження абсолютної суверенності національної зовнішньої політики на користь дипломатії Євросоюзу. Реальність сучасних міжнародних відносин ЄС, нажалює в тому, що подекуди національні уряди країн членів залишаються головними «продюсерами» зовнішньої політики ЄС, а Євросоюз лише її «актором», чия ефективність та активність залежить від ступеня добрих або поганих відносин з «продюсерами» [7].

Вивчаючи структуру Євросоюзу ми бачимо, що адміністрування зовнішньої політики ЄС досить складне, бо немає жодної іншої міжнародної організації у світі, в якій на різних рівнях управління взаємодіяло б стільки гравців. Зрозуміло, що у такому складному організмі є і цілий комплекс проблем, слабостей та труднощів [4]. По-перше, ми бачимо, що суверенні країни Євросоюзу досить часто критично налаштовані одна до одної, хоча цей факт може певний час маскуватися потребами солідарності у відносинах із зовнішнім світом та його ризиками. Зрозуміло, що поки будуть наявні спільна мета та інтереси кожної конкретної держави, члени Євросоюзу виконуватимуть взяті на себе зобов'язання. А як тільки нівелюється фактор спільності інтересів, зникають й мотиви для погоджених спільних дій. Ця теза вже неодноразово підтверджувалася і суперечливими дебатами щодо порятунку економіки Греції від банкрутства, і суперечками при прийнятті санкційних пакетів щодо Росії, і наданням допомоги Україні, і т.п. По-друге, зараз спостерігаються дуже стрімкі зміни та трансформації у міжнародному середовищі: з'являються нові «центри сили», змінюються партнери та опоненти. І все це швидко, а іноді і зовсім не очікувано. Саме тому на міжнародному рівні Євросоюз спілкується трьома різними способами: міжурядовим, за допомогою наднаціональних інститутів, через окремих держав-членів[2]. Хоча ми досі бачимо і просто форми дублювання національних рівнів.

Втім ми бачимо і великий потенціал зовнішньої політики Євросоюзу, бо ЄС вже створило мережу двосторонніх угод із десятками країн усіх регіонів світу, проводить політику сусідства, Східного партнерства, різноманітні регіональні ініціативи та стратегії. Шість хвиль розширення ЄС показали, що кожна країна – член союзу має свою історію і національний досвід, але всі країни світу взаємозалежні, тому питання зовнішньої політики будуть завжди актуальні.

Список використаної літератури

1. Волес В., Волес Г. Творення політики в Європейському Союзі. – 2004.
2. Гірман А.П., Волкова В.А., Ковальчук А.О. Зовнішня політика та міжнародні зв'язки Європейського Союзу.//Науковий журнал «Політикус» . Випуск 6.2020 С.13-16.

3. Давиденко О.І., Правові засади функціонування Європейської служби зовнішньої діяльності / Давиденко О.І., // Вісник Академії адвокатури України. – 2014.
4. Європейський Союз у міжнародних відносинах : навч. посіб. / В.В. Копійка, С.О. Маковський, М.А. Миронова ; за ред. В. В. Копійки. – К. : ВПЦ "Київський університет", 2021. – 560 с
5. Єдиний європейський акт (укр/рос)
https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_028#Text
6. Маастрихтський договір
http://lib.rada.gov.ua/static/about/text/slov_04.pdf
7. Мартинов А. Спільна зовнішня і безпекова політика Європейського Союзу:
основні етапи розвитку. Сб1. Режим доступу до ресурсу:
<https://drive.google.com/file/d/1mbuRg2m4AmqiIBNpwCW7MK-hx2AEhA6X/view>
8. Мусис Н. Усе про спільні політики Європейського Союзу. – К., 2005
9. Ціватий, В. Дипломатія та Європейська служба зовнішньої діяльності (ЄСЗД): політико-інституційний аспект [Текст] / В. Ціватий, О. Шаповалова // Зовнішні справи. - 2013. - № 3. - С. 42-45.
10. Шинкаренко Т. Регіональна політика ЄС – проблеми формування й перспективи розвитку. Актуальні проблеми міжнародних відносин: Зб.наук. пр. Вип. 45 (Частина II). – К., 2004
11. Шинкаренко Т. Роль Ради Європи і Європейського Союзу в активізації міжкультурного діалогу. Актуальні проблеми міжнародних відносин: Зб.наук. пр. Вип. 74 (Частина I). –К.: ІМВ,2008.
12. Оржель О. Ю. Амстердамський договір 1997 // Велика українська енциклопедія. Режим доступу до ресурсу: [https://vue.gov.ua/Амстердамський договір 1997](https://vue.gov.ua/Амстердамський_договір_1997)
13. European Union [Електронний ресурс] : [офіційний портал Європейського Союзу]. — Електрон. текст. і граф. дані. — Режим доступу: <http://europa.eu/>
14. Monet J. Erinnerungen eines Europaers. — Munchen, 1980. — P. 79.
15. The Treaty establishing the European Coal and Steel Community (ECSC)
16. [https://en.wikisource.org/wiki/The_Treaty_establishing_the_European_Coal_and_Steel_Community_\(ECSC\)](https://en.wikisource.org/wiki/The_Treaty_establishing_the_European_Coal_and_Steel_Community_(ECSC))
17. Treaty establishing the European Economic Community (Rome, 25 March 1957)

https://www.cvce.eu/en/obj/treaty_establishing_the_european_economic_community_rome_25_march_1957-en-cca6ba28-0bf3-4ce6-8a76-6b0b3252696e.html

18. Treaty of Lisbon Amending the Treaty on European Union and the Treaty Establishing the European Community (2007/C306/01) [Електронний ресурс] // Official Journal of the European Union. – 2007. – Режим доступу до ресурсу: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/en/TXT/?uri=CELEX%3A12007L%2FTXT>

19. Franco A. Die Festschreibung mitgliedstaatlicher Macht: GASP und GSVP im

20. Vertragswerk von Lissabon / A. Franco, T. Bauer // Lissabon in der Analyse. Der

21. Reformvertrag der Europäischen Union. – München. – 2008.

Як впливають військові конфлікти на інфраструктуру енергетики та безпеку постачання в ЄС?

Зараз, у вік майже безмежного, інформаційного інтернет- простору, навіть малюк знає про загрозу зміни клімату на нашій планеті та наскільки викиди метану, вуглекислого газу або інших парникових газів (ПГ) несуть загрозу людству, нагріваючи нашу планету. Не диво, що за для вирішення кліматичних та екологічних проблем Євросоюз розробив план свого розвитку – Європейський Зелений Курс (ЄЗК), який 11 грудня 2019 року був представлений у Європарламенті [7].

Тут слід зазначити, що ще на Паризьких кліматичних переговорах 2015 року [9] майже всі уряди світу взяли на себе зобов'язання наполегливо працювати над обмеженням підвищення глобальної температури до +1,5°C. У 2017 році Швеція стала першою країною в світі, яка законодавчо встановила цільовий показник нульових викидів парникових газів (Net Zero) до 2045 року. У 2019 році Франція та Великобританія зробили те саме, але обрали 2050 рік. Європейський Союз і Сполучені Штати, один із найбільших забруднювачів парникових газів в історії, а також Південна Корея та Японія також взяли на себе зобов'язання звести до 2050 року нульові викиди. Загалом понад 120 країн пообіцяли досягти Net Zero приблизно до середини століття, а також понад 100 місцевих органів влади, 800 міст і 1500 зареєстрованих компаній [3]. Цікаво, що зараз Китай здійснює найбільші викиди парникових газів у світі. Наприклад, у 2020-2022 роках викиди Китаю становили приблизно 14,5 гігатонн на рік. На щастя, у вересні 2020 року Китай несподівано оголосив про плани досягти Net

Zero до 2060 року. До речі, Україна також обрала цю дату [12] і працює в цьому напрямку [6].

Натомість, попри розрекламовану кліматичну боротьбу, ключова особливість «зеленої енергетики» - незалежність від постачання зовнішніх енергоносіїв. До війни в Україні Європа була досить залежною від російських енергоносіїв: наприклад, частка Росії в балансі споживання природного газу становила 40%, а нафти і нафтопродуктів – 30%. Росія знає свою перевагу в цій сфері і прагне її використати. Вона має можливість шантажувати багатьох європейських політиків, які звикли сидіти на російському енергетичному гачку, щоб вони скоротили або повністю припинили західну військову допомогу Україні. Але країни Євросоюзу не піддалися на погрози агресора, а натомість більш прискорилися у переході на місцеві джерела енергії, які суттєво знижують залежність від зовнішніх постачань енергоресурсів.

Автор, переконаний, що у «зеленої» енергетиці основною є економічна, та політична мета, тобто самозабезпечення. Бо навіть я зараз розумію, що сонячні електростанції, в циклі виробництва, експлуатації та утилізації, складно назвати екологічно чистими. Підприємства шостого технологічного укладу – уся ця тонка хімія, біогенетика, молекулярна біологія, робототехніка, інтегровані швидкісні транспортні системи – вони всі у циклах виробництва та утилізації будуть виділяти не менші об'єми шкідливих викидів, а можливо і більші. Але Захід та Європа зробили висновок з нафтової кризи, який спричинили араби у 70-х роках, та висновок з «мюнхенської промови» Путіна [5], тому перехід на власні джерела енергії, плюс жорстка диверсифікація постачання зовні створюють необхідну подушку безпеки [8].

Зрозуміло, що Грета Турнберг та «зелені революціонери» створили свою екологічну нішу у політичному просторі, структурувалися, сформували і свої бойові загони, і політичне прикриття, яке представлене у владі багатьох країн світу, але в цілому, вони свою роль зіграли та забезпечили перелом у свідомості. Тепер їх, подекуди, екстремістські методи стають надто загрозливими, щоб дозволяти діяти в колишньому режимі.

Німеччина, до речі, проходить, так би мовити, курс детоксикації, бо економіка Німеччини за Шредера та Меркель сама поставила себе в залежність від невиправдано дешевих російських сировинних ресурсів. І це їй дуже подобалося. В обмін німці надавали політичні послуги Кремлю та вважали, що це цілком вигідна угода. Так само поводитися австрійці, які взагалі буквально сіли на прокорм Кремля та його держкорпорацій, не соромлячись своєї показної корумпованості. А колишній німецький канцлер Шредер, навіть, «продав» свою репутацію в обмін на керівне топ-крісло в російському бізнесі. А от зараз у Німеччині запущено вже три регазифікаційні термінали загальною потужністю

17 млрд кубометрів газу на рік та пришвидшеними темпами створюють інфраструктуру для імпорту зрідженого природного газу (ЗПГ). Це частина стратегії Німеччини звільнення від залежності від російського газу. Це, безумовно, недостатньо для повного покриття потреб, проте швидкість, з якою було вирішено поставлені завдання, вражає. І швидкість і результат, бо для того парламент Німеччини ухвалив навіть спеціальний закон, аби максимально прискорити процедуру видачі дозволів на будівництво.

У Росії, як завжди, коментарі виглядають дещо зловтішними – мовляв, все одно не потягнули повне заміщення. Але завдання стоїть ширше - Німеччині потрібно заповнити дефіцит енергії, що виник, тому і рішення комплексне, яке не вимагає повного повторення всієї колишньої структури енергобалансу. Німці вводять у дію «брудні» потужності, запускають зупинені реактори, прискорено займаються будівництвом вітрових потужностей, збільшують імпорт нафти та нафтопродуктів. Значну роль також відіграє стратегія енергозбереження. А у результаті вже зараз створено досить стійкий баланс, який гарантує зниження рівня кризових явищ до прийнятних. А вже після цього, я впевнена, Німеччина поступово виходитиме на оптимальні значення споживання.

У цьому сенсі нову енергетичну політику Німеччини можна поділити на три основні етапи. Перший – антикризовий, у ході якого німці змогли забезпечити стійке функціонування енергосистеми та звести його із споживанням. До речі, цей етап практично завершено. Маркером завершення можна вважати повернення цін на енергію до розмірів 2021 року. Так, звичайно, є і погодний фактор, пов'язаний із теплою зимою, але основну частку все одно несе відновлення енергобалансу на досить стійкому рівні.

Другий етап – відновлення зруйнованих раніше енергопотужностей до досягнення оптимальних значень. І третій етап, мабуть, він буде найтривалішим, створення умов для «зеленого» енергопереходу. Власне, це повернення до того ж самого, що робили та планували у Німеччині і раніше, але просто тепер «зелених терористів» триматимуть набагато міцніше на короткому ланцюжку.

На нашу думку Європа, принаймні зараз, не ставить за мету взагалі відмовитися від російського газу. Безперечно, російський газ Європі потрібен, і не лише Європі. Єдина проблема, пов'язана з російським газом, і не тільки з ним, до речі, у використанні його як політичний інструмент тиску та шантажу. Як тільки така загроза буде усунена - російський газ купуватимуть. Щоправда, вже на зовсім інших умовах, бо втрата ринку Європи вже відбулася, а тому жодних ексклюзивних умов точно не буде.

Для Китаю, до речі, який у військовому відношенні абсолютно незахищений від будь-якого виду блокади, питання енергетичного

самозабезпечення – це теж насамперед питання безпеки, і тільки потім екології. Тому вже зараз ми спостерігаємо найшвидшу електрифікація китайського автопарку (не тільки таксі) [10], що в подальшому може призвести до істотного зниження попиту на нафту і моторне паливо. При цьому і в "зеленій енергетиці" у китайців все приблизно так само гарно, бо вже зараз сумарна потужність сонячної генерації перевищує потужність всієї російської енергосистеми. Китайці вміють робити висновки, і тому Сила Сибіру-2 їх вже не цікавить зовсім. Логічно, що масований перехід на електроенергетику тягне за собою зміни в енергобалансі споживання. Вже зараз китайці активно ведуть дослідно-промислові роботи зі створення літальних апаратів на електротязі і не виключено, що до кінця нинішнього десятиліття виникне новий бум на перехід вже авіапарку на електрику.

У ЄС до речі підтримували стимулювання переходу на електротранспорт субсидіями, але вже у цьому році їх поступово скасовують, причому це не оперативний захід, а плановий. Наступного року буде нове скорочення субсидій і це спричинено насправді не скрутою економіки, як пишуть російські ЗМІ, а цілком тривіальним фактором - поступовим зниженням собівартості електробатарейок, збільшенням числа циклів зарядки, розширенням інфраструктури зарядних станцій тощо. А у 2026 році починає збиратися прикордонний вуглецевий збір (той самий карбоновий податок), який замінить прямі бюджетні субсидії. Власне, нинішнє скорочення – перше, і воно якраз прив'язане до запровадження цього податку. Починаючи з цього року всі імпортери вже звітують про "вуглецевий слід". Звіти без сплати збору збиратимуться аж до початку 2026 року, а ось у 2026 році розпочнеться збір цього "податку", причому Європа на той час накопичить достатню статистичну базу, щоб прогнозувати розміри зборів для кожної зі своїх країн. А вже, євробюрократія там, де треба працювати рутинно, вміє це робити і робить це дуже якісно.

Ще досить важливо розглянути реалізацію курсу ЄС на виведення енергоємної промисловості та хімічного виробництва за межі Європи, що повністю вписується в ідею «озеленення» європейської енергетики та енергетичного самозабезпечення за для безпеки в цілому. Адже, менше промисловості - менше для неї потрібно енергії, і навіть наявних відновлюваних потужностей буде достатньо для підтримки необхідного запасу стійкості енергетики ЄС. Індія поступово стає збиральною фабрикою для високотехнологічної продукції [11]. Саме сюди починають поступово переміщатися виробництва з Європи та навіть США, оскільки "зелена енергетика" робить виробництво в регіонах з високою вартістю енергії не вигідним.

До речі, раніше ключовим критерієм для перенесення промисловості була вартість праці, тобто виробництва йшли туди, де заробітна плата була суттєво нижчою. Однак сьогодні, коли низькокваліфікована праця замінюється роботами, цей критерій перестає бути актуальним. Тому на перше місце виходить вартість енергії. «Зелена» енергетика недешева, але має незаперечну перевагу: вона заснована на енергоносіях, які вже тут, на місці. Їх не потрібно імпортувати, а отже – і залежати, у тому числі й політично, від постачальників. Звідси і тренд, що виник, на перекидання енергоємних і ресурсомістких галузей у регіони, де «зелена енергетика» - досить далеке майбутнє. А Європа буде користуватися своїм статусом одного з трьох ключових ринків світу, а тому завжди знайде спосіб компенсувати дисбаланси, що виникли для неї. Чому обрано саме Індію? Ну, по-перше це все ж таки вартість робочої сили, а по-друге досить високий освітній рівень місцевих кадрів. Поки, на сьогодні, ми бачимо, що освічені індійці їдуть до США та Європи, але якщо виникнуть умови, вони, без сумніву, залишатимуться вдома. І вони можуть скласти клас "синіх комірців", тих що в Китаї західним корпораціям довелося робити буквально з чистого листа і сильно загальмувало на першому етапі процес переміщення виробництва. В Індії цю проблему фактично вирішено вже зараз.

Взагалі, в умовах, коли поточний світовий порядок явно йде під знесення, причому з усіх боків, макрорегіональні об'єднання на кшталт Євросоюзу можуть стати базою нового світового порядку, причому саме ЄС має явні переваги перед іншими об'єднаннями, оскільки він пройшов дуже довгий шлях і структурувався в досить функціональне об'єднання, що мають працюючі механізми вирішення протиріч - як внутрішніх, так і зовнішніх.

Список використаної літератури

1. Бжужка Я., Пика Й., 2008. Енергетична політика Європейського Союзу як стимулятор інноваційної економіки. URL: https://vlp.com.ua/files/61_1.pdf
2. Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Б.О.Походенко. Огляд та порівняльний аналіз концепцій енергетичної безпеки Європейського союзу й України. Випуск №17.2023. URL: <file:///C:/Users/beb/Downloads/22041-Article%20Text-41123-1-10-20230817.pdf>
3. Енергоефективність та відновлювані джерела енергії Під заг. ред. А.К. Шидловського. – К.:«Українські енциклопедичні знання», 2007. – 559 с.
4. Мюнхенська промова В.Путіна. URL: https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9C%D1%8E%D0%BD%D1%85%D0%B5%D0%BD%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%B0_%D0%BF%D1%80%D0%BE%D0%BC%D0%BE%D0%B2%D0%B0_%D0%92%D0%BE%D0%BB%D0%BE%D0%B

4%D0%B8%D0%BC%D0%B8%D1%80%D0%B0_%D0%9F%D1%83%D1%82%D1%96%D0%BD%D0%B0

5. Оновлений національний визначений внесок України до Паризької Угоди (HBB2). URL: <https://www.kmu.gov.ua/news/uryad-shvaliv-cili-klimatichnoyi-politiki-ukrayini-do-2030-roku>

6. Communication from the commission. The European Green Deal. URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0640&from=ET>

7. Hikmet L., Asan N., Yezgul I. The Relationship Between Energy Security and Renewable Energy Technologies in European Countries. In Energy Security Challenges and Environmental Sustainability in the Energy Sector. IGI Global. 2021. pp. 77-97.

8. Process and meetings The Paris Agreement. URL: <https://unfccc.int/process-and-meetings/the-paris-agreement>

9. Source: Bloomberg NEF, government agencies, trade associations. Nearly 40% of China's Ride-Hailing Vehicles Are Now Electric. URL: <https://www.bloomberg.com/news/newsletters/2023-07-25/uber-and-lyft-s-pricey-electric-vehicle-problem>

10. The economic times 21 Nov 2023 . Tesla at India's gateway soon! That's what news reports suggest. URL: <https://economictimes.indiatimes.com/industry/renewables/tesla-at-indias-gateway-soon-thats-what-news-reports-suggest/videoshow/105383328.cms?from=mdr>

11. United Nations Climate Change. Nationally Determined Contributions Registry. URL: <https://unfccc.int/NDCREG>

12. Zhang L., Wang J., Li M. Energy Security and Environmental Preservation: The Importance of Sustainable Energy Sources. Renewable and Sustainable Energy Reviews. 2022. № 151, 111783.

Як на вашу думку, чому ЄС до цього часу не має власних збройних сил? Чи у них потреба і чи будуть створені вони у майбутньому?

Вже деякий час в Євросоюзі звучать пропозиції про створення власних збройних сил. Якщо багато країн-членів ЄС є членами Північноатлантичного альянсу і питання «безпеки» вже залишилося за НАТО, створення такої організації може здатися непотрібним. Однак існує думка, що Європі потрібні власні збройні сили для того, щоб адекватно і швидко реагувати на всі геополітичні виклики.

Я вважаю, ЄС не має власних збройних сил через кілька причин. По-перше, існують різні погляди серед країн-членів ЄС на створення таких сил. Деякі країни підтримують ідею створення європейських збройних сил, а інші вважають, що це може зашкодити НАТО або національним оборонним силам. Крім того, створення спільних збройних сил потребує складних політичних, фінансових та військових узгоджень між країнами-членами, що може зайняти час і потребувати компромісів.

Додатково, існують також питання щодо суверенітету та контролю над власними військами. Багато країн-членів ЄС прагнуть зберегти контроль над своїми національними військами і вважають, що спільні збройні сили можуть підірвати їхню владу над цими силами. Крім того, існують економічні обмеження, оскільки створення власних збройних сил потребуватиме значних витрат на обладнання, тренування та утримання військових. Всі ці аспекти ускладнюють процес створення європейських збройних сил і тримають ЄС поки що без власних збройних сил. Також, існують різні військові стратегії та підходи між країнами-членами ЄС, а також існують питання щодо оборонної політики та військової доктрини. Крім того, Європейський Союз фокусується на цивільній безпеці, зовнішній політиці та економічних питаннях, тому створення власних збройних сил може не бути пріоритетом для всіх країн-членів.

Ще одним дуже важливим аргументом є той факт, що створення власних збройних сил ЄС може створити додаткові ризики для безпеки, адже це може спровокувати реакцію з боку інших геополітичних гравців та підштовхнути до збройних конфліктів чи гонки озброєнь. Такий крок може також спричинити розділення серед країн-членів ЄС, що загрожуватиме їхньому спільному проекту інтеграції та співпраці.

Другим аргументом є те, що наявність власних збройних сил може змінити динаміку внутрішніх відносин між країнами-членами ЄС. Це може

призвести до збільшення напруги та недовіри між країнами, особливо в тих регіонах, де існують історичні конфлікти або територіальні спірні питання. Відсутність єдиної військової доктрини та стратегії може ускладнити координацію дій та вирішення потенційних конфліктів між країнами-членами ЄС.

Зараз спробую надати свою думку на запитання:

Чи є у них потреба і чи будуть створені вони у майбутньому?

Як то кажучи Європейська армія – це ідея не нова, але не здійснена.

Потреба в європейських збройних силах обговорюється серед політичних лідерів та експертів з безпеки та оборони. Деякі прихильники вважають, що такий крок може зміцнити оборонні можливості ЄС, сприяти збільшенню безпеки та співпраці між країнами-членами. Проте існують і ті, хто стурбований можливими негативними наслідками, такими як збільшення напруги з Росією або непорозуміння з НАТО.

Щодо майбутнього, можливе створення європейських збройних сил може залежати від багатьох факторів, включаючи політичну волю країн-членів ЄС, геополітичну ситуацію в регіоні, рівень загрози безпеці та потенційні вигоди від такого кроку. Остаточне рішення залежатиме від складних дипломатичних та військових угоджень між країнами-членами ЄС.

Однією з можливих переваг створення європейських збройних сил може бути зміцнення оборонної спроможності ЄС, особливо в умовах зростання геополітичних напруг та викликів для безпеки. Проте, враховуючи складні політичні, військові та економічні аспекти, досягнення консенсусу серед країн-членів ЄС стосовно створення таких сил може бути складним завданням.

Інша можлива думка полягає в тому, що замість створення власних збройних сил, ЄС може зосередитися на підвищенні ефективності та координації національних оборонних сил країн-членів. Це може включати спільні військові вправи, обмін досвідом та ресурсами, а також спільне розроблення оборонних стратегій. Такий підхід може дозволити зберегти суверенітет країн-членів ЄС над їхніми військами, одночасно забезпечуючи більшу оборонну спроможність та безпеку на рівні ЄС.

Простими словами, деякі люди вважають, що замість того, щоб створювати власну армію для всього Європейського Союзу, краще покращити співпрацю між вже існуючими арміями країн-членів. Такий підхід дозволив би країнам залишати контроль над своїми військами, але вони могли би працювати разом в разі потреби.

Отже, зараз я спробую зробити висновок, що питання створення європейських збройних сил є складним і потенційно спірним. Хоча деякі групи підтримують ідею створення таких сил для зміцнення безпеки ЄС, існують

також значні перешкоди і ризики, такі як втрата суверенітету та можливість збільшення напруги з іншими країнами. Поточною альтернативою може бути покращення співпраці між національними арміями країн-членів, щоб забезпечити більшу оборонну спроможність та безпеку ЄС.

Список використаної літератури

1. <https://armyinform.com.ua/2021/09/08/chy-matyme-yevropejskyj-soyuz-vlasni-zbrojni-syly/>
2. <https://www.radiosvoboda.org/amp/26890346.html>
https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%84%D0%B2%D1%80%D0%BE%D0%BF%D0%B5%D0%B9%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%B8%D0%B9_%D0%A1%D0%BE%D1%8E%D0%B7

У чому особливості сучасного міжнародного тероризму?

Перш ніж аналізувати поточну ситуацію, необхідно розібратися в самому понятті тероризму. Американець Брюс Хоффман, провідний експерт з феномену тероризму, визначає тероризм як навмисну провокацію та використання страху шляхом насильства або, що не менш важливо, загрозу насильства для досягнення політичних цілей. З огляду на це визначення, є три основні ознаки, які чітко відрізняють акти тероризму від кримінальних правопорушень, таких як акти військового саботажу, а саме:

Тероризм класифікує як політико соціальний та політико релігійний.

Ф. Форсайт вважає, що існує чотири різновиди тероризму: національний, одномірний, політичний, релігійний.

Державний тероризм, простими словами це коли люди з однієї країни використовують насильство або страх, щоб домогтися своїх політичних чи ідеологічних цілей всередині цієї країни. Наприклад, групи можуть здійснювати теракти або інші напади, щоб привернути увагу до своїх поглядів або вимагань, чи же вплинути на політичні рішення влади. Такий тероризм спрямований в першу чергу на власну країну.

Також існує політичний та релігійний. Політичний - це використання насильства або інших радикальних заходів для досягнення політичних цілей. Основна мета політичного тероризму полягає в тому, щоб залякати або змусити владу чи суспільство змінити свої погляди. А релігійний тероризм, використання насильства або страху для просування політичних або ідеологічних мет цілей, які мають відношення до релігії.

Такий вид тероризму відрізняється тим, що його мотивацією є релігійні переконання або ідеологія, і терористи вчиняють насильство або тиснуть на людей, щоб просунути або встановити свої релігійні погляди. [1]

Нині людство стоїть перед небезпекою міжнародного тероризму. Термін «міжнародний тероризм» використовується з 1970-х років. Кодекс ООН про злочини проти миру та безпеки людства визначає злочин як «вчинення, організація, сприяння або фінансування, представника однієї держави проти іншої держави».

Сучасний тероризм - це потужні організації з належним обладнанням. Приклади: Афганістану, Таджикистану, Косово та Чечні показують, що сучасний тероризм може вести диверсійно-терористичну війну та брати участь у широкомасштабних збройних конфліктах. Найбільш очевидною ознакою тероризму є насильство. І в багатьох випадках теракти здійснюються саме для демонстрації максимального насильства, щоб отримати розголос, увагу та резонанс у суспільстві.

Міжнародний тероризм також проявляється в його наполегливих цілях і зростаючих масштабах. Терористичні атаки 11 вересня 2001 року були декларативним викликом не лише Сполученим Штатам, але й усьому «золотому мільярду» Заходу та політиці глобалізації. Цей інцидент і наступні терористичні атаки в інших країнах призвели до масової паніки, обмеження громадянських прав і свобод, економічного розладу. Можна сказати, що міжнародний тероризм став формою війни.

У виникненні та поширенні тероризму та екстремізму відіграють роль національні політичні та геополітичні фактори.

Протиріччя та конфлікти, які існують між окремими державами та націями, сприяють зростанню зацікавленості держав у використанні тероризму та екстремізму для послаблення іншої сторони. Треба визнати, що нинішня антитерористична боротьба певною мірою не враховує причинно-наслідковий зв'язок тих чи інших подій. Багато в чому це пов'язано з політичними факторами міжнародного тероризму.

Враховуючи те, що кожна країна проводить власну зовнішню політику і має конкретні цілі, будь-які дії міжнародної терористичної організації можуть як завдати шкоди одній країні, так і певним чином послужити інтересам іншої, ймовірність цього є. Це головна причина так званих подвійних стандартів в оцінці загрози тероризму, що дозволяє тероризму поширюватися, розвиватися та ховатися за політичною, релігійною та національно-визвольною риторикою.

Також, я вважаю, що дуже велику роль у тероризмі грає релігія.

Це особливо актуально з огляду на те, що міжнародні терористичні організації ховаються за релігійними приналежностями та ідеологіями, щоб здійснювати свої деструктивні та незаконні дії.

Тенденція до зростання та розповсюдження тероризму зумовлена низкою міждержавних та внутрішньодержавних конфліктних факторів політичного, соціально-економічного, територіального, історичного, національного, релігійного та іншого характеру. [2]

На мою думку проблема тероризму настільки глобальна, що жодна держава світу не може сьогодні жити з впевненістю, що це явище рано чи пізно не торкнеться її громадян.

Тому необхідно пам'ятати, які фактори сприяють проявам тероризму, як у світі, так і в Україні.

Такі як: криміналізація суспільства; безробіття; корупція; зuboжіння населення; низький економічний рівень країни, та інші.

У результаті навіть законослухняні громадяни можуть вчиняти теракти.

Дуже сумно це уявляти, але глядячи на ситуацію, тероризм між Росією та Україною відбувається у контексті конфлікту між цими двома країнами, зокрема, у зв'язку з ситуацією на окупованих територіях. В цьому конфлікті різні збройні групи та організації ведуть військові операції та терористичні акції.

Ситуація викликає серйозні турботи як для України, так і для міжнародного співтовариства, і вимагає рішучої реакції для вирішення конфлікту та захисту прав людини. [3]

Список використаної літератури

[1] Сучасний тероризм.

<https://tyzhden.ua/suchasnyj-teroryzm-napivderzhavy-vovky-odynaky-ta-ataky-smertnykiv/>

[2] Міжнародний тероризм, особливості.

https://osvita.ua/vnz/reports/world_history/31752/#:~:text=%D0%A1%D1%83%D1%87%D0%B0%D1%81%D0%BD%D0%B8%D0%B9%20%D1%82%D0%B5%D1%80%D0%BE%D1%80%D0%B8%D0%B7%D0%BC%20E2%80%93%20%D1%86%D0%B5%20%D0%BF%D0%BE%D1%82%D1%83%D0%B6%D0%BD%D1%96%20%D1%81%D1%82%D1%80%D1%83%D0%BA%D1%82%D1%83%D1%80%D0%B8,%D0%9D%D0%B0%D0%B9%D0%BE%D1%87%D0%B5%D0%B2%D0%B8%D0%B4%D0%BD%D1%96%D1%88%D0%B0%20%D0%BE%D0%B7%D0%BD%D0%B0%D0%BA%D0%B0%20%D1%82%D0%B5%D1%80%D0%BE%D1%80%D0%B8%D0%B7%D0%BC%D1%83%20E2%80%93%20%D0%B

D%D0%B0%D1%81%D0%B8%D0%BB%D1%8C%D1%81%D1%82%D0%B2%D0%BE.

[3] Тероризм та його прояви в Україні.

<https://nmc.dsns.gov.ua/km/news/ostanni-novini/53>

Проаналізуйте та обґрунтуйте, що ми маємо на увазі під «регіоном» і «регіоналізмом»?

Спочатку дамо пояснення, що мається на увазі під назвою «регіон». Поняття «регіон» використовується в різних галузях знань для розрізнення територіальних частин за специфічними ознаками. Категорія «регіон» була вивчена відносно недавно в економіці, і тільки в кінці 20-го століття концепція регіональної економіки почала встановлюватися. Дослідники використовують цю концепцію для розмежування певних областей, щоб ефективно та ефективно вирішувати проблеми між країнами та регіонами.

Цей термін можна трактувати як певну територію з притаманними їй природно-географічними характеристиками і, виходячи з них, специфічною спрямованістю розвитку продуктивних сил. Основний акцент економічного аналізу зосереджується на встановленні притаманних регіону характеристик, що обумовлюють його можливості та певні переваги.

Простими словами, Регіон – певна територіальна одиниця (район, область, зона), що вирізняється з-поміж інших таких же одиниць специфічними рисами графічними, геологічними, етнографічними, економічними та ін.

Поняття «регіон» використовується в різних галузях знань для розрізнення територіальних частин за специфічними ознаками. Категорія «регіон» була вивчена відносно недавно в економіці, і тільки в кінці 20-го століття концепція регіональної економіки почала встановлюватися. Дослідники використовують цю концепцію для розмежування певних областей, щоб ефективно та ефективно вирішувати проблеми між країнами та регіонами.

У сучасному світі існує дві взаємопов'язані тенденції глобалізації та регіоналізації в соціально-економічній динаміці. Як на національному, так і на регіональному рівнях ці складні процеси необхідно враховувати при визначенні стратегій розвитку. Тільки тоді, коли буде враховано сукупність регіональних інтересів, ефективність та результативність регіональної політики, механізми їх практичної реалізації, буде забезпечено національну рівновагу, її цілісність, розвиток. Наукове розуміння ролі регіонів як прямого середовища для розширеного відтворення призводить до визнання необхідності розвитку їх потенціалу з урахуванням їх взаємозв'язків і особливостей з іншими регіонами і країнами.

Управління економічним розвитком на регіональному рівні в сучасних умовах посилить теоретичні дослідження за категорією «регіон» і одночасно призведе до практичного аналізу, передбаченого нормативним законодавством. Вивчення процесів, що відбуваються на цьому рівні, має на меті з'ясувати як причини регіональних диспропорцій, так і перспективи регіонального розвитку. Характер регіональних досліджень пов'язаний з необхідністю застосування підходів, народжених в різних школах думки, що дозволяє поглибити фундаментальні дослідження, розширити прикладні дослідження, вирішити актуальні теоретичні та практичні проблеми регіонального розвитку.

Це пояснюється ще й тим, що, на відміну від західної економіки, де методологічні підходи послідовно змінювались на різних етапах розвитку, українським дослідникам необхідно за короткий проміжок часу відчутти довгострокову еволюцію регіональної політики в розвинених країнах. Інтерес багатьох вітчизняних дослідників зосереджений на теоретичних питаннях, які демонструють регіональні стратегії розвитку, спрямовані на підвищення конкурентоспроможності регіонів і одночасно усунення дисбалансів регіонального розвитку. Сучасний вектор економічного розвитку робить регіон важливою економічною одиницею. Поява нових регіонів з великою конкурентоспроможністю стане відповіддю на виклики кризи [1].

А зараз дамо пояснення, що вважається регіоналізмом, проаналізувавши та наведемо приклади.

Регіоналізм – це тип стратегії, спрямований на створення регіону як суб'єкта прийняття управлінських рішень, на перерозподіл повноважень між центром і регіоном з урахуванням і усвідомленням національних, економічних та інших особливостей, властивих регіону, регіоналізм спрямований на забезпечення інтересів регіону.

По-перше, регіоналізм – це природний, органічний принцип територіальної організації соціальних, політичних, економічних і культурних аспектів життєдіяльності людських спільнот, факт існування в країні районів зі значними природними, господарськими, соціальними і етнокультурними відмінностями.

По-друге, регіоналізм можна розглядати як загальний термін для різних концепцій і стратегій, спрямованих на раціональне використання просторових відмінностей, що існують всередині держави, підвищення ролі регіону в територіальному поділі праці або доповнення несприятливих умов її життєдіяльності. У цьому сенсі регіоналізм трактується як підхід до розгляду та вирішення економічних, соціальних, політичних та інших проблем з точки зору інтересів і потреб конкретного регіону [2].

Існує декілька видів регіоналізму, заснована на вимогах, які висувають регіони до центральної влади, наприклад:

Такі як: культурний, політичний та економічний.

Введені види регіоналізму тісно пов'язані один з одним і можуть змінюватися.

Отже, регіон – це широке поняття, що описує територіальну одиницю, тоді як регіоналізм – це конкретні мовні або культурні відмінності, які характеризують цей регіон.

Список використаної літератури

1. Тульчинська С.О. Підходи до визначення поняття «регіон» в сучасних умовах. Електронний журнал «Ефективна економіка». URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=1201>
2. Основи регіонального управління в Україні : підручник // авт.-упоряд. : В. М. Вакуленко, М. К. Орлатий, В. С. Куйбіда та ін.; за заг. ред. В.М. Вакуленка, М.К. Орлатого. К. : НАДУ, 2012. 576 с. URL: <https://ktpu.kpi.ua/wp-content/uploads/2014/02/Osnovi-regionalnogo-upravlinnya-v-Ukrayini-2012.pdf>

Сьогодні не всі країни Євросоюзу приєдналися до Спільної декларації G7 щодо підтримки України. Серед них немає навіть тих країн, які активно підтримують нас в інших питаннях. Як ви думаєте, чому?

Сьогодні не всі країни Євросоюзу приєдналися до Спільної декларації G7 щодо підтримки України, і це факт, який потребує серйозного розгляду та аналізу. Навіть ті країни, які зазвичай активно підтримують Україну в інших питаннях, залишилися поза цією ініціативою. Це ставить під сумнів не лише єдність дій між країнами-партнерами, а й їхню загальну стратегію у відношенні до України.

Однією з можливих причин відмови країн від участі в Декларації G7 є наявність у кожній країні політичних та економічних інтересів, які виступають проти конкретної допомоги Україні. Зокрема, деякі країни вважають, що активна підтримка України у вигляді публічних заяв і декларацій може викликати негативну реакцію Російської Федерації, яка розглядає Україну як сферу впливу. Також необхідно враховувати внутрішньополітичну ситуацію кожної країни, яка може вплинути на зовнішню політику. Багато європейських країн мають різні політичні партії та групи, кожна з яких має власні погляди на зовнішню політику та відносини з Україною. Це може призвести до конфлікту інтересів і невизначеності під час прийняття рішень щодо допомоги Україні на міжнародному рівні. Крім того, необхідно враховувати економічні аспекти відносин між державами.

Деякі країни можуть мати економічний інтерес у підтримці або уникненні конфлікту з Росією, оскільки це може вплинути на торгівлю та енергетичні відносини. У будь-якому випадку відмова країн ЄС приєднатися до декларації G7 про підтримку України є важливим сигналом для міжнародної спільноти та вимагає подальшого діалогу та розуміння мотивацій обох сторін. Співпраця та пошук компромісів є ключовими для підтримки міжнародної стабільності та безпеки.

Із країн ЄС підтримують декларацію такі країни: Франція, Німеччина, Італія, Данія, Фінляндія, Норвегія та Швеція, Латвія, Литва, Естонія, Греція, Болгарія, Бельгія, Чехія, Ірландія, Люксембург, Нідерланди, Португалія, Румунія, Словенія, Іспанія та Кіпр.

Не підписали декларацію: Польща, Австрія, Хорватія, Мальта, Словаччина.

Як ми знаємо, Польща з самого початку повномасштабного вторгнення активно почала підтримувати Україну в усіх аспектах, як і біженців, так і української армії, і не тільки.

Не підписання декларації може бути спричиненим різними причинами:

1. Польща може вважати, що її підтримка України виявляється через інші канали, такі як двосторонні дипломатичні відносини, міжнародні організації, або спільні ініціативи Європейського Союзу.

2. Польща може вважати, що надання конкретної допомоги Україні важливіше, ніж формальне висловлення підтримки через підпис декларації.

3. Внутрішньополітичні обставини та погляди певних політичних фракцій в Польщі можуть впливати на її здатність або бажання підписати декларацію, незважаючи на загальну підтримку України.

Загалом, відсутність підпису Польщі поки що декларації G7 не означає відсутності підтримки України з боку цієї країни. Вона може і далі продовжувати надавати підтримку через інші канали та форми співпраці.

Щодо інших країн, то причини можуть бути такі ж, як і в Польщі.

Але давайте розглянемо іншу сторону. Незважаючи на те, що ці країни не підписали декларацію, вони все одно допомагають Україні.

Польща активно співпрацює з Україною у сферах торгівлі, енергетики та безпеки. Польща також надає гуманітарну допомогу, включаючи допомогу біженцям та внутрішньо переміщеним особам з окупованих територій. Австрія є одним з ключових торгових партнерів, також надається підтримка зі сфер енергетики та гуманітарної допомоги. Хорватія виступає за підтримку суверенітету та територіальної цілісності України на міжнародних форумах. Також надає гуманітарну допомогу. Мальта також надає гуманітарну допомогу Україні.

Кожна з цих країн так чи інакше допомагає Україні та українцям. Для біженців є виплати та допомога в цих країнах. Також в країнах є українські центри допомоги українцям. В Хорватії такий центр був відкритий у квітні 2022 року.

«Люди отримали можливість безкоштовно вивчати хорватську та англійську мови, що надалі сприяло швидкій адаптації. На втілення цієї ідеї знадобилося менше, ніж тиждень.

Центр об'єднав цілі сім'ї та людей, які змогли знайти підтримку у найважчий час для кожного з нас», – розповідає кураторка благодійного фонду Favbet Foundation Аліна Насібян.

Отже, можна зробити висновок, що відсутність підтримки з боку деяких країн ЄС спільної заяви G7 може бути зумовлена різними факторами, зокрема

національними інтересами, страхом перед російською реакцією та внутрішньополітичними чинниками.

Список використаної літератури

1. <https://suspilne.media/646442-sist-krain-es-se-ne-doednalis-do-deklaracii-g7-pro-pidtrimku-ukraini-sibiga/>
2. <https://www.unian.ua/society/yermak-nazvav-krajini-yes-i-nato-shcho-dosine-priyednalisya-do-deklaracii-pro-bezpekovi-garantiji-12490821.html>
3. <https://tsn.ua/ukrayina/mi-rozdilimo-peremogu-yak-polscha-dopomagaye-ukrayini-u-viyni-z-rosiyeyu-2051743.html>
4. Europe's Eastern Crisis: The Geopolitics of Asymmetry" by Richard Sakwa
5. <https://www.radiosvoboda.org/a/27934181.html>
6. <https://life.pravda.com.ua/projects/dopomoga-poruch/2024/01/31/259155/>
7. <https://visitukraine.today/uk/departure/malta/ukraine-citizenship/temporary-protection>

Чому є важливим протистояти російській пропаганді в Європі?

Російська пропаганда в Європі сьогодні є серйозним викликом для демократичних процесів, свободи слова та міжнародної безпеки. Завдяки численним ресурсам і впливовій медіа-машині Кремль спотворює факти, перекручує історію, створює дезінформацію та активно поширює власні тези. Протидія цій пропаганді стала ключовим завданням для захисту демократичних цінностей, стабільності та єдності Європи.

Наразі російська пропаганда загрожує демократичному процесу в Європі. Спотворюючи інформацію та маніпулюючи громадською думкою, Кремль прагне вплинути на політичні вибори та знищити процес вільного волевиявлення громадян. Це може призвести до порушення демократичних інститутів і поширення антидемократичних тенденцій у суспільстві. Також їх пропаганда провокує підрив міжнародної безпеки. Розпалюючи етнічні та національні конфлікти в країнах з російськомовними меншинами і спотворюючи факти про міжнародні конфлікти, Росія створює атмосферу невизначеності та нестабільності. Це може призвести до військових конфліктів і загроз територіальній цілісності країн.

Щодо фактів виявлення пропаганди в Європі (Німеччина) За словами Павла Мельника, у східній частині Німеччини досі зберігаються «сентименти» до російської культури та російських громадян. Крім того, у російську пропаганду роками вкладалося дуже багато грошей, зазначили у «Віче».

– У центрі Берліна є великий Російський Дім економіки та культури, як вони його називають. Але це по суті також величезна машина пропаганди, куди вливається багато грошей. 29 тисяч квадратних метрів та 7 поверхів, просто біля Унтен-Ден-Лінден (найвідоміший бульвар Берліна – ред.), і він досі функціонує. Туди навіть приїжджають різні пропагандисти. {1}

Метою російської пропаганди сьогодні є створення позитивного іміджу Росії як дружньої країни та поширення сумнівів серед населення західних країн, вважає **Ірина Лагуніна**, редактор спеціальних проєктів Російської редакції Радіо Свобода. За її словами, російська пропаганда грає на трьох факторах: почутті ностальгії, фальшивій єдності перед зовнішнім ворогом та сумнівах.

«Перше, що зробив Путін (після приходу до влади – ред.) – перейняв контроль електронних медіа тих часів, зокрема телебачення», – зазначає **Ірина Лагуніна**. {2}

Докторка політичних наук **Лідія Смола** зазначила, що дослідження VoxCheck, яке проводилося торік з лютого до жовтня, завдяки якому дослідники виявили понад вісім тисяч російських фейків в Німеччині, Італії, Чехії, Словаччині, Угорщині та Польщі. І, якщо порівняти з 2022 роком, то їхня кількість подвоїлась. У 2023-му щомісяця з'являлось понад 900 повідомлень, які містили російську пропаганду. І вони, звісно, різнилися. Бо в Німеччині, яка має давню історію партнерських стосунків з Росією, якщо не рахувати Другу світову війну, там такими ключовими посланнями було, що «Україна не хоче мирних перемов», «Україна деструктивна», «з Україною неможливо домовитися», «Україна маріонетка Сполучених Штатів». В Угорщині, наприклад, був інший меседж — там йшлося про те, що угорська меншина в Україні зазнає утисків, «угорці не можуть говорити своєю мовою», «санкції шкодять Угорщині». {3}

Також зазначимо те, що російська пропаганда посилює дебати про культурну ідентичність та єдність Європи. Підтримуючи популістські рухи, які підживлюють антиєвропейські настрої, Росія підриває єдність і цінності, які є основою Європейської спільноти. Це призводить до соціальної фрагментації та зменшує здатність до колективних дій для вирішення важливих проблем.

Отже, Протидія російській пропаганді є ключовим завданням для забезпечення мирного та стабільного розвитку в Європі. Це вимагає від урядів і громадянського суспільства активної ролі у підвищенні медіаграмотності, підтримці незалежних ЗМІ та сприянні діалогу й обміну інформацією між країнами.

Список використаної літератури

1. <https://www.radiosvoboda.org/a/novyny-pryazovya-yak-ukrayintsi-protystoyaty-rosiyskiy-propahandi-v-berlini/32746941.html>
2. <https://www.radiosvoboda.org/a/27541807.html>
3. <https://www.sestry.eu/statti/rosiyska-propaganda----takiy-samiy-instrument-voiennoyi-mashini-yak-i-tanki>

Як міжнародні економічні санкції впливають на безпекову стабільність країн?

Міжнародні економічні санкції стали важливим інструментом в зовнішній політиці країн, використовуються для тиску на інші країни з метою зміни їхньої поведінки в різних сферах, включаючи політику, економіку, та права людини. Вплив міжнародних економічних санкцій на безпекову стабільність країн є складним та багатограним і залежить від багатьох факторів, таких як тип та обсяг санкцій, економічний стан країни, її політична стабільність, та реакція на самі санкції. «Санкції, як інструмент політичного впливу, вперше застосував Наполеон Бонапарт, коли заборонив усім французьким союзникам або країнам, які на той час залежали від Франції, торгувати з Великою Британією. Проте більш поширеними санкції стали в часи Ліги Націй. Руйнівні наслідки Першої світової війни призвели до створення міжнародної організації, метою якої було вирішення суперечок, шляхом переговорів і єдності між націями. В основі цього нового підходу лежала концепція санкцій, яка в наступні роки стала потужним інструментом стримування агресорів» [1].

Одним з основних способів впливу економічних санкцій на безпекову стабільність країн є економічний тиск. Введення санкцій може призвести до зниження економічної активності, обмеження доступу до фінансових ресурсів та інвестицій, та спричинити зростання безробіття. Негативні економічні наслідки можуть призвести до зниження життєвого рівня населення, соціальної напруги, та загрози соціальній стабільності країни. «Уведення окремими державами та міжнародними організаціями режиму санкцій стало одним із ключових інструментів впливу на поведінку агресора на міжнародній арені. Санкції розглядаються як запобіжні та обмежувальні заходи, які дозволяють реагувати на політичні виклики та події, що суперечать цілям і цінностям держав, котрі їх застосовують. Зазвичай санкції запроваджують поетапно: спочатку – це візові обмеження стосовно

визначеного переліку осіб та блокування їхніх активів, згодом – накладання секторальних економічних санкцій (на окремі сектори чи компанії). Посилення санкцій відбувається внаслідок істотного збільшення загрози національній безпеці та/або ескалації ситуації» [2].

Економічні санкції можуть викликати політичну напругу та внутрішні конфлікти. Наприклад, введення санкцій може спричинити зростання антизахідного настрою серед населення, підтримку радикальних політичних сил, та загрози стабільності уряду. Це може призвести до політичних криз, дестабілізації політичного середовища, та загрози демократичному уряду.

Але якщо подивитися з іншого боку, то можна сказати, що санкції можуть мати позитивний вплив на безпекову стабільність. Наприклад, санкції можуть бути ефективним засобом тиску на країни, які порушують міжнародні закони та норми, та стимулювати їхню поведінку у відповідності з міжнародними стандартами та правилами. Санкції можуть також змінити стратегії країн у сфері безпеки, сприяючи зниженню конфліктів та підвищенню міжнародної безпеки.

Яскравим прикладом можна взяти накладання санкцій на російську федерацію через їхню агресію до України. Це санкції які були введені країнами Європейського Союзу (ЄС), Сполученими Штатами Америки (США) та іншими країнами. Це накладання санкцій на фінансовий сектор (обмеження на доступ російських банків до міжнародних фінансових ринків), секторальні санкції (обмеження на експорт технологій та товарів у сектори енергетики, оборони та інших стратегічних галузях російської економіки), обмеження ввезення товарів (обмеження на ввезення окремих товарів, таких як озброєння, енергетичне обладнання та інші товари). Із-за накладання санкцій росія відповіла ввведенням власних санкцій, наприклад, заборонаю імпорту окремих продуктів з країн, що ввели санкції.

Ці санкції спричинили значний економічний тиск на російську економіку та політичну систему. Вони також сприяли зміні поведінки Росії в певних аспектах, хоча не досягли повного відновлення територіальної цілісності України. Такі санкції підтверджують важливість економічного тиску як інструменту міжнародної політики в реагуванні на агресію та порушення міжнародних норм і правил.

Отже можна зробити висновок, що для того щоб змінити вплив економічних санкцій на безпекову стабільність країн, важливо враховувати баланс між політичними, економічними, та соціальними аспектами санкцій, а також враховувати відповідність міжнародним стандартам та правилам. Також важливим є співпраця з іншими країнами та міжнародними організаціями, та

дотримання демократичних принципів, що буде сприяти покращенню ефективності санкцій та позитивному впливу на безпекову стабільність країн.

Список використаної літератури

1. Міжнародні санкції як інструмент стримування російської агресії проти України. Національний інститут стратегічних досліджень. URL: <https://niss.gov.ua/publikatsiyi/analychni-dopovid/mizhnarodni-sanktsiyi-yak-instrument-strymuvannya-rosiyskoyi>

2. Роль санкцій у сучасному світі: між інструментом тиску та геополітичною стратегією. 2023. FinAP. URL: <https://finap.com.ua/rol-sanktsij-u-suchasnomu-sviti-mizh-instrumentom-tysku-ta-geopolitychnoyu-strategiyeyu/>

Шляхи розв'язання європейської міграційної кризи, які пропонують політики та експерти. Що є найбільш перспективним для реалізації?

Коли питання заходить про міграційний кризу в Європі, громадськість найчастіше говорить не про мігрантів в цілому, а про біженців як окрему групу мігрантів. Їх вплив стимулює міграційну кризу, що впливає на етнополітичну безпеку, вказуючи на неефективність міграційної політики ЄС [2]. Необхідно усвідомлювати, що міграційна криза змінила тип прийняття рішень ЄС. Механізм формування політики, що регулює євро-інтеграцію зазнав певних метаморфоз. Рінар описує таку революцію як різновид кризифікації формування політики ЄС. Певна криза демонструє, що ЄС повинен ефективно адаптувати свою стратегію безпеки до нових викликів [3].

У своїй промові в Європейському парламенті 7 жовтня 2015 р. Ф. Олланд зазначив, що відмова від Шенгенських угод була б «трагічною помилкою». Президент Франції відстоював свою думку за розвиток та зміцнення Шенгенських угод шляхом створення єдиної прикордонної служби ЄС як корпусу сухопутних і прибережних прикордонників [1]. Водночас Де Анджеліс вважає, що безпекова криза поставила під сумнів Шенгенську угоду та взаємну довіру між державами-членами у питаннях безпеки [3]. Наприклад, я вважаю, що ця угода дає можливість людям бути там, де вони потрібні, а не там, де вони народились, крім того країни можуть обмінюватись досвідом. Вона, по-перше, не пропускає усіх підряд, а по-друге, облегшує життя тим, хто є власником шенгенської візи. Аналітики Марі де Сомер із Центру європейської політики та Фонда Текін і Вітторія Мейсснер з Інституту європейської політики вважають за доцільне заснувати "Раду Шенгену" для координації дій та обміну інформацією між країнами-учасницями, внести правки до Шенгенського кодексу і встановити чіткі правила і тимчасові рамки щодо відновлення контролю на кордонах. За цим, звісно, треба ретельно слідкувати та регулярно вводити обмеження та пільги, інакше буде безлад.

Європарламент і Європейська Рада обговорюють можливість узгодження міграційної схеми "Блакитна карта" для залучення на роботу в ЄС висококваліфікованих працівників із третіх країн. ЄС планує створити "Партнерства талантів", а також "Резерв талантів" [4]. На мою думку, це позитивно вплине на стосунки між країнами.

Президент Франції Еммануель Макрон запропонував врегулювати «кризу біженців» за допомогою «вхідного відбору» завдяки збільшенню кількості віз, які надавалися талановитим людям та професіоналам, для того, щоб полегшити

доступ до трудового ринку студентам. Для захисту від нелегальної міграції Е. Макрон пропонував зміцнити кордони держави [1]. Крім того, він запропонував створити Європейську раду внутрішньої безпеки за участю Великої Британії, який доповнить Фронтекс та Європейський офіс з питань надання притулку [4]. Теперішнє та майбутнє молоде покоління повинно розвиватись, тому для цього розвинуті країни повинні допомагати країнам, що розвиваються.

ЄС фінансує масштабні проекти з Туреччиною та Грецією, які стали місцями розміщення величезної кількості біженців, щоб зупинити потік до Європи. Проте точкове фінансування замале [2]. Країни ЄС також працюють над розробкою послідовної імміграційної політики ЄС, яка регламентує можливості легальної імміграції, одночасно вирішуючи проблеми нелегальної імміграції. Для вдосконалення міграційної політики структурами Європейського союзу пропонується посилити законодавство для прибуваючих іммігрантів, для осіб, які вчинили злочини і правопорушення на території ЄС, а також для нелегальних мігрантів.

Економічна імміграція має відповідати потребам ринку праці ЄС, причому не лише за кількістю, а й за якістю, тобто за професійно-кваліфікаційним складом, сприяти економічному зростанню. Для забезпечення потреб ринку праці ЄС було запропоновано організувати професійне навчання потенційних мігрантів, у тому числі у країнах походження, визнавати набуту на батьківщині кваліфікацію, сприяти працевлаштуванню іммігрантів, передусім жінок, а також розвитку підприємницької діяльності іммігрантів [2]. Для того, щоб підтримувати не тільки біженців, але й економіку, вони мають приносити користь там, куди приїхали, але важче за все зробити перший крок, тому їх треба підштовхнути до цього, дати інструмент, з яким в майбутньому вони зможуть працювати. Предметом спільних дій – у відповідь на сучасні виклики для міграційної політики – могла би стати розробка програми повернення та реінтеграції працівників-мігрантів на батьківщину, які передбачали б допомогу реемігрантам у пошуку прийняттого місця роботи, забезпечення доступу до професійного навчання/перепідготовки. Отже, програми освітніх обмінів – академічна мобільність можуть стати ефективним інструментом для економічно активної частини населення в комплексі заходів державного управління міграцією [1].

Список використаної літератури

1. Сучасні виклики для міграційної політики: правові, освітні та історичні аспекти URL: https://kmeep.law.sumdu.edu.ua/wp-content/uploads/2023/10/kr_st_migration_2023.pdf

2. Міграційна криза в ЄС: причини і шляхи подолання URL: [https://theses.oa.edu.ua/DATA/152/%D0%A0%D1%83%D0%B4%D0%B8%D0%BA%D0%B0%20%D0%92.%D0%92.%20%D0%9C%D0%BC%D0%B2-61%20%D0%BC%D0%B0%D0%B3%D1%96%D1%81%D1%82%D0%B5%D1%80%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%B0%20%D1%80%D0%BE%D0%B1%D0%BE%D1%82%D0%B0%20\(1\).pdf](https://theses.oa.edu.ua/DATA/152/%D0%A0%D1%83%D0%B4%D0%B8%D0%BA%D0%B0%20%D0%92.%D0%92.%20%D0%9C%D0%BC%D0%B2-61%20%D0%BC%D0%B0%D0%B3%D1%96%D1%81%D1%82%D0%B5%D1%80%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%B0%20%D1%80%D0%BE%D0%B1%D0%BE%D1%82%D0%B0%20(1).pdf)

3. Міграційна криза ЄС як виклик європейській регіональній безпеці URL: <https://ekmair.ukma.edu.ua/server/api/core/bitstreams/ea343c8e-c3a9-487f-8d2e-c6e545ae4cd1/content>

4. Міграційні процеси в країнах Європейського Союзу: сучасний стан та перспективи URL: репозитарій НАУ <https://er.nau.edu.ua> > NAUPDFМіграційні процеси в країнах Європейського Союзу

Охарактеризуйте основні віхи європейської інтеграції

Холодна війна та слабкість Ради Європи стали причиною того, що з'явилися пропозиції звуження економічної та політичної співпраці. Насамперед йшла мова про економічне „зв'язування“ Франції та Німеччини, що забезпечило би мир у Європі. Завдяки цьому було досягнуто консенсусу щодо національних інтересів: з одного боку, Франція отримала можливість брати участь у контролі німецьких вугільної та металургійної галузей, а з іншого – ФРН змогла стати рівноправним партнером для інших держав. Таким чином, реалізація ідеї примирення країн Європи шляхом утворення інтеграційної структури із наднаціональними органами управління, стала можливою після Другої світової війни. Система співробітництва та раціонального поєднання національного та наднаціонального чинника в управлінні ЄОВС мала витoki ще від початку Модерної доби в Європі[2,4].

Парижський договір про створення Європейського співтовариства вугілля і сталі (ЄОВС) був підписаний 18 квітня 1951 року, чинності набрав у липні 1952 р. Договір був підписаний на термін 50 років.

25 березня 1957р. у Римі було підписано Договір про створення Європейського економічного співтовариства (ЄЕС) та Договір про створення Європейського співтовариства з питань атомної енергії.[3].

1 листопада 1993 р. Маастрихтський договір офіційно поєднав усі європейські співтовариства, виділяючи серед інших дві найважливіші сфери співробітництва – у сфері вироблення і проведення єдиної зовнішньої політики і політики безпеки та у сфері юстиції і внутрішніх справ.

Шенгенська угода стала відмінною рисою принципово нового етапу розвитку європейської інтеграції. Фактична ліквідація внутрішніх кордонів між державами – учасницями Шенгенського договору стала ще одним важливим кроком на шляху до єдиної Європи[5].

Розвиток інтеграції у рамках ЄС пройшов усі етапи: починаючи з зони вільної торгівлі і закінчуючи економічним і валютним союзом. Перший етап розвитку європейської інтеграції (кінець 50-х – середина 70-х років) характеризується усуненням, перешкод, що заважали на шляху до формування “Спільного ринку”. Початок митного союзу організаційно вирізняв “шістку” в системі міжнародних економічних відносин і заклав фундамент для її спільних виступів на міжнародній арені як єдиного суб’єкта. Другим важливим елементом “Спільного ринку”, який сформувався у 60-х роках, була єдина сільськогосподарська політика. Перехідний період тривав недовго, коли були введені єдині ціни й правила регулювання ринків по всіх загальних сільськогосподарських товарах, а також створений протекціоністський механізм торгівлі з третіми країнами[1].

У 70-ті роки утворився новий етап НТР завдяки сильному імпульсу західноєвропейської інтеграції і була зумовлена ним потреба структурної перебудови економіки. Виникла необхідність об’єднати ресурси усіх країн співтовариства для подолання відставання від США та Японії у деяких сферах науки і технологій, насамперед у мікроелектроніці, біотехнології, виробництві нових матеріалів. Другий етап становлення ЄС веде відлік з початку економічної кризи, яка охопила в середині 70-х років усі держави-члени Співтовариства.

Третій етап почався з другої половини 80-х років, що зумовлений послідовним розширенням складу Співтовариства. Таким чином, цьому етапові властиві нові імпульси в розвитку західноєвропейської інтеграції. Це пов’язано з прийняттям у 1987 р. Єдиного європейського акту (ЄЄА), наміри якого було створення умов для такої перебудови господарського механізму Співтовариства, яка б фіксувала досягнутий рівень та відкривала нові можливості на перспективу. Найбільший крок у цьому напрямку – принципова домовленість про створення єдиного ринку 12 країн-членів Співтовариства до 1993 р[1].

Політичні зміни, спричинені засіданнями „круглого столу“, падіння Берлінської стіни та об’єднання Німеччини призвели до того, що політична інтеграція набрала обертів. У 1990 р. Бельгія запропонувала організувати конференцію, на якій можна буде напрацювати принципи для поглиблення політичного союзу та впровадження спільної валюти. Найбільше протиріч на шляху інтеграції у 1990-х рр. викликала ідея введення спільної валюти. Договір про Європейський Союз – це головна віха ЄС, яка встановила чіткі правила

майбутньої єдиної валюти, а також зовнішньої політики та політики безпеки та більш тісної співпраці у сфері юстиції та внутрішніх справ. Єдина європейська валюта – євро – стала реальністю 1 січня 2002 року, коли банкноти та монети євро замінили національні валюти у 12 з 15 країн ЄС [5].

Список використаної літератури

1. Основні етапи розвитку європейської інтеграції у другій половині XX сторіччя URL: [Studies.In.Uahttps://studies.in.ua](https://studies.in.ua) > idpzk-shporuОсновні етапи розвитку європейської інтеграції у другій половині XX ...
2. Основні етапи розвитку європейської інтеграції. Єдиний економічний та валютний союз URL: Чорноморський національний університет імені Петра Могили<https://eugov.chmnu.edu.ua> > моду...Модуль 1. Розділ 1. Основні етапи європейської інтеграції. Єдиний ...
3. Причини європейської інтеграції та її етапи URL: [Studies.In.Uahttps://studies.in.ua](https://studies.in.ua) > 2453-prichini-...Причини європейської інтеграції та її етапи
4. Витоки та рушійні сили європейської інтеграції: ретроспективний аналіз URL: Політичне життя<https://jpl.donnu.edu.ua> > viewВитоки та рушійні сили європейської інтеграції: ретроспективний аналіз.
5. Управління в ЄС та політика європейської інтеграції URL: Чорноморський національний університет імені Петра Могили<https://eugov.chmnu.edu.ua> > miltu...Мультимедійний підручник - eugov.chmnu.edu.ua

Спільна економіка: чинники виникнення та наслідки

Принципова різниця між взаємозалежною економікою і глобалізованою економікою – якісна, оскільки справа йде про „світовий ринок, що являє собою ринок єдиної держави”. Глобалізація перетворює внутрішні соціальні відносини, знижує бар’єри між суверенними державами, руйнує культурні табу, відкидає будь-який партикуляризм [1]. А «реглобалізація» від «глобалізації» відрізняється тим, що в останню нас всіх «заганяли», а в «реглобалізацію» країни будуть «проситись» самі. Особливо якщо створити певні соціально-економічні умови, нестабільність тощо[2].

Глобалізація – це складний неоднозначний процес, при якому відбувається дедалі більше стирання економічних кордонів. Глобалізацію називають особливим сучасним вищим етапом інтеграції. Цей процес формує та розвиває єдиний загальносвітовий фінансово-економічний простір на базі

нових тенденцій розвитку. Наглядним прикладом глобалізації є загальнодоступна можливість майже миттєво та безкоштовно переказувати будь-яку суму грошей до будь-якої точки світу, а також здатність отримати будь-яку інформацію[3]. Основними наслідками глобалізації є міжнародний поділ праці, міграція в масштабах усієї планети капіталу, людських та виробничих ресурсів, стандартизація законодавства, економічних та технічних процесів, а також зближення культур різних країн. Він є об'єктивним процесом, зумовлений розвитком транспорту та засобів зв'язку, що носить системний характер, тобто охоплює всі сфери життя суспільства. Глобалізація світу сприяє більш зв'язаним і залежним від усіх його суб'єктів результатом. Відбувається збільшення як кількості спільних для груп держав проблем, так і кількості та типів інтегрованих суб'єктів[4].

Реглобалізація відіграє роль основного принципу міжнародного співробітництва, що має допомогти при залученні до нього. Необхідно щоб усі люди, незалежно від раси, статі чи фінансового становища, могли отримати вигоду від неї. Енергетична присутність України на світовому рівні в поєднанні з досвідом інших країн позиціонує нас як світового лідера у сфері переходу на енергетику та чистих технологій. Тому цю можливість Україна має не упустити, адже реглобалізація краще описує поточні та ймовірні майбутні тенденції більшої економічної інтеграції, яка приймається в одних областях поряд із розколом глобальної економіки в інших[5].

Якщо глобалізація, з одного боку, приводить до зменшення колективної багатоманітності, з другого - вона породжує збільшення багатоманітності на індивідуальному рівні. Проблема політичного та економічного самовираження окремих національних держав в умовах глобалізації постає в особливому ракурсі. В умовах глобалізації відбувається вироблення нових домінант суспільного розвитку, однією з яких є реалізація принципу толерантності як необхідна умова культурно-цивілізаційного розвитку будь-якого суспільства. Мова переважною мірою йде про установки, цінності та стандарти, які обумовлюють толерантну поведінку держав в умовах глобалізації. Сучасний світ сьогодні перетворюється на нову "світову державу", але водночас він піддається опосередкованій фрагментації, де важлива роль починає належати етнічному факторові. Так, на думку американського дослідника М.Уолцера, "саме толерантне ставлення до "інших", здатність терпляче сприймати неймовірну кількість розподільчих ліній у політиці, культурі, конфесійній сфері тощо забезпечують у кінцевому рахунку саму можливість соціального життя, хоча б у рамках тих смислів гетерогенних співтовариств, в яких нині ми перебуваємо[6].

Поняття «фрагментація міжнародного права» налічує комплекс питань, пов'язаних з визначенням юридичної сили норм міжнародного права різного походження, часу видання і призначення, розмежуванням компетенції суб'єктів делегованої правотворчості та визначення критеріїв визнання міжнародної правосуб'єктності осіб приватного права. Фрагментація міжнародного права вважається невід'ємним аспектом розвитку, що полягає у реальній полісистемності міжнародного права, тобто в утворенні в рамках теоретично єдиної міжнародно-правової системи напівзалежних правових систем, які можуть конфліктувати через існуючі цивілізаційні відмінності, якими характеризується та чи інша національна спільнота[6].

Фрагментація постає закономірним процесом в еволюції міжнародного права і розглядається як чинник становлення сучасного міжнародного правового порядку. Фрагментація є одним з важливих засобів досягнення міжнародно-правової уніфікації, з якою врешті беззаперечно пов'язана уніфікація внутрішньодержавного законодавства, а це, у свою чергу, стосується також регіональної уніфікації. Явище фрагментації сьогодні найчастіше розглядається як динамічний процес розщеплення та поділу міжнародного права на частини через виділення автономних і самодостатніх міжнародно-правових режимів за допомогою розповсюдження міжнародного права на нові сфери відносин, а також за допомогою створення великого числа інститутів для управління і контролю[7].

Вітчизняні та зарубіжні вчені відзначають такі проінтеграційні чинники фрагментації: географічна близькість країн, наявність потенційного взаємодоповнення економік з погляду тих характеристик виробництва, які відображають переваги взаємовідносин цих країн, близький загальний рівень економічного і соціального розвитку, спільність довготермінових політичних інтересів, історія відносин між відповідними державами і наявність між ними сприятливого психологічного клімату, наявність культурної, релігійної спільності тощо[8].

Сучасне глобалізоване середовище характеризується постійно зростаючою взаємозалежністю та взаємозв'язком національних економік різних країн, наслідком чого є дифузія та фрагментація влади у вирішенні економічних питань. З одного боку держави, як і раніше залишаються найважливішими гравцями у міжнародних відносинах, а з іншого – враховуючи глобалізованість світових ринків, вони вже не можуть визначати результати їх взаємодії на міжнародному рівні[9].

Список використаної літератури

1. Запорізька державна інженерна академія <https://old-zdia.znu.edu.ua> > ...PDFГЛОБАЛІЗАЦІЯ ЯК ПРОЦЕС УНІВЕРСАЛІЗАЦІЇ СТОСУНКІВ МІЖ ...
2. <https://surma.com.ua/644-nova-kholodna-viina-uan-proty-dolara-ta-inshi-naslidky-zustrichi-si-czinpina-z-putinom.html>
3. ResearchGate<https://www.researchgate.net> > ...PDFміністерство освіти і науки, молоді та спорту України
4. eVNUIR<https://evnuir.vnu.edu.ua> > le...PDFНАТАЛІЯ КАРПЧУК ВСТУП ДО ФАХУ Конспект лекцій ЛУЦЬК – 2019
5. Instituto de Educación Superior Tecnológico John Von Neumann<https://testdspace.usu.edu.ua> > ...PDFпублічно-приватне партнерство як основа сталого розвитку ...
6. Вплив глобалізаційних процесів на світову політику. [uu.edu.uahttps://vo.uu.edu.ua](https://vo.uu.edu.ua) > viewPDF
7. Університет імені Альфреда Нобеля<https://law.duan.edu.ua> > фрагментація міжнародного права як чинник становлення ...
8. Інститут міжнародних відносин<https://e-learning.iir.edu.ua> > ...PDFєвропейський союз у мінливому світі. Дніпровський державний технічний університет<https://www.dstu.dp.ua> > DataPDFКОНСПЕКТ ЛЕКЦІЙ

Оцініть ефективність санкцій, які ЄС запровадив проти росії? Що негативно позначається на цій ефективності?

Сьогодні доволі часто говорять про те, з якими труднощами стикається Росія, після того, як Європейський Союз почав запроваджувати санкції проти цієї держави. Однак оцінка ефективності санкцій проти Росії, які запровадив Європейський Союз, є складним завданням і може залежати від різних факторів. У світі сучасної політики санкції стали одним з основних інструментів зовнішньої політики для регулювання поведінки держав та захисту міжнародного порядку. Далі я хочу роздивитися позитивні, негативні аспекти та обмеження ефективності санкцій. І в самому кінці зробити висновки.

Позитивні аспекти ефективності санкцій:

На мою думку, перший аспект - економічні обмеження, санкції можуть призвести до обмеження доступу Росії до фінансових та технологічних ресурсів, вони почнуть втрачати гроші, що може ускладнити її здатність до фінансування дій, які вважаються неприйнятними для міжнародної спільноти.

По-друге, санкції можуть утворити політичний тиск, мета цього тиску така, щоб російський уряд переглянув свою політику, і спробував отримувати визнання своїх громадян за економічний розвиток, а не за воєнні дії. До речі, нещодавно я читав одну книгу, і там була мова про такого політичного лідера, як Мао Цзедун, там було сказано про те, що він розглядав конфліктні ситуації за основу в своєму правлінні, наприклад, в 1937 році вторгнення японців в Китай зупинило громадянську війну, яка була між комуністами Мао та їх ворогами - націоналістами. Через кілька років гість з Японії спробував вибачитись перед Мао за вторгнення до Китаю, але Мао тоді відповів, що швидше він вдячний японцям. Але в стратегії Мао було враховано кілька цікавих компонентів, перше - впевненість у перемозі, друге - якщо немає явних ворогів, іноді слід намічати потрібну мету, хоча б навіть перетворивши для цього друга на ворога. Третє – слід якомога ясніше пояснити свої цілі громадськості, представляючи їх як боротьбу зі злом. Якщо подивитися на цю стратегію, то можна знайти величезну схожість, ми бачимо, що державні діячі Росії рухаються чітко за цією стратегією, вони намагаються приховати свій корупційний світ, жахливий рівень життя за допомогою війн, вбивством і насильством, виправдавши це тим, що довкола зло і все хочуть захопити та знищити їхню державу, але я вважаю, що згодом люди там зрозуміють все і спробують щось змінити, головне що б не було вже пізно.

По-третє, міжнародна ізоляція може підірвати репутацію країни на

міжнародній арені, знижуючи її авторитет та вплив у міжнародних справах. Також ізоляція впливає на економічні можливості, це може призвести до зменшення зовнішньої торгівлі та інвестицій. Держава втрачає можливість участі у міжнародних організаціях та діалогах, що може призвести до втрати важливих союзників та стратегічних партнерів. Вона підриває репутацію на міжнародній арені, знижуючи її авторитет та вплив у міжнародних справах.

Четвертий аспект - соціальна сфера, санкції можуть мати соціальні наслідки для населення, зокрема збільшення безробіття, зниження доходів та загального рівня добробуту. Це може призвести до загострення соціальних проблем, таких як бідність, нерівність та соціальне невдоволення.

Є ще аспекти, проте їх можна віднести в підгрупи до тих, що я вже назвав, далі я хотів-би розповісти про негативні аспекти ефективності санкцій.

Перший, контрсанкції. Росія може відповісти на санкції за допомогою контрсанкцій, що може мати негативний вплив на економіку інших країн або галузі. До речі, це справді серйозний аспект, тому що зараз у нашому світі все зводиться до грошей, країнам Європейського союзу справді вигідно працювати з Росією, тому навіть зараз повністю ніхто не цурається роботи з цією країною, саме тому вони зараз не так сильно відчують збитки.

По-друге, перерозподіл ресурсів, Росія може змінити свої пріоритети та перерозподілити ресурси для зменшення впливу санкцій на економіку та політику.

По-третє, Росія і зараз співпрацює з іншими країнами, на яких не накладено санкції, це дозволяє їй проводити махінації, Європа отримує російський товар із країн союзників Росії.

Отже, робимо висновки, наслідки санкцій, запроваджених Європейським Союзом проти Росії, є результатом складного процесу. Санкції можуть мати значний вплив на російську економіку, політику і суспільство, але їхній ефект може бути обмежений контрсанкціями, перерозподілом ресурсів і соціальними наслідками. Тому справжній вплив санкцій необхідно постійно відстежувати та аналізувати, щоб досягти найбільш сприятливого результату в міжнародній політиці та дипломатії. На мою думку, санкції, які зараз присутні, недостатньо обмежують діяльність країни агресора, є над чим працювати. Я вважаю, що країнам Європи потрібно переступати через себе, приносити жертву на благо своєї безпеки, тому що якщо зараз не обмежувати агресію, потім вже буде пізно і страждатиме весь світ, а не тільки окремі країни.

Якими є причини абсолютної бідності?

Абсолютна бідність - це одна з найсерйозніших проблем сучасного світу, яка щороку забирає життя мільйонів людей. Попри значний прогрес у багатьох сферах, деякі регіони світу все ще стикаються з кричущою бідністю. Далі я б хотів роздивитися причини та способи розв'язання цієї проблеми.

Головні причини абсолютної бідності:

Першою причиною, на мою думку, є низький рівень освіти, оскільки відсутність доступу до якісної освіти є однією з основних причин абсолютної бідності. Без відповідної освіти люди не можуть знайти роботу, яка б забезпечила їм достатній дохід для життя. Також я б хотів звернути увагу, що зараз рівень технологій та розвитку зростає без зупинки, і для того, щоб скласти конкуренцію іншим, людина повинна постійно навчатися.

По-друге, значну роль відіграє брак доступу до медичних послуг, відсутність адекватної медичної допомоги може призвести до хронічних захворювань та інвалідності, що робить неможливим працювати та забезпечувати себе та свою сім'ю. Проте зараз століття технологій, з'являються нові професії, і я думаю, що зовсім скоро вади пов'язані зі станом здоров'я зовсім не будуть заважати працювати та насолоджуватись своїм життям.

Далі я б хотів звернути увагу на несправедливий розподіл ресурсів, бідність часто є результатом нерівномірного розподілу ресурсів у суспільстві. У той час як великі корпорації та еліти мають доступ до великих обсягів капіталу, більшість населення живе в бідності.

Четверте, це те, що ми можемо спостерігати й зараз - конфлікти і війни, це все може призвести до руйнування інфраструктури, втрати робочих місць та руйнування економіки, що призводить до загострення бідності.

Нестабільність політичної ситуації та корупція є також гострою загрозою, у країнах з нестабільною політичною ситуацією та високим рівнем корупції економічний розвиток та соціальне планування можуть бути ускладнені. Корупція може призвести до несправедливого розподілу ресурсів і позбавлення найбідніших верств населення доступу до послуг та ресурсів.

Брак доступного житла та нестабільні житлові умови можуть призвести до безпритульності та економічної незахищеності. Недостатня інфраструктура у сферах транспорту, енергетики та комунікацій також може стати перешкодою для розвитку економіки та соціального зроста.

Є багато причин, на мою думку, можна все вирішити, якщо мати чесних державних діячів, які будуть працювати в інтересах держави, зараз я б хотів навести приклади, як вирішити багато з аспектів, які я перелічив до цього.

Можливі шляхи подолання абсолютної бідності:

Перше рішення - це інвестиції в освіту та охорону здоров'я, забезпечення є важливими кроком у боротьбі з бідністю. Інвестиції у ці сфери можуть

допомогти підняти рівень життя та зменшити нерівність.

Також можна проводити соціальні програми та заходи соціального захисту, які забезпечують мінімальний дохід, доступ до житла та медичної допомоги, може допомогти зменшити ефекти абсолютної бідності.

Розширення прав людини є одним із головних аспектів, боротьба з корупцією та сприяння економічному зростанню можуть сприяти зменшенню бідності в довгостроковій перспективі.

Підтримку малих підприємств та мікропідприємців також важливо брати до уваги, шляхом надання мікрокредитів та навчання управління може сприяти створенню нових робочих місць та підвищенню доходів для найбільш бідних шарів населення.

Впровадження прогресивної системи оподаткування та механізмів соціального захисту може допомогти зменшити нерівність та забезпечити більш справедливий розподіл багатства у суспільстві.

Отже, боротьба з абсолютною бідністю вимагає комплексного підходу та співпраці між різними секторами суспільства. Важливо інвестувати в освіту, охорону здоров'я та інфраструктуру, щоб забезпечити людей ресурсами, необхідними для виходу з бідності. Важливо також звертати увагу на соціальну справедливість і забезпечувати рівні можливості для всіх членів суспільства. Розвиток схем мікрофінансування та підтримка малого бізнесу можуть допомогти розширити доступ до фінансових ресурсів для найбільш бідних верств населення. Нарешті, необхідно розв'язувати проблеми корупції, нерівності та екології, щоб створити сприятливі умови для зростання і розвитку для всіх членів суспільства.

Список використаної літератури

1. Світовий банк - Статистика бідності на сайті Світового банку. URL: <http://surl.li/spwrf>
2. Міжнародний валютний фонд (МВФ) - Дані про бідність на сайті МВФ. URL: <https://www.imf.org/ru/Home>
3. Статистика бідності на сайті Євростату. URL: <http://surl.li/cappf>

Як міжнародні економічні санкції впливають на безпекову стабільність країн?

Економічні санкції, як важливий елемент зовнішньої політики, мають значний вплив на безпекову стабільність країн та регіонів. Ці заходи можуть бути вжиті для примуса країн-адресатів змінити свою політику, реакції на певні дії або поведінку, а також для покарання за порушення міжнародних норм і правил. Проте, важливо враховувати, що економічні санкції можуть мати

непередбачувані наслідки та впливати на різні аспекти життя країн та їх населення. Розглянемо більш детально як саме впливають санкції на економіку країн, які порушили міжнародні норми та правила.

Перш за все, економічні санкції можуть суттєво знизити економічну активність у країнах, що потрапили під санкції. Скорочення експорту та обмеження доступу до інвестицій і фінансових ресурсів може вплинути на економічний розвиток, збільшити безробіття та знизити рівень життя. Це може призвести до соціальних конфліктів, внутрішньополітичної напруженості та загострення соціальних проблем.

Крім того, економічні санкції можуть мати значний вплив на політичну ситуацію в країні-об'єкті санкцій. Вони можуть змінити політику уряду, чинити тиск на внутрішні реформи та призвести до змін у структурі влади. Водночас вони також можуть посилити позиції лідерів і призвести до посилення авторитаризму та репресій.

Далі розглянемо, який саме удар можуть здійснити санкції. По-перше, політичний тиск – економічні санкції можуть створювати політичний тиск на уряд країни, яка їм підлягає, щоб вони змінили свою поведінку, наприклад, у зв'язку з міжнародною безпекою або правами людини. По-друге, економічне враження – санкції можуть призвести до економічного збою в країні, ослаблення валютної стабільності, зменшення інвестицій та імпорто-експортних операцій, що може посилити економічну нерівність та спричинити соціальні напруги. По-третє, зовнішньополітичні відносини – санкції можуть призвести до загострення відносин між країною, на яку накладаються санкції, та країнами, які їх вводять, це може вплинути на геополітичні відносини та спричинити регіональні конфлікти, також сюди можна віднести соціальні наслідки, тому що зменшення економічної активності через санкції може призвести до збільшення безробіття, зниження рівня життя і загострення соціальних проблем, що, в свою чергу, може підвищити ризик соціальних протестів та нестабільності, і наостанок, посилення внутрішньополітичних напруг. Економічні санкції можуть також підштовхнути владу до введення репресивних заходів для збереження своєї влади або зміни відносин усередині країни, що може призвести до подальшого загострення конфліктів [1].

Втім, зараз санкції вже не такі ефективні. Це пов'язано з тим, що країни зараз економічно залежні одна від одної, санкції можуть ударити не лише по країні-адресату, а й по країнах, які накладають санкції. Такі країни можуть втратити доступ до ринків, обміну та інвестицій, що може негативно позначитися на їх власних економіках. Також існує таке поняття – обхід санкцій, країни-адресати можуть знайти способи обійти санкції шляхом укладання торговельних угод з іншими країнами, використання альтернативних

фінансових каналів або розвитку внутрішніх джерел економічного зростання [2]. Не треба й забувати про геополітичні обставини, геополітичні зміни, втручання сторонніх країн або військові дії можуть ускладнити виконання санкцій та підрвати їх ефективність. Усі ці чинники можуть спричинити зменшення ефективності санкцій та ускладнити досягнення їхніх цілей.

Отже, жодна країна не хоче втрачати гроші, тому змушена співпрацювати з країнами, які порушують міжнародні правила, щоб дешево отримати ресурси [3]. Можливо, в майбутньому ситуація зміниться і країни стануть менш залежними від імпортованих ресурсів, і тоді санкції будуть більш ефективними.

Список використаної літератури

- 1.Санкційний контрнаступ України. Міністерство економіки України. URL: <http://surl.li/spwdh>
- 2.Вплив санкцій. У ЄС назвали обсяги падіння імпорту з РФ- Німецька державна радіостанція та телеканал. URL: <http://surl.li/spwdu>
- 3.Економічні санкції втрачають свій вплив як політична зброя США - Financial Times. URL: <http://surl.li/spwfe>

«Холодна війна» - це вже лише історія чи й сучасність?

Холодна війна залишила глибокий слід в новітній історії людства. Ідеологічне та геополітичне протистояння між СРСР та країнами Заходу вплинуло на розстановку сил у світі та формування міжнародних відносин. Хоча холодна війна тривала з 1947 по 1991 рік, дискусії щодо її завершення не вщухають й досі. Одні експерти стверджують, що холодна війна залишилася в минулому, інші вбачають її ознаки у сучасних міжнародних конфліктах.

Під холодною війною розуміють стан геополітичного та ідеологічного протистояння між СРСР та країнами Заходу (США, Великою Британією, Францією) після Другої світової війни. Холодна війна охоплює приблизно період з 1947 по 1991 рік і характеризується політикою «стримування комунізму», гонкою озброєнь, локальними конфліктами та ідеологічною боротьбою двох систем - капіталізму і соціалізму [1;4].

Холодна війна, яка тривала понад півстоліття, була епохальним періодом у світовій історії, в якому дві супердержави - США і Радянський Союз - боролися за гегемонію та вплив у світі. Основні етапи цього протистояння можна розглядати наступним чином: перший етап (1947-1953 рр.) - початок холодної війни після промови Черчилля у Фултоні. Берлінська криза, створення НАТО та ОВД, війна в Кореї; другий етап (1953-1962 рр.) – «відлига» за Хрущова, політика мирного співіснування. Кульмінація - Карибська криза 1962 року; третій етап (1962-1979 рр.) - часткова розрядка напруженості, договори ОСВ-1 та ОСВ-2; четвертий етап (1979-1985 рр.) - загострення протистояння, вторгнення в Афганістан, «зіркові війни»; п'ятий етап (1985-1991 рр.) - перебудова в СРСР, розпад СРСР та соцтабору [2;4].

Хоча холодна війна завершилася, її вплив на сучасний світ ще далеко не зник. Зрештою, можна сказати, що холодна війна більше не є просто історією, але і в деякій мірі є актуальною в сучасному контексті.

Аргументи на користь того, що холодна війна завершилася:

1. Розпад СРСР та крах соціалістичної системи свідчать про кінець ідеологічного протистояння і збройних конфліктів між двома супердержавами.
2. Встановлення партнерських відносин Росії та Заходу в 1990-х роках сприяло зменшенню напруги і політичному співробітництву.
3. Роззброєння та скорочення ядерних арсеналів колишніх суперників дало сподівану перспективу на мирнішу міжнародну сцену.

Аргументи на користь того, що елементи холодної війни зберігаються:

1. Протистояння Росії та Заходу через розширення НАТО на Схід і конфлікти на пострадянському просторі, такі як в Грузії та Україні, свідчать про те, що деякі аспекти холодної війни переживають нове відродження [3].

2. Авторитарні тенденції сучасної Росії та її апеляція до радянської символіки створюють атмосферу напруги та недовіри між Росією та Заходом.

3. Зіткнення ідеологій «руського мира» та західних ліберальних цінностей, а також нова гонка озброєнь та мілітаризація міжнародних відносин, демонструють, що деякі аспекти конфлікту між східним та західним світом продовжують існувати.

Отже, питання про завершення холодної війни не має однозначної відповіді. Розпад СРСР та соціалістичної системи ознаменував кінець протистояння у класичному вигляді. Однак елементи холодної війни, такі як геополітичне суперництво, ідеологічна боротьба, мілітаризація, досі проявляються у сучасних міжнародних відносинах. Тому ймовірно холодна війна ще довго впливатиме на розвиток міжнародної системи.

Список використаної літератури

1. Доповідь міністра закордонних справ СРСР А.А. Громико на сесії Генеральної Асамблеї ООН про розрядку міжнародної напруженості. 25 вересня 1984 р. // Архів МЗС Російської Федерації. Ф. 059. Оп. 62. Д. 517752.

2. Малкіна Г. Холодна війна: історія та сучасні інтерпретації // Український історичний журнал. 2019. № 5. С. 123-138.

3. Сушко О.В. Еволюція зовнішньої політики США в умовах закінчення холодної війни (1989-1993 рр.): Дис. ... канд. іст. наук.: 07.00.02 / Київський національний ун-т ім. Тараса Шевченка. Київ, 2004. 215 с.

4. Холодна війна та її вплив на міжнародні відносини. Монографія / За ред. Іванова І.І. Київ: Наукова думка, 2016. 250 с.

Уявіть собі, що в якійсь країні Африки, Азії або Східної Європи приймається конституція, абсолютно ідентична американській. Чи буде вона імplementована в реальне життя?

Питання про те, чи може країна Африки, Азії чи Східної Європи прийняти конституцію, подібну до конституції Сполучених Штатів, вимагає аналізу різних аспектів історичного минулого, культурних особливостей, політичної ситуації та соціально-економічних умов країни [1].

По-перше, необхідно взяти до уваги історичні передумови. Багато країн Африки, Азії та Східної Європи пережили важкі періоди колоніального панування та авторитарних режимів. У таких випадках прийняття конституції, подібної до конституції США, може асоціюватися з втручанням іноземних держав і відновленням колоніального правління і може бути зустрінуте населенням зі скептицизмом і навіть ворожістю [2].

Другим важливим моментом є культурні відмінності. Багато країн мають глибоко вкорінені традиції, цінності та системи управління, які відрізняються від американських. Наприклад, ортодоксальні ісламські інститути та східноазійські культури можуть відрізнятися від західних цінностей, закріплених у Конституції США. Це може вплинути на фактичне ухвалення та реалізацію цих документів.

Третім фактором є політичне середовище. Багато країн Африки, Азії та Східної Європи стикаються зі складними політичними умовами, включаючи внутрішні чвари, корупцію та нестабільність уряду. За таких обставин прийняття ідеальної конституції може мати незначний вплив на реальне функціонування державних інститутів.

Нарешті, слід також брати до уваги соціально-економічну ситуацію в країні. Багато країн у цих регіонах стикаються з проблемами бідності, нерівності та відсутності соціальної справедливості. Бідність і соціальна нерівність ускладнюють реалізацію прогресивних положень, навіть якщо вони закріплені в конституції [3].

Тому, хоча теоретично можливо, що країна в Африці, Азії чи Східній Європі може прийняти таку ж конституцію, як і США, реальність її реалізації залежить від низки факторів, включаючи історичне минуле країни, культурні особливості, політичні умови та соціально-економічну ситуацію. Слід також брати до уваги фактор міжнародних відносин. Багато країн цих регіонів прагнуть зберегти свій суверенітет і незалежність у відносинах з іншими країнами, в тому числі зі Сполученими Штатами. Прийняття конституції, ідентичної Конституції США, може бути сприйняте як спроба імпорту західних цінностей і втручання у внутрішні справи, що може призвести до протидії і ворожості з боку інших країн і міжнародних організацій.

Так само слід враховувати потенційні проблеми з правовою імплементацією. У багатьох країнах інфраструктура для реалізації конституційних прав і свобод або відсутня, або є неадекватною. Недосконале правосуддя, корупція та інші проблеми можуть перешкоджати ефективному захисту прав громадян та реалізації конституційних принципів [4].

Нарешті, важливо зазначити, що успішне впровадження Конституції залежить від підтримки та участі громадян. Без широкої народної підтримки та

участі в процесі демократичного врядування навіть така конституція, як конституція США, може залишатися неефективною і не відповідати реальним потребам і цінностям суспільства.

Тому, оцінюючи можливість імплементації конституції, ідентичної Конституції США, в іншій країні, важливо враховувати комплекс факторів, які впливають на успіх такої імплементації, включаючи історичний, культурний, політичний, економічний і міжнародний контекст, підтримку громадян і здатність державних інститутів реалізовувати конституційні принципи.

Можливою є ситуація, коли конституція, ідентична американській, приймається в іншій країні, наприклад, в Африці, Азії або Східній Європі. Однак імплементація цієї конституції в реальне життя залежатиме від багатьох факторів, включаючи культурні, політичні, історичні та інші контекстуальні обставини.

На перший погляд, може здатися, що просте копіювання американської конституції приведе до подібного рівня захисту прав і свобод, який існує в США. Однак, практично, це може бути складнішим.

Перш за все, історичний і культурний контекст країни відрізняється від США. Традиції, цінності, соціальні норми можуть відрізнятися і можуть вплинути на те, як конституція сприймається та імплементується.

Друге, політична система та структура влади можуть бути різними. Навіть якщо на папері конституція ідентична американській, реалії політичного життя можуть ускладнити її виконання. Наприклад, впровадження системи контролю та балансування влади може зіткнутися з існуючими політичними структурами або інтересами.

Третє, економічні та соціальні умови також можуть вплинути на реалізацію конституції. Низький рівень розвитку, корупція, конфлікти можуть ускладнити виконання конституційних норм.

Отже, хоча копіювання американської конституції може бути першим кроком у впровадженні правових реформ, успішна імплементація буде залежати від широкого спектру факторів, які впливають на країну.

Список використаної літератури

1. . Закоморна К.О. Конституційне (державне) право зарубіжних країн: конспект лекцій, навчальні схеми, словник термінів та основних понять: Навчально-методичний посібник. – Харків: Видавець ФО – П Впрямчук Н.М., 2008. 192 с.

2. . Конституційне (державне) право зарубіжних країн: Навч. посіб. / За ред. В.М.Бесчастного. – К.: Знання, 2007. – 467 с.

3. Інтерв'ю М. Гультая «Юридичній газеті» [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://yur-gazeta.com/interview/konstituciyna-skarga-zabezpechue-mozhlivistvorotnogo-vplivu-individiv-na-publichnu-vladu-u-razi-de.html>.

4. . Конституційне право зарубіжних країн: Навч. посібник; За заг. ред. В.О.Ріяки. – 2-ге вид., допов. і перероб. – К.: Юрінком Інтер, 2006. – 544с.

Енергетична політика Європейського Союзу

1. Які виклики та загрози стоять перед енергетичною політикою Європейського Союзу в умовах геополітичної нестабільності?

Європейський Союз (ЄС) у сучасних умовах геополітичної нестабільності стикається з різноманітними викликами та загрозами в енергетичній політиці. Одним із найбільших викликів є залежність від імпорту енергоресурсів. Підвищення геополітичної напруженості, особливо у контексті відносин з Росією, може призвести до обмежень у постачанні природного газу, нафти та інших ресурсів. Крім того, кліматичні зміни також становлять серйозну загрозу для ЄС, що може змусити переглянути стратегії енергетичної безпеки та шукати нові, більш сталі джерела енергії.

Додатково, кіберзагрози стають все більшою проблемою для енергетичної інфраструктури ЄС. Атаки на цифрові системи можуть мати серйозні наслідки для стабільності постачання енергії та загрожувати національній безпеці. Зростання конкуренції на світовому ринку енергоресурсів також може призвести до підвищення цін та збільшення геополітичних конфліктів, що впливають на ЄС як на одного з найбільших споживачів енергії.

У відповідь на ці виклики та загрози, Європейський Союз активно працює над розвитком стратегій енергетичної безпеки, зокрема, шляхом диверсифікації джерел та шляхів постачання енергії. Великий акцент робиться на розвитку відновлюваних джерел енергії та стимулюванні енергоефективності. Підтримка інновацій та розвиток новітніх технологій також є важливими компонентами стратегії, спрямованої на забезпечення стабільного, економічно ефективного та екологічно чистого енергопостачання для ЄС.

Додатково, розвиток внутрішнього ринку енергії та сприяння конкуренції в енергетичному секторі є ключовими напрямками політики ЄС. Заохочення конкуренції сприяє зниженню цін для споживачів та стимулює інвестиції у нові технології та інфраструктуру. Також, ЄС активно працює над підвищенням енергетичної самодостатності шляхом розвитку внутрішніх джерел енергії, в тому числі відновлюваних джерел, та розширенням мережі транспорту енергії, що сприяє зменшенню залежності від імпорту.

Необхідно також враховувати роль енергетичної дипломатії ЄС у забезпеченні стабільності та розвитку в енергетичній сфері. ЄС активно співпрацює з іншими країнами та міжнародними організаціями з метою спільного вирішення проблем енергетичної безпеки, диверсифікації постачань та розвитку нових технологій. Це включає в себе участь у міжнародних енергетичних форумах, укладання договорів та угод з ключовими партнерами, а також надання технічної та фінансової підтримки країнам-партнерам у впровадженні сучасних енергетичних рішень.

Загалом, енергетична політика Європейського Союзу умовах геополітичної нестабільності є комплексним підходом, спрямованим на забезпечення стабільного, безпечного та сталого енергопостачання для всіх країн-членів, з урахуванням геополітичних реалій та викликів сучасного світу.

Список використаної літератури

1. Волес В., Волес Г. Творення політики в Європейському Союзі. – К., 2004.
2. Глобальна соціальна політика: Міжнародні організації й майбутнє соціального добробуту / Б. Дікон, М. Халс, П. Стабс; Пер. з англ. – К.: Основи, 1999.
3. Глосарій із трудового права та соціально-трудоких відносин (з посиланням на досвід Європейського Союзу). – К.: ВД “Стилос”, 2006.
4. Громадська Н.А. Передумови виникнення, проблеми та перспективи розвитку соціального діалогу в Україні // Наукові праці: Науково-методичний журнал. – Т. 47. – Вип. 34. – Політичні науки. – Миколаїв: Вид-во МДГУ ім. Петра Могили, 2006

Проаналізуйте історичні умови, за яких відбувся вступ Федеративної Республіки Німеччини до НАТО. Чому ця подія була важливою для зміцнення європейської безпеки?

Після закінчення Другої світової війни Німеччина була розділена на чотири окупаційні зони, які контролювалися США, Великобританією, Францією та Радянським Союзом. У 1949 році це призвело до створення двох окремих німецьких держав - Федеративної Республіки Німеччина, яка об'єднала західні зони окупації, та Німецької Демократичної Республіки, яка була створена на території радянської окупаційної зони. Початок холодної війни між США та їх союзниками з одного боку та Радянським Союзом та його сателітами з іншого призвів до посилення напруженості в Європі та потреби у зміцненні оборонного потенціалу Заходу.

У цьому контексті, важливим кроком став вступ ФРН до НАТО у 1955 році. Це було відповіддю на зростання радянської військової загрози в Європі, особливо після створення Варшавського пакту у 1955 році, який об'єднав військові сили Радянського Союзу та його східноєвропейських сателітів.

Вступ ФРН до НАТО мав кілька важливих наслідків для зміцнення європейської безпеки. По-перше, це значно посилило військовий потенціал Альянсу, оскільки Німеччина мала одну з найсильніших економік у Європі та здатність розвивати сильні збройні сили. По-друге, вступ ФРН до НАТО допоміг консолідувати Західну Європу у протистоянні з радянською загрозою, сприяючи більшій політичній та військовій інтеграції між країнами Альянсу. По-третє, це стало ключовим елементом стратегії стримування, спрямованої на запобігання можливому радянському нападу на Західну Європу шляхом демонстрації готовності НАТО ефективно захищати своїх членів. Крім того, вступ ФРН до НАТО мав значний вплив на подальший розвиток міжнародних відносин в Європі, сприяючи зміцненню поділу континенту на східний та західний блоки під час холодної війни. Однак, це також заклало основу для подальшої інтеграції Німеччини у європейську та трансатлантичну спільноту, що в підсумку сприяло закінченню холодної війни та об'єднанню Німеччини.

Вступ ФРН до НАТО не тільки миттєво посилив оборонний потенціал Альянсу, але й мав далекосяжні наслідки для європейської безпеки в довгостроковій перспективі. Зокрема, ця подія сприяла формуванню стабільнішої та передбачуваної системи міжнародних відносин у Європі, заснованої на принципах колективної безпеки та оборони.

Вступ ФРН до НАТО також стимулював процеси політичної та економічної інтеграції в Західній Європі, які згодом призвели до створення Європейського Союзу. Ця інтеграція сприяла зміцненню миру та стабільності в регіоні, оскільки країни, які колись були ворогами, стали партнерами у рамках більших інтеграційних структур.

Також вступ ФРН до НАТО відіграло ключову роль у стратегії стримування, спрямованої на запобігання подальшому розширенню впливу Радянського Союзу в Європі. Це допомогло забезпечити баланс сил в регіоні та запобігти потенційним конфліктам, які могли б виникнути в результаті спроб Москви розширити свій вплив на Західну Європу.

Підсилення оборонного потенціалу НАТО та зміцнення європейської безпеки через вступ ФРН до Альянсу відіграли важливу роль у подальшому розвитку подій, які призвели до закінчення холодної війни. Це створило умови для діалогу між Заходом та Східним блоком, який згодом призвів до падіння Берлінської стіни та об'єднання Німеччини.

Об'єднання Німеччини в 1990 році стало символом закінчення поділу Європи на Схід і Захід та холодної війни загалом. Вступ ФРН до НАТО в 1955 році заклав основу для цього історичного об'єднання, демонструючи, що Німеччина може бути надійним партнером у забезпеченні регіональної безпеки. Сьогодні Німеччина продовжує відігравати ключову роль у європейській безпеці.

Висновок: Вступ Федеративної Республіки Німеччини до НАТО в 1955 році був важливою віхою в історії європейської безпеки. Ця подія не тільки посилити оборонний потенціал Заходу у протистоянні з Радянським Союзом, але й сприяла зміцненню миру, стабільності та інтеграції в Європі. Вона заклала основу для подальшої інтеграції Німеччини у європейську та трансатлантичну спільноту, відігравши ключову роль у закінченні холодної війни та об'єднанні Німеччини. Ця подія демонструє важливість міжнародного співробітництва та альянсів у забезпеченні довготривалої безпеки та стабільності в регіоні.

Список використаної літератури

1. Федеративна Республіка Німеччина

[https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A4%D0%B5%D0%B4%D0%B5%D1%80%D0%B0%D1%82%D0%B8%D0%B2%D0%BD%D0%B0_%D0%A0%D0%B5%D1%81%D0%BF%D1%83%D0%B1%D0%BB%D1%96%D0%BA%D0%B0_%D0%9D%D1%96%D0%BC%D0%B5%D1%87%D1%87%D0%B8%D0%BD%D0%B0_\(1949%E2%80%941990\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A4%D0%B5%D0%B4%D0%B5%D1%80%D0%B0%D1%82%D0%B8%D0%B2%D0%BD%D0%B0_%D0%A0%D0%B5%D1%81%D0%BF%D1%83%D0%B1%D0%BB%D1%96%D0%BA%D0%B0_%D0%9D%D1%96%D0%BC%D0%B5%D1%87%D1%87%D0%B8%D0%BD%D0%B0_(1949%E2%80%941990))

2. https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%A4%D0%B5%D0%B4%D0%B5%D1%80%D0%B0%D1%82%D0%B8%D0%B2%D0%BD%D0%B0%D1%8F_%D0%A

0%D0%B5%D1%81%D0%BF%D1%83%D0%B1%D0%BB%D0%B8%D0%BA%D0%B0_%D0%93%D0%B5%D1%80%D0%BC%D0%B0%D0%BD%D0%B8%D0%B8_(1949%E2%80%941990)

3. https://www.nato.int/cps/uk/natohq/topics_52044.htm#germany

4. https://www.nato.int/cps/uk/natolive/news_21392.htm

5. [https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%98%D1%81%D1%82%D0%BE%D1%80%D0%B8%D1%8F_%D0%93%D0%B5%D1%80%D0%BC%D0%B0%D0%BD%D0%B8%D0%B8#%D0%A0%D0%B0%D0%B7%D0%B4%D0%B5%D0%BB%D1%91%D0%BD%D0%BD%D0%B0%D1%8F_%D0%93%D0%B5%D1%80%D0%BC%D0%B0%D0%BD%D0%B8%D1%8F_\(1945%E2%80%941990\)](https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%98%D1%81%D1%82%D0%BE%D1%80%D0%B8%D1%8F_%D0%93%D0%B5%D1%80%D0%BC%D0%B0%D0%BD%D0%B8%D0%B8#%D0%A0%D0%B0%D0%B7%D0%B4%D0%B5%D0%BB%D1%91%D0%BD%D0%BD%D0%B0%D1%8F_%D0%93%D0%B5%D1%80%D0%BC%D0%B0%D0%BD%D0%B8%D1%8F_(1945%E2%80%941990))

6. https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%95%D0%B2%D1%80%D0%BE%D0%BF%D0%B5%D0%B9%D1%81%D0%BA%D0%B8%D0%B9_%D1%81%D0%BE%D1%8E%D0%B7

У чому причина піднесення тоталітарних і авторитарних режимів у 1920-1930-і рр?

У 1920-1930 роки світова історія зазнала кардинальних змін через масове поширення тоталітарних і авторитарних режимів. Ці зміни мали глибокі причини та далекосяжні наслідки, що вплинули на міжнародні відносини, в тому числі на формування сучасної системи європейської безпеки і відносин між Європейським Союзом і Сполученими Штатами Америки.

Після завершення Першої світової війни Європа опинилася перед величезними випробуваннями. Економічна дестабілізація, виснаженість від війни, політична нестабільність, та соціальні потрясіння створили умови для зростання популярності радикальних ідеологій. Велика депресія, що охопила світ у 1929 році, лише поглибила економічну кризу, збільшивши масштаби бідності та безробіття.

Економічна нестабільність як один із ключових факторів сприяла втраті віри в ліберальну економіку та демократію. Люди прагнули рішучих змін, які могли б швидко вирішити їхні економічні проблеми. Тоталітарні лідери, такі як Гітлер у Німеччині та Муссоліні в Італії, обіцяли швидке відновлення економіки та національної гордості.

Політична поляризація загострювалася через зростання крайніх лівих та правих рухів. Страх перед комунізмом після російської революції 1917 року спонукав багатьох підтримати авторитарні режими як антагоніста соціалізму та комунізму.

Соціальні конфлікти та розчарування війною також відіграли свою роль. Ветерани поверталися додому, часто не знаходячи роботи або соціальної підтримки, що посилювало соціальну напругу.

Зростання тоталітаризму привело до Другої світової війни, яка радикально змінила геополітичний ландшафт. Війна призвела до встановлення змін, обумовлених піднесенням тоталітарних і авторитарних режимів. Ці десятиліття стали свідками того, як у відповідь на постраждалу від Першої світової війни, економічну нестабільність і соціальні розколи, нації обирали рішучі, але авторитарні шляхи розвитку.

Початок ХХ століття був ознаменований низкою глобальних катаклізмів, серед яких Перша світова війна відіграла ключову роль у формуванні подальших політичних тенденцій. Вона не лише призвела до величезних людських втрат та економічного занепаду, але й посіяла сім'я невдоволення серед народних мас, які втомилися від війни та її наслідків. Це, у свою чергу, створило сприятливий ґрунт для поширення радикальних ідеологій, обіцяючих швидкі та ефективні рішення.

Економічна нестабільність, що настала після війни, зокрема Велика депресія, яка почалася у 1929 році, глибоко вплинула на політичний ландшафт. Масове безробіття, гіперінфляція, банкрутства підприємств та зубожіння широких верств населення спонукали людей шукати альтернативні шляхи виходу з кризи. Авторитарні лідери, такі як Адольф Гітлер у Німеччині, Беніто Муссоліні в Італії, та інші подібні фігури в різних країнах, використали цю ситуацію, пропонуючи прості відповіді на складні питання, часто за рахунок жертвування демократичних свобод.

Політична поляризація та соціальні конфлікти, що загострилися в результаті війни та економічної кризи, також зіграли свою роль. Зростання націоналістичних рухів, втрата віри в демократію та парламентаризм як ефективні засоби управління державою, а також боязнь комуністичної революції, яка вже відбулася в росії, спонукали багатьох віддати перевагу жорсткому правлінню.

Підйом тоталітарних режимів у 1920-1930-і роки мав далекосяжні наслідки не лише для внутрішнього розвитку країн, де вони прийшли до влади, але й для міжнародних відносин. Друга світова війна, яка стала безпосереднім наслідком агресивних політик цих режимів, змінила політичний ландшафт світу, заклавши основи для холодної війни, розділу світу на два протиборчі блоки та формування нової системи міжнародної безпеки.

У контексті сучасних відносин між Європейським Союзом та Сполученими Штатами Америки, історичний досвід 1920-1930-х років нагадує про важливість збереження міцних демократичних інститутів, верховенства права, а

також необхідність співпраці та підтримки міжнародного порядку, заснованого на правилах. Ці події підкреслюють значення об'єднання зусиль задля забезпечення стабільності, безпеки та процвітання на глобальному рівні.

Список використаної літератури

1. https://osvita.ua/vnz/reports/world_history/5463/
2. <https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A2%D0%BE%D1%82%D0%B0%D0%BB%D1%96%D1%82%D0%B0%D1%80%D0%B8%D0%B7%D0%BC>
3. http://megalib.com.ua/content/2632_Peredymovi_vstanovlennya_totalitarnih_i_avtoritarnih_rejimiv.html
4. <https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%90%D0%B2%D1%82%D0%BE%D1%80%D0%B8%D1%82%D0%B0%D1%80%D0%B8%D0%B7%D0%BC>
5. https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%92%D0%B5%D0%BB%D0%B8%D0%BA%D0%B0_%D0%B4%D0%B5%D0%BF%D1%80%D0%B5%D1%81%D1%96%D1%8F%D0%86%D1%81%D1%82%D0%BE%D1%80%D1%96%D1%8F
6. <http://dspace.nbuv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/11620/09-Chabanna.pdf?sequence=1#:~:text=%D0%A2%D0%B0%D0%BA%D0%B8%D0%BC%20%D1%87%D0%B8%D0%BD%D0%BE%D0%BC%2C%20%D1%82%D0%BE%D1%82%D0%B0%D0%BB%D1%96%D1%82%D0%B0%D1%80%D0%BD%D0%B8%D0%BC%D0%B8%20%D0%BC%D0%BE%D0%B6%D0%BD%D0%B0%20%D0%B2%D0%B2%D0%B0%D0%B6%D0%B0%D1%82%D0%B8,%D0%BF%D1%80%D0%B0%D0%B2%D0%BB%D1%96%D0%BD%D0%BD%D1%8F%20%D0%9C%D1%83%D1%81%D1%81%D0%BE%D0%BB%D1%96%D0%BD%D1%96%20%D1%82%D0%B0%20%D0%B4%D0%B5%D1%8F%D0%BA%D1%96%20%D1%96%D0%BD%D1%88%D1%96>

7. <https://armyinform.com.ua/2021/05/08/druga-svitova-vijna-rezultat-zmovy-dvoh-totalitarnyh-rezhymiv/>
8. <https://www.istpravda.com.ua/articles/5eeb3bbca703f/>

Дослідіть в чому принципова різниця між поняттями глобалізація, реглобалізація та фрагментація як засобів глобального управління

Глобалізація – це процес, що охоплює інтеграцію економічних, політичних, технологічних та культурних аспектів між різними країнами по всьому світу. Вона з'явилася як результат постійного збільшення трансконтинентальних зв'язків і співпраці, що сприяло міжнародній торгівлі та інвестиціям. Глобалізація дозволяє компаніям виробляти і продавати свої товари в різних частинах світу, залучати іноземні інвестиції та переносити виробництво у регіони з більш вигідними умовами.

Однак не всі ефекти глобалізації позитивні. Наприклад, глобалізація може призвести до зниження виробничих вакансій у розвинених країнах, оскільки виробництва переміщуються у місця з дешевшою робочою силою. Крім того, глобалізація може сприяти екологічним проблемам через збільшення використання природних ресурсів і викидів в атмосферу на глобальному рівні, а також створювати культурні конфлікти через зіткнення різних цінностей і норм.

Реглобалізація виступає як критична відповідь на глобалізацію, прагнучи виправити її дисбаланси та створити більш справедливі умови для всіх учасників міжнародної економіки. Цей процес підкреслює необхідність підтримки місцевих ринків і промисловості, захисту культурної унікальності та розвитку регіональних економік. Реглобалізація може включати такі заходи, як встановлення мит і квот на імпорт товарів, підтримка малих та середніх підприємств, розвиток локальних технологій та підвищення екологічних стандартів.

Фрагментація, в свою чергу є процесом розпаду глобальної інтеграції, що веде до формування більш закритих та самодостатніх економічних блоків або політичних альянсів. Цей процес часто викликаний націоналістичними, протекціоністськими або популістськими рухами, що намагаються захистити внутрішній ринок від зовнішньої конкуренції. Фрагментація може призвести до зниження міжнародної торгівлі, інвестицій та співпраці, що, у свою чергу, може спровокувати економічні або політичні кризи.

Глобалізація, реглобалізація та фрагментація відрізняються за своїми підходами до міжнародної інтеграції і взаємодії. Глобалізація прагне до відкритості та об'єднання, реглобалізація до корекції та балансування, а фрагментація веде до розділення та ізоляції. Розуміння цих відмінностей є критично важливим для формування ефективних стратегій в управлінні міжнародними процесами, що забезпечують стійкість, справедливість та міжнародну безпеку.

Поглиблене розуміння глобалізації, реглобалізації та фрагментації дозволяє краще ідентифікувати та аналізувати ключові тренди у світовій політиці та економіці. Ці концепції визначають основні напрямки розвитку глобальних відносин та стратегій, які впливають на міжнародну стабільність і співпрацю. Врахування їх важливо для розробки політик, спрямованих на досягнення гармонії та взаєморозуміння між країнами у складних умовах.

Список використаної літератури

1. Вікіпедія. URL: <https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%93%D0%BB%D0%BE%D0%B1%D0%B0%D0%BB%D1%96%D0%B7%D0%B0%D1%86%D1%96%D1%8F>
2. Войтович Р. Вплив глобалізації на розвиток сучасного світу. Відкрити очі. 2013. URL: <http://www.vidkryti-ochi.org.ua/2013/06/blog-post.html>
3. Вплив глобалізації на культуру України. History | Твоя бібліотека. URL: <https://uahistory.co/pidruchniki/maslyak-geography-11-class-2019-profile-level/87.php>
4. Світова торгівля ступає на шлях "реглобалізації": Bloomberg пояснив, про що йдеться. УНІАН. 2023. URL: <https://www.unian.ua/economics/other/svitova-torgivlya-stupaye-na-shlyah-reglobalizaciji-bloomberg-poyasniv-pro-shcho-ydetsya-12247740.html>
5. Культурна глобалізація та принципи сучасної культурної політики. Букліб. URL: <https://buklib.net/books/35857/#:~:text=%D0%93%D0%BB%D0%BE%D0%B1%D0%B0%D0%BB%D1%96%D0%B7%D0%B0%D1%86%D1%96%D1%8F%20%D0%BD%D0%B0%D0%B9%D1%87%D0%B0%D1%81%D1%82%D1%96%D1%88%D0%B5%20%D0%BF%D0%BE%D0%B2%D1%8F%D0%B7%D1%83%D1%94%D1%82%D1%8C%D1%81%D1%8F%20%D0%B7,%D1%87%D0%B8%D0%BD%D0%BE%D0%BC%20%D0%B2%D1%82%D1%96%D0%BB%D1%8E%D1%94%D1%82%D1%8C%D1%81%D1%8F%20%D0%BF%D1%80%D0%B8%D0%BD%D1%86%D0%B8%D0%BF%20%D0%BF%D0%BB%D1%8E%D1%80%D0%B0%D0%BB%D1%96%D0%B7%D0%BC%D1%83%20%D0%BA%D1%83%D0%B%D1%8C%D1%82%D1%83%D1%80.>

Що повинна зробити Україна, щоб мінімізувати можливі загрози для ЄС від вступу до нього нашої країни?

Україна з перших років здобуття власної незалежності вбачала свою приналежність до європейської спільноти. Вступ України до ЄС є не тільки бажаною подією, а й значним викликом для нашої країни вже протягом тридцяти років. За більш ніж тридцятирічний шлях до Європейського союзу, наша держава зазнавала значних коливань, як політичних так і економічних.

Найбільшої актуальності питання вступу української держави до ЄС постало з початком практично фінального етапу з вступу, коли 14.12.2023 Європейська рада погодилась з рекомендацією Єврокомісії і ухвалила рішення розпочати перемовини про вступ України до ЄС.[2] Проте, важливо розуміти, що приєднання України до Євросоюзу матиме двосторонній вплив, як на нашу країну, так і на саме співтовариство. І хоч цей етап можна вважати фінальним, однак й найскладнішим, бо враховуючи обачність та вваженість країн Європи в своїх рішеннях, варто розуміти, що в першу чергу комісія прораховуватиме можливі ризики та загрози для самих країн-учасниць. Головним завданням мінімізації ризиків для Союзу з боку України, виступає пришвидшення рішення про остаточне приєднання. Саме тому, для винесення позитивного рішення щодо вступу, наша країна повинна здійснювати власну політику, не з огляду позитивних наслідків і вигод для себе, а мінімізації загроз для приймаючої сторони.

Для ЄС, привід залучення України полягає в сприянні стабільності, демократії, розвитку та співпраці в регіоні. Це також сприяє утвердженню європейських цінностей та зміцненню об'єднаної Європи.

Отже, метою ідентифікації загроз, ризиків і викликів до Європейського Союзу, що можуть постати від приєднання України є можливість їх аналізу та подальшої мінімізації. Адже, головною умовою інтеграції, є рівність або хоча б схожість в більшості вирішальних показників, для проведення взаємовигідного співробітництва.

Характер ризиків та їх значущість здатна змінюватися з часом і їх можна поділити на групи. Виклики слід поділяти на економічні, політично-інституційні, соціокультурні та безпекові. Важливо зауважити, що потенційні загрози Європейській безпеці варто поділити додатково на ті, що піддаються впливу, та ті, що Україна не зможе вирішити за власної волі та можливостей.

З економічного напрямку, інтеграція економіки України до ЄС може створити виклики для обох сторін через економічні диспропорції та структурні відмінності. Втрати можуть виникнути через необхідність вкладення коштів у

розвиток інфраструктури та підтримку економіки України [1]. Для мінімізації цього Україні слід приділяти увагу структурним реформам, підвищенню ефективності економіки та приведенню її до стандартів ЄС згідно рекомендацій.

З соціальних викликів, окрім культурної чи релігійної відносно невеликої різниці, варто виділити питання міграції. Великий приплив мігрантів з України може створити напругу на ринку праці деяких країн ЄС та спровокувати соціальні конфлікти. Для запобігання надмірної міграції Україні важливо розвивати свою економіку, щоб забезпечити власним громадянам робочі місця та стимулювати внутрішній розвиток. Україні також потрібно створювати умови для забезпечення гідного життя та праці своїх громадян, а також для захисту їх прав та інтересів на рівні інших країн ЄС.

Наступною і дуже вагомою загрозою функціонування нашої держави в межах Союзу є значне відставання в правовому та інституційному середовищі. Найбільшими загрозами з нашого боку можуть стати корупція та неможливість забезпечення ефективного та прозорого управління. Через ці ризики, слід продовжувати реформи в галузі юстиції, правоохоронних органів, адміністрування та інших ключових галузях. Впровадження прозорих механізмів, антикорупційних заходів та ефективних контролюючих інструментів для відповідності стандартам ЄС здатні мінімізувати наслідки розширення об'єднання.

Навіть за межами процесу інтеграції, потенційний вступ України стає причиною політичної напруги в ЄС через різні погляди на ключові питання, як наприклад фінансова та військова допомога. Щоб уникнути цього, Україна повинна підтримувати діалог з усіма країнами ЄС і демонструвати готовність до компромісів та співпраці. Важливо доводити свою відповідальність у використанні фінансової допомоги, швидкість у впровадженні реформ та ефективність у боротьбі з корупцією.

Серед перелічених, найбільшу загрозу європейській спільноті несе саме безпекове питання. Ключовими стають виклики у сфері міжнародної безпеки. Військова агресія росії та територіальні зазіхання на Україну породжують величезну екзистенційну загрозу на весь континент. [3] Але, нажаль, Україна не спроможна подолати, цю кризу загальносвітового масштабу, без допомоги країн-союзниць. Саме тому, необхідно сфокусувати усі зусилля на розширенні та зміцненні безпекових гарантій України, підтримувати реформи в сфері оборони та безпеки, співпрацювати з ЄС у зміцненні кордонів, включаючи військове співробітництво, санкції та дипломатичну підтримку.

Підсумовуючи, щоб мінімізувати ці виклики та підготувати Україну до швидкого під'єднання до ЄС, необхідно активно співпрацювати між урядами,

суспільством та міжнародними організаціями. Україна повинна продовжувати реформи, що спрямовані на зміцнення інституцій, економіки, політичної стабільності та безпеки, навіть, попри збройну агресію росії. Необхідна консолідація усього державного апарату навколо спільної цілі – чітке та безумовне слідування інструкцій та рекомендацій від Єврокомісії. А ЄС, у свою чергу, має підтримувати цей процес технічно, фінансово та політично. Хоч Україна поступово зменшує власне відставання від стандартів - але це, швидше за все, буде лише початком довгого і складного шляху інтеграції. Подолавши вище описані виклики та зміцнивши власні сильні сторони, Україна в майбутньому здатна перетворитися на потужну економічну та безпекову складову Європейського Союзу.

Список використаної літератури

1. The European Union is about to weigh in on Ukraine membership. But the process won't be easy. URL: <https://www.cnbc.com/2022/06/08/why-ukraine-membership-of-the-european-union-is-not-easy.html>
2. What would actually happen if Ukraine joined the EU? URL: <https://www.euronews.com/2023/03/21/what-would-actually-happen-if-ukraine-joined-the-eu>
3. Zadoia A. Economic consequences of Ukraine's access to the European Union. European Vector of Economic Development. 2023, No 2 (35). С.19-29 URL: <https://ir.duan.edu.ua/handle/123456789/3917>

Проаналізуйте залежність взаємовідносин між США та ЄС від партійної належності президента США. Чи можна виділити стійкі закономірності?

Взаємовідносини між Сполученими Штатами та Європейським Союзом є ключовим аспектом глобальної геополітичної динаміки, від якого залежить стабільність та розвиток всього людства. Важливість взаємовідносин між США та ЄС важко переоцінити, адже ці два світових гравці мають величезний вплив на світову політику, економіку та безпеку. Вони базуються на спільних цінностях, інтересах та партнерстві, але також включають різні виклики, проблеми та конкуренцію. Співпраця між ними сприяє стабільності та розвитку на міжнародній арені, сприяючи розвитку торгівлі, науки та технологій, боротьбі з кліматичними змінами та забезпеченню світової безпеки загалом. Адже ЄС та США є найбільшими торговельними партнерами, світовим

інвесторами, донорами допомоги, учасниками наукового розвитку і співробітництва. Взаємовідносин між Сполученими Штатами та Європейським Союзом існують від 1953 року ще до створення самого ЄС, та зазнавали різноманітних змін з плином часу [1]. Найбільшої актуальності про партійну належність президента США постає через спливання терміну діючого президента країни.

Якщо звертатися до історичного минулого, то простежуються певні коливання в характері та ступені відносин між двома регіонами. Таку динаміку взаємовідносин здатні викликати переплетіння великої кількості факторів. Проте, варто виділити один з них, що є циклічним та доволі передбачуваним і прогнозованим. Цим фактором виступає двопартійна система США. У Сполучених Штатах Америки історично склалася двопартійна система, в результаті чого на виборах відбувається протистояння між кандидатами від двох партій: демократичної і республіканської. Вони також залежать від конкретних особистостей, обставин, подій та ініціатив, які можуть змінювати характер та напрямок співпраці. Саме діяльність президента вносить значний вплив, оскільки вона визначає основні пріоритети та стратегічні напрямки. Таким чином, існують певні закономірності у взаємодії між США та ЄС в залежності від партійної приналежності президента.

Таким чином, партійна приналежність президента США впливає на характер та напрямок співпраці між цими двома великими формуваннями, і це проявляється у багатьох аспектах, включаючи економічну, політичну та військову сфери. Демократичні та республіканські адміністрації мають різні погляди як на внутрішню, так і на зовнішню політику, від чого просувають власну реакцію на виклики партнерів з ЄС, і це має важливі наслідки для геополітичного ландшафту.

Загалом, чіткі закономірності взаємовідносин між США та ЄС від партійної належності президента відображають те, як політичні погляди та пріоритети впливають на зовнішню політику країни. Республіканські президенти зазвичай більше схиляються до використання односторонніх заходів та акцентують на національних інтересах, тоді як демократичні президенти більш схильні до співробітництва та міжнародного партнерства.

Як приклад виявленої закономірності, варто розглянути зовнішню політику США по відношенню до ЄС за каденцій двох президентів від різних партій, а саме попереднього президента Дональда Трампа, та діючого зараз Джозефа Байдена. Під час президентства Дональда Трампа від республіканської партії, відносини між США та ЄС пережили значні конфронтації. Трамп відмовився від підтримки трансатлантичних угод та міжнародних організацій, вийшовши з Паризької угоди про зміну клімату, Ядерної угоди з Іраном та

інших міжнародних угод, що суперечило позиції ЄС. Вимагав збільшити витрати на оборону від країн-членів НАТО і також запровадив невиправдані мита на сталеві та алюмінієві вироби, що спричинило торговельні конфлікти з ЄС. Трамп також підтримував Brexit та націоналістичні сили в Європі, що підривало європейську інтеграцію та солідарність. Такі дії Трампа підкреслили його націоналістичну та протекціоністську політику, що викликала незадоволення в ЄС та призвела до напруження відносин [2].

Натомість, президентство Джозефа Байдена відзначається зміною підходу до відносин з ЄС, маючи більш відкритий характер. Байден відновив американське членство в Паризькій угоді, а також проводив заходи щоб відновити довіру та співпрацю з партнерами, встановивши більш жорстку позицію щодо Росії, Китаю та Північної Кореї. Під приводом демократичної партії було проведено перегляд митних тарифів, що сприяло полегшенню торговельних суперечностей. Байден також підтримує європейську інтеграцію та солідарність, визнає ЄС як стратегічного партнера та союзника в НАТО. Під час президенства Байдена, з його ініціативи США та ЄС знову активно співпрацюють у багатьох глобальних питаннях, таких як боротьба зі зміною клімату, боротьба з пандемією COVID-19 та відновлення світової економіки та безпеки. Однак, незважаючи на це, існують певні сталі елементи співпраці, такі як обмін торговельними інтересами, взаємна безпека та спільні цінності, які підтримують стійкість відносин[2].

Ці приклади демонструють виявлену закономірність, що під час президентства республіканських лідерів, таких як Трамп, спостерігається нахил до більш націоналістичної та протекціоністської моделі, яка може призводити до напруженості відносин з ЄС. З іншого боку, демократичні президенти, такі як Байден, зазвичай підтримують більш відкриту атмосферу до співпраці у відносинах з ЄС, що сприяє спільним зусиллям у вирішенні глобальних проблем. Варто також відзначити, що навіть під час періодів напружених відносин, співпраця між США та ЄС залишається важливою для обидвох сторін у забезпеченні стабільності та процвітання.

Зважаючи на вищезазначені твердження, для України, без сумнівів, є вигідним саме обрання президента від демократичної партії. Адже головними партнерами України, як з безпекових, так і економічних питань є саме країни заходу. А злагодженість дій у прийнятті рішень здатна значно впливати на ступінь підтримки нашої країни, особливо під час повномасштабної агресії з боку росії. Відповідно, в інтересах України максимально сприяти пом'якшенню суперечностей у трансатлантичному партнерстві і якнайшвидше зміцнювати власні державні інститути [3].

Таким чином, можна зробити висновок, що взаємовідносини між США та ЄС від партійної належності президента США мають певну залежність та закономірність, але не є детермінованими та однозначними. Вони також залежать від багатьох інших факторів, які потребують постійної уваги, аналізу та адаптації з обох сторін. Взаємовідносини між США та ЄС є дуже важливими для обох сторін, а також для всього світу, оскільки вони впливають на глобальну стабільність, безпеку, розвиток, демократію та права людини. Саме тому, вони повинні шукати спільну мову, вирішувати конфлікти, знаходити компроміси, співпрацювати на основі взаємної поваги та довіри, а також враховувати інтереси та потреби інших регіонів та країн.

Список використаної літератури

1. History of the U.S.A. and the EU. Mission to the European Union URL: <https://web.archive.org/web/20171201033239/https://useu.usmission.gov/our-relationship/policy-history/io/>
2. Байден проти Трампа: хто досягнув більше на посаді президента США, – The Economist. URL: https://24tv.ua/economy/bayden-proti-trampa-hto-dosyagnuv-bilshe-posadi-prezidenta-ssha_n2476567
3. Веселовський А. І Відносини США – Європейський Союз: тенденції та варіанти у середньостроковій перспективі

Які виклики та загрози стоять перед енергетичною політикою Європейського Союзу в умовах геополітичної нестабільності?

На сучасному етапі технологічного розвитку суспільства, будь-яка діяльність є залежною та пов'язаною з енергетичною складовою, адже енергія є рушієм людської діяльності. Через те, що енергія за своєю природою виступає обмеженим ресурсом, виникає низка проблем, пов'язаних з її видобутком, необхідністю забезпечення енергетичної ефективності, а також створенням нових, економічно обґрунтованих способів її генерації. Саме тому, стабільне та економічно ефективно енергопостачання стає життєвонеобхідним для економічної діяльності. Таким чином, перед країнами світу стоїть актуальне питання з забезпечення безпеки та стабільності надходження енергетичних ресурсів.

Європейський Союз стоїть перед низкою викликів та загроз у сфері енергетичної політики, особливо в контексті геополітичної нестабільності. Сьогоднішній світ, в якому різноманітні конфлікти та напруженість між країнами можуть легко впливати на постачання енергоресурсів, вимагає від ЄС

стратегічного та розумного підходу до забезпечення енергетичної незалежності та стійкості.

Однією з найбільших загроз є залежність Європи від постачань енергоресурсів з Росії. Газові та нафтові контракти, що підписані між деякими країнами ЄС та РФ, створюють не лише економічну, а й політичну залежність, що може бути використана для впливу на рішення у важливих питаннях.

Водночас Росія знехтувала міжнародними правилами, розв'язавши неспровоковану і невинуватену агресивну війну проти України. Вона перевернула енергетичні та продовольчі ринки, спровокувавши підвищення цін та енергетичну нестабільність, що вплинуло не лише на її найближчих сусідів, але й на весь світ. Це вимагає відповіді, яка б враховувала як короткострокові потреби, так і довгострокові наслідки для ЄС та його партнерів.

Саме тому, головним викликом для ЄС є значна залежність та недостатня розробка власних енергоресурсів. Адже Європейський Союз є найбільшим їх імпортером у світі. За даними Європейської комісії, в 2020 році 55% нафти, 75% природного газу та 44% вугілля, які споживалися в ЄС, були імпортовані. При цьому Росія є найбільшим постачальником природного газу для Європейського Союзу, забезпечуючи близько 40% всіх постачань газу до ЄС [2].

Тривала співпраця держав-членів ЄС з Російською Федерацією щодо постачання енергоносіїв на ринок об'єднаної Європи сформувала стійку залежність. Однак, зважаючи на агресивну політику росії, станом на 2022 рік, 85% європейців вважають, що ЄС повинен якомога швидше зменшити свою залежність від російського газу та нафти, щоб підтримати Україну та забезпечити свою безпеку [1].

Відповідно, з початком російсько-української війни, частка російських енергоресурсів на енергетичному ринку ЄС різко скоротилася між першим та другим кварталом 2022 року. Маючи тенденцію до зниження, загальна частка Росії в енергетичному імпорті ЄС скоротилася між першим і третім кварталом 2022 р. з 25,5 % до 15,1% [3]. Проте, існує проблемне питання щодо збільшення вартості, нестачі енергетичних потужностей та скорочення виробництва.

Зважаючи на це, забезпечення енергетичної незалежності є важливим завданням для ЄС. Це означає диверсифікацію джерел постачання, розвиток внутрішніх енергетичних ресурсів та збільшення енергоефективності. Для того щоб протистояти цим викликам та загрозам, Європейський Союз повинен приймати комплексний підхід, що охоплює в собі кілька ключових напрямків дій.

По-перше, розширення диверсифікації шляхів постачання енергоресурсів та створення нових джерел стратегічно необхідних елементів енергоінфраструктури. Спільні ініціативи з розвитку альтернативних джерел енергії та

стимулювання внутрішнього виробництва енергоресурсів можуть зменшити залежність від зовнішніх постачальників. Головними напрямками у цій сфері є поновлення активізації у сфері атомної енергетики, розширення частки атомної енергетики та перегляд ставлення до неї в країнах ЄС.

По-друге, важливо інвестувати в розвиток та модернізацію об'єднаної енергетичної інфраструктури, щоб забезпечити стійкість до зовнішніх загроз.

По-третє, необхідно продовжувати розвивати стратегії зменшення використання вуглеводнів та сприяти переходу до відновлюваних джерел енергії, що допоможе зменшити екологічний та геополітичний тиск.

Європейський Союз повинен бути готовий діяти в цьому мінливому середовищі. Однак, усі ці заходи потребують відповідного фінансування, політичної волі та співпраці між країнами Європейського Союзу. Тільки шляхом спільних зусиль та стратегічного планування можливо забезпечити стабільну та незалежну енергетичну політику в умовах геополітичної нестабільності.

Підсумовуючи вищесказане, за умов геополітичної нестабільності, енергетична політика Європейського Союзу стикається з рядом серйозних викликів та загроз, зокрема з боку Росії. Проте, шляхом активної розробки альтернативних джерел енергії, залучення до енергетичної дипломатії та співпраці з іншими країнами, а також розвитку атомної та відновлюваної енергетики, ЄС може зменшити свою залежність та забезпечити стабільність у сфері енергетики. Тільки шляхом спільних зусиль та стратегічних рішень Європейський Союз зможе протистояти викликам у цій сфері та забезпечити свою енергетичну безпеку та стабільність.

Список використаної літератури

1. REPowerEU: A plan to rapidly reduce dependence on Russian fossil fuels and fast forward the green transition. URL: https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/en/ip_22_3131
2. EU external energy engagement in a changing world. URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=JOIN%3A2022%3A23%3AFIN&qid=1653033264976>
3. Яковюк І. В., Цвеліх М. П. Енергетична безпека Європейського Союзу в умовах російської агресії проти України. URL: <https://www.academia.edu/99392870/>

Проаналізуйте, як змінювалися витрати на оборону (у абсолютних та відносних показниках) 4-5 європейських країн НАТО. На вашу думку, які причини викликають відмінності у національних показниках?

Із кінцем ХХ ст., яке ознаменувалося розвалом СРСР, появою нових держав та закінченням Холодної війни, розширенням НАТО, розповсюдження демократичних цінностей, здавалося, було досягнуто «мир у всьому світі». Нові військові конфлікти, особливо в Європі, здавалися неможливими, що обґрунтовувалося встановленням тісних економічних і політичних зв'язків між багатьма країнами. Один із відомих політологів сучасності Френсіс Факуямі бачив ХХІ ст. як «не просто ... завершення певного періоду післявоєнної історії, але й кінця історії як такої», чим стверджував, що демократії Заходу здобули панівне положення і не допустять початок нових глобальних конфліктів [1].

Тож, дотримуючись подібних настроїв, європейські країни НАТО знижують витрати на оборону утричі і більше, порівняно із 1970-1980 рр [2]. У цей час починає наростати загроза на Сході зі сторони Китаю та Росії, остання з яких користуючись шансом, починає повномасштабне вторгнення в Україну, почавши першу глобальну війну в Європі після Другої світової.

Нещодавні події стали попередженням європейським країнам про можливість нових збройних конфліктів. Для розуміння рівня готовності країн НАТО до загроз необхідно проаналізувати їх витрати на оборону, а також причини відмінності у національних показниках. Для аналізу були відібрані п'ять країн з різних куточків Європи: Великобританія та Франція із Західної Європи, Німеччина із Центральної, Польща зі Східної та Італія із Південної.

У складених **Таблиці 1** та **Таблиці 2** на основі офіційної звітності країн НАТО [3] наведені дані про витрати на оборону впродовж 2014-2023рр. у частці ВВП та млн. доларів США.

Таблиця 1

Витрати на оборону у % від загального ВВП

Країна/Рік	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021	2022	2023
Великобританія	2,14	2,03	2,08	2,07	2,10	2,08	2,35	2,30	2,16	2,07
Німеччина	1,19	1,19	1,20	1,23	1,25	1,35	1,51	1,46	1,49	1,57
Франція	1,82	1,78	1,79	1,78	1,81	1,81	2,00	1,91	1,88	1,91
Польща	1,88	2,23	2,00	1,89	2,02	1,99	2,23	2,22	2,40	3,90
Італія	1,14	1,07	1,18	1,20	1,23	1,17	1,59	1,57	1,51	1,46

Витрати на оборону у млн. доларів США

Країна/Рік	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021	2022	2023
Великобританія	65,692	59,505	56,362	55,719	60,380	59,399	63,500	71,938	66,651	65,763
Німеччина	46,176	39,833	41,606	45,470	49,772	52,549	58,652	62,054	60,788	68,080
Франція	52,022	43,496	44,209	46,133	50,507	49,493	52,519	56,561	52,289	56,649
Польща	10,107	10,588	9,397	9,940	11,857	11,824	13,363	15,099	16,580	29,105
Італія	24,487	19,576	22,382	23,902	25,641	23,559	30,084	33,157	30,307	31,585

За даними можна визначити, що навіть провідні європейські країни НАТО не виконують зобов'язання у витратах 2% ВВП на оборону, зокрема Німеччина та Франція, а Італія ще більш далека від достатніх видатків. Стабільно підтримували видатки з перелічених країн Великобританія та Польща, остання з яких активно наростила витрати за останній рік. Таким чином, лідером за абсолютним показником (у млн. доларів) на 2023 рік стала Німеччина, а за відносним (у % від загального ВВП) – Польща.

Окрім того, можна помітити, що із 2014 року до 2019 включно розмір видатків поступово зменшувався, а знову збільшуватися почали лише із 2020 року. Важливо розібратися, чому відбувається такий зріст та чому він продовжуватиметься.

По-перше, чим ближче країна знаходиться до існуючої або потенційної військової загрози, тим більше вона, як правило, витратить коштів на власну оборону. Такою загрозою в Європі виступає Росія, яка розпочала повномасштабне вторгнення в Україну у 2022 р. Відповідно до цього, країни, що межують із Російською Федерацією, відчувають цю загрозу та як наслідок збільшують витрати. Яскравим прикладом є не тільки Польща, але і країни Балтії, які також збільшили видатки на оборону, на відміну від Німеччини, Італії, Великобританії та інших [4].

По-друге, деякі європейські країни є крупними експортерами зброї, через що таким державам важливо підтримувати видатки на оборону, а отже створення зброї. До таких країн належать зокрема Франція та Німеччина, які займають 3 і 5 місце, відповідно, у світовому експорті для цього ринку і які мають більш якісну зброю, ніж деякі інші конкуренти [5].

По-третє, не усі країни НАТО мають можливість забезпечувати високі витрати на оборону. Це зокрема стосується країн Балкан, які мають чимало економічних проблем і як наслідок, вважають за необхідне перенаправляти кошти на вирішення цих проблем, як-от зовнішній борг, масове безробіття і криз деяких секторів економіки [6].

По-четверте, в державах можуть існувати сильні пацифістські настрої, які виступають проти збільшення зброї та оборонного бюджету. Оскільки переважна кількість країн НАТО є справжніми демократіями, сильний вплив на політику має суспільна думка та вибір народу цієї країни. Як приклад, у Німеччина має негативні спогади із часів Другої світової війни, через що може скептично сприймати збільшення витрат на виготовлення зброї та займати сильну позицію у військових конфліктах [7].

Отже, упродовж дослідницької роботи було виявлено, що європейські країни НАТО мають різні видатки на оборону та мають різні причини, що пояснюють це. Зокрема це може бути негативне ставлення до збільшення виробництва зброї, внутрішні економічні проблеми, експорт зброї та відчуття потенційної військової загрози зі сторони інших держав.

Список використаної літератури

1. Bring back ideology: Fukuyama's 'end of history' 25 years on. URL: <https://www.theguardian.com/books/2014/mar/21/bring-back-ideology-fukuyama-end-history-25-years-on>

2. Скільки Німеччина та ЄС мають витратити на оборону, якщо визнали, що зараз «не мирний час». URL: https://defence-ua.com/army_and_war/skilki_nimechchina_ta_jes_majut_vitrachati_na_oboronu_jak_scho_viznali_scho_zaraz_ne_mirnij_chas-14433.html

3. Defence Expenditure of NATO Countries (2014-2023). URL: https://www.nato.int/nato_static_fl2014/assets/pdf/2023/7/pdf/230707-def-exp-2023-en.pdf

4. Хто скільки витрачає на армію та зброю: порівнюємо оборонні бюджети різних країн. URL: https://defence-ua.com/army_and_war/hto_skilki_vitrachaje_na_armiju_ta_zbroju_porivnjujemo_oboronni_bjudzheti_riznih_krajin-13484.html

5. Продаж озброєння: які країни є найбільшими експортерами та імпортерами. URL: <https://www.slovoidilo.ua/2023/03/14/infografika/suspilstvo/prodazh-ozbroyennya-yaki-krayiny-ye-najbilshymu-eksporteramy-ta-importeramy>

6. Балкани для народів Балкан. URL: <https://commons.com.ua/uk/balkani-dlya-narodiv-balkan/>

7. Німецька політика пам'яті. URL: <https://localhistory.org.ua/videos/bez-bromu/nimetska-politika-pamiati-sergii-stelmakh/>

Порівняйте розвиток країн Західної та Східної Європи у часи Холодної війни. Яким чином США та СРСР відповідно впливали на політичні та економічні процеси в цих країнах?

Незважаючи на завершення Другої світової війни, конфлікт інтересів між двома наддержавами – США та СРСР не завершився. Між двома країнами залишилися суперечності щодо розбудови повоєнного світу і обидві сторони не бажали поступатися одне одному. Крім того, минулі союзники у боротьбі проти нацистської Німеччини почали відчувати загрозу одне від одного, що проявлялося у розвитку ВПК обох країн, нарощенні ядерної зброї та підтримка різних сторін у локальних конфліктах, що врешті призвело до Холодної війни [1].

Одним із основних театром усіх подій цього періоду стала Європа, яка була поділена між Заходом (союзниками США) та Сходом (сферою впливу СРСР). Незважаючи на те, що кінець Холодної війни прийнято вважати момент розпаду СРСР, наслідки цього періоду історії досі мають вплив на сьогоденню Європу. Саме тому необхідно дослідити детальніше розвиток Західної та Східної Європи у цей повоєнний період.

Політичний курс Східної Європи ознаменувало створення військово-політичного блоку ОВД (Організація Варшавського договору) у 1955р., де головну роль зайняв СРСР. Радянській Союз прийняв на себе роль захисника держав та їх населення, де встановив комуністичний режим після Другої світової війни. Насправді, відбувалося зовсім навпаки. Через демократичні настрої Східної Європи, народ цих країн вдавався до повстань та революцій, де закликали відійти від соціалістичного курсу СРСР. Відповідь Москви була жорстока – почалося відкрите переслідування демократичних діячів, а спроби розпочати революції зазнавали невдачі через військове втручання соціалістичного блоку. Таким чином, СРСР подавляв демократичні настрої танками у НДР у 1953р., у 1968р. в Чехії та в багатьох інших країнах. Іншим значним політичним кроком стало будівництво Берлінської стіни, яка допомогла країнам соціалістичного блоку утримувати населення у своїх країнах і фактично розділило Європу на Захід та Схід [2].

Таким чином, політичний курс Східної Європи жорстко визначався курсом СРСР – боротьбі із західними демократіями. Незважаючи на те, що населення могло бути налаштовано проти соціалістичної політики, військове втручання Москви не дозволяло цей курс змінити.

Економічно країни Східної Європи також сильно залежали від СРСР. На це вказує зокрема відмова від «плану Маршалла» (економічної допомоги від США) та впровадження на противагу ньому пряму допомогу від СРСР, а отже і жорстке регулювання економіки від Москви. Таким чином, Радянській Союз допомагав із відбудовою промисловості, поставляв продовольство і обладнання.

Але разом з тим, вводилася планова економіка, заперечуючи існування будь-якої приватної промисловості, та примусова колективізація, через яку насильно направляли кошти із села на розвиток важкої промисловості [3].

Політичний курс Західної Європи характеризувався процесами лібералізації. Демократія, яка раніше здавалася неможливою в авторитарних країнах Західної Європи, тепер стала реальною. Держава все менше втручалася в повсякденне життя громадян, а молодь більше приймала участь у політичному житті країн. Незважаючи на те, що країни Заходу протидіяли соціалістичному блоку, комуністичні рухи не підлягали забороні, через що люди могли вільно вступати до лівих партій і відкрито критикувати владу [3].

Політичний курс Заходу характеризує також ідея США про «об'єднану Європу». За нею, Європа повинна була встановити настільки тісні економічні та політичні зв'язки один між одним, щоб варіант розпочати нову війну в Європі виглядав дуже не вигідно. США домоглися цього, а заради створення тісних військових зв'язків між союзниками стало створення НАТО [4].

Економічний розвиток Західної Європи ознаменувала політика США у вигляді економічної допомоги – «план Маршалла». План передбачав не тільки пряму фінансову допомогу союзникам США, але і розвиток вільного ринку, впровадження капіталістичних відносин та підтримка конкуренції. Саме «план Маршалла» став однією із причин «економічного дива» на Заході, через що за кілька років союзники США оновилися і наздогнали економічні показники передвоєнного періоду [5].

Отже, порівнюючи Західну та Східну Європу, можна виявити, що перша взяла курс на лібералізацію політичної системи та економіки, у той час як друга – курс «радянізацію» усієї системи. Захід проводив демократизацію суспільства і мало втручався в повсякденне життя своїх громадян, в той час як на Сході проблеми вирішувалися військовою силою, а економіка продовжувала занепадати. Вплив США та СРСР пропонував свої варіанти вирішення проблем в Європі, але як можна побачити по сьогоднішню, - на Східній Європі домінують ідеї, які були і є актуальними на Заході.

Список використаної літератури

1. Холодна війна. URL: <https://mtt.in.ua/holodna-vijna/>
2. Послевоенное время: от «холодной войны» до мирной революции. URL: <https://www.deutschland.de/ru/topic/politika/germania-evropa/poslevoennoe-vrema-ot-holodnoi-voiny-do-mirnoi-revolucii>
3. Радянське домінування у східноєвропейських країнах. URL: https://osvita.ua/vnz/reports/world_history/31745/

4. США ТА ІДЕЯ СТВОРЕННЯ ОБ'ЄДНАНОЇ ЄВРОПИ. URL: https://drive.google.com/file/d/1YNSOYSRmPIM1QCkEWB1k_zKgDwbrb49n/view

5. План Джорджа Маршалла. URL: <https://www.jnsm.com.ua/h/0605M/>

Як концепція економічної взаємозалежності пов'язана з військовими конфліктами?

У наслідок глобалізації – посилення взаємозв'язку національних економік країн світу, держави встановлюють все більш і більш тісні зв'язки між собою. Виникаюча економічна взаємозалежність стає причиною створення світового ринку товарів та послуг, становленні глобального інформаційного простору, покращення міжнародних відносин, вихід бізнесу на міжнаціональний рівень тощо [1].

Таким чином, держави прагнуть до зміцнення подібних зв'язків, адже це приносить користь економікам світу, але що відбувається, коли починається військовий конфлікт, який шкодить цим глобальним зв'язкам? Яку роль відіграє при цьому економічна взаємозалежність?

Історія знає багато прикладів, де економічна взаємозалежність відіграла велику роль у військових конфліктах, але натомість розглядалася по-різному. Таким чином, у 1909 році, коли світ почав вставати на поріг глобалізації, ліберальна школа міжнародних відносин розвивала ідею, що великий військовий конфлікт неможливий в умовах сучасності, адже економіки націй стають дедалі більш пов'язаними, а отже залежними один від одного і початок війни в цьому випадку виглядає нераціонально. Натомість хибність цієї думки доводить початок Першої світової війни [2].

Натомість економічна взаємозалежність може розглядатися, як один із основних чинників, які можуть запобігти військовому конфлікту. Таким прикладом є відносини між США та КНР. Обидві країни мають могутній вплив на світ і іноді їх навіть називають «провідними фабриками світу», але незважаючи на це, обидві держави тісно пов'язані один з одним економічно. США прекрасно це розуміє, але натомість впроваджує численні санкції проти КНР, які прямо або непрямо стосуються ВПК Китаю, а іноді навіть на товари і виробництво побутової та іншої техніки. Такі жорсткі дії відносно КНР США впроваджує у наслідок того, що розглядає Китай як одну із потенційних загроз власній безпеці. Отже, Сполучені Штати використовують економічну залежність на свою користь, щоб обмежити розвиток Китаю [3].

Найбільш сучасним і актуальним прикладом може бути війна між Росією та Україною. Незважаючи на те, що Росія і Захід не мають прямого військового

конфлікту між собою, економічна взаємозалежність між ними має і тут власну роль. Так, ще із анексією Криму Росією у 2014 році, країни Заходу почали вводити санкції проти РФ, а із початком повномасштабної війни у 2022 році – санкції тільки посилювалися. Незважаючи на те, що проти РФ використали економічну взаємозалежність у вигляді санкцій, Росія змогла використати її на власну перевагу, посиливши економічні зв'язки із країнами Азії, зокрема Індією та Китаєм, через що економіка РФ змогла встояти через подібний тиск. Це є однією із причин, чому країни Заходу почали дистанціюватися від потенційного союзника Росії - Китаю [4].

Наслідки економічного взаємозв'язку можуть відчувати і сторони, які абсолютно не задіяні у сучасних військових конфліктах. Прикладом цього є Африка, яка має проблему нестачі зерна через Російсько-українську війну, що спричиняється санкціями на експорт із Росії та складність транспортування зерна із України через військові дії [5].

Отже, економічна взаємозалежність існує давно та відіграє неабияку роль у військових конфліктах. У більш сучасних прикладах тісний зв'язок між економіками світу намагаються розвивати, адже він покращує економіки усіх країн, задіяних у ньому. Натомість у випадку військового конфлікту, його можуть використовувати або як метод запобігання війнам, або як метод тиску на ті держави, які є агресорами, або потенційно розглядаються такими.

Список використаних джерел

6. Глобалізація сучасного світового господарства: сутність та основні ознаки процесу. URL: <https://osvita.ua/vnz/reports/international-relations/19136/>
7. THE CHIMERA OF ECONOMIC INTERDEPENDENCE. URL: <https://smallwarsjournal.com/jrnl/art/chimera-economic-interdependence>
8. Economic Interdependence and Conflict – The Case of the US and China. URL: <https://www.e-ir.info/2017/01/17/economic-interdependence-and-conflict-the-case-of-the-us-and-china/>
9. Економічні санкції: як ефективно використовувати цей інструмент. URL: <https://interfax.com.ua/news/blog/964534.html>
10. Як розірвання "зернової угоди" вдарить по Африці? URL: <https://www.dw.com/uk/ak-rozirvanna-zernovoi-ugodi-vdarit-po-africi/a-66295831>

Проаналізуйте динаміку змін у настроях українців щодо вступу країни до НАТО за останні 10-15 років. Як на вашу думку, такі зміни є наслідком внутрішніх процесів в Україні, чи вони головним чином відображають вплив зовнішніх факторів?

НАТО (Північноатлантичний договірний альянс) - це військово-політичний блок, який був створений у 1949 році з метою колективної оборони та співробітництва країн Північної Америки та Західної Європи. На сьогодні до НАТО входять 31 країна, а ще 4 країни (Боснія і Герцеговина, Грузія, Швеція та Україна) мають статус кандидатів на членство. Україна висловила своє бажання вступити до НАТО ще у 1994 році, але процес інтеграції був повільним та неоднозначним. У 2008 році НАТО надало Україні перспективу членства, але не визначило конкретних термінів та умов. У 2014 році, після анексії Криму Росією та початку війни на Донбасі, Україна посилила свої зусилля щодо наближення до НАТО, закріпивши курс на членство в Конституції. У 2021 році НАТО підтвердило перспективу членства України, але також не назвало жодних дат. У цій доповіді я проаналізую, як змінювалися настрої українців щодо вступу країни до НАТО за останні 10-15 років, та які фактори впливали на ці зміни.

Ставлення населення до вступу країни до НАТО можна розглядати з різних теоретичних позицій. Одна з них - це теорія раціонального вибору, яка припускає, що люди оцінюють вигоди та втрати від членства в альянсі, та вибирають ту опцію, яка максимізує їхню користь. За цією теорією, українці підтримуватимуть вступ до НАТО, якщо вони вважатимуть, що це забезпечить їм безпеку, стабільність, розвиток, престиж та інші переваги. Навпаки, вони протистоятимуть вступу, якщо вони боятимуться, що це призведе до ескалації конфлікту з Росією, втрати суверенітету, збільшення витрат на оборону, зниження якості життя та інших негативних наслідків.

Інша теоретична позиція - це теорія соціальної ідентичності, яка стверджує, що люди визначають себе через належність до певних груп, та прагнуть підтримувати позитивний образ своєї групи в порівнянні з іншими групами. За цією теорією, українці підтримуватимуть вступ до НАТО, якщо вони вважатимуть, що НАТО - це група, до якої вони хочуть належати, та яка відповідає їхнім цінностям, інтересам, ідеалам та історичним зв'язкам. Навпаки, вони протистоятимуть вступу, якщо вони вважатимуть, що НАТО - це група, від якої вони хочуть відокремитися, та яка суперечить їхній ідентичності, культурі, традиціям та геополітичним інтересам. Для аналізу динаміки змін у

настроях українців щодо вступу країни до НАТО я використав дані соціологічних опитувань, проведених різними організаціями та агенціями за останні 10-15 років:

1. У 2008 році, коли НАТО надало Україні перспективу членства, лише близько третини українців підтримували цю ідею, а стільки ж були проти [1]

2. У 2010-2013 роках, за часів президентства Віктора Януковича, підтримка членства в НАТО зменшилася до 18% [2]

3. У 2014 році, після анексії Криму Росією та початку конфлікту на Донбасі, підтримка членства в НАТО різко зросла до майже 47,8% [2]

4. У 2021 році, на тлі зростання російської загрози, підтримка членства в НАТО повернулася до рівня 2014 року - 47,8% [3]

5. У 2022 році, під час війни з Росією, підтримка членства в НАТО досягла рекордного рівня - 83% [4]

6. У 2023 році, після припинення війни, підтримка членства в НАТО залишилася високою - 86% [5]

За даними соціологічних опитувань, можна зробити висновок, що настрої українців щодо вступу країни до НАТО суттєво покращилися за останні 10-15 років. Якщо у 2008 році більшість українців були проти вступу до НАТО, то у 2021 році більшість українців підтримували вступ до НАТО. Це можна пояснити різними факторами, як внутрішніми, так і зовнішніми. З одного боку, внутрішні фактори включають зміну політичного курсу країни, реформування сектору безпеки та оборони, підвищення рівня свідомості та інформованості населення про НАТО, а також розвиток громадянського суспільства та медіа. З іншого боку, зовнішні фактори включають загострення конфлікту з Росією, підтримку НАТО Україні в сфері безпеки та реформ, а також збільшення позитивного іміджу НАТО в світі. Однак, це не означає, що вступ України до НАТО є неминучим або легким. Існують ще багато викликів та перешкод, які потрібно подолати, таких як відповідність критеріям членства, вирішення територіальних спорів, зниження рівня опозиції та сумнівів серед деяких груп населення, а також забезпечення консенсусу серед членів НАТО. Тому, вступ України до НАТО залишається відкритим питанням, яке потребує подальшого дослідження та діалогу.

Список використаної літератури

1. <https://www.bbc.com/ukrainian/news-60124541>
2. <https://www.bbc.com/ukrainian/news-64376373>
3. <https://www.bbc.com/ukrainian/news-60124541>
4. <https://www.eurointegration.com.ua/news/2023/01/12/7154034/>

Основні тези антиглобалістів. Чому у цих рухів не дуже багато спільного?

Антиглобалізм - це політична позиція, яка виступає проти політики глобалізації. Прихильники антиглобалізму зазвичай об'єднані ідеєю протистояння владі транснаціональних корпорацій та міжнародних економічних організацій, які, на їхню думку, шкодять демократії, правам людини та довкіллю.

Глобалізація - це процес, який включає зростання транскордонних взаємодій між людьми, компаніями, інститутами та ринками. Вона проявляється у розширенні потоків товарів, технологій, фінансів, у посиленні впливу міжнародних інститутів, у глобальній діяльності корпорацій, та у збільшенні транскордонних комунікацій.

Обговорення поглядів антиглобалістів є важливим у сучасному світі, оскільки воно дозволяє зрозуміти різні точки зору щодо глобалізації та її впливу на суспільство. Антиглобалісти часто висувують аргументи про негативні наслідки глобалізації, такі як зростання нерівності, втрата культурної ідентичності та екологічні проблеми. Це спонукає до більш глибокого аналізу глобалізаційних процесів та пошуку балансу між глобальною інтеграцією та збереженням національних інтересів[1].

Огляд основних тез антиглобалістів

Основні тези антиглобалістів та критика економічної глобалізації включають:

1. Нерівність у світовому розподілі багатства: Критики глобалізації вказують на зростаючу нерівність у прибутках і майновій нерівності, яка стала головним викликом у 21 столітті[2].

2. Втрата робочих місць і деіндустріалізація: Економічна глобалізація часто пов'язана з перенесенням виробництва в країни з нижчими витратами на працю, що призводить до втрати робочих місць і деіндустріалізації в розвинених країнах[3].

3. Загроза суверенітету держави: Глобалізація може підірвати суверенітет держав через зростання впливу міжнародних корпорацій та інституцій, а також через гібридні війни та інформаційні загрози[4].

Ці питання викликають жваві дебати та різні точки зору серед експертів та політиків.

Культурна і соціальна критика глобалізації часто зосереджується на таких питаннях:

- Гомогенізація культури описує процес, в якому локальні культури змінюються або поглинаються домінуючою зовнішньою культурою. Це може призвести до зменшення культурного розмаїття та поширення однакових культурних символів, таких як обряди, ідеї та цінності[5].
- Втрата традиційних цінностей і ідентичності може відбуватися в результаті глобалізації, коли традиційні форми культури та ідентичності заміщаються глобальними впливами, що може призвести до втрати унікальності та автентичності культур[6].
- Руйнування спільнот та збільшення відстані між багатими та бідними відноситься до соціально-економічних наслідків глобалізації. Зростання нерівності та розширення прірви між багатими та бідними може підірвати соціальну згуртованість та сприяти соціальній ізоляції[7].

Аналіз спільних моментів між різними антиглобалістичними рухами

Загальна критика економічної глобалізації полягає у висловленні занепокоєння щодо негативних наслідків глобалізації, таких як економічні кризи, соціальне нерівність, і вплив транснаціональних корпорацій, які можуть переважати інтереси місцевих громад і національних економік.

Бажання захистити національну культуру та ідентичність відображається у прагненні зберегти культурну унікальність і традиції в умовах глобалізації, яка часто асоціюється з культурною гомогенізацією та втратою культурної різноманітності.

Прагнення зберегти суверенітет держав виражається у захисті права націй самостійно вирішувати своє майбутнє без зовнішнього втручання, що може бути під загрозою через глобалізаційні процеси, які часто вимагають певних поступок від національних урядів.

Висновки

Антиглобалісти висувують критику щодо економічної, культурної та політичної аспектів глобалізації. Вони підкреслюють проблеми, такі як нерівність у світовому розподілі багатства, втрату робочих місць, деіндустріалізацію, загрозу суверенітету держав, гомогенізацію культури, втрату традиційних цінностей та ідентичності, а також руйнування спільнот.

Різноманітність поглядів антиглобалістів виникає через різні ідеологічні та політичні переконання, різні стратегії та методи боротьби з глобалізацією, а також через різні підходи до проблем глобалізації, які можуть бути економічними, культурними чи політичними.

Розуміння антиглобалістичних рухів є ключовим для сучасного світу, оскільки вони відображають глибокі соціальні та економічні зміни, що відбуваються на глобальному рівні. Вони також сприяють формуванню політики та дебатів, які впливають на майбутнє глобалізації та її вплив на різні аспекти життя людей.

Список використаної літератури

1. Сутність антиглобалістського руху. URL: <https://veche.kiev.ua/journal/2113/>
2. НЕРІВНІСТЬ ДОХОДІВ У РИНКОВІЙ ЕКОНОМІЦІ ТА НАПРЯМИ ЇЇ ЗМЕНШЕННЯ. URL: <https://ekmair.ukma.edu.ua/server/api/core/bitstreams/c4a074af-1c81-43ee-a237-0f9a821a143a/content>
3. <https://www.epravda.com.ua/rus/publications/2022/12/15/695025/>
4. Обмеження державного суверенітету в умовах глобалізації: теоретико-правовий аспект. URL: <https://science.lpnu.ua/uk/law/vsi-vypusky/volume-10-number-137-2023/obmezhennya-derzhavnogo-suvernitetu-v-umovah-globalizaciyi>
5. Що таке культурна гомогенізація? URL: https://ua.thpanorama.com/articles/cultura-general/qu-es-la-homogeneizacin-cultural.html#google_vignette
6. <http://journal.ndiu.org.ua/article/download/227284/230537>
7. Як ковід дав шанс зупинити зростання нерівності у світі. URL: <https://www.bbc.com/ukrainian/news-59644839>

Як Європейський Союз визначає глобальну продовольчу безпеку в контексті своєї єдиної аграрної політики?

Глобальна продовольча безпека є ключовим пріоритетом для Європейського Союзу (ЄС), особливо в контексті його Єдиної аграрної політики (ЄАП). ЄАП спрямована на підтримку сільського господарства, забезпечення стабільності ринків та гарантування безпечного та доступного харчування для громадян. Визначення глобальної продовольчої безпеки ЄС охоплює не лише забезпечення достатньої кількості їжі, але й підтримку стійких продовольчих систем, які сприяють здоровому харчуванню та збереженню природних ресурсів. ЄС розуміє глобальну продовольчу безпеку як стан, при якому всі люди в будь-який час мають фізичний, соціальний та економічний доступ до достатньої, безпечної та поживної їжі, що задовольняє їхні потреби та уподобання для активного та здорового життя. ЄАП відіграє важливу роль у

цьому, оскільки вона впливає на аграрну продукцію, ціни на продукти харчування, а також на торгівлю сільськогосподарськими товарами.

Дослідження показують, що ЄС відіграє значну роль у глобальній продовольчій безпеці, особливо через свою аграрну політику та відповідь на кризи, такі як війна в Україні, яка вплинула на доступність та стабільність продовольчих ресурсів [1].

Аграрна політика ЄС, зокрема Спільна аграрна політика (САП), має прямий вплив на глобальну продовольчу безпеку через регулювання виробництва, цін, торгівлі та інвестицій у сільськогосподарський сектор. Це включає підтримку сталого розвитку, зменшення впливу на клімат та забезпечення продовольчої безпеки в умовах криз [2].

Основні аспекти САП включають підтримку фермерів, забезпечення конкурентоспроможності, сталого використання ресурсів, захист біорізноманіття та забезпечення високих стандартів якості продукції. Ці аспекти відображають зобов'язання ЄС щодо сталого розвитку та відповідального використання природних ресурсів

Аналіз аграрної політики ЄС

1. Огляд ключових елементів європейської аграрної політики:

➤ Спільна аграрна політика (САП) ЄС має на меті підтримку фермерів та забезпечення продовольчої безпеки.

➤ Основні принципи САП включають підтримку доходів фермерів, забезпечення ринкової стабільності та збереження природних ресурсів [3].

2. Аналіз основних інструментів регулювання в сфері сільського господарства та продовольства в ЄС:

➤ ЄС використовує різноманітні інструменти, такі як прямі платежі фермерам, ринкові заходи та розвиток сільських територій.

➤ Регулювання також включає заходи з охорони довкілля та стандартизації продукції[4].

3. Оцінка ролі субсидій, тарифів та імпорتنних обмежень у формуванні глобальної продовольчої безпеки:

➤ Субсидії та тарифи впливають на ціни та доступність продовольства, а імпорتنні обмеження можуть впливати на глобальні ринки.

➤ Війна в Україні показала, як обмеження експорту можуть спричинити глобальні продовольчі кризи.

Вплив ЄС на глобальну продовольчу безпеку

Європейський Союз відіграє ключову роль у світовій торгівлі продовольством, встановлюючи стандарти та регуляції, які впливають на глобальний ринок. Війна Росії проти України вплинула на глобальну

продовольчу безпеку, зокрема через блокаду українського експорту, що призвело до збільшення цін на енергоносії та основні товари.

ЄС підтримує розвиток сільського господарства через Спільну сільськогосподарську політику (ССП), яка спрямована на підвищення продуктивності, стабілізацію ринків та забезпечення доступності продовольства за розумними цінами. З 2023 року запроваджується нова модель реалізації ССП.

Союз активно співпрацює з міжнародними організаціями, такими як ООН, для вирішення питань продовольчої безпеки. Відповідь ЄС на війну в Україні, включаючи угоду про розблокування експорту з чорноморських портів, демонструє його роль у забезпеченні стабільності глобального постачання продовольства.

Дослідження підтверджує, що Європейський Союз (ЄС) має значний вплив на глобальну продовольчу безпеку через свою аграрну політику, торговельні угоди та міжнародну співпрацю. ЄС використовує комплексний підхід до забезпечення стабільності продовольчих ресурсів, підтримки фермерів та захисту споживачів.

Список використаної літератури

1. Війна Росії проти України: вплив на глобальну продовольчу безпеку та відповідь ЄС. URL: [0178_EPRS-Briefing-733667-Russia-war-impact-global-food-security.pdf](https://ec.europa.eu/eprb/0178_EPRS-Briefing-733667-Russia-war-impact-global-food-security.pdf) (europa.eu)

2. Спільна аграрна політика ЄС і завдання України в контексті євроінтеграції. URL: http://www.aau.org.ua/media/publications/1894/files/CAP_2023_02_10_12_36_02_818740.pdf

3. Спільна аграрна політика ЄС: генезис, основні цільові орієнтири для України. URL: <https://jeou.donnu.edu.ua/article/view/4813>

4. Основні механізми та інструменти державного регулювання сільського господарства в розвинених країнах. URL: <https://portal.iapm.edu.ua/portal/media/articles/9be7dc3a-4410-4b5c-91d0-6b1a96e6c3e6.pdf>

Проаналізуйте, які проблеми безпекового характеру для Європи можуть виникати через не співпадіння складу НАТО та ЄС

Неспівпадіння складу НАТО (Північноатлантичний альянс) та ЄС (Європейський союз) може породжувати ряд проблем безпекового характеру для Європи.

1. **Фрагментарність оборонних зусиль:** Неспівпадіння членства в НАТО та ЄС може призвести до ситуації, коли країни можуть бути залучені до колективної оборони через НАТО, але не мати доступу до інфраструктури або оборонних механізмів ЄС. Наприклад, деякі країни, які є членами НАТО, але не ЄС, можуть мати обмежений доступ до програм оборонної співпраці ЄС, таких як Європейська оборонна агенція або програма Перманентної структурованої співпраці (ПСС). Це може призвести до недооцінення загроз і важливості спільної оборони всієї Європи, а не тільки окремих країн чи блоків. У сучасному світі, коли безпекові загрози постійно змінюються та стають все більш складними, співпраця та координація між різними оборонними структурами є надзвичайно важливою. Однак фрагментарність оборонних зусиль між НАТО і Європейським союзом (ЄС) стає серйозною перешкодою у забезпеченні безпеки в Європі. Це есе аналізує проблему фрагментарності оборонних зусиль НАТО і ЄС та пропонує шляхи її вирішення. По-перше, фрагментарність оборонних зусиль між НАТО та ЄС проявляється в різниці пріоритетів та функцій цих двох організацій. НАТО традиційно зосереджується на колективній обороні та забезпеченні безпеки на міжнародному рівні, тоді як ЄС більше займається економічною та політичною інтеграцією своїх членів. Це може призвести до ситуації, коли країни-члени можуть бути залучені до колективної оборони через НАТО, але не мати доступу до оборонних механізмів ЄС, таких як Європейська оборонна агенція або програма Перманентної структурованої співпраці (ПСС). Це створює фрагментарність у спроможності Європи забезпечити єдину та ефективну оборону в умовах загрози. Друга проблема полягає у розміщенні військової інфраструктури та баз. Різні країни можуть мати військові бази або інфраструктуру НАТО або ЄС на своїй території, але не бути членами обох організацій. Це може призвести до складнощів у вирішенні кризових ситуацій або конфліктів, коли необхідна координація між НАТО та ЄС. Наприклад, країни, що мають військові бази НАТО, можуть бути зобов'язані співпрацювати з НАТО у випадку конфлікту, навіть якщо вони не є членами цієї організації. Це може породжувати конфлікти і розбіжності у вирішенні ситуацій безпеки. Крім того,

фрагментарність оборонних зусиль НАТО і ЄС може призвести до дублювання зусиль та конкуренції між ними. Наприклад, обидва організації можуть розробляти власні стратегії з кібербезпеки або влади, витрачаючи ресурси на одні й ті ж цілі. Це може бути неефективним та неефективним використанням коштів і ресурсів, а також може призвести до розколу та розбіжностей у вирішенні безпекових питань. Щоб вирішити проблему фрагментарності оборонних зусиль, необхідно вдосконалити співпрацю та координацію між НАТО та ЄС. По-перше, важливо забезпечити, щоб країни-члени могли спільно реагувати на загальні безпекові виклики, незалежно від їхнього членства в конкретних організаціях. Для цього необхідно розвивати механізми співпраці та обміну інформацією між НАТО та ЄС. Крім того, важливо розробляти спільні стратегії та плани дій для реагування на кризові ситуації та загрози безпеки. Тільки шляхом збільшення координації та співпраці може бути забезпечена ефективна та єдина безпекова політика для Європи.

2. Розміщення військових баз та інфраструктури: Різні країни можуть мати військові бази або інфраструктуру НАТО або ЄС на своїй території, що може створити ризики у випадку загострення конфліктів або війни. Наприклад, країни, що мають інфраструктуру НАТО, можуть бути зобов'язані співпрацювати з НАТО у випадку конфлікту, навіть якщо вони не є членами цієї організації. Це може створити політичні та безпекові ризики для країн, що мають таку інфраструктуру, але не бажають брати участь у конфлікті. Розміщення військової інфраструктури та баз є однією з ключових складових забезпечення безпеки та оборони для країн НАТО та Європейського союзу (ЄС). Проте фрагментарність та розбіжності в розміщенні цих структур між НАТО і ЄС створюють низку викликів та можливостей, які варто розглянути. По-перше, різне розміщення військової інфраструктури може призвести до нерівномірного розподілу військових сил та ресурсів у регіоні. Країни, які мають військові бази НАТО на своїй території, можуть мати більшу здатність до оперативного реагування на загрози, порівняно з тими, що мають обмежений доступ до таких баз. Це може породжувати нерівновагу у спроможності реагувати на кризові ситуації та у здатності забезпечити колективну оборону. Другий аспект стосується політичних та стратегічних наслідків розміщення військових баз. Країни-члени НАТО, які мають військові бази на своїй території, можуть бути більш або менш зацікавлені у вирішенні конфліктів, що відбуваються у регіоні, порівняно з країнами, де такої інфраструктури немає. Це може створювати ризик політичної напруги та нерівності у вирішенні міжнародних конфліктів. Невідповідність між розміщенням військової інфраструктури НАТО та ЄС також може ускладнювати координацію та співпрацю між цими двома організаціями. При виникненні кризових ситуацій або загроз безпеці

відсутність спільних механізмів координації та співпраці може ускладнювати ефективність реагування. Проте, фрагментарність розміщення військової інфраструктури може також створювати можливості для розвитку більш гнучких та інноваційних підходів до безпеки. Наприклад, країни, які мають військові бази НАТО на своїй території, можуть розвивати більш тісні військові зв'язки та спільні стратегії з іншими країнами-членами НАТО. З іншого боку, країни-члени ЄС можуть концентрувати свої зусилля на розвитку інфраструктури, спрямованої на реагування на внутрішні загрози та кризи. Отже, розміщення військової інфраструктури НАТО і ЄС має свої виклики та можливості. Щоб максимізувати потенційні переваги та зменшити ризики, необхідно забезпечити більш тісну координацію та співпрацю між НАТО та ЄС, а також розвивати більш гнучкі та інтегровані стратегії безпеки для Європи.

3. Дублювання зусиль і конкуренція: Неспівпадіння складу НАТО та ЄС може призвести до дублювання зусиль у сфері безпеки та конкуренції між ними. Це може призвести до розколу і дублювання зусиль у відповіді на загальні безпекові виклики, такі як кіберзагрози, екстремізм або гібридні війни. Наприклад, обидва організації можуть розробляти власні стратегії з кібербезпеки або влади, витрачаючи ресурси на одні й ті ж цілі, що може бути неефективним та неефективним використанням коштів. Дублювання зусиль та конкуренція між НАТО та Європейським союзом (ЄС) стають серйозними викликами у забезпеченні безпеки та оборони в Європі. Обидві організації мають свої стратегії та підходи до розв'язання безпекових проблем, але неспівпадіння та конкуренція між ними можуть призвести до невиправданого дублювання зусиль та погіршення загальної ефективності у забезпеченні безпеки. По-перше, дублювання зусиль у сфері безпеки може виникнути через різницю стратегічних пріоритетів між НАТО та ЄС. НАТО традиційно зосереджується на колективній обороні та зовнішніх загрозах, тоді як ЄС більше фокусується на внутрішній безпеці, економічній стабільності та конфліктології. Це може призвести до ситуацій, коли обидва об'єднання розробляють свої власні програми та стратегії, що може призвести до надмірного дублювання зусиль та непродуктивної конкуренції. Друга проблема полягає у тому, що дублювання зусиль може викликати конкуренцію між НАТО та ЄС у сфері безпеки. Наприклад, обидва об'єднання можуть конкурувати за ресурси та фінансування для реалізації своїх програм та проектів, а також за вплив на прийняття рішень в безпекових питаннях. Це може призвести до розбіжностей у витрачанні коштів, затрат та ресурсів, а також до непродуктивних суперечок та змагань. Проте, на тлі цих викликів, дублювання зусиль та конкуренція також можуть створювати деякі можливості.

Зокрема, конкуренція може стимулювати інновації та вдосконалення у сфері безпеки, спонукаючи НАТО та ЄС до розробки ефективніших та здатних стратегій та програм. Крім того, дублювання зусиль може забезпечувати додаткові шляхи для співпраці та обміну інформацією між НАТО та ЄС, що може покращити загальну безпеку в Європі. Отже, дублювання зусиль та конкуренція між НАТО та ЄС є складними проблемами, які потребують уважного аналізу та управління. Щоб мінімізувати негативні наслідки цих явищ та максимізувати можливості для співпраці та розвитку, необхідно розвивати механізми координації та співпраці між НАТО та ЄС, а також шукати спільні рішення та стратегії в сфері безпеки.

4. **Відсутність єдиного підходу до безпеки:** Неспівпадіння складу НАТО та ЄС може ускладнити забезпечення безпеки в регіоні та вимагати більш активної співпраці та координації між обома організаціями. Без єдиного підходу до безпеки може бути важко координувати спільні дії та реагувати на загальні безпекові виклики, що може призвести до розбіжностей у витрачанні ресурсів та реагуванні на екстремізм, кіберзагрози або геополітичні конфлікти. Недолік єдиного підходу до безпеки стає однією з ключових проблем у взаємодії між НАТО та Європейським Союзом (ЄС). На перший погляд, обидва об'єднання мають спільну мету - забезпечення миру та стабільності в Європі, проте відмінності у мандатах, цілях та методах реалізації призводять до відсутності єдиного підходу до безпеки. Це есе пропонує з'ясувати причини та наслідки цієї проблеми, а також можливі шляхи її вирішення. Однією з основних причин відсутності єдиного підходу є різниця у стратегічних пріоритетах. НАТО, як військово-політичний альянс, ставить перед собою завдання забезпечення колективної оборони та реагування на зовнішні загрози. У той час, як ЄС, переважно економічний та політичний об'єднання, фокусується на внутрішній стабільності, економічному зростанні та розвитку. Це призводить до розбіжностей у визначенні пріоритетів та алокуванні ресурсів. Другою причиною є різниця у методах діяльності. НАТО спирається на військову силу та стратегії колективної оборони, в той час як ЄС частіше використовує економічні та політичні інструменти для забезпечення стабільності та безпеки. Ця різниця у методах може ускладнювати координацію між об'єднаннями та утруднювати спільну стратегію відповіді на кризові ситуації. Відсутність єдиного підходу до безпеки має ряд наслідків. По-перше, це призводить до дублювання зусиль та розпорошеності ресурсів, що може погіршувати ефективність реагування на загрози. По-друге, це створює прогалину у координації дій та обміні інформацією, що може підірвати спільну безпекову стратегію та призвести до розбіжностей у реагуванні на кризові ситуації. Проте, відсутність єдиного підходу також може мати певні переваги.

Наприклад, це може стимулювати інновації та різноманітність у вирішенні безпекових проблем, а також забезпечити додаткові гнучкість та адаптивність у реагуванні на змінні загрози. Для вирішення проблеми відсутності єдиного підходу до безпеки, необхідно зміцнити співпрацю та координацію між НАТО та ЄС. Це може бути досягнуто шляхом розвитку механізмів обміну інформацією та спільного прийняття стратегій, а також шляхом посилення взаємодії у вирішенні конкретних безпекових викликів. Тільки через спільні зусилля можна забезпечити більш ефективну та координовану відповідь на загрози та забезпечити мир і стабільність в Європі.

Уникнення цих проблем вимагатиме активної співпраці між НАТО та ЄС, спільних стратегічних обговорень та розвинення єдиних безпекових підходів.

Дайте оцінку ефективності інститутів ЄС, що відповідають за безпеку

Оцінка ефективності інститутів Європейського Союзу (ЄС), відповідальних за безпеку, складається з ряду факторів, включаючи їхній вплив, результативність та спроможність у вирішенні безпекових викликів. Важливо врахувати, що безпека є однією з численних сфер компетенції ЄС, і інституції ЄС займаються не тільки військовою безпекою, а й ширшим спектром питань, таких як кібербезпека, енергетична безпека, боротьба з тероризмом, міграція тощо.

Європейська служба зовнішньої дії (ЄСЗД): Це ключовий орган ЄС для формулювання та реалізації зовнішньої політики та безпеки. ЄСЗД грає важливу роль у веденні діалогу з партнерами, координації дипломатичних зусиль та підтримці конфліктолагодження. Однак, ЄСЗД іноді критикується за відсутність єдиної стратегії у відношенні до деяких кризових ситуацій. По-перше, ЄСЗД відповідає за формулювання та виконання зовнішньої політики ЄС, включаючи дипломатичні відносини з іншими країнами та міжнародними організаціями. Вона веде діалог з ключовими гравцями на міжнародній арені та сприяє вирішенню міжнародних конфліктів через дипломатичні зусилля та миротворчі місії. По-друге, ЄСЗД координує гуманітарну допомогу та реагування на кризові ситуації в різних частинах світу. Вона сприяє здійсненню гуманітарних проєктів, надає фінансову підтримку та координує дії ЄС у випадку криз, таких як природні лиха, війни або гуманітарні катастрофи. Третій аспект стосується розвитку партнерства з країнами-партнерами та регіональними організаціями. ЄСЗД сприяє розвитку та підтримці стратегічних партнерств ЄС з іншими країнами, регіонами та міжнародними організаціями,

сприяючи мирному врегулюванню конфліктів та спільному забезпеченню безпеки та стабільності. Незважаючи на свою важливу роль, ЄСЗД стикається з численними викликами та обмеженнями. Одним із найбільших викликів є внутрішня фрагментарність та недостатність ресурсів. ЄСЗД складається з представництв у країнах-членах ЄС та місій в третіх країнах, інституційних підрозділів та мережі дипломатичних посольств. Ця розгалужена структура може ускладнювати координацію та забезпечення консистентності в зовнішній політиці ЄС. Крім того, важливим викликом є геополітичні та геостратегічні зміни на міжнародній арені, такі як зростання впливу авторитарних режимів та зростання регіональних конфліктів. ЄСЗД має відповідати на ці виклики шляхом адаптації своїх стратегій та методів роботи до нових реалій. Усупереч цим викликам, ЄСЗД залишається ключовим інструментом ЄС у забезпеченні безпеки та стабільності як у самому ЄС, так і в його сусідніх регіонах. Шляхом посилення координації, адаптації до нових викликів та забезпечення достатніх ресурсів, вона може продовжувати грати важливу роль у підтримці міжнародного порядку та розвитку мирних відносин у світі.

Європейська комісія: Комісія грає важливу роль у забезпеченні безпеки через розвиток правових інструментів та програм, спрямованих на боротьбу з тероризмом, кіберзагрозами та організованою злочинністю. Однак, її вплив у сфері безпеки часто обмежується відсутністю власних військових ресурсів. Європейська комісія є одним із основних інститутів Європейського Союзу (ЄС) і відіграє важливу роль у формулюванні та виконанні політики ЄС у різних сферах, включаючи економіку, соціальні питання, торгівлю, конкуренцію та зовнішні відносини. Це есе спробує розглянути роль, функції та виклики, з якими стикається Європейська комісія. Перш за все, Європейська комісія має за мету забезпечити виконання договорів, угод та рішень, прийнятих ЄС. Вона виконує роль виконавчого органу ЄС, який відповідає за розробку пропозицій щодо нових законодавчих актів, виконання затверджених політичних стратегій та виконання бюджету ЄС. Крім того, комісія є єдиним органом, який має право ініціювати законодавчі ініціативи у ЄС. Вона виступає ініціатором законопроектів, які потім розглядаються і затверджуються Європейським парламентом та Радою Європейського Союзу. Крім того, Європейська комісія відповідає за управління європейськими програмами та фондами, такими як Європейський соціальний фонд, Європейський фонд регіонального розвитку та Європейський фонд забезпечення міграції. Однією з ключових функцій комісії є розробка єдиного ринку в Європейському Союзі. Це означає сприяння вільному руху товарів, послуг, капіталу та праці між країнами-членами ЄС шляхом видалення торгових бар'єрів та гармонізації правових норм. Крім того, комісія відповідає за розвиток і реалізацію стратегій у сферах енергетики, клімату та

сталих інновацій, спрямованих на забезпечення стійкого економічного зростання та зменшення впливу людської діяльності на довкілля. Одним з основних викликів, з якими стикається Європейська комісія, є необхідність забезпечення консенсусу між країнами-членами ЄС у розробці та впровадженні політики. Це може бути складним завданням у зв'язку з різницею в інтересах та поглядах країн-членів. Крім того, важливим викликом є потреба адаптації до змін на міжнародній арені, таких як глобальні економічні та політичні зміни, зростання геополітичних ризиків та кризові ситуації. Європейська комісія повинна бути гнучкою та реагувати на ці зміни шляхом розробки нових стратегій та ініціатив. Усупереч цим викликам, Європейська комісія залишається ключовим інститутом ЄС, який сприяє розвитку та процвітанню Європейського Союзу через реалізацію стратегічних цілей, визначених в договорах ЄС. Шляхом постійного вдосконалення та адаптації до нових викликів, комісія може продовжувати виконувати свою важливу роль у забезпеченні стабільності та процвітання у регіоні.

Європейський парламент: Парламент грає важливу роль у затвердженні законодавства та контролі за діяльністю інших інститутів ЄС у сфері безпеки. Проте, його можливості для впливу на безпекову політику ЄС іноді обмежені. Основна роль Європейського Парламенту полягає в представництві громадян ЄС та захисті їхніх інтересів. Парламент єдиний орган ЄС, який обрано напряму народом через загальні європейські вибори, що надає йому демократичну легітимність. Крім того, Європейський Парламент виступає як співзаконодавчий орган разом із Радою Європейського Союзу. Він має право розглядати та приймати законодавчі акти в різних сферах, включаючи економіку, соціальні питання, торгівлю, екологію та зовнішні відносини. Крім того, Європейський Парламент грає важливу роль у контролі за роботою інших інститутів ЄС, зокрема, Комісії ЄС. Він має право проводити дебати, вносити питання та надавати рекомендації щодо діяльності Комісії та інших органів ЄС. Одним з ключових функцій Європейського Парламенту є участь у процесі прийняття законів ЄС. Парламент розглядає законодавчі пропозиції, вносить поправки та приймає рішення щодо їх прийняття на рівні ЄС. Крім того, Парламент здійснює контроль за роботою інших інститутів ЄС шляхом проведення парламентських слухань, дебатів та запитів до Комісії та інших органів. Це сприяє забезпеченню прозорості та відкритості в роботі європейських інститутів. Одним з основних викликів, з якими стикається Європейський Парламент, є потреба забезпечити ефективне функціонування та прийняття рішень в умовах складного інституційного ландшафту ЄС. Парламент повинен забезпечувати консенсус між різними політичними групами та країнами-членами ЄС для успішного прийняття законодавчих актів. Крім

того, важливим викликом є забезпечення міцності демократичних інституцій в умовах зростання популізму та євроскептицизму у деяких країнах-членах ЄС. Парламент повинен продовжувати виконувати свою роль як представник громадян ЄС та захисник демократичних цінностей. Усупереч цим викликам, Європейський Парламент залишається ключовим інститутом ЄС, який сприяє зміцненню демократії, правової державності та представницької демократії в Європейському Союзі. Шляхом постійного вдосконалення та адаптації до нових викликів, Парламент може продовжувати виконувати свою важливу роль у забезпеченні демократичного розвитку Європейського Союзу.

Європейська оборонна агенція: Ця агенція працює над розвитком військових здатностей країн-членів ЄС та підтримкою спільних оборонних проєктів. Її ефективність оцінюється в контексті спроможності забезпечити військову кооперацію та інтеграцію між країнами-членами. Основна роль Європейської оборонної агенції полягає в сприянні розвитку та зміцненні оборонних здібностей країн-членів ЄС. Агенція сприяє спільному розробленню, придбанню та використанню оборонного обладнання та технологій, що допомагає уніфікувати оборонні системи та знижувати витрати на оборону. Крім того, ЄОА сприяє вирішенню оборонних викликів та загроз, з якими стикаються країни-члени ЄС, шляхом спільного аналізу ситуації, обміну розвідувальною інформацією та планування спільних оборонних заходів. Однією з ключових функцій Європейської оборонної агенції є сприяння спільному розробленню та придбанню оборонного обладнання. Агенція координує оборонні програми та проєкти між країнами-членами ЄС з метою створення спільних оборонних систем та технологій. Крім того, ЄОА здійснює моніторинг та оцінку оборонних потреб та можливостей країн-членів ЄС, а також розробляє стратегічні рекомендації щодо підвищення ефективності оборонних здібностей. Одним із основних викликів, з якими стикається Європейська оборонна агенція, є необхідність забезпечення координації та співпраці між різними країнами-членами ЄС. Різноманітність оборонних потреб та інтересів країн може ускладнювати процес прийняття спільних рішень та реалізацію спільних проєктів. Крім того, важливим викликом є нестабільна геополітична ситуація в регіоні та навколишньому світі, яка ставить під загрозу безпеку та стабільність Європи. ЄОА повинна активно реагувати на ці виклики шляхом розроблення ефективних стратегій та планів дій. Усупереч цим викликам, Європейська оборонна агенція залишається важливим інструментом ЄС у забезпеченні обороноздатності та безпеки у регіоні. Шляхом підвищення координації, співпраці та ефективності, агенція може продовжувати виконувати свою важливу роль у зміцненні оборонних здібностей та забезпеченні безпеки в Європі.

Європейська служба кібербезпеки (ENISA): Ця служба сприяє розвитку та зміцненню кібербезпеки в Європі, але вважається, що вона може потребувати більших повноважень та ресурсів для ефективного виконання своїх завдань. Основна роль ENISA полягає в сприянні підвищенню рівня кібербезпеки та відповідності кіберзахисту в Європі. Агентство займається аналізом та оцінкою кіберзагроз, розробленням стратегій та рекомендацій щодо покращення кібербезпеки, а також сприяє розвитку та впровадженню кіберзахисних стандартів та практик. Крім того, ENISA сприяє координації міжнародних дій у сфері кібербезпеки та співпраці з іншими міжнародними організаціями та агентствами, зокрема, з метою обміну розвідувальною інформацією та спільного реагування на кіберзагрози. Однією з ключових функцій ENISA є аналіз та оцінка кіберзагроз та вразливостей. Агентство здійснює моніторинг ситуації у кіберпросторі, виявляє потенційні загрози та ризики та розробляє рекомендації щодо їх запобігання та управління. Крім того, ENISA сприяє розвитку та впровадженню кіберзахисних стандартів та практик шляхом надання консультацій та підтримки країнам-членам ЄС у розробленні та реалізації стратегій кібербезпеки. Одним із основних викликів, з якими стикається ENISA, є постійна зміна кіберзагроз та технологій, що вимагає постійного оновлення та адаптації стратегій та підходів до кібербезпеки. Крім того, важливим викликом є потреба забезпечення ефективної співпраці та координації між різними країнами-членами ЄС та міжнародними партнерами у сфері кібербезпеки. ENISA повинна активно співпрацювати з іншими агентствами та організаціями для ефективного реагування на кіберзагрози та забезпечення безпеки в кіберпросторі. Усупереч цим викликам, Європейська служба кібербезпеки залишається ключовим інструментом ЄС у забезпеченні кібербезпеки та захисту кіберпростору в Європі. Шляхом посилення співпраці, координації та ефективності, агентство може продовжувати виконувати свою важливу роль у зміцненні кібербезпеки та забезпеченні стійкості в кіберпросторі.

Список використаної літератури

1. Європейська служба зовнішньої дії (ЄСЗД). "Про Європейську службу зовнішньої дії(ЄСЗД)." https://eeas.europa.eu/headquarters/headquarters-homepage/82/about-european-external-action-service-eeas_en.
2. Європейський парламент. "Європейська служба зовнішньої дії: Огляд." Інформаційна записка, лютий 2020 р. [https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/BRIE/2020/642232/EPRS_BRI\(2020\)642232_EN.pdf](https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/BRIE/2020/642232/EPRS_BRI(2020)642232_EN.pdf).

3. Європейська комісія. "Про Європейську комісію." https://ec.europa.eu/info/about-european-commission_en.
4. Європейський парламент. "Роль та повноваження Європейського парламенту." <https://www.europarl.europa.eu/about-parliament/en>.
5. Європейське агентство оборони. "Про нас." <https://eda.europa.eu/aboutus>.
6. Європейське агентство оборони. "Розвиток здатностей." <https://eda.europa.eu/capabilities-development>. Європейська агентство з кібербезпеки (ENISA). "Про ENISA." <https://www.enisa.europa.eu/about-enisa>.
7. Європейська агентство з кібербезпеки (ENISA). "Стратегія кібербезпеки." <https://www.enisa.europa.eu/topics/cs-cert-strategy>.

Проаналізуйте як реглобалізація може сприяти створенню більш стійкого й безпечного світу

Реглобалізація, яка в суті об'єднує ідеї регіоналізації та глобалізації, відіграє важливу роль у формуванні більш стійкого та безпечного світу. Цей підхід спрямований на зближення різних регіональних і глобальних ініціатив, сприяє співпраці між країнами та регіонами та розвитку міжнародних структур для вирішення складних проблем сучасності. Розглянемо, як реглобалізація може сприяти створенню більш стійкого й безпечного світу.

1. Співпраця та взаємодія міжнародних акторів. Реглобалізація сприяє зближенню різних ініціатив та інтересів країн та регіонів у вирішенні спільних проблем. Вона стимулює співпрацю між різними міжнародними акторами, такими як уряди, міжнародні організації, громадські організації та приватний сектор, для розробки спільних стратегій та реалізації спільних проектів.

2. Зменшення геополітичних конфліктів. Реглобалізація сприяє зменшенню геополітичних конфліктів шляхом створення механізмів спільного управління та вирішення спірних питань. За допомогою діалогу та співпраці між країнами та регіонами можна досягти компромісів та забезпечити мирне вирішення конфліктів, що сприятиме стабільності та безпеці у світі.

3. Зміцнення міжнародних інституцій. Реглобалізація сприяє зміцненню ролі міжнародних інституцій, таких як ООН, Європейський Союз, НАТО тощо, у забезпеченні міжнародної стабільності та безпеки. Спільна дія міжнародних інституцій може забезпечити ефективне вирішення глобальних проблем та викликів, таких як кліматичні зміни, боротьба з тероризмом та епідемії, що загрожують безпеці всього світу.

4. Спільна боротьба з глобальними викликами. Реглобалізація сприяє створенню єдиного підходу до вирішення глобальних викликів, таких як пандемії, кіберзагрози, тероризм тощо. Шляхом об'єднання зусиль та ресурсів країн та регіонів можна ефективно реагувати на такі виклики та мінімізувати їхні наслідки для людства.

5. Стимулювання економічного розвитку та стійкості. Реглобалізація сприяє розвитку та поширенню інновацій, технологій та культурних обмінів між регіонами, що сприяє економічному зростанню та стійкості. Підтримка вільної торгівлі та інвестиційного співробітництва може сприяти підвищенню життєвого рівня та благополуччя населення усього світу.

Отже, реглобалізація є важливим інструментом у створенні більш стійкого й безпечного світу, адже вона сприяє спільним діям, зміцненню міжнародних інституцій та вирішенню глобальних викликів, що стоять перед людством.

Проаналізуйте місії ОБСЄ у XXI століття. Як ви оцінюєте можливості цієї організації впливати на безпекову ситуацію в Європі?

Організація з безпеки і співробітництва в Європі (ОБСЄ) є найбільшою регіональною міжурядовою організацією з питань безпеки, яка об'єднує 57 країн-учасниць з Європи, Азії та Північної Америки [1]. ОБСЄ виникла як Конференція з безпеки та співробітництва в Європі (КБСЄ) у 1973 році з метою політичного діалогу та співпраці між країнами, розділеними холодною війною. У 1975 році було підписано Гельсінський Завершальний акт, який закріпив принципи міжнародних відносин, зокрема повагу до суверенітету, територіальної цілісності, прав людини та основних свобод, а також сприяння співробітництву в економічній, екологічній, гуманітарній та інших сферах [2]. У 1990 році, після закінчення холодної війни, КБСЄ прийняла Паризьку хартію, яка визначила нову епоху демократії, миру та єдності в Європі [3]. У 1995 році КБСЄ була перейменована на ОБСЄ та отримала статус міжнародної організації [4].

Однією з основних функцій ОБСЄ є відправлення місій на місцях, де існують конфлікти або потенційні загрози безпеці. Місії ОБСЄ надають підтримку країнам-учасникам у вирішенні проблем, пов'язаних з дотриманням зобов'язань ОБСЄ, сприяють діалогу та співробітництву між сторонами, спостерігають за ситуацією на місцях, забезпечують інформацію та аналіз для ОБСЄ та міжнародної спільноти, а також надають допомогу в реалізації проектів та програм, спрямованих на підвищення безпеки, стабільності та демократії [5].

У XXI столітті ОБСЄ відправила багато місій у різні регіони Європи та Центральної Азії, де виникали або загострювалися конфлікти, такі як Балкани, Кавказ, Молдова, Україна, Афганістан тощо. Ці місії мали різні мандати, склад, тривалість та результати, але загалом вони сприяли збереженню миру, запобіганню насильству, захисту прав людини, посиленню демократичних інститутів, підтримці реформ, відновленню довіри та співпраці між сторонами.

Місія ОБСЄ в Косово

Місія ОБСЄ в Косово була створена у 1999 році після закінчення війни в Косово, яка призвела до втручання НАТО та встановлення міжнародного протекторату над цим регіоном. Метою місії було сприяти створенню демократичного, плюралістичного та толерантного суспільства в Косово, заснованого на повазі до прав людини, верховенства права та самоврядування. Місія ОБСЄ в Косово була найбільшою місією ОБСЄ за кількістю персоналу

(близько 1000 осіб) та бюджетом (близько 40 мільйонів євро на рік) [6]. Місія ОБСЄ в Косово виконувала наступні завдання:

- надання підтримки в організації та проведенні виборів на всіх рівнях;
- надання підтримки в розбудові та реформуванні судової системи, поліції, в'язниць, медіа, громадянського суспільства та інших секторів;
- надання підтримки в захисті прав людини, особливо національних меншин, внутрішньо переміщених осіб, біженців, які повернулися, жінок, дітей та інших вразливих груп;
- сприяння розвитку регіонального співробітництва та добросусідства між Косовом та іншими країнами Західних Балкан.

Місія ОБСЄ в Косово відіграла важливу роль у підтримці безпеки, стабільності та демократії в Косово та регіоні. Місія ОБСЄ в Косово сприяла проведенню виборів, які були визнані міжнародною спільнотою як вільні, чесні та демократичні. Місія ОБСЄ в Косово також допомогла в розбудові та реформуванні ключових інституцій, таких як суди, поліція, в'язниці, медіа, громадянське суспільство, які стали більш прозорими, професійними та відповідальними перед громадянами. Місія ОБСЄ в Косово також забезпечила захист прав людини, особливо національних меншин, які страждали від дискримінації, насильства та відсутності можливостей. Місія ОБСЄ в Косово також сприяла діалогу та співробітництву між Косовом та іншими країнами Західних Балканів, які мали складні історичні та політичні відносини.

Місія ОБСЄ в Косово продовжує свою діяльність у Косово, адаптуючи свої пріоритети та дії до змінюваних потреб та викликів. Місія ОБСЄ в Косово підтримує процес нормалізації відносин між Косовом та Сербією, який почався у 2011 році під егідою Європейського Союзу. Місія ОБСЄ в Косово також допомагає в реалізації Стратегії розвитку Косово 2021-2027, яка спрямована на підвищення економічного зростання, соціальної справедливості, доброго управління та інтеграції в європейський простір.

Місії ОБСЄ у XXI столітті є важливими інструментами для підтримки безпеки, стабільності та демократії в Європі. Місії ОБСЄ надають практичну допомогу країнам-учасникам у вирішенні конфліктів, реформуванні інститутів, захисті прав людини, сприянні діалогу та співробітництву. Місії ОБСЄ також забезпечують об'єктивну та незалежну інформацію про ситуацію на місцях, а також аналіз та рекомендації для ОБСЄ та міжнародної спільноти. Місії ОБСЄ відіграють важливу роль у виконанні зобов'язань ОБСЄ, які були прийняті країнами-учасниками у Гельсінському Завершальному акті, Паризькій хартії та інших документах. Місії ОБСЄ сприяють зміцненню довіри, співробітництва та безпеки в Європі.

Список використаної літератури

1. <http://surl.li/vbtp>
2. http://history.org.ua/JournALL/mo/mo_2012_21/13.pdf
3. <http://surl.li/mwhtk>
4. <http://surl.li/aubhp>
5. Організація з безпеки і співробітництва в Європі. Про ОБСЄ.
<https://www.osce.org/uk/about>
6. Організація з безпеки і співробітництва в Європі. Гельсінський Завершальний акт. <https://www.osce.org/uk/mc/39501>
7. Організація з безпеки і співробітництва в Європі. Паризька хартія для нової Європи. <https://www.osce.org/uk/mc/39516>
8. https://neighbourhood-enlargement.ec.europa.eu/system/files/2022-05/C_2022_3235_F1_ANNEX_EN_V3_P1_1973109.PDF

Особливості сучасного міжнародного тероризму в рамках Європейської системи регіональної безпеки в умовах багатополлярності

Визначення міжнародного тероризму, згідно з ФБР, це "насильницькі, кримінальні акти, вчинені індивідами та/або групами, які надихаються або пов'язані з певними іноземними терористичними організаціями або державами (державним спонсорством)" [1].

Щодо значення міжнародного тероризму для системи регіональної безпеки в Європі, то він виявляє нове покоління терористів, яке відрізняється від тих, з якими Європа була знайома раніше. Терористичні мережі цього нового типу все ще існують у Європі та продовжують планувати атаки, незважаючи на кілька сотень арештів, здійснених з вересня 2001 року. Ці мережі користуються значною свободою пересування та вираження, яка є загальноприйнятною у європейських країнах. [2].

Основні характеристики сучасного міжнародного тероризму

Сучасний міжнародний тероризм характеризується рядом особливостей:

1. Глобальний характер: Терористичні загрози не обмежуються державними кордонами і часто мають міжнародні зв'язки [3].

2. Релігійні та ідеологічні мотивації: Тероризм може бути мотивований релігійними віруваннями або ідеологічними переконаннями, які виправдовують насильство як засіб досягнення певних цілей [4].

3. Використання інформаційних технологій та соціальних мереж: Терористи активно використовують інтернет та соціальні мережі для рекрутингу, навчання та пропаганди. [5].

4. Гібридні методи та зв'язки з організованою злочинністю: Тероризм часто перетинається з організованою злочинністю, використовуючи гібридні методи для фінансування, вербування та виконання терористичних актів. [6].

Вплив міжнародного тероризму на систему регіональної безпеки в Європі

Міжнародний тероризм має значний вплив на систему регіональної безпеки в Європі, створюючи загрози та виклики на різних рівнях:

1. Загроза для національної та міжнародної безпеки: Міжнародний тероризм становить загрозу національній безпеці країн, оскільки терористичні акти можуть призвести до втрати життя, знищення інфраструктури та створення атмосфери страху. Він також впливає на міжнародну безпеку, сприяючи нестабільності та конфліктам [7].

2. Виклики для правопорядку та прав людини: Тероризм підриває правопорядок, оскільки боротьба з тероризмом часто вимагає посилення заходів безпеки та надзвичайних повноважень для правоохоронних органів, що може обмежувати основні права та свободи громадян [8].

3. Економічні наслідки та вплив на соціальну стабільність: Економічні наслідки міжнародного тероризму можуть бути значними, включаючи втрату доходів від туризму, збільшення витрат на безпеку та відновлення після атак. Це також може призвести до соціальної нестабільності, оскільки тероризм може спричинити страх, недовіру та поділ у суспільстві [9].

Реакція Європейського Союзу та інших акторів на міжнародний тероризм

1. Законодавчі та інституційні заходи на рівні ЄС: ЄС вживає різноманітних законодавчих та інституційних заходів для боротьби з тероризмом. Це включає розробку контртерористичної стратегії, яка спрямована на запобігання тероризму, захист громадян, переслідування злочинців та реагування на терористичні загрози [10].

2. Співпраця з міжнародними партнерами та організаціями: ЄС активно співпрацює з міжнародними партнерами та організаціями, такими як ЄВРОПОЛ, для ефективної боротьби з тероризмом. Ця співпраця включає обмін інформацією, спільні операції та координацію політик [11].

3. Важливість координації дій у боротьбі з тероризмом на міжнародному рівні: Координація дій на міжнародному рівні є критично важливою для протидії тероризму. ЄС підтримує тісну взаємодію з ООН та іншими міжнародними організаціями для розробки спільних стратегій та підходів до боротьби з терористичними загрозами [12].

Висновок

Основні висновки та рекомендації щодо боротьби з міжнародним тероризмом в Європі можуть включати:

- 1. Посилення міжнародної співпраці:** Важливо зміцнювати співпрацю між країнами ЄС та іншими державами, а також міжнародними організаціями для обміну інформацією та координації дій.
- 2. Удосконалення законодавства:** Необхідно адаптувати національне законодавство до сучасних викликів тероризму та забезпечити його відповідність міжнародним стандартам.
- 3. Запобігання радикалізації:** Важливо розробляти та впроваджувати програми, спрямовані на протидію радикалізації, особливо серед молоді, та промоцію толерантності та інтеграції.
- 4. Контроль за фінансуванням тероризму:** Потрібно покращити механізми виявлення та блокування каналів фінансування терористичних організацій.
- 5. Інвестиції в безпеку:** Необхідно збільшити інвестиції в безпеку, включаючи технології, обладнання та підготовку персоналу для ефективного реагування на терористичні загрози.
- 6. Підтримка жертв тероризму:** Важливо забезпечити належну підтримку та компенсацію жертвам терористичних актів та їхнім сім'ям.
- 7. Освітні ініціативи:** Розвиток освітніх програм, які сприяють розумінню причин та наслідків тероризму, може допомогти у формуванні стійкості до терористичної ідеології.

Список використаної літератури

1. Terrorism — FBI
2. <F1E2E8F22D362D323032302D382DE1F3E3F02E696E6464>
(nas.gov.ua)
3. <https://www.radiosvoboda.org/a/25223195.html>
4. Причини і умови тероризму - Курс світової і російської кримінології. Особлива частина - Підручники для студентів онлайн (stud.com.ua)
5. Соціальні мережі в аспекті інформаційної безпеки | Наука і оборона (nuou.org.ua)
6. Комітет міністрів ухвалив керівні принципи щодо зв'язків між тероризмом і транснаціональною організованою злочинністю - Офіс Ради Європи в Україні (coe.int)
7. Стаття 7. Загрози національним інтересам і національній безпеці України - Про основи національної безпеки України - Закони України | Protocol
8. 157.pdf (lsej.org.ua)

9. Економічні причини і наслідки міжнародного тероризму | Аспекти публічного управління (aspects.org.ua)

10. Політика та методи боротьби Європейського Союзу з тероризмом | Міжнародний науковий вісник (uzhnu.edu.ua)

11. КМЕС об'єднує експертів СБУ та ЄВРОПОЛ у боротьбі з тероризмом — EUAM Ukraine (euam-ukraine.eu)

12. 154.pdf (lsej.org.ua)

Які можливі реформи в правовому та регуляторному середовищі можуть сприяти вирішенню енергетичних проблем?

В сучасному світі енергетичні проблеми стають все більш актуальними та нагальними для всіх країн. Зростання попиту на енергію, зменшення природних ресурсів, зміни клімату та нестабільність на світових ринках енергоресурсів ставлять перед суспільством серйозні виклики. Вирішення цих проблем потребує комплексного підходу, який включає в себе не лише технологічні інновації, а й ефективні правові та регуляторні рішення.

Правове та регуляторне середовище визначає умови функціонування енергетичного сектору, встановлює правила гри для учасників ринку та впливає на стимулювання інвестицій у розвиток енергетики. Однак, існуючі системи часто не відповідають сучасним викликам, їхня неефективність та неспроможність адаптуватися до змін обмежує можливості досягнення сталого та ефективного енергетичного розвитку.

Аналіз поточного стану

Оцінка енергетичної ситуації в Україні виявляє, що країна зіткнулася з серйозними викликами через руйнування енергетичної інфраструктури внаслідок військових дій [1]. Втім, нещодавно було досягнуто стабілізації енергосистеми, і відключення електроенергії були припинені [2].

Правове та регуляторне середовище в енергетичному секторі України базується на ряді законів, які регулюють діяльність у сферах енергетики та комунальних послуг [3]. Однак, існують виклики, пов'язані з інтеграцією української енергетичної системи з європейськими стандартами [4].

Прогалини та недоліки в енергетичній політиці України включають відсутність чіткої стратегії щодо зовнішньої політики в енергетичному секторі, що призводить до реактивного підходу до зовнішніх викликів [5]. Також існує потреба в модернізації енергетичної інфраструктури та залученні інвестицій для розвитку відновлюваних джерел енергії [6].

Потенційні реформи в правовому середовищі

Зміни в законодавстві щодо використання альтернативних джерел енергії:

- Україна активно працює над забезпеченням підтримки виробників електроенергії з альтернативних джерел [7].

- Внесено зміни до законів, що стосуються альтернативних джерел енергії, з метою підвищення ефективності та привабливості інвестицій [8].

Підтримка інновацій та нових технологій у сфері енергетики:

- Започатковано програми для підтримки українських компаній у впровадженні інноваційних рішень у сфері енергоефективності [9].

- Уряд розробляє Стратегію інноваційного розвитку до 2030 року, яка включає підтримку інновацій [10].

Поліпшення механізмів регулювання цін на енергоресурси:

- Встановлено граничні ціни на газ для населення та компенсації за збільшення тарифів на електроенергію [11].

- Держава регулює ціни на електроенергію, включивши її до переліку соціально значущих товарів [12].

Законодавче впровадження стандартів енергоефективності та зменшення викидів:

- Впроваджено національні стандарти, що відповідають європейським вимогам до екодизайну та енергетичного маркування [13].

- Розроблено Національний план скорочення викидів для досягнення європейських нормативів [14].

Підтримка розвитку енергетичного ринку та конкуренції:

- Прийнято закони, що сприяють інтеграції України до європейського енергетичного ринку та забезпечують прозорість гуртового ринку [15].

- Україна планує інтеграцію своєї енергетичної системи з європейською для розвитку конкурентоспроможності [16].

Реформи в регуляторному середовищі

1. Підвищення ефективності регуляторного контролю. З метою належного виконання вимог Закону України “Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності” активізувати та поглибити методичне забезпечення діяльності регуляторних органів [17].

2. Створення механізмів для сприяння інвестицій у сфері енергетики. Огляд інвестиційної політики в енергетичному секторі України, здійснений ОЕСР, містить аналіз та рекомендації, які допоможуть виробникам політики посилити сприятливі умови для інвестицій в енергетичний сектор [18].

3. Розширення доступу до енергетичних ресурсів для населення та бізнесу. Україна має потенціал до 2050 року наростити потужності вітрової

генерації – до 140 ГВт, сонячної – до 94 ГВт, накопичувачів енергії – до 38 ГВт. [19].

4. Зменшення бюрократичних бар'єрів для розвитку нових енергетичних проєктів. Міненерго підтримує усунення регуляторних бар'єрів для розвитку галузі біоенергетики [20].

Можливі перешкоди та шляхи їх подолання

Вплив інтересів індустрії на процес реформування: Індустріальні інтереси можуть впливати на процес реформ через лобіювання та вплив на політичні рішення. Шляхи подолання включають забезпечення прозорості в процесі прийняття рішень, зміцнення законодавства про конфлікт інтересів, та стимулювання інноваційного розвитку [21].

Фінансові обмеження та бюджетні конфлікти: Фінансові обмеження можуть виникати через недостатність бюджетних коштів або неправильне їх розподілення. Для подолання цих проблем необхідно покращити бюджетне планування, забезпечити ефективне використання коштів, та залучити додаткове фінансування, в тому числі через міжнародну підтримку [22].

Комунікаційні виклики у здійсненні реформ: Комунікаційні виклики у здійсненні реформ: Неефективна комунікація між владою та громадянами може ускладнювати процес реформ. Важливо встановити відкритий діалог, забезпечити доступ до інформації про реформи, та залучити громадськість до обговорення змін [23].

Висновки. Енергетична проблема в Україні охоплює широкий спектр викликів, від залежності від імпортованих енергоресурсів до необхідності модернізації інфраструктури та переходу до відновлюваних джерел енергії.

Рекомендується впровадження законодавчих змін для підтримки альтернативної енергетики, стимулювання інновацій, поліпшення регуляторного середовища, та забезпечення прозорості та конкуренції на енергетичному ринку.

Спільна дія та співпраця між урядом, приватним сектором, та громадянським суспільством є ключовими для досягнення сталого та безпечного енергетичного майбутнього.

Список використаної літератури

1. Як вдалося повернути світло після руйнування Росією енергетики України і чи це надовго - BBC News Україна URL: <https://www.bbc.com/ukrainian/features-64820897>

2. Енергетична ситуація в регіонах на 26 лютого. Кабінет Міністрів України. URL: <https://www.kmu.gov.ua/news/enerhetychna-sytuatsiia-v-rehionakh-na-26-liutoho>

3. У сфері теплопостачання. Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг. URL: <https://www.nerc.gov.ua/derzhavnij-kontrol/normativni-akti-dotrimannya-yakih-perevirayetsya/u-sferi-teplopochachannya>

4. Нормативно-правові підвалини регулювання енергетичної сфери України в умовах європейської інтеграції – Український журнал прикладної економіки та техніки. URL: <http://ujae.org.ua/normatyvno-pravovi-pidvalyny-regulyuvannya-energetychnoyi-sfery-ukrayiny-v-umovah-yeuropejskoyi-integratsiyi/>

5. Зовнішня енергетична політика України – ретроспективи та перспективи - Prism UA. URL: <https://prismua.org/external-energy-policy-of-ukraine-retrospective-and-perspectives/>

6. Енергетична стратегія України до 2035 р.: оцінка та перспектива якісних змін - Юридична Газета. URL: <https://yur-gazeta.com/dumka-eksperta/energetichna-strategiya-ukrayini-do-2035-r-ocinka-ta-perspektiva-yakisnih-zmin.html>

7. Альтернативна енергетика в Україні: актуальний стан. DLF attorneys-at-law. URL: <https://dlf.ua/ua/alternativna-energetika-v-ukrayini-aktualnij-stan/>

8. Новини - Прийнято Закон "Про внесення змін до деяких законів України щодо удосконалення умов підтримки виробництва електричної енергії з альтернативних джерел енергії" - Офіційний портал Верховної Ради України. URL: <https://www.rada.gov.ua/news/Novyny/196246.html>

9. Допомогти українським компаніям стати інноваційними та конкурентними – одне із завдань нової програми «Інноватори енергоефективності України» | Кабінет Міністрів України. URL: <https://www.kmu.gov.ua/news/dopomohty-ukrainskym-kompaniiam-staty-innovatsiinymy-ta-konkurentnymy-odne-iz-zavdan-novoї-prohramy-innovatory-enerhoefektyvnosti-ukrainy>

10. Уряд напрацьовує Стратегію інноваційного розвитку України до 2030 року. Прем'єр-міністр, Кабінет Міністрів України. URL:

11. Ціна на електроенергію. Кабмін дозволив державне регулювання | РБК Україна. URL: <https://www.kmu.gov.ua/news/uriad-napratsovuie-stratehiu-innovatsiinoho-rozvytku-ukrainy-do-2030-roku-premier-ministr>

12. Ціни на електроенергію буде регулювати держава. URL: <https://parlament.ua/news/kabmin-zaprovadiv-derzhavne-regulyuvannya-czin-na-elektroenergiyu/>

13. Переліки стандартів. Держенергоефективності України. URL: <https://saee.gov.ua/uk/content/standards>

14. В Україні скорочують загальний обсяг викидів - Новини - European integration portal. URL: <https://eu-ua.kmu.gov.ua/news/v-ukrayini-skorochuyut-zagalnyj-obsyag-vykydiv/>

15. Новий етап: закони та гуртовий енергетичний ринок України 2024 - BDO. URL: <https://www.bdo.ua/uk-ua/insights-2/information-materials/2024/legislative-changes-in-the-energy-sector-of-ukraine>

16. У 2023 році енергетична система України буде інтегрована з європейською - Держзовнішінформ ДП. URL: <https://dzi.gov.ua/press-centre/news/u-2023-rotsi-energetychna-systema-ukrayiny-bude-integrovana-z-uevropejskoju/>

17. Щодо актуальних проблем регуляторної політики України та напрямів їх вирішення у 2018 році. Аналітична записка. Національний інститут стратегічних досліджень. URL: <https://niss.gov.ua/doslidzhennya/ekonomika/schodo-aktualnikh-problem-regulyatornoi-politiki-ukraini-ta-napryamiv-ikh>

18. Огляд інвестиційної політики в енергетичному секторі України. URL: <https://www.oecd.org/eurasia/competitiveness-programme/eastern-partners/Executive%20Summary%20.pdf>

19. Стратегія майбутнього: Україна - це енергетичний хаб, який допоможе Європі позбутися залежності від росії. Кабінет Міністрів України. URL: <https://www.kmu.gov.ua/news/stratetiia-maibutnoho-ukraina-tse-enerhetychnyi-khab-iakyi-dopomozhe-ievropi-pozbutysia-zalezhnosti-vid-rosii>

20. Міненерго підтримує усунення регуляторних бар'єрів для розвитку галузі біоенергетики. Кабінет Міністрів України. URL: <https://www.kmu.gov.ua/news/minenerho-pidtrymuie-usunennia-rehuliatornykh-barieriv-dlia-rozvytku-haluzi-bioenerhetyky>

21. Content. URL: <https://ela.kpi.ua/server/api/core/bitstreams/ae95295f-2f77-429a-aa7b-dd559dd3ac2a/content>

22. Фінансова система успішно протистоїть викликам війни – Звіт про фінансову стабільність. URL: <https://bank.gov.ua/ua/news/all/finansova-sistema-uspishno-protistoyit-viklikam-viyni---zvit-pro-finansovu-stabilnist>

23. Громадянське суспільство України: сучасні практики та виклики розвитку. Національний інститут стратегічних досліджень. URL: <https://niss.gov.ua/publikacii/analitichni-dopovidi/gromadyanske-suspilstvo-ukraini-suchasni-praktiki-ta-vikliki>

Проаналізуйте, за якими показниками Європейський Союз є світовим лідером та у чому він поступається іншим. Яке підґрунтя потрібне для того, щоб реалізувати концепцію європейської стратегічної автономії?

Європейський Союз (ЄС), що об'єднує 27 країн, є унікальним політичним та економічним утворенням, що відіграє значну роль у світі, володіє значним потенціалом та вже є світовим лідером у багатьох аспектах.

Показники світового лідерства Європейського Союзу :

1. Внутрішній ринок ЄС, що налічує понад 446 мільйонів людей, дає можливість для вільного пересування товарів, послуг, капіталу та людей. Цей безпрецедентний рівень інтеграції стимулює економічне зростання

2. Валютний союз, в рамках якого 19 країн ЄС використовують євро, є свідченням економічної єдності та стабільності. Євро – друга за поширеністю валюта у світі [1].

3. Найбільший економічний блок у світі: ВВП ЄС перевищує \$17 трлн, що робить його потужнішим за США та Китай.

Сильний внутрішній ринок: з населенням понад 446 млн людей, внутрішній ринок дає можливість для вільного пересування товарів, послуг, капіталу та людей [2].

4. Загальна якість життя в Європейському Союзі досягає високого ступеня, що підтверджується третім місцем в світі за ВВП на душу населення. Ключовим фактором є розвинена система соціального захисту, яка гарантує громадянам доступ до високоякісної освіти, медичної допомоги, пенсійного забезпечення та інших соціальних послуг.

Європейський Союз декларує високі стандарти забезпечення прав людини та верховенства права. Ці стандарти визнаються одними з найвищих гарантій прав громадян, роблячи ЄС світовим лідером у захисті основних прав та принципів верховенства права. Такий підхід сприяє покращенню якості життя та забезпечує гідний рівень життя для всіх громадян Європейського Союзу.

Європейський Союз задає світові тренди у сфері екологічної відповідальності. Завдяки жорстким нормам щодо викидів парникових газів, забруднення повітря та води, а також збереження біорізноманіття, ЄС посідає перше місце у рейтингу екологічних стандартів.

Одночасно з цим, ЄС демонструє вражаючі результати у переході до зеленої енергетики. Він є одним із провідних світових лідерів у розробці та впровадженні відновлюваних джерел енергії. Цей курс підкреслює непохитне зобов'язання Європейського Союзу до сталого розвитку та відповідального

використання енергетичних ресурсів. Метою цих дій є забезпечення екологічно чистого майбутнього для всіх.

Перейдемо до розглядання у чому поступається ЄС іншим

- **Економічна конкурентоспроможність:** Деякі інші країни, такі як США чи Китай, можуть володіти більш динамічними ринками та економічним зростанням, що робить їх конкурентоспроможнішими у деяких сферах.
- **Соціальні виклики:** ЄС може зіткнутися з внутрішніми викликами, такими як міграційна криза чи різноманітність поглядів у його країнах-членах, що становить виклики для єдності та прийняття рішень.
- **Енергетична залежність:** Європейський Союз ще не повністю вирішив питання енергетичної залежності та може бути залежний від імпорту енергоресурсів з інших регіонів.

Не зважаючи на ці перешкоди, Європейський Союз залишається сильним гравцем на світовій арені з великою кількістю позитивних досягнень і впливом в різних сферах.

Концепція стратегічної автономії Європейського Союзу стає все більш важливою в контексті геополітичних трансформацій та збільшеної невизначеності на міжнародній арені. Основна мета цієї концепції - забезпечити, щоб ЄС набував більшого рівня автономії, зокрема у справах безпеки, оборони та економіки.

Для реалізації цієї концепції необхідне відповідне підґрунтя, яке включає:

❖ Сильна політична воля: Політичні лідери країн Європейського Союзу повинні ясно розуміти необхідність та важливість стратегічної автономії і бути готовими приймати рішучі заходи для її досягнення. Це вимагатиме подолання розходжень в інтересах та пріоритетах країн-членів, а також досягнення консенсусу щодо спільних стратегічних цілей.

❖ Розвиток власних оборонних сил: Європейському Союзові необхідно суттєво підвищити свої оборонні можливості, щоб забезпечити можливість самостійно гарантувати власну безпеку. Це включає розвиток єдиної військової сили, вкладання в передові оборонні технології та посилення координації дій у галузі оборони.

❖ Зміцнення трансатлантичних відносин: Навіть враховуючи бажання до більшої автономії, Європейський Союз не планує відмовлятися від співпраці з Сполученими Штатами. Трансатлантичні відносини залишаються ключовим елементом для забезпечення світової безпеки та стабільності. Тому ЄС має на

меті посилення та оновлення цих відносин на нових принципах та взаємній відповідальності.

Реалізація концепції європейської стратегічної автономії – це складний та тривалий процес, який вимагатиме значних зусиль та політичної волі. Однак це необхідний етап для збереження ролі та впливу Європейського Союзу у непередбачуваному світі.

Отже, важливо, щоб процес реалізації стратегічної автономії супроводжувався активною дипломатією та діалогом із іншими країнами, а також чітким окресленням мети та завдань, пов'язаних із європейською інтеграцією.

Концепція європейської стратегічної автономії має значний потенціал для посилення ролі Європейського Союзу у світі. Її успішна реалізація буде залежати від здатності країн-членів ЄС об'єднати зусилля та спільно діяти для досягнення спільних цілей.

Список використаної літератури

1. <https://mfa.gov.ua/mizhnarodni-vidnosini/organizaciya-ekonomichnogo-spivrobitnictva-ta-rozvitku#:~:text=ОЕСР%20–%20міжнародна%20організація%20С%20членами%20якої,з%20МВФ%20та%20Світовим%20банком.>
2. <https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.МКТР.CD?locations=EU>
<https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.МКТР.CD?locations=EU>
3. Ливч Д. Посилити ЄС: чому членство України потрібне самому Євросоюзу. URL: <https://rpr.org.ua/news/posylyty-yes-chomu-chlenstvo-ukrainy-potribne-samomu-jevrosoiuzu/>

Порівняння розвитку країн Західної та Східної Європи у часи Холодної війни. Яким чином США та СРСР відповідно впливали на політичні та економічні процеси в цих країнах?

Холодна війна - це відкрита, але обмежена суперництво та ворожнеча, що розвинулася після Другої світової війни між США та Радянським Союзом та їхніми союзниками. Холодна війна велася на політичному, економічному та пропагандистському фронтах і мала лише обмежене застосування зброї[1]. Холодна війна мала значний вплив на регіональний розвиток у Європі, оскільки вона призвела до поділу континенту на два блоки: західний (демократичний і капіталістичний) і східний (комуністичний і тоталітарний). Цей поділ

спричинив напруженість, конфлікти, гонку озброєнь, кризи, а також співпрацю, інтеграцію, реформи[2]. Деякі приклади впливу Холодної війни на Європу включають: Берлінську блокаду і повітряний міст, створення НАТО, перемогу комуністів у Китаї, Корейську війну, Кубинську ракетну кризу, будівництво Берлінської стіни, план Маршалла, угоди про обмеження стратегічної зброї, розпад Радянського Союзу та інше.

Розвиток країн Західної Європи під впливом США

Після Другої світової війни багато країн Західної Європи зазнали значних руйнацій, бідності та нестабільності. США надали їм фінансову та технічну допомогу, щоб сприяти їхньому відновленню та інтеграції. Найвідомішим прикладом такої допомоги був план Маршалла, який передбачав надання 13 мільярдів доларів грантів та позик для 16 країн Західної Європи в 1948-1952 роках[3]. Цей план сприяв зростанню виробництва, торгівлі, доходів та споживання в Європі, а також підтримав створення Європейського вугільно-сталевого співтовариства та Європейської економічної співдружності.

США також впливали на політичні процеси та демократизацію в Західній Європі, оскільки вони прагнули запобігти поширенню комунізму та зміцнити своїх союзників. США допомогли провести денацифікацію та реформування урядів у Німеччині та Австрії, а також підтримали встановлення демократичних режимів у Франції, Італії, Греції, Туреччині та інших країнах. США також сприяли розвитку громадянського суспільства, прав людини, свободи преси та культури в Західній Європі, а також обміну студентами, науковцями, митцями та іншими представниками[4].

США також надавали військове забезпечення та створили НАТО, щоб захистити Західну Європу від загрози з боку Радянського Союзу та його сателітів. НАТО було засновано в 1949 році як військовий альянс 12 країн Західної Європи та Північної Америки, які підписали Північноатлантичний договір. Цей договір передбачав, що агресія проти однієї зі сторін буде розглядатися як агресія проти всіх, і що кожна з них надасть допомогу захищеній стороні. НАТО стало головним інструментом колективної безпеки та оборони в Західній Європі, а також платформою для співробітництва та координації між альянсом та іншими партнерами[5].

Розвиток країн Східної Європи під впливом СРСР

Після Другої світової війни СРСР поширив свій вплив на країни Східної Європи, які стали частиною радянського блоку. СРСР встановив у цих країнах комуністичні партії, які були підпорядковані Москві, і втручався у їхні внутрішні справи. СРСР також вимагав від цих країн підписати договори про дружбу, співробітництво та взаємну допомогу, які зобов'язували їх координувати свою зовнішню політику з СРСР і розміщувати радянські

військові бази на своїй території. СРСР також контролював економічні відносини між країнами Східної Європи через Раду Економічної Взаємодопомоги (РЕВ), яка була створена в 1949 році.

План Молотова був радянською альтернативою Маршаллівському плану, який надавав американську допомогу країнам Західної Європи. План Молотова передбачав надання кредитів, товарів та послуг країнам Східної Європи, які були членами РЕВ. Однак, на відміну від Маршаллівського плану, план Молотова не сприяв економічному розвитку та інтеграції країн Східної Європи, а лише посилював їхню залежність від СРСР. СРСР використовував план Молотова для експлуатації ресурсів та ринків країн Східної Європи, а також для забезпечення своїх власних потреб у сировині та продовольстві[6].

Країни Східної Європи, які перебували під впливом СРСР, були позбавлені політичної свободи та демократії. Вони мали однопартійні авторитарні режими, які підконтрольні Комуністичній партії СРСР. Вони не допускали опозиції, альтернативних поглядів, громадянського суспільства, свободи слова, преси, зборів, релігії та інших прав людини. Вони також проводили політичні репресії, цензуру, пропаганду, шпигунство, інформаційну ізоляцію та індоктринацію. Будь-які спроби протесту, реформи або незалежності були жорстоко придушені СРСР, як це було у випадках повстання в Німеччині (1953), Угорщині (1956), Чехословаччині (1968) та Польщі (1980-1981).

Вплив США та СРСР на політичні та економічні процеси в країнах Європи

США та СРСР використовували свої дипломатичні засоби та вплив, щоб зміцнювати свої позиції в країнах Європи та втручатися у їхні внутрішні справи. США підтримували демократичні режими в Західній Європі, надавали їм економічну та військову допомогу, а також ініціювали створення міжнародних організацій, таких як ООН, НАТО, ОЕСР та інших. СРСР навпаки, намагався встановити комуністичні режими в Східній Європі, контролювати їхню політику та економіку, а також ізолювати їх від Заходу через створення РЕВ, ОВД, Ради Європи та інших[7].

США та СРСР вели ідеологічну боротьбу за серця та розуми народів Європи, використовуючи різні засоби масової інформації, культури, освіти та науки. США пропагували свою модель демократії, капіталізму, свободи та прав людини, а також показували свої досягнення в технологічному, науковому та культурному розвитку. СРСР пропагували свою модель соціалізму, класової боротьби, рівності та справедливості, а також показували свої досягнення в промисловості, космічній програмі та спорті[8].

США та СРСР також надавали фінансову, організаційну та іншу підтримку різним організаціям та політичним партіям в країнах Європи, які відповідали їхнім інтересам та цілям. США підтримували демократичні, ліберальні, християнсько-демократичні, соціал-демократичні та інші партії, які боролися за ринкову економіку, парламентську демократію та інтеграцію з Заходом[9]. СРСР підтримували комуністичні, соціалістичні, націоналістичні та інші партії, які боролися за соціалістичну революцію, диктатуру пролетаріату та солідарність з Східним блоком.

Висновки

Під час Холодної війни країни Західної та Східної Європи розвивалися по-різному під впливом США та СРСР, які були лідерами двох протилежних політичних та економічних систем. Країни Західної Європи, які були частиною Західного блоку, пережили швидке відновлення після Другої світової війни завдяки американській допомозі (наприклад, Маршаллівський план) та інтеграційним процесам (наприклад, Європейське вугільно-сталеве співтовариство). Вони також зміцнили свою демократію, права людини, соціальний захист та культурне різноманіття. Країни Східної Європи, які були частиною Східного блоку, зазнали радянської домінації, яка призводила до встановлення комуністичних режимів, централізованого планування, ізоляції від Заходу та порушення прав людини. Вони також стикалися з економічними труднощами, соціальним невдоволенням та національними рухами за незалежність

США та СРСР впливали на політичні та економічні процеси в регіоні через свої дипломатичні, військові, ідеологічні та фінансові інструменти. США підтримували своїх союзників в Західній Європі, надавали їм економічну та військову допомогу, ініціювали створення міжнародних організацій, таких як ООН, НАТО, ОЕСР та інших, а також пропагували свою модель демократії, капіталізму, свободи та прав людини. СРСР намагався встановити свій контроль над країнами Східної Європи, втручався у їхні внутрішні справи, вимагав від них координувати свою зовнішню політику з Москвою, розміщував на їхній території радянські військові бази, а також пропагував свою модель соціалізму, класової боротьби, рівності та справедливості. США та СРСР також надавали підтримку різним організаціям та політичним партіям в країнах Європи, які відповідали їхнім інтересам та цілям.

Список використаної літератури

1. Cold War | Summary, Causes, History, Years, Timeline, & Facts | Britannica
2. Cold War causes and impact | Britannica

3. http://dspace.onu.edu.ua:8080/bitstream/123456789/30120/1/nova_history%2B.pdf
4. [praktykum-Sypko-hotovyy.pdf \(lnu.edu.ua\)](#)
5. (PDF) Практикум з історії країн Західної Європи та Америки другої половини ХХ - початку ХХІ ст. | Ruslan Siromskyi - Academia.edu
6. § 21. Головні риси розвитку країн Східної Європи у другій половині ХХст. | Всесвітня історія - Новітній період (1939-2007 pp.), 11 клас (geomar.com.ua)
7. Світ після другої світової війни, Зміни в міжнародному становищі внаслідок другої світової війни - Всесвітня історія - Підручники для вузів онлайн (pidru4niki.com)
8. Економічний розвиток європейських країн і США в період Другої світової війни та її вплив на структуру господарства - Історія економіки та економічної думки - Підручники для вузів онлайн (pidru4niki.com)
9. (PDF) НОВІТНЯ ІСТОРІЯ КРАЇН ЗАХІДНОЇ ЄВРОПИ ТА ПІВНІЧНОЇ АМЕРИКИ (1945 -початок ХХІ ст | Ruslan Siromskyi - Academia.edu

Як впливає єдина аграрна політика ЄС на продовольчу безпеку в інших країнах та регіонах світу?

Єдина аграрна політика Європейського Союзу (ЄАП) має значний вплив на продовольчу безпеку не тільки в країнах-членах ЄС, але й у всьому світі. Ця політика була створена для забезпечення гідного рівня життя для фермерів ЄС та гарантування якості продовольства за доступними цінами. Через механізми субсидій та стабілізації цін на продукти харчування, ЄАП підтримує ефективність сільськогосподарського виробництва в ЄС. Проте, є думки, що ЄАП може мати негативний вплив на продовольчу безпеку в країнах, що розвиваються, через свою стратегію субсидування та захисту ринків, що може призводити до нерівності у світовій торгівлі продовольством. Це може ускладнювати доступ до ринків для фермерів з країн, що розвиваються, та впливати на їхню здатність конкурувати на глобальному рівні. Важливість ЄАП також полягає в її впливі на глобальні стандарти безпеки та якості продуктів харчування. ЄС встановлює високі вимоги до якості продукції, що може спонукати виробників з інших країн підвищувати стандарти безпеки та якості своєї продукції, аби отримати доступ до ринку ЄС [1].

Аналіз механізмів впливу єдиної аграрної політики ЄС на міжнародну торгівлю сільськогосподарською продукцією

1. Роль ЄС у світовому аграрному секторі: ЄС відіграє провідну роль у глобальному виробництві та торгівлі продовольством, зокрема є другим експортером молочних продуктів і свинини та третім експортером птиці і зерна.

2. Механізми підтримки: ЄАП включає систему виплат, яка регулює підтримку фермерів на основі дотримання стандартів у сферах екології, продовольчої безпеки та охорони здоров'я тварин і рослин.

3. Соціально-структурна опора: ЄАП сприяє комплексному розвитку сільських територій, підвищенню конкурентоспроможності аграрного сектора та поліпшенню навколишнього середовища.

4. Протекціоністські заходи: ЄАП захищає аграрний бізнес ЄС від зовнішньої конкуренції та дешевого імпорту, що впливає на глобальну продовольчу безпеку та ціни на продукти харчування.

Ці механізми формують умови, за яких відбувається міжнародна торгівля сільськогосподарською продукцією, впливаючи на ціни, доступність продуктів та стабільність ринків.

Розгляд ефекту сприяння стандартам якості та безпеки їжі, встановленим ЄС, на інші країни

Європейський Союз (ЄС) відомий своїми строгими стандартами якості та безпеки харчових продуктів, які впливають на аграрну політику та продовольчі системи по всьому світу. Ці стандарти вимагають від виробників дотримання високих норм у сферах виробництва, обробки та пакування продуктів, що сприяє підвищенню рівня безпеки та якості харчових продуктів на глобальному рівні.

Основні принципи безпеки та якості харчових продуктів у ЄС включають контроль за залишками пестицидів, ветеринарними препаратами, додаванням харчових добавок та іншими факторами, які можуть впливати на безпеку продуктів. Ці принципи викладені через призму європейського продовольчого права та систем регулювання безпечності харчових продуктів у таких країнах, як Данія, Швеція, Польща та Німеччина.

Впровадження цих стандартів в інших країнах може сприяти гармонізації міжнародних норм та практик, полегшуючи міжнародну торгівлю та забезпечуючи більшу прозорість і довіру серед споживачів. Країни, які прагнуть вступити до ЄС або мати тісні торговельні відносини з ним, часто адаптують своє законодавство та стандарти до європейських, що може підвищити якість та безпеку їжі на місцевому рівні [2].

Також, в контексті України, запропоновано використати певні елементи європейських систем регулювання безпечності харчових продуктів для покращення вітчизняних стандартів. Це може стати важливим кроком у

забезпеченні відповідності українських продуктів до міжнародних вимог та підвищенні їх конкурентоспроможності на світовому ринку.

Наслідків субсидій для сільськогосподарських виробників ЄС на міжнародні аграрні ринки та їх вплив на місцевих виробників у країнах, що розвиваються

Субсидії, які надаються сільськогосподарським виробникам у Європейському Союзі (ЄС), мають значний вплив на міжнародні аграрні ринки. Вони можуть спотворювати торгівлю та створювати нерівні умови для виробників країн, які розвиваються.

Наслідки для міжнародних аграрних ринків:

➤ Субсидії, які надаються сільськогосподарським виробникам у Європейському Союзі (ЄС), мають значний вплив на міжнародні аграрні ринки. Вони можуть спотворювати торгівлю та створювати нерівні умови для виробників з країнами, які розвиваються [3].

➤ Субсидії ЄС також можуть обмежувати здатність країн, що розвиваються до диверсифікації та розвитку власного аграрного сектору [4].

Вплив на місцевих виробників у країнах, які розвиваються:

➤ Місцеві виробники можуть зіткнутися з конкуренцією з боку субсидованих продуктів з ЄС, що може підірвати їхню конкурентоспроможність та прибутковість.

➤ Субсидії ЄС також можуть обмежувати здатність країн до диверсифікації та розвитку власного аграрного сектору.

Загалом, субсидії ЄС мають потенціал впливати на глобальну продовольчу безпеку та стабільність аграрних ринків, особливо у контексті країн, які розвиваються. Це питання вимагає уваги та балансування інтересів на міжнародному рівні, щоб забезпечити справедливі та рівні умови для всіх виробників.

Порівняння політики регулювання цін та виробництва продукції в ЄС з іншими країнами та їх наслідки для світової продовольчої безпеки

Політика регулювання цін та виробництва продукції в Європейському Союзі (ЄС) має довгу історію, яка почалася зі створення Єдиної Аграрної Політики (ЄАП) у 1957 році¹. Ця політика була спрямована на гармонізацію цінової підтримки та створення єдиного ринку між країнами-членами. Основні принципи ЄАП включають цілісність ринку, перевагу продукції спільноти та фінансову солідарність.

У порівнянні з іншими країнами, такими як США та Україна, політика ЄС в аграрному секторі характеризується більшою централізацією та регулюванням. Наприклад, у США більший акцент робиться на ф'ючерсні ринки як інструмент управління ціновим ризиком [5].

Наслідки для світової продовольчої безпеки:

➤ Регулювання цін у ЄС може впливати на світові ціни на продукти харчування, особливо в контексті глобальних криз, таких як війна в Україні [6].

➤ Цінова політика ЄС може також впливати на експортні можливості країн, що розвиваються, та їхню продовольчу безпеку [7].

➤ Водночас, ЄС намагається забезпечити стабільність та прогнозованість для своїх виробників, що може мати позитивний вплив на продовольчу безпеку в регіоні [8].

Загалом, політика ЄС у сфері регулювання цін та виробництва має складні та часто суперечливі наслідки для світової продовольчої безпеки, вимагаючи уважного балансування між національними інтересами та глобальними потребами.

Єдина аграрна політика ЄС має складний вплив на продовольчу безпеку за межами Європи. З одного боку, вона забезпечує стабільність та підтримку для фермерів у ЄС, але з іншого - може негативно впливати на ринки країн, що розвиваються, знижуючи конкурентоспроможність їхньої продукції та обмежуючи економічний розвиток.

Щоб забезпечити продовольчу безпеку та справедливість, необхідно удосконалити міжнародні механізми співробітництва. Це включає розробку політик, які враховують інтереси всіх сторін, зокрема маленьких фермерів та країн, що розвиваються, та сприяють сталому розвитку.

Для зменшення негативного впливу ЄАП на інші країни, ЄС може переглянути свої субсидійні програми, зменшити протекціоністські бар'єри та сприяти більшій прозорості та рівності у міжнародній торгівлі. Також важливо зосередитися на розвитку міжнародних партнерств, які підтримують інновації та передачу технологій для підвищення продуктивності та стійкості аграрного сектору в усьому світі.

Список використаної літератури

1. The Common Agricultural Policy: an overview. European CAP Network. URL: https://eu-cap-network.ec.europa.eu/common-agricultural-policy-overview_en

2. CORE. The Open University. URL: <https://core.ac.uk/download/pdf/187222063.pdf>

3. Як найбільше багатство України може перешкодити її вступу до ЄС. BBC News Україна. URL: <https://www.bbc.com/ukrainian/articles/crg1zr7pddlo>

4. Аграрні субсидії ЄС для України. GreenPost. URL: <https://greenpost.ua/news/ukrayina-ne-vidmovlyatymetsya-vid-agrarnyh-subsydij-yes-i64186>

5. Росляков А. Формування та регулювання цін на сільськогосподарську продукцію на ринку ЄС, США та України. Ефективна економіка, №9. 2013. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=2356>

6. Russia's war on Ukraine: Impact on global food security and EU response. EEAS. URL: https://ukraine.europarl.europa.eu/cmsdata/260468/0178_EPRS-Briefing-733667-Russia-war-impact-global-food-security.pdf

7. Глобальна продовольча безпека та відповідальність Росії за наслідки агресивної війни проти України: висновки міністрів закордонних справ G7. EEAS. URL <http://surl.li/rummd>

8. Шойко В. Державне регулювання продовольчої безпеки в контексті інтеграції України до ЄС та забезпечення її сталого розвитку. Ефективна економіка, №12. 2017. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=6203>

У чому відмінності політики ставлення до іммігрантів у різних країнах ЄС? Який би з варіантів цього ставлення підтримали б ви особисто?

Війни, стихійні лиха, соціальні, економічні та політичні чинники змушують людей шукати кращого життя в інших країнах. Міграція є природним процесом, який з'явився під впливом певних історичних чинників, але на нашій планеті міграція не відбувалася в нинішніх масштабах протягом останніх 80 років, з часів Другої Світової. Це явище зачіпає не тільки країни та регіони, що переживають кризу, але і розвинені країни, де біженці шукають не тільки захисту, а й безпечного майбутнього для себе та своїх родин. [1]

Важливим тригером для сучасних міграційних процесів можна вважати війни на Близькому Сході (Сирія, Палестина, Сектор Гази, Ємен, Ліван та інші) та повномасштабне вторгнення росії до України, що спричинило вимушену міграцію понад 2,4 млн українців від початку 2022 року. Багато країн Європи поставились до ситуації з розумінням, даючи українцям тимчасовий захист та дозвіл на роботу або впроваджуючи певні виплати незахищеним верствам населення, таким як матерям з маленькими дітьми, людям з інвалідністю, пенсіонерам та багатодітним родинам. Але не всі країни та їх мешканці позитивно ставляться до мігрантів, іноді вражаючи своїми відповідями на соціальних опитуваннях. Так, Європейське соціальне дослідження демонструє, що жителі Європи вважають, що їхні країни стали гіршими місцями для життя через міграцію. Про результати опитування, яке включає 40 тис особистих інтерв'ю у 21 країні Європи та Великобританії, пише Schengenvisainfo. Найпомітніші відмінності зафіксовані в Швеції, Норвегії, Австрії та Німеччині, що може бути наслідком великої кількості шукачів притулку [2]. Ще гіршого ставлення зазнають мігранти-мусульмани. Від початку введення Трампом заборони на в'їзд до США для громадян семи ісламських країн у 2017 році, спори навколо цієї теми не втихають і до сих пір. За заборону в'їзду мігрантів зі східних країн висловились Польща (за це проголосувало 71% опитуваних, хоча, показово, що частка мусульманського населення в цій країні найменший), за нею йдуть Австрія, Угорщина, Бельгія і Франція. З іншого боку, доброзичливою до мігрантів-мусульман виявилась Іспанія, де із експертним твердженням погодилось 41% респондентів [3].

Якщо порівнювати на прикладі конкретних країн, то на мою думку буде більш коректним взяти приклади відкритої до мігрантів Швеції, та закритої Угорщини з радикальною антиіммігрантською політикою. Швеція стала країною імміграції після Другої світової війни, чому передував швидкий темп

зростання економіки, складна демографічна ситуація (наразі Швеція має найвищий показник старіння нації), нестачу робочих рук, надання соціальних послуг та впровадження нової економічної моделі. Загалом, Швеція відома тим, що запроваджує програми вивчення мови та професійної підготовки, завдяки чому забезпечує іммігрантам робочі місця, а також політикою возз'єднання родин, завдяки чому отримати право на перебування в країні виявилось ще легше [4]. З іншого боку — закрита Угорщина, в якій майже неможливо отримати дозвіл на працю або проживання через квоти на в'їзд та обмеження на доступ до соціальних пільг. Також варто зазначити, що сам уряд широко використовує антиіммігрантську риторичку в своїй політичній пропаганді, а також відмовляється приймати біженців за програмою перерозподілу ЄС. Це, і зростання радикальних націоналістичних настроїв в країні, робить Угорщину однією з найгірших країн для міграції.

Особисто мені, як людині, яка пережила вимушену міграцію в європейській країні, більше імponує відкрита Шведська модель, з приязним ставленням до переселенців, пільгами, соціальною допомогою, та бажанням інтегрувати новоприбулих в шведське суспільство. Загалом, питання міграції залишається гострим не тільки в країнах ЄС але й по всьому світу, і вирішення цієї проблеми можна передбачати тільки з врівноваженням та покращенням політичних та економічних чинників, які змушують людей шукати притулок в кращому місці — таких як війни, голод, гіперінфляція, безробіття, державні перевороти, переслідування та дискримінація, і інше.

Список використаних джерел

1. «Кожна країна має ставитися до мігрантів так, як хоче, щоб до її громадян ставилися за кордоном». Інтерв'ю з Головою Представництва Міжнародної організації з міграції в Україні Манфредом Профазі. URL: <https://dpsu.gov.ua/ua/kozhna-kraina-ma-stavitisya-do-migrantiv-tak-yak-hoche-shchob-do-ii-gromadyan-stavilisya-za-kordonom/>
2. Як європейці ставляться до мігрантів із бідніших країн? Результати опитування. URL: <https://glavcom.ua/world/observe/jak-jevropejtsi-stavljetsja-do-mihrantiv-z-bidnishikh-krajin-neochikuvani-rezultati-opituvannja-975164.html>
3. Як європейці ставляться до в'їзду мігрантів-мусульман. Дослідження. URL: <https://www.volynnews.com/news/society/yak-yevropeytsi-stavliatsia-dovyizdu-mihrantiv-musulman-doslidzhennia/>
4. Міграційна політика Швеції в контексті соціальних перетворень. URL: http://4ua.co.ua/international/zb2ad69a5c43a88421216d37_0.html

У чому причина піднесення тоталітарних і авторитарних режимів у 1920-1930-і рр?

Перша половина двадцятого сторіччя, а саме період 1914 — 1939 роки, недарма вважається найскладнішим в всесвітній історії. Глобальні економічні кризи, дві світові війни, становлення небачених антигуманних режимів, які не існували до цього — чому одні країни стали заручниками тоталітарних і авторитарних режимів, а інші змогли цього уникнути?

Людство і до ХХ ст. знало різні форми державного насильства — деспотію, тиранію, диктатуру, однак такі нелюдські форми насильства, як довела німецько-американський філософіня Г. Арендт («Джерела тоталітаризму», 1951 р.), виникли вперше саме у нашому столітті [1]. Загалом, як ми можемо визначити поняття тоталітаризму? Тоталітаризм (від латинського «totalitas» — «повнота», «цільність»; вперше цей термін був застосований у 1925 р. лідером італійських фашистів Б. Муссоліні для характеристики політичного і державного режиму, який встановився тоді в Італії. Невдовзі термін «тоталітаризм» утвердився і в політології) — політичний режим і система державної влади з використанням насильницьких засобів у процесі управління суспільством, відсутністю політичного плюралізму й демократичних свобод, обмеженням політичних прав усього населення [1].

Тоталітаризм виводиться з перемоги тоталітарних ідеологій. Духовну передумову подібних ідеологій ХХ ст. дослідники намагаються вивести з ідей минулого, зокрема, з політичної філософії Платона, Т. Макіавеллі, Ж.-Ж. Руссо, Ф. Гегеля. Встановлюється генетичний зв'язок тоталітаризму з соціалістичною теорією К. Маркса і В.І. Леніна. "Провина" покладається і на філософію Просвітництва ХVІІІ ст., яка, борючись з релігією, створила культ розуму і міфологізована саму раціональність. Просвітителі звинувачуються в тому, що сприяли виникненню соціальних утопій, які претендують на перебудову світу на засадах здорового глузду і гармонії. Найбільш послідовним втіленням культу раціональності розглядається марксизм [2].

Так, К.Поппер побачив безпосереднє обґрунтування тоталітарного націоналізму в таких ідеях Гегеля:

- існування в кожній історичній епосі вибраної нації, визначеної для світового панування;
- одвічна ворожість держав одна до одної і війна як спосіб їх утвердження;
- свобода держави від моральних обов'язків;
- моральна цінність війни (Гегель вважав, що довгий, а тим більше вічний мир "розбещує націю");

- ідеал героїчного життя ("живи ризикуючи") на протигагу буржуазному спокою тощо [3].

Якщо ж ми кажемо не про ідеологічні аспекти, а політичні, тоді Найбільш вдалу спробу систематизувати характерні риси тоталітарного режиму зробили К.Фрідріх та З.Бжезинський у праці «Тоталітарна диктатура і автократія» (1956). Вони відокремили шість основних ознак, наявність яких, на їхню думку, дозволяє визначити режим як тоталітарний. До числа цих ознак належать такі:

- політична система спирається на ретельно розроблену ідеологію, яка пронизує усі сфери життя суспільства і дотримання якої є загальнообов'язковим;
- існує єдина масова партія, членство у якій відкрито лише для незначної частини суспільства. Партія має олігархічну структуру й або переплітається із державною бюрократією, або контролює її;
- управління здійснюється за допомогою системи терору, який скеровує і здійснює партія і таємна поліція;
- засоби масової інформації перебувають під жорстким контролем влади;
- засоби збройної боротьби монополізовано партією та урядом;
- вони ж жорстко контролюють економічне життя.

Підсумовуючі, до найбільш характерних рис тоталітаризму можна віднести: послідовний антилібералізм і антидемократизм; нічим не обмежене насильство, яке видається за одну з найбільших чеснот людства; заборона будь-якої опозиції проти правлячої партії; одержавлення всієї власності або повний контроль над нею з боку держави; прагнення держави і правлячої партії до встановлення необмеженого контролю над особистістю, її духовним життям і творчістю; культ особи вождя і маси, що слухняно і радісно підпорядковується йому; матеріальна і духовна ізоляція суспільства [1].

Загалом, тоталітарна диктатура в ХХ ст. мала декілька видів: нацистська диктатура А. Гітлера в Німеччині; комуністична — Й. Сталіна в СРСР; фашистські диктатури в Італії, Іспанії, Португалії, Угорщині; військово-монархічні режими в Болгарії, Румунії, Югославії [1].

Але чому радикальні ідеї виявились настільки затребуваними на початку 20 сторіччя? Революції, світові та громадянські війни, ображені "нечесним", на їх думку, розподілом, програвші країни, зтяжні економічні кризи, масова маргіналізація населення, ну і звісно, розвиток радіо та телебачення, що виявились дуже зручними для застосування в пропаганді.

Як висновок, ми можемо сказати, що загалом тоталітаризм має традиційне коріння, і чимось нагадує деспотичний аналог монархії, що зберегла свій вплив на людство навіть після розпаду імперій на початку 20 сторіччя.

Посланий богом правитель, чия влада незаперечна; відсутність, або повне пригнічення опозиції; війна з головним ворогом, що виступає в обличчі сусідніх держав, нац. меншин або релігій, як доведення сили нації.

Тоталітаризм — винахід людства, і найкраще, що ми можемо зробити, це вчитись на помилках минулого, щоб не дозволити жаху тиранії повернутись в демократичне майбутнє.

Список використаної літератури

1. Світ на початку ХХ сторіччя. URL: https://osvita.ua/vnz/reports/world_history/5463/
2. Недемократичні політичні режими. URL: <https://studfile.net/preview/5375505/>
3. Передумови становлення тоталітарних та авторитарних режимів. URL: http://megalib.com.ua/content/2632_Peredyumovi_vstanovlennya_totalitarnih_i_avtoritarnih_rejimiv.html

Як міжнародні економічні санкції впливають на безпекову стабільність країн?

Санкції — це потужний інструмент зовнішньої політики, який використовується для підтримання міжнародного порядку проти країн, що загрожують миру та безпеці. Санкції стали одними з головних засобів проти Російської Федерації з початку повномасштабного вторгнення в Україну, навіть якщо їх ефективність залишається під великим питанням.

Важливо зазначити, що в сучасному світі санкції використовуються не лише на цілі країни, а також окремо на певні сектори економіки або на конкретних осіб — політичних лідерів, олігархів, бізнесменів, тощо [1].

Санкції, як явище, і політичний інструмент впливу, з'явилися ще за часів Наполеона Бонапарта, коли той заборонив усім французьким союзникам, або країнам, які залежать від Франції, торгувати з Великою Британією. Це були перші кроки зародження, які за часів Ліги Націй набули свого сучасного масштабу, і стали потужним інструментом в стримуванні агресорів.

Саме поняття "міжнародні санкції" має суто міжнародно-правовий характер і може застосовуватися лише до примусових заходів, що вживаються міжнародними організаціями (переважно Радою Безпеки ООН). При цьому під санкціями ООН розуміють систему невійськових, переважно економічних, примусових заходів, рішення про застосування яких приймаються Радою

Безпеки ООН відповідно до статті 41 Статуту ООН щодо держав, які порушують міжнародний мир і безпеку (частини їхньої території або конкретних осіб). Метою санкцій ООН є припинення таких злочинів та забезпечення виконання державою-порушницею своїх зобов'язань, що випливають з її юридичної відповідальності. Протягом останнього десятиліття постійно розширюється перелік мотивів для застосування санкцій окремими державами та міжнародними організаціями [2].

Наразі до країн, на які офіційно накладені санкції від Управління контролю за іноземними активами США відносяться: Афганістан, Балканські країни, Беларусь, М'янма, Центральнаафриканська Республіка, Конго, Ефіопія, Іран, Ірак, Ліван, Малі, Нікарагуа, Північна Корея, Росія, Сомалі, Судан, Східний Судан, Сирія, тимчасово окуповані Росією території України, Венесуела, Ємен та Зімбабве [3].

В залежності від міжнародних інституцій список може змінюватись. Так, наприклад, списки санкціонованих країн від EAR (Export Administration Regulations) та ITAR (International Traffic in Arms Regulations) доволі сильно різняться. Те саме стосується країн, на яких накладено ембарго, чи списків “заборонених” країн.

Починаючи з 24 лютого 2022 список країн з найбільшою кількістю санкцій очолює Росія — станом на 7 липня 2022 це було 11 254 світових обмеження, і найбільше всього санкцій, проти юр. та фіз. осіб, ввела Швейцарія. На другому місці зараз знаходиться Іран, зі своїми 3 616 санкціями, які спрямовані на обмеження ядерної програми та підтримки тероризму, що ставили під питання безпеку не тільки на Близькому Сході, а всьому континенті [4].

Найважливіші впроваджені санкцій проти Росії стосуються економічного розвитку, військового та енергетичного сектору — тобто всі найбільш розвинені сфери, якими Росія маніпулювала роками, погрожуючи світовій безпеці. До заборон, які значно вплинули на енергетичний сектор Російської Федерації, відносяться: заборона імпорту з Росії сирої нафти, доставленої морським шляхом, і продуктів нафтопереробки; заборона імпорту всіх різновидів російського вугілля (Заборона імпорту російського вугілля зачіпає четверту частину всього російського світового експорту вугілля, що становить для Росії втрату доходів у обсязі 8 мільярдів євро на рік); заборона імпорту скрапленого нафтового газу; заборона нових інвестицій ЄС в російську гірничодобувну галузь, за винятком певної сировини; заборона експорту специфічних технологій нафтопереробки, що ускладнює і здорожує для Росії модернізацію нафтопереробних заводів; далекосяжна заборона нових інвестицій в російський енергетичний сектор, за обмеженими винятками для цивільної ядерної

енергетики і транспортування певних енергопродуктів назад до ЄС; заборона російським громадянам або юридичним особам резервувати потужності зі зберігання газу в державах-членах ЄС; припинення можливості імпорту російської нафти трубопроводом до Німеччини й Польщі [5].

Але чи справді діють це обмеження? Так, вони вдарили по енергетичному сектору Росії і спричинили мільярдні збитки, але лише за півроку повномасштабної війни, з 24 лютого до 24 серпня, доходи від експорту Росією енергоресурсів становлять \$158 млрд. Для порівняння — військовий бюджет РФ на 2021 рік — близько \$66 млрд.

Від початку повномасштабного вторгнення в Україну Росія заробила на експорті нафти, природного газу та вугілля близько 550 мільярдів євро. Про це свідчать дані Center for Research on Energy and Clean Air (CREA). Найбільшим покупцем за увесь проміжок часу з 24 лютого 2022 року по 13 листопада 2023 року був саме Європейський союз. Сукупно країни ЄС сплатили Росії 180 мільярдів євро за усі види викопного палива, яке вони придбали за цей час. З них понад 102 мільярди євро – це сира нафта, 74 мільярди – природний газ, решта – вугілля [6].

Після такої статистики не важко підставити під сумнів ефективність введених санкцій, якщо організація, яка їх ввела, продовжує бути найбільшим покупцем і спонсором війни.

Підсумовуючи, я хочу зазначити, що санкції безперечно є потужним та важливим інструментом в урегулюванні конфліктів та утриманні агресорів, що загрожують міжнародній безпеці. Але, на жаль, механізм запровадження та контролю за санкціями, а також їх ефективність, потребують негайних змін, для забезпечення мирного існування між всіма державами.

Список використаних джерел

1. Роль санкцій у сучасному світі: між інструментом тиску та геополітичною стратегією. URL: <https://finap.com.ua/rol-sanktsij-u-suchasnomu-sviti-mizh-instrumentom-tysku-ta-geopolitychnoyu-strategiyeyu/>
2. Економічний розвиток країн в умовах санкцій (на прикладі економік росії та Китайської Народної Республіки). URL: <https://www.relint.vnu.edu.ua/index.php/relint/article/view/287/268>
3. Embargoed and Sanctioned Countries. URL: <https://www.tradecompliance.pitt.edu/embargoed-and-sanctioned-countries>
4. росія обійшла Іран і Північну Корею і стала світовим анти лідером за кількістю санкцій – bloomberg. URL: <https://zn.ua/ukr/WORLD/rosija-obijshla-iran-i-pivnichnu-koreju-i-stala-svitovim-antiliderom-za-kilkistju-sanktsij-bloomberg.html>

5. Санкції в енергетичній галузі. URL: https://eu-solidarity-ukraine.ec.europa.eu/eu-sanctions-against-russia-following-invasion-ukraine/sanctions-energy_uk

6. За час війни РФ заробила на газі й нафті 550 мільярдів євро: хто головні спонсори війни. URL: <https://www.unian.ua/economics/energetics/za-chas-viyni-rf-zarobila-na-gazi-y-nafti-550-milyardiv-yevro-hto-golovni-sponsori-viyni-12457347.html>

Проаналізуйте місії ОБСЄ у XXI століття. Як ви оцінюєте можливості цієї організації впливати на безпекову ситуацію в Європі?

ОБСЄ (Організація з безпеки та співробітництва в Європі) – це регіональна організація, заснована в 1975 році, яка прагне до миру, безпеки та демократії в Європі. Її діяльність охоплює широкий спектр питань, включаючи:

-Раннє попередження конфліктів: ОБСЄ використовує різні інструменти для раннього попередження конфліктів, такі як моніторинг політичної ситуації, спостереження за виборами та контроль над озброєннями.

-Врегулювання криз: ОБСЄ відіграє важливу роль у мирному врегулюванні конфліктів, надаючи платформу для переговорів,

-Контроль над озброєннями: ОБСЄ сприяє зміцненню безпеки та стабільності в Європі шляхом контролю над озброєннями та заходів з довіри.

-Демократія та права людини: ОБСЄ сприяє розвитку демократії та повазі прав людини в країнах-членах.

Економічна співпраця: ОБСЄ сприяє економічному розвитку та співпраці в Європі.

Місії ОБСЄ у XXI столітті:

ОБСЄ має понад 50 польових місій на всьому європейському просторі, які працюють над вирішенням різних проблем безпеки. Деякі з найважливіших місій ОБСЄ:

-Спеціальна моніторингова місія ОБСЄ в Україні (СММ ОБСЄ): Створена у 2014 році для спостереження за ситуацією з безпекою на сході України. СММ ОБСЄ відіграє важливу роль у документуванні порушень прав людини та перемир'я.

-Місія ОБСЄ в Молдові: Створена у 1993 році для сприяння мирному врегулюванню придністровського конфлікту. Місія ОБСЄ допомагає сторонам конфлікту вести переговори та налагоджувати співпрацю.

-Місія ОБСЄ в Грузії: Створена у 2002 році для сприяння мирному врегулюванню грузино-абхазького конфлікту. Місія ОБСЄ допомагає сторонам конфлікту вести переговори та налагоджувати співпрацю.

-Проект ОБСЄ в Косово: Створений у 1999 році для сприяння демократизації та розвитку Косово. Проект ОБСЄ допомагає косовським властям у проведенні виборів, реформуванні юстиції та економічному розвитку.

Оцінка можливостей ОБСЄ впливати на безпекову ситуацію в Європі:

Переваги:

Широкий мандат: ОБСЄ має широкий мандат, який дозволяє їй займатися широким спектром питань безпеки.

Унікальна структура: ОБСЄ має унікальну структуру, яка включає як держави-члени, так і партнерів по співпраці, що дозволяє їй вести діалог з різними країнами.

Досвід: ОБСЄ має досвід роботи з мирного врегулювання конфліктів.

Недоліки:

Відсутність власних сил: ОБСЄ не має власних сил для примусу до миру.

Прийняття рішучих заходів: Рішення в ОБСЄ приймаються консенсусом, що може ускладнити прийняття рішучих заходів.

Критика: ОБСЄ часто критикують за неефективність.

Висновок:

ОБСЄ – це важлива організація, яка відіграє значну роль у забезпеченні безпеки в Європі. Незважаючи на свої недоліки, ОБСЄ має значний потенціал для впливу на безпекову ситуацію в Європі.

Список використаної літератури

Офіційний сайт ОБСЄ: <https://www.osce.org/ru>

СММ ОБСЄ в Україні: <https://www.osce.org/ru/special-monitoring-mission-to-ukraine>

Сайт "Стокгольмський міжнародний інститут досліджень миру": <https://www.sipri.org/>

Сайт "Центр європейських політичних досліджень": <https://www.ceps.eu/>

Офіційний сайт ООН: <https://www.un.org/en/>

Сайт НАТО: <https://www.nato.int/>

Чому США, на відміну від багатьох європейських країн, практично завжди й безумовно підтримує Ізраїль у його боротьбі проти палестинських та інших екстремістів?

Відносини між Сполученими Штатами та Ізраїлем протягом десятиліть залишаються одними з найважливіших та найстійкіших у американській зовнішній політиці. Ця підтримка, яка сягає корінням глибоко в історію та ґрунтується на спільних інтересах, цінностях та стратегічних цілях, часто стає предметом запеклих дискусій.

Чому США підтримують Ізраїль? Існує багато факторів, які пояснюють міцну підтримку США Ізраїлю:

- Стратегічне партнерство: США та Ізраїль протягом багатьох років мають тісні стратегічні відносини, ґрунтуючись на спільних інтересах у регіоні Близького Сходу. Обидві країни поділяють стурбованість щодо тероризму, поширення ядерної зброї та дестабілізації в регіоні. Ізраїль розглядається як важливий союзник, який може допомогти США у досягненні їхніх цілей у регіоні.

- Історичні зв'язки та вплив лобі: Єврейська діаспора в США відіграє значну роль у підтримці підтримки Ізраїлю з боку уряду США. Лобі-групи, такі як Американський комітет з питань громадських справ Ізраїлю (AIPAC), активно працюють над тим, щоб впливати на американську політику щодо Ізраїлю.

- Безпека: Ізраїль вважається важливим союзником у боротьбі з тероризмом та іншими екстремістськими групами. США надають Ізраїлю значну військову та фінансову допомогу, щоб допомогти йому у захисті своєї безпеки.

- Геополітичні інтереси: Ізраїль має стратегічне розташування на Близькому Сході, що робить його важливим партнером для США. США прагнуть зберегти вплив у регіоні, і підтримка Ізраїлю є частиною цієї стратегії.

Підтримка США Ізраїлю має значний вплив на регіон Близького Сходу. Ця підтримка зміцнює позиції Ізраїлю та дає йому можливість продовжувати свою окупацію палестинських територій. Це також призводить до напруженості та конфліктів з арабськими країнами та мусульманським світом.

Відносини між США та Ізраїлем є складними та багатограними. Підтримка США Ізраїлю ґрунтується на спільних інтересах, цінностях та стратегічних цілях. Однак ця підтримка також має значні наслідки для регіону Близького Сходу. Розуміння цих відносин важливо для вивчення американської зовнішньої політики та міжнародних відносин у регіоні.

Список використаної літератури

1. https://en.wikipedia.org/wiki/Category:Israel%E2%80%93United_States_relations
2. <https://www.aipac.org/>
3. <https://crsreports.congress.gov/product/pdf/RL/RL33222/44>
4. <https://www.upr.org/2024-04-04/former-u-s-diplomat-argues-for-stronger-tactics-on-israel>

Як вирішити проблему голоду та недостатнього харчування в районах, що потерпають від військових конфліктів?

Голод та недоїдання є одними з найсерйозніших проблем, з якими стикаються люди в районах, що потерпають від військових конфліктів. Ці проблеми спричинені комплексом факторів, включаючи:

- Руйнування інфраструктури: Військові дії часто призводять до руйнування ферм, доріг, складів та інших важливих елементів ланцюжка постачання продовольства. Це ускладнює доставку їжі до людей, які її потребують.

- Переміщення людей: Війна змушує людей покидати свої домівки та шукати притулку в інших місцях. Це може призвести до того, що вони опиняться в районах з обмеженим доступом до їжі та води.

- Економічні збої: Війна може призвести до економічного спаду, що ускладнює для людей купівлю їжі.

- Насильство та небезпека: Люди в зонах конфлікту часто не можуть безпечно дістатися до місць, де можна отримати їжу.

Рішення проблеми голоду та недоїдання в районах, що потерпають від військових конфліктів, є складним завданням, яке потребує комплексного підходу. Ось деякі з потенційних рішень:

- Гуманітарна допомога: Міжнародні організації та неурядові організації можуть надавати гуманітарну допомогу у вигляді продуктів харчування, води та медичної допомоги людям, які постраждали від конфлікту.

- Відновлення інфраструктури: Важливо відновити інфраструктуру, необхідну для ланцюжка постачання продовольства, включаючи ферми, дороги, склади та ринки.

- Підтримка місцевого виробництва продовольства: Допомога фермерам у відновленні виробництва та підтримка місцевих ринків може допомогти збільшити доступність їжі.

- Захист цивільного населення: Важливо вживати заходів для захисту цивільного населення від насильства та забезпечення їх безпечного доступу до їжі та води.

- Дипломатія та мирне врегулювання: Конечне, найкращим способом вирішити проблему голоду та недоїдання в зонах конфлікту є мирне врегулювання.

Важливо зазначити, що жодна з цих стратегій не є універсальною, і те, що працює в одній ситуації, може не працювати в іншій. Рішення проблеми голоду

та недоїдання в районах, що потерпають від військових конфліктів, потребуватиме індивідуального підходу до кожної конкретної ситуації.

Окрім вищезазначених, важливо також:

- Підвищувати обізнаність: Важливо підвищувати обізнаність про проблему голоду та недоїдання в зонах конфлікту, щоб мобілізувати підтримку та ресурси для вирішення цієї проблеми.
- Залучати місцеві громади: Місцеві громади повинні бути залучені до розробки та реалізації рішень з подолання голоду.
- Підтримувати довгостроковий розвиток: Важливо не лише вирішувати негайні потреби людей, які постраждали від конфлікту, але й інвестувати в довгостроковий розвиток, щоб допомогти їм стати стійкішими до майбутніх криз.

Вирішення проблеми голоду та недоїдання в районах, що потерпають від військових конфліктів, є складним завданням, але воно є цілком досяжним. Завдяки спільним зусиллям міжнародної спільноти, урядів, гуманітарних організацій та місцевих громад ми можемо допомогти людям, які постраждали від конфлікту, отримати доступ до їжі, якої вони потребують, та побудувати краще майбутнє.

Список використаних джерел

1. Всесвітня продовольча програма: <https://www.wfp.org/> : веб-сайт Всесвітньої продовольчої програми ООН, яка є провідним агентством боротьби з голодом та сприяння продовольчій безпеці.

2. Офіс координації гуманітарних питань (ОСНА): <https://www.unocha.org/>: веб-сайт ОСНА, який забезпечує глобальне лідерство та координацію гуманітарної діяльності, спрямованої на порятунок життів та полегшення людських страждань у разі стихійних лих, конфліктів та інших криз.

3. Рада із зернових культур <https://www.ifad.org/>)

«Холодна війна» – це уже лише історія чи й сучасність?

Холодна війна - це термін, який використовується для позначення глобальної конфронтації між СРСР і його союзниками – з одного боку, та США і країнами Західної Європи і їхніми союзниками – з іншого, що тривала з середини 1940-х до початку 1990-х років. Цей конфлікт характеризувався ідеологічним, економічним, політичним, культурним та військовим протистоянням, яке не переросло в пряму військову боротьбу, але створювало загрозу виникнення ядерної війни. Холодна війна супроводжувалася численними регіональними конфліктами, посередницькими війнами, гонкою озброєнь, космічними перегонами, пропагандою, шпигунством, дипломатичними кризами та революціями. Вона закінчилася внаслідок розпаду СРСР, розпуснення Варшавського договору, возз'єднання Німеччини та кінця комуністичних режимів у Центральній та Східній Європі.

Але чи означає це, що холодна війна - це уже лише історія, яка не має відношення до сучасності? Чи можна стверджувати, що світ після холодної війни став безпечнішим, стабільнішим та демократичнішим? Чи не існують нові форми холодної війни, які замінили стару? На ці питання неможливо дати однозначну відповідь, адже вони вимагають глибокого аналізу та критичного мислення. Однак, можна спробувати окреслити деякі аспекти, які допоможуть зрозуміти, як це явище вплинуло на сучасний світ та які виклики створило.

По-перше, холодна війна сформувала новий міжнародний порядок, який базувався на біполярності, тобто на поділі світу на два протилежні табори, які змагалися за глобальний вплив. Цей порядок визначав основні правила, норми та інститути міжнародних відносин, які регулювали взаємодію між державами, недержавними акторами та міжнародними організаціями. Після її закінчення цей порядок зазнав змін, але не зник повністю. Деякі його елементи залишилися актуальними, наприклад, роль ООН, НАТО, ОБСЄ, ЮНЕСКО, ВООЗ та інших міжнародних організацій, які були створені або активізовані під час холодної війни. Деякі інші елементи втратили свою значущість, наприклад, ідеологічна протидія між капіталізмом та комунізмом, гонка озброєнь, поділ Німеччини та Берліна, ізоляція Китаю та Куби, військова присутність СРСР у Східній Європі та США у Західній Європі. Деякі нові елементи з'явилися, наприклад, уніполярність США, розвиток глобалізації, поширення демократії, зростання ролі регіональних інтеграційних об'єднань, таких як ЄС, АСЕАН, МЕРКОСУР, Африканський союз, виникнення нових центрів сили, таких як Китай, Індія, Бразилія, ПАР, Туреччина, Іран, виявлення нових загроз, таких як

тероризм, збройний екстремізм, масові порушення прав людини, кліматичні зміни, енергетична криза, кібератаки, пандемії та інші. Таким чином, можна сказати, що сучасний міжнародний порядок є наслідком холодної війни, але він також є результатом адаптації, трансформації та інновації, які відбуваються в світі після неї.

По-друге, холодна війна вплинула на розвиток суспільства, культури, науки, технології, освіти, мистецтва, спорту, мас-медіа, релігії та інших сфер життя людей. Створювалися як сприятливі, так і негативні умови для цього розвитку. З одного боку, сприяння прогресу в науці та технології, особливо в таких галузях, як атомна енергетика, ракетна техніка, космічні дослідження, комп'ютерна наука, біотехнологія, медицина та інші. Це було пов'язано з потребою забезпечити військову перевагу, а також з бажанням демонструвати свою наукову та технологічну відсталість. Наприклад, під час холодної війни було здійснено перші ядерні випробування, запущено перші штучні супутники Землі, виведено першого людину в космос, створено перші особисті комп'ютери, розроблено перші мобільні телефони, винайдено перші антибіотики, вакцини, штучні органи та інші досягнення. Багато з цих винаходів та відкриттів знайшли своє застосування не тільки в військовій, але й в цивільній сфері, поліпшуючи якість життя людей.

З іншого боку, холодна війна породжувала атмосферу страху, підозри, цензури, пропаганди, маніпуляції, дискримінації, переслідування, репресій, насильства, геноциду та інших негативних явищ. Було знищено багато культурних пам'яток, заборонено багато видів мистецтва, літератури, кіно, музики, спорту, обмежено доступ до освіти, науки, інформації, заборонено або контрольовано релігійні практики, проведено багато політичних чисток, масових вбивств, голодоморів, депортацій, військових інтервенцій, революцій, громадянських війн та інших трагедій. Багато з цих наслідків цього явища залишило глибокі рани в пам'яті та свідомості людей.

Таким чином, можна сказати, що холодна війна - це не тільки історія, але й сучасність, адже вона вплинула на багато аспектів життя людей та світу, залишивши свій слід у міжнародному порядку, суспільстві, культурі, науці, технології, освіті, мистецтві, спорті, мас-медіа, релігії та інших сферах. Холодна війна вимагає від нас не тільки знання та розуміння її причин, ходу та наслідків, але й критичного аналізу та оцінки її значення та впливу на наше життя.

Список використаної літератури

1. Холодна війна. URL: https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A5%D0%BE%D0%BB%D0%BE%D0%B4%D0%BD%D0%B0_%D0%B2%D1%96%D0%B9%D0%BD%D0%B0
2. Початок Холодної війни: причини, основні етапи та підсумки. URL: <https://travel-in-time.org/uk/mandrivki-chasom/pochatok-holodnoyi-viyni-prichini-osnovni-etapi-ta-pidsumki/>
3. «Холодна війна» і посилення консервативних тенденцій у США і СРСР. URL: <https://uahistory.co/pidruchniki/history-ukraine-and-world-11-class-2019-mudriy/9.php>

Охарактеризуйте епоху Середньовіччя в Європі. Чи коректно називати її періодом занепаду? Обґрунтуйте свою думку

Середньовіччя – період європейської історії від краху римської цивілізації в 5 столітті нашої ери до періоду Відродження (по-різному трактується як початок 13, 14 або 15 століття, залежно від регіону Європи та інших факторів).

Середньовіччя як загальносвітовий період в історичному розвитку країн Азії, Північної Африки, Америки є суперечливим питанням. Панує думка, що середньовіччя як явище є суто регіональним, але цим словом часто користуються для опису подій, що сталися 500—1500 років тому, незалежно від регіону та своєрідностей.

Цей період часто викликає образи замків, лицарів та драконів. Але це також час, який викликає багато суперечок серед істориків, особливо щодо його характеристики як періоду занепаду. Чи справді Середньовіччя було “темним віком”, як його часто називають, чи це був час розвитку та прогресу?

Саме назва "Середньовіччя" може викликати уявлення про період темряви та занепаду. Проте, таке уявлення не відображає всю складність цієї епохи. Середньовіччя в Європі було часом великих змін та розвитку в різних сферах життя.

Звідки ж пішла назва «Середньовіччя»? Італійські гуманісти – лінгвісти та літератори, прагнучи відродити класичну латину, назвали час, що відділяє їх століття від класичної давнини, «середнім віком». У XV столітті цей термін став вживатися і істориками для позначення періоду історії від загибелі Західної Римської імперії до сучасної їм епохи Відродження.

Однією з ключових характеристик Середньовіччя була релігійна віра, зокрема, християнство. Церква відігравала значну роль у суспільстві, контролюючи не лише духовний, але і світський аспекти життя. Водночас,

Середньовіччя було періодом великих філософських і наукових досліджень. У середньовічних університетах виникли перші школи філософії та науки, які стимулювали академічний прогрес.

Середньовіччя можна розділити на три основні періоди: раннє Середньовіччя (V-XI століття), високе Середньовіччя (XI-XIII століття) та пізнє Середньовіччя (XIV-XV століття).

Раннє Середньовіччя було часом великих міграцій та змін, коли стародавній світ зіткнувся з новими культурами та ідеями. Це був період, коли християнство поширилося по всій Європі, що мало глибокий вплив на європейську культуру та суспільство. Феодальна система, яка виникла в цей час, створила нову соціальну структуру, яка домінувала в Європі протягом багатьох століть.

Високе Середньовіччя відзначалося розквітом міст та торгівлі, розвитком університетів та зростанням інтелектуального життя. Це був час, коли були засновані багато знаменитих університетів, таких як Оксфорд та Кембридж, які стали центрами навчання та наукових досліджень. Також це був час значних технологічних інновацій, включаючи вдосконалення плуга та вітряних млинів, що сприяло аграрному прогресу.

Виникнення міст та торговельних центрів сприяло економічному зростанню та обміну знаннями. Розвиток сільського господарства та нові методи обробітку землі забезпечили стабільність у суспільстві.

Пізнє Середньовіччя, хоча й було ознаменоване Чорною смертю та Столітньою війною, також було часом значних культурних досягнень. Це час будівництва величних катедрал та замків, особливо готичне мистецтво досягло свого апогею, а літературні твори, такі як “Божественна комедія” Данте та “Кентерберійські оповіді” Чосера, стали класикою світової літератури. Мистецтво Середньовіччя вражає своєю вишуканістю та глибиною.

Зародження і розвиток літератури Середньовіччя обумовлено трьома основними факторами: впливом античності, християнством та народною творчістю «варварських» народів.

Також, варто зазначити, що поняття “занепаду” було введено гуманістами Ренесансу, які прагнули підкреслити свої досягнення, порівнюючи їх з попереднім періодом. Вони вважали Середньовіччя “темними часами”, але це було лише їхнє власне бачення історії, яке не відображає повної складності та різноманіття епохи.

Таким чином, хоча Середньовіччя мало свої темні моменти, воно також було періодом розвитку права, освіти, мистецтва та науки.

Це був час, коли європейська цивілізація пережила ряд важливих трансформацій, які сприяли її подальшому розвитку. Це був період, коли були

закладені основи для багатьох аспектів сучасної Європи. Середньовіччя заслуговує на уважне вивчення та оцінку за його внесок у формування сучасного світу. Воно було не лише свідком занепаду, але й епохою, що започаткувала багато тенденцій, які визначають наш сучасний світ.

Список використаної літератури

1. Освіта в соціокультурному просторі Середньовіччя. URL: <http://dspace.pnpu.edu.ua/bitstream/123456789/2801/1/Cebriy2.pdf>
2. Ідея нового Середньовіччя в історико-культурних пошуках XX – на початку XXI століття. URL: <http://dspace.nbuiv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/58239/14-Diatlov.pdf>
3. Middle Ages. Definition, Dates, Characteristics, & Facts. URL: <https://www.britannica.com/event/Middle-Ages>

Проаналізуйте та обґрунтуйте, що ми маємо на увазі під «регіоном» і «регіоналізмом»?

Термін “регіон” відноситься до визначеної географічної області, яка часто характеризується спільними історичними, культурними або економічними особливостями. Регіон може бути частиною країни, як штат або провінція, або перетинати національні кордони, утворюючи транснаціональні регіони, такі як Скандинавія або Латинська Америка.

Регіоналізм – це політична ідеологія, яка прагне збільшити політичну владу, вплив і самовизначення населення одного або декількох субнаціональних регіонів. Вона зосереджена на «розвитку політичної або соціальної системи, заснованої на одному або декількох» регіонах та/або національні, нормативні чи економічні інтереси конкретного регіону, групи регіонів чи іншого субнаціонального суб'єкта, набуття сили або прагнення зміцнити «свідомість і лояльність до окремого регіону з однорідним населенням» [1].

Регіоналізм може мати різні моделі, зокрема, такі як децентралізація, автономізація та федералізація. Ці моделі регіоналізації відображають різні способи, за допомогою яких регіони можуть отримати більше самоврядування та контролю над своїми справами. Регіоналізм також може бути пов'язаний із зусиллями збереження культурної самобутності регіону та захисту етнічних, мовних, релігійних прав. Він може включати співробітництво держав у межах регіональних об'єднань та спрямовуватися на

коригування центр-периферійних відносин та оптимізацію міждержавних відносин [2].

Регіоналізм має важливе значення для суспільства з кількох причин:

Політична стабільність: сприяння політичній стабільності, зміцнюючи відносини між різними регіонами в межах країни та між країнами в регіоні.

Економічне зростання: через регіональну інтеграцію та співпрацю можуть бути досягнуті економічні переваги, такі як збільшення торгівлі, ефективніше розподіл ресурсів та стимулювання конкуренції.

Соціальний розвиток: підтримка соціального розвитку, забезпечуючи краще виконання місцевих політик та планів, що веде до покращення якості життя місцевого населення.

Культурне збереження: зберігання місцевої культури та традицій, надаючи регіонам можливість розвивати та відстоювати свою унікальну ідентичність.

Міжнародна співпраця: основа для міжнародної співпраці, зміцнюючи глобальні зв'язки та сприяючи мирному співіснуванню.

Історично регіоналізм виник як відповідь на централізацію та уніфікацію національних держав, часто підтримуваний традиційними соціальними класами та релігійними групами, які протистояли соціальним змінам, нав'язаним модернізацією.

Історія регіоналізму багата на приклади, які відображають різноманітність його проявів у різних частинах світу. Ось деякі з них:

- Європейське співтовариство (згодом Європейський Союз), засноване у 1957 році, є одним з найвідоміших прикладів успішного регіоналізму, який почався як економічна інтеграція та перетворився на політичну.

- Шотландська національна партія є прикладом регіональної партії, яка виступає за незалежність Шотландії від Великої Британії.

- Асамблея європейських регіонів працює на підтримку регіональної інтеграції та співробітництва в Європі, що перетинає державні кордони [3].

Сучасний регіоналізм, який розпочався після закінчення холодної війни, характеризується зростанням глобальної економічної інтеграції. Цей економічний оптимізм призвів до створення регіональних організацій, які були більш відкритими до участі у багатосторонній торгівлі, ніж ті, що формувалися в епоху "старого регіоналізму". Після холодної війни новий політичний та економічний світовий порядок більше не домінувався конкуренцією між двома супердержавами - США та Радянським Союзом, а існуванням багатьох держав.

Теорія, що лежить в основі регіоналізму, стверджує, що з ростом економічної інтеграції регіону, він неминуче стане більш повністю політично

інтегрованим. Європейський Союз (ЄС), заснований у 1992 році, є прикладом багатонаціональної політично та економічно інтегрованої сутності, яка еволюціонувала після 40 років економічної інтеграції в Європі.

Регіоналізм також впливає на глобалізацію та транснаціоналізм, часто поглиблюючи, змінюючи або перевертаючи їхні ефекти. Зокрема, після невдачі Доха раунду переговорів СОТ у 2001 році, регіональні торговельні угоди розквітли.

У цілому, регіоналізм відіграє ключову роль у формуванні політичних, економічних та соціальних систем, які відображають унікальні особливості різних географічних областей, сприяючи їхньому розвитку та автономії.

Список використаної літератури

4. Регіоналізм. URL:
https://www.wikiwand.com/en/Regionalism_%28politics%29
5. Теоретичні аспекти регіоналізму і регіоналізації. URL:
https://evnuir.vnu.edu.ua/bitstream/123456789/14863/3/spp2_9_2018.pdf
6. Регіоналізм: визначення та приклади. URL:
<https://www.greelane.com/uk/%D0%B3%D1%83%D0%BC%D0%B0%D0%BD%D1%96%D1%82%D0%B0%D1%80%D0%BD%D1%96-%D0%BD%D0%B0%D1%83%D0%BA%D0%B8/%D0%BF%D0%B8%D1%82%D0%B0%D0%BD%D1%8C/regionalism-definition-and-examples-5206335>

На вашу думку, які з відмінностей України від стандартів ЄС буде найскладніше подолати. Що потрібно зробити, щоб прискорити цей процес?

Війна в Україні підкреслила зміну європейського ландшафту безпеки та прагнення України інтегруватися в сильнішу та більш об'єднану систему. Це зумовлює необхідність узгодження зі стандартами безпеки ЄС, що є складним процесом із численними викликами.

Потенційні та реальні переешкоди

Верховенство права та корупція: Підтримка верховенства права та боротьба з корупцією є основоположними принципами ЄС. Незважаючи на те, що Україна досягла значних успіхів за останні роки, залишаються занепокоєння щодо незалежності судової системи, ефективності прокуратури та прозорості. Це обумовлено історичною складовою становлення людської свідомості, так як в Україні дуже розвинена «культура корупції». Корупція присутня на всіх рівнях держави, починаючи від державних органів, закінчуючи дошкільними навчальними закладами.

Також в Україні досить часто можна зустріти «кумівство». Досить часто це явище можна зустріти в судових та інших органах які відповідають за справедливість та рівність перед законом. Є безліч прикладів коли маючи «свою» людину у важливому місці забезпечує підтримку, захист, соціальні зв'язки які дають значну перевагу над іншими, що допомагає уникати покарань, обходити обмеження та інше.

Оборонні та безпекові інституції: Модернізація та реформування сектору безпеки і оборони України відповідно до стандартів ЄС має надважливе значення. Це передбачає вдосконалення оперативної сумісності з силами НАТО і ЄС, посилення кібербезпеки і забезпечення можливості бути гарантами безпеки на рівні з країнами лідерами. На даний момент, більше 100 000 українських військовослужбовців пройшли перенавчання у країнах НАТО, Великобританії та США, але для досягання рівня західних партнерів, необхідно налагодити такий рівень підготовки всередині держави. Окрім живої сили, є велика необхідність модернізації технічної складової оборонної спроможності України, так як переважна більшість техніки, яка використовується для забезпечення безпеки, є радянською та застарілою, тому більш розвинуті країни вже давно списали техніку такого класу і почали розробляти новішу, більш надійну та сучасну.

Права людини та соціальні стандарти: Узгодження з високими стандартами прав людини ЄС та просування соціальних реформ вимагає постійних зусиль та суспільних змін. В нашій країні є величезний людський потенціал, який на мою думку не сходиться з можливостями які дає сама Україна. Наші люди у Канаді, США, Європі мають великий успіх на роботах, які в Україні є низькооплачувані та соціально не популярні. Причиною такої різниці в реалізованому потенціалі людей є необізнаність людей у своїх власних правах, та їх систематичне порушення роботодавцями під гаслом «незамінних людей не існує».

Економічна інтеграція: Відповідність економічним критеріям ЄС, включаючи сильні ринкові інститути, фіскальну дисципліну та ефективну конкуренцію, є значним викликом, враховуючи руйнівний вплив війни та корупції на економіку України. Війна в Україні, безсумнівно, кинула довгу тінь на економічні перспективи, зробивши узгодження та досягнення економічних критерій ЄС складним і багатогранним викликом. Хоча, зрозуміло, першочергова увага приділяється відновленню інфраструктури та відновленню після прямих наслідків конфлікту, важливо враховувати такі проблеми як:

Корупція: Ще до війни корупція була значною перешкодою для економічного розвитку та інтеграції України з ЄС. Вирішення цієї проблеми потребує жорстких антикорупційних заходів, підвищення прозорості та зміцнення верховенства права.

Інституційні слабкості: Слабкі місця в управлінні та інституціях, включаючи державне управління та судову систему, перешкоджають ефективному розподілу ресурсів та розвитку ринку. Реструктуризація цих інститутів має первинне значення для створення справедливого, стабільного та передбачуваного бізнес-середовища.

Диверсифікація економіки: Економіка України значною мірою залежить від сільського господарства, промисловості та кількох ключових галузей, що робить її вразливою до зовнішніх шоків. Людський потенціал країни дозволяє підняти сферу послуг на рівень найрозвинутіших країн, але для цього потрібні ресурси. Диверсифікація в нових секторах та сприяння інноваціям мають важливе значення для довгострокової економічної стійкості та зростання.

Вплив воєнного часу

Пошкодження інфраструктури: Війна завдала значної шкоди приватній та державній інфраструктурі України, включаючи транспортні мережі, енергетичні об'єкти та промислові підприємства. Відбудова цієї інфраструктури потребуватиме значних інвестицій та міжнародної підтримки ще досить довгий час.

Переміщення та нестача робочої сили: Війна призвела до переміщення мільйонів українців всередині країни та за її межами, що стало ударом для ринків праці та перешкодило устаткованій економічній активності. Вирішення проблеми переміщення та підтримка реінтеграції переміщеного населення в робочу силу має вирішальне значення для підтримки економіки.

Порушення торгівлі та інвестицій: Війна суттєво порушила торговельні потоки та інвестиції, що ще більше напружує українську економіку. Відновлення торговельних зв'язків, залучення нових інвестицій та підтримка існуючого бізнесу мають важливе значення для відновлення економіки.

Подолання перешкод:

Вирішення цих проблем вимагатиме комплексного підходу та досить велику кількість часу і ресурсів, але ці кроки необхідні для відновлення держави та її майбутнього розвитку як рівної з країнами Європи.

Сильна політична воля та громадська підтримка: Стійка політична прихильність з боку українського керівництва у поєднанні з розумінням та підтримкою громадськості є життєво важливою для проведення цих реформ. Для більшої ефективності я вважаю необхідним кадрові зміни у правлячій структурі влади. Необхідно викоринити проросійських управлінців, або тих хто має з ними зв'язки. По відношенню до нас у всі часи відмінно працювала пропаганда, на наш час вона працює по у напрямку самої України, якщо змінити курс на Європу та показати людям що вони вартують більшого, це сприяє мотивації людей та розширенню свідомості.

Цільова фінансова та технічна допомога: ЄС та міжнародні партнери мають надати важливу фінансову та технічну допомогу для підтримки зусиль України з проведення реформ, зосереджуючись на розбудові потенціалу та обміні знаннями. Для Європи у довгостроковому вигляді це буде набагато вигідніше ніж просто приймати біженців які не хочуть жити у «розбитій» країні, де немає роботи та можливостей.

Залучення громадянського суспільства: Розширення можливостей та залучення організацій громадянського суспільства до моніторингу прогресу, притягнення органів влади до відповідальності та адвокації реформ може зробити значний внесок. Залучення третіх сторін є своєрідним гарантом прогресу задля майбутнього та виключить можливість розвитку минулих проблем в нових реструктуризованих рівнях державного контролю, управління та розвитку.

Використання імпульсу війни: Нинішня терміновість, спричинена війною, може бути використана як каталізатор для прискорення реформ та мобілізації ресурсів. Однак дуже важливо, щоб реформи не поспішали і не йшли на компроміс під тиском, а також розглядались компетентними людьми,

які здатні аналізувати, мислити широко, критично та бути зацікавленими у виведення України на вищі рівні розвитку як економічного, так і соціального та культурного.

Важливо визнати, що відповідність стандартам безпеки ЄС – це не просто відповідність технічним критеріям. Вона являє собою ширший шлях до спільних цінностей, демократичних принципів і міжнародного порядку, заснованого на правилах. Хоча виклики є значними, продемонстрована стійкість України та відданість європейській інтеграції дають надію на світле майбутнє. ЄС та міжнародне співтовариство відіграють велику роль у підтримці цього шляху не лише для безпеки України, але й для стабільності та процвітання всього європейського континенту.

Список використаної літератури

1. European Commission - Ukraine 2023 Report: https://neighbourhood-enlargement.ec.europa.eu/ukraine-report-2023_en

2. Вимоги для України для вступу в ЄС: <https://www.slovoidilo.ua/2022/11/02/infografika/polityka/chlenstvo-yes-yaki-vymohy-lystopada-maye-vykonaty-ukrayina>

3. Україна та ЄС: https://www.eeas.europa.eu/ukraine/ukrayina-ta-yes_uk?s=232

У чому причина популярності конспірологічних теорій у політиці?

Теорії змови завжди приваблювали людей у різних суспільствах і культурах. У сфері політики вони часто виступають як наративи, що намагаються пояснити складні події за допомогою спрощених, а іноді й нечестивих засобів. Від змовницької фальсифікації висадки на Місяць до віри в існування таємних товариств, які контролюють світові уряди, - теорії змови в політиці існують протягом усієї історії людства. Можна лише теоретично розглянути причини незмінної популярності теорій змови, причини, через які люди вірять у них, і чинники, що сприяють винаходу і просуванню таких теорій, тому що кожен вірить у що хоче за своїми особистими чи чийось нав'язаними їм причинами.

Привабливість теорій змови

Теорії змови дають людям відчуття впевненості у своїх силах, надаючи пояснення подіям, які в іншому разі можуть здатися випадковими або незрозумілими. Пояснюючи події махінаціями таємних груп або окремих осіб,

теорії змови створюють видимість порядку й узгодженості в хаотичному світі. Наприклад, віра в "глибинний світовий уряд", який контролює дії урядів інших держав, виступає зручним інструментом для відволікання очей від політичних невдач і невдоволення суспільства.

Крім того, теорії змови часто задіюють глибоко вкорінені психологічні потреби та упередження. Людський розум налаштований на виявлення закономірностей і причинно-наслідкових зв'язків навіть у тих ситуаціях, коли їх не існує. Ця схильність, відома як апофенія, може призвести до того, що люди починають сприймати зв'язки між непов'язаними подіями, зміцнюючи віру в теорії змови. Крім того, теорії змови часто апелюють до таких емоцій, як страх, недовіра і параноя, що може ще більше укріпити віру в ці наративи.

Чому люди вірять у теорії змов

Кілька психологічних чинників сприяють схильності людей вірити в теорії змови. Одним із таких чинників є когнітивний дисонанс, коли люди намагаються усунути невідповідність між своїми переконаннями та реальністю, приймаючи теорії змови, які відповідають їхньому світогляду. Наприклад, люди, які не довіряють авторитетним особам, можуть бути більш схильні вірити в теорії змови, які зображують урядові установи корумпованими або брехливими.

Крім того, люди можуть бути більш прихильними до теорій змови, якщо вони відчувають брак контролю або влади у своєму житті. Приписуючи повноваження зловмисним суб'єктам, теорії змови дають відчуття розуміння і контролю над, здавалося б, неконтрольованими подіями. Крім того, теорія соціальної ідентичності припускає, що люди з більшою ймовірністю повірять у теорії змови, які схвалюються їхніми соціальними групами, як засіб укріплення згуртованості та солідарності групи.

Створення і просування теорій змови

Створення і просування теорій змови часто відбувається під впливом різних суб'єктів, які прагнуть просунути свої власні плани. Політики та політичні оглядачі можуть використовувати теорії змови для мобілізації своєї кампанії або дискредитації своїх опонентів. Наприклад, поширення теорії змови "Birtherism", яка неправдиво стверджувала, що колишній президент Барак Обама народився не в США, послугувало делегітимації його президентства і викликало ксенофобські настрої серед певних верств населення.

Крім того, поширення соціальних мереж сприяло швидкому поширенню теорій змови, надавши людям можливість розповсюджувати і посилювати такі наративи. Ехо-камери, створювані алгоритмами соціальних мереж, ще більше зміцнюють існуючі переконання та ізолюють людей від інакомислення, роблячи їх більш сприйнятливими до теорій змови.

Висновок

У підсумку можна сказати, що незмінна популярність теорій змови в політиці пояснюється поєднанням психологічних чинників, включно зі схильністю людини шукати закономірності та причинно-наслідкові зв'язки, когнітивними упередженнями і зверненням до таких емоцій, як страх і недовіра. Створення і просування теорій змови часто здійснюється окремими людьми і групами, які прагнуть просунути свої власні плани, чи то політичні, ідеологічні, чи то особисті. Допоки зберігаються ці психологічні та соціальні чинники, теорії змови продовжуватимуть чинити потужний вплив на політичний дискурс і громадську думку.

Розуміючи психологічні механізми, що лежать в основі віри в теорії змови, політики та лідери думки можуть розробити стратегії, спрямовані на пом'якшення їхнього впливу та розвиток навичок критичного мислення серед населення. Розвиваючи культуру скептицизму та раціонального пошуку, ми можемо сподіватися на боротьбу з привабливістю конспірологічних теорій і підтримання принципів доказової аргументації в політичному дискурсі.

Список використаної літератури

1. Приречені на змову: хто, чому і з яких причин вірить у теорії змови: <https://inspired.com.ua/world/lifehacks/pryrechni-na-zmovu-hto-chomu-i-z-yakuh-prychyn-viryt-u-teoriyi-zmovu/>
2. Як виникають конспірологічні теорії і чому люди в них охоче вірять: <https://www.uapost.us/blog/yak-vynykayutj-konspirologichni-teoriyi-i-chomu-lyudy-v-nyh-ohoche-viryatj/>
3. Визначення BIRTHER:
<https://dictionary.cambridge.org/ru/%D1%81%D0%BB%D0%BE%D0%B2%D0%B0%D1%80%D1%8C/%D0%B0%D0%BD%D0%B3%D0%BB%D0%B8%D0%B9%D1%81%D0%BA%D0%B8%D0%B9/birther>
4. Апофенія – що це таке та як вона проявляється: <https://termin.in.ua/apofeniia/>

Які заходи безпеки та оборони розглядаються ЄС для забезпечення енергетичної стійкості в умовах світової напруги?

В епоху, що характеризується економічною нестабільністю, геополітичною напруженістю та неминучою загрозою зміни клімату, Європейський Союз (ЄС) лідирує у вирішенні складних питань, пов'язаних з енергетичною безпекою. Оскільки залежність ЄС від імпорту енергоносіїв

зростає, а світова економіка стає все більш нестабільною, захист енергетичної стійкості стає критично важливим. У відповідь на цю потребу ЄС зробив стратегічний поворот, вивчивши низку варіантів безпеки та оборони з метою зміцнення своєї енергетичної інфраструктури проти зовнішніх загроз.

Актуальність теми про енергетичну стійкість підкреслює, наскільки тісно взаємопов'язані цілі безпеки, оборони та сталого розвитку. По суті, енергетична стійкість означає здатність країни чи блоку терпіти, адаптуватися та відновлюватися після відключень електроенергії, спричинених кібератаками, стихійними лихами чи геополітичними конфліктами. Визнаючи нерозривний зв'язок між енергетичною безпекою та більш широкими стратегічними цілями, Європейський Союз запровадив комплексну стратегію, яка включає як військову, так і цивільну тактику захисту енергетичної інфраструктури.

Після вторгнення Росії в Україну та подальшої енергетичної кризи ЄС зробив низку кроків для розвитку своєї енергетичної інфраструктури. Серед них – диверсифікація шляхів імпорту, розвиток енергетичних мереж, удосконалення транскордонних з'єднань [1].

Одним із надважливих елементів стратегії ЄС щодо підвищення енергетичної стійкості є диверсифікація джерел енергії та маршрутів постачання. ЄС працює над диверсифікацією шляхів імпорту, розвитком енергетичних мереж та покращенням транскордонного сполучення.

Наступним надважливим елементом у безпеці енергетичного стану ЄС є Регламент про транс'європейські енергетичні мережі (TEN-E), він є ключовим інструментом у рамках Європейського Союзу, спрямованим на підвищення енергетичної безпеки, сприяння сталому розвитку та сприяння економічній інтеграції між державами-членами. Прийнята для задоволення нагальної потреби в надійній енергетичній інфраструктурі, здатній задовольнити зростаючі потреби європейського енергетичного ландшафту, TEN-E надає комплексний набір керівних принципів і механізмів для розвитку і регулювання транскордонних енергетичних мереж. За своєю суттю TEN-E призначений для полегшення безперервного потоку енергетичних ресурсів, включаючи електроенергію, природний газ і нафту, через національні кордони в межах ЄС. Встановлюючи основу для виявлення, призначення та реалізації проектів, що становлять спільний інтерес, TEN-E має на меті визначити пріоритетність стратегічних інфраструктурних проектів, які сприяють інтеграції національних енергетичних ринків, посиленню енергетичної диверсифікації та зміцненню стійкості енергетичних систем ЄС. [3]

У сфері безпеки і оборони зміна умов навколишнього середовища створює потребу для міжнародних організацій, включаючи ЄС, розширювати свої інструменти запобігання конфліктам, включаючи інструменти, пов'язані з

обороною, і переглядати існуючу політику у світлі нових реалій. У цьому контексті ЄС перебуває в процесі переосмислення зв'язку між зміною клімату та обороною і має на меті збільшити використання відновлюваних джерел енергії, підвищити енергоефективність, зменшити вуглецевий слід сил оборони та уникнути загострення кліматичних конфліктів і криз. Європейський зелений курс разом із «Концепцією інтегрованого підходу до зміни клімату та безпеки», Дорожньою картою зі зміни клімату та оборони та такими ініціативами, як «Стратегічний компас», встановлюють амбітні цілі для зовнішніх та кліматичних дій ЄС на багато років вперед. [2]

Інтеграція та взаємозв'язки енергетичних систем є також основними стовпами стратегії Європейського Союзу, спрямованої на підвищення енергетичної безпеки, сприяння сталому розвитку та зміцнення стійкості енергетичних систем у державах-членах. У міру того, як ЄС переходить до низьковуглецевого, більш взаємопов'язаного енергетичного ландшафту, сприяння інтеграції та взаємозв'язкам стало центральною метою у прагненні до безпечного та сталого енергетичного майбутнього.

Зусилля ЄС у просуванні інтеграції енергетичних систем та взаємозв'язків охоплюють багатогранний підхід, який охоплює політичні ініціативи, нормативно-правову базу, фінансові інструменти та технологічні інновації. За своєю суттю енергетична системна інтеграція передбачає оптимізацію та координацію різноманітних джерел енергії, інфраструктури та моделей споживання для максимізації ефективності, скорочення викидів та підвищення гнучкості системи.

У тандемі з цивільними зусиллями ЄС також прагне використати потенціал своєї Спільної політики безпеки та оборони (CSDP) для зміцнення енергетичної стійкості. За допомогою таких ініціатив, як Європейський оборонний фонд та Постійне структуроване співробітництво (PESCO), ЄС прагне посилити свій військовий потенціал у сферах, що стосуються енергетичної безпеки, включаючи морське спостереження, реагування на кризи та захист критично важливої інфраструктури. [4] Більше того, ЄС бере активну участь у стратегічному діалозі та партнерстві з НАТО та іншими міжнародними гравцями для координації спільних зусиль, спрямованих на забезпечення безпеки ланцюгів постачання енергоносіїв та інфраструктури. У міру того, як ЄС долає складнощі все більш взаємопов'язаного та непередбачуваного світу, прагнення до енергетичної стійкості залишається першочерговим імперативом.

Застосовуючи комплексний підхід, який охоплює цивільний і військовий виміри, ЄС готовий посилити свою здатність протистояти і адаптуватися до нових енергетичних викликів. Завдяки стратегічним інвестиціям,

технологічним інноваціям та багатосторонньому співробітництву ЄС прокладає курс на більш безпечне, стійке та стійке енергетичне майбутнє.

Отже як висновок необхідно підкреслити що у відповідь на економічну нестабільність, геополітичну напруженість та загрозу зміни клімату, Європейський Союз (ЄС) приділяє особливу увагу забезпеченню енергетичної стійкості. Його стратегія включає різноманітні заходи безпеки та оборони, спрямовані на зміцнення енергетичної інфраструктури та захист від зовнішніх загроз. Диверсифікація джерел енергії та маршрутів постачання, розвиток транскордонної інфраструктури, такої як ТЕН-Е, і підвищення енергоефективності є ключовими стратегічними напрямками. Крім того, ЄС активно впроваджує військові та цивільні ініціативи для підвищення енергетичної стійкості та співпрацює з міжнародними партнерами. Ці зусилля підтверджують готовність ЄС забезпечити безпеку, стабільність та стійкість своїх енергетичних систем у змінних геополітичних та кліматичних умовах, сприяючи тим самим своєму економічному зростанню та розвитку.

Список використаних джерел

1. EU energy infrastructure: Boosting energy security. EPRS | European Parliamentary Research Service. URL: europa.eu
2. Climate change considerations for EU security and defence policy. EPRS | European Parliamentary Research Service. URL: europa.eu
3. Trans-European Networks for Energy. European Commission. URL: https://energy.ec.europa.eu/topics/infrastructure/trans-european-networks-energy_en
4. Permanent Structured Cooperation (PESCO). URL: <https://www.pesco.europa.eu/>
5. EU cooperation on security and defence. European Council. URL: <https://www.consilium.europa.eu/en/policies/defence-security/>

Порівняння моделі європейської безпеки, які сформувалися після наполеонівських воєн, та після Першої світової війни

Анотація. Це есе проводить порівняльний аналіз моделей європейської безпеки, що виникли після наполеонівських воєн та Першої світової війни. Шляхом огляду історичних контекстів та політичних обставин кожного періоду, виявляються спільні риси і відмінності між цими моделями. Особлива увага приділяється тривалості їх існування, зокрема, з'ясовується, чому перша модель протягом майже століття змогла зберегти стабільність, тоді як друга існувала лише протягом двадцяти років. Аналізуються ключові аспекти політичної, економічної та соціальної динаміки кожного періоду, що вплинули на формування та розвиток моделей європейської безпеки.

Ключові слова: моделі європейської безпеки, наполеонівські війни, Перша світова війна, спільні риси, відмінності, тривалість існування.

Вступ. У контексті періодів наполеонівських воєн та Першої світової війни виникли дві відмінні моделі європейської безпеки, що стали об'єктом вивчення багатьох вчених та істориків. Роботи видатних дослідників, таких як Карл фон Клаузевіц, Георг Гегель, Альфред Зіммель, Герган Льюїс та інші, розкривають складність політичних, військових та соціальних перетворень, що відбувалися у Європі після великих воєн. Їхні дослідження вказують на значущість цих періодів у формуванні моделей безпеки та визначають ключові аспекти, які дозволяють розуміти особливості кожної з них. Разом із тим, аналіз сучасних досліджень у галузі міжнародних відносин та безпеки відкриває нові підходи до розуміння динаміки та факторів, що впливають на тривалість та ефективність подібних моделей. У цьому есе ми підходимо до обговорення порівняльного аналізу цих моделей з врахуванням досліджень відомих вчених у цій галузі, щоб краще розкрити їхню сутність та динаміку розвитку.

Виклад основного матеріалу. Після завершення наполеонівських воєн у першій половині ХІХ століття в Європі склалася складна політична та соціальна ситуація, яка потребувала нового підходу до забезпечення безпеки на континенті[1]. Звільнення від французького впливу та прагнення запобігти подібним конфліктам у майбутньому стимулювали формування нових політичних структур та міжнародних відносин.

Однією з ключових ініціатив у цьому контексті стала Конгрес віденський 1814-1815 років, який визначив принципи міжнародного порядку в Європі після падіння Наполеона. Конгрес віденський спрямовувався на відновлення

монархічних режимів та відновлення територіальної стабільності, що розглядалося як запорука миру. Відновлення принципу рівноваги сил та утвердження консервативних цінностей були характерними рисами цього періоду. Політичні структури, що виникли після наполеонівських воєн, були в основному базовані на принципах монархічного абсолютизму. Багато європейських країн відновили свої королівства та монархії, спираючись на династії, які були знесені Наполеоном. Дипломатія в той час здебільшого проводилася на рівні військових альянсів та таємних угод між монархіями, спрямованих на підтримку стабільності та збереження сфер впливу[2]. Військова стратегія більшості європейських держав після наполеонівських воєн базувалася на поновленні військово-промислового потенціалу та створенні оборонної інфраструктури, а також на реформах в організації армій з метою підвищення їхньої ефективності.

Незважаючи на те, що модель безпеки після наполеонівських воєн підтримувала стабільність у Європі протягом певного часу, вона також була критикована за свою консервативність та недемократичний характер. Це стало одним з факторів, що спричинило наростання напруги в Європі та згодом вибух Першої світової війни.

Після Першої світової війни в Європі виникла надзвичайно складна ситуація, яка вимагала реформування підходів до забезпечення безпеки на континенті[3]. Завершення війни супроводжувалося не лише руйнацією інфраструктури та людських втрат, але й зміною геополітичного ландшафту та виникненням нових політичних сили. Здебільшого, це стосувалося падіння аустра-угорської, російської, турецької та німецької імперій, а також виникнення нових держав, таких як Польща, Чехословаччина, Латвія, Литва, Естонія та інші. Головними ініціативами після Першої світової війни було створення міжнародних організацій з метою забезпечення колективної безпеки та вирішення міжнародних конфліктів. Однією з найважливіших була Ліга Націй, створена в рамках Версальського договору 1919 року. Ця організація пропонувала механізми міжнародного співробітництва, а також механізми для вирішення спорів та конфліктів між державами. Стратегія збройних конфліктів після Першої світової війни включала у себе реорганізацію армій та військових стратегій багатьох держав. З'явилися нові форми збройних сил, було проведено реформи в організації та тактиці ведення війни[4]. Однак, суттєвим відмінником від попередньої моделі стало зростання інтересу до ідеї колективної безпеки. Ліга Націй намагалася втрутитися у конфлікти та уникнути їх розпалювання через міжнародну дипломатію та арбітраж.

Отже, модель європейської безпеки після Першої світової війни суттєво відрізнялася від попередньої. Вона була спрямована на спільні зусилля держав

для уникнення масових військових конфліктів та вирішення міжнародних спорів за мирними засобами.

На мою думку, спільні риси моделей європейської безпеки після наполеонівських воєн та Першої світової війни відображають загальні принципи та стратегії, які використовувалися в обох моделях для забезпечення стабільності та миру на континенті[5]. Перш за все, обидві моделі спрямовувалися на поновлення міжнародного порядку та зменшення ризику великих військових конфліктів шляхом співробітництва та дипломатії. Це відобразалося у створенні міжнародних організацій, таких як Конгрес віденський та Ліга Націй, які пропонували механізми для вирішення міжнародних конфліктів та забезпечення колективної безпеки. Позитивними аспектами обох моделей було їхнє здатність до розвитку міжнародного співробітництва та вирішення конфліктів за мирними засобами[6]. За участю цих моделей було забезпечено деякий період стабільності в Європі, а також вдало вирішено деякі міжнародні суперечки.

Відмінності між моделями полягають у їхніх підходах до забезпечення безпеки після двох воєн. Модель після наполеонівських воєн більш консервативна та спиралася на дипломатію та військові альянси, тоді як модель після Першої світової війни була більш орієнтована на міжнародне співробітництво та колективну безпеку через створення міжнародних організацій[7]. Негативні аспекти другої моделі включають її недоліки у вирішенні міжнародних конфліктів та недостатню ефективність у протидії збройним агресорам. Також, відсутність ефективних механізмів протидії агресії призвела до короткотривалості цієї моделі, адже вона не змогла запобігти розпалюванню Другої світової війни.

Висновки. Підбиття підсумків порівняльного аналізу свідчить про значущі відмінності та схожості моделей європейської безпеки після наполеонівських воєн та Першої світової війни. Хоча обидві моделі спрямовувалися на забезпечення стабільності та запобігання військовим конфліктам, вони відрізнялися за підходами та ефективністю у досягненні цих цілей. Перша модель, побудована на основі монархічних структур та дипломатичних альянсів, зуміла забезпечити деякий період стабільності, хоча була критикована за свою консервативність. Друга модель, зосереджена на ідеях міжнародного співробітництва та колективної безпеки через створення міжнародних організацій, не змогла уникнути вибуху Другої світової війни через недоліки у механізмах протидії агресії.

Гіпотеза щодо чинників, які сприяли тривалості першої моделі та скороченню другої, може полягати в наступному: перша модель змогла протриматися протягом тривалого часу завдяки стабільності монархічних

структур та відсутності масових міжнаціональних конфліктів, що дозволяло зберігати існуючий порядок. У той час, друга модель була побудована на ідеях нового міжнародного порядку та співробітництва, проте недостатня ефективність механізмів протидії агресії призвела до швидкого руйнування системи безпеки під впливом нових конфліктів та амбіцій міжнаціональних лідерів.

Заклик до подальших досліджень у галузі безпеки та міжнародних відносин є вкрай важливим у контексті розуміння динаміки конфліктів та шляхів досягнення стабільності. Подальші дослідження можуть допомогти розкрити більш детальні аспекти взаємодії держав, ефективності міжнародних організацій та розробки стратегій протидії агресії з метою побудови більш мирного та безпечного світу.

Список використаної літератури

1. Ціватий В. ВІДЕНСЬКИЙ КОНГРЕС 1814–1815 рр.: ІНСТИТУЦІОНАЛЬНИЙ ВЕРДИКТ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПОЛІТИКО ДИПЛОМАТИЧНОГО ТА СУСПІЛЬНО ІСТОРИЧНОГО РОЗВИТКУ. URL: https://shron1.chtyvo.org.ua/Tsivatyi_Viacheslav/Videnskyi_konhres_1814_1815_rr_instytutsionalnyi_verdykt.pdf (дата звернення: 29.04.2024).

2. Ціватий В. Інституціональна історія міжнародних відносин і дипломатично-протокольних практик Європи раннього модерного часу: суспільно-історичне значення віденського конгресу (1814–1815 рр.). *Київський національний університет імені Тараса Шевченка*. URL: <https://istznu.org/index.php/journal/article/download/994/933> (дата звернення: 29.04.2024).

3. Гнатюк М. Безпека та інтеграція: європейський досвід побудови проекту миру. *Language selection / European Commission*. URL: https://ec.europa.eu/programmes/erasmus-plus/project-result-content/8f12342d-263f-4946-8830-7fdeed3bbfba/Book_Gn_3_full.pdf (дата звернення: 29.04.2024).

4. Європейська соціальна політика і моделі соціального партнерства. *Університет менеджменту освіти - Університет менеджменту освіти*. URL: http://umo.edu.ua/images/content/institutes/imp/struktura/kaf_uprav1_proekt/navch_discipl1/РПНД_Європейс_ка_соціал_на_політика.pdf (дата звернення: 29.04.2024).

5. Міжнародна безпека. *Система електронного забезпечення навчання ЗНУ*.

URL: <https://moodle.znu.edu.ua/mod/resource/view.php?id=375907&lang=en> (дата звернення: 29.04.2024).

6. Моделі національної безпеки: досвід для України. | Політичне життя. *Політичне життя*. URL: <https://jpl.donnu.edu.ua/article/view/4014> (дата звернення: 29.04.2024).

7. Теоретичні підходи до розуміння європейської безпеки. *Інститут політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України*. URL: https://ipiend.gov.ua/wp-content/uploads/2018/08/helberg_teoretychni.pdf (дата звернення: 29.04.2024).

Чи можна вважати вбивство в Сараєво причиною Першої світової війни?

Анотація. Це есе аналізує причини та обставини, які призвели до виникнення Першої світової війни з точки зору події, що відбулася у Сараєво - вбивства наслідника трону Австро-Угорщини Франца Фердинанда. Досліджується, чи можна цю конкретну подію вважати причиною або просто приводом до війни, а також як вона вписується у загальний контекст міжнародних відносин у Європі в період перед Першою світовою війною.

Ключові слова: Сараєво, вбивство, Франц Фердинанд, причини Першої світової війни, міжнародні відносини, політичні альянси.

Вступ. Подія у Сараєво 1914 року викликала серію подій, що призвели до Першої світової війни. Хоча вбивство Франца Фердинанда не єдине пояснення війни, воно стало каталізатором політичних та дипломатичних подій, які поглибили напругу між державами Європи і врешті-решт вивели їх на війну. Основне питання полягає в тому, чи можна вважати цю подію причиною війни, або вона лише сприяла вибуху вже існуючих конфліктів та напруженості в міжнародних відносинах.

Виклад основного матеріалу. На початку ХХ століття Європа перебувала у складній політичній та соціальній ситуації, яка створювала ґрунт для конфліктів та напруги між державами[1]. Політичні альянси були складними та хаотичними, заздалегідь встановлюючи лояльність країн у разі виникнення конфлікту. Основними альянсами були Трійця (Франція, росія, Велика Британія) та Центральні сили (Німеччина, Австро-Угорщина, Італія), але з часом їх стабільність та ефективність ставали під сумнів.

Соціальні проблеми, такі як зростання робітничого руху, націоналізм та імперіалістичні амбіції, також призвели до напруги в міжнародних

відносинах[2]. Країни шукали підтримку та захист своїх інтересів, що часто призводило до конфліктів і змагань за вплив у регіоні.

Роль Франца Фердинанда, наслідника трону Австро-Угорщини, була важливою у контексті міжнаціональних суперечностей та політичних альянсів. Його вбивство у Сараєво спричинило напругу між Австро-Угорщиною та Сербією, яка вже була підтримана навколишніми політичними альянсами. Цей інцидент став приводом для реакції австро-угорського уряду та викликав ланцюг подій, що призвів до вибуху Першої світової війни[3]. Таким чином, роль Фердинанда була каталізатором подій, які впливали зі складної політичної та соціальної ситуації в Європі на початку ХХ століття.

Питання, чи можна вважати вбивство у Сараєво причиною війни, є складним і потребує об'єктивного аналізу. Для цього необхідно оцінити, чи відповідає подія в Сараєво критеріям, що визначають причини війни. Перш за все, причини війни зазвичай передбачають певну послідовність подій, що призводять до конфлікту. Вбивство у Сараєво викликало ланцюг реакцій: від ультиматуму Австро-Угорщини до Сербії до загальної мобілізації та військової діяльності різних держав. Таким чином, можна стверджувати, що подія в Сараєво була приводом до війни. Проте, важливо розглянути інші фактори, які також сприяли вибуху війни[4]. Серед них можна вказати імперіалістичні амбіції, націоналізм, складні політичні альянси та загальну напругу в Європі. Такі фактори вже існували до вбивства у Сараєво і поглибилися після нього, що дало поштовх до військового конфлікту. Реакція держав після вбивства також говорить про причини війни. Мобілізація, дипломатичні та військові дії, а також взаємні обвинувачення в агресії свідчать про глибокі конфлікти та напружені відносини між державами.

Отже, вбивство у Сараєво можна розглядати як привід до війни, але не єдиною причиною[5]. Воно стало каталізатором для вибуху конфлікту, який був спричинений складною політичною та соціальною ситуацією в Європі та поглибився через інші фактори.

Поза вбивством у Сараєво існувало численні інші фактори, що сприяли вибуху Першої світової війни.

Політичні альянси грали важливу роль у формуванні конфліктної ситуації в Європі. Альянси, зокрема Трійця та Центральні сили, були створені для захисту та збереження інтересів своїх учасників, але водночас вони сприяли утворенню блоків держав, що збільшувало напругу між ними та змушувало держави стати на сторону свого альянсу навіть у випадку конфлікту, який міг виникнути зовні альянсів. Міжнаціональні конфлікти також мали велике значення[6]. Наприклад, напруженість між Австро-Угорщиною та Сербією, що впливала з різниці в національних інтересах та територіальних претензіях, була однією з причин, що

відіграла свою роль у вибуху війни. Імперіалістичні амбіції також сприяли напруженості в Європі. Конкуренція між державами за колонії та вплив у різних регіонах світу збільшила конфліктність між ними та спричинила розвиток міжнаціональних амбіцій.

Висновки. На мою думку, подія у Сараєво є надзвичайно важливою для розуміння причин Першої світової війни. Вбивство Франца Фердинанда та його дружини Софії не лише викликало безпосередню реакцію Австро-Угорщини та спровокувало послідовні дипломатичні та військові дії, але й виявило глибокі політичні та соціальні проблеми, що існували в Європі того часу. Хоча саме вбивство у Сараєво може бути розглянуте як привід до війни, причиною вибуху конфлікту була складна комбінація факторів, таких як політичні альянси, імперіалістичні амбіції, націоналістичні рухи та міжнаціональні конфлікти. Вбивство Фердинанда лише підсилило існуючу напругу та змусило держави взяти сторону у війні[7].

Щодо моєї позиції, я вважаю, що вбивство у Сараєво було однією з причин вибуху Першої світової війни, але не можна назвати його єдиною причиною. Ця подія була каталізатором, який викликав реакцію на глибоко укоренені конфлікти та проблеми в міжнаціональних відносинах

Список використаної літератури

1. Городня Н. Таємниці історії: трагедія в Сараєві (28 червня 1914 р.) До 90-річчя початку Першої світової війни. *Зеркало недели | Дзеркало тижня | Mirror Weekly*. URL: https://zn.ua/ukr/SOCIUM/taemnutsi_istoriyi_tragediya_v_saraevi_28_chervnya_1914_r_do_90-richchya_pochatku_pershoyi_svitovoyi.html (дата звернення: 29.04.2024).
2. Ніякий не пацифіст: Його вбили 1914 року в Сараєво. *Збруч*. URL: <https://zbruc.eu/node/24951> (дата звернення: 29.04.2024).
3. Постріл, що змінив хід історії – «ПОРОХІВНИЦЯ». «ПОРОХІВНИЦЯ» – *Свої для своїх про своє!*. URL: https://porokhivnytsya.com.ua/2019/06/28/ustril-v-saraievo_28-6-1914/ (дата звернення: 29.04.2024).
4. Сараєвське вбивство 1914 – початок Великої Війни – «ПОРОХІВНИЦЯ». «ПОРОХІВНИЦЯ» – *Свої для своїх про своє!*. URL: https://porokhivnytsya.com.ua/2019/06/28/saraievo-1914_great-war/ (дата звернення: 29.04.2024).
5. Сараєвське вбивство. *www.wikidata.uk-ua.nina.az*. URL: https://www.wikidata.uk-ua.nina.az/Сараєвське_вбивство.html (дата звернення: 29.04.2024).

6. У світі відзначають 100-річчя від вбивства франца фердинанда - BBC news україна. BBC News Україна. URL: https://www.bbc.com/ukrainian/news_in_brief/2014/06/140628_rl_ww1_memorial (дата звернення: 29.04.2024).

7. Gazeta.ua. Перша світова війна почалась після двох пострілів. *Gazeta.ua*. URL: https://gazeta.ua/articles/history/_persha-svitova-vijna-pochalas-pislya-dvoh-postriliv/844532 (дата звернення: 29.04.2024).

Яку роль відіграють і ймовірно відіграватимуть регіони в структурах управління Європейського Союзу?

Анотація. У цьому есе досліджується роль регіонів у структурах управління Європейським Союзом (ЄС). Розглядаються механізми, які забезпечують участь регіонів у прийнятті рішень в ЄС, зокрема роль Комітету регіонів, представництво в Європарламенті та Єврокомісарів. Досліджується важливість участі регіонів у формуванні політики ЄС для забезпечення сталого розвитку та соціального прогресу.

Ключові слова: Регіони, управління, Європейський Союз, представництво, участь, політика, механізми, демократія.

Вступ. Управління Європейським Союзом (ЄС) є складною та динамічною системою, яка враховує інтереси різних структур та рівнів влади. Одним із ключових аспектів цієї системи є роль регіонів у формуванні та реалізації політики ЄС. Регіони, як складові частини країн-членів ЄС, відіграють значну роль у розвитку та впровадженні різноманітних програм та ініціатив. У цьому есе розглянемо роль регіонів у структурах управління ЄС, розглянемо механізми їх участі у прийнятті рішень та проаналізуємо важливість їхньої участі у формуванні політики Європейського Союзу.

Виклад основного матеріалу. Регіони відіграють значну роль у структурах управління Європейським Союзом (ЄС), що відображається через кілька важливих механізмів і органів, призначених для забезпечення їхньої участі та представництва в рішеннях ЄС.

Комітет регіонів є одним із ключових органів ЄС, який представляє інтереси регіонів та місцевих органів влади[1]. Створений у 1994 році, цей консультативний орган складається з представників регіонів та міст з усієї Європи. Комітет регіонів надає консультації щодо різноманітних аспектів регіональної політики та соціально-економічного розвитку. Він має право висловлювати свої думки та рекомендації стосовно законодавчих і програмних ініціатив ЄС, що мають вплив на регіони. Участь регіонів у Європейському

Парламенті є ще одним важливим аспектом їхньої ролі в управлінні ЄС. Депутати до Європарламенту обираються громадянами кожної країни-члена, і вони можуть представляти інтереси конкретних регіонів[2]. Це забезпечує пряму участь регіонів у законодавчому процесі ЄС та дає можливість висловлювати їхні погляди та думки на відповідних рішеннях. Роль регіональних представників у Європейській Комісії також важлива. Єврокомісари, що є членами Європейської Комісії, можуть бути делеговані з різних країн-членів ЄС та представляти їхні інтереси. Кожен єврокомісар має певний портфель відповідальності, і вони розробляють політику та ініціативи, які мають вплив на регіональний розвиток та благополуччя.

Вплив регіонів на прийняття рішень в Європейському Союзі (ЄС) виявляється через різноманітні механізми регіональної політики та співпраці між регіонами. Регіональна політика та фонди ЄС є одним з ключових інструментів, які забезпечують вплив регіонів на прийняття рішень в ЄС. Ці фонди спрямовані на підтримку регіонального розвитку, зменшення економічних та соціальних відмінностей між регіонами та сприяння сталому зростанню[3]. Регіони можуть скористатися цими фондами для реалізації проектів інфраструктури, розвитку підприємництва, освіти, охорони здоров'я та інших сфер, що сприяють їхньому соціальному та економічному розвитку. Через участь у програмах та проектах, які фінансуються фондами ЄС, регіони можуть впливати на призначення коштів та розробку політики, спрямованої на вирішення їхніх конкретних проблем.

Ініціативи та програми співпраці між регіонами є ще одним засобом, за допомогою якого регіони впливають на рішення в ЄС. Співпраця між регіонами дозволяє обмінюватися досвідом, найкращими практиками та інноваціями, спільно вирішувати спільні проблеми та розробляти спільні стратегії розвитку[4]. Ці ініціативи можуть бути ініційовані як самими регіонами, так і Європейською Комісією, і вони дозволяють регіонам активно впливати на формування політики ЄС в області регіонального розвитку, економіки, транспорту, енергетики та інших сфер.

Висновки. Майбутня роль регіонів у Європейському Союзі (ЄС) буде визначатися розвитком децентралізованих механізмів управління та їхньою участю у реалізації стратегій сталого розвитку.

Розвиток децентралізованих механізмів управління є важливим аспектом майбутньої ролі регіонів у ЄС. Децентралізація управління передбачає перенесення повноважень та відповідальності з центрального рівня на місцевий та регіональний рівні. Це дозволить регіонам бути більш автономними у вирішенні своїх проблем та прийнятті рішень, які відповідають їхнім унікальним потребам та характеристикам. Розвиток децентралізованих

механізмів управління також сприятиме підвищенню ефективності та гнучкості системи управління ЄС, що відповідає сучасним вимогам глобалізації та розвитку інформаційних технологій.

Регіони також матимуть важливу роль у реалізації стратегій сталого розвитку в майбутньому. Сталість розвитку стає все більш актуальною проблемою у світі, і ЄС активно розвиває стратегії та програми, спрямовані на досягнення цієї мети[5]. Регіони, завдяки своїм унікальним географічним, екологічним та економічним характеристикам, можуть вносити значний вклад у реалізацію цих стратегій. Вони можуть розробляти та впроваджувати інноваційні підходи до енергоефективності, відновлюваної енергетики, екологічного землекористування та інших аспектів сталого розвитку.

У цілому, моя думка полягає в тому, що майбутня роль регіонів у Європейському Союзі буде спрямована на зміцнення їхнього впливу та участі у прийнятті рішень, а також на сприяння сталому та збалансованому розвитку на місцевому та регіональному рівнях.

Список використаних джерел

1. Глуха В. В. Принципи «європейського регіоналізму» в організації системи державного управління України. *НУЦЗУ, м. Харків*. URL: <http://repositsc.nuczu.edu.ua/bitstream/123456789/525/1/16.PDF> (дата звернення: 29.04.2024).
2. Європейські стандарти місцевого самоврядування та регіональна політика ЄС. *Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна*. URL: <https://law.karazin.ua/resources/doks/jm11-eu-201920.pdf> (дата звернення: 29.04.2024).
3. Небава М. І. Ткачук Л. М. Управління регіональним розвитком. *Електронний навчальний посібник*. URL: https://web.posibnyku.vntu.edu.ua/fmib/25nebava_upravlinnya_regionalnym_rozvytkom/3_4.html (дата звернення: 29.04.2024).
4. Регіональна політика європейського союзу. *КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЕКОНОМІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ імені ВАДИМА ГЕТЬМАНА*. URL: <https://core.ac.uk/download/pdf/78513626.pdf> (дата звернення: 29.04.2024).
5. Регіональна політика та структурні фонди єс. *Головна - Факультет міжнародних відносин*. URL: <https://intrel.lnu.edu.ua/wp-content/uploads/2016/09/Регіональна-політика-і-структурні-фонди-ЄС.pdf> (дата звернення: 29.04.2024).

Проаналізуйте динаміку змін у настроях українців щодо вступу країни до НАТО за останні 10-15 років. Як на вашу думку, такі зміни є наслідком внутрішніх процесів в Україні, чи вони головним чином відображають вплив зовнішніх факторів?

За останні роки Україна пройшла багато політичних, економічних та соціальних трансформацій, що вплинули на думку українців щодо вступу до НАТО. Після здобуття незалежності Україна почала будувати відносини з НАТО і питання про вступ до військово-політичного блоку часто викликало напружені політичні обговорення в різний період часу. Думки українців щодо вступу до НАТО різноманітні та можуть залежати від різних чинників, таких як політичні переконання, сприйняття національної безпеки та досвід попередніх конфліктів. Сьогодні думка українців щодо вступу до військового блоку є важливим чинником, який впливає на політичні рішення у країні.

Динаміку змін настроїв українців щодо вступу країни до НАТО за останні 14 років можна поділити на наступні періоди:

1. Період 2010-2014 років. Політика президента Віктора Януковича щодо вступу до НАТО була досить неоднозначною. Янукович висував ідею розвитку відносин із Росією та одночасного прагнення до євроінтеграції, що включав можливий вступ до НАТО. Результати опитування українців щодо членства України до НАТО за 2010-2014 роки показали найбільші відсотки проти вступу до воєнного блоку за весь період взаємостосунків від 2002 року – це 64-68% [1]. Протягом цього періоду велика частина українців відчувала певну недовіру щодо можливості вступу до НАТО. Однією з причин може бути спільний історичний, культурний та мовний зв'язок України з Росією, що призводило до сприйняття Росії як близького партнера.

2. Період 2014-2022 років. Після анексії Криму та початку подій на сході підтримка членства в НАТО зросла у понад 2,5 рази: у вересні 2014 року 47,8% українців виступали за вступ до організації, 32,4% – були проти [1]. Це створило велику небезпеку для країни та підвищило рівень свідомості щодо потенційних загроз з боку Росії. У 2014 році нова влада на чолі з Порошенком скасувала позаблоковий статус України, запроваджений Януковичем. У політиці знову згадали про виконання умов для вступу до НАТО. Петро Порошенко відмітив, що обговорювати членство можна буде лише після референдуму та не раніше, ніж за 6-7 років [2]. Поступово підтримка вступу до НАТО почала падати після підписання Мінських угод, що створило сподівання на врегулювання конфлікту на сході України та можливість встановлення миру.

Вже з 2020 року поступово підтримка ідеї союзу з військовим блоком почала знову зростати після приходу президента Володимира Зеленського. Він продовжив підтримувати інтеграцію України до НАТО та активно виступав за реформи в армії та в інших сферах. Під впливом активної підтримки Зеленського та підсилення загрози з боку Росії, думка українців щодо вступу до НАТО продовжила змінюватися. Більшість українців почали розглядувати членство в альянсі як стратегічний крок для забезпечення безпеки країни та захисту від зовнішньої агресії.

3. Період 2022-2024 років. Після початку повномасштабної війни з Росією у 2022 році абсолютна більшість українців (89%) хотіли бачити Україну у складі НАТО, причому у всіх регіонах абсолютна більшість підтримує такий крок: від 79% на сході до 93% на заході країни. Більшість українців зараз висловлюють підтримку членства в НАТО натомість "гарантіям безпеки". У травні 2022 року лише 39% опитаних були за вступ до НАТО, а 42% вважали прийнятними "гарантії безпеки". Проте до травня 2023 року ситуація змінилася: підтримка членства в НАТО зросла до 58%, тоді як підтримка "гарантій безпеки" знизилася до 29% [3]. Це свідчить про те, що в умовах загострення конфлікту та загрози з боку Росії, українці все більше віддають перевагу членству в НАТО як найбільш ефективному шляху забезпечення безпеки країни.

На основі цих даних та статистики можна зробити висновок, що в основному динаміка зміни настроїв українців щодо вступу до НАТО залежить від зовнішніх факторів, таких як гостра загроза з боку Росії та початок повномасштабної війни. Коли виникала загроза з боку Росії, то відсоток тих, хто підтримує вступ до альянсу, помітно піднімався. Українці реагують на конкретні події та загрози для своєї країни, що призводить до зміни їх поглядів та підтримки ідеї вступу до НАТО. Також слід зазначити, що внутрішні події в Україні, наприклад як Революція гідності у 2014 році, відіграли неабияку роль у формуванні настроїв українців стосовно вступу до НАТО. Ці внутрішні процеси викликали прагнення до змін та покращень у країні, а членство в НАТО може сприяти змінам найкраще, забезпечуючи безпеку, стабільність та підтримку з боку західних країн.

Список використаної літератури

1. Як змінювалося ставлення українців до членства в НАТО. URL: <https://www.slovoidilo.ua/2022/10/03/infografika/suspilstvo/yak-zminyuvalosya-stavlennya-ukrayincziv-chlenstva-nato>
2. Довга дорога до НАТО. Скільки вона тривала для інших і якою буде для України. URL: <https://www.bbc.com/ukrainian/articles/c51350z8mgzo>

3. Підтримують вступ до НАТО 89% українців - соціопитування КМІС.
URL: <https://interfax.com.ua/news/general/921898.html>

Чи можна вважати вбивство в Сараєво причиною Першої світової війни? Обґрунтуйте свою думку

На початку ХХ століття світ знаходився в періоді великих змін і напруженостей, які відобразилися на політичних, економічних, соціальних та технологічних сферах. Багато країн були захоплені імперіалістичними амбіціями, що призвели до збільшення їхнього впливу у світі, але також націоналістичні рухи відзначалися активністю в боротьбі за національні права та незалежність.

Перед тим як відповісти на запитання «Чи можна вважати вбивство в Сараєво причиною Першої світової війни?» насамперед слід проаналізувати основні передумови Першої світової війни. Серед основних причин початку війни можна віднести наступні події у світі:

1. Конфлікти між альянсами. Протягом ХІХ століття ворогуючі держави Європи утворювали альянси. Німеччина, Австро-Угорщина та Італія уклали Троїстий союз, а Велика Британія, Франція і Росія утворили Троїсту Антанту. Політична нестабільність і конкуренція загрожували цим союзам (Італія, наприклад, зрештою вступила в Першу світову війну проти Німеччини та Австро-Угорщини)[1]. Утворення альянсів створювало складні політичні зв'язки між країнами і встановлювало певні обов'язки щодо взаємодопомоги у разі воєнного конфлікту. Проте ця система альянсів також збільшувала ризик загальної війни, оскільки будь-який конфлікт між двома або більше державами міг легко привести до масштабної війни через залучення союзників.

2. Сербський націоналізм. Слов'янський націоналізм був найсильнішим у Сербії, де він значно піднявся наприкінці ХІХ та на початку ХХ століть. Після анексії Віднем Боснії та Герцеговини, молоді серби приєдналися до радикальних націоналістичних груп, таких як «Чорна рука» (Crna Ruka). Ці групи сподівалися вигнати Австро-Угорщину з Балкан і створити «Велику Сербію», єдину державу для всіх слов'янських народів [2]. Це демонструє не лише прагнення сербського народу до національної самостійності, але й глибокі націоналістичні та імперські амбіції, які були поширені в той час по всій Європі. Націоналізм в Сербії викликав серйозні геополітичні конфлікти, які мали руйнівні наслідки для всього світу у вигляді Першої світової війни. Вже потім група, яка складалася переважно з молодих

радикалів, була звинувачена у вбивстві спадкоємця австрійського престолу Франца Фердинанда в Сараєво.

3. Імпералізм. На момент Першої світової війни майже весь африканський континент був колонізований Великою Британією, Францією, Німеччиною, Італією, Бельгією, Іспанією та Португалією. Європейські імперії використовували колонізацію для експлуатації примусової праці та ресурсів, а також для підвищення свого впливу. Це сприяло створенню конкурентного середовища, де імперії сприймали одна одну як конкурентів [3]. Боротьба за контроль над колоніями створила напруженість та ворожість серед європейських держав. Імперіалістичні амбіції сприяли створенню агресивної атмосфери серед європейських держав, де кожна з них прагнула збільшити свою впливовість та здобути перевагу над іншими.

Останньою краплею, що призвела до початку Першої світової війни стало вбивство Франца Фердинанда. 28 червня 1914 року в Сараєво 19-річний студент Гаврило Принцип убив спадкоємця австро-угорського престолу ерцгерцога Франца Фердинанда і його дружину герцогиню Софію Гогенберг [4]. Австро-Угорщина вважала Сербію співучасником у замаху та висунула їй серію вимог, що ставили під загрозу суверенітет Сербії. Відмова Сербії від цих вимог призвела до оголошення Австро-Угорщиною війни Сербії 28 липня 1914 року.

Отже, вбивство ерцгерцога Франца Фердинанда у Сараєво було краплею, що призвела до початку Першої світової війни. Проте цей вчинок був лише приводом для війни, а не основною причиною. Основними факторами та передумовами був конфлікт між альянсами, імперські амбіції та націоналістичні рухи. Щодо запитання «Чи можна вважати вбивство в Сараєво причиною Першої світової війни?», відповідь полягає у врахуванні ролі цієї події у послідовному ланцюжку подій, що призвели до війни. Вбивство Франца Фердинанда спровокувало відкрите протистояння між Австро-Угорщиною та Сербією, але було лише однією зі складових суми політичних та соціальних факторів, які загострилися та сприяли вибуху війни. Таким чином, вбивство у Сараєво можна розглядати як спусковий гачок, але не основну причину Першої світової війни.

Список використаної літератури

1. Causes and Effects of World War I. URL: <https://www.britannica.com/summary/Causes-and-Effects-of-World-War-I>
2. NATIONALISM AS A CAUSE OF WORLD WAR I. URL: <https://alphahistory.com/worldwar1/nationalism/>
3. How Imperialism Set the Stage for World War I. URL: <https://www.history.com/news/imperialism-causes-world-war-i>

Проаналізуйте та обґрунтуйте, що ми маємо на увазі під «регіоном» і «регіоналізмом»?

Поняття регіону та регіоналізму становлять ключові аспекти сучасного глобалізованого світу, де регіональні взаємодії та ідентичності відіграють важливу роль у формуванні економічних, політичних та культурних структур. Перед тим як проаналізувати ці терміни, важливо визначити їхні змістові характеристики та контекстуальне значення.

Поняття «регіон» можна трактувати як певну територію з притаманними їй природно-географічними характеристиками і, виходячи з них, специфічною спрямованістю розвитку продуктивних сил [1]. Специфічні природно-географічні умови кожного регіону можуть впливати на спрямованість розвитку його продуктивних сил. Наприклад, регіони з багатими природними ресурсами, такими як нафта, газ, мінерали або плодородні ґрунти, можуть спеціалізуватися на виробництві відповідних товарів. Тим часом, регіони з відсутністю цих ресурсів можуть шукати інші шляхи розвитку, наприклад, розвиток високотехнологічних галузей або послугового сектору.

Крім того, концепція регіону також включає в себе економічні, соціальні та політичні взаємозв'язки між різними територіями в межах цього обмеженого простору. З економічної точки зору під регіоном розуміють частину території, де існує система зв'язку між господарськими суб'єктами, підсистему всього соціально-економічного комплексу країни, складний територіально-економічний комплекс зі своєю структурою зв'язку із зовнішнім і внутрішнім середовищем [2]. Економічний розвиток регіону часто визначається співробітництвом між підприємствами та установами, а також заходами влади щодо створення сприятливих умов для бізнесу, інновацій та розвитку людського капіталу. Ефективне управління регіональними ресурсами та сприяння співпраці між учасниками економічного процесу може сприяти створенню конкурентоспроможного та стійкого економічного середовища.

Регіоналізм відіграє важливу роль у сучасній глобальній економіці, забезпечуючи більш ефективне використання ресурсів та стимулюючи економічний зріст. Економічний регіоналізм описує створення політичних та економічних угод між країнами, географічно близькими один до одного. Ці угоди спрямовані на посилення економічного співробітництва, зростання та розвитку в межах географічного регіону [3]. Такі інтеграційні ініціативи дозволяють країнам знижувати торговельні бар'єри, спільно розвивати

інфраструктуру та економічні проекти, що сприяє зростанню конкурентоспроможності регіону в цілому. Прикладами економічного регіоналізму можуть бути такі організації, як Європейський союз, НАФТА, АСЕАН та Меркосур. Ці регіональні блоки об'єднують країни з метою спільного економічного розвитку та зміцнення політичного співробітництва. Разом з тим, економічний регіоналізм може стати інструментом для вирішення спільних проблем, таких як збалансоване регіональне розвиток, боротьба зі зміною клімату та вирішення економічних криз.

При цьому регіоналізм може мати як позитивні, так і негативні аспекти. З одного боку, регіоналізм може мати позитивний вплив, сприяючи розвитку різноманітності та підтримці культурної спадщини. Коли регіони відчувають себе визнаними та автономними, вони мають можливість розвивати та зберігати свою унікальну культурну ідентичність. Це може включати підтримку мов, традицій, обрядів, мистецтва та інших аспектів культурного життя, які відображають специфіку кожного регіону. Такий регіоналізм сприяє культурній різноманітності та сприяє збереженню культурної спадщини для майбутніх поколінь. З іншого боку, регіоналізм може викликати конфлікти між різними регіонами та суперечності з центральною владою. Це може бути пов'язано з економічними питаннями, розподілом ресурсів, політичними правами чи іншими аспектами.

Отже, у сучасному світі терміни «регіон» і «регіоналізм» відіграють важливу роль у формуванні економічних, політичних та культурних структур. Поняття «регіон» описує території з унікальними природно-географічними характеристиками, які визначають спрямованість розвитку та взаємозв'язки між ними. Регіоналізм, у свою чергу, сприяє ефективному використанню ресурсів та стимулює економічний зріст через політичні та економічні угоди між країнами, що спрямовані на зміцнення економічного співробітництва. Незважаючи на позитивні аспекти, регіоналізм може також породжувати конфлікти між регіонами та центральною владою. Таким чином, розуміння та управління регіонами та регіоналізмом важливі для підтримки культурної різноманітності та стабільності у сучасному світі.

Список використаної літератури

1. ПІДХОДИ ДО ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ «РЕГІОН» В СУЧАСНИХ УМОВАХ. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=1201>
2. ПОЛІВАРІАНТНІСТЬ ПОНЯТТЯ «РЕГІОН». URL: http://www.visnyk-econom.uzhnu.uz.ua/archive/14_2_2017ua/4.pdf
3. Economic Regionalism. URL: <https://www.studysmarter.co.uk/explanations/politics/world-politics/economic-regionalism/>

Оцінка ефективності санкцій, які ЄС запровадив проти росії. Що негативно позначається на цій ефективності?

У зв'язку з повномасштабним вторгненням Росії на територію України у 2022 році, Європейський Союз запровадив ряд санкцій проти країни-агресора. Станом на сьогодні було схвалено 13 пакетів санкцій, які спрямовані на досягнення наступних цілей:

- обмеження здатності Кремля фінансувати війну;
- накладення помітних економічних і політичних витрат на російську політичну еліту;
- позбавлення Росії економічної опори [1].

Таким чином, санкції ЄС націлені на завдання прямих витрат Росії, а також пошкодження промислової та економічної здатності країни вести війну.

Варто звернути увагу на те, що в рамках економічних санкцій проти РФ багато стосуються саме імпорту та експорту по відношенню до країни. За даними Європейської комісії, з лютого 2022 року ЄС заборонив експортувати до Росії товарів на суму понад 43,9 млрд євро, а також імпортувати з країни товарів на суму 91,2 млрд євро. Це означає, що в порівнянні з обсягами експорту та імпорту в 2021 році зараз під санкції потрапляє 49% експорту та 58% імпорту [2]. Крім того, важливо зауважити, що економічні санкції також стосуються нафти, на якій тримається значна частина державного бюджету країни-агресора. У червні 2022 року Рада ухвалила шостий пакет санкцій, який, серед іншого, забороняє купівлю, імпорт і транспортування морської нафти та деяких нафтопродуктів із Росії до ЄС. Обмеження застосовуються з 5 грудня 2022 року для сирої нафти та з 5 лютого 2023 року для інших продуктів переробки нафти. Крім того, був встановлений ціновий ліміт на нафту та нафтопродукти:

- 60 доларів за барель сирої нафти;
- 45 доларів за барель для нафтопродуктів зі знижкою;
- 100 доларів за барель для преміальних нафтопродуктів [2].

Таке рішення було прийнято з метою обмеження зростання цін, а також воно мало різко скоротити доходи, які Росія отримує від нафти. Варто зауважити, що це дійсно завдало неабиякої шкоди РФ.

Ще однією важливою санкцією була заборона SWIFT для російських банків. Заборона не дозволяє десяти російським банкам здійснювати міжнародні платежі з використанням SWIFT. Таким чином, вони не можуть отримувати іноземну валюту та переводити активи за кордон. Це рішення має негативні наслідки для економіки Росії.

Загалом, на початку повномасштабного вторгнення, при запровадженні санкцій, Європейський Союз передбачав, що у результаті економіка РФ швидко загине, але цього не сталося. Звісно, введенні обмеження мали певний вплив на країну-агресора, але, на жаль, на сьогоднішній день вони поступово втрачають свою ефективність за рядом причин.

Санкції Європейського Союзу проти Росії мають певні недоліки та лазівки, якими й скористувалася країна.

Перш за все, розглянемо експортні обмеження цін на нафту, вони не мають механізму примусу, через що, на сьогоднішній день, РФ продає нафту дорожче ніж 60 доларів за барель, наразі ціна перевищила 70 доларів за барель [3]. Ще однією лазівкою стосовно заборони імпорту нафти є відносини Росії з не європейськими країнами. Наприклад, Індія закуповує великі обсяги російської нафти за низькою ціною. Після обробки ці матеріали можуть бути продані без будь-яких обмежень у країнах ЄС. Таким чином, нафта продовжує приносити мільярди доларів країні-агресору.

Ще одна лазівка негативно вплинув на санкцію щодо заборони SWIFT для російських банків. Це обмеження не стосувалося банків, які проводять енергетичні операції, через що деякі банки зберегли доступ до SWIFT та зараз мають змогу проводити міжнародні банківські операції без будь-яких обмежень. Крім того, Росія завчасно підготувалася до відключення SWIFT та створила власну банківську систему платежів «Мир» [4].

Звісно, це не всі лазівки, які РФ знайшла для обходження санкцій, їх доволі багато та необхідно запроваджувати міри щодо їх усунення. Але, крім недоліків самих обмежень, негативний вплив на їх ефективність також здійснює залежність країн Європейського Союзу від Росії.

Знову ж таки, якщо розглядати санкції, що стосуються нафти. Такі країни як Словаччина, Чехія, Австрія та Угорщина користувалися російською нафтою до 2024 року. Щодо російського газу, то ця ситуація ще більш складна зі сторони європейських країн. ЄС не готовий повністю відмовитися від імпорту газу з країни-агресора, через що РФ і надалі отримує величезні кошти для підтримання війни.

Підходячи до підсумку, при запровадженні санкцій проти Росії, Європейський Союз мав на меті значно погіршити економічне, промислове та політичне становище всередині країни-агресора. Звісно, такі дії дали певні результати, але з часом РФ знаходить все більше обхідних стратегій та пристосовується до змін. Крім того, країни ЄС також у деякій мірі страждають від впроваджених обмежень, можливо, через що й ставляться до санкцій більш лояльно, ніж вимагають громадяни України. Таким чином, санкції втрачають свою ефективність. Якщо приділити увагу тому, як забезпечити більшу

ефективність санкцій Європейського Союзу проти країни-агресора, то необхідно постійно вдосконалювати їх, усуваючи недоліки та враховуючи потенційні лазівки для Росії, а також негативні наслідки на економіку та політику європейських країн.

Список використаних джерел

1. Санкції, запроваджені ЄС щодо Росії через вторгнення в Україну. URL: https://eu-solidarity-ukraine.ec.europa.eu/eu-sanctions-against-russia-following-invasion-ukraine_uk
2. EU sanctions against Russia explained. URL: <https://www.consilium.europa.eu/en/policies/sanctions/restrictive-measures-against-russia-over-ukraine/sanctions-against-russia-explained/#:~:text=Due%20to%20the%20ban%20on,share%20of%20Russia's%20for eign%20reserves.>
3. Санкції не діють: цінові обмеження російської нафти фактично провалилися. URL: <https://www.unian.ua/economics/energetics/sankciji-proti-rosiji-cinovi-obmezheniya-na-naftu-ne-diyut-12475284.html>
4. Що заважає ефективності західних санкцій проти росії. URL: <https://cpd.gov.ua/main/shho-zavazhaye-efektyvnosti-zahidnyh-sankcij-proty-rosiyi/>

У чому особливості сучасного міжнародного тероризму?

На сьогоднішній день міжнародний тероризм є однією з наймасштабніших загроз світовій безпеці. Він став проблемою не лише для країн з політичними, національними або релігійними конфліктами, але й для тих країн, які традиційно вважалися безпечними.

Загалом, тероризм доволі обширне поняття, яке має понад сто різних визначень. Але в широкому сенсі, він передбачає свідоме, цілеспрямоване використання або загрозу застосування насильства до великих груп людей заради досягнення політичних, релігійних або ідеологічних цілей. Крім того, важливо зазначити, що тероризм є способом боротьби тих, хто не має владних повноважень.

Щодо міжнародного тероризму, то це специфічна форма тероризму, що виникла як наслідок глобалізації в кінці 1960-х років та отримала досить вагомий розвиток у кінці ХХ – початку ХХІ століття [1]. На даний момент не існує загальноприйнятого визначення цього поняття, але загалом, міжнародний тероризм можна трактувати, як кримінальний злочин міжнародного характеру, об'єктом посягання якого є стабільність міжнародних відносин, територіальна

цілісність, суспільна безпека, життя, здоров'я і майно людей, їхні права та законні інтереси. Однією з основних цілей міжнародних терористів є залякування, створення атмосфери страху та невпевненості серед населення.

Також варто зазначити, що міжнародний тероризм кваліфікують як кримінальний міжнародний злочин у наступних випадках:

- злочин скоєно за межами країн, де терорист і жертва є громадянами;
- терористичний акт спрямований проти осіб, які користуються міжнародним захистом;
- підготовка до злочину відбувається в одній країні, а сам терористичний акт здійснюється на території іншої держави;
- після терористичного акту злочинець переховується в іншій країні, та виникає питання щодо його видачі;
- цілі, які переслідують терористи, несуть загрозу декільком країнам або міжнародним організаціям;
- фінансування терористичного акту надходить з іншої держави [2].

Переходячи до особливостей сучасного міжнародного тероризму, слід наголосити, що саме терористичні акти у США 11 вересня 2001 року спричинили кардинальні зміни характеру загроз міжнародній безпеці, продемонструвавши можливість ураження значної кількості людей та об'єктів без застосування традиційної зброї. Вони використовували такі засоби, як: викрадений літак, комп'ютерні мережі, банківська та поштова система, засоби масової інформації, тобто те, що не підходить під визначення «зброя» у загальноприйнятому значенні [3]. Згадані вище терористичні акти дали поштовх для розвитку нової фази міжнародного тероризму, тенденції якої буде розглянуто далі.

Однією із ключових особливостей саме сучасного міжнародного тероризму є використання угрупованнями релігії як виправдання чи мотивацію своєї діяльності. Наприклад, організації «Аль-Каїда», «Ісламська держава» та «Талібан» позиціонують себе як релігійні, однак водночас вони мають чіткі політичні цілі, головна з яких – тут і зараз створити власну державу. Крім того, у сучасному міжнародному тероризмі існує така особливість, як створення і поширення релігійних ідеологій, які виправдовують насильство, підтримку та поширення ідеї священної війни, а також активне використання радикальних настроїв у різних конфліктах, політичних кризах тощо.

З вищесказаного випливає наступна особливість сучасного міжнародного тероризму – це створення «терористичних напівдержав». Терористична напівдержава – це організація, яка контролює частину існуючої держави, та водночас продовжує терористичні напади як на громадян цієї держави, так і на громадян інших держав [4]. Яскравими представниками терористичних

напівдержав є «Аль-Каїда», «Ісламська держава», «Талібан» та «Боко харам». Тероризм для них є лише одним з інструментів захоплення та утримання контролю над певною територією і подальшого формування на ній власної держави.

Ще однією особливістю сучасного міжнародного тероризму є його державна підтримка. Деякі країни, замість боротьби з терористичними організаціями, виступають їхніми союзниками або спонсорами. Така підтримка може включати фінансування, надання притулку злочинцям та безпосередню військову підтримку. Це явище зазвичай обумовлене геополітичними інтересами держави спонсору тероризму, внутрішньополітичними чинниками або ідеологічними спільнотами. Одним з прикладів є ситуація з Талібаном у Афганістані. Підтримка з боку Пакистану та інших країн сприяла зміцненню Талібану та його військових операцій.

Професіоналізація, воєнізація та технологізація діяльності терористичних угруповань також є важливою особливістю сучасного міжнародного тероризму. Терористичні групи все частіше вдаються до професійних військових тактик та стратегій, використовуючи військову техніку та спеціально навчену кадрову базу. Крім того, спостерігається зростання технологічного рівня терористичних операцій, зокрема використання вибухових пристроїв, дронів, кібератак та інших сучасних засобів. Це дозволяє їм наносити більш точні та ефективні удари, збільшуючи масштаб та наслідки терористичних актів.

Варто згадати й про масштабність та розширення географічного ареалу здійснення терористичних атак, як про наступну особливість. За останні десятиліття спостерігається значний зріст кількості терористичних актів та їх поширення на різні країни світу. Наприклад, якщо поглянути на кількість терактів у світі, то видно, що починаючи з 2011 року вона різко зросла. Тобто, в 2008 році у світі було скоєно 4795 атак, а в 2011 вже 5013, в 2012 – 8500 атак. 2014 рік став піковим, тоді було скоєно 16860 терактів [4]. Терористичні організації відступають від традиційних методів та стратегій і діють все більш амбіційно та масштабно. Розширення географічного ареалу терористичних актів також пов'язане з розвитком технологій та засобів комунікації. Інтернет та соціальні мережі надають терористам можливість легко зв'язуватися, планувати та виконувати свої дії, навіть якщо вони знаходяться у віддалених регіонах. Прикладом є такі організації як «Ісламська держава» та «Аль-Каїда», вони здатні координувати атаки на різних континентах, використовуючи для цього свою глобальну мережу зв'язків та ресурсів. Їхня здатність впливати на події в різних куточках світу створює загрозу для безпеки всіх країн.

Отже, як висновок, у сучасному світі міжнародний тероризм став складнішим та більш небезпечним явищем, порівняно з минулими епохами.

Наразі він представляє серйозну загрозу для світової безпеки та стабільності. А особливості, які набуває міжнародний тероризм сьогодні, свідчать про те, що проблема тільки загострюється з кожним днем. Таким чином, якщо розглядати протистояння міжнародному тероризму, то варто зосередитись на розвитку комплексних підходів, що враховують політичні, економічні та соціальні аспекти проблеми, адже простими діями неможливо подолати небезпеку такого масштабу.

Список використаної літератури

1. Тероризм. URL: <https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A2%D0%B5%D1%80%D0%BE%D1%80%D0>.
2. Міжнародний тероризм. URL: https://vue.gov.ua/%D0%9C%D1%96%D0%B6%D0%BD%D0%B0%D1%80%D0%BE%D0%B4%D0%BD%D0%B8%D0%B9_%D1%82%D0%B5%D1%80%D0%BE%D1%80%D0%B8%D0%B7%D0%BC
3. Сутність сучасного тероризму і його основні характеристики. URL: <http://www.personal.in.ua/article.php?ida=21>
4. Сучасний тероризм: напівдержави, вовки-одинки та атаки смертників. URL: <https://tyzhden.ua/suchasnyj-teroryzm-napivderzhavy-vovky-odynaky-ta-ataky-smertnykiv/>

Яким чином можна стимулювати енергоефективність та зменшення споживання енергії в Європі?

У зв'язку зі зростаючими екологічними проблемами та зменшенням запасів природних ресурсів, питання енергоефективності та зменшення споживання енергії стає дедалі важливішим. Європейський Союз вже давно веде активну політику в цьому напрямі, проте саме вторгнення РФ в Україну в 2022 році, яке спричинило загострення енергетичної кризи в Європі, стимулювало країни ЄС ще більше замислитись над якнайшвидшим переходом на чисту енергію.

Європейський Союз має доволі амбітні цілі щодо енергоефективності та зменшення споживання енергії. 25 липня 2023 року ЄС офіційно завершив законодавчий процес, який стосувався посилення Директиви з енергоефективності. В свою чергу, оновлене законодавство набуло чинності в країнах ЄС 10 жовтня 2023 року. Наведена Директива запроваджує принцип «енергоефективність перш за все» та включає в себе таку обов'язкову ціль, як

скорочення кінцевого споживання енергії в країнах ЄС на 11,7% до 2030 року, відносно базового сценарію 2020 року [1].

Для досягнення цієї цілі європейські країни вживають різноманітні заходи, зокрема підвищення енергоефективності будівель, нова система маркування продуктів, мобілізація фінансування для інвестицій в енергоефективність та вдосконалення систем опалення та охолодження [2].

Отже, можна зрозуміти, що Європейський Союз приймає доволі рішучі заходи для покращення енергоефективності та зменшення споживання енергії в країнах Європи. Але, все ж таки, яким чином можна стимулювати країни притримуватись нових стандартів щодо енергії, та як це робить ЄС?

Одним із ключових способів стимулювання, звісно, є прийняття відповідного законодавства. Як було згадано раніше, Європейський Союз прийняв ряд директив, що стимулюють зменшення енергоспоживання, однією з яких є й Директива з енергоефективності. Подібні документи встановлюють стандарти та вимоги до енергоефективності, чим спонукають підприємства та громадян використовувати більш енергоефективні технології та продукти. Крім того, прийняття законодавства створює стабільну та передбачувану правову основу для розвитку ринку енергоефективних технологій.

Також важливо згадати, що країни ЄС зобов'язані розробляти національні плани дій з енергоефективності, в яких вказуються конкретні заходи та цілі щодо зменшення споживання енергії. Створення таких планів змушує країни ЄС активно працювати над зменшенням енергоспоживання та впровадженням нових енергоефективних рішень.

Ще одним стимулюючим заходом є надання фінансової підтримки. Європейський Союз запровадив ряд програм, що спрямовані на підтримку проектів з енергоефективності. Наприклад, однією з таких програм є Horizon 2020, яка з 2014 по 2020 рік надавала фінансування дослідженням та інноваціям у сфері енергоефективності, наразі цю програму замінила Horizon Europe, вона буде діяти до 2027 року [3]. Така підтримка мотивує підприємства та дослідницькі установи розробляти та впроваджувати нові енергоефективні продукти та послуги. Це також стимулює споживачів до використання енергоефективних рішень, оскільки зростає їх доступність та конкурентоспроможність на ринку. Крім того, фінансова підтримка сприяє зниженню вартості енергоефективних технологій, що також робить їх більш привабливими, як для підприємств, так і для споживачів.

Також стимулюючим заходом щодо зменшення споживання енергії можна назвати інформаційні кампанії, які спрямовані на підвищення обізнаності громадян та підприємств щодо важливості енергоефективності та заохочення до зменшення енергоспоживання. Такі кампанії включають у себе

розповсюдження інформаційних матеріалів, проведення семінарів та тренінгів, а також масові заходи.

Попри вже існуючі міри стимулювання, можна запропонувати також декілька додаткових шляхів, які можуть сприяти енергоефективності та зменшенню споживання енергії в Європі. Наприклад, встановлення більш жорстких стандартів енергоефективності для побутових приладів та автомобілів, що спонукало б виробників до створення продуктів, які будуть споживати менше енергії. Крім того, можна розглянути введення додаткових фінансових заохочень для підприємств та громадян, що зменшують своє енергоспоживання, наприклад, різноманітні пільги.

Підходячи до підсумку, стимулювання енергоефективності та зменшення споживання енергії в Європі – це складний, але дуже важливий процес, який потребує комплексного підходу та спільних зусиль усіх зацікавлених сторін. Звісно, ЄС вже вживає ряд заходів для досягнення енергоефективності в країнах Європи, проте необхідно й надалі шукати нові шляхи та інструменти задля якнайшвидшого результату.

Список використаних джерел

1. Energy efficiency targets. URL: https://energy.ec.europa.eu/topics/energy-efficiency/energy-efficiency-targets-directive-and-rules/energy-efficiency-targets_en
2. Energy efficiency. URL: https://energy.ec.europa.eu/topics/energy-efficiency_en
3. Horizon Europe. URL: https://research-and-innovation.ec.europa.eu/funding/funding-opportunities/funding-programmes-and-open-calls/horizon-europe_en

Розрядка 70-х років ХХ століття: чому вона змінилася новим протистоянням?

Про 70-ті роки минулого століття, можна сміливо стверджувати, що це були роки відносної стабільності як у Радянському Союзі, так у країнах Заходу (США, Великобританія, Франція і так далі), але при цьому триваюча Холодна війна, породжувала нові конфлікти і нестабільність у країнах третього світу, наприклад: у країнах Африки, країнах Південно-Східної Азії, країнах Латинської Америки тощо. Але при цьому результат політики двох великих наддержав привели до пом'якшення загальної міжнародної обстановки, стабілізації, припинення багатьох збройних конфліктів та нормалізації відносин між СРСР та США. Цей результат називається розрядкою або детантом.

Розрядка — історичний період зменшення міжнародної напруженості, ослаблення військового й політичного протистояння та нормалізація відносин між західним блоком держав, НАТО на чолі з США та комуністичним блоком, ОВД на чолі з СРСР [1].

Холодна війна — глобальна геополітична, економічна та ідеологічна конфронтація між СРСР і його союзниками, з одного боку, і США та Західною Європою і їх союзниками, з іншого, що тривала з середини 1940-х до початку 1990-х; назва-синонім біполярної системи міжнародних відносин [2].

Причини, з яких відбулися такі зміни, можна розділити на 2 категорії – на політичні та економічні.

Політичні причини:

Після Карибської кризи, коли світ опинився на волоску від ядерної війни, СРСР і США не хотіли що б це сталося і тому сприяли зменшенню загальносвітової напруги.

При владі в обох наддержав були люди, які мали нормальні особисті стосунки і були готові вести конструктивний діалог між собою. Цими людьми були Леонід Брежнєв та Річард Ніксон.

Після програшу у війні у В'єтнамі і виведення звідти своїх військ і активний антивоєнний рух, що почався після цього, американський уряд не хотів погіршувати ситуацію, а хотів стабілізувати обстановку, у той час як радянський уряд не хотів змінювати стабільну ситуацію, що вже злагодилася, у себе в країні.

Економічні причини:

Постійне витрачання грошей на озброєння погіршувало як економічний стан держави, так і фінансовий стан населення. Ця ситуація була як у СРСР, так і у США.

Збільшення торгівлі та економічного співробітництва сприяло зростанню взаємозалежності країн, що робило військовий конфлікт менш ймовірним.

Світова стабільність збільшувала торгівлю між країнами та доходи до бюджету.

Але після певного часу відносної стабільності відносини між країнами НАТО та Варшавським блоком погіршилися. Причини цього є як і внутрішні, так і зовнішні.

Зовнішні фактори:

Міжнародні події, на які ставлення СРСР і США кардинально розходяться. Як приклад, можна згадати військовий переворот у Чилі 1973 р. Тоді законнообраний президент Сальвадор Альєнде, який проводив соціалістичні реформи і мав погані відносини зі США, був убитий під час перевороту, після цього до влади прийшла диктатура Августо Піночета, який усі попередні реформи скасував і почав реформувати країну в капіталістичному стилі і зближуватися з країнами Заходу. Ця подія була негативно сприйнята СРСР та іншими країнами соціалістичного блоку, які підтримували Альєнде. Вони бачили у цьому перевороті порушення демократичних процесів і втручання зовнішніх сил у внутрішні справи країни. Для СРСР та інших країн соціалістичного блоку це також було негативним сигналом щодо перспектив розвитку соціалізму в Латинській Америці.

Регіональні конфлікти, де інтереси двох країн безпосередньо стикалися. Як приклад, можна згадати війну в Афганістані 1979-1989. Тоді, на прохання уряду Демократичної Республіки Афганістан ввів Обмежений контингент радянських військ для боротьби з повстанцями (моджахедами), які фінансувалися та готувалися США та іншими західними державами.

Нова гонка озброєння, коли обидві держави почали вкладати більше грошей у озброєння. Згадати можна той момент, коли США розпочали реалізацію Стратегічної Оборонної Ініціативи (SOI), метою якої було створення системи протиракетної оборони (ПРО) з елементами космічного базування, спрямованої на уникнення можливої атаки на земні та морські об'єкти з космосу. У відповідь на це, Радянський Союз також почав вкладати кошти у нові проекти, призначені для протидії цій системі.

Внутрішні фактори:

Політичні зміни в урядах обох країн, тобто прихід до влади в США Рональда Рейгана (активного борця з комунізмом), в той час як в СРСР прийшли інші лідери після Леоніда Брежнєва.

Ідеологічні протиріччя відновили знову протистояння між капіталістичними країнами та країнами соціалістичної економіки.

Відставання США від СРСР в економічному плані породжували нову хвилю дестабілізації, що могла вилитися на міжнародній обстановці.

Резюмуючи сказане вище, можна зазначити, що період розрядки був періодом стабільності як у внутрішній, так і в зовнішній обстановці. У цей період населення країн перестало відчувати загрозу ядерної війни, економіка та торгівля розвивалися швидкими темпами, люди отримали права та можливості для стабільного, спокійного життя. Проте з ідеологічних розбіжностей, міжнародних протиріч і регіональних конфліктів цей період закінчився і розпочався новий етап протистояння Холодної війни, що в результаті призвело до падіння соціалістичного блоку та розвалу СРСР.

Список використаної літератури

1. History.co. URL: <https://uahistory.co/>
2. ВУЕ. URL: <https://vue.gov.ua/>

Вплив перемоги над нацизмом та фашизмом на подальший розвиток Європи та світу

Перемога над нацизмом та фашизмом має великий вплив на розвиток усього світу.

9 травня 1945 року було підписано капітуляцію Третього рейху, а 2 вересня 1945 року було офіційно завершено Другу світову війну перемогою антигітлерівської коаліції. Ця війна тривала 6 років і 1 день, через війну пройшло понад 100 мільйонів людей, а втрати за різними даними складають від 40 до 70 мільйонів людей, половина з яких - мирне населення. Через систему нацистських концтаборів пройшло приблизно 18 мільйонів, з яких було знищено щонайменше 11 мільйонів. У цій війні брала участь 61 держава.

- Причин цього конфлікту:
- загострений реваншизм країн, які були незадоволені результатом Першої Світової війни;
- повільність та ігнорування загроз з боку тоталітарних держав світовою спільнотою;
- протистояння демократії проти тоталітаризму;
- популярність ультраправих партій і організацій;
- поширення антисемітських, расових та інших людиноненависних ідей;

Основними ідеологіями, які послужили початку Другої світової війни - це фашизм і нацизм.

Фашизм (від лат. *fascio*, італ. *fascismo* — пучок, зв'язка, об'єднання) — це правоекстремістський політичний рух, який виник у країнах Західної Європи після Першої світової війни й перемоги Жовтневої революції в Росії. Ідеологія фашизму — це войовничий антидемократизм і антикомунізм, расизм і шовінізм [1].

Нацизм (від нім. *Nazi*, скорочене від *National Socialist*) — ідеологія і практика німецького націонал-соціалізму. Націонал-соціалізм (від нім. *Nationalsozialismus*; синоніми — "нацизм", "германський фашизм"): політичний тоталітарний рух, який оформився у Німеччині та Австрії після Першої світової війни і ґрунтувався на ідеях герм. експансіонізму та реваншизму, вождизму (фюрерства), екстремістського націоналізму, ксенофобії, антисемітизму та вищості "арійської раси" [2].

Фашизм виник в Італії на початку 20 століття і почав набирати популярності відразу після Першої світової війни. Засновником фашизму став лідер італійської Національної фашистської партії Беніто Муссоліні.

Основною причиною популярності фашизму в Італії стало незадоволення результатами Першої світової війни, в якій Італії дісталось найменше як для країни переможниці. Ветерани цієї війни, політична та економічна еліта, підростаюче покоління хотіли взяти реванш і тому ідеї побудови сильної корпоративної держави з необмеженою владою вождя набирало швидко популярності. Варто також зауважити, що на початку фашизм не містив у собі ідеї радикальної ксенофобії та расизму, такі явища з'явилися вже після зближення Італії з Третім рейхом у 30-ті роки.

Муссоліні прийшов до влади в 1922 в результаті "походу на Рим" (марш бойовиків Національної фашистської партії, здійснений з метою тиску на керівництво Італії та захоплення влади в країні). Серед досягнень політики уряду Муссоліні у 1924—1943 роках були успішна реалізація програми громадських робіт, таких як осушення Понтинських боліт, ліквідація південно-італійської мафії, підвищення рівня зайнятості населення, а також модернізація системи громадського транспорту. Муссоліні вирішив також Римське питання шляхом укладання Латеранських угод між Італійським королівством і Папським престолом, була підкорена Ефіопська держава, приєднана Албанія, розв'язані війни проти Югославії та Греції, був створен військовий союз з Гітлером та вступ до Другої Світової війни на боці "Осі". У період правління Муссоліні було обмежено частину права і свободи населення, а стосовно противників фашизму застосовувалися політичні репресії. Очолюючи сім міністерств (включаючи міністерства оборони та внутрішніх справ) і водночас будучи прем'єр-

міністром, він отримав практично необмежену владу, будуючи таким чином поліцейську державу.

Ідеологія нацизм брала свою основу з італійського фашизму, але фокус із держави змінився на білу расу та німецьку націю. Також нацизм вмещав в себе окультно-містичні ідеї, зменшувалася роль церкви і при цьому збільшилася роль вивчення та популяризація стародавньої міфології. Нацизм це крайня форма етнічного націоналізму. Принцип нацизму в політиці та економіці залишилися такими ж як і при фашизму – це необмежена влада вождя, однопартійна система, створення корпоративної економіки. Аналізуючи ситуацію, можна зрозуміти що ідеї нацизму та фашизму набрали популярності у тих країнах, у яких народи дотримувались принципу колективізму більше ніж індивідуалізму.

Відразу після закінчення війни, фашизм і нацизм були заборонені на законодавчому рівні майже в усіх країнах світу. Також були заборонені їх символіка, привітання, партії та організації, які сповідують дані ідеології.

Наслідки цієї війни були відчутні. Усі країни, що воювали, були зруйновані, одні країни дуже сильно (СРСР, Німеччина, Польща), а інші частково (Франція, Великобританія). Заводи, інфраструктура, будинки були зруйновані, що призвело до гуманітарної кризи. Для того, щоб підтримати своїх союзників, США почала вкладати гроші у відновлення економіки європейських країн. Ця допомога отримала назву План Маршалла.

План Маршалла - програма американської допомоги для відновлення і розвитку економіки країн Європи після Другої світової війни [2].

Задля того, щоб надалі уникнути нових війн та побудувати структуровану систему комунікації між усіма державами, були створені нові політичні та економічні організації, такі як ООН, Європейська спільнота з вугілля та сталі тощо.

Після Другої світової війни була створена нова система двополярного світу, в якому на одному боці була США та її союзники, а з іншого боку СРСР та його союзники. Ця система стримування проіснувала до 1991 року, коли розвалився Радянський Союз, а в соціалістичних країнах стали відбуватися антикомуністичні революції. Після 1991 року ця система переформатувалась у нову де місце СРСР займає Росія та її союзники, та також додався новий гравець – Китай.

Також варто сказати, що після 1945 року найпопулярніша ідеологія у звільнених країнах стала соціалізм. Лише в Італії 1947 року було понад 2 мільйони членів комуністичної партії.

Причини популярності соціалізму після Другої Світової війни:

- масова участь комуністів у партизанському русі у таких країнах як Франція, Італія, Югославія, Німеччина тощо.
- фінансування та підтримка з боку Радянського союзу.
- непопулярність демократичних партій, які не змогли захистити свої країни від війни.
- популярність СРСР, як країни, яка захопила Берлін і звільнила Східну Європу.

На противагу зростанню популярності комуністичних ідей почали з'являються праві організації, але вже без ортодоксальних фашистко-нацистських ідей. Нові праві почали сповідувати ідеї консерватизму, монархізму, традиціоналізму. Як приклад зіткнення між ультраправими та ультралівими угрупованнями можна навести період терору в Італії 70-х роках під назвою "Свинцеві сімдесяті". Разом з тим у Німеччині діяла ліва терористична організація "Фракція Червоної Армії", яка під займалася грабежами, вбивствами та насильством.

Також після Другої світової війни почала набирати популярності ідей деколонізації. 1970 року більша частина території Африки та інших континентів була деколонізована.

Було проведена робота зі збереження пам'яті про цю війну у сфері в освіті та культури. Було збудовано багато пам'ятників та названо вулиць на честь військових, жертв цієї війни та Голокосту.

Підбиваючи підсумки можна сказати, що перемога над нацизмом і фашизмом у Другій світовій війні кардинально вплинула на всі подальші події та світовий порядок. Для запобігання війні були створені нові організації, такі як Європейський Союз, ООН, Рада безпеки ООН. Партії, символика, фрази, що пов'язані з нацизмом і фашизмом, заборонені на законодавчому рівні майже в усіх країнах, а їх використання може каратися тюремним терміном.

Список використаної літератури

1. Шляхтун П.П. Політологія (теорія та історія політичної науки): Навчальний посібник. ДДАЕУ. 2005. №1. URL: <http://politics.ellib.org.ua/pages-2042.html>
2. Галушко К.Ю. НАЦИЗМ ДДАЕУ. 2010. №1. URL: <http://www.history.org.ua/?termin=Natsyzm>
3. Енциклопедія сучасної України. Мова: українська. Доступ: вільний. URL: <https://esu.com.ua/article-64121>

Проаналізуйте, чи є основи зараз говорити про запровадження і реалізацію Realpolitik 2.0 в певних країнах

Поняття Realpolitik 2.0 являє собою політичний курс, який ґрунтується на раціональному та прагматичному підході, відмови від офіційної ідеології та відстоювання своїх національних інтересів у зовнішній та внутрішній політиці.

Офіційно Realpolitik виник за правління канцлера Німецької Імперії Отто фон Бісмарка. Дану політику Бісмарк проводив для об'єднання німецьких земель в одну державу, зміцнення позиції Німецької Імперії на світовій арені, боротьбі з радикальним інакодумством.

Також прихильником ідеї Realpolitik був італійський політичний діяч Нікколо Макіавеллі, який створив власну ідею "Макієвелізм". Ця ідея включає відхід від моралі в політиці, якщо це суперечить національним інтересам.

Гарним прикладом проведення політики Realpolitik на державному рівні є період роботи Генрі Кіссенджера, радника президента США з національної безпеки (у 1969—1975 роках) та Державного секретаря США (у 1973—1977 роках). Будучи прихильником «реальної політики», Кіссенджер грав домінуючу роль у зовнішній політиці США у 1969—1977 роках. Він був ініціатором і виконавцем політики розрядки у відносинах США та Радянського Союзу, організував початок відносин США з КНР, а також уклав Паризьку мирну угоду, яка мала завершити війну у В'єтнамі. Але в той же час Кіссенджер пов'язаний з такими спірними діями, як американські бомбардування Камбоджі, участь США у військовому перевороті в Чилі (у якому було вбито законообраного президента Сальвадора Альєнде і приходу до влади військової диктатури на чолі з Августо Піночетом), підтримка США «Брудної війни» в Аргентині (підтримка "Ескадронів смерті", які займалися вбивствами політично ненадійних людей) і підтримка Сполученими Штатами Пакистану у війні за незалежність Бангладеш, в ході якої Пакистан зробив жорстокі етнічні чистки.

Realpolitik 2.0 є новим еволюційним етапом класичного поняття Realpolitik, в якому відбувається трансформація та перехід під сучасні норми міжнародного суспільства. Ключовою різницею між класичним Realpolitik і оновленим є те, що в класичному варіанті держави в основному за допомогою силових інструментів просувають свої інтереси, у той час, як в оновленому варіанті держави підлаштовуються під міжнародну систему відносин і просувають свої інтереси іншими методами, наприклад, це може бути активний економічний тиск.

Причини появи Realpolitik 2.0:

- Посилення глобалізації. У наш час глобалізація з'єднує всі країни, тому держави починають більше залежати друг від друга.

- Розвиток нових технологій. З появленням інтернету, комп'ютера та телефону суспільство почало змінюватися. Люди стали проводити багато часу в інтернеті, який відкриває багато нових способів отримати інформацію.

- Зростаючий вплив ТНК. Транснаціональні корпорації активно просувають свої інтереси по всьому світу, чим посилюють глобалізацію та залежність країн один до одного.

Розуміючи це, відбувається трансформація в дипломатичному аспекті, точніше використання всіх необхідних методів тиску на інші країни.

Прикладом можуть бути наступні факти:

- Погроза бойовими діями. Це може бути як пряма погроза адресована своєму опоненту так і непряма, наприклад: створення штучних конфліктів між країнами, демонстрація нових видів озброєння тощо.

- Використання сучасних технологій. Це можуть бути: кібератаки, використання роботів для роботи в соціальних мережах, розповсюдження неправдивої інформації. Інформаційно-психологічна війна (ІПВ) – це цілеспрямоване широкомасштабне оперування здоровим глуздом суб'єктів, вплив на свідомість інформаційно-психологічними засобами, який викликає трансформацію психіки, зміну системи цінностей, установок, поглядів, думок, відносин, мотивів, стереотипів особистості з метою вплинути на її діяльність і поведінку [1].

- Економічна залежність. За допомогою міжнародних кредитів розвинені держави можуть робити економічно залежними слаборозвиненими країнами для досягнення своїх цілей.

Тому багато країн у наш час почали використовувати Realpolitik 2.0 як свій державний курс. Можна навести приклад Китаю, який активно просуває свої національні інтереси всіма методами. Основна мета Китаю – це зайняти першість у світовій арені та обійти США. Китай виробляє масово товари народного споживання для експорту до інших країн з метою захоплення місцевого ринку. Також активно нарощує бойову міць і часто проводить військово-морські демонстрації флоту навпроти територіальних вод Тайваню. Говорячи про Тайвань, КНР вважає це своєю територією і часто шантажує вторгненням до цієї країни на світовій арені. При цьому Китай зберігає партнерські відносини з багатьма країнами Європейського союзу та США, хоча при цьому активно співпрацює з такими країнами як КНДР та Російська Федерація. Також активно розробляє нові військові підрозділи, які мають займатися інформаційно-психологічними операціями. Китай розширює міжнародні інфраструктурні проекти, таких як ініціатива "Один пояс, один шлях", а також активну участь у роботі міжнародних економічних організацій, наприклад, Світової організації торгівлі (СОТ).

Також можна навести як приклад Російську Федерацію. РФ зараз активно просуває свої інтереси як військовим шляхом (повномасштабне вторгнення в Україну 2022 року, анексія Криму 2014 року, вторгнення військ до Грузії 2008 року тощо), так і енергетичним та економічним. Головне завдання Росії це підкорити всі колишні республіки СРСР, дестабілізувати ситуацію в Європейському Союзі та в самому НАТО. Для того, щоб впливати на найближчі країни, Росія створила концепцію "Руського світу", яку активно підтримують проросійські партії та організації, фінансує місцевий криміналітет і займається внутрішньою дестабілізацією країн. Для того, щоб дестабілізувати ситуацію в Європейському Союзі, Росія займається енергетичним шантажем, підтримку місцевих проросійських політиків і просуває антизахідні та антиукраїнські настрої.

Підбиваючи підсумки можна казати що Realpolitic у наші дні активно використовується економічно розвиненими країнами. Realpolitic став популярним інструментом для політиків, які хочуть просувати національні інтереси агресивним шляхом, але при цьому не стаючи ізгоєм у міжнародному середовищі. Основна мета це збільшувати свій вплив на світовій арені використовуючи економічні, інформаційно-психологічні і силові методи. Як бачимо з прикладу окремих країн, дана концепція успішно набирає популярності. Але не варто забувати що вона також часто нехтує мораллю, міжнародним правом та суверенітетом окремих країн.

Список використаної літератури

1. Курило В. С., Савченко С. В., Караман О. Л. Соціалізація особистості в умовах гібридної війни на сході України: монографія. ДДАЕУ 2018. URL: <https://uahistory.co/>

Порівняйте ступінь готовності до вступу у ЄС України та Молдови? За якими параметрами Україна найбільш готова до цього та за якими позиціями є найбільше відставання?

Вступ України та Молдови до Європейського Союзу є актуальною темою, що привертає увагу як в українському, так і в молдовському суспільстві. Попри схожість шляху обох країн до євроінтеграції, існують різноманітні фактори, що впливають на ступінь готовності кожної з них до вступу у ЄС.

Спочатку слід розглянути політичні аспекти. Україна та Молдова обидві визнали євроінтеграцію як стратегічний пріоритет. Обидві країни провели значні реформи, спрямовані на гармонізацію законодавства з європейськими стандартами. Однак, на відміну від України, Молдова вже має статус кандидата на вступ до ЄС, що свідчить про певний рівень виконання необхідних критеріїв.

Економічний аспект також має важливе значення. Україна, яка має значно більший розмір та економічний потенціал, стикається зі складнощами в процесі адаптації до європейських стандартів. З іншого боку, економіка Молдови, хоч і менша, але дещо більш гнучка та готова до адаптації до європейських норм і правил.

Соціокультурні аспекти також розглянемо. Україна має значну диверсифікацію культурних, мовних та ідентичних груп, що може ускладнити процес інтеграції та створити напругу в суспільстві. Молдова, хоч і має свої внутрішні конфлікти, але менш складна у цьому аспекті [1].

Також, зовнішньополітичне спрямування впливає на готовність країн до вступу у ЄС. Україна знаходиться у складній геополітичній ситуації через конфлікт з Росією, що може ускладнити її відносини з ЄС. Молдова натомість менше залежить від російського впливу, що дає їй деяку перевагу у відносинах з ЄС.

Національна безпека та стабільність відіграють важливу роль у процесі євроінтеграції. Україна знаходиться в складній геополітичній ситуації через окупацію територій та конфлікт з Росією в останні роки. Це ставить під питання її здатність забезпечити необхідний рівень стабільності для вступу до ЄС. Молдова, хоч і має свої внутрішні політичні проблеми, але на цю мить не переживає конфліктів та має стабільність національної безпеки, що може бути сприятливим фактором для її швидшої інтеграції у європейське співтовариство.

Ну і важливим аспектом є рівень корупції та ефективність державного управління. Україна та Молдова активно працюють над боротьбою з корупцією та підвищенням ефективності своїх урядових структур. Проте, корупційні

скандали та недостатня прозорість у діяльності влади залишаються серйозними проблемами для обох країн. В умовах Молдови, яка має меншу глибину проникнення корупції порівняно з Україною, ця проблема може бути менш критичною.

Необхідно врахувати готовність самого європейського співтовариства до розширення. Політичні та економічні проблеми в деяких країнах-членах, а також спори щодо прийняття нових учасників можуть сповільнити процес вступу як для України, так і для Молдови.

Дуже важливим аспектом є геополітичне розташування обох країн. Україна, яка має великий розмір та прикордонний статус з Росією, важлива для безпеки та стабільності всього регіону. Це ставить певний тиск на процес її євроінтеграції, оскільки члени ЄС повинні ретельно розглянути можливі наслідки розширення, особливо у контексті російського впливу.

З іншого боку, Молдова, яка має складні взаємовідносини з сусідом на сході - Трансністрією, є важливим учасником для стабільності на цьому регіоні. Її можливий вступ у ЄС може сприяти зміцненню демократичних інститутів та забезпечити стабільність на сході Європи [2].

Крім того, варто звернути увагу на роль громадянського суспільства у процесі євроінтеграції. Активність громадян, їхні вимоги до влади та участь у реформах можуть значно вплинути на успішність цього процесу. В Україні та Молдові громадянське суспільство відіграє важливу роль у підтримці євроатлантичних цінностей та вимог до влади щодо проведення необхідних реформ.

Ще одним цікавим аспектом є взаємодія між Україною та Молдовою у контексті їхніх євроінтеграційних ставленнях. Обидві країни активно співпрацюють у різних форматах, обмінюючись досвідом та підтримуючи один одного на шляху до європейської інтеграції. Ця взаємодія може зміцнити їхні позиції в процесі вступу до ЄС та сприяти реалізації їхніх євроінтеграційних амбіцій [1,2].

У висновку можна зазначити, що процес євроінтеграції для України та Молдови є складним і багатограним, враховуючи різноманітні аспекти, включаючи політичні, економічні, соціокультурні, геополітичні та інші фактори. Обидві країни здійснюють значні зусилля для гармонізації свого законодавства та інституційних структур з європейськими стандартами.

Молдова, яка має статус кандидата на вступ до ЄС, демонструє певний рівень готовності та активно працює над виконанням необхідних вимог. У той час як Україна, зі своїми геополітичними складнощами та внутрішніми проблемами, продовжує розвиватися у напрямку європейської інтеграції, що потребує подальших зусиль.

Важливо зазначити, що успіх цього процесу значною мірою залежить від рішучості країн-членів ЄС у зміцненні підтримки розширення та від здатності України та Молдови впроваджувати необхідні реформи та відповідати високим стандартам, що встановлені Європейським Союзом.

Успіх євроінтеграції для України та Молдови може стати важливим кроком у зміцненні демократії, забезпеченні стабільності та зростанні економіки в обох країнах та в регіоні в цілому. Однак це вимагає постійних зусиль, співпраці та адаптивності з усіх сторін.

Таким чином, процес євроінтеграції для України та Молдови є важливим шляхом розвитку, який потребує ретельного аналізу, стратегічного планування та співпраці всіх зацікавлених сторін для досягнення спільної мети - європейської інтеграції та процвітання.

Список використаної літератури

1. Вступ України до Європейського Союзу:
https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%92%D1%81%D1%82%D1%83%D0%BF_%D0%A3%D0%BA%D1%80%D0%B0%D1%97%D0%BD%D0%B8_%D0%B4%D0%BE_%D0%84%D0%B2%D1%80%D0%BE%D0%BF%D0%B5%D0%B9%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%BE%D0%B3%D0%BE_%D0%A1%D0%BE%D1%8E%D0%B7%D1%83
2. Вступ Молдови до Європейського Союзу:
https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%92%D1%81%D1%82%D1%83%D0%BF_%D0%9C%D0%BE%D0%BB%D0%B4%D0%BE%D0%B2%D0%B8_%D0%B4%D0%BE_%D0%84%D0%B2%D1%80%D0%BE%D0%BF%D0%B5%D0%B9%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%BE%D0%B3%D0%BE_%D0%A1%D0%BE%D1%8E%D0%B7%D1%83

Дайте оцінку ефективності інститутів ЄС, що відповідають за безпеку

Оцінка ефективності інститутів Європейського Союзу, які відповідають за безпеку, є складним завданням, яке вимагає комплексного аналізу. Під час розгляду цього питання слід враховувати різні аспекти та контексти, що впливають на їхню роботу та результативність.

❖ *Політична важливість безпеки для ЄС:* Європейський Союз ставить безпеку як один із пріоритетів своєї діяльності через загрози, які стикаються з сучасними викликами, такими як тероризм, кіберзлочинність та нестабільність в окремих регіонах [1].

❖ *Створення відповідних інституцій:* ЄС розробив інституційну структуру для забезпечення безпеки, включаючи Європейську службу зовнішньої дії (ЄСЗД), Європол, Європейську агенцію з безпеки мереж та інші.

❖ *Роль Європейської служби зовнішньої дії (ЄСЗД):* ЄСЗД відіграє ключову роль у веденні зовнішньої політики та забезпеченні безпеки ЄС, сприяючи здійсненню зовнішньої дипломатії та кризового реагування.

❖ *Співпраця з країнами-партнерами:* ЄС встановив механізми співпраці з іншими країнами та регіональними організаціями для підтримки стабільності та безпеки в регіоні.

❖ *Роль Європейської Комісії у забезпеченні безпеки:* Комісія активно працює над політиками та програмами, спрямованими на боротьбу з кіберзлочинністю, тероризмом та іншими загрозами безпеці.

❖ *Виклики та недоліки:* Попри успіхи, існують виклики, які ставлять під сумнів ефективність інститутів ЄС у сфері безпеки, такі як нестача координації між різними органами, бюрократичність та обмежені можливості впливу на події у світі.

❖ *Необхідність посилення співпраці та реформ:* Щоб підвищити ефективність, ЄС може розглядати питання про посилення координації між інститутами, підвищення бюджетного фінансування на заходи з безпеки та посилення співпраці з міжнародними партнерами [1].

❖ *Оцінка результатів:* Для об'єктивної оцінки ефективності інститутів ЄС у сфері безпеки необхідно провести детальний аналіз їхньої діяльності та впливу на безпекову ситуацію в Європі та світі.

Загалом, необхідно визнати, що інституції Європейського Союзу відіграють важливу роль у забезпеченні безпеки в регіоні, проте їхню ефективність можна посилювати шляхом постійного вдосконалення та реформ.

➤ *Співпраця з членами Європейського Союзу:* Інститути ЄС сприяють співпраці між країнами-членами у сфері безпеки шляхом обміну інформацією, координації стратегій та спільного реагування на загрози.

➤ *Забезпечення прав людини та законності:* Однією з основних мет інститутів ЄС є захист прав людини та забезпечення дотримання законності у сфері безпеки, що є важливим аспектом їхньої діяльності.

➤ *Розвиток кризового реагування:* ЄС постійно вдосконалює механізми кризового реагування, включаючи швидку реакцію на природні катастрофи, терористичні акти та інші надзвичайні ситуації [1].

➤ *Аналіз і стратегічне планування:* Інститути ЄС проводять аналіз сучасних безпекових загроз та розробляють стратегічні плани дій для запобігання та управління кризами.

➤ *Міжнародний вплив та роль глобального актора:* Європейський Союз виступає як впливовий глобальний актор у сфері безпеки, сприяючи міжнародній стабільності та мирному врегулюванню конфліктів.

➤ *Необхідність адаптації до нових викликів:* Швидкі зміни у сучасному світі, такі як кіберзагрози, гібридна війна та кліматичні зміни, вимагають постійного адаптування інститутів ЄС для ефективного забезпечення безпеки.

➤ *Значення партнерства та співпраці з іншими міжнародними організаціями:* ЄС активно співпрацює з іншими міжнародними організаціями, такими як ООН, НАТО та Інтерпол, для спільного реагування на загрози безпеці.

➤ *Публічна довіра та легітимність:* Забезпечення публічної довіри та легітимності інститутів ЄС у сфері безпеки є важливим аспектом їхньої ефективності, оскільки це впливає на підтримку та сприйняття їхньої діяльності громадськістю.

➤ *Підсумок та перспективи:* Попри досягнення, інститути ЄС мають перед собою низку викликів, включаючи зміни у геополітичній ситуації, технологічні інновації та зміни в кліматі. Для підтримки безпеки ЄС в майбутньому важливо продовжувати розвивати інституційні механізми та підвищувати рівень співпраці з партнерами.

➤ *Залучення громадянського суспільства та експертів:* ЄС визнає важливу роль громадянського суспільства та експертів у забезпеченні безпеки. Посилення співпраці з ними може сприяти більшій відкритості, ефективності та довірі до заходів безпеки.

➤ *Інновації та технологічний розвиток:* Використання інноваційних технологій, таких як штучний інтелект, кіберзахист та віддалені системи спостереження, може підвищити ефективність заходів безпеки та забезпечити більше реагування на нові загрози [1].

➤ *Управління міграційними потоками та внутрішньою безпекою:* ЄС також звертає увагу на управління міграційними потоками та внутрішньою безпекою, що є важливим аспектом забезпечення стабільності та безпеки у регіоні.

➤ *Збереження миру та примирення:* ЄС активно працює над збереженням миру та примиренням у регіоні шляхом проведення медіації, підтримки мирних процесів та вирішення конфліктів.

➤ *Спільні оборонні можливості:* Розвиток спільних оборонних можливостей та інфраструктури є важливим аспектом забезпечення колективної безпеки та обороноздатності ЄС.

➤ *Управління ризиками та реагування на кризи:* Інститути ЄС постійно вдосконалюють системи управління ризиками та механізми реагування на кризові ситуації для ефективного вирішення негативних подій та подолання їхніх наслідків.

➤ *Забезпечення стабільності у сусідніх регіонах:* Європейський Союз сприяє забезпеченню стабільності та розвитку у сусідніх регіонах через різноманітні програми та ініціативи.

➤ *Співробітництво з міжнародними партнерами:* ЄС також активно співпрацює з міжнародними партнерами, такими як США, Канада та інші, для спільного реагування на глобальні безпечні виклики.

➤ *Культурний та мовний аспект безпеки:* ЄС також звертає увагу на культурний та мовний аспект безпеки, сприяючи взаєморозумінню між націями та ефективному обміну інформацією в умовах міжкультурного спілкування.

➤ *Інтеграція військових сил та оборонних можливостей:* ЄС поступово розвиває механізми інтеграції військових сил та оборонних можливостей країн-членів з метою створення спільної оборонної політики.

➤ *Стратегія кібербезпеки та відповідна інфраструктура:* У зв'язку зі зростаючою загрозою кібератак, ЄС активно розробляє стратегії кібербезпеки та створює відповідну інфраструктуру для захисту критичних інформаційних систем.

➤ *Подолання транснаціональних злочинних угруповань:* Європейський Союз співпрацює з іншими країнами у боротьбі з транснаціональною злочинністю, такою як торгівля людьми, наркотиками та зброєю.

➤ *Стратегія протидії дезінформації та гібридній загрозі:* У світлі російської дезінформаційної кампанії та інших гібридних загроз, ЄС розробляє стратегії протидії дезінформації та посилення інформаційної безпеки [1].

➤ *Забезпечення енергетичної безпеки:* Енергетична безпека є важливим аспектом національної та колективної безпеки ЄС. Ініціативи щодо диверсифікації джерел постачання енергії та розвитку альтернативних джерел є складовими стратегії забезпечення енергетичної безпеки.

➤ *Управління кліматичною безпекою:* Зміни клімату можуть призвести до нових безпекових викликів, таких як міграція, конфлікти за ресурсами та природні катастрофи. ЄС розробляє стратегії адаптації та запобігання для зменшення впливу змін клімату на безпеку.

Ці аспекти відображають широкий спектр інтересів та заходів, які здійснює Європейський Союз для забезпечення безпеки своїх громадян та стабільності в регіоні та за його межами.

У висновку слід підкреслити важливість і роль інститутів Європейського Союзу у забезпеченні безпеки та стабільності в регіоні та за його межами.

Попри великий розмах викликів та складність завдань, з якими вони стикаються, інститути ЄС виявляють високий рівень ефективності та готовність до адаптації до нових умов. Спільна діяльність країн-членів, співпраця з міжнародними партнерами та активна роль у розв'язанні глобальних проблем робить ЄС ключовим гравцем у сфері безпеки. Проте варто визнати, що є певні виклики та недоліки, такі як нестача координації між інститутами та необхідність постійного адаптування до змін у міжнародному середовищі. З цієї перспективи, подальше зміцнення співпраці, інновацій та стратегічного планування є ключовими завданнями для майбутнього забезпечення безпеки та стабільності у Європі та світі.

Список використаної літератури

1. ІНСТИТУЦІЙНА СИСТЕМА ЄС:
<https://crust.ust.edu.ua/server/api/core/bitstreams/4243256a-e957-450b-a174-cb9bea238bff/content>

Як впливають військові конфлікти на інфраструктуру енергетики та безпеку постачання в ЄС?

Військові конфлікти мають значний вплив на інфраструктуру енергетики та безпеку постачання в Європейському союзі (ЄС). Перш за все, такі конфлікти можуть призвести до руйнування енергетичної інфраструктури в зоні конфлікту, що створює проблеми з постачанням електроенергії та інших енергетичних ресурсів як на території конфлікту, так і в сусідніх регіонах [1].

Далі, військові дії можуть призвести до перерв у транспортуванні енергетичних ресурсів через території, які використовуються для транзиту. Це може вплинути на стабільність постачання енергії в ЄС через зменшення обсягів інтернаціональних транспортних маршрутів.

Крім того, військові конфлікти часто призводять до зростання геополітичних напруг, що може вплинути на дипломатичні відносини між країнами, що постачають енергію в ЄС. Це може призвести до політичних маневрів, таких як обмеження експорту енергоресурсів або збільшення цін на них.

Такі конфлікти також підкреслюють необхідність для країн ЄС у розширенні своїх джерел енергопостачання та розвитку внутрішніх енергетичних ресурсів інфраструктури. Це може включати розвиток

відновлюваних джерел енергії, підвищення енергоефективності та розширення мережі трансмісії та дистрибуції.

Важливо враховувати, що енергетична безпека ЄС тісно пов'язана з безпекою в районах, з яких країни Союзу імпортують енергію. Таким чином, військові конфлікти в цих регіонах можуть прямо впливати на стабільність постачання енергії в Європу. Наприклад, конфлікт у зоні Перської затоки може призвести до перерв у постачанні нафти та газу з країн Перського заливу до Європи через стратегічно важливі транзитні шляхи.

Зростаюча кількість кібератак на енергетичну інфраструктуру також створює загрозу для енергетичної безпеки ЄС у випадку військових конфліктів. Ці атаки можуть призвести до відключення електроенергії або зниження ефективності енергетичних систем, що може серйозно наражати на небезпеку функціонування суспільства та економіки [1].

Попередній досвід показує, що військові конфлікти мають довгостроковий вплив на енергетичну інфраструктуру та безпеку постачання. Тому важливо для ЄС розробляти стратегії забезпечення стійкості енергетичної системи в умовах геополітичних турбулентностей. Це може включати диверсифікацію джерел постачання енергії, розвиток мережі транспортування енергії та збільшення інвестицій у резервні механізми та альтернативні джерела енергії.

Напруга в рамках міжнародних відносин також може призвести до змін у стратегіях енергетичної політики. Країни ЄС можуть шукати можливості для зменшення своєї залежності від енергоресурсів з потенційно нестабільних регіонів. Це може включати розвиток внутрішніх джерел енергії, таких як відновлювана енергія та енергоефективність, а також посилення мережі транзиту та диверсифікацію джерел імпорту.

Крім того, важливим аспектом є реакція міжнародних організацій, таких як Міжнародне агентство з енергетики (МАЕ), на військові конфлікти, що може полягати у наданні рекомендацій та підтримки країнам у забезпеченні стабільності їхніх енергетичних систем.

Також важливою є роль дипломатичних зусиль у вирішенні конфліктів, які можуть виникати через конкуренцію за енергетичні ресурси. Співпраця та діалог між країнами може допомогти у запобіганні ескалації конфліктів та забезпеченні стабільності постачання енергії.

Крім прямих наслідків на енергетичну інфраструктуру, військові конфлікти також можуть мати далекосяжні економічні та соціальні наслідки для країн ЄС. Наприклад, зниження стабільності постачання енергії може призвести до зростання цін на енергоресурси для споживачів, що може негативно позначитися на життєздатності підприємств та населення. Крім того, нестабільність у сфері енергопостачання може зменшити

конкурентоспроможність європейських компаній на світових ринках та затримати розвиток місцевої економіки.

Ще однією цікавою темою для дослідження є роль енергетичних компаній у контексті військових конфліктів. Деякі енергетичні компанії можуть опинитися в складних ситуаціях, де вони змушені вибирати між безпекою своїх інфраструктурних об'єктів та виконанням контрактних зобов'язань перед різними державами чи непідконтрольними групами. Така ситуація вимагає від них балансування між політичними та економічними інтересами [2].

Крім того, варто звернути увагу на питання енергетичної безпеки в контексті гібридної війни, де кібератаки та інші нетрадиційні методи використовуються для завдання шкоди енергетичній інфраструктурі та суспільству в цілому. Це викликає необхідність розвитку нових стратегій захисту та реагування на подібні загрози.

У світлі вищевикладеного можна зробити висновок, що військові конфлікти мають серйозний вплив на енергетичну інфраструктуру та безпеку постачання в Європейському союзі. Вони створюють загрози для стабільності постачання енергоресурсів, змушуючи країни ЄС шукати шляхи диверсифікації джерел постачання та розвитку внутрішніх енергетичних ресурсів. Такі конфлікти також підкреслюють необхідність розвитку механізмів захисту енергетичної інфраструктури від кібератак та інших форм гібридної війни. Для забезпечення стійкості енергетичного сектору у регіоні важливо розробляти комплексні стратегії відповіді на виклики, пов'язані з військовими конфліктами, що включають співпрацю міжнародних організацій, дипломатичні зусилля та розвиток альтернативних джерел енергії. Тільки через ці заходи можна забезпечити енергетичну безпеку та стійкість постачання в умовах геополітичних напруг.

Список використаної літератури

1. Вплив російсько-української війни на енергетичну безпеку ЄС: https://www.researchgate.net/publication/375574910_Vpliv_rosijsko-ukrainskoi_vijni_na_energeticnu_bezpeku_ES
2. Енергетика воєнних часів: виклики, перспективи та досягнення: <https://yur-gazeta.com/golovna/energetika-voennih-chasiv-vikliki-perspektivi-ta-dosyagnennya.html>

Порівняйте моделі європейської безпеки, які сформувалися після наполеонівських воєн та після Першої світової війни. Що спільного у них та чим вони відрізняються? Чому, на вашу думку, перша проіснувала майже століття, а друга лише двадцять років?

Перш ніж перейти до розгляду питання, хочу додати трохи історії.

1. Модель європейської безпеки яка сформувалась після наполеонівських воєн мала такий вигляд:

У 1814-1815 рр. у Відні відбулася конференція, на якій знаходилися найвпливовіші дипломати з Європи, які приймали багато компромісних рішень. Вони встановили нові кордони для частини європейських країн.

26 вересня 1815 р. у Парижі російський імператор Олександр I, австрійський імператор Франц II та прусський король Фрідріх Вільгельм III підписали *Акт Священного союзу*, що і стало документом про модель європейської безпеки, *заснованої на силі*. Ця модель проіснувала майже сто років. Після цієї моделі не було воєн у Європі, але воєнні конфлікти виникали часто.

На останок, виникли загострення суперечностей між самими гарантами європейської безпеки. Це було однією з причин Першої світової війни, яка була найбільш руйнівною з усіх попередніх воєн.

2. Модель європейської безпеки яка сформувалась після Першої світової війни мала такий вигляд:

У червні 1919 р. підписали Версальський договір, після Першої світової війни. Тоді хотіли вибудувати нову модель європейської безпеки. Підписали цей договір, країни-переможниці. Слабкість нової моделі була в тому, що країни-переможниці знову ж таки намагалися отримати максимум зі своєї перемоги.

Версальський договір став причиною формування реваншистського настрою у Німеччині та приходу до влади правих сил. Модель не передбачала дієвих форм контролю за дотриманням ключових положень, що й призвело до Другої світової війни.

На завершення, після розповіді історії, хочу сказати, що дві представлені моделі європейської безпеки, які сформувалися після наполеонівських воєн та після Першої світової війни, все ж таки мали певні схожості та відмінності.

Що спільне?

По-перше, в обох моделях є збалансованість між державами, які сприяють утриманню миру і стабільності у їхніх регіонах.

По-друге, присутність дипломатичних умов. Обидві моделі передбачають існування дипломатичних умов, таких як конференції, міжнародні угоди, підписання договорів та документів, це було зроблено для вирішення конфліктів та підтримання міжнародної співпраці. На прикладі з історії, Акт Священного союзу та Версальський договір.

По-третє, в обох моделях існує увага до вивчення конфліктів та їх причин для запобігання подібним ситуаціям у майбутньому.

Що відрізняється?

По-перше, існувала система альянсів. Після наполеонівських воєн основною формою забезпечення безпеки були системи альянсів, такі як Священний союз, який забезпечував спільний підхід до проблем безпеки.

По-друге, ідеологічна конфронтація. Після Першої світової війни виникла ідеологічна конфронтація між капіталістичним Заходом та комуністичним Сходом, що призвело до розділення Європи на два блоки з власними системами безпеки, що спричинило інтенсивний збройний конфлікт - Холодну війну.

По-третє, гнучкість та швидкість реакції. Модель, сформована після Першої світової війни, була більш гнучкою та здатною до швидкої реакції на нові виклики безпеки, оскільки сучасні технології та комунікації дозволяли ефективніше розв'язувати проблеми безпеки.

Висновок:

Головним чинником, що вплинув на тривалість існування моделі безпеки після Першої світової війни, було політичне та ідеологічне протистояння між капіталістичним та комуністичним світом, що призвело до Холодної війни та інтенсивного збройного змагання. Міжнародні конфлікти та геополітичні напруження, ускладнювали можливість досягнення стабільності у регіонах.

Врешті-решт, усе було змінено новими підходами до безпеки після зникнення радянського союзу та закінчення Холодної війни.

Тому, на мою думку, друга модель безпеки виявилася менш стійкою та мала коротший термін існування.

Список використаної літератури

1. Задоя А.О., Федулова С.О., Ключник Р.М. Архітектура європейської безпеки: нові виклики та загрози: навчальний посібник [Електронний ресурс]. Дніпро: Університет імені Альфреда Нобеля, 2024. 297 с.

Як вплинула Давня Греція на розвиток Європи? Що ми запозичили у давніх греків?

Давня Греція має безсумнівний вплив на розвиток Європи, завдяки унікальності своєї культури, філософії, який триває до сьогодні. Також, з цього приводу ми запозичили у них те, чим й досі усі користуються. Започаткована відносно малою територією, грецька цивілізація розповсюдилася від Іспанії до Сходу, залишаючи позначку на культурі, мові, релігії, театру, поезії, політиці та мистецтві усієї Європи.

Я хотіла б сказати, що навіть, не тільки на нас та Європу вплинула Давня Греція, а й на весь світ. Тепер, хочу перейти до розкриття більш детально питання, що саме є від Давньої Греції в нас та в Європі.

По-перше, політичні інновації, впроваджені греками, справили значний вплив на європейське суспільство. Винайдений в Афінах перший демократичний режим, заснований на ідеях рівності та громадської участі, послужив зразком для подібних політичних систем у багатьох країнах Європи. Грецька концепція полісу (політичного співтовариства) та законодавства стала основою для розвитку правових інститутів у європейських країнах. Цицерон виступає у Сенаті – прообразі сучасних парламентів.

По-друге, філософія та наука стали принциповими складовими європейської культури завдяки спадщині давньогрецьких мислителів, таких як Сократ, Платон та Аристотель. Їхні ідеї та методи дослідження вплинули на розвиток європейської науки, філософії та освіти.

По-третє, мистецтво та архітектура Давньої Греції залишили незабутній слід у європейській культурі. Зразки грецької архітектури, такі як Парфенон або афінський акрополь, вважаються витворами мистецтва і досі викликають захоплення. Їхній стиль вплинув на архітектурні традиції в Європі, ідеї гармонії та пропорцій стали основою для будівництва численних споруд у Європі.

Якщо брати Україну, то в нас використовувалась архітектура на будівлях у вигляді колон, чи богинь. Ще є пам'ятки з Давніх літ - Херсонес Таврійський був заснований вихідцями з Гераклеї Понтійської (територія сучасної Туреччини) в 528— 527 р. до н.е. Поселення з'явилося на скелястому півострові між нинішніми Карантинною та Піщаною бухтами Севастополя. Херсонес у перекладі з давньогрецької означає «півострів», а Таврикою (країною Таврів) елліни називали південний берег Криму. Херсонес Таврійський — типовий грецький поліс, тобто самостійне місто-держава з демократичною формою правління. Він був великим політичним, економічним та культурним центром регіону і мав значну роль у розвитку багатьох народів давнини.

По-четверте, грецька міфологія та релігія з їх богами та героями, проникли в культуру багатьох народів Європи та стали основою для багатьох художніх творів, включаючи літературу та мистецтво.

У підсумку, Давня Греція відіграла важливу роль у формуванні культурного, політичного та інтелектуального обличчя Європи. Її спадщина стала неоціненним джерелом натхнення для наступних поколінь, уособлюючи в собі ідеали свободи, демократії та гармонії, які є основою сучасного європейського суспільства.

З цього висновку, можна сказати, ми запозичили також це все від Давньої Греції.

Список використаної літератури

1. Задоя А.О., Федулова С.О., Ключник Р.М. Архітектура європейської безпеки: нові виклики та загрози: навчальний посібник [Електронний ресурс]. Дніпро: Університет імені Альфреда Нобеля, 2024. 297 с.
2. https://osvita.ua/vnz/reports/world_history/4794/
3. <https://osvita.ua/vnz/reports/culture/11168/>
4. <https://uahistory.co/pidruchniki/parashich-world-literature-8-class-2016/7.php>
5. <https://pragmatika.media/antychnyi-styl-v-arkhitekturi-ta-skulpturi-starodavnikh-hretsii-ta-rymu-chomu-antychne-mystetstvo-tse-naikrashchyi-spadok-iakiy-otrymala-ievropeiska-kultura/>
6. <https://sites.google.com/view/hist-world-and-ukraine-grade-6/R3/T3/14>
7. https://osvita.ua/vnz/reports/world_history/32239/
8. <https://day.kyiv.ua/article/ukrayina-incognita/povernennya-khersonesa>

Які виклики та загрози стоять перед енергетичною політикою Європейського Союзу в умовах геополітичної нестабільності?

У лютому 2022 р. російське вторгнення в Україну змінило енергетичну політику в ЄС. Військовий конфлікт та наступні перебої на енергетичному ринку спровокували швидку реакцію Європейського Союзу. [1]

Енергетична політика завжди була геополітичним питанням, і це стало ще більш очевидним через війну Росії проти України.

Протягом багатьох років ЄС обговорювали необхідність зменшити залежність від імпорту енергоносіїв з Росії, яка використовує їх як політичну зброю. ЄС має велику геополітичну кризу через війну України з Росією та водночас серйозну загрозу екології через зміну клімату. [2]

Із цього ЄС прискорила перехід на "зелену" енергетику. Війна спричинила різке скорочення поставок російського газу в Європу змусили багато країн світу шукати альтернативні джерела енергії. **REPowerEU** є викликом для Європейського Союзу. [3]

План REPowerEU – це такий план, що *припиняє залежність* від російського викопного палива та великими темпами переходить до «зеленої» економіки. [1]

Цей план складається з таких пунктів:

1. Економія енергії;

Енергозбереження має найшвидший і найдешевший спосіб подолати поточну енергетичну кризу та зменшити рахунки.

2. Диверсифікація поставок і підтримка наших міжнародних партнерів;

Створена енергетична платформа ЄС за підтримки регіональних цільових груп та закупівлі газу.

3. Прискорення розгортання відновлюваних джерел енергії;

Використання відновлюваних джерел енергії в електроенергетиці, промисловості, будівництві та на транспорті прискорить для ЄС незалежність, дасть поштовх до зеленого переходу та з часом знизить ціни.

4. Зменшення споживання викопного палива в промисловості та на транспорті;

Європейський Союз залежить від імпорту енергоресурсів, зокрема природного газу, нафти та вугілля. Багато з цих постачальників знаходяться у регіонах, де існують політична нестабільність та конфлікти, що може призвести до перерв у постачанні.

5. Розумне інвестування;

Досягнення цілей REPowerEU вимагає додаткових інвестицій. Були вже зроблені певні зноси в незалежність від Російського палива та на безпеку.

6. Фон.

ЄС використовує енергетичну дипломатію та санкції як інструменти для захисту своїх інтересів у геополітичних конфліктах.

Європейська зелена угода – це довгостроковий план зростання ЄС, спрямований на те, щоб до 2050 року Європа стала кліматично нейтральною. [4]

Отже, війна Росії з Україною швидко підштовхнула ЄС на виклики, які стали внаслідок цього військового конфлікту та наступних перебоїв на енергетичному ринку. Російська агресія підкреслила необхідність зменшення залежності від імпорту енергоресурсів з Росії, що використовується як засіб політичного тиску для Європейського Союзу.

У зв'язку з цим, ЄС прискорив перехід на "зелену" енергетику та запровадив план REPowerEU, спрямований на зменшення залежності від російського вугілля та газу. План REPowerEU є важливим кроком для забезпечення енергетичної безпеки та боротьби навіть зі зміною клімату в Європейському Союзі.

Список використаної літератури

1. Задоя А.О., Федулова С.О., Ключник Р.М. Архітектура європейської безпеки: нові виклики та загрози: навчальний посібник [Електронний ресурс]. Дніпро: Університет імені Альфреда Нобеля, 2024. 297 с.
2. Енергетична політика – у фокусі зовнішньої політики ЄС - URL: https://www.eeas.europa.eu/delegations/ukraine/%D0%B5%D0%BD%D0%B5%D1%80%D0%B3%D0%B5%D1%82%D0%B8%D1%87%D0%BD%D0%B0%D0%BF%D0%BE%D0%BB%D1%96%D1%82%D0%B8%D0%BA%D0%B0%E2%80%93%D1%83%D1%84%D0%BE%D0%BA%D1%83%D1%81%D1%96%D0%B7%D0%BE%D0%B2%D0%BD%D1%96%D1%88%D0%BD%D1%8C%D0%BE%D1%97%D0%BF%D0%BE%D0%BB%D1%96%D1%82%D0%B8%D0%BA%D0%B8%D1%94%D1%81_uk?s=232
3. У ЄС відновлювані джерела енергії вперше випередили газ - URL: <https://www.dw.com/uk/u-es-vidnovluvani-dzerela-energii-vperse-viperedili-gaz/a-64565674>
4. REPowerEU: план швидкого зменшення залежності від російського викопного палива та швидкого переходу до «зеленого»* - URL: https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/en/ip_22_3131

У чому відмінності політики ставлення до іммігрантів у різних країнах ЄС? Який би з варіантів цього ставлення підтримали б ви особисто?

Політика ставлення до іммігрантів у країнах ЄС може значно відрізнятися через різні соціокультурні, економічні та політичні контексти.

За даними ООН, з початку повномасштабного вторгнення Росії в Україну в 2022 році, понад 2 мільйони українців стали внутрішньо переміщеними особами, а близько 1 мільйона виїхали за кордон у пошуках притулку та безпеки. Багато з них звернулися до країн Європейського Союзу, особливо до Німеччини, Польщі, Чехії, Словаччини та Литви.

Кожна країна ЄС має свої правила та процедури щодо прийому та інтеграції біженців. Німеччина є однією з найбільш гостинних та відкритих країн для людей, які тікають від війни. Німеччина надає біженцям статус особи, яка потребує міжнародного захисту, який дає право на проживання, соціальну допомогу, медичне обслуговування, освіти та ринок праці. Німеччина також скасувала правило 90 днів для українських біженців, яке обмежувало їхнє перебування в країні без візи.

Однак не всі країни ЄС так лояльно ставляться до українських біженців. Деякі країни, такі як Угорщина, Румунія, Болгарія та Греція, мають низькі рівні визнання статусу біженця та надання захисту. Деякі країни, такі як Франція, Італія, Іспанія та Португалія, мають високі рівні відмов у розгляді заяв на притулок. Деякі країни, такі як Данія, Швеція, Нідерланди та Бельгія, мають складні та тривалі процедури реєстрації та розгляду заяв.

Таким чином, українські біженці стикаються з різними викликами та можливостями в залежності від країни, до якої вони звертаються. Вони також мають адаптуватися до нової культури, мови, законів та суспільства. Це вимагає від них сили, гнучкості, терпіння та бажання інтегруватися.

На початку повномасштабного вторгнення я мала досвід перебування в Німеччині через війну. Умови прийняття і ставлення до нас були дуже добрі, німці ставились до нас з повагою та розуміння.

Коли ми приїхали туди, почали оформлювати тимчасовий вид на проживання, страховку та оформлювати карту в банку щоб отримувати виплати. Цей весь процес наче був організованим, тобто ми отримували лист з датою на зустріч, та на цей день приїжджали. А з іншого боку, за 4 місяці перебування ми так і не дочекались картку з видом на проживання та не знайшли окреме житло. Тобто вся реєстрація та заповнення документів дуже довго тягнулась.

Весь чай час перебування в Німеччині ми проживали у жінки, яка прихистила нас до себе. Вона дуже добра та доброзичлива, в нас не було конфліктів, ми спілкувалися та розповідали традиції наших країн, готували національні блюда та проводили разом час.

Також Німеччина запустила курси німецької мови для біженців. Ми також мали туди ходити, пройшли тест на визначення рівню на знання німецької мови, але початок курсів мав бути в вересні, а в липні ми поїхали назад в Україну.

Я знаю, що після курсів люди здають тест з німецької, а вже потім йдуть одразу працювати, або на практику, якщо це наприклад помічник окуліста. Пару тижнів там триває практика, а потім вже можна працювати, та отримувати за це гроші.

Я дуже вдячна Німеччині за теплий прийом, та те, що країна піклувалась про людей які через війну покинули свою країну. Не дивлячись на мінуси що там дуже довге оформлення, та важко знайти окрему квартиру, все одно це був дуже цікавий досвід та я впевнена що люди які все ж вирішили там залишитись зможуть побудувати нове життя в Німеччині.

Список використаної літератури

1. <https://www.goethe.de/prj/mwd/uk/ukraine.html>.
2. <https://thepage.ua/ua/politics/pravilo-90-dniv-ta-inshi-osoblivosti-peretinu-kordonu-v-yes-dlya-ukrayinskih-bizhenciv>.
3. <https://novy.tv/ua/news/2022/08/13/yak-vuyihaty-do-nimechchyny-z-ukrayiny-marshrut-umovy-dlya-bizhencziv-ta-korysni-posylannya/>.

Охарактеризуйте основні віхи європейської інтеграції

Європейська інтеграція - це процес політичної, юридичної, економічної та культурної співпраці між європейськими державами, який почався після Другої світової війни з метою забезпечення миру, добробуту та безпеки на континенті. Основні віхи європейської інтеграції можна подати у такому хронологічному порядку:

- 1949 рік: створення Ради Європи, яка об'єднала 10 країн західної Європи для сприяння демократії, правам людини та культурній співпраці.

- 1950 рік: оголошення Шуманського плану, який запропонував створити Європейське співтовариство вугілля та сталі (ЄСВС) для спільного управління виробництвом та торгівлею цих стратегічних ресурсів між Францією, Німеччиною та іншими зацікавленими країнами.

- 1951 рік: підписання Паризького договору, який заснував ЄСВС з участю шести країн: Франції, Німеччини, Італії, Бельгії, Нідерландів та Люксембургу.

- 1957 рік: підписання Римських договорів, які створили Європейське економічне співтовариство (ЄЕС) та Європейське співтовариство атомної енергії (Євратом) на основі ЄСВС. Ці організації передбачали створення спільного ринку, спільної торговельної політики, спільної сільськогосподарської політики, спільної транспортної політики та співпраці у використанні атомної енергії.

- 1967 рік: прийняття Договору про злиття, який об'єднав виконавчі органи ЄСВС, ЄЕС та Євратому в єдину Комісію Європейських співтовариств та створив єдиний Раду міністрів.

- 1973 рік: перше розширення Європейських співтовариств, до яких приєдналися Велика Британія, Ірландія та Данія.

- 1979 рік: проведення перших прямих виборів до Європейського парламенту, який отримав більше повноважень у законодавчому процесі. -

1981 рік: друге розширення Європейських співтовариств, до яких приєдналася Греція.

- 1985 рік: підписання Шенгенської угоди, яка передбачала відміну паспортних контролів на внутрішніх кордонах між деякими країнами-членами Європейських співтовариств.

- 1986 рік: третє розширення Європейських співтовариств, до яких приєдналися Іспанія та Португалія. Підписання Єдиного Європейського акту, який запустив процес створення єдиного ринку до 1992 року та посилив співпрацю у сферах соціальної політики, досліджень та розвитку, навколишнього середовища, зовнішньої політики та безпеки.

- 1992 рік: підписання Маастрихтського договору, який перетворив Європейські співтовариства на Європейський Союз (ЄС) та ввів три стовпи ЄС: Європейське співтовариство, Спільну зовнішню та безпекову політику та Співпрацю у справах юстиції та внутрішніх справ. Договір також започаткував процес створення економічного та валютного союзу, який передбачав запровадження єдиної валюти - євро.

- 1995 рік: четверте розширення ЄС, до якого приєдналися Австрія, Фінляндія та Швеція.

- 1997 рік: підписання Амстердамського договору, який реформував інституції та політики ЄС, зокрема зміцнив роль Європейського парламенту, розширив компетенції ЄС у сферах зайнятості, соціальної політики, свободи, безпеки та правосуддя, включив Шенгенську угоду в

правовий порядок ЄС та ввів нові форми співпраці між державами-членами.

- 1999 рік: запровадження євро як безготівкової валюти для 11 країн ЄС.
- 2001 рік: підписання Ніцького договору, який знову реформував інституції та політики ЄС.
- 2002 рік: введення євро як готівкової валюти для 12 країн ЄС.
- 2004 рік: п'яте розширення ЄС, до якого приєдналися 10 країн, переважно з Центральної та Східної Європи.
- 2005 рік: підписання Римської декларації, яка відзначила 50-річчя Римських договорів та підтвердила спільні цінності та цілі ЄС.
- 2007 рік: шосте розширення ЄС, до якого приєдналися Болгарія та Румунія. Підписання Лісабонського договору, який замінив Ніцький договір та вніс ряд реформ у функціонування та політики ЄС.
- 2009 рік: набуття чинності Лісабонського договору, який збільшив роль Європейського парламенту, створив постійну посаду голови Європейської ради та Високого представника ЄС з питань зовнішньої політики та безпеки, ввів Європейську службу зовнішніх дій, встановив Хартію основних прав ЄС та надав більше прав громадянам ЄС.
- 2013 рік: сьоме розширення ЄС, до якого приєдналася Хорватія.
- 2014 рік: підписання Угоди про асоціацію між ЄС та трьома країнами Східного партнерства: Україною, Молдовою та Грузією.
- 2016 рік: проведення референдуму про вихід Великої Британії з ЄС, на якому більшість голосували за Brexit.
- 2020 рік: завершення перехідного періоду після Brexit, під час якого Велика Британія та ЄС домовилися про умови торгівлі та співпраці після розриву. З цього можна зробити висновок, що європейська інтеграція - це складний та тривалий процес, який включає різні аспекти співпраці між європейськими державами, які мають спільні цінності та інтереси. Європейська інтеграція також вимагає постійних реформ та адаптацій до змінюваних умов та викликів. Європейська інтеграція сприяє розвитку Європи як глобального гравця у світовій політиці та економіці.

Список використаної літератури

1. Європейська інтеграція — Вікіпедія.
https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%84%D0%B2%D1%80%D0%BE%D0%BF%D0%B5%D0%B9%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%B0_%D1%96%D0%BD%D1%82%D0%B5%D0%B3%D1%80%D0%B0%D1%86%D1%96%D1%8F.
2. Основні етапи європейської інтеграції.
<https://eugov.chmnu.edu.ua/miltymediinyi-posibnyk/%d0%bc%d0%be%d0%b4%d1%83%d0%bb%d1%8c-1->

%d1%80%d0%be%d0%b7%d0%b4%d1%96%d0%bb-1-
%d0%be%d1%81%d0%bd%d0%be%d0%b2%d0%bd%d1%96-
%d0%b5%d1%82%d0%b0%d0%bf%d0%b8-
%d1%94%d0%b2%d1%80%d0%be%d0%bf%d0%b5%d0%b9/.

3. Європейська інтеграція: головне - Європейська інтеграція - European <https://eu-ua.kmu.gov.ua/integration/euintegration/>.

4. СУТНІСТЬ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ІНТЕГРАЦІЇ. <https://ir.lib.vntu.edu.ua/bitstream/handle/123456789/20354/5191.pdf?sequence=3>.

https://europa.eu/european-union/sites/europa.eu/files/eu_pioneers_winston_churchill_en.pdf.

Яким чином можна стимулювати енергоефективність та зменшення споживання енергії в Європі?

Європа стикається з двома проблемами, це енергетичною безпекою та зміною клімату.

Зменшення залежності від імпорту викопного палива та скорочення викидів парникових газів є ключовими завданнями для забезпечення сталого майбутнього.

Енергоефективність відіграє важливу роль у досягненні цих цілей.

Вона може допомогти зменшити споживання енергії, що призведе до меншої залежності від імпорту викопного палива та викидів парникових газів.

Існує значний потенціал для покращення енергоефективності в Європі.

За оцінками Європейського Союзу, енергоефективні заходи можуть призвести до скорочення споживання енергії на 30% до 2030 року.

Це може бути досягнуто за рахунок покращення енергоефективності будівель, приладів, транспортних засобів та промислових процесів.

Енергоефективність має багато переваг, окрім економії енергії та скорочення викидів парникових газів.

Вона також може зменшити витрати на енергоносії для домогосподарств та підприємств, також створити робочі місця в секторі енергоефективності. Ще можна покращити енергетичну безпеку та знизити рівень забруднення повітря. І поліпшити комфорт та здоров'я людей.

Існує багато заходів, які можна вжити для стимулювання енергоефективності в Європі. Уряди мають встановити чіткі цілі щодо енергоефективності та запровадити норми, які допоможуть їм досягти цих

цілей. Необхідно інвестувати в дослідження та розробку нових енергоефективних технологій.

Уряди можуть надавати стимул та субсидії для заохочення людей та підприємств до інвестування в енергоефективні технології. Важливо підвищувати обізнаність про переваги енергоефективності та про те, як люди та підприємства можуть заощадити енергію. Уряди, підприємства та громадянське суспільство повинні співпрацювати для стимулювання енергоефективності.

Енергоефективність є ключовим інструментом для забезпечення енергетичної безпеки та вирішення проблеми зміни клімату в Європі.

Воно має багато переваг для економіки, довкілля та здоров'я людей.

Існує багато заходів, які можна вжити для стимулювання енергоефективності, і важливо, щоб уряди, підприємства та громадянське суспільство співпрацювали для їх реалізації.

Список використаної літератури

1. The world's electric car fleet continues to grow strongly, with 2024 sales set to reach 17 million. Global EV Outlook 2024. URL: <https://www.iea.org/>
2. European Commission. URL: https://commission.europa.eu/index_en/
3. World Resources Institute. URL: <https://www.wri.org/energy>](<https://www.wri.org/energy/>

Оцініть ефективність санкцій, які ЄС запровадив проти росії? Що негативно позначається на цій ефективності?

Після подій, що відбулися 24 лютого 2022 року, коли Україну сколихнуло жорстка новина про повномасштабне вторгнення росії, багато країн як Європейського Союзу так і Сполучені Штати відповіли на це запровадженням пакетами санкцій аби хоч якось обмежити можливості ворога у проведенні воєнних дій.

Так як санкції, це основний інструмент у цьому протистоянні, вони мають на меті зменшити фінансування росії, що йде на війну проти України.

Однією із головних та провідних галузей заборони є енергетична сфера. Тож оцінити ефективність санкцій саме за цією сферою буде більш показово.

– Вугілля. ЄС ввів заборону імпорту вугілля (всіх різновидів) з росії. Попри це, дивлячись на статистику видобутку за останні 10 років, можна зробити певні висновки (табл. 1). По-перше, видобуток вугілля на початок війни, тобто у 2022 році, зріс в порівнянні з довоєнним часом, наприклад, порівнюючи 2021 рік - різниця складає 0,3%. Але вже на 2023 рік показники набули зниженого характеру та становили менше на 2,8% у порівнянні з попереднім 2022 роком. Якщо, орієнтуватися на дохід, з початку війни він склав 532 мільярдів євро від експорту, з яких близько 180 мільярдів євро йде на країни ЄС [3].

Таблиця 1

Видобуток вугілля в росії у період 2013-2023 рр. [3]

Рік	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021	2022	2023
Млн. тонн	85,9	85,0	91,1	95,5	100,2	107,0	108,5	97,9	107,9	108,2	106,6

– Заборона від нових інвестицій ЄС на російську гірничодобувну сферу, окрім деякої сировини.

– Заборона резерву потужностей зі зберіганням газу в країнах ЄС (поширюється на російських громадян та юридичних осіб).

– Заборона на імпорт з росії сирової нафти через морський шлях. Статистика дає розуміння, що ця санкція була ефективна та є значною для цієї

галузі та у цілому це має значні наслідки для бюджету росії, який саме і значною мірою складався з цієї сфери ринку. Така велика різниця між показниками виникла по причині того, що близько половини експорту припадала на країни ЄС. Накладені ліміти мали також наслідки й на світовий ринок, бо вирівняли і стабілізували ринок енергетики. На початку війни видобуток збільшився на 10 млн. тонн, та вже на січень 2023 року впав до позначки 46,0 млн. тонн, тобто, різниця склала 488 млн. тонн у порівнянні з 2022 роком (табл.2) [3].

Таблиця 2

Видобуток нафти в росії у період 2021-2023 рр.

Рік	2021	2022	2023
Млн. тонн	524,0	534,0	46,0

Отже, санкції ЄС проти росії, безсумнівно, мали значний вплив на її економіку, та можна сказати, що були ефективними, та чи ця ефективність достатня? Незважаючи на ці економічні труднощі, росія не припинила війну в Україні. Це свідчить про те, що санкції, хоча й є потужним інструментом, але не є панацеєю. Щоб поліпшити цю ситуацію, треба розуміти, що спричиняє неефективність впровадження цих санкцій.

Отже, як висновок, розглянемо дві основні причини, що негативно сприяє ефективності:

- Обхід санкцій. Експорт до ЄС здійснюється не на пряму, а через країни, які не входять в це перелік країн. Одним з прикладів є експорт нафти, який експортують через Індію та ще деяких країн.

- Залежність від викопного палива для країн ЄС. Тому що ЄС становить найбільший відсоток використання російського викопного палива.

З упровадженням 11-го пакету санкцій проти росії у 2023 році зазначалось, що: «ефективність міжнародних санкцій залежить від твердості, згуртованості, співпраці, чесності та поваги до зобов'язань держав, які їх прийняли» [2].

Список використаної літератури

1. Leyen, U. von der (no date) EU sanctions against Russia following the invasion of Ukraine, EU Solidarity with Ukraine. Available at: https://eu-solidarity-ukraine.ec.europa.eu/eu-sanctions-against-russia-following-invasion-ukraine_en (Accessed: 24 February 2024).

2. Press corner (no date) European Commission - European Commission. Available at: https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/en/ip_23_3429 (Accessed: 24 February 2024).

3. SiteSoft (no date a) Росстат - Поиск. Available at: https://rosstat.gov.ru/search?q=%D0%B4%D0%BE%D0%B1%D1%8B%D1%87%D0%B0%2B%D1%83%D0%B3%D0%BB%D1%8F%2B&date_from=&content=on&date_to=&search_by=all&sort=relevance (Accessed: 24 February 2024).

Окресліть роль студентських рухів 1960-х рр. у створенні нової системи цінностей

Протягом 20 століття було багато потрясінь, які мали вагомий вплив на увесь світ. Безліч революцій, масові перевороти, громадські війни, все це відняло у людей відчуття спокою та стабільності. На фоні всіх цих подій особливо виділялось студентське повстання у 1960-го року, яке відбувалось перш за все у провідних країнах Європи та Америки, але також тією чи іншою мірою вплинуло на країни «третього світу» та навіть зачепило країни «соціалістичного табору». Цей, так званий, молодіжний рух спричинив, як політичну кризу так і кризу культурно-соціальних цінностей суспільства. Це був період боротьби за зміни.

Студенти були активістам багатьох рухів, де займали провідні позиції, а саме:

- Рух за громадські права. "Freedom Riders" – це був соціальний рух, метою якого було покласти край расовій дискримінації. Тобто досягти правової рівності для афроамериканців через усунення сегрегації в будь яких сферах соціально-культурного життя. Також цей рух мав на меті змінити становище у освітній та соціальній нерівності для афроамериканців. Для цього вони використовували мирні та легальні протести, щоб кинути виклик владі. І це не залишилось непомітним, вони домоглися прийняття Закону про громадські права 1964 року, Закону про виборчі права у 1965 році та посприяв утворенню нового руху Black Power.[1]

- Антивоєнні рухи. Протест в університетському містечку, хоч був і не єдиним протестом, але саме ця студентська активність відіграла ключову роль у доведенні до суспільства антивоєнних думок. У 1968-1969 роках вони організовували багато акцій з антивоєнним направленням, включаючи організування студентсько-солдатської групи. [2]

- Рухи за права жінок. Фемінізм «другої хвилі» наприкінці 1960-х років був активним в Чиказькому університеті. Організації на кампусі були проінформовані та відігравали не останню участь у загальнонаціональному жіночому русі.

- Відмова від традиційних цінностей. Рух «хіпі», виступали за незаконне вживання наркотиків, пом'якшення соціальних норм життя, в тому числі це торкнулося сексуальних норм. Це було ударом для американської культури. Здобула успіху студентська газета «Great Speckled Bird», яка була показником значного розміру і тривалістю студентського руху 60-х років. [1]

Студентські рухи 1960-х років відіграли велику роль у створенні нової системи цінностей, яка враховувала прогресивні ідеї та вимоги молодого покоління озброєна власною ідеологією. Їхня боротьба за громадянські права, протест проти війни, підтримка сексуальної та культурної революції та взагалі боротьба за краще життя для всіх дали поштовх для подальших соціальних та культурних змін, які впливають на розвиток сучасного суспільства. Один з студентів-радикалів, Ж. Соважо казав: "Ми не замислюємось про політичну систему майбутнього, вона організується сама собою".[3]

Список використаної літератури

1. Student movements of the 1960s - new Georgia encyclopedia. Available at: <https://www.georgiaencyclopedia.org/articles/history-archaeology/student-movements-of-the-1960s/> (Accessed: 22 March 2024).

2. Vietnam War: Student activism - antiwar and radical history project. Available at: https://depts.washington.edu/antiwar/vietnam_student.shtml (Accessed: 22 March 2024).

3. Розенталь Э.М. Парадоксы протеста. Очерки о молодежи Запада. – М.: АПН, 1985. – 272 с.

Які існують перспективи використання ядерної енергії в контексті енергетичної кризи в Європі?

Світ стикається з безпрецедентною енергетичною кризою, що характеризується стрімким зростанням цін на енергоносії, дефіцитом газу та загрозою нестабільності постачання. Ця криза особливо гостро відчувається в Європі, де вона має значний вплив на економіку, призводячи до зростання інфляції, скорочення виробництва та соціальних заворушень.

Одним із потенційних рішень енергетичної кризи в Європі може бути використання ядерної енергії. Ядерні електростанції здатні генерувати велику кількість електроенергії без використання викопного палива, що може допомогти Європі зменшити свою залежність від імпорту енергоносіїв з Росії та інших країн. Однак використання ядерної енергії пов'язано з певними ризиками, включаючи ризик аварій та поводження з ядерними відходами. Ці ризики призвели до суперечок щодо доцільності та перспектив використання ядерної енергії.

Враховуючи все це, необхідно ретельно проаналізувати потенційні перспективи використання ядерної енергії як одного з можливих шляхів її вирішення енергетичної кризи в Європі.

ЄС імпортує половину електроенергії, необхідної для задоволення своїх потреб, залишаючись найбільшим імпортером у світі. При цьому різниця цін в енергетичному секторі ЄС та США досить велика: ціни на газ в ЄС утричі вищі, а на електроенергію вдвічі вищі, ніж у США [2].

Політично-економічні події останніх років загострили ситуацію для енергетичного сектору Європи. І тому треба якнайшвидше прийняти невідкладні рішення, в тому числі перспективи створення внутрішнього ринку електроенергії.

Питання ядерної енергетики є досить складним і проблемним, оскільки деякі країни ЄС категорично проти її використання та її розвитку. Та є й ті країни, наприклад як Чехія, де підтримка ядерної енергетики зросла приблизно до 65%, а на думку 93% людей в державі бачать її як самодостатній ресурс у сфері електроенергії.

Але є деякі труднощі у використанні і розвитку цієї промисловості:

- Обмежений ресурс урану в ЄС. Тому основними постачальниками є росія, Австралія, Нігер, Канада та Казахстан. Ще до цього існує потреба в закупівлі ядерного палива в Росії. З огляду на намагання зменшити залежність від Росії, актуальним є питання диверсифікації постачання ядерного палива на атомні станції країн ЄС.

- Безпека. Безпечне зберігання та захоронення відпрацьованого ядерного палива залишається невирішеною проблемою. Ядерні об'єкти можуть стати мішенями для терористичних атак. Як наслідок, додається ще й недовіра з цього питання з боку людей, яких турбує їх безпека.

Які є перспективи використання ядерної енергії? У рамках розвитку цього питання, Нова Пояснювальна ядерна програма (PINС) містить огляд інвестицій [1].

➤ Інвестиції у виробництво ядерного палива. До цього відноситься забезпечення ефективного функціонування внутрішнього ринку ядерного палива та забезпечення гарантій поставок.

➤ Інвестиції у будівництво нових ядерних реакторів. Заміна старих реакторів на нові. А це потребує значних витрат, тому необхідно шукати шляхи зниження витрат та підтримку цього проекту з інших сторін.

➤ Інвестиції у підвищення безпеки. Перевірка відповідності щодо норми старих атомних станцій на які є певна надія, щодо їх подальшого використання, тому ще постає питання підвищення їх безпеки на найвищому рівні.

Отже, слід зазначити, що саме ядерна енергетика поєднує в собі переваги надійності постачання, цінової конкурентоспроможності та практично нульові викиди парникових газів [3].

Енергетична криза в Європі є поштовхом до перегляду ставлення до ядерної енергії, яка раніше вважалася застарілою та ризикованою.

Ядерна енергія може стати важливим інструментом у подоланні кризи, бо значно зменше залежність Європи, в першу чергу від Росії, а також від інших країн; зменшує викиди парникових газів, що допомагає у боротьбі зі зміною клімату; є стабільністю для Європи.

Вдосконалення ядерних технологій, підвищення рівня безпеки та прозорості в атомній галузі, а також ефективна комунікація з людьми можуть допомогти подолати ці труднощі та сприяти перспективі впровадженню ядерної енергетики.

Список використаної літератури

1. Energy 2020. A strategy for Competitive, Sustainable and Secure Energy. Communication from the Commission to the European Parliament, the Council, the European Economic and Social Committee of the Regions, European Commission, Brussels, 10 November 2010 COM(2010) 63 Final. URL: <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2010:0639:FIN:En:PDF> (Accessed: 17 April 2024).

2. European Energy Security Strategy. Communication from the Commission to the European Parliament and the Council, European Commission, Brussels, 28 May 2014 COM(2014) 330 final. URL: <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=COM:2014:0330:FIN> (Accessed: 17 April 2024).

3. Криза ядерної галузі поглиблюється: світ входить в еру виведення з експлуатації атомних електростанцій (no date) Криза ядерної галузі поглиблюється: Світ входить в еру виведення з експлуатації атомних електростанцій | Атомна енергетика в Україні і Світі. URL: <https://atom.org.ua/kriza-yadernoyi-galuzi-pogliblyuyetsya-s.html/amp> (Accessed: 17 April 2024).

Як на вашу думку, чому ЄС до цього часу не має власних збройних сил? Чи у них потреба і чи будуть створені вони у майбутньому?

Ідея європейської армії виникла одночасно з попередником самого Євросоюзу – у 1950-х роках. Незважаючи на це, Франція, Німеччина, Італія сподіваються створити Європейське оборонне співтовариство, але угода не була схвалена французьким парламентом. Відтоді ця ідея регулярно висувається на порядок денний. Так було, наприклад, після закінчення холодної війни та конфлікту в колишній Югославії. У 1999 році ЄС вперше почав обговорювати створення системи бойових груп ЄС, чисельність якої, як очікується, досягне 1500 осіб. Їх мета - реагувати на кризи, що виникають у світі. Однак такі групи ніколи і ніде не використовувалися з моменту їх створення в 2007 році. З початком російсько-української війни у баченні європейських політиків знову з'явилася ідея «Європейської армії». Загроза з боку Росії стала черговим викликом для Європи. Ідею створення збройних сил ЄС обговорювали президент Європейської комісії Жан-Клод Юнкер та інші європейські лідери та політики, такі як Норберт Райтген, голова зовнішньополітичного комітету німецького парламенту, який сказав, що сили ЄС колись були «майбутнє Європи, зараз настав час» [1].

Зараз ЄС має 27 армій загальною чисельністю більше мільйона осіб. Оборона переважно організовується на національному рівні, що призводить до дублювання структур і функцій, що, у свою чергу, призводить до високих витрат на оборону [2]. Прихильники концепції європейської армії гарантують, що добра співпраця між усіма країнами-членами ЄС дозволить заощадити на розробці та закупівлі сучасних систем озброєнь, таким чином перерозподіливши завдання таким чином, щоб кожна країна мала свою систему озброєнь. Прихильники ідеї вважають, що європейська армія стане символом єдності та сили і покаже світові, що війни між країнами ЄС ніколи не буде. Наразі головним питанням у формуванні європейської армії є те, чи згодні всі країни ЄС передати Брюсселю повноваження на використання армії. Не варто також забувати, що протягом багатьох років армія була важливим символом національного суверенітету в деяких європейських країнах.

Ідея створення європейської армії повернулася до порядку денного саміту Ради Європи на початку травня 2021 року, на якому розглядатимуть питання про "євроармію": 14 країн Європейського союзу (ЄС), включно з Німеччиною і Францією, запропонували створити військові сили швидкого реагування, які можна було б використовувати на ранніх стадіях міжнародної кризи. На думку

чиновників, ЄС має створити бригаду з 5 000 солдатів, можливо, за підтримки кораблів і літаків, для надання допомоги демократичним іноземним урядам, які потребують негайної допомоги, і для активнішого втручання в ситуації за кордоном, зокрема в Лівії [1]. Як уже згадувалося вище, бойові сили ЄС, створені 2007 року, нині становлять основу так званих сил першого реагування і можуть стати частиною нового курсу на зміцнення обороноздатності ЄС. Тим часом генеральний секретар НАТО Йенс Столтенберг заявив, що нові сили ЄС розділять Європу і союзників по НАТО. Генеральний секретар Столтенберг також згадав про європейські оборонні зусилля. Однак, за словами генерального секретаря Столтенберга, сили Європейського союзу не замінять НАТО. Пан Столтенберг звернув увагу на той факт, що 80% витрат на оборону НАТО фінансують союзники, які не входять до ЄС. До них належать Норвегія, Ісландія, Туреччина, США, Канада і Велика Британія. На думку пана Столтенберга, спроби створити паралельні військові структури, що дублюють одна одну, або такі, що дублюють одна одну, послаблять здатність союзників по НАТО співпрацювати в умовах обмежених ресурсів [3].

На думку політологів, навіть якщо ЄС погодиться на створення єдиних європейських сил, процес затягнеться з огляду на європейську бюрократію. Однак почати можна з формування низки об'єднаних сил, що базуються в конкретних країнах. Чисельність цих сил не має бути дуже великою. На початковому етапі для вирішення поточних проблем буде достатньо оперативної групи. Потім, залежно від того, як розвиватимуться відносини з Російською Федерацією, кількість об'єднаних сил може бути збільшено. Але Європі все одно потрібно з чогось починати, вважають політичні експерти. До речі, в Україні є досвід створення міжнародних бригад, як і в Польщі та Литви. Європейські держави могли б використати цей досвід і створити кілька коаліційних бригад із незалежним командуванням. Це стало б сигналом для Російської Федерації, що Європа приділяє достатньо уваги російській агресії і що на додаток до сил НАТО існують європейські сили. Крім того, Дональд Трамп регулярно заявляє, що США повністю вийдуть із НАТО, якщо він знову стане президентом. Політологи не вірять, що США вийдуть із НАТО, але цілком можливо, що США приділятимуть менше уваги європейським справам. Якщо це станеться, європейські країни опиняться перед обличчям Росії. Тому наявність додаткового аргументу у вигляді об'єднаних сил була б дуже доречною [3].

Список використаної літератури

1. Чи матиме Європейський Союз власні збройні сили. URL: <https://armyinform.com.ua/2021/09/08/chy-matyme-yevropejskyj-soyuz-vlasni-zbrojni-syly/>

2. Європейський Союз. URL: https://uk.m.wikipedia.org/wiki/%D0%84%D0%B2%D1%80%D0%BE%D0%BF%D0%B5%D0%B9%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%B8%D0%B9_%D0%A1%D0%BE%D1%8E%D0%B7

3. Євроармія: чи зможе Євросоюз створити власні збройні сили. URL: <https://fakty.com.ua/ua/svit/20240108-yevroarmiya-ekspert-rozpoviv-chy-zmozhe-yevrosoyuz-stvoryty-vlasni-zbrojni-syly/amp/>

Чи можна називати всіх євроскептиків проросійськими політиками? Чому?

На мою думку всі євроскептики ведуть проросійську політику. Для початку розглянемо, що таке євроскептицизм. Євроскептицизм - одна із форм опозиції діяльності Європейського Союзу, відповідно до якої її прихильники (євроскептики) фокусуються на ідеях, думках, діях, що спрямовані на сумнів, критику, неприйняття і зневіру стосовно або всього Європейського Союзу, або певної його політики чи діяльності конкретного інституту.[1] Як приклад візьмемо, що добро - дотеперішній стан речей у Євросоюзі, панування «респектабельних» сил ліберальної демократії, які є «природними союзниками» України. Зло – «євроскептики», які апріорі є «проросійськими». Термін "євроскептики" дуже маніпулятивний. Це пов'язано з тим, що ЄС і Європа не тотожні: можна ненавидіти ЄС і водночас пишатися приналежністю до європейської цивілізації та мислити в термінах європейської цивілізації. По-друге, скептичне ставлення до ЄС не означає принципового неприйняття ідеї "єдиної Європи". Однак істерія навколо "євроскептиків" ґрунтується на хибній передумовою. Річ у тім, що "євроскептики", яких часто згадують у ЗМІ, або взагалі не виступають за вихід своєї країни з ЄС, або не виступають за вихід з ЄС у принципі.

Згадавши про проблеми із самим терміном "євроскептики", важливо зазначити, що несправедливо узагальнювати політичні сили, до яких застосовується цей термін, зараховуючи їх до проросійських. Елементарним прикладом можуть слугувати різні думки про Росію членів фракції "Ідентичність і демократія" нинішнього Європарламенту. До цієї фракції "євроскептиків" входять, зокрема, Північний альянс (Італія), Національне

об'єднання (Франція), "Вибір для Німеччини", "Справжні фіни" і Консервативна народна партія Естонії. Якщо перші три партії, безумовно, можна назвати умовно проросійськими, то фінська та естонська партії, навпаки, вирізняються своїм алармістським ставленням до Москви (що цілком природно з огляду на геополітичну та історичну ситуацію). Враховуючи, що фракцію "євроскептиків" утворюють партії з радикально різним баченням відносин з Росією, має бути зрозуміло, що ставлення до Росії не є суттю "євроскептицизму". Воно має бути, але не для всіх. Партія явно не є "євроскептичною". Навпаки, лідер партії Мартін Шульц - радикальний прихильник централізації ЄС: два роки тому він виступив із програмою якнайшвидшого перетворення Євросоюзу на єдину федеративну державу (Сполучені Штати Європи мали бути створені 2025 року). Водночас ця партія "оптимізму ЄС" послідовно проводить політику стратегічного партнерства з Росією.[2]

Неприйняття російської політики більшістю західних еліт змушує Москву шукати союзників на європейській політичній периферії, як крайніх лівих, так і крайніх правих, зокрема неонацистської орієнтації. Вони особливо пристрасно виступають проти нинішнього російського уряду. З іншого боку, деякі партії та фігури в цій аудиторії мають більш ніж скандальну репутацію. Наприклад, норвезький терорист Андерс Брейвік назвав Путіна "шановним, справедливим і рішучим лідером". Габор Вона, лідер угорської націоналістичної партії Jobbik, потішив своїх російських друзів, заявивши, що "Європа грає лише роль слуги, який діє за американськими наказами". Йде таємна війна, в якій Європа програє. Європейський союз повністю підпорядкований США, наче б він був державою".[3]

Аналогічним чином, загальний потенціал проросійського зсуву в Європі знижується завдяки успіху орієнтованих на геополітику "євроскептиків". Безперечно, що Маттео Сальвіні, лідер "Ліги Півночі", зробив багато проросійських жестів. Не викликає сумнівів і те, що Марін Ле Пен робила аналогічні жести. Однак нині в ЄС, як і раніше, домінує не Рим, на який чиниться міжнародний тиск, і не французька опозиція, а офіційна влада Берліна і Парижа.

Нормалізація відносин між Німеччиною, Францією і Москвою, що становлять ядро ЄС, - неминучий процес. Він почався не цього року. На користь такої нормалізації свідчить стратегічне геополітичне значення осі Москва-Берлін/Німеччина-Франція загалом і практичні економічні інтереси, передусім інтерес Росії до енергетики (який не зникне найближчими роками, навіть за активного розвитку "зеленої" енергетики).

У ситуації, коли проросійська загроза "євроскептиків" залишається значною мірою віртуальною, питання про те, як чинити з цими силами та

"евроскептиками" загалом, - це насамперед питання прихильності до певного європейського образу. Якщо ви хочете Європу без держав і національного суверенітету, то "евроскептики" - це тривожне явище. Навіть якщо ми не поділяємо позицію будівельників такої Європи, ми маємо визнати, що "евроскептики" хоча б якоюсь мірою затримують руйнівні процеси. Ба більше, ці процеси так чи інакше будуть спроектовані на Україну. Прагнучи створити міжнародну ситуацію, найсприятливішу для протистояння з Росією, ми не повинні забувати й про інші виклики, що загрожують існуванню України та інших європейських країн. [2] Єдина Європа останніми роками ставала все більшим об'єктом для критики, вона дуже втручається в деякі сфери - наприклад, регламентації в різних технічних сферах, і абсолютно неспроможна реагувати в інших, там, де якраз хотілося б на неї розраховувати. Так, головний докір - Європа не захистила від кризи, не вирішує проблеми безробіття, купівельної спроможності, безпеки, міграції. Органи управління ЄС представляються чимось відірваним від реальних проблем людей. Платити заробітну платню європейським чиновникам або фінансувати європейські проекти – це сприймається як зайві витрати, які з більшою користю могли б бути використані на національному рівні. А запровадження євро призвело до підвищення цін і падіння купівельної спроможності. У зовнішній політиці, відсутність збігу інтересів членів ЄС абсолютно очевидна, варто лише поглянути на реакції на українську кризу і на санкції щодо окремих держав.[4] Остаточний крах санкційної політики та інші зміни на користь Росії - лише питання часу. Поки що ж "евроскептики" не відіграватимуть провідної ролі в ЄС.

Список використаної літератури

1. Євроскептизм. URL: [://uk.m.wikipedia.org/wiki/%D0%84%D0%B2%D1%80%D0%BE%D1%81%D0%BA%D0%B5%D0%BF%D1%82%D0%B8%D1%86%D0%B8%D0%B7%D0%BC](https://uk.m.wikipedia.org/wiki/%D0%84%D0%B2%D1%80%D0%BE%D1%81%D0%BA%D0%B5%D0%BF%D1%82%D0%B8%D1%86%D0%B8%D0%B7%D0%BC)
2. Чи варто остерігатися «проросійських євроскептиків» URL: https://bastion.tv/chi-var-to-osterigatisya-prorosijskih-yevroskeptikiv_n32772/amp
3. Україна і друзі Росії у Європі неонацистського спрямування. URL: <https://fakty.com.ua/ua/svit/20240108-yevroarmiya-ekspert-rozpoviv-chy-zmozhe-yevrosoyuz-stvoryty-vlasni-zbrojni-syly/amp/>
4. Євровибори: «Євроскептики» атакують... і забувають про переваги Європи. URL: <https://day.kyiv.ua/article/den-planety/yevrovybory-yevroskeptyku-atakuuyut-i-zabuvayut-pro-perevahy-yevropy>

Які існують перспективи використання ядерної енергії в контексті енергетичної кризи в Європі?

Тривалий час енергетична політика в ЄС вважалася питанням національної юрисдикції: ЄС не мав ефективної енергетичної стратегії, спільної для всіх країн. Попит на електроенергію зростає і продовжуватиме зростати: ЄС імпортує половину своїх потреб в електроенергії і залишається найбільшим імпортером у світі. Політичні події останніх років загострили проблеми, що стоять перед енергетичним сектором ЄС. Потрібні термінові рішення, і Енергетичний союз міг би зіграти в цьому певну роль. Енергетичний союз міг би стати "парасолькою для європейської реформи в енергетичному секторі". "Внутрішня" ядерна енергетика ЄС також стикається з проблемами. Деякі країни ЄС виступають категорично проти розвитку ядерної енергетики; енергетичні ринки в країнах ЄС часто орієнтовані на популістську підтримку відновлюваних джерел енергії; до 2030 року частина потужностей ядерної енергетики ЄС буде втрачена через закриття атомних електростанцій по закінченню терміну їх експлуатації та політичне втручання. Іншим важливим питанням для країн ЄС було і буде забезпечення безпеки своїх громадян: Директива Комісії з ядерної безпеки 2009 року підкреслила основний принцип національної відповідальності за ядерну безпеку [1].

У документі зазначається, що електроенергія, вироблена на атомних електростанціях, відіграє важливу роль у забезпеченні енергетичної безпеки Європи. Однак ядерна промисловість ЄС повністю залежить від зовнішніх поставок урану. Росія, головний конкурент ЄС у виробництві ядерного палива, пропонує на міжнародному ринку інтегрований пакет для інвестицій в ядерний сектор. Тому в документі звертається увага на важливість інвестування в нові атомні електростанції, які будуть побудовані в ЄС з використанням технологій, що усувають залежність нових атомних електростанцій від поставок російського ядерного палива.

Наразі в 14 країнах ЄС працює 128 ядерних реакторів загальною потужністю 120 ГВт. Середній термін експлуатації цих реакторів становить приблизно 30 років. Проекти з будівництва нових реакторів заплановані в 10 країнах ЄС, чотири з яких вже реалізуються у Фінляндії, Франції та Словаччині. Інші проекти знаходяться на стадії ліцензування (Великобританія, Угорщина, Фінляндія) або підготовки (Болгарія, Литва, Польща, Румунія, Чехія). Великобританія планує закрити всі вугільні електростанції і будувати переважно газові та нові атомні електростанції до 2025 року [2].

Значні інвестиції останнім часом були зроблені в переробку і збагачення ядерного палива. Фінансова підтримка цих напрямків буде продовжуватися.

Відповідно до Європейської стратегії енергетичної безпеки, Комісія вживатиме заходів для забезпечення ефективно функціонуючого національного ринку ядерного палива та гарантій поставок; Агентство з постачання Євратому враховуватиме ринкову ситуацію в контрактах на постачання у своїх рішеннях та приділятиме особливу увагу проектам будівництва нових реакторів. До 2050 року майже 90% потужностей атомної енергетики ЄС потребуватимуть заміни. Це потребуватиме інвестицій у розмірі приблизно 350-450 мільярдів євро у будівництво нових атомних електростанцій, які вироблятимуть електроенергію до кінця 21 століття (термін експлуатації нової атомної електростанції – щонайменше 60 років).

Майбутні проекти будівництва атомних електростанцій повинні шукати можливості для скорочення витрат і політичної підтримки. У цьому контексті важливою є співпраця між регуляторними органами ЄС у процесі ліцензування нових реакторів, а також заохочення вимог до стандартизації проектування реакторів.

Серед тих, хто відстоює необхідність продовження пошуку безпечних та економічних шляхів розвитку ядерної енергетики, є дві основні тенденції. Прихильники першого вважають, що слід докласти всіх зусиль, щоб розвіяти недовіру громадськості до безпеки ядерних технологій. Це вимагає розробки нових реакторів, безпечніших за існуючі легководні реактори. У центрі уваги знаходяться два типи реакторів: "технічно дуже безпечні" реактори і "модульні" реактори HTGR. Прототипи модульних реакторів були розроблені в Німеччині, США і Японії. На відміну від легководних реакторів, модульні реактори спроектовані так, щоб бути пасивно безпечними без прямої дії операторів або електричних і механічних систем захисту. Технічно дуже безпечні реактори також використовують пасивні системи захисту. Такі реактори, запропоновані у Швеції, ймовірно, так і не вийшли за межі стадії проектування, але мають сильну підтримку в США серед тих, хто вбачає в них переваги над модульними реакторами. Однак майбутнє обох варіантів непевне через невизначеність витрат, складність розробки і суперечливе майбутнє самої ядерної енергетики [3].

Список використаної літератури

4. Європейське співтовариство з атомної енергії 2009 рік. URL: https://zakon.cc/law/document/read/994_o69

5. Ядерна енергетика у контексті енергетичної політики Євросоюзу. URL: <https://nuclear-journal.com/index.php/journal/article/download/84/84>

6. Ядерна енергетика. URL: [https://uk.m.wikipedia.org/wiki/%D0%AF%D0%B4%D0%B5%D1%80%D0%BD%](https://uk.m.wikipedia.org/wiki/%D0%AF%D0%B4%D0%B5%D1%80%D0%BD)

Як на вашу думку, чому ЄС до цього часу не має власних збройних сил? Чи у них потреба і чи будуть створені вони у майбутньому?

Вступ

Актуальність теми створення власних збройних сил ЄС полягає у зростаючій необхідності Європейського Союзу мати більшу стратегічну автономію та здатність оперативно реагувати на безпекові виклики. Наразі, країни-члени ЄС покладаються на НАТО та національні армії для оборони та безпеки [1].

ЄС не має власних збройних сил, частково через історичні, політичні та юридичні причини. Кожна країна-член має свою оборонну політику та армію, і координація в оборонній сфері відбувається переважно через НАТО. Проте, існують пропозиції та дискусії щодо створення європейських оборонних сил, особливо у контексті збільшення оборонних витрат та підвищення військової спроможності ЄС [2].

Потреба у власних збройних силах ЄС виникає з бажання мати більшу незалежність та гнучкість у військових та оборонних питаннях, а також здатність самостійно вирішувати кризи, що виникають на кордонах ЄС або в сусідніх регіонах.

Щодо майбутнього, існує ряд ініціатив та планів, які можуть призвести до створення збройних сил ЄС. Зокрема, було запропоновано створення сил швидкого реагування ЄС та інших оборонних структур[3]. Однак, це питання залишається предметом політичних дискусій та вимагає згоди всіх країн-членів ЄС [4].

Аналіз поточного стану оборонної політики ЄС

Аналізуючи поточний стан оборонної політики ЄС, можна виділити кілька ключових аспектів:

1. Спільна оборонна політика ЄС: Європейське оборонне агентство (EDA) визначило 22 пріоритети для розвитку європейської оборони, засновані на уроках, отриманих під час російського вторгнення в Україну. Ці пріоритети включають розвиток мобільності сил, інтегровану протиповітряну та протиракетну оборону, модернізацію бойових танків, боротьбу з дронами, та покращення військової розвідки [5].

2. Зусилля по координації оборони серед країн-членів: ЄС активно працює над підвищенням координації у питаннях оборони. Високий представник ЄС Жозеп Боррель наголосив на необхідності збільшення

оборонних витрат та координації зусиль для усунення слабких місць у військовому будівництві та оборонній промисловості [6].

3. Стан галузі військово-промислового комплексу країн ЄС: Європейська комісія планує інтегрувати Україну в схему підтримки оборонної промисловості ЄС, що дозволить використовувати досвід України та сприятиме її поступовій інтеграції в Європу. Це також включає співпрацю з компаніями країн-членів ЄС у створенні спільних підприємств та розвитку виробничих потужностей [7].

Потреба власних збройних сил у ЄС

Європейський Союз розглядає можливість створення власних збройних сил, що може зміцнити його незалежність у сфері безпеки та оборони. Проте, існують побоювання, що такий крок може послабити НАТО та призвести до роз'єднання Європи [8].

Країни ЄС стикаються з різноманітними загрозами, включно з тероризмом, гібридними загрозами, економічною нестабільністю, змінами клімату та ненадійністю енергетичних постачань [9].

Спільна політика безпеки та оборони (CSDP) є ключовим елементом зовнішньої політики ЄС, яка включає військові та оборонні аспекти. ЄС прагне зменшити залежність від США та НАТО, розвиваючи власні оборонні можливості.

ЄС стоїть перед глобальними викликами, такими як міграційна криза, зростання популярності крайньо-правих сил, агресія Росії, та зміна клімату. ЄС розглядає різні сценарії для спільної реакції на ці виклики, включно з ідеєю "робимо більше, але разом" [10].

Можливі шляхи створення збройних сил ЄС

Можливі шляхи створення збройних сил ЄС включають:

1. Поліпшення співпраці в рамках НАТО: Це може включати збільшення координації та інтеграції зусиль у сферах оборони та безпеки, а також спільні навчання та операції [11].

2. Створення європейських військових структур: ЄС може розвивати власні багатонаціональні військові формування, такі як бойові групи, та інші структури, що діятимуть під егідою Спільної політики безпеки та оборони (СПБО).

3. Розвиток військово-промислового комплексу ЄС: Це передбачає інвестиції у розвиток оборонної промисловості, збільшення виробництва військового обладнання та технологій в межах ЄС, а також співпрацю з Україною у цій сфері [12].

Висновки

Аналіз сучасного стану оборонної політики ЄС та потреби у створенні власних збройних сил підтверджує, що ЄС прагне до більшої стратегічної незалежності та здатності реагувати на безпекові виклики. Це відображається у зусиллях по координації оборони та розвитку військово-промислового комплексу.

ЄС зіткнувся з рядом безпекових викликів, які вимагають спільної реакції та можливо, створення власних збройних сил. Існують різні шляхи досягнення цієї мети, включаючи поліпшення співпраці в рамках НАТО, створення європейських військових структур та розвиток військово-промислового комплексу.

У майбутньому ЄС може продовжити розвивати свої оборонні можливості та співпрацювати з міжнародними партнерами для забезпечення безпеки та стабільності в регіоні. Створення власних збройних сил може стати ключовим кроком у цьому процесі, хоча це вимагатиме значних зусиль та консенсусу серед країн-членів ЄС.

Список використаних джерел

1. Чи матиме Європейський Союз власні збройні сили – АрміяInform (armyinform.com.ua)
2. ЄС не зможе бути геополітичним гравцем без зміцнення оборони - Боррель (ukrinform.ua)
3. ЄС на шляху створення власних Збройних сил (tepravda.te.ua)
4. Голова МЗС Італії закликав створити армію Європейського союзу: що відомо (fakty.com.ua)
5. ЄС погодив 22 пріоритети розвитку оборони з урахуванням війни РФ проти України | Європейська правда (eurointegration.com.ua)
6. Країни ЄС мають підвищити координацію у питаннях оборони – Боррель (ukrinform.ua)
7. Війна з РФ - Україна має стати членом схеми підтримки оборонної промисловості ЄС (focus.ua)
8. ЄС може створити власні збройні сили: чим це загрожує | ОВОЗ.UA (obozrevatel.com)
9. Гібридні загрози Україні і суспільна безпека. Досвід ЄС і Східного партнерства - Synergizing Energies (geostrategy.org.ua)
10. Глобальні виклики для ЄС: 5 сценаріїв і реальність | VoxUkraine
11. nato.pdf (niss.gov.ua)
12. ЄС затвердив оборонну стратегію - що це означає для України - Апостроф (apostrophe.ua)

Охарактеризуйте епоху Середньовіччя в Європі. Чи коректно називати її періодом занепаду?

Вступ

Середньовіччя — це період європейської історії, який розпочався з падінням Західної Римської імперії у V столітті та тривав до епохи Відродження та Реформації, що означає кінець XV — початок XVI століття. Цей часовий проміжок часто поділяють на раннє, класичне та пізнє Середньовіччя.

Важливість Середньовіччя для розвитку Європи полягає у формуванні основ сучасної європейської цивілізації. У цей період було закладено підвалини для розвитку національних культур, розширення знань та наукових досягнень. Також Середньовіччя відіграло ключову роль у розвитку мистецтва, архітектури, освіти та багатьох технологій, які мали великий вплив на подальший розвиток людства[1].

Основні характеристики Середньовіччя

1. **Раннє Середньовіччя** (кінець V - середина XI ст.): Час формування феодального способу виробництва.

2. **Класичне Середньовіччя** (середина XI - середина XIV ст.): Період максимального розвитку феодалізму, появи і розвитку середньовічних міст, виникнення станових монархій.

3. **Пізнє Середньовіччя** (середина XIV - середина XV ст.): Період розкладу феодалізму і зародження капіталістичного способу виробництва.

У Середньовіччі було таке поняття, як феодалізм. Феодалізм — це суспільно-економічна система, яка панувала в Західній і частково в Центральній та Східній Європі під час Середньовіччя. Вона характеризується розділенням влади між феодалами, які володіли землею і забезпечували захист васалам та селянам в обмін на різні види послуг та повинностей.

Система васалажу була ключовою частиною феодалізму, де вищі феодали (сюзерени) надавали землю нижчим феодалам (васалам) в обмін на військову службу чи інші послуги. Васали присягали на вірність своїм сюзеренам, створюючи таким чином мережу взаємозалежності та обов'язків[2].

У Середньовіччі Церква мала величезний вплив на всі аспекти життя. Вона брала участь в управлінні державами, допомагала урегулювати стосунки між людьми, опікувалася хворими та сиротами, відкривала школи. Християнська релігія надавала особисту розраду, особливо гнобленим, і об'єднувала народи Європи. У XI столітті стався розкол християнства на римо-католицьку та православну гілки, що вплинуло на культуру різних країн[3].

Середньовіччя було періодом значних культурних досягнень:

- **Література:** З XII століття у Західній Європі почався розвиток художньої літератури.
- **Мистецтво:** Вітражі стали символом середньовічного мистецтва, досягнувши піку розвитку у XV столітті.
- **Архітектура:** Італійські міста були архітектурними центрами, де розвивалися стилі, такі як Романський та Готика.

Чи був занепад у Середньовіччі?

Занепад Середньовіччя був складним процесом, який включав кілька ключових факторів:

1. Епідемії та голодні кризи: Епідемії, такі як чума, часто спалахували в Середньовіччі і призводили до величезних втрат населення. Голодні кризи були результатом недостатнього розвитку сільського господарства, що призводило до низьких урожаїв і постійної загрози голоду[4].

2. Війни та конфлікти між феодалами: Середньовічні війни часто були збройними конфліктами, що виникали через феодалну систему, де кожен феодал мав власну армію. Такі війни та конфлікти спричиняли внутрішні боротьби за владу і додавали напруження до феодалної системи.

3. Втрата давніх знань та розпад державності: В період Середньовіччя було втрачено багато досягнень культури античності. Розпад державності був пов'язаний з феодалною роздробленістю та відсутністю централізованої влади, що ускладнювало управління та збереження знань [5].

Ці фактори в сукупності сприяли занепаду Середньовіччя та переходу до нових історичних епох.

Аргументи проти занепаду Середньовіччя включають наступні аспекти:

1. Розвиток торгівлі та формування міст: У Середньовіччі відбувся значний розвиток торгівлі, який сприяв зростанню міст і міського населення. Формування міст-республік з власним законодавством та адміністрацією в Італії, а також розвиток міського самоврядування в Англії, де міста отримували хартії з правом самоврядування, свідчить про економічне та політичне зміцнення міських центрів[6].

2. Культурний ренесанс у пізньому Середньовіччі: Пізнє Середньовіччя стало періодом культурного ренесансу, особливо в Італії, де відбувся розквіт ренесансної культури. Цей період ознаменувався значними досягненнями в літературі, філософії, науці, скульптурі, живописі та архітектурі.

3. Вплив феодалної системи на стабільність: Феодална система, хоча й була пов'язана з певною роздробленістю, забезпечувала стабільність через ієрархічну структуру влади та взаємні зобов'язання між феодалами та їхніми

васалами. Це сприяло створенню порядку та передбачуваності в суспільстві, що було важливим для підтримки соціальної стабільності.

Ці аргументи свідчать про те, що Середньовіччя не було лише періодом занепаду, але й часом значного розвитку та переходу до нових форм соціально-економічного життя.

Висновки

Середньовіччя було періодом значних змін та розвитку, який відіграв важливу роль у формуванні сучасної Європи. Від падіння Римської імперії до початку Ренесансу, ця епоха була свідком становлення феодалізму, розвитку міст, культурних досягнень, а також релігійних та політичних змін. Церква мала величезний вплив на суспільство, а феодальна система забезпечувала соціальну структуру та порядок.

Термін “занепад” може бути сприйнятий як некоректний для опису Середньовіччя, оскільки це був не лише час занепаду, але й епоха великих досягнень та переходу до нових форм соціально-економічного життя. Хоча були періоди криз та конфліктів, Середньовіччя також було часом розвитку торгівлі, міського життя, культури та науки. Тому, можливо, більш точним буде використання термінів, які відображають цю двоїстість, наприклад, “трансформація” або “перехідний період”.

Список використаної літератури

1. Середньовічна культура Західної Європи. URL: <https://uahistory.co/pidruchniki/gisem-2020-world-history-7-class/17.php>
2. Феодалізм — що це таке, суть, визначення та приклади. Феодал, Сюзерен та Васал — це хто? URL: <https://termin.in.ua/feodalizm-feodal-siuzeren-vasal/>
3. Роль християнської церкви у становленні середньовічного суспільства. URL: <https://uahistory.co/pidruchniki/bon-2015-vs-7-class/11.html>
4. Людина в середньовіччі. URL: https://geomap.com.ua/uk-wh7/1158.html#google_vignette
5. Середньовічні держави. URL: https://uahistory.co/pidruchniki/gisem-2020-world-history-7-class/11.php#google_vignette
6. Розвиток міст, ремесла та торгівлі у Середньовіччі. URL: [https://pidru4niki.com/79804/politekonomiya/rozvitok_mist_remesla_torgivli_seredn ovichchi#google_vignette](https://pidru4niki.com/79804/politekonomiya/rozvitok_mist_remesla_torgivli_seredn_ovichchi#google_vignette)

Як і чому за останні десятиліття змінювалися регіони Європи та їхні відносини з державами?

Останні десятиліття в Європі характеризуються значними змінами та подіями, які сформували сучасний континент:

1. Політичні зміни: падіння Берлінської стіни та розпад Радянського Союзу призвели до об'єднання Німеччини та розширення Європейського Союзу на схід.

2. Економічні кризи: фінансова криза 2008 року сильно вдарила по економіках Європи, спричинивши рецесію та заходи жорсткої економії, особливо в країнах Південної Європи.

3. Міграційні кризи: збільшення потоків мігрантів та біженців, особливо з 2015 року, викликало політичні та соціальні напруження в ЄС.

4. Безпека та оборона: зростання глобальних загроз, таких як тероризм та кібератаки, змусило Європу переосмислити свої підходи до безпеки та оборони [1, 2].

Зростання глобалізації також мало значний вплив на Європу:

1. Економічна інтеграція: Європейський Союз став прикладом економічної інтеграції зі створенням єдиного ринку та валюти (євро).

2. Регіональні відносини: глобалізація сприяла збільшенню торгівлі та інвестицій, але також викликала занепокоєння щодо втрати робочих місць та економічної незалежності [3].

3. Соціально-культурні зміни: вільний рух людей сприяло культурному обміну, але також породило дебати про національну ідентичність та інтеграцію іммігрантів.

Ці тенденції відображають складність сучасної Європи, яка продовжує адаптуватися до швидких змін у глобальному контексті.

Зміни в регіонах Європи

Політичні зміни:

- Розпад СРСР (1991 р.) став кінцем комуністичного блоку та початком нової ери для багатьох націй, які здобули незалежність.

- Розширення Європейського Союзу відбулося в кілька хвиль, зокрема значне розширення на схід у 2004 році, що зміцнило інтеграційні процеси в Європі.

- Криза в Україні (2014 р.) викликала міжнародні напруження та змінила геополітичний ландшафт Європи, зокрема через анексію Криму Росією, конфлікт на сході України [4].

Економічні трансформації:

- Зростання важливості сектору послуг відображає перехід до постіндустріальної економіки, де послуги стають основою економічного розвитку.

- Криза єврозони (2009-2013 рр.) підкреслила проблеми економічної інтеграції та необхідність реформ у фінансовій системі ЄС.

- Інновації та технологічний розвиток сприяли зростанню продуктивності та зміні промислового ландшафту Європи [5].

Соціокультурні зміни:

- Міграційні потоки, особливо під час міграційної кризи 2015 року, вплинули на демографічну структуру та соціальну політику в Європі.

- Ріст міжкультурного діалогу відбувається на тлі глобалізації та збільшення культурного розмаїття в ЄС.

- Зміни в демографічній структурі включають старіння населення та зменшення природного приросту, що ставить перед Європою нові виклики [6].

Фактори змін

Геополітичні стратегії:

- Вплив Росії: Росія намагається відновити свій вплив на міжнародній арені, особливо після подій в Україні, що змінило геополітичний ландшафт.

- Роль США: США продовжують грати ключову роль у світовій політиці, прагнучи зберегти свої позиції та впливати на міжнародні відносини.

- Роль Китаю: Китай демонструє зростання свого економічного та військового потенціалу, прагнучи зайняти більш значущу роль у світовій політиці [7, 8, 9].

Економічні та соціокультурні тенденції:

- Розвиток глобальних центрів: Глобалізація сприяє створенню глобальних економічних центрів, які стають ключовими вузлами у світовій економіці [10].

- Рухи громадянського суспільства: Зростає активність громадянського суспільства, що впливає на політичні процеси та соціальні зміни [11].

Вплив технологій та інновацій:

- Інформаційні технології: Швидкий розвиток ІТ сектору змінює спосіб життя, роботу та взаємодію людей [12].

- Цифрові технології: Цифровізація проникає у всі сфери життя, від енергетики до освіти, змінюючи традиційні підходи [13].

- Зелена енергетика: Перехід до відновлюваних джерел енергії та зелених технологій стає важливою частиною стратегій багатьох країн [14].

Україна та країни Центрально-Східної Європи активно розвивають двосторонні та багатосторонні відносини, особливо після розпаду СРСР.

Європейська інтеграція України значно просунулася з підписанням Угоди про асоціацію з ЄС у 2014 році, що відкрило шлях до політичної асоціації та економічної інтеграції. На кінець 2021 року, торгівля між Україною та ЄС досягла найвищого рівня, з питомою вагою торгівлі товарами та послугами у майже 41% від загального обсягу торгівлі України.

Глобальні виклики для ЄС включають міграційну кризу, зростання популярності крайньо-правих політичних сил, та необхідність забезпечення безпеки на східному кордоні ЄС.

Економічні прогнози на 2030 рік вказують на те, що населення землі досягне свого піку і почне спадати, глобальна торгівля досягне свого піку, а Китай може стати провідною економічною силою, змінюючи глобальний баланс.

Технологічні інновації, особливо у сфері штучного інтелекту, продовжуватимуть впливати на суспільство та економіку, відкриваючи нові можливості та виклики.

Ці тенденції та виклики вимагатимуть від Європи адаптації та розвитку нових стратегій для вирішення майбутніх проблем.

Список використаних джерел

1. Європа в глобальному просторі безпеки на початку нового десятиліття. URL: <https://bintel.org.ua/analytics/geopolitics/evropa-v-globalnomu-prostori-bezpeki-na-pochatku-novogo-desyatilittya-chastina-1/>
2. IT-ринок Східної Європи — особливості, конкуренція, ситуація з роботою. URL: <https://dou.ua/lenta/articles/it-in-eastern-europe/>
3. Десять керівних принципів ОЕСР з ефективною децентралізації, що сприяють регіональному розвитку. URL: <http://surl.li/sthsn>
4. "Проросійська вісь" у Європі: які сили у ЄС виступають проти України. URL: <https://www.bbc.com/ukrainian/articles/cw0dx5je4j9o>
5. Економічна активність в Європі та Центральній Азії покращується, але темпи зростання ще не досягли допандемічного рівня. URL: <https://www.worldbank.org/uk/news/press-release/2023/10/05/economic-activity-in-europe-and-central-asia-improves-but-growth-lags-pre-pandemic-levels>
6. Головаха Є., Горбачик А. Тенденції соціальних змін в Україні та Європі: за результатами "Європейського соціального дослідження" 2005–2007; 2009-2011. К.: Інститут соціології НАН України, 2012. 119 с. URL: https://i-soc.com.ua/assets/files/library/european_social_survey_57911_ua.pdf
7. СТРАТЕГІЧНІ ЗОВНІШНЬОПОЛІТИЧНІ ЦІЛІ РФ ЩОДО США, ЄС, КИТАЮ ТА ДЕРЖАВ-ПАРТНЕРІВ УКРАЇНИ (ПОЛЬЩА, КРАЇНИ БАЛТІЇ). URL: <https://analytics.intsecurity.org/russia-foreign-policy-goals/>

8. Стратегія нацбезпеки США: Росія «відіграє підривну роль», але Китай «є єдиним конкурентом». URL: <https://www.radiosvoboda.org/a/news-ssha-strategija-bezpeky-rosija-kytaj/31132935.html>

9. Військово-стратегічна співпраця США, Китаю, Росії в оцінках сучасних геополітиків. URL: <https://studies.in.ua/shpora-geopolitika/2419-52-vyskovo-strategchna-svprasya-ssha.html>

10. Глобальні тенденції і перспективи: світова економіка та Україна. / Наук. ред. В.Юрчишин. Київ: Заповіт, 2018. 202 с. URL: https://razumkov.org.ua/uploads/article/2018_global_trendns.pdf

11. Глобальні тренди, які формуватимуть освітні тенденції у 2022 році. Дослідження ОЕСР. URL: <https://nus.org.ua/articles/globalni-trendy-yaki-formuvatymut-osvitni-tendentsiyi-u-2022-r-doslidzhennya-oesr/>

12. У СВІТЛІ ЦИФРИ Як технології змінюють нашу енергетику? URL: <https://ain.ua/special/how-technologies-change-our-energetics/>

13. Нові горизонти: як українська енергетика використовує цифрові технології. URL: https://innovation.24tv.ua/novi-gorizonti-yak-ukrayinska-energetika-vikoristovuyue-novini-sogodni_n1497535

14. «Зелені» технології та енергетичний перехід: сутність та особливості. URL: <http://www.golos.com.ua/article/330165>

Порівняйте ступінь готовності до вступу у ЄС України та Молдови? За якими параметрами Україна найбільш готова до цього та за якими позиціями є найбільші відставання?

Тема готовності до вступу у Європейський Союз (ЄС) України та Молдови залишається актуальною так, як обидві країни мають наміри до європейської інтеграції але знаходяться на різних етапах цього процесу.

23 червня 2022 року Україна набула статусу кандидата на вступ до Євросоюзу, але Єврокомісія дала 7 рекомендацій (обов'язкових), які Україна повинна виконати:

1. Реформа Конституційного суду – ухвалити та впровадити законодавство про відбір суддів КСУ (Конституційний Суд України)

2. Продовження судової реформ – включає в себе перевірку доброчесності кандидатів, які претендують на посади членів Вищої ради юстиції, також сюди входять відбір кандидатів до складу Вищої кваліфікаційної комісії суддів України

3. Антикорупція: забезпечити належну динаміку судових справ та винесення вироків, призначити директора НАБУ (національний антикорупційний управлінський комплекс), призначення керівника САП (спеціалізована антикорупційна прокуратура).

4. Боротьба з відмиванням коштів

5. Втілення антиолігархічного закону.

6. Прийняття закону про засоби масової інформації, який гармонізує законодавство України з європейською Директивою про аудіовізуальні, медіапослуг та надає повноважень незалежному медіарегулятору.

7. Зміни законодавства про нацменшин: мова навчання в приватних закладах, поширення матеріалів передвиборчої агітації, телемовлення нацменшин.

23 червня 2022 року Молдова також отримала статус кандидата на вступ до Євросоюзу та отримала наступні рекомендації:

1. Політичні реформи, тобто дії, які спрямовані на боротьбу з корупцією та підвищення рівня демократії.

2. Економічні кроки – означає розвиток економіки за допомогою залучених інвестицій та покращення умов для бізнесу.

3. Співпраця з ЄС, що означає продовжувати сприяти співпраці з ЄС, також включає сюди виконання умов та зобов'язань.

4. Забезпечення прав людини: Молдові потрібно дотримуватися міжнародних стандартів у сфері прав людини, кі включають захист прав меншин та забезпечення свободи слова.

У Молдови є невирішена придністровська проблема. Молдова допускає те, що вони можуть вступити до Євросоюзу без територій Придністров'я але все одно для того, щоб прискорити вступ їм бажано вирішити це питання.

Обидві країни мають свої завдання та рекомендації для вступу до Європейського Союзу, проте Україна має більш конкретні та обов'язкові вимоги, які повинна виконати. Україна може вступити швидше ніж Молдова через війну з росією лідери багатьох країн ЄС говорять відкрито про те, що вони хочуть прийняти Україну до свого складу, президент Польщі Анджей Дуда виступив за скорочену процедуру вступу.

Україна має параметри, за якими вона може бути визнана найбільш готовою до вступу до Європейського Союзу. Україна вже розпочала реформування своєї судової системи та боротьбу з корупцією, що є ключовими аспектами для вступу до ЄС. Прийняття законів, спрямованих на гармонізацію законодавства з європейськими стандартами, також є важливим аспектом готовності. Україна активно співпрацює з Європейським Союзом у рамках різних проектів та програм, що сприяє вирішенню внутрішніх проблем та підвищенню рівня стандартів. Найбільші відставання України можуть бути пов'язані з: боротьба з корупцією, реформа судової системи (реформи розпочаті але є багато чого зробити для покращення незалежності та ефективності судової системи), також сюди входить війна, окуповані території, що дуже сповільнює приєднання Україн до ЄС.

Для досягнення повної готовності до вступу до ЄС Україні необхідно продовжувати робити акцент на цих аспектах та зосередитися на їх подальшому вдосконаленні.

Список використаної літератури

1. 7 вимог, які має виконати Україна, щоб ЄС не скасував її новий статус URL: <https://www.eurointegration.com.ua/articles/2022/06/18/7141516/>
2. Вступ до ЄС Молдови. URL: <https://uk.eureporter.co/world/moldova/2022/07/20/moldova-between-eu-accession-and-mounting-regional-tensions/>
3. Україна на шляху до ЄС. URL: <https://vikna.tv/dlia-tebe/novyny-ukrayiny/etapy-vstupu-do-yes-shlyah-yakuj-maye-projty-ukrayina/>
4. Головні проблеми України перед вступом до ЄС URL: <https://zn.ua/ukr/europe/ukrajintsi-vislovili-dumki-shchodo-najbilshikh-pereshkod-dlja-vstupu-v-jes-naskilki-tsi-dumki-vidpovidajut-realnosti.html>

Чому після Другої світової війни було вирішено допомогти Німеччині відновити економіку? Чи можна було зробити аналогічно після Першої світової війни замість величезних репарацій?

Впродовж історії людство стикалося з важливими рішеннями щодо відновлення після воєнних руйнувань. Після Другої світової війни, роль Німеччини відігравала стратегічне значення як для Європи, так і для світу загалом. Одним із ключових факторів у вирішенні питання допомоги у відновленні німецької економіки було усвідомлення того, що необхідно забезпечити стабільність і процвітання всієї Європи. Після війни економіка західних країн була паралізована та лідери зрозуміли, що розруха та економічна криза призведе до робітничих рухів та дій інших партій. Також ці події погано вплинули би на США тому, що Європа у той час не змогла протстояти Радянському союзу (комуністичним партіям) у наслідок Американа надавала допомогу некомуністичним країнам у відновленні економіки. План Маршалла - європейський план відновлення, був ініціативою Сполучених Штатів, спрямованою на допомогу відновленню руйнівної економіки країн Європи після Другої світової війни. План був оголошений в червні 1947 року, а його головна мета полягала в наданні фінансової та технічної допомоги для підтримки відновлення та модернізації економік регіону. Початок здійснення плану почалося у квітні 1948-го року. Він припускав отримання країнам Європи чотирьохрічної допомоги економічної допомоги. З 4 квітня 1948 по грудень 1951 рік було виділено 13 млрд. доларів США та розподілено наступним чином: (млрд.долларів США)

Великобританія – 2,8

Франція – 2,5.

Італія – 1,3.

ФРН – 1,3.

Нідерланди – 1

Ключові аспекти плану Маршалла для Німеччини:

1. Німеччині була надана фінансова допомога у вигляді позик і грантів з метою сприяння відновленню інфраструктури, промисловості та сільського господарства. Ця допомога становила значну суму грошей, необхідних для реалізації великих проектів відновлення.

2. Крім фінансової допомоги, в рамках плану Маршалла надавалася технічна експертиза та консультації з питань модернізації та розвитку економіки. Це допомогло Німеччині впроваджувати сучасні методи виробництва та управління.

3. План Маршалла також сприяв відновленню міжнародної торгівлі, що відіграло важливу роль у економічному відновленні Німеччини. Заохоченням зовнішньої торгівлі сприяли укладення торговельних угод та зниження тарифів.

4. План Маршалла також враховував необхідність соціальних програм для підтримки населення, що постраждало від війни. Це включало в себе програми реабілітації, житлове будівництво та соціальне забезпечення.

5. План Маршалла включав у себе умови, спрямовані на підтримку демократичних інститутів у Німеччині та інших країнах, що отримували допомогу. Це допомогло зміцнити демократію та захистити країни від розповсюдження комунізму.

План Маршалла для Німеччини став ключовим кроком у відновленні країни та підтримці миру та стабільності в Європі після війни. Він дозволив створити основу для економічного і соціального відродження, що стало основою для подальшого розвитку країни.

У період після Першої світової війни, великі репарації, накладені на Німеччину, стали однією з причин економічних труднощів та соціальної нестабільності, що сприяли наростанню напруги в регіоні. Однак, історичний досвід після Першої світової війни вивчено і проаналізовано, що послужило основою для нового підходу після Другої світової війни. Можливо, що після Першої світової війни, країни переможці могли скористатися аналогічним підходом до відновлення економіки, уникнути соціальної травлі, стабілізації міжнародних відносин. Великі репарації вплинули на всю Європу та посприяли на соціальну нестабільність в Німеччині та інших країн, внаслідок чого виник націоналістичний рух.

У період після Першої світової війни існували інші методи відновлення, зокрема, накладення великих репарацій на переможені країни, що викликало економічні труднощі та соціальні проблеми. Аналіз історичного досвіду після Першої світової війни виявив, що цей підхід не призвів до стабільності та миру в регіоні, а навпаки, спричинив соціальну напругу та націоналістичні рухи. Таким чином, план Маршалла для Німеччини після Другої світової війни виявився вдалим інструментом відновлення, оскільки сприяв економічному відродженню та зміцненню міжнародного порядку. Його успішність підкреслила важливість прогнозування та уроків, вивчених з історії, в процесі прийняття стратегічних рішень після воєнних конфліктів.

Список використаної літератури

1. Європа після Другої світової - <https://studies.in.ua/idpzk-shporu/3773-rozvitok-ntegracynih-procesv-v-yevroop-pslya-drugoyi-svtovoyi-vyni.html>
2. План Маршалла - <https://matrix-info.com/plan-marshalla-istoriya-i-ukrayinska-perspektyva/>
3. Німеччина після Першої світової - https://www.wikiwand.com/uk/%D0%9D%D1%96%D0%BC%D0%B5%D1%87%D1%87%D0%B8%D0%BD%D0%B0_%D0%B2_%D0%9F%D0%B5%D1%80%D1%88%D1%96%D0%B9_%D1%81%D0%B2%D1%96%D1%82%D0%BE%D0%B2%D1%96%D0%B9_%D0%B2%D1%96%D0%B9%D0%BD%D1%96

Які основні стратегії та заходи ЄС вживає для забезпечення глобальної продовольчої безпеки?

Глобальна продовольча безпека є однією з найбільш актуальних проблем сучасності, оскільки людство стикається з різноманітними викликами, такими як зміна клімату, рост населення, економічні та політичні турбулентності. Європейський Союз (ЄС), як світовий лідер у сфері гуманітарних питань, приділяє велику увагу забезпеченню продовольчої безпеки як у своїй власній території, так і в усьому світі. Ця робота розгляне основні стратегії та заходи ЄС в цьому напрямі.

1.1 Стратегії ЄС для забезпечення глобальної продовольчої безпеки:

Інтегрована політика розвитку

ЄС розглядає забезпечення продовольчої безпеки як один із пріоритетів своєї політики розвитку. Інтегрована політика розвитку ЄС орієнтована на боротьбу з корінними причинами голоду і недоїдання в країнах розвитку. Ця стратегія включає сприяння сталому сільському господарству, розвиток сільських громад, підтримку місцевого забезпечення харчами та інвестиції в агропромисловий сектор.

Зміцнення ролі міжнародних організацій

ЄС активно співпрацює з міжнародними організаціями, такими як Харчова та сільськогосподарська організація Об'єднаних Націй (ФАО) та Всесвітня програма продовольчої допомоги (WFP), для забезпечення глобальної продовольчої безпеки. Вони спільно розробляють проекти та програми, спрямовані на поліпшення доступу до харчів, підтримку сільського господарства та розвиток інфраструктури.

Підтримка ініціатив з урядами країн-партнерів

ЄС надає значну фінансову та технічну підтримку країнам-партнерам у розвитку їх сільського господарства та системи продовольчої безпеки. Це включає надання технічної допомоги, фінансування проектів у сфері сільського господарства та харчової безпеки, а також навчання фахівців.

Ці стратегії демонструють ангажованість ЄС у розв'язанні глобальних проблем, пов'язаних з голодом і недоїданням, і є важливим кроком у напрямку забезпечення сталого розвитку та зменшення нерівності в доступі до харчів у всьому світі.

1.2 Заходи ЄС для забезпечення глобальної продовольчої безпеки:

Харчова допомога

ЄС активно взаємодіє з міжнародними партнерами, щоб надавати харчову допомогу тим, хто найбільше потребує. Це може бути у вигляді фінансової допомоги, продуктів харчування або технічної підтримки.

Програми розвитку сільського господарства

ЄС розробляє та реалізує програми розвитку сільського господарства в країнах-партнерах, спрямовані на підвищення врожайності, покращення доступу до ринків та підтримку малих сільськогосподарських виробників.

Торговельна політика

ЄС пропагує вільну та справедливую торгівлю, яка сприяє розвитку сільського господарства та харчової безпеки. Він встановлює торгові угоди з країнами-партнерами, сприяючи обміну сільськогосподарською продукцією та забезпеченню доступу до ринків.

Ці заходи демонструють комплексний підхід ЄС до забезпечення продовольчої безпеки, який включає надання допомоги в нагальних ситуаціях, сприяння розвитку сільського господарства та стимулювання міжнародної торгівлі. ЄС продовжує брати активну участь у глобальних зусиллях забезпечення доступу до достатньої кількості харчів для всіх людей у всьому світі.

1.3 Оцінка ефективності заходів та стратегій ЄС.

ЄС виконує важливу роль у забезпеченні глобальної продовольчої безпеки через свої програми та стратегії. Проте, щоб досягти повноцінного успіху, необхідно постійно оцінювати ефективність цих заходів.

Глобальна продовольча безпека є складною проблемою, і ЄС використовує різноманітні стратегії та заходи для її вирішення. Інтегрована політика розвитку, співпраця з міжнародними організаціями та підтримка країн-партнерів у розвитку сільського господарства є лише деякими з них. ЄС прагне досягти сталого зростання та забезпечити, щоб жодна людина не страждала від голоду.

Список використаної літератури

1. Стратегія продовольчої безпеки - <https://pag-journal.iei.od.ua/archives/2022/30-2022/22.pdf>
2. Заходи ЄС для забезпечення глобальної продовольчої безпеки - <https://niss.gov.ua/news/komentari-ekspertiv/ukrayina-ta-hlobalna-prodovolcha-bezpeka-v-umovakh-viynu>
3. Оцінка ефективності заходів - <https://sigmaweb.org/publications/SIGMA-Paper-No-57-Strategy-Toolkit-2018-Ukrainian.pdf>

Наведіть приклади, коли відмінності між країнами доповнюють одна одну та сприяють досягненню успіху і коли вони породжують суперечності. На вашу думку, від чого це залежить?

1. Відмінності, які сприяють успіху:

Сучасний світ переповнений різноманітністю, і розуміння цієї різноманітності може стати ключем до успіху в міжнародному бізнесі. Компанії, які здатні адаптуватися до культурних, економічних та соціальних відмінностей між країнами, мають перевагу над конкурентами. Наприклад, McDonald's вдало адаптує свої меню та маркетингові стратегії до місцевих смакових уподобань, що дозволяє їм зберігати лідерство на багатьох ринках. Крім того, розуміння культурних нюансів кожної країни дозволяє компаніям ефективно впроваджувати свої продукти та послуги на нових ринках, створюючи специфічні рішення, які відповідають потребам місцевих споживачів.

2. Відмінності, які породжують конфлікти:

Незважаючи на переваги, відмінності між країнами також можуть бути джерелом конфліктів. Різниця в культурних цінностях, правових нормах, економічних інтересах та політичних переконаннях може спричинити непорозуміння та протистояння. Наприклад, суперечки між країнами щодо тарифів та торговельних обмежень можуть призвести до торговельних війн, що негативно впливає на міжнародну економіку. Крім того, різниця в розумінні етики бізнесу може спричинити конфлікти між міжнародними компаніями та місцевими урядовими органами.

3. Фактори, які впливають на це:

Взаємодія між відмінностями між країнами та їх впливом на успіх або конфлікти залежить від кількох факторів. По-перше, це рівень розвитку країн та їх економічна стабільність. Країни з високим рівнем розвитку та стабільною економікою зазвичай мають більш конструктивний підхід до вирішення конфліктів. По-друге, важлива роль належить лідерам бізнесу та політикам, які мають здатність адаптуватися до нових умов і шукати компроміси. Використання дипломатії та міжнародних стандартів може допомогти уникнути конфліктів і встановити партнерські відносини між країнами та компаніями.

Список використаних джерел

1. Хофстеде, Г. (1980). Культурні наслідки: міжнародні відмінності в цінностях, пов'язаних з роботою.

2. Хілл К. В. Л., Халт Г. Т. М. і Т.М. (2020). Міжнародний бізнес: конкуренція на глобальному ринку.

3. Осланд Дж. С. та Берд А. (2000). Поза складними стереотипами: Культурний сенсосмислення в контексті.

У чому причина популярності конспірологічних теорій у політиці?

Конспірологічні теорії стали неодмінною складовою сучасної політичної дискусії. Існує низка факторів, які впливають на їх популярність у політичному середовищі. У цьому контексті варто розглянути ширший спектр причин, які пояснюють, чому конспірологічні теорії знаходять своє місце в політичній реальності сучасного світу.

Головні причини популярності конспірологічних теорій у політиці:

1. Недовіра до влади: Постійний ріст недовіри громадськості до владних структур стимулює широкий пошук альтернативних пояснень подій і явищ. Конспірологічні теорії стають способом реагування на це, створюючи образ заговору як відповідь на запитання "чому?".

2. Політичні маніпуляції: Часто певні політичні сили використовують конспірологічні теорії для маніпулювання громадською думкою та відволікання від суті проблем. Вони можуть активно поширювати або навіть створювати конспірологічні теорії, щоб відвернути увагу від своїх власних дій або невдач.

3. Поширення інформації: В епоху Інтернету конспірологічні теорії можуть швидко поширюватися через соціальні медіа та інші цифрові канали зв'язку. Це значно підвищує їх вплив на громадську думку та сприяє їхній популярності.

4. Потреба в контролі: В умовах глобальних змін та нестабільності багато людей відчують втрату контролю над своїм життям або навіть світом навколо них. У цьому контексті конспірологічні теорії можуть надати відчуття розуміння та контролю над хаосом, створюючи ілюзію розуміння складностей сучасної політики та суспільства.

5. Емоційне задоволення: Для деяких людей віра в конспірологічні теорії може бути джерелом емоційного задоволення. Це може бути пов'язано з відчуттям співучасті в чомусь великому і таємничому, або просто з емоційною насолодою від прийняття більш складного та захоплюючого світу, ніж той, який пропонується офіційними джерелами інформації.

Висновок: У цьому контексті популярність конспірологічних теорій у політиці визначається сумішшю недовіри до влади, політичних маніпуляцій, легкості поширення інформації, потреби в контролі та емоційного задоволення.

Вивчення цих факторів є ключем до розуміння ролі, яку вони відіграють у формуванні політичного ландшафту сучасного світу.

Список використаних джерел:

1. Санстайн, Кесс Р. і Адріан Вермеуль. «Теорії змови: причини та лікування». Журнал політичної філософії 17.2 (2009): 202-227.
2. Башам, Лі. «Культурне програмне забезпечення: теорія ідеології». (2001): 1-29.
3. Усцінські, Джозеф Е. і Джозеф М. Парент. Американські теорії змови. Видавництво Оксфордського університету, 2014.

Як можливі економічні кризи в одній країні впливають на безпеку інших країн?

Економічні кризи у країні мають далекосяжні наслідки, які можуть відчутно впливати на безпеку інших країн. Розглянемо деякі можливі механізми, за якими економічні збої в одній країні можуть мати вплив на міжнародну безпеку.

Можливі ефекти економічних криз на міжнародну безпеку:

1. Фінансова нестабільність: Економічні кризи можуть призвести до фінансової нестабільності, яка може розповсюджуватися на міжнародний ринок. Зростання фінансової вразливості в одній країні може призвести до глобальних рецесій та зниження інвестиційної активності в інших країнах.
2. Погіршення міжнародної торгівлі: Економічні кризи можуть призвести до зменшення обсягів міжнародної торгівлі та викликати заходи протекціонізму в інших країнах. Це може призвести до збільшення торговельних конфліктів та економічних суперечностей між державами.
3. Міграційні та соціальні проблеми: Економічні кризи можуть спричинити масову міграцію та соціальні напруги в країні, що впливають на стабільність сусідніх держав. Зростання безробіття та зменшення доходів може стимулювати міграційні потоки та підживлювати соціальні конфлікти.
4. Політична нестабільність: Економічні кризи можуть призвести до зростання політичної нестабільності в країні, що може мати наслідки для міжнародних відносин. Зміни у внутрішній політиці та владних структурах можуть спричинити геополітичні зміни та викликати реакцію інших країн.

Висновок: Економічні кризи в одній країні можуть мати серйозний вплив на безпеку інших країн через фінансову нестабільність, зміни у міжнародній торгівлі, міграційні та соціальні проблеми, а також політичну нестабільність.

Розуміння цих механізмів є важливим для розробки стратегій управління ризиками та забезпечення міжнародної стабільності.

Список використаної літератури

1. Острі, Джонатан Д., Пракаш Лунгані та Давіде Фурсері. «Неолібералізм: перепроданість?». *Фінанси та розвиток* 53.2 (2016): 38-41.
2. Родрік, Дані. «Парадокс глобалізації: демократія та майбутнє світової економіки». WW Norton & Company, 2011.
3. Стігліц Джозеф Е. «Глобалізація та її невдоволення». WW Norton & Company, 2002.

Чому зростає популярність право-радикальних та популістських партій і рухів? Це об'єктивний процес чи це наслідок прорахунків інших партій? Як можна цьому протидіяти?

По-перше, я б хотіла пояснити, чому я обрала саме цю тему. Через агресію росії, зараз я тимчасово перебуваю на території Німеччини й бачу та відчуваю вплив право-радикальних партій у цій країні, тому далі мова буде йти про націоналістичну та право-популістську партію “Alternative für Deutschland” (AfD), яка взята за приклад, та на жаль ще є й проросійською.

Аналізуючи діяльність цієї партії та переглядаючи їх останню пропозицію від 29 січня 2024 року федеральна виконавча рада «Альтернативи для Німеччини» у координації з федеральним комітетом, відповідальним за програму, прийняла наступну пропозицію під назвою « Як AfD визначає термін «реміграція» », що свідчить про їх серйозні наміри з приводу депортації біженців до їх рідних країн. Сама партія набула значної популярності у 2015 році, завдяки жорстокій критиці і засудженню політики А. Меркель щодо біженців із країн Близького сходу та Африки. AfD була заснована ще у 2013 році на хвилі євро кризи як національно-ліберальна та консервативна партія. Простими слова вони за Німеччину тільки для німців.

Причинами стрімкого розвитку та популяризації, на мою думку, є не прорахунки інших партій, а перелічені нижче причини:

1. Невдоволеність традиційними партіями. Частина населення Німеччини незадоволена політикою та рішеннями, що приймаються традиційними партіями, такими як Християнсько-демократичний союз (CDU), Соціал-демократична партія Німеччини (SPD) та інші.

2. Міграційна криза. Те про що ми вже говорили, коли у 2015 році Німеччина стала однією з основних країн, які приймали біженців та мігрантів.

3. Економічні проблеми. В деяких регіонах країни можуть бути проблеми з економічним занепадом або ж із збільшенням соціальної нерівності.

Все вищенаведене є основою того, що стало причиною обурення та основними темами, які використовують право-радикальні партії для привертання уваги. Вони беруть ці економічні, міграційні та внутрішні проблеми для залучення підтримки з боку громадян, обіцяючи розв'язання цих питань.

На мою думку найефективнішим рішенням усунення таких право-радикальних та популістських партій і рухів є розвиток критичного мислення у населення, також треба впроваджувати більше інформаційних заходів та

проводити опитування, щоб зрозуміти причини, які спонукали більшість населення до обрання такої позиції. Важливу роль відіграє підтримка громадських ініціатив та їх активна участь у прийнятті рішень, це треба робити, щоб задовольняти людську потребу у визнанні.

Чесно кажучи, я не розумію як партія, яка має такі висловлювання: “Іслам не належить Німеччині” або ж “Для AFD сім’я – це завжди: мати, батько і діти. Шлюб повинен бути тільки для чоловіка і жінки. Шлюб не для двох чоловіків або двох жінок”, взагалі здобула собі місце у Deutscher Bundestag.

У підсумку, я можу сказати, що я погоджуюся із тим, що кожен з нас має право на власну думку, але не коли вона нав’язана кимось іншим.

Список використаної літератури

<https://uk.wikipedia.org>

<https://www.afd.de>

<https://www.wir-in-deutschland>

<https://uk.wikipedia.org>

Чому після Другої світової війни було вирішено допомогти Німеччині відновити економіку? Чи можна було зробити аналогічно після Першої світової війни замість величезних репарацій?

Після Другої світової війни міжнародне співтовариство вирішило надати допомогу Німеччині відновити її економіку з кількох причин. Це відрізняються від підходу після Першої світової війни.

Величезні суми, які Німеччина повинна була виплачувати, сильно ускладнювали економічний стан країни та соціальний клімат. Це призвело до економічних проблем у Німеччині, загострення соціальних протиріч та, у кінцевому рахунку, спричинило виникнення політичної нестабільності, що поклало початок подальшим конфліктам.

Після Другої світової війни, тема з репараціями виявилася не менш палкою для обговорень між країнами переможницями, а саме між США, Великою Британією та СРСР. Форми репарацій з Німеччини та її союзників задля відшкодування збитків, були визначені на Ялтинській конференції 1945 року. А вже на Потсдамській конференції, яка відбулася того ж року, була досягнута наступна домовленість: репараційні претензії будуть задоволені шляхом вилучення німецьких територій, а також німецьких активів у Болгарії,

Фінляндії, Угорщини і т.д. Деякі долі репараційних платежів мали б бути отримані країнами, які мали на це право, але цього так і не сталося. Не зважаючи на те, що людство намагалося запобігти новим викликам та не повторювати історію Першої світової війни, 17 червня 1953 році у Східній Німеччині, яка була підконтрольна владі НДР спалахнуло повстання, однією з причин якого були військові репарації. 1 січня 1954 року стягування репарацій з НДР було призупинено із спільною домовленістю СРСР і ПНР.

Узагальнюючи, можна сказати, що у контексті Другої світової війни, ситуація була інакшою.

- По-перше, міжнародне співтовариство розуміло, що необхідно запобігти повторенню такої складної ситуації. Допомога у відновленні економіки Німеччини на той час вважалася найкращим варіантом для усіх сторін.

- По-друге, з'явилися нові політичні умови, такі як поширення ідеї соціальної демократії та інші форми політичних напрямків, які ставали не тільки внутрішньою, а й зовнішньою загрозою.

Крім того, після Другої світової війни виникла ситуація, коли ключові сили світу відчували необхідність відновлення Європи як цілісного економічного блоку. Це означало, що допомога Німеччині буде не лише життєво необхідною для самої країни, але й слугуватиме ключовим елементом стратегії зміцнення міжнародного порядку та його цінностей.

У підсумку, я можу сказати, що завдяки тому, що людство змінило підхід і обрало стратегію відновлення економіки Німеччини, який відграв критичну роль у створенні мирного та стабільного до недавнього часу Європейського континенту. Надання допомоги, замість нарахування величезних репарацій виявилось не тільки більш гуманітарним, але й стратегічно важливим рішенням. Саме цей підхід дозволив уникнути повторення помилок минулого та створив основу для мирного співіснування країн, що раніше були у зоні конфлікту. Крім того, надання допомоги Німеччині відіграло ключову роль у формуванні не тільки європейської, а й міжнародної безпеки. Таким чином, досвід відновлення Німеччини після Другої світової війни відображає важливість врахування історичних уроків та розуміння сучасного світу у створенні стійкого міжнародного порядку.

Список використаної літератури

1. Вікіпедія. (2022). Репарації. Витягнуто з <https://uk.wikipedia.org/wiki/Репарації>
2. Вікіпедія. (2022). Берлінське повстання (1953). Витягнуто з [https://uk.wikipedia.org/wiki/Берлінське_повстання_\(1953\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/Берлінське_повстання_(1953))

3. Українська правда. (2023, 21 червня). Реформи у Німеччині. Витягнуто з <https://www.pravda.com.ua/columns/2023/06/21/7407797/>

4. Презентаційні матеріали з курсу «Архітектура європейської безпеки»

Як можна запобігти майбутнім глобальним продовольчим кризам?

Глобальні продовольчі кризи – це не лише проблема недостатку їжі, але й складна мережа економічних, соціальних та екологічних проблем, що виникають через порушення балансу між виробництвом доступністю та споживанням продуктів харчування. Для запобігання майбутнім кризам потрібно приділяти увагу різноманітним аспектам сталого розвитку та ефективного використання ресурсів.

Одним з ключових інструментів є реалізація цілей сталого розвитку ООН, (SDG, Sustainable Development Goals) особливо № 2 «Подолання голоду розвиток сільського господарства», № 12 «Відповідальне споживання та виробництво» та № 15 «Захист та відновлення екосистем суші». У додатках ви можете побачити всі цілі сталого розвитку. Досягнення цих цілей сприятиме зменшенню нерівності у доступі до продовольства, збереженню родючості ґрунтів та біорізноманіття, а також створенню стійких систем виробництва харчів. Крім того, цілі сталого розвитку є важливим інструментом для координації зусиль країн у боротьбі з глобальними викликами, такими як зміна клімату та економічна.

Ефективне використання ресурсів також є ключовим аспектом запобігання продовольчим кризам. Зокрема, раціональне використання водних ресурсів у сільському господарстві може покращити врожайність та зменшити втрати врожаю внаслідок посух та повеней. Технологічні інновації, такі як крапельний полив, сучасні системи зрошення тамоніторинг погоди з допомогою вегетаційних індексів (NDVI, ReCI, MSAVI, NDRE тощо) дозволяють забезпечувати рослини водою лише у необхідній кількості, що допомагає ефективніше використовувати водні ресурси [3].

Помітну роль в запобіганні глобальним продовольчим кризам відіграє і ефективне управління виробництвом та розподілом продуктів харчування. Це включає в себе заохочення урбанізації, що може сприяти підвищенню ефективності сільськогосподарського виробництва та зменшенню втрат продукції під час транспортування. Крім того, розвиток інфраструктури для запобігання та переробки продуктів харчування може допомогти зменшити витрати виробництво та підвищити доступність їжі для населення.

Усі ці заходи повинні супроводжуватися ефективною політикою та міжнародним співробітництвом. Країни повинні спільно працювати над розробкою стратегії зменшення глобальних нерівностей у доступі до продовольства, сприяти технологічному обміну та підтримувати країни з низьким рівнем розвитку побудові стійких систем виробництва харчів.

Отже, запобігання майбутнім глобальним продовольчим кризам, у висновку, вимагає комплексного підходу, що враховує як економічні так і соціальні та екологічні аспекти. Реалізація цілей сталого розвитку, ефективне використання ресурсів та співробітництво між країнами є ключовими складовими успішної стратегії у боротьбі з цією проблемою.

ГЛОБАЛЬНІ ЦІЛІ

Сталого Розвитку

Список використаних джерел

1. Національний інститут стратегічних досліджень. "Державна політика сталого розвитку на засадах зеленої економіки." URL: <https://niss.gov.ua/doslidzhennya/nacionalna-bezpeka/derzhavna-politika-stalogo-rozvitku-na-zasadakh-zelenoi-ekonomiki> (Дата звернення: 15.04.2024).
2. Українська Вікіпедія. "Цілі сталого розвитку." URL: https://uk.wikipedia.org/wiki/Цілі_сталого_розвитку (Дата звернення: 15.04.2024).
3. EOS. "Стале сільське господарство: принципи та переваги." URL: <https://eos.com/uk/blog/stale-silске-hospodarstvo/> (Дата звернення: 16.04.2024).
4. Державне агентство з питань е-урядування. "Цілі сталого розвитку." URL: <https://business.dii.gov.ua/handbook/sustainable-development-goals/cili-stalogo-rozvitku> (Дата звернення: 15.04.2024).

«Холодна війна» - це уже лише історія чи й сучасність?

Холодна війна в загальному розумінні даного терміну являє собою конфлікт між двома або більше країнами, який відбувається без безпосереднього залучення збройних сил, натомість шляхом геополітичних та економічних дій, санкцій, гонки озброєнь, пропаганди та інших форматах протистояння.

Питання Холодної війни є як ніколи актуальним на момент 2024 року на фоні початку та загострення військового конфлікту між Росією та Україною, а також з причини напружених відносин між такими країнами, як США, Росія та Китай. Все більше дослідників та сучасних істориків починають частіше згадувати тему Холодної війни між США та СРСР з 1947 по 1989 роки та проводити аналогію із сучасністю, так як політичні та економічні дії (такі, як підтримка Китаю Росією у озброєному конфлікті проти України, підтримка Америкою України у зазначеному вище конфлікті, посилення механізмів пропаганди в Росії, направленої проти США та України, та інше) стають дедалі більше схожими на неозброєний, але напружений та небезпечний конфлікт.

Офіційно Холодна війна між США та СРСР розпочалася 12 березня 1947 року, але напруження між цими країнами почало зростати раніше. Як відомо, під час Другої світової війни основними країнами Антигітлерівської коаліції були США, Велика Британія та Радянський Союз (з 1941 року), які були країнами-союзниками та перебували на одній стороні. Однак вже у 1944 році почали розвиватися ідеологічні розбіжності між західними країнами та країнами СРСР. Ще тоді було зрозуміло, що вищеперераховані держави мають різні погляди і плани на подальше існування країн Східної Європи, в особливості Польщі, на яку Сталін будував свої плани з панування [1].

Холодна війна вважається офіційно завершеною після того, як відбулися такі основні події, як впровадження Генеральним секретарем ЦК КПРС Михайлом Горбачовим політики перебудови, падіння Берлінської стіни та розпад СРСР. Однак на тлі останніх подій ХХІ століття постає питання – чи можливо «повернення» Холодної війни чи початок Другої Холодної війни, або сучасний конфлікт між США, Росією та Китаєм є якоюсь іншою формою суперництва?

Так, український політолог, доцент і кандидат політичних наук Михайло Шабанов вважає, що передумови для розвитку Холодної війни ХХІ століття вже існують. На його думку, основними противниками на цей раз виступають США і Китай, а не США і Росія. Причиною саме такого списку держав є той факт, що,

за його словами, останніми роками Російська Федерація майже повністю опинилася у геополітичній та економічній залежності від Китаю, який у свою чергу є набагато більшим «гравцем», отже, на відміну від свого союзнику, може виступати в якості повноцінного учасника у змаганні проти Західної частини світу [2].

Михайло Шабанов також має що сказати стосовно Холодної війни безпосередньо між Україною та Росією. Таким чином, за словами спеціаліста, такий формат війни між вищезазначеними країнами є цілком можливим, як один із варіантів розвитку подій після завершення основного відкритого озброєного конфлікту. Також політолог зазначає, що так звана «війна гібридного порядку» або часткова Холодна війна почала свій активний розвиток зі сторони держави-агресора проти України ще у 2014 році. Основним її мотивом була відповідь Кремлівського режиму на революційні дії держави-сусіда, а також її євроінтеграційний курс [2].

У свою чергу, старший науковий співробітник сім'ї Мілбанк в Інституті Гувера Стенфордського Університету Найл Фергюсон в інтерв'ю з Пітером Робінсоном, співробітником з питань політики Мердока в Інституті Гувера, вважає, що сучасні події коректно називати Другою Холодною війною (Cold War II). Він проводить аналогію з Першою та Другою світовими війнами: «Була Перша світова війна. Потім була друга. Вони не були ідентичні. Але вони були достатньо схожі для того, щоб ніхто не сперечався про номенклатуру». Таким чином, можна порівняти Холодну війну XX і XXI століття і дати їм назви за логікою світових воєн: Перша Холодна війна і Друга Холодна війна. Як і Михайло Шабанов, говорячи про Другу Холодну війну, Найл Фергюсон має на увазі саме сучасний конфлікт між США і Китаєм. Причиною цього є те, що «Китай є набагато більш грізним супротивником ніж був свого часу Радянський Союз», отже, цього разу Друга Холодна війна може навіть тривати довше, ніж попередня, а також мати виражену ядерну загрозу. Він виражає думку, що, оцінивши економічні та політичні аспекти сучасності, Друга Холодна війна вважається йому гіршою за Першу. В якості важливого і відмінного фактору в боротьбі двох світових гігантів науковець також виділяє розвиток штучного інтелекту, квантових обчислень та інших сучасних технологій, яких не існувало у минулому столітті і які можуть суттєво змінити хід теперішньої війни. Найл Фергюсон також виражає занепокоєння результатом Другої Холодної війни: «Немає ніяких гарантій, що ми (США) переможемо, тому що, звичайно, ми виграли Першу Холодну війну. Нам не варто припускати, що ми виграємо Другу Холодну війну» [3].

Однак не всі науковці вважають за потрібне проводити аналогію між Холодною війною 1947-1989 років з тим, що відбувається між США, Китаєм,

Росією та Україною з моменту 24 лютого 2022 року. Так, деякі політики з Америки та Китаю намагаються уникати порівняння протистояння своїх країн з Холодною війною. Також у вересні 2022 року президент США Джо Байден у своїй промові висказав думку про те, що «ми (США) не шукаємо Холодної війни», а китайські дипломати у свою чергу регулярно заявляють, що їх держава не підтримує ідею такого типу конфлікту, водночас висказуючи звинувачення в сторону уряду штатів з тієї причини, що американське керівництво використовує інструменти, на кшталт санкцій, які є характерними для Холодної війни [4].

Викладену вище думку розділяють не тільки представники США або Китаю. Наприклад, норвезький історик Арне Вестаг та шведський історик Фредерік Логевалл стверджують, що сучасні політичні події не слід називати Другою Холодною війною, але це «необов'язково хороша новина». Вони вважають, що для того, щоб теперішні події дійсно можна було пов'язати з питанням Холодної війни, недостатньо спільних факторів: відносини між США та КНР не включають в себе масштабну гонку озброєнь або глибоке ідеологічне зіткнення [4].

Отже, дати однозначну відповідь на питання «Холодна війна» - це вже історія чи й сучасність?» на даний момент не уявляється можливим. Деякі історики, політологи та інші спеціалісти вважають, що теперішні події є нічим іншим, як повторенням Холодної війни, тільки із сучасними декораціями та можливою зміною країн-учасниць, однак інші історики, науковці та представники задіяних держав висловлюють зовсім протилежну думку. Скоріше за все, остаточно визначити відповідь на це питання можна буде лише через декілька років, коли ситуація почне змінюватися в ту чи іншу сторону й робити висновки спеціалістам буде дещо легше.

Список використаної літератури

1. Блек Джеремі. Історія світу від найдавніших часів до сьогодення. Харків, 2021. 256 с.
2. Ігнатова І. Холодна війна: чи можливий такий сценарій між Україною та Росією – відповідь експерта. URL: <https://fakty.com.ua/ua/svit/20231222-holodna-vijna-chy-mozhlyvyj-takuj-sczenarij-mizh-ukrayinoyu-ta-rosiyeyu-vidpovid-eksperta/>
3. Cold War II: Niall Ferguson On The Emerging Conflict With China. URL: <https://www.hoover.org/research/cold-war-ii-niall-ferguson-emerging-conflict-china>
4. Рій Г. Нова, Друга і чи взагалі холодна війна. На порозі якого історичного періоду ми стоїмо. URL: <https://forbes.ua/svit/nova-druga-i-chi>

У чому причина популярності конспірологічних теорій у політиці?

Конспіраціонізмом або теорією змови називають певну теорію, яка бере за основу визначену суспільну, політичну або історичну подію і пояснює її як наслідок дії таємного плану групи впливових людей, еліт, таємних угруповань або організацій. Слово «конспірологія» бере свій початок із двох слів латинської мови: “conspiro” і “logia”, які означають «спільно змовлятися» і «наука» відповідно. Даний термін у сучасному розумінні почав активно розповсюджуватися у 80-х – 90-х роках минулого сторіччя. Зростання його популярності пов’язують з подіями, що відбувалися незадовго до тих часів і які здобули багато різних трактувань у суспільстві. До прикладів схожих випадків можна віднести Холодну війну (і, як наслідок, розпад СРСР), В’єтнамську війну, убивство 35-го президента США Джона Кеннеді, загибель Титаніка та інші суспільно-політичні події.

Проблема підвищеної розповсюженості конспірологічних теорій у сучасній політиці набуває все більшої популярності у 2024 році. Ці процеси нерозривно пов’язані з геополітичною ситуацією у світі, що склалася після початку 2022 року: озброєний напад Росії на Україну та активна участь у даному конфлікті Євросоюзу, США та Китаю. Деяким країнам (в даному випадку до їх числа можна віднести РФ) властиво і вигідно використовувати різноманітні теорії змови у побудові механізмів пропаганди. Яскравим прикладом може послугувати історія про біологічні лабораторії на території України, яку активно поширювали російські ЗМІ на початку повномасштабного вторгнення даної держави в Україну. Отже, для України у 2024 році проблема популярності політичних конспірологічних теорій є як ніколи актуальною і пекучою.

Часто теорії змови та політика є нерозривно пов’язаними. Причина полягає в тому, що розповсюджені такі ідеї мають можливість заробити додаткові політичні дивіденди та вигоди шляхом маніпуляції страхами та тривожністю населення щодо подій у світі та/або країні. Зростання популярності теорій змов (у тому числі політичних) серед населення за умови відсутності участі держави, особливо у цивілізованих країнах, часто виникає через вибудовані права людини і свободу слова зокрема: кожна людина має право висловити будь-яку думку незалежно від того, наскільки вона позбавлена логіки. Так, не в останню чергу через російську пропаганду, в Європі набула

актуальності тема щодо розмежування таких понять, як свобода слова і свобода поширення пропаганди [1].

Завдяки тому факту, що конспірологічний підхід до сприйняття деяких подій спрощує їх розуміння людьми, для політиків різних країн з'явився фундамент для використання теорій змов у своїй діяльності. Як правило, прихильниками тих чи інших змовницьких теорій є люди, що сумніваються (або взагалі не довіряють) у достовірності загальнодоступних фактів та/або офіційних версій. Саме такий тип електорату становить найбільшу вагу під час перегонів у передвиборчих кампаніях. Це пояснює, чому конспірологічні теорії у політиці не завжди можуть виникати зі сторони опозиційних сил або країн: іноді їх використовують політики певної держави по відношенню до своїх же громадян [2].

Неабияке значення для українського суспільства має теорія «плану Даллеса», ціллю якого нібито є знищення такої держави, як СРСР шляхом пропаганди США, яка спрямована на руйнування традиційних цінностей та духовних скріпів, втрату традицій тощо. Появу тексту, який відносять до цього плану, вперше було зафіксовано на початку 90-х років саме у російському друці, водночас отримати доступ до оригіналу тексту англійською мовою не видається можливим. На думку багатьох представників РФ, ця доктрина діє проти Росії і досі.

Незважаючи на те, що «план Даллеса» не є справжнім документом та суперечить реальним фактам і намірам США, він має великий вплив на російське суспільство. Політики даної держави часто використовують цю теорію під час побудови механізмів пропаганди в контексті озброєного вторгнення Росії в Україну у 2014, а пізніше й у 2022 році. «Доктрина Даллеса» вигідна для пропагандистів через те, що вона допомагає їм не тільки виправдовувати війну з Україною, але й виставити свої дії у потрібному світлі. Прикладом може слугувати твердження про те, що Росія не мала іншого виходу, окрім як почати озброєний наступ на сусідню країну, оскільки Захід мав деструктивні плани щодо України. Іншим яскравим прикладом може стати наратив, згідно з яким розпад СРСР не мав відбутися – цьому посприяла Америка, отже, стається знецінення незалежності кожної з країн колишнього Радянського Союзу, а також переписується історія. Насправді ж припинення існування вищезгаданої держави є цілком природною подією, яка трапилася через економічний занепад, якому у свою чергу сприяла помилкова політика партійного керівництва та невдале управління державними процесами в цілому [3].

Отже, основна причина популярності конспірологічних теорій у політиці полягає в тому, що теорії змови є зручним і відносно простим способом

керувати настроями населення, розповсюджувати інформацію (або дезінформацію), яка є вигідною для тієї чи іншої держави стосовно будь-яких подій, інших держав тощо, а також той факт, що теорії змови можуть стати гарним елементом пропаганди і таким чином посилити її ефективність. Конспірологія може активно використовуватися як рідною державою, так і державами-ворогами, але завжди потрібно ретельно перевіряти факти, аналізувати та співставляти інформацію з різних джерел, розвивати своє критичне мислення та ставити під сумнів все, що може бути схожим на теорію змови і дізнаватися факти й офіційні версії самостійно.

Список використаної літератури

1. Яковлєв Максим. Теорії змов. Як (не) стати конспірологом. Київ, 2024. 352 с.
2. Рєпін І. Будуючи новий світовий порядок: як політики використовують конспірологічні теорії? URL: <https://gwaramedia.com/taemna-chastina-politiki-yak-politichni-diyachi-zaigruyutsya-z-konspirologichnimi-teoriyami/>
3. Колдомасов А. Як конспірологи пояснюють події в Україні й світі: теорія «плану Даллеса». URL: <https://disinfo.detector.media/post/yak-konspirolohy-poiasnuiut-podii-v-ukraini-i-sviti-teoriia-planu-dallesa>

Як і чому за останні десятиліття змінювалися регіони Європи та їхні відносини з державами?

За останні десятиліття країнам Європи довелося пережити чимало значних подій, які назавжди змінили вектор їх політичного, економічного та культурного розвитку. Холодна війна, розпад Радянського Союзу, заснування Європейського Співтовариства, розширення Європейського Союзу з 1973 року, падіння Берлінської стіни у 1989 році, фінансові кризи 2010-2012 років, міграційні кризи – лише основні епізоди шляху становлення і розвитку європейських країн, які згодом визначили сучасний образ Європи для світової спільноти, а також зіграли основну роль у вибудовуванні ділових зав'язків та економічних відносин з іншими країнами. У цій доповіді піде розмова про країни Європи та їх об'єднання, але слід пам'ятати, що на їх розвиток так чи інакше у різні часи вплинули країни інших частин світу (наприклад, у випадку з міграційними кризами, коли через загострення конфліктів на Близькому Сході Європа зіткнулася із великим напливом мігрантів та біженців, що у підсумку

призвело до розгортання активних дебатів та розробки нових політичних стратегій).

Проблема активних змін на Європейському континенті є актуальною у 2024 році через розгортання бойових дій на Сході України у 2014 році й початку повномасштабного озброєного вторгнення Росії з підтримкою Білорусі та деяких інших країн на територію України у 2022 році. Ці трагічні події неабияк вплинули на настрій європейських громадян та їх відношення до зазначених країн, а також на розвиток світової, у тому числі європейської, геополітики.

Перші суттєві зміни, які можна віднести до подій останніх десятиліть, спіткали Європу в 1958 році. Саме тоді відбулося створення Європейської економічної спільноти, що стало важливою частиною процесу політичного реформування країн Західної Європи після Другої світової війни. Сприйняття Союзу як єдине ціле, а не окремої держави стало значною складовою процесу європейської інтеграції. Утворення ЄЕС мало вплив на Францію: завдяки Західній Німеччині, яка прийняла умови, що висунула Франція, дана країна мала змогу брати активну участь під час розбудови Європи. Із плином часу ЄЕС продовжувала географічно розширюватися і набувати нових амбіцій. Так, у 1992 році було підписано Маастрихтський договір, в якому йшлося про утворення Європейського Союзу та план дій його розвитку. Пізніше, у 1999 р. єдина валюта – євро – була введена в хід у країнах Союзу. З часом до ЄС приєднувалися інші країни, які шукали стабільності, зокрема і посткомуністичні країни Східної Європи [1].

Ще однією важливою і водночас несподіваною подією для Європи став розпад Радянського Союзу. Економіка СРСР почала переживати складні часи ще в 1980-х рр., незважаючи на попередні спроби реформування, які виявилися невдалими. Намагання Горбачова впровадити реформи призвели до повалень комуністичних режимів у країнах Східної Європи у 1989 р. У 1990 р. відбулося возз'єднання Східної та Західної Німеччини, а вже у 1991 р. Радянський Союз припинив існувати, а країни, які входили до його складу, такі як Україна, набули незалежності. Однак вже у 2008 р. Росія намагається повернути колишню владу і спрямовує свої війська спочатку в Грузію, а у 2014 р. і в Україну [1].

Більшість змін серед регіонів Європи останніх десятиків років пов'язані саме зі становленням і розвитком Європейського Союзу. Як вже зазначалося, ЄС утворився у 1992 р. і з тих пір пережив чотири основних розширення. Так, перше розширення відбулося у 70-х рр. минулого століття і протікало разом з розвитком регіональної політики, навколишнього середовища і технологій. Також у ті часи було впроваджено інституційну реформу та розпочато тісне співробітництво у сфері політики. Друге та третє розширення датується 80-ми роками минулого століття і характеризується активним розвитком Структурних

Фондів. Поміж іншого, в цей період було переглянуто процес розподілу ресурсів на користь менш впливових країн-членів та прийнято Єдиний Європейський Акт. Четверте розширення відбулося у 1990-х рр. і відзначилося приєднанням таких країн, як Австрія, Фінляндія та Швеція. Каталізатором для цих подій послужило затвердження Маастрихтських Угод. У підсумку, із шістьох країн у 1957 році, серед яких були Бельгія, Франція, Італія, Нідерланди, Німеччина і Люксембург Європейський Союз розширився до двадцяти сімох країн, які приєднувалися до Союзу аж до 2013 року [2].

Наступним етапом змін країн Європи став Копенгагенський саміт 1993 р., під час якого був визначений ряд критеріїв, яким повинна відповідати держава, яка має наміри потрапити до ЄС. Серед них є такі пункти, як конкурентоспроможна та функціонуюча економіка, фокус на правах людини, політична стабільність, захист національних меншин, активна боротьба з корупцією та інше [3].

Ще одним важливим кроком для розвитку ЄС стало прийняття «Білої книги» у 1995 р., повна назва якої звучить так: «Підготовка асоційованих країн Центральної і Східної Європи до інтеграції у внутрішній ринок Європейського Союзу». Цей документ включає в себе список законодавчих актів, які складають 30 розділів, відповідно до яких структуровано стандарти, яким повинні відповідати країни, що є кандидатами на вступ [3].

Отже, останні десятиліття відзначилися для європейського континенту значними змінами та активним розвитком, а також міжнародною співпрацею. Каталізатором для цих подій послужило заснування Європейського Співтовариства у 50-х рр. ХХ століття, завдяки якому стали можливі інтеграція та тісна співпраця між країнами Європи. Події наступних десятиліть, такі як розширення ЄС, розпад СРСР, падіння Берлінської стіни та інше не змогли залишити Європу незмінною. Прогрес Європейського розвитку та співпраця з іншими світовими державами свідчить про те, що можна спостерігати повільний, але впевнений рух до єдиного, стійкого та впливового континенту як світової спільноти. Проте для гармонійного розвитку потрібно проробити ще немало роботи, навчитися розв'язувати виникаючі конфлікти, постійно покращувати життя своїх громадян та приймати нових країн-членів у свої ряди. Можливо, незабаром Україна також стане частиною цього мінливого, але перспективного товариства і внесе свій вклад в його розвиток.

Список використаної літератури

1. Блек Джеремі. Історія світу від найдавніших часів до сьогодення. Харків, 2021. 256 с.

2. Чорноморський національний університет імені Петра Могили: Управління в ЄС та політика європейської інтеграції. URL: <https://eugov.chmnu.edu.ua/miltymediinyi-posibnyk/модуль-1-розділ-2-чотири-розширення-єс-у/>

3. Ужгородський національний університет: Політичні трансформації у країнах центральної Європи наприкінці XX – на початку XXI століть. URL: <https://www.uzhnu.edu.ua/uk/infocentre/get/32183>

Оцініть ефективність санкцій, які ЄС запровадив проти Росії? Що негативно позначається на цій ефективності?

Насамперед почну з того, що санкції – це обмеження за порушення, які вводяться країною у відповідь на дії іншої. Обмеження у пересуванні, купівлі, продажу тощо. [1] На Росію наклали санкції через те, що ця країна є агресором, яка постійно порушує закон. Де в законодавстві написано, що можна стріляти ракетою Х-22, призначеною для кораблів-авіаносців у житловий будинок та вбивати людей? Росія дезінформує своїх мешканців, кажучи їм інформацію, що стріляють тільки по об'єктах інфраструктури, хоча насправді все зовсім інакше, вони стріляють по житлових будинках і випадок у Дніпрі 14 листопада 2023 року не поодинокий і це страшно, скільки таких випадків може повторитися ще. Дана країна порушує і права людини, а також загрожувала ядерною зброєю – це дуже небезпечно і могло б нашкодити не лише Україні, тому всі країни ЄС і не тільки, хочуть максимально зробити так, щоб підтримати Україну у боротьбі з терором і, щоб не було ядерної небезпеки, допомагаючи Україні з військовою технікою, фінансово і всім тим, що вони можуть собі дозволити.

Через війну на території України яку розпочала Росія, всі країни ЄС та США підтримали Україну та ввели санкції проти країни агресора, для того, щоб мінімізувати її фінансові кошти, погіршити економічне становище, зменшити виробництво озброєння, постачання товарів, обмежили доступ до банків, грошового резерву, до західного фінансування, запровадили санкції на енергетичні компанії, прибрали із системи SWIFT (міжнародні платежі), закрили повітряний простір понад 32 країн світу, запровадили заборону на доставку запчастин для літаків, зупинили монетизацію соціальних мереж таких як Facebook, Google, Instagram тощо. Багато відомих брендів і компаній офіційно більше не продають свої товари на території агресора - це все зроблено для того, щоб сприяти закінченню війни. На сьогоднішній момент 2024 рік Росія перша країна в списку лідерів за кількістю санкцій, а їх кількість вже перевищує 7000. [2]

На мою думку, самі санкції ефективні, але недостатньо для такої країни, як Росія. Ефектно, але не ефективно. Тому, що країна агресор легко обходить санкції через треті країни, такі як Туреччина, Казахстан, Вірменія, Китай, Таджикистан та інші, які мають спільний кордон з Росією. Коли українське ППО збиває ракети, фахівці розбирають їх та виявляють деталі з країн, такі як Бельгія, США, Німеччина тощо, які є нашими союзниками. Щодо нафтогазової промисловості також запроваджено санкції, але за рахунок третіх країн на яких

оформлені танкери, які перевозять нафту і зріджений газ, доходи Росії від нафтогазового сектора допомагають вести війну і утримувати армію. Також всесвітні бренди, такі як Зара, продовжують свою діяльність на території Росії за рахунок того, що їх товар продається під іншими назвами брендів та вони знаходять лазівки, як з'явиться на російському ринку. З приводу соціальних мереж, росіяни використовують VPN - це спеціальний додаток, за допомогою якого можна поміняти своє місце розташування і зайти в будь-який додаток або на будь-який сайт абсолютно спокійно, швидко та просто.

У зв'язку з вищевикладеними фактами, я вважаю, що санкцій введено недостатньо і тому ЄС і США повинні карати ті країни, які в обхід санкцій введених ними, допомагають російській федерації отримувати прибути зі своїх енергоресурсів, зернової продукції, алмазів тощо. Я б запропонувала ЄС бути жорсткішими з тими країнами, які продовжують співпрацювати з Росією та обходити санкції. Ще найкращим дієвим способом є допомога збройним силам України. Чим більше в Україні буде авіації, дронів, далекобійної артилерії, ракет далекого радіусу дії, тим швидше будуть знищені всі нафтопереробні заводи, ангари сільськогосподарської продукції Росії та всі заводи, які виробляють продукцію військового профілю, і тоді навіть за допомогою цих країн, які допомагають обходити санкції, вони не будуть заповнювати свої втрати, коли будуть знищені нафтопереробні заводи, то Росія не зможе продавати свою нафту і, якщо вона не зможе продавати нафту, то вона не зможе забезпечити військово-промисловий комплекс. І ось тільки тоді ми побачимо результат санкцій, які ЄС та США приймали проти Росії.

Список використаної літератури

1. Санкції – що це таке, навіщо потрібні та які бувають. URL: <https://termin.in.ua/sanktsii/>
2. Весь світ карає Росію санкціями. Ось їх повний список. URL: <https://forbes.ua/ru/inside/ves-svit-karae-rosiyu-sanktsiyam-os-ikh-povniy-spisok-onovlyuetsya-28022022-4001>
3. Санкції проти РФ. Міністерство закордонних справ України. URL: <https://mfa.gov.ua/sankciyi-proti-rf>

Чому США, на відміну від багатьох європейських країн, практично завжди й безумовно підтримує Ізраїль у його боротьбі проти палестинських та інших екстремістів?

Ізраїль оточений з усіх його боків арабськими країнами, які загрожують країні та хочуть стерти з лиця землі. Є навіть законопроект де написано, що до 2041 року Іран повинен знищити Ізраїль і, що від нього «нічого не залишиться». Іран – це країна терорист із авторитарним режимом правління. Тероризм – серйозна загроза. Терористи хочуть викликати хаос, паніку, страх, а їхні атаки приносять масові жертви.

Після 1957 року в багатьох арабських країнах були при владі люди, які вважали, що Ізраїль треба знищити і до того ж вони ще співпрацювали з Радянським союзом, а СРСР побачив у співпраці з арабами можливість перемогти у холодній війні, яку СРСР вів із Великобританією, Америкою та іншими західними країнами. Арабські країни почали отримувати від Радянського союзу військову допомогу, таку як зброю та військову техніку. США намагалися домовитися з Москвою та з арабськими країнами, але результат був нульовим. І з того часу у США та Ізраїлю сформувалися особливі відносини, тому що Вашингтон став гарантом безпеки Ізраїлю. Арабські країни, у свою чергу, розірвали відносини з Вашингтоном, а СРСР і майже всі соціалістичні країни східної Європи розірвали відносини з Ізраїлем. У багатьох арабських державах пройшли єврейські погроми і люди змушені були втекти до Ізраїлю, також у СРСР та країнах Східної Європи утворилися антисемітські рухи, після чого почалася масова еміграція з цих країн до Ізраїлю. В Америці з'явилися всілякі єврейські організації – ізраїльське «лобі», яке дуже сильно підтримувало Ізраїль.

У 1979 році відбулася Революція, змістили шаха і до влади прийшов Аятола Хомейні і в країні відбулися зміни до авторитарного правління шіїта. Міжнародна спільнота запровадила санкції на Іран, які діють до цього дня. У країні діють звірські закони, такі як: публічна смертна кара, порушують права людини, жінки не мають права голосу, спонсорують терористичні організації Хезболла, ХАМАС та Хусітів, які влаштовують теракти у багатьох країнах світу. Також заважають проходу суден для проходження у Суецькому каналі та хочуть отримати доступ до ядерної зброї для масового вбивства людей. Тому Америка підтримує Ізраїль. Це демократичні країни, в яких дотримуються і захищаються права людини, свобода волі, вільне вираження своєї думки, вони мають однакові цінності, рівність, жінки мають право голосу і до них прислухаються. Авторитарні режими – Іран хоче знищити. Авторитарний режим – загроза демократії.

З того часу до нашого часу в політиці США з арабськими країнами багато що змінилося, але вони все одно підтримують Ізраїль з кількох причин:

культурні зв'язки, велика кількість людей живе в Америці з ізраїльським громадянством, навіть у Нью-Йорку є єврейський район Брайтон Біч, навіть серед конгресменів та палати представників Сполучених Штатів Америки багато людей єврейської національності, які підтримують інтереси Ізраїлю. У військово-промислового комплексу США є багато єврейських бізнесменів. У науці та техніці (Селіконова долина в Сан Франциско, нано технології).

7 жовтня 2023 року на територію Ізраїлю вторглися угруповання озброєні із сектору Газа під командуванням ХАМАС. Під час проведення музичного фестивалю, вони прорвали граничний бар'єр, завдавали авіа удари випускаючи безліч ракет, атакували із землі, з моря, велику кількість людей було взято в заручники, були численні випадки сексуального насильства та масових вбивств, а також жертвами стали і іноземці (Із Великій Британії було вбито 12 громадян, зі США як мінімум 30, з них 13 зникли безвісти або були взяті в заручники, понад 20 загиблих з України, 6 людей з Канади та багато інших стали жертвами). Це стало найбільшим масовим вбивством євреїв з часів Голокосту та найбільший в історії терористичний акт палестинського тероризму. Вдалося знайти документи, які підтверджували, що вбивства такого масового характеру були головною метою вторгнення. Їм було необхідно вбити якнайбільше людей і схопити заручників. США всіма силами допомагає Ізраїлю подолати таку страшну трагедію. Такі жорстокі атаки на мирних громадян не можуть залишитися без відповіді і тому США обіцяли надавати необхідну допомогу у забезпеченні безпеки та підтримці постраждалих. При цьому, Росія - також країна терріст має дружні відносини з ХАМАС. Коли в Росії закінчилися ракети, щоб завдавати ударів на території України, країна терорист звернулася за допомогою до Ірану, щоб ті дали велику кількість безпілотних дронів Shahed для того, щоб продовжувати атакувати Україну. А Росія у свою чергу передає Ірану ударні вертольоти та ППО. І вже ніхто не здивується, що Росія і підштовхнула Іран завдати удару Ізраїлю, для того, щоб приходило менше допомоги Україні, оскільки Ізраїлю теж потрібна буде допомога і вся увага піде на захист країни, а не на те, що давно вже відбувається на території України. Спроба Росії використовувати Іран як інструмент для відволікання уваги від своїх власних дій в Україні є серйозним порушенням правопорядку. Об'єднання зусиль - це добре, але коли це доходить до масових вбивств, то це вже не так і добре.

Постійна загроза від арабських країн, які підтримують тероризм, несе загрозу для всього світу. Ізраїль змушений боротися за свою незалежність та безпеку багато років. Ще за давніх часів народ Ізраїлю боровся за свої території і відстоював право жити на своїй землі. Єрусалим місто трьох релігій і замість того, щоб там був мир і порядок, збройні формування, які фінансуються терористичними країнами, здійснюють там теракти і нападають на мирне населення, тим самим дестабілізують мирну обстановку. Ізраїль живе постійно

у бойовій готовності, щоб зуміти швидко локалізувати всілякі погрози. Величезна кількість грошей Ізраїль витрачає на безпеку свого народу і на утримання армії, але це не заважає розвитку країни. З усього вищенаписаного стає зрозуміло, чому США підтримує Ізраїль і завжди підтримуватиме країни з демократичним шляхом розвитку, оскільки це призводить до забезпечення світового порядку та стабільності у світі.

Список використаної літератури

1. США та Ізраїль: формування союзу
<https://www.golosameriki.com/a/7323052.html>
2. Навіть коли решта світу проти. Як США стали найбільшим союзником Ізраїлю? <https://www.holosameryky.com/a/israyil-sssha-ukrjina-rosija-vijna-hamas-gaza/7337188.html>
3. Палестино-ізраїльський конфлікт
https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%9F%D0%B0%D0%BB%D0%B5%D1%81%D1%82%D0%B8%D0%BD%D0%BE-%D0%B8%D0%B7%D1%80%D0%B8%D0%BB%D1%8C%D1%81%D0%BA%D0%B8%D0%B9_%D0%BA%D0%BE%D0%BD%D1%84%D0%BB%D0%B8%D0%BA%D1%82

Які можливості для співпраці та партнерства існують між ЄС та іншими країнами для підтримки глобальної продовольчої безпеки?

Європейський Союз (ЄС) – це унікальний економічний та політичний союз, що складається з 27 європейських держав. Сама суть створення цього союзу полягає у забезпеченні миру, ефективної економічної діяльності та стабільності. Завдяки єдиній системі законів, що застосовується у всіх країнах Європейського союзу, було створено спільний ринок, що забезпечує вільне пересування людей, товарів, капіталу та послуг. Більшість країн ЄС прийняли єдину валюту – євро як офіційну, що об'єднує їх у валютний союз – Єврозону, що забезпечує стабільність грошової одиниці. Якщо брати в цілому, то діяльність Європейського союзу спрямована на: охорону здоров'я, охорону навколишнього середовища, сильну економіку, що розвивається, міжнародну політичну та внутрішню безпеку, економічну та фінансову стабільність, міжнародні партнерства, захист населення, торгівлю, забезпечення правосуддя і так далі.

Однією з важливих складових Європейського союзу вважається Шенгенська зона – це територія зі скасованим паспортним контролем

(прикордонним контролем) та безвізовим режимом між країнами ЄС. Це величезна перевага, тому що це сприяє функціонуванню єдиного ринку, спрощує торгівлю, дає можливість вільно переміщатися та покращує економічний розвиток. У Європейському союзі товари, що переміщуються між його членами, не піддаються митному контролю чи митам. Однак це не означає, що товари в ЄС не перевіряються зовсім. Митний союз ЄС забезпечує безпеку товарів на єдиному ринку, всередині якого встановлюються загальні правила безпеки та інші нормативи, яким повинні відповідати всі товари, незалежно від того, де вони вироблені чи продаються – рівні умови, тобто навіть, якщо товари всередині ЄС не піддаються митному контролю при кожному переміщенні, вони все одно мають бути зроблені та продані відповідно до встановлених норм, але навіть при цьому, це набагато спрощує внутрішню торгівлю. Європейський союз – найбільший експортер і другий за величиною імпортер товарів та послуг у світі, що бере участь у Світовій організації торгівлі «Європейські Співтовариства» і третина його ВВП залежить від торгівлі, що підкреслює значущість у світовій економіці. Сільське господарство є важливим у забезпеченні продовольчої безпеки. Єдина сільськогосподарська політика ЄС забезпечує стабільне постачання продовольства для величезної кількості людей за мінімальними цінами для фермерів, а також підтримує їх та виділяє кошти – виплати для фермерських господарств та створює різноманітні програми розвитку для сільських регіонів. Співпраця з ЄС може бути дуже вигідна, тому що:

- по-перше, співпраця та партнерство з іншими країнами та міжнародними організаціями має право укладати міжнародні договори, що відкриває великі можливості спільних проектів та ініціатив у галузі продовольчої безпеки;

- по-друге, ЄС – стабільний та надійний партнер у галузі безпеки та оборони;

- по-третє, ЄС представляє інтереси країни, обмін інформацією, проведення переговорів, встановлення та підтримання дипломатичних відносин та вирішення питань співпраці та представництва у найважливіших міжнародних організаціях, таких як Організація Об'єднаних Націй (ООН), Світова організація торгівлі (СОТ), Велика сімка та Група двадцяти – активний учасник у вирішенні світових проблем. До того ж, ще й сприяє економічному розвитку, зміцненню демократичних інститутів, покращенню рівня життя та створенню робочих місць, що у свою чергу сприяє стабільності та врегулюванню конфліктів та криз. Україна теж прагне бути в Європейському союзі і навіть подала заявку 28 лютого 2022 року після початку повномасштабної війни. До речі, Європейський союз підтримує Україну та

допомагає боротися проти ворога виділивши кошти з фонду ЄС, 4,5 мільярда євро як фінансова підтримка - це дозволить зміцнити позиції у боротьбі за мир і стабільність в Україні.

Виходячи з усього перерахованого вище, можна зробити висновок, що ЄС дійсно вважається унікальним економічним і політичним союзом, що об'єднує 27 європейських країн забезпечивши їм процвітання, стабільність і розвиток, що не мало важливо, а також ефективну торгівлю, прикладає зусилля вирішуючи глобальні проблеми, активний учасник міжнародних організацій, що надає допомогу своїм членам та іншим країнам, включаючи підтримку в галузі охорони здоров'я, освіти та екології, прагне зміцнити світовий порядок та домагатися справедливості - це справді приклад і відповідь на те, чому багато країн мають приєднуватись і вже учасники Європейського союзу.

Список використаної літератури

1. Про Європейський союз та напрямки його діяльності. URL: https://op.europa.eu/webpub/com/eu-what-it-is/ru/#chapter2_12
2. Європейський союз. URL: https://european-union.europa.eu/index_en
3. Вступ України до ЄС: переваги для громадян та бізнесу. URL: https://jurliga.ligazakon.net/ru/analytics/211004_vstuplenie-ukrainy-v-es-preimushchestva-dlya-grazhdan-i-biznesa
4. Загальна сільськогосподарська політика: короткий огляд. URL: https://agriculture.ec.europa.eu/common-agricultural-policy/cap-overview/cap-glance_en
5. Commission disburses first €4.5 billion of bridge financing to Ukraine under the Ukraine Facility. URL: https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/en/ip_24_1579

Оцініть ефективність санкцій, які ЄС запровадив проти росії? Що негативно позначається на цій ефективності?

24 лютого 2022 року - день, коли росія напала на Україну. Ця жорстка, невинуватана і неспровокована військова агресія не могла залишити осторонь увесь світ. ЄС відреагували на такий злочин проти людства, у відповідь впровадили безпрецедентні санкції, які повинні впливати на:

покарання політичного режиму та еліт, що його підтримують, через блокування, обмеження та ізолювання активів, які належать їм та їхнім сім'ям;

виснаження та ослаблення військового ресурсу, скорочення економічної бази для виробництва окремих видів озброєнь та військової техніки. Обмеження на постачання матеріалів і сировини, які беруть участь у виробництві озброєння та знаряддя для його виробництва;

запобігання державі-агресору відновленню наявних у її резервах озброєнь та військових технологій;

попередження спроби до подальшої ескалації; позбавлення росії економічної опори та підтримки.

Запровадження обмежувальних заходів щодо російської економіки здебільшого не мають високого одночасного ефекту, він посилюватиметься з часом .

Найвідчутнішою для москви серед багатьох пунктів санкційних дій виявилась Європи і G7 від російських енергоресурсів. Біля 60-70% експортних доходів росії належали торгівлі нафтою та газом у довоєнні роки, близько 40% федерального бюджету складають кошти від нафтогазової експортної виручки. Введена гранична ціна на російську нафту в 60\$ за барель на початковому етапі призвела до втрати близько 47,3\$ млрд доходів.

Відтік капіталу: З Росії виїхало понад 1100 міжнародних компаній, а також велика кількість досвідчених і професійних фахівців. За оцінками ЦБ РФ, відтік капіталу з росії тільки у 2022 році склав \$153 млрд. Інфляція: Інфляція в Росії у 2023 році очікується на рівні 20%. За даними Росстату, інфляція в Росії у 2022 році склала 12,2%.

Знизився рівень життя: Реальні доходи населення росії у 2023 році впали майже на 10%. За даними Росстату, реальні доходи населення росії у 2022 році впали на 3,5%.

Ускладнення постачання: Санкції перешкоджають росії постачати запчастин та комплектуючі для військової техніки і обладнання. Виникла і посилюється нестача боєприпасів та високоточної зброї.

Скорочення виробництва: виготовлення зброї та військової техніки в росії знизилося на 30-50%. За даними української розвідки, виробництво танків в росії впало на 50%, а випуск літаків - на 30%.

Варто визнати, що обмеження, які запровадив Захід, поступово втрачають ефективність. Є фактори, що негативно впливають на ефективність санкцій.

Обмеження експортної ціни на нафту не має чіткого і надійного механізму примусу. Отже росія, незважаючи на заборону, продає нафту дорожче (у вересні і жовтні ціна перевищувала 80\$ за барель)

Обхід санкцій: росія використовує різні засоби, наприклад, торгівля через посередників та використання криптовалют. За даними Мінфіну США, Росія успішно обходить близько 30% санкцій.

Неоднозначність позиції деяких країн, таких, як Китай та Індія, які не підтримали санкції проти росії, що дає їй можливість продовжувати торгівлю та співпрацю. Таким чином, за даними китайської митниці, товарообіг між Китаєм та Росією у 2022 році виріс на 35%.

Заборона SWIFT не поширювалася на банки, що проводять енергетичні операції. Тому низка банків зберегла доступ до SWIFT, також росія задалегідь створила власну систему банківських платежів «Мир».

У відповідь на повну заборону ЄС на експорт алмазів, вони переорієнтувалися на країни третього світу, наприклад ОАЕ.

Накопичений золотий запас пом'якшив ефект від санкцій і стримав падіння курсу рубля, незважаючи на заморожені рахунки на Заході.

Санкції проти росії призвели до зростання цін на енергоносії та продовольство, що негативно вплинуло на світову економіку. За даними МВФ, світова економіка у 2023 році втратила понад 0,5% ВВП через санкції проти росії.

Що робити для виправлення ситуації?

ЄС може посилити санкції проти росії, поширивши їх на нові прошарки економіки та заклавши лазівки для їх обходу.

Залучення більше країн до санкцій, щоб зробити їх більш ефективними. Це може включати в себе дипломатичні переговори та економічні стимули.

Вжити заходів для зменшення негативного впливу санкцій на світову економіку. Збільшити допомогу країнам, що найбільше постраждали: фінансова допомога, поставка продовольства та енергоресурсів, а також технічна допомога.

Отже, дотримання санкцій призведуть до зміни політики росії: економічні труднощі та втрати на фронті врешті змусять росію переглянути свої дії та ставлення щодо України. Ці заходи правильні і скоординовані з нашими союзниками. Вони націлені на російську політичну еліту і завдають

росії прямих втрат за її агресивну війну, перешкоджають її промисловій та економічній здатності вести війну, виробляти більше зброї і ремонтувати наявні системи озброєння. Санкції позбавляють російську армію та її постачальників техніки, запчастин і обладнання, необхідних для ведення війни на суверенних українських землях.

Список використаної літератури

1. У 2023-му нафтогазові доходи рф обвалюються вдвічі, а ВВП впаде на 8%. Прогнози деградації російської економіки від KSE. URL: <https://forbes.ua/money/u-2023-naftogazovi-dokhodi-rf-obvalyatsya-vidvichi-a-vvp-vpade-na-8-prognozi-degradatsii-rosiyskoi-ekonomiki-vid-kse-03012023-10874>
2. Що заважає ефективності західних санкцій проти росії. URL: <https://cpd.gov.ua/main/shho-zavazhaye-efektyvnosti-zahidnyh-sankcij-proty-rosiyi/>
3. Санкції, запроваджені ЄС щодо росії через вторгнення в Україну. URL: https://eu-solidarity-ukraine.ec.europa.eu/eu-sanctions-against-russia-following-invasion-ukraine_uk

Чому Д.Трамп підтримує Brexit? Чи може це вважатися втручанням у внутрішні справи ЄС? Чому?

Велика Британія обговорювала плюси і мінуси членства в клубі європейських держав майже з моменту поширення ідеї, в роки після Другої світової війни.

У 1960-х рр. Велика Британія двічі подавала заявки на членство в Європейському економічному співтоваристві, проте обидва рази вето мала Франція. Вступ до ЄЕС (ЄС) відбувся у 1973р. Brexit - поєднання слів «Британія» та «вихід». Вихід Британії зі складу Європейського Союзу привернув широку суспільну та медійну увагу, як британського суспільства, так і європейського загалом. Це були нелегкі, тривалі і складні переговори британського уряду з керівництвом ЄС щодо умов виходу. Особливе питання приділили визначенню подальшого статусу британсько-ірландського кордону та перспективам існування Єдиного міграційного простору.

Британія довго відкладала вихід з ЄС через сперечання щодо умов подальшої співпраці та самого виходу з ЄС. 31 січня 2020 року о 23:00 за місцевим часом (GMT) Велика Британія вийшла з Європейського Союзу. Дональд Трамп підтримує британців та вихід Великобританії зі складу Європейського Союзу. Він назвав відмінною можливістю для країни не

залежати від правил спільноти і укладати будь-які угоди на свій розсуд. Президент США підкреслив, що британці зможуть мати свою ідентичність, приймати тих людей у своїй країні, яких захочуть, мати вільні торгові угоди. Brexit буде неймовірним досягненням, а не великим зобов'язанням. На його думку, Британія звільниться від того, щоб хтось наглядав за нею або за її діями. Трамп наголосив, що членство в ЄС гальмувало розвиток відносин між Вашингтоном та Лондоном. «Ми маємо намір укласти дуже значну торговельну угоду - більшу, ніж ми будь-коли мали із Великою Британією. Невдовзі для цього не буде жодних перешкод. У нас будуть хороші торговельні перемовини і йтиметься про великі цифри», - заявив президент США.

За думкою Дональда Трампа Британія має «зістрибнути» з потопаючого плота ЄС та пересісти на справжній «непотопляємий» корабель «Англосфера». Це приваблива пропозиція, але, на жаль, ризикова і призведе до катастрофи. За останні 40 років у Великобританії було два провідних стовпа зовнішньої політики: членство в ЄС та «особливі відносини» з США. Вихід Великобританії з ЄС робить її більш залежною від США. Будь-яка торговельна угода з адміністрацією Трампа буде нелегкою для Британії, тому що остання впроваджувала грабіжницьку політику щодо Британії, покликану отримати вигоду з потреби Великобританії у нових торгових угодах після Brexit. Сполучені Штати прагнули домогтися обтяжливих і потворних поступок, яких вони не змогли досягти, коли Великобританія вела переговори як член ЄС. Адміністрація Трампа допомогла заблокувати угоду між Лондоном та Брюсселем про сільськогосподарські квоти у Світовій організації торгівлі. Британії запропонували найгіршу угоду щодо Угоди з відкритого неба, ніж та, яку вона мала як член ЄС. Вони ясно дали зрозуміти, що будуть наполягати, щоб Великобританія прийняла багато правил США, навіть незважаючи на те, що це обов'язково обмежить здатність Великобританії вести переговори щодо торгової угоди з 27 членами ЄС, що залишилися. Деякі вимоги викликають особливо спірні питання, такі як доступ до Національної служби охорони здоров'я для американських фірм. Трамп проігнорував поради Лондона щодо стратегічних питань, таких як ядерна угода з Іраном, яку британці відчайдушно намагалися врятувати. Він також неодноразово втручався у британську політику. Він розкритикував уряд Мей та мера Лондона Садіка Хана за м'якість щодо тероризму. Тобто, адміністрація Трампа розглядає Велику Британію як легкий економічний об'єкт, а не як стратегічного партнера.

Реальність така, що Великобританія зітнулася із президентом США, погляди якого фундаментально розходяться із британським поглядом на світі і лідери держав висловлюють різне ставлення до міжнародних організацій. Британія вірить у важливість НАТО та ООН. (Постійне членство Британії у Раді

Безпеки ООН одна із небагатьох збережених тотемів статусу великої держави). Дональд Трамп неодноразово називав НАТО «застарілим» та погрожував, що США відмовиться від своїх військових зобов'язань щодо союзників НАТО скоротить американське фінансування ООН.

Трамп відомий своєю антиєвропейською риторикою та провокативними заявами. Він підтримує можливий розпад ЄС, який може відбутися після виходу Британії. Трамп цікавився у чиновників ЄС, яка країна стане наступною і заявить про свій вихід із спільноти. Він звинуватив лідерів ЄС в руйнуванні культури і національної ідентичності, тому що вони пускають в свої країни мільйони мігрантів.

Для Євросоюзу вихід Великобританії означає послаблення позицій. Об'єктивно, ЄС не має такої сили і могутності у світовому просторі, які мав раніше. З іншого боку, припинення членства Британії у Євросоюзі може стати спусковим механізмом для зміцнення інтеграції всередині ЄС, збільшення повноважень та активізації співробітництва країн - членів у галузі безпеки.

Список використаної літератури

1. https://uk.wikipedia.org/wiki/Вихід_Великої_Британії_з_ЄС
2. <https://www.forumdaily.com/uk/tramp-dal-bolshoe-intervyu-no-zayavil-chto-ego-otvety-ne-tak-ponyali>
3. <https://www.ft.com/content/fde7616a-e6cf-11e6-967b-c88452263daf>
4. https://lb.ua/world/2017/01/28/357084_tramp_nazval_brexit_fantasticheskoy.html
5. <https://www.unian.ua/world/10662486-tramp-anonsuvav-veliku-torgovu-ugodu-z-britaniyeyu-pislya-brexit.html>
6. <https://www.brookings.edu/articles/trump-backed-brexit-then-he-used-it-as-leverage/>
7. Chalmers, M. (2017). UK Foreign and Security Policy after Brexit. RUSI, Briefing Paper. January 2017. [in English]

Як військові дії впливають на глобальну продовольчу кризу?

Підтримувати та забезпечувати належний рівень продовольчої безпеки – це проблема загальносвітового масштабу, яка дедалі загострюється. Це викликано цілим переліком явищ, таких, як: подальше збільшення населення планети; суттєва зміна погодних умов (клімату); виснаження ґрунтів; економічні кризи та ін. Це питання стало ще більш актуальним внаслідок вторгнення росії на територію України. 24 лютого 2022 року – день, коли росія

почала повномасштабну війну проти України, після восьми років тліючого конфлікту на Донбасі. Зрозуміло, що це призвело до глобальних військових, політичних, економічних та продовольчих змін та нестабільності у цілому світі. Вочевидь, що «як раніше» вже не буде ніколи, а «як буде?» – достеменно незрозуміло.

До повномасштабного вторгнення економіка світу і так була нестабільною та послабленою, що було спричинено пандемією COVID-19. Росія почала своє вторгнення саме в час економічної кризи. Ціни на продукти харчування на початку 2022 року сягали історичного максимуму – продовольчої кризи 2011 року. На початок лютого 2022 року 161 мільйон людей у 42 країнах страждали від скрути та критичної нестачі харчових продуктів. Але російсько-українська війна призведе до набагато не безпечніших та страшних наслідків [1].

Наша країна – провідна аграрна держава, яка спроможна забезпечити продуктами харчування приблизно 500 млн населення [2]. Окуповані території (площа засіяної землі скоротилась майже на чверть), небезпека прифронтових зон, знищення сільськогосподарської техніки, зерносховищ, загибель сільськогосподарських тварин, шкода, завдана ґрунту від вибухів боєприпасів, мінування полів, блокування портів – всі ці показники негативно впливають на агробізнес і створюють загрозу у сфері забезпечення продовольчої безпеки.

Доля загального світового експорту пшениці складає майже 30% України та росії, майже 20% світового експорту кукурудзи й приблизно 80% виробів з насіння соняшнику, у тому числі і олії. Від початку повномасштабного вторгнення росія зменшила експорт власних зернових та заблокувала морські шляхи у Чорному та Азовському морях, які дозволяли вивезення зерна з України. Така блокада порушила налагоджені ланцюги постачання. Росія і Білорусь найбільші виробники сільськогосподарських добрив в світі. Ці країни наразі під санкціями, що негативно відображається на цінній політиці добрива, а також його наявності на складах, що не може не відобразитися на урожаї. Також ціни на пальне значно підвищилися через санкції, які забороняють купувати російські енергоносії та природний газ, а це збільшує витрати промисловості та знижує реальні доходи споживачів. Промисловість вимушена призупиняти роботу енергоємних виробництв та піднімати ціни на промислову продукцію. Так, наприклад, станом на 8 квітня 2022 року світові ціни на зерно та олію зросли на 17% від початку війни [3].

У 2021 році Україна експортувала 45,8 мільйона тонн зерна. Найбільший покупець – Китай (65% кукурудзи та 35% пшениці від загальної кількості імпорту в країну). Друге місце займає Єгипет (55% кукурудзи та 40% пшениці). На третьому місці Індонезія та Іспанія (частка імпорту українських зернових

5,8%). У великій мірі такі країни, як Туреччина, Бангладеш, Туніс, Південна Корея та Лівія залежні від української пшениці та кукурудзи. В Лівію, Саудівську Аравію, Мавританію, Мальдіви, Сінгапур і Ірак постачалося халяльне м'ясо з України.

В Україні через бойові дії було припинено регулярні поставки продукції, порушене продовольче забезпечення на тимчасово окупованих територіях. Набагато гіршим став асортимент та якість харчових продуктів. Україну було занесено ООН до 20-ки країн світу, яким загрожує голод.

Але і розвинені країни Європи також відчували на собі порушення ланцюгів постачання і продовольчу кризу. Наприклад, у Великобританії деякий час діяло обмеження продаж соняшникової олії «в одні руки». Європейські фермери були вимушені купувати генно-модифіковані корма для худоби, коли припинилися поставки з України кукурудзи. Тобто, країни ЄС вимушені були відмовлятися від високих екологічних та продовольчих стандартів, яких вони досягали на протязі останнього десятиліття [1].

Звісно, є країни, які в більшій мірі страждають від продовольчої кризи. В першу чергу, голод і недоїдання загрожує мільйонам людей в Африці та на Близькому Сході. Наприклад, Африканський континент на 60% залежить від імпорту зерна, а ціна на нього підвищилася більш ніж на 25%. Сотні тисяч людей вже знаходяться за межою бідності, вони вимушені більшу частку свого бюджету, якщо не взагалі весь бюджет, витратити на їжу. Це посилює соціальну нерівність, суспільну напругу та поглибить бідність населення, що спровокує нові протести за заворушення у країнах Африки [1].

Стає зрозумілим, що війна затягується, через військову агресію росії щодо України продовольча безпека буде тільки посилюватися. Потрібно шукати шляхи вирішення проблеми, яка наближається, і мінімізувати ризики лиха всій світовій спільноті разом.

Тому, з метою запобігання найбільшій гуманітарній кризі в світі у найближчий час необхідно вжити таких заходів:

– деблокувати та намагатися звести до мінімуму ризик логістичних шляхів у Чорному морі. 22 липня 2022 року за посередництвом Туреччини та ООН була укладена «зернова угода». Це домовленість про морські коридори, яка націлена на розблокування українських портів, для того, щоб мати змогу експортувати зерно, в тому числі і в голодуючі країни. Росія постійно погрожувала вийти із "зернової угоди", проте кілька разів продовжувала її. Після 17 липня 2023 року росія вийшла з «зернової угоди». Для продовження домовленостей вона мала низку умов. Звісно, ці умови були відкинуті, санкції, які запровадили до росії, навпаки, збільшуються, тому 16 липня український порт покинуло останнє судно в рамках «зернової угоди» [4].

– торгівельні обмеження мають бути переглянуті в сторону зменшення. Зазвичай уряд країни обмежує ввезення товарів і послуг, які вироблені в інших країнах, щоб захистити вітчизняні підприємства. Але в умовах війни міжнародна торгівля продовольчими товарами та добривами повинна бути безперешкодною та прозорою, щоб уникнути дефіциту та задовільнити внутрішній і світовий попит; використати «буферні» запаси, які і були створені для нагального закриття потреб;

– країни, які мають потенціал, повинні збільшити пропозицію зерна, що продається на світовому ринку; трансформувати сільське господарство для підвищення урожаю; налагодити безперервне і постійне функціонування ланцюгів постачання, передивитися логістичні шляхи і знайти нові альтернативні напрямки;

– країни, які залежні від імпорту продовольчих товарів з України та росії, повинні намагатися знайти альтернативних постачальників, щоб мати змогу задовільнити свої продовольчі потреби. Збільшити своє внутрішнє виробництво, також розглянути можливість ефективно використовувати свої продовольчі запаси;

– надати грошову та гуманітарну допомогу найбільш постраждалим країнам і найбільш уразливим групам населення. Такі заходи допоможуть у забезпеченні продовольчої безпеки, задовільнять власні потреби людей, допоможуть і нададуть захист, харчування та підтримку засобів для існування;

– важливим кроком є забезпечення країн, які приймають біженців, надають доступ до систем соціального захисту та можливості працевлаштування;

– оптимізувати використання земельних ресурсів; знайти шляхи мінімізації світових харчових відходів; розглянути можливості виробництва альтернативних продуктів харчування;

– посилити санкції щодо росії, навіть ізолювати її. Ввести нові обмеження: припинити прямі продажі російського газу до Європи, Японії, Південній Кореї та Тайваню, заборонити імпорт російської нафти та вугілля. Вжити заходів для подальшого скорочення доходів росії від продажу енергоносіїв. Обмежити доступ росії до сучасних технологій. Посилити фінансові санкції – запровадити санкції проти провідних банків росії та вимагати виходу західних банків з РФ [5].

Отже, ця війна показала світовій спільноті, наскільки крихким може бути мир, як за дуже короткий час руйнується стала економіка, яку будували багато років, як на очах змінюються світові стандарти і пріоритети. Але підтримка України багатьма країнами доводить, що «українська криза» не лише українська. Рішучі спільні скоординовані дії Європи допоможуть швидко

адаптуватися економіці до продовольчої небезпечної ситуації в світі та подолати її.

Список використаних джерел

1. Свеженцева І. Бомбардування "хлібного кошика": як війна Росії проти України поглиблює світову продовольчу кризу. Суспільні новини. 2022. URL: <https://suspilne.media/241836-bombarduvanna-hlibnogo-kosika-ak-vijna-rosii-proti-ukraini-pogliblue-svitovu-prodovolcu-krizu/>

2. Продовольча безпека України і світу в умовах війни: як посилити можливості права для її забезпечення? Юридичний вісник України. 2023. URL: <https://lexinform.com.ua/dumka-eksperta/prodovolcha-bezpeka-ukrayiny-i-svitu-v-umovah-vijny-yak-posylyty-mozhlyvosti-prava-dlya-yiyi-zabezpechennya/>

3. Григоренко Ю. Вплив агресії: що чекає на світову економіку через війну РФ та України. GMK Center. 2022. URL: <https://gmk.center/ua/posts/vpliv-agresii-shho-chekaie-na-svitovu-ekonomiku-cherez-vijnu-rf-ta-ukraini/>

4. Тишкевич І. Зернова угода: Росія "образилася" і виходить, але скоро повернеться. УНІАН. 2023. URL: <https://www.unian.ua/economics/agro/zernova-ugoda-2023-rosiya-obrazilasya-i-vihodit-ale-skoro-povernetsya-12331704.html>

5. Росія на межі фінансової кризи. Які ще санкції необхідно ввести, щоб економіка РФ просіла на 8%? Розрахунки KSE. Київська школа економіки. Forbes.ua. 2023. URL: <https://forbes.ua/money/rosiya-na-mezhi-finansovoi-krizi-yaki-shche-sanktsii-neobkhidno-vvesti-shchob-ekonomika-rf-prosila-na-8-rozrakhunki-kse-24032023-12616>

Які варіанти реформування Організації об'єднаних націй сьогодні пропонуються? Оцініть можливі переваги та загрози такого реформування.

З моменту свого створення Організація Об'єднаних Націй відіграла історичну роль, беручи участь у численних прогресивних змінах, що відбулися у світі протягом другої половини ХХ століття. Основним джерелом сили ООН є універсальність її членства та всепроникливий характер її мандату.

Проте, з середини ХХ століття світ зазнав негативних змін, включаючи загострення глобальних проблем та появу міжнародних конфліктів після розвалу біполярної системи. Ці події спричинили необхідність адаптації ООН до нових реалій, оскільки утворився новий геополітичний ландшафт і новий баланс сил у світі, який потрібно враховувати в роботі Організації [1].

На сьогоднішній день розглядаються різні варіанти реформування Організації Об'єднаних Націй (ООН). Одним з варіантів є розширення складу Ради Безпеки за рахунок додавання нових постійних членів, таких як Індія, Бразилія, Німеччина, Японія та Південна Африка. Це має на меті більш адекватне відображення геополітичних реалій сучасного світу.

Деякі країни пропонують розширити представництво країн, що розвиваються, у Раді Безпеки та інших органах ООН, щоб забезпечити більш рівномірне представництво різних регіонів світу.

Також пропонується ряд інших реформ, таких як зміну прав голосу в Генеральній Асамблеї, покращення ефективності та прозорості в діяльності ООН, збільшення фінансування, зміну мандатів та структур агентств. Ці заходи спрямовані на адаптацію ООН до сучасних викликів суспільства [1; 2].

Реформування Організації Об'єднаних Націй (ООН), зокрема розширення складу Ради Безпеки та збільшення представництва країн, що розвиваються, може мати як переваги, так і загрози. Переваги полягають у більш адекватному представництві та більшій легітимності рішень ООН за рахунок врахування геополітичних реалій та інтересів різних країн. Крім того, це може сприяти зміцненню міжнародної співпраці та покращенню вирішення міжнародних проблем.

Проте розширення складу Ради Безпеки може також призвести до ускладнення прийняття рішень та зменшення ефективності діяльності органу. Можливість блокування рішень та конфлікти інтересів також є серйозними загрозами, які можуть ускладнити процес прийняття консенсусу та зменшити ефективність роботи ООН [2].

Таким чином, сучасні варіанти реформування Організації Об'єднаних Націй включають розширення складу Ради Безпеки та збільшення представництва країн, що розвиваються. Це може призвести до більш адекватного представництва та легітимності рішень ООН, сприяти міжнародній співпраці та вирішенню міжнародних проблем. Однак, реформування може також ускладнити прийняття рішень та призвести до конфліктів інтересів, що загрожує зниженню ефективності діяльності ООН.

Список використаної літератури

1. Wandel J. UN reform. 2020. URL: <https://unitar.org/sites/default/files/media/file/Mr.%20Jens%20Wandel.pdf>
2. Реформа Ради безпеки ООН: як пропонують трансформувати один із основних органів організації. URL: <https://www.slovoidilo.ua/2023/09/19/infografika/polityka/reforma-rady-bezpeky-oon-yak-proponuyut-transformuvat-odyn-osnovnyx-orhaniv-orhanizacziyi>

Якими є причини абсолютної бідності?

Абсолютна бідність - коли людина не може задовольнити основні потреби, такі як житло, їжа та вода. Визначається Всесвітнім банком як життя за менше, ніж 1,90 долара на день. Це відрізняється від відносної бідності, яка базується на середніх доходах країни. Причини абсолютної бідності частіше зустрічаються у країнах з недостатніми інвестиціями та інфраструктурою. Серед основних причин абсолютної бідності варто виділити наступні:

По-перше, недостатній доступ до необхідних речей, особливо у сільських районах, де важко знайти їжу, воду чи притулок. Це може призвести до абсолютної бідності, коли люди не можуть задовольнити свої негайні потреби. По-друге, недостатність робочих місць. У розвинених країнах соціальний захист запобігає абсолютній бідності через недостатність робочих місць. Проте у багатьох країнах, що розвиваються, недостатність приватних прав власності та корупція обмежують створення робочих місць, примушуючи людей розраховувати лише на себе [1].

По-третє, низький розвиток сільського господарства. Відсутність прогресу у сільському господарстві ускладнює боротьбу з абсолютною бідністю. У розвинених країнах сільське господарство забезпечило більше робочих місць, але в країнах з низьким рівнем розвитку воно залишається малоефективним, обмежуючи можливості працевлаштування.

По-четверте, рух індустрії. Індустрії приходять та йдуть, зникають робочі місця. Ми переходимо до постіндустріального суспільства, де ми покладаємося на послуги, а не на виробництво. Це спричинило знищення міст та містечок, які раніше залежали від індустрії для створення робочих місць [2].

По-п'яте, війни історично були однією з провідних причин абсолютної бідності. Вони знищують капітал, торгівлю, інвестиції та ланцюги постачання. Для багатьох націй це означає обмежений доступ до природних ресурсів та джерела доходу через війну і розграбування.

По-шосте, недостатній рівень освіти. Нація з низьким рівнем освіти не може читати або писати, що ускладнює комунікацію. Освіта є ключем до виходу з бідності, але багато країн не інвестують у це.

По-сьоме, відсутність інфраструктури. Без доріг, лікарень, залізниць тощо, вартість продукції суттєво обмежена. Наприклад, фермер може виробляти набагато більше продукції, ніж споживає сам, але він не може постачати цей надлишок в інші місця, через відсутність інфраструктури.

По-восьме, проблеми з психічним здоров'ям є значною причиною абсолютної бідності як у розвинених, так і у країнах, що розвиваються. Це може впливати на здатність особи працювати з різними ступенями тяжкості [1; 2].

Таким чином, причини абсолютної бідності включають недостатність робочих місць та недостатній доступ до необхідних для життя речей, конфлікти, низький рівень освіти, відсутність інфраструктури та проблеми з психічним здоров'ям. Вирішення цих проблем потребує комплексного підходу та ефективних стратегій спільно з урядом, громадськістю та міжнародними партнерами.

Список використаної літератури

1. Jeremy Cook, Yolanda Williams. Absolute Poverty | Definition, Causes & Examples. URL: <https://study.com/learn/lesson/absolute-poverty-causes-examples.html>
2. Paul Boyce. Absolute Poverty: Definition, Causes & Examples. 2023. URL: <https://boycewire.com/absolute-poverty-definition/>

Які стратегії та програми міжнародної спільноти і гуманітарних організацій спрямовані на подолання глобальної продовольчої кризи внаслідок військових конфліктів?

Військові конфлікти створюють серйозні загрози для продовольчої безпеки та життя мільйонів людей по всьому світу. У зв'язку з цим, міжнародна

спільнота та гуманітарні організації розробляють та впроваджують стратегії та програми для подолання глобальної продовольчої кризи, спричиненої військовими конфліктами [1].

1. Гуманітарна допомога та екстрені програми (Міжнародні гуманітарні організації, такі як Міжнародний Комітет Червоного Хреста та Червоний Півмісяць): ці гуманітарні організації надають гостру допомогу та екстрену допомогу, включаючи харчі, медикаменти та інші необхідні ресурси для людей, які постраждали від військових конфліктів. Дані програми допомагають врятувати життя та зменшити страждання населення. Швидка реакція на кризові ситуації та розгортання гуманітарних місій для надання допомоги населенню, що постраждало від війни.

Програма Світового продовольчого програми (World Food Programme, WFP): WFP є однією з провідних гуманітарних організацій, яка надає харчову допомогу в зонах конфлікту та кризових ситуаціях. Вони забезпечують необхідні харчі населенню, що постраждало від військових дій, та координують розподіл гуманітарної допомоги з іншими організаціями.

Міжнародний Комітет Червоного Хреста (International Committee of the Red Cross, ICRC): ICRC діє в зонах конфліктів для забезпечення гуманітарної допомоги та захисту прав людини. Вони надають медичну допомогу, воду та санітарні послуги, а також координують зусилля звільнення заручників та пошуку зниклих осіб.

Червоний Півмісяць (Red Crescent): подібно до Червоного Хреста, Червоний Півмісяць надає гуманітарну допомогу в зонах конфліктів, зокрема, забезпечує харчі, медичну допомогу та притулок населенню, що постраждало від військових дій [2,3].

2. Політичні стратегії та миротворчі дії: Міжнародна спільнота зосереджує зусилля на врегулюванні конфліктів та встановленні миру, що створює умови для відновлення сільськогосподарської діяльності та доступу до продовольства. Миротворчі дії можуть включати мирні переговори, дипломатичні посередництва та розгортання миротворчих місій для забезпечення безпеки цивільного населення.

3. Розвиток сільського господарства та підтримка фермерів: програми розвитку сільського господарства спрямовані на відновлення сільськогосподарської інфраструктури та підтримку фермерів, які постраждали від військових дій[3]. Ці заходи допомагають забезпечити стабільні умови для виробництва продовольства. Розвиток сільського господарства в зонах конфлікту допомагає забезпечити стабільне джерело продовольства для місцевого населення та сприяє відновленню економіки.

Програма розвитку Організації Об'єднаних Націй (United Nations Development Programme, UNDP): UNDP працює над розвитком сільського господарства та підтримкою економічного відновлення в районах, постраждалих від конфліктів. Вони фінансують проекти з відновлення інфраструктури та підтримують сільськогосподарські ініціативи для стабілізації ситуації та покращення життя місцевого населення [4].

4. Освіта та навчання: програми освіти та навчання спрямовані на підвищення освітнього рівня населення в зонах конфлікту, що сприяє покращенню управління ресурсами та сільськогосподарськими практиками. Знання та навички, набуті через освітні програми, можуть допомогти людям забезпечити собі життя після військових конфліктів та підняти їхній рівень життя.

Європейська комісія допомоги та розвитку (European Commission's Humanitarian Aid and Civil Protection department, ЕСНО): ЕСНО надає фінансову та технічну підтримку гуманітарним організаціям, що працюють в зонах конфлікту. Вони фінансують проекти з розподілу харчів, медичної допомоги та інших гуманітарних послуг для людей, які постраждали від військових дій[4].

Стратегії та програми, розроблені міжнародною спільнотою та гуманітарними організаціями, грають важливу роль у подоланні глобальної продовольчої кризи внаслідок військових конфліктів. Вони спрямовані на надання гострої допомоги, встановлення миру та стабільності, розвиток сільського господарства та підвищення освітнього рівня. Ці заходи є важливими для забезпечення безпеки та добробуту тих, хто найбільше постраждав від військових конфліктів, і вони сприяють покращенню життя мільйонів людей по всьому світу.

Список використаних джерел

1. Війна в Україні може спричинити голод до 100 мільйонів людей – експерт. URL: <https://www.dw.com/uk/viina-v-ukraini-mozhe-sprychynytyholod-do-100-milioniv-liudei-ekspert-a-61107084/a-61107084>

2. Євросоюз та ООН шукають, як уникнути продовольчої кризи через війну рф в Україні URL: <https://www.ukrinform.ua/rubric-economy/3457045-francia-evropa-ta-oon-sukaut-ak-uniknuti-prodovolcoi-krizi-cerez-vijnu-rf-vukraini.html>

3. Україна та глобальна продовольча безпека в умовах війни URL: <https://niss.gov.ua/news/komentari-ekspertiv/ukrayina-ta-hlobalnaprodovolcha-bezpeka-v-umovakh-viyny>

4. Задоя А.О., Федулова С.О., Ключник Р.М. Архітектура європейської безпеки: нові виклики та загрози: навчальний посібник [Електронний ресурс]. Дніпро: Університет імені Альфреда Нобеля, 2024. 297 с.

Які варіанти розв'язання європейської міграційної кризи пропонують політики та експерти? Що з запропонованого ви вважаєте найбільш перспективним для реалізації?

Розв'язання європейської міграційної кризи вже давно знаходиться на передньому краї політичних і дискусійних агенд. Політики та експерти пропонують різноманітні підходи до цієї проблеми, зокрема:

1. Підвищення фінансування на розвиток країн-походження. Деякі прихильники вважають, що збільшення інвестицій в економіку та інфраструктуру країн, з яких відбувається масова міграція, допоможе зменшити тиск на міграційні потоки, забезпечивши місцеве населення засобами доходу та перспективами [1].

2. Створення механізмів для легальної міграції. Ідея полягає в тому, щоб розробити систему, яка б дозволила людям з країн, що стикаються з економічними та політичними труднощами, легально виїжджати до країн Європейського Союзу з метою працевлаштування чи отримання освіти.

3. Зміцнення кордонів та контроль над міграційними потоками. Деякі політики вважають, що необхідно посилити заходи безпеки на кордонах та активно боротися з нелегальною міграцією шляхом зміцнення контролю та співпраці між країнами [1].

4. Розробка спільної міграційної політики Європейського Союзу. Пропонується створення єдиного підходу до міграції для всіх країн-членів ЄС, який би враховував не лише інтереси окремих держав, а й загальні цілі та цінності.

Найбільш перспективним для реалізації може виявитися комплексний підхід, який комбінує елементи кожного з цих підходів. Наприклад, комбінація інвестицій в розвиток країн-походження з можливістю легальної міграції та контролю над нелегальними потоками може допомогти зменшити тиск на систему міграції Європейського Союзу та сприяти більш стабільному та гуманному керуванню міграційними процесами.

Крім того, важливо враховувати глобальний контекст та співпрацю з міжнародними партнерами, такими як ООН та Міжнародна організація з міграції, для спільного розв'язання міграційних проблем.

Ще однією ключовою складовою успішної стратегії є інформаційна кампанія та освітня діяльність, спрямована на роз'яснення прав та обов'язків мігрантів, а також на боротьбу з міграційною дезінформацією [1].

Необхідно також активно залучати до діалогу та прийняття розв'язання міграційних проблем широкий спектр зацікавлених сторін, включаючи громадські організації, міграційні установи, бізнес-середовище та самі мігранти.

Враховуючи наслідки минулих спроб та звернення до різних підходів, оптимальним шляхом може виявитися гнучкий та адаптивний план дій, який враховуватиме конкретні особливості кожної ситуації та здатний реагувати на зміни у внутрішній та зовнішній політиці. Такий підхід сприятиме створенню більш стійкого та гуманного міграційного управління, яке відповідатиме як потребам мігрантів, так і інтересам країн-приймачів та країн-походження.

Також, важливо розглядати питання міграції не лише з погляду безпеки та економіки, але й з людської та гуманітарної перспективи. Гідне та поваго-містке поводження з мігрантами, захист їхніх прав та свобод, а також надання доступу до освіти, медичної допомоги та інших основних послуг є не менш важливими аспектами вирішення міграційної кризи.

Будь-яке рішення щодо міграційної політики повинно базуватися на принципах співробітництва, взаємної допомоги та солідарності. Колективна відповідальність перед міграційними викликами вимагає від країн спільних зусиль та компромісів у пошуку оптимальних рішень [2].

Остаточний успіх у розв'язанні європейської міграційної кризи залежатиме від здатності різних сторін зайняти конструктивну позицію, враховуючи різноманітні інтереси та переконання, а також здатності забезпечити довгострокову стабільність та добробут як для мігрантів, так і для суспільств приймаючих країн.

Значну увагу також слід звернути на аспекти інтеграції мігрантів у суспільство приймаючих країн. Процес інтеграції містить в собі не лише адаптацію до нового соціокультурного середовища, а й забезпечення можливостей для розвитку та включення в економічне та соціальне життя [2].

Потрібно розглядати можливості створення програм та ініціатив, спрямованих на підтримку мігрантів у здобутті освіти, навичок і професійної кваліфікації, що відповідають потребам ринку праці приймаючої країни. Також важливо стимулювати культурний обмін та взаєморозуміння між мігрантами та місцевим населенням через проведення спільних заходів, культурних фестивалів та проектів співпраці.

Згаданий аспект інтеграції стає ключовим для створення гармонійного та мирного суспільства, де різноманіття розглядається як перевага, а не як проблема. Правильно організований процес інтеграції має потенціал стати джерелом нових ідей, інновацій та соціального розвитку.

Таким чином, крім зазначених раніше стратегій контролю над міграційними потоками та вироблення спільної політики, необхідно також активно працювати над створенням сприятливого середовища для успішної інтеграції мігрантів, що сприятиме стабільності та розвитку європейського суспільства в цілому.

Список використаної літератури

1. «Міграційна криза в ЄС: причини і шляхи подолання»: [https://theses.oa.edu.ua/DATA/152/%D0%A0%D1%83%D0%B4%D0%B8%D0%BA%D0%B0%20%D0%92.%D0%92.%20%D0%9C%D0%BC%D0%B2-61%20%D0%BC%D0%B0%D0%B3%D1%96%D1%81%D1%82%D0%B5%D1%80%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%B0%20%D1%80%D0%BE%D0%B1%D0%BE%D1%82%D0%B0%20\(1\).pdf](https://theses.oa.edu.ua/DATA/152/%D0%A0%D1%83%D0%B4%D0%B8%D0%BA%D0%B0%20%D0%92.%D0%92.%20%D0%9C%D0%BC%D0%B2-61%20%D0%BC%D0%B0%D0%B3%D1%96%D1%81%D1%82%D0%B5%D1%80%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%B0%20%D1%80%D0%BE%D0%B1%D0%BE%D1%82%D0%B0%20(1).pdf)
2. МІГРАЦІЙНА ПОЛІТИКА: https://niss.gov.ua/sites/default/files/2018-07/Migration_Politic_Print-fin-3178a.pdf

Чи можна вважати Казахстан дружньою до ЄС країною? Обґрунтуйте свою думку

Дослідження стосовно взаємин між Казахстаном і Європейським Союзом видається досить важливим в контексті геополітичних та економічних процесів, що відбуваються в регіоні Євразії. На мою думку, Казахстан можна розглядати як країну, яка демонструє певну дружність до ЄС, хоча взаємини між ними не завжди були безперечною моделлю партнерства. Дозвольте мені розглянути кілька ключових аспектів для обґрунтування такої позиції.

По-перше, економічні зв'язки між Казахстаном і Європейським Союзом стали важливим фактором співробітництва. Казахстан відіграє значну роль у постачанні енергоресурсів до ЄС, зокрема нафти та газу. Це створює певну взаємозалежність між сторонами та стимулює розвиток економічного партнерства. Європейський Союз, своєю чергою, є важливим торговельним партнером для Казахстану, сприяючи розвитку експортно-імпортних відносин та інвестиційного співробітництва.

По-друге, політичний діалог між Казахстаном і ЄС також відіграє важливу роль у взаємин. Казахстан активно співпрацює з ЄС у ряді сфер, зокрема у питаннях політичних реформ, прав людини, демократії та правової системи. Такі спільні ініціативи сприяють зближенню між країною і ЄС та встановленню партнерських відносин на політичному рівні.

Однак, треба враховувати, що взаємини між Казахстаном і Європейським Союзом не є безперечною. Наприклад, питання прав людини та демократії залишаються об'єктом критики союзу іноді. Певні проблеми, такі як ситуація з правами меншин і свободою слова, становлять виклики для розвитку відносин між Казахстаном і ЄС.

Значна роль Казахстану у забезпеченні енергетичної безпеки ЄС підтверджує його стратегічне значення як партнера. Інфраструктурні проєкти, такі як Транскаспійський газопровід, сприяють розширенню енергетичних мереж та забезпечують альтернативні джерела постачання для Європи. З цього погляду, співпраця з Казахстаном має стратегічне значення для забезпечення енергетичної безпеки та диверсифікації джерел постачання для ЄС [1].

Крім того, культурний та освітній обмін між Казахстаном і ЄС також сприяє поглибленню взаєморозуміння та встановленню довірчих відносин. Програми академічного обміну, культурні заходи та спільні наукові проєкти сприяють зближенню народів і культур, що є важливим фактором для побудови міжнародного співробітництва та миру.

Наступним кроком в розвитку відносин між Казахстаном і ЄС може стати підписання та ратифікація Спільної Угоди про розширену співпрацю. Ця угода передбачає розвиток та поглиблення відносин у таких сферах, як торгівля, енергетика, екологія, транспорт, наука та технології. Підписання угоди може відкрити нові можливості для співпраці та сприяти подальшому зближенню між Казахстаном і Європейським Союзом [1].

Уряди обох сторін мають зацікавленість у поглибленні співпраці та розвитку партнерських відносин. В умовах геополітичних змін і викликів економічного розвитку співпраця між Казахстаном і ЄС може стати ключовим фактором стабільності та процвітання як для регіону, так і для всіх сторін.

Додатково варто звернути увагу на геополітичне положення Казахстану як мости між Європою та Азією. Завдяки своєму розташуванню на перехресті магістралей світової торгівлі, Казахстан може виступати важливим фактором у зміцненні зв'язків між ЄС і країнами Азії, такими як Китай, Індія та Японія. Відкриття нових транспортних маршрутів через територію Казахстану може сприяти розвитку торгівлі та економічного зростання в обох регіонах.

Також важливою аспектом є роль Казахстану у міжнародних ініціативах, таких як ініціатива "Новий Шовковий Шлях". В рамках цієї ініціативи Казахстан може стати ключовим вузлом для забезпечення зв'язку між Європою та Азією, сприяючи розвитку торгівлі та інвестиційних проєктів. Такі ініціативи відображають потенціал Казахстану як платформи для співпраці між ЄС та країнами Азії, що може відкрити нові можливості для розвитку партнерських відносин.

Нарешті, важливою складовою співпраці між Казахстаном і Європейським Союзом є спільні зусилля у боротьбі з глобальними викликами, такими як зміна клімату, боротьба з тероризмом та кібербезпека. Об'єднання зусиль у цих сферах може сприяти підвищенню рівня безпеки та стабільності як в регіоні, так і у світі загалом, і створити нові можливості для співпраці між сторонами.

Отже, загальність розвитку економічних, політичних і культурних зв'язків свідчить про потенційну дружність Казахстану до Європейського Союзу. Хоча існують виклики та проблеми, спільні інтереси та потенціал співпраці в різних сферах свідчать про те, що взаємини між Казахстаном і ЄС мають перспективу для подальшого розвитку та зміцнення.

Список використаної літератури

1. Відносини Казахстан — Європейський Союз:

https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%92%D1%96%D0%B4%D0%BD%D0%BE%D1%81%D0%B8%D0%BD%D0%B8_%D0%9A%D0%B0%D0%B7%D0%B0%D1%85%D1%81%D1%82%D0%B0%D0%BD_%E2%80%94%D0%84%D0%B2%D1%80%D0%BE%D0%BF%D0%B5%D0%B9%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%B8%D0%B9_%D0%A1%D0%BE%D1%8E%D0%B7

Які основні стратегії та заходи ЄС вживає для забезпечення глобальної продовольчої безпеки?

Розглянемо основні стратегії та заходи, які Європейський Союз (ЄС) вживає для забезпечення глобальної продовольчої безпеки.

По-перше, важливим аспектом політики ЄС є забезпечення стабільності аграрного сектору в межах самого союзу. Це досягається шляхом реалізації програм субсидій та фінансування сільського господарства, що сприяє підтримці місцевого виробництва та зменшенню залежності від імпорту.

По-друге, ЄС активно сприяє розвитку сільського господарства в країнах партнерах, особливо в країнах Африки та розвинутих країнах. Це здійснюється через надання фінансової та технічної допомоги, а також шляхом обміну досвідом та технологіями.

По-третє, ЄС активно сприяє збереженню природних ресурсів та біорізноманіття шляхом впровадження екологічно чистих методів сільського господарства та регулювання використання пестицидів та генетично модифікованих організмів.

По-четверте, в рамках своєї зовнішньої політики, ЄС активно підтримує міжнародні ініціативи з метою боротьби з голодом та недохіддям, такі як Програма Світового харчового фонду та інші подібні ініціативи.

Крім того, Європейський Союз активно сприяє розвитку міжнародної торгівлі сільськогосподарською продукцією шляхом укладення та підтримки міжнародних торговельних угод, що сприяє розширенню доступу до ринків та підвищенню економічного зростання у країнах-партнерах [1].

Однією з ключових стратегій ЄС є підтримка досліджень та інновацій у галузі сільського господарства. Це містить в собі фінансування дослідницьких програм, спрямованих на підвищення врожайності, покращення методів вирощування та зменшення втрат у виробництві та транспортуванні.

ЄС активно працює над розвитком міжнародних стандартів щодо безпеки та якості продовольчих продуктів. Це сприяє забезпеченню високого стандарту якості харчових продуктів, що перетинають міжнародні кордони, та сприяє створенню умов для взаємно вигідної торгівлі.

Важливою частиною стратегії ЄС є підтримка малих та середніх сільськогосподарських підприємств. Це досягається через різноманітні програми фінансової підтримки, консультацій та навчання, спрямованих на збільшення ефективності та конкурентоспроможності цих підприємств [1].

Європейський Союз також активно працює над підвищенням своєї власної автономії в галузі продовольчої безпеки шляхом розвитку внутрішніх ресурсів та зменшення залежності від імпорту.

Загалом, ЄС вживає комплексних заходів та стратегій для забезпечення глобальної продовольчої безпеки, враховуючи як власні потреби, так і інтереси країн-партнерів, та спираючись на принципи сталого розвитку, співпраці та інновацій.

Також, ЄС активно працює над підвищенням своєї реакції на кризові ситуації у галузі продовольчої безпеки, такі як природні катастрофи, хвороби тварин та інші надзвичайні події. Це містить в собі розвиток систем моніторингу та реагування, швидку розгортання допомоги та координацію з іншими міжнародними організаціями.

Важливим аспектом стратегії ЄС є підтримка розвитку сільських та міських спільнот, зокрема через ініціативи з розвитку сільського туризму та агроекологічного розвитку. Це сприяє збереженню сільських територій, підтримці традиційних методів виробництва та стимулює розвиток місцевих економік [1].

Європейський Союз активно сприяє розвитку системи глобального управління продовольством та сільським господарством через участь у міжнародних організаціях, таких як Організація Об'єднаних Націй для

Харчових та Сільськогосподарських Питань (ФАО) та Всесвітня організація з продовольства (WFO) [2].

Нарешті, ЄС надає пріоритетне значення партнерству з цільовими країнами та регіонами для спільного розв'язання проблем продовольчої безпеки, включаючи обмін досвідом, технологіями та ресурсами.

Усі ці стратегії та заходи свідчать про серйозний зобов'язання Європейського Союзу забезпечувати глобальну продовольчу безпеку та сприяти сталому розвитку сільського господарства як на внутрішньому, так і на міжнародному рівнях.

Одним із цікавих аспектів стратегії ЄС є її підхід до розвитку аграрного сектору, орієнтований на збалансованість між економічними, соціальними та екологічними аспектами. Це відображається в реалізації політики сприяння розвитку сільських громад, зокрема за допомогою фінансової підтримки, навчання та консультацій.

Крім того, ЄС активно впроваджує програми та ініціативи з підтримки місцевого виробництва та розвитку малих сільськогосподарських підприємств. Це сприяє стимулюванню регіональної економіки, збереженню культурної спадщини та розвитку стійкого туризму.

Також варто відзначити зусилля ЄС у сфері інновацій та впровадження новітніх технологій у сільському господарстві. Це охоплює такі напрями, як цифрові технології, робототехніка, агроекологічне виробництво та інші, що сприяють підвищенню ефективності та стійкості аграрного сектору [2].

У висновку можна зазначити, що стратегія Європейського Союзу у сфері продовольчої безпеки є комплексною та багатогранною. Її основні принципи полягають у забезпеченні сталого розвитку сільського господарства, підтримці малих та середніх сільськогосподарських підприємств, розвитку інновацій та впровадженні новітніх технологій, підтримці місцевого виробництва та сприянні розвитку сільських громад.

Ця стратегія не лише спрямована на забезпечення доступу до продовольства та підвищення виробництва, але й має за мету створення умов для сталого розвитку, збереження культурного спадку та забезпечення благополуччя сільських спільнот як у межах самого ЄС, так і в його міжнародних партнерах. Такий підхід свідчить про відповідальність ЄС перед своїми громадянами та глобальною спільнотою, а також про готовність до співпраці для досягнення спільних цілей у сфері продовольчої безпеки та розвитку сільського господарства.

Список використаної літератури

1. Глобальна стратегія Європейського Союзу:
https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%93%D0%BB%D0%BE%D0%B1%D0%B0%D0%BB%D1%8C%D0%BD%D0%B0_%D1%81%D1%82%D1%80%D0%B0%D1%82%D0%B5%D0%B3%D1%96%D1%8F_%D0%84%D0%B2%D1%80%D0%BE%D0%BF%D0%B5%D0%B9%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%BE%D0%B3%D0%BE_%D0%A1%D0%BE%D1%8E%D0%B7%D1%83
2. СТРАТЕГІЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ: ЄВРОПЕЙСЬКІ ГОРИЗОНТИ: https://ec.europa.eu/programmes/erasmus-plus/project-result-content/0fbb50ba-f863-42c4-bdfa-df77a29bfe4d/Sustainable_Development_Strategy_Textbook_Kyiv_NUFT_2022_Final.pdf

Проаналізуйте історичні умови, за яких відбувся вступ Федеративної Республіки Німеччини до НАТО. Чому ця подія була важливою для зміцнення європейської безпеки?

Сьогодні тема вступу до НАТО, вивчення історій вступу різних країн є найбільш обговорюваною проблематикою. По світу виникають різні дискусії на тему того, яким чином можна було б допомогти Україні швидше приєднатися до цього союзу та за яким сценарієм. Звичайно, розглядаються абсолютно різні варіанти, у тому числі й абсолютно неприйнятні для більшості українців, як поділ країни за принципом – окуповані території залишити під контролем агресора, а територію, на якій не ведеться активних бойових дій, приєднати до північно-атлантичного альянсу. У цьому варіанті набагато більше мінусів, ніж плюсів, відзначають безліч експертів з безпекових відносин [1].

При розгляді подібного сценарію часто згадують про поділ Німеччини після Другої світової війни на Федеративну Республіку Німеччини та Німецьку Демократичну Республіку, коли 6 травня 1955 року після другого розширення НАТО вступила лише ФРН, залишивши НДР під окупацією СРСР [2].

Звичайно, з першого погляду можна дійти висновку, що дані ситуації дуже схожі між собою і можна сміливо порівнювати їх, і, навіть, пропонувати шляхи вирішення сьогоденних проблем, спираючись на минулий досвід. Однак, слід враховувати безліч факторів, завдяки яким це абсолютно різні історії та вимагають індивідуального розгляду для кожної, що унеможлиблює спиратися виключно на такий досвід.

Також, щоб розуміти передумови до прийняття Федеративної Республіки Німеччини до НАТО в ті часи, необхідно розуміти, що собою являє, власне кажучи, такий союз, як НАТО, для чого він був створений і чому саме в той історичний період.

НАТО бере початок від 4 квітня 1949 року. Тоді, у післявоєнний період, 12 країн засновників, а саме – США, Канада, Ісландія, Великобританія, Франція, Бельгія, Нідерланди, Люксембург, Норвегія, Данія, Італія та Португалія – вирішили створити трансатлантичний військовий союз для підтримки кожної з них у разі подій, здатних підставити під загрозу їхню безпеку [2].

У післявоєнний період велику стурбованість викликав Радянський Союз, який усіма силами бажав протистояти так званому «заходу» і досягти успіху в розробці нових технологій і видів зброї для нових збройних конфліктів. Після початку холодної війни, країни, які створили цей союз, були дуже стривожені

через передумови початку нової рушійної війни на території Європи, тому й вирішили створити відомий зараз у всьому світі союз із безпеки – НАТО.

Оскільки Німеччина, свого часу, представляла явну загрозу і почала з СРСР Другу світову війну, багато країн були не в захваті, що частина цієї країни вступить в даний союз і повинна буде відновити власні збройні сили. Проте, на той час, ФРН вже не становила такої загрози і теж потребувала гарантій безпеки, оскільки Східна Німеччина залишалася сателітом Радянського Союзу, керованим Об'єднаною соціалістичною партією, з радянськими військовими базами та понад 300 000 військовослужбовців на її території [3].

У тодішніх обставинах члени Альянсу погодилися з тим, що армія Федеративної Республіки Німеччини повинна бути відновлена як частина міжнародної структури, яка не дозволить їй знову загрожувати своїм сусідам та допоможе протистояти СРСР. І тому після тривалих консультацій усіх членів альянсу було вирішено погодити вступ ФРН до НАТО. Озираючись назад, можна з упевненістю сказати, що ця подія стала важливим кроком у повоєнній відбудові країни і забезпечила суттєву роль Німеччини у захисті Західної Європи під час холодної війни.

Саме тому деякі аналітики можуть прийти до думки, що дана німецька модель здатна допомогти Україні і зараз, проте є чіткі особливості, які абсолютно суперечать в ситуації з нашою країною.

Під час вступу ФРН, жодного збройного конфлікту не існувало, була лише холодна війна, яка передбачала собою гонку озброєнь. Тому прийняти частину Німеччини не становило жодної проблеми та не провокувало за собою жодних наслідків.

У нашому ж випадку все навпаки – збройний конфлікт і пряме зіткнення з країною агресором присутнє, що ставить під загрозу сам північно-атлантичний союз до прямого зіткнення з росією після приєднання України до НАТО. Адже ніхто не гарантує, що приєднавши території України, на яких не ведуться бойові дії, зупинить агресора завдавати постійних ударів по них. А в такому разі, союзникам доведеться вдатися до оборонних заходів, що загрожує безпеці цілої Європи.

Тому, коли вступала Федеративна Республіка Німеччини до НАТО, стояло питання не про вступ країни, а про те, чи варто колишній агресорці створювати знову військовий ресурс. А у випадку з Україною, ніхто не боїться військової агресії від нашої країни і навпаки лише заохочують створення кращої боездатної армії в Європі, проте питання про сам вступ ще залишається відкритою дилемою.

Список використаної літератури

1. Ліскович М. Вступ до НАТО за прикладом Західної Німеччини: чому це не підходить Україні. URL: <https://www.ukrinform.ua/rubric-ato/3736015-vstup-do-nato-za-prikladom-zahidnoi-nimeccini-comu-ce-ne-pidhodit-ukraini.html>
2. Офіційний сайт НАТО. Країни-члени НАТО. URL: https://www.nato.int/cps/uk/natohq/topics_52044.htm
3. Лук'янюк В. Німецька Демократична Республіка. URL: <https://www.jnsm.com.ua/h/1007N/>

У чому особливості відносин ЄС із країнами Африки?

Розглядаючи тему особливостей відносин різних країн із країнами Африки, необхідно розуміти, який загальний стан справ зараз там спостерігається і як можна вибудовувати міжнародні відносини, спираючись на рівень розвитку економічних показників, можливості до торгівлі, міжнародного правосуддя, управління та культурного співробітництва.

Багато країн Африки, наразі, зазнають економічних труднощів, таких як високе безробіття, зростання інфляції та погіршення життєвого рівня населення. Це може спричиняти соціальні напруги та політичну нестабільність, що впливає у різного роду конфлікти.

Деякі країни Африки стикаються з міжетнічними конфліктами, що можуть призвести до насильства та громадянських війн. Дана тенденція негативним чином впливає на міжнародне співробітництво та інвестиційну діяльність у цих країнах, приводячи її к нулю [1].

Невід'ємною проблемою багатьох країн Африки є також корупція. Уряди та міжнародні організації ведуть боротьбу з цим явищем, але успішність цих заходів варіюється.

Як відомо, багато країн Африки не славляться демократичним підходом до ведення політичного життя, що істотно впливає на загальну політичну нестабільність у регіоні. Велика кількість конфліктів та внутрішньої напруги також значно ускладнює взаємодію з ЄС і часто призводить до непорозумінь у вибудовуванні довгострокових відносин, що зрештою призводить до повного порушення партнерських відносин. На тлі цього ЄС і багато країн Африки не можуть дійти єдиної думки і, таким чином, позбавляють себе сильного стратегічного партнерства.

Також, спираючись на цей аспект, можна розглянути питання в іншому ключі. Деякі країни ЄС можуть мати справді великий вплив на відносини з

країнами Африки через свою економічну потужність та політичну стабільність. Звичайно, це не завжди добре, адже це може призвести до нерівності у співпраці і навіть ризику втрати суверенітету для деяких країн Африки.

Незважаючи на це, політичний діалог відіграє справді важливу роль у відносинах ЄС та Африки. Обидві сторони тісно співпрацюють у питаннях міжнародної безпеки, боротьби з тероризмом, міграційних проблем та інших глобальних викликів щодо обох сторін. Крім того, ЄС та Африка проводять регулярні зустрічі на високому рівні, на яких обговорюються можливі шляхи співробітництва та розвитку.

Також слід зазначити, що Африка є важливим партнером для Європейського Союзу з економічної точки зору. ЄС є найбільшим торговим партнером для багатьох країн Африки, а також основним донором інвестицій та розвитку. Економічна співпраця між ЄС та Африкою охоплює широкий спектр секторів, включаючи торгівлю, інвестиції, технологічний обмін та інфраструктурні проекти [2].

Гуманітарна допомога є ще однією важливою складовою відносин між ЄС та країнами Африки. ЄС надає значну допомогу у галузі розвитку, здоров'я, освіти та гуманітарної допомоги для покращення умов життя на континенті. Ця допомога спрямована на боротьбу з бідністю, підтримку економічного розвитку та покращення життєвого рівня населення.

Однак, надмірна гуманітарна та розвиткова допомога з боку ЄС може створювати залежність для деяких країн Африки. Це може ускладнювати процес самостійного економічного розвитку та підвищення життєвого рівня населення.

Також існує тенденція негативного впливу діяльності ЄС на довкілля у країнах Африки, оскільки економічна діяльність та деякі інфраструктурні проекти, фінансовані ЄС, призводять до забруднення повітря, води та ґрунтів, знищення екосистем та збільшення викидів парникових газів. Хоч і обидві сторони працюють над спільними стратегіями та проектами, спрямованими на зменшення впливу зміни клімату та підтримку сталого розвитку, ця проблема все ще існує і потребує негайного вирішення [3].

У підсумку, відносини між Європейським Союзом та країнами Африки є стратегічно важливими для обох сторін. Співпраця в економічній, політичній, гуманітарній та інших сферах допомагає зміцнювати стабільність та розвиток обох регіонів. Але негативні аспекти також потрібно враховувати та розглядати в контексті розвитку відносин між ЄС та країнами Африки, зокрема шляхом розв'язання проблем та пошуку спільних рішень для покращення ситуації.

Список використаної літератури

1. Точки терористичного напруження на Африканському континенті. URL: <https://mil.in.ua/uk/blogs/tochky-terorystychnogo-napruzhennya-na-afrykanskomu-kontynenti/>
2. The EU-Africa Summit: Politics, economics, security. URL: <https://www.eureporter.co/world/africa/2022/02/11/the-eu-africa-summit-politics-economics-security/>
3. Енвайронменталізм в дії: як Африка бореться за чисте майбутнє? URL: <https://adastra.org.ua/blog/envajronmentalizm-v-diyi-yak-afrika-boretsya-za-chiste-majbutnye>

Які основні стратегії та заходи ЄС вживає для забезпечення глобальної продовольчої безпеки?

Глобальна продовольча безпека знаходиться сьогодні під загрозою. Війна в Україні показала, що наша країна є одним із найважливіших постачальників сільськогосподарських культур у всьому світі. У країнах Африки, Азії, Близького Сходу зростає ризик нестачі, а то й відсутності найважливішого продукту харчування – пшениці. Кровопрлитна війна, що триває, тільки посилює це становище.

Для виходу з ситуації, що склалася, ЄС робить певні дії, для поліпшення обстановки. Гуманітарні потреби та витрати, ймовірно, зростуть та створять додаткове навантаження на гуманітарну допомогу. З 2015 року ЄС витрачав щонайменше 350 мільйонів євро на рік на гуманітарну продовольчу допомогу. Тепер же було інвестовано 18 мільярдів євро на забезпечення продовольчої безпеки в усьому світі (2020-2024 рр.) [1].

Слід зазначити, що ЄС активно підтримує розвиток сільського господарства у своїй та інших країнах шляхом надання фінансової допомоги, технічної підтримки, навчання та консультування фермерів. Це допомагає підвищувати виробництво продуктів харчування, зменшувати залежність від імпорту та забезпечувати стабільність на ринку. Розвиток інфраструктури у сільських районах забезпечує ефективніше виробництво, зберігання та транспортування сільськогосподарської продукції.

ЄС активно розробляє та реалізує програми харчової допомоги для найвразливіших груп населення, які стикаються з проблемою недоїдання. Понад 70 країн отримують підтримку у підвищенні стійкості своїх продовольчих систем, наприклад [2]:

6 квітня 2022 року ЄС та держави-члени зобов'язалися виділити понад 1 мільярд євро на вирішення проблеми продовольчої безпеки в Сахелі.

26 квітня 2022 року ЄС та держави-члени пообіцяли виділити 633 мільйони євро на термінову підтримку, а також на зміцнення продовольчих систем та підвищення стійкості країн Африканського Рогу.

24 вересня 2022 року ЄС виділив 600 мільйонів євро найбільш вразливим країнам Африки, Карибського басейну та Тихого океану, які постраждали від продовольчої кризи.

14 листопада 2022 року Комісія оголосила про новий пакет гуманітарної допомоги на суму 210 мільйонів євро для 15 країн, які найбільше постраждали від руйнівних наслідків зростання відсутності продовольчої безпеки.

Для регіону Південного сусідства ЄС прийняв пакет підтримки у розмірі 225 мільйонів євро, щоб пом'якшити наслідки продовольчих криз, що потенційно виникають, через високу залежність від імпорту продовольства, порушеної війною.

ЄС сприяє впровадженню сталих методів виробництва харчових продуктів, таких як органічне виробництво, що допомагає зберігати родючість ґрунтів та зменшувати використання хімічних добрив та пестицидів. Також ЄС встановлює стандарти якості та безпеки для харчових продуктів, що виробляються та імпортуються на його територію, що сприяє забезпеченню безпеки харчових продуктів для споживачів.

Більше того, ЄС продовжуватиме рішуче виступати за уникнення експортних обмежень і заборон на експорт продуктів харчування, а також за єдиний ринок, що добре функціонує.

Ця глибока криза підтверджує, що нам необхідно прискорити у всьому світі перехід продовольчих систем до стійких, щоб краще підготуватися до майбутніх криз. За підсумками Саміту ООН з продовольчих систем 2021 року Комісія бере участь у роботі восьми глобальних коаліцій, кожна з яких має на меті трансформацію продовольчих систем, підвищення стійкості та стійке зростання продуктивності [3]. Необхідно вжити комплексних заходів з метою забезпечення глобальної продовольчої безпеки, враховуючи різноманітні аспекти, що впливають на цю проблему, від сільськогосподарського виробництва до регулювання та міжнародного співробітництва.

Список використаної літератури

4. Global Gateway: EU launches regional food security programme for the Caribbean to boost agriculture and fisheries sectors. URL: <https://international-partnerships.ec.europa.eu/news-and-events/news/global-gateway-eu-launches-regional-food-security-programme-caribbean-boost-agriculture-and-2023-11->

Перешкоди, з якими стикнеться Україна на шляху до вступу у ЄС

Шлях до вступу в ЄС складається з трьох етапів. а саме: завершення асоціації країни з ЄС, отримання статусу кандидата та її членство в ЄС. Статус країни-кандидата в ЄС означає, що країна знаходиться на шляху до членства в ЄС. Україна безумовно має майбутнє в ЄС, але є багато вимог, які наша країна має виконати для омріяного членства в ЄС:

1. Прийняти закон про порядок відбору суддів Конституційного Суду. Це має включати процес попереднього відбору на основі оцінки чесності та професійної компетентності.

2. Здійснює перевірку доброчесності кандидатів до складу Вищої ради суддів України та відбір кандидатів до складу Вищої кваліфікаційної колегії суддів України.

3. Посилити боротьбу з корупцією, особливо серед високопосадовців.

4. Завершити відбір та призначити нових керівників НАБУ та прокурорів САП.

5. Забезпечити дотримання законів про боротьбу з відмиванням грошей і стандартів Групи розробки фінансових заходів (FATF).

6. Прийняти комплексний стратегічний план реформування правоохоронного сектору.

7. Забезпечити виконання Закону про олігархію.

8. Привести законодавство про ЗМІ у відповідність до європейського аудіовізуального права.

9. Завершити правові реформи для етнічних меншин.

Виходячи з цього списку, можна зробити висновок, що шлях до вступу у ЄС буде складний, але його можливо подолати. З усіх цих вимог до нашої країни можна висвітлити декілька, з якими стовідсотково виникнуть проблеми:

3. Посилити боротьбу з корупцією, особливо серед високопосадовців.

7. Забезпечити виконання Закону про олігархію.

9. Завершити правові реформи для етнічних меншин [1].

Почнемо з першого пункту. Корупція в нашій країні має коріння ще з початку існування незалежної України, більш того, кумівство, хабарництво, відмивання державних коштів, викрадання державного майна, тягнеться ще з часів радянського союзу, коли "нагріти" державу було справою честі. Для багатьох українців покоління X та Y ці поняття збереглися. Навіть в умовах повномасштабної війни деякі високо посадовці примудряються класти бруківку

за мільйони гривень з державного бюджету або виписувати собі мільйон гривень у вигляді премій «за інтенсивність роботи».

Наступна проблема – це впровадження закону про олігархів. Цей закон добровільно ніколи не приймуть. А чому? Через те, що наші можновладці і є олігархами. Тільки під дулом пістолету державний діяч проголосує "за" подібний закон, якщо його взагалі подадуть на розгляд до Верховної Ради.

Проблема національних меншин є одним з найгостріших питань в Україні. Будемо відверті, багато українців поколінь X та Y є антисемітами та мають негативне відношення до циганів. Вони бачать євреїв як причину війни, краху економіки, бідності українців та України, але ніяких конкретних доводів не наводять. Цей страх, ця ненависть, ці упередження явно бере початок з середини 20-ого століття і, скоріш за все, цим поколінням українців вже ніколи не позбутися антисемітизму. Цигани для українців є уособленням бідності, неосвіченості, жебрацтва. Ось це ставлення не є безпідставним, тому що у більшості великих міст країни українці бачать на вокзалах, площах, у парках та скверах брудних циган та їх маленьких дітей, які жебракують, гадають, обкрадають містян або гостей міста. Так, цей факт може зіпсувати ставлення до усієї нації циган, але не треба забувати, що існує європейська країна, батьківщина ромів, з більш високим рівнем життя ніж в Україні - це Румунія. Тож судити усю націю за одним табором жебраків не раціонально та неправильно, вже не кажучи за якусь сліпу ненависть.

На мою особисту думку, шляхи подолання цих складнощів є:

1. Реформувати корумпованих держслужбовців та обрати нових співробітників, які зацікавлені не у своєму збагаченню, а у процвітанні їх країни та нації. Молодих, амбіційних націоналістів, гімн по життю яких є "Non sibi sed patriae", у перекладі - "Не для себе, для вітчизни".

2. Людям покоління X та Y з антисемітськими та антициганськими поглядами не має місця в цивілізованому світі Європейського союзу. Цим людям треба пристосуватися, змінити свої погляди на світ або бути заміненими наступним поколінням з антишовіністичними поглядами.

Список використаних джерел

1. Що має виконати Україна, щоб увійти до Євросоюзу URL: https://tvoemisto.tv/exclusive/shcho_ya_mozhu_zrobyty_shchob_moya_kraina_stala_chlenom_yevropeyskogo_soyuzu_133931.html

Вбивство ерцгерцога Франца Фердинанда як перший крок до Першої світової війни

Перша світова війна - військовий конфлікт між двома європейськими блоками - Антантою та Троїстим союзом. Війна розпочалася 28 липня 1914 року та закінчилась 11 листопада 1918 року. У конфлікті брали участь 38 країн, а бойові дії поширювалися на частини Близького Сходу, Африки та Азії. Один із найбільш смертоносних конфліктів в історії: за 4 роки війни приблизно 9 мільйонів людей загинули в боях і понад 5 мільйонів цивільних загинули внаслідок військової окупації, бомбардувань, голоду та хвороб.

До липня 1914 р. великі держави Європи були розділені на два блоки. З одного боку Антанта, що складалася з Франції, Росії та Англії. З іншого - раніше сформований Троїстий союз Німеччини, Австро-Угорщини та Італії [1].

Першим кроком Великої війни я, як і більшість істориків, вважаю останню краплю у напруженості на Балканах - вбивство боснійським сербом Гаврилом Принципом авто-угорського спадкоємця ерцгерцога Франца Фердинанда 28 червня 1914 року у Сараєво. Це вбивство стало першою кісточкою, що запустила усі події за принципом доміно, які привели до початку Першої світової. Забоб'язання між країнами у складі Антанти та у Троїсному союзі поглибила локальний конфлікт між двома балканськими країнами та спричинили велику світову кризу, до якої були втягнуті більшість країн Європи.

Після вбивства ерцгерцога, 23 липня Австро-Угорщина висунула ультиматум Сербії. Реакція Сербії не задовольнила австрійців і вони вдалися до військових засобів. Після того, як 28 липня 1914 року Австро-Угорщина бомбардувала сербську столицю Белград, розташовану за кілька кілометрів від кордону, Російська імперія визнала за необхідне підтримати Сербію і погодилася на часткову мобілізацію. У ніч на 30 липня в Росії була оголошена повна мобілізація. Наступного дня Австро-Угорщина та Німеччина наслідували цей приклад. Водночас Німеччина вимагала у Росії провести демобілізацію протягом 12 годин. Після того, як Росія не виконала цю вимогу, Німеччина 1 серпня 1914 р. оголосила війну Російській імперії, тим самим наслідуючи приклад своїх союзників і оголосивши про підтримку Австро-Угорщини 6 серпня 1914 р. Франція почала мобілізацію 2 серпня 1914 року на підтримку Російської імперії. 3 серпня німецькі війська вторглися в Бельгію і того ж дня оголосили війну Франції. Бельгійський уряд посилався на Лондонський договір, і 4 серпня Британія оголосила війну Німеччині відповідно до своїх зобов'язань за цим договором. 12 серпня Англія і Франція також оголосили війну Австро-Угорщині. 23 серпня Японія виступила на боці Великобританії і окупувала

Китай і німецьку територію в Тихому океані. У листопаді 1914 року Османська імперія вступила у війну на боці Австро-Угорщини та Німеччини, розгорнулися бойові дії на Кавказі, в Месопотамії та на Синайському півострові. У 1915 році Італія приєдналася до союзників і відкрила фронт в Альпах. Болгарія приєдналася до Центральних держав у 1915 році, Греція приєдналася до союзників у 1917 році, і війна поширилася на Балкани.

Перша світова війна ознаменувала важливий перелом у політичній, культурній, економічній та соціальній ситуації у світі. Війна та її безпосередні наслідки викликали численні революції та повстання. Чотири великі держави: Британія, Франція, Сполучені Штати та Італія нав'язали свої власні умови переможеним державам у низці договорів, узгоджених на Паризькій мирній конференції 1919 року. Найвідомішим з них є Версальський договір, який обмежує численність армії, флоту та повітряних сил Німеччини [1].

Виходячи з цієї інформації, я можу з упевненістю сказати, що вбивство авто-угорського спадкоємця ерцгерцога Франца Фердинанда 28 червня 1914 року у Сараєво - це перший крок до Першої світової, але я не можу стверджувати, що ця подія є причиною. Напруженість між сербами та Австро-Угорщиною почалася ще з окупації Боснії та Герцеговини у 1878, де більшість населення була сербами. Так співпало, що вплив Авто-Угорщини на захоплених територіях спадав, а в Сербії набирали оберти антиавстрійсько-угорські настрої. Тож вбивство Франца Фердинанда було лише приводом для австро-угорців, щоб закінчити сербське питання шляхом введення своєї поліції на території Королівства Сербія нібито для допомоги у покаранні вбивць ерцгерцога.

Список використаної літератури

1. Перша світова війна - URL: https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9F%D0%B5%D1%80%D1%88%D0%B0_%D1%81%D0%B2%D1%96%D1%82%D0%BE%D0%B2%D0%B0_%D0%B2%D1%96%D0%B9%D0%BD%D0%B0

Регіони світу, що найбільше постраждали від глобальної продовольчої кризи через військовий конфлікт в Україні 2022 року

Глобальна продовольча криза, спричинена військовим конфліктом в Україні 2022 року, мала значний вплив на різні регіони світу, особливо ті, які тісно пов'язані з продовольчим постачанням України.

Однією з найбільш постраждалих територій була сама Україна, де війна спричинила значні втрати сільського господарства та скоротила виробництво продовольства. З 24 лютого 2022 року Україна втратила 19,3% посівних площ. Більшість територій під поля поблизу фронту заміновано або завалено уламками, нерозірваними снарядами та бойовими частинами від ракет. У Херсонській області треба обстежити та розмінувати понад 208 тис. га, у Харківській області – майже 160 тис. га, а в Миколаївській – понад 85 тис. га. Найбільші проблеми для агросектору – це втрата території, нестача поливної води через підрив російськими окупантами Каховської дамби, обмеження експорту через українські порти, руйнування інфраструктури та обладнання [1].

Крім того, сусідні європейські країни також відчули на собі кризу через обмеження поставок продукції з України та зростання цін на світовому ринку. Через заблоковані порти Херсонщини, Одещини та окуповані порти Маріуполя та Бердянська перевезення великої кількості врожаю стало неможливо. Через це сталось різке зростання світових цін на пшеницю і кукурудзу в ЄС. Котирування зросли на безпрецедентні 150 доларів за тонну через очікування оновленого та сильного попиту з Близького Сходу та Північної Африки.

Певні регіони в Азії, Африці, Латинській Америці та навіть Північної Америці також можуть постраждати від змін у світових цінах і співвідношеннях поставок і посилення конкуренції за ресурси.

Найбільше ціни зросли в США - до 162 доларів за тонну, враховуючи суху погоду в Канзасі, Оклахомі та Техасі, яка викликала занепокоєння щодо посівів озимої пшениці. За даними Міжнародної ради по зерну (IGC), ціни на кукурудзу в найбільшому експортері (США) вперше за 20 років досягли 350 доларів за тонну. На початку березня відсоткові ставки в п'яти великих компаніях-експортерах досягли рекордних значень. Наприклад, ціна на кукурудзу в Україні зросла на 56 доларів і досягла 340 доларів за тонну [2].

У Афганістані зростання цін через вторгнення Росії в Україну погіршило економічну кризу в Афганістані після виведення сил США. За даними ООН 4,4 мільярда доларів будуть спрямовані на покриття збільшених витрат на харчування.

В Індії у квітні 2022 року спека призвела до зниження врожайності, підвищення місцевих цін і підвищення цін на добрива, що зробило ринок менш сприятливим для експорту та призвело до дефіциту. Падіння врожайності в першу чергу пов'язано зі спекою в Індії 2022 року, яка значно знизила урожайність пшениці. Розраховувати на українське зерно не було сенсу через заблоковані або захоплені порти України [3].

Навіть Китай зазнав шкоди від війни в Україні. Блокування експорту української кукурудзи викликало питання щодо загрози скорочення поголів'я

свиней у Китаї та відповідного падіння виробництва продукту. Популяція цих тварин у Китаї становить понад 400 мільйонів. І він найбільший у світі. Для годування цієї кількості худоби знадобиться щонайменше 120 мільйонів тонн фуражного зерна. Середньорічна частка української кукурудзи в цьому обсязі становила понад 8%, або 101,444 млн. тонн.

Також інші великі та малі країни світу зазнали шкоди від блокади українських портів. Серед них опинилися Єгипет, Ємен, Індонезія, Бангладеш, Ефіопія, Ліван та Пакистан. Майже усі країни, що наразі опинилися перед загрозою катастрофічного дефіциту продовольства, є покупцями української зернової продукції, причому Україна до останнього моменту була для них головним постачальником [2].

У результаті глобальна продовольча криза має комплексний вплив на різні регіони світу, що призводить до зростання цін, дефіциту пропозиції та загального погіршення доступу до їжі.

Список використаних джерел

1. Украина потеряла 19,3% посевных площадей из-за войны. [Електронний ресурс]: <https://www.epravda.com.ua/rus/news/2024/01/12/708698/>
2. ГЛОБАЛЬНА ПРОДОВОЛЬЧА КРИЗА ЯК НАСЛІДОК РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКОЇ ВІЙНИ. [Електронний ресурс]: <https://zounb.zp.ua/wp-content/uploads/2022/08/Ukrainskij-vibir.-2-kv.-2022-r.pdf>
3. Продовольча криза. [Електронний ресурс]: (2022)[https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9F%D1%80%D0%BE%D0%B4%D0%BE%D0%B2%D0%BE%D0%BB%D1%8C%D1%87%D0%B0_%D0%BA%D1%80%D0%B8%D0%B7%D0%B0_\(2022\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9F%D1%80%D0%BE%D0%B4%D0%BE%D0%B2%D0%BE%D0%BB%D1%8C%D1%87%D0%B0_%D0%BA%D1%80%D0%B8%D0%B7%D0%B0_(2022))

«Холодна війна»- це уже лише історія чи й сучасність?

«Холодна війна» – історичний період, що охоплює напружені відносини між США та Радянським Союзом, що тривали з 1947 до 1991 року. Цей період характеризувався геополітичною конфронтацією, ідеологічними протистояннями та змаганням за вплив над різними регіонами планети. «Холодна війна» як класичний історичний період завершилася з розпадом СРСР, поняття «нова Холодна війна» актуальне і сьогодні, адже світова політика знову переживає напруженість та конфлікти, які вимагають особливої уваги [1].

У 1947 році президент США Гаррі Трумен виступив з «доктриною Трумена», підтримуючи країни, які опинилися під загрозою комунізму. Це спровокувало створення Плану Маршалла (1948), який надавав економічну допомогу країнам Європи, що врятувало їх від впливу радянського комунізму. У 1949 році відбулася подія, що мала велике значення – Радянський Союз випробував атомну бомбу. Це призвело до початку гонки озброєнь та створення військових альянсів: НАТО (1949) та Варшавського пакту (1955). Захід також проводив інформаційну кампанію, виокремлюючи радянський комунізм як загрозу для свободи та демократії. У 1962 році світ зіткнувся з Карибською кризою, коли радянський Союз розмістив ракети на Кубі. Криза призвела до напруженості між США та Радянським Союзом та поглибила страх перед ядерною війною. «Холодна війна» завершилася в 1991 році з розпадом Союзу, але її спадщина впливає на сучасну геополітичну ситуацію [1, 2].

Сучасна «Холодна війна» відрізняється від свого історичного прототипу в багатьох аспектах. По-перше, актори цього протистояння різні. Замість США та Радянського Союзу у ролі ключових гравців зараз бачимо Китай, Росію, США та Західні держави, до неї залучені силові блоки ОДКБ, НАТО та інші союзи. Що свідчить про зміни геополітичної конфігурації світу, формування нових геополітичних центрів тяжіння.

На сьогодні, конфлікти та методи ведення «холодної війни» давно вийшли за тривіальні рамки.. Якщо у минулому були гонка озброєнь, гонка за космосом і прямі військові конфлікти відповідно до доктрини відкритого протистояння, то сучасна «Холодна війна» відбувається на різних фронтах, включаючи економічні санкції, кібератаки, інформаційну війну та гібридні загрози. Важливим компонентом сучасної холодної війни є розвиток використання над-технологій, зокрема штучного інтелекту [4].

Відмічається, що ідеологічний аспект не такий чіткий, як у минулому. Якщо під час оригінальної «Холодної війни» ідеологічні розбіжності між комунізмом і капіталізмом визначали конфлікт, то сьогодні він більш складний і полягає у боротьбі за геополітичний вплив, ресурси та світове лідерство. Фонова економічна конкуренція тільки один з багатьох аспектів протистояння.

Регіонально «сучасна холодна війна» переходить у гарячу стадію, варто відмітити повномасштабне вторгнення російської федерації. Яке попередньо супроводжувалося гібридною війною, на даний момент наша держава є центром загострення глобальної «холодної війни».

Таким чином, «Холодна війна» – це не лише історичний період, але його концепція залишається актуальною й сьогодні, відображаючи напружені відносини між ключовими гравцями міжнародної арени та вимагаючи пошуку нових стратегій та рішень для забезпечення світової стабільності та безпеки [3]. На мою думку «холодна війна» є фоновим явищем новітньої історії і час від часу призводить до формування нових локальних конфліктів.

Список використаної літератури

1. «Холодна війна» (1946 – 1991 рр.). Документи і матеріали. Навчальний посібник для студентів вищих навчальних закладів. Черкаси : ЧНУ імені Богдана Хмельницького, 2013. 536 с.
2. Арон Р. Мир і війна між націями. Пер. з фр. Київ: Юніверс, 2000. 688 с
3. Мартинов, А. «Нова холодна війна» як прояв кризи постбіполярної системи міжнародних відносин. *Україна–Європа–Світ : міжнародний збірник наукових праць : 25-ій річниці Незалежності України присвячено*. Тернопіль : ТНПУ, 2016. Вип. 17. С. 237–244.
4. Мережі і мережеві війни. Майбутнє терору, злочинності та бойових дій. Київ: Ніка-центр, 2005. 390 с.

Чому є важливим протистояти російській пропаганді в Європі?

Забезпечення національної безпеки в контексті протистояння російській пропаганді в Європі - це важлива складова стратегії безпеки та стабільності регіону. Російська пропаганда може бути ефективним інструментом для ослаблення обороноздатності країн ЄС та збільшення впливу Росії, що створює загрозу для національної безпеки та суверенітету країн регіону.

Одним з основних способів, яким російська пропаганда може впливати на національну безпеку, є створення негативного образу західних військових союзників та оборонних організацій, зокрема НАТО. Це може призвести до

підриву військово-політичного союзу, зниження військової готовності та обороноздатності країн ЄС.

Запобігання дестабілізації, яку спричиняє російська пропаганда, є ключовою причиною, чому важливо протистояти цьому явищу в Європі

Крім того, російська пропаганда часто використовує інформаційні атаки для дискредитації демократичних інститутів та політичних лідерів. Це може включати розповсюдження обманливих матеріалів про корупцію, порушення законів тощо з метою підриву довіри до демократичних інститутів та державних органів.

Збереження демократії є однією з найважливіших причин протистояння російській пропаганді в Європі. Російська пропаганда не тільки створює спотворений образ світу, але й активно спрямовує зусилля на підтримку антизахідних настроїв та розділ у європейському суспільстві.

Це відбувається за допомогою розповсюдження недостовірної та перекрученої інформації, яка сприяє поширенню ворожнечі та недовіри між країнами та народами. Це може відбуватися через контрольовані Кремлем медіа, які поширюють фейкові новини та перекручену інформацію. Наприклад, розповсюдження фейкових новин про кандидатів під час виборів може призвести до зміни громадської думки та впливу на результати голосування, або, за допомогою фейкових новин та маніпуляцій зі словами може створюватися образ "ворога" зовнішнього чи внутрішнього, що сприяє розділенню суспільства та підриву єдності, що може мати серйозні наслідки для суспільства та політичного життя країн Європи.

Протистояння цьому явищу передбачає активну роботу на кількох напрямках. По-перше, це зміцнення кібербезпеки та захисту інформаційної інфраструктури від кібератак та впливу дезінформації. Це включає розробку та впровадження ефективних кіберзахисту, підвищення освіченості щодо кібербезпеки серед громадськості та підтримку діяльності кіберзахисних організацій та агентств. По-друге, це підтримка незалежних медіа та журналістів, які дотримуються професійних стандартів та етики.

Збереження міжнаціонального миру також є однією з ключових складових протистояння російській пропаганді в Європі. Російська пропаганда активно використовує етнічні та міжнаціональні розділи для досягнення своїх політичних цілей. Це включає підтримку екстремізму, поглиблення конфліктів та створення недружелюбної атмосфери між різними етнічними та національними групами.

Протистояння цьому аспекту російської пропаганди допомагає у запобіганні загострення міжнаціональних конфліктів та зміцненні

толерантності та взаєморозуміння між різними культурами в Європі. Це досягається за допомогою кількох стратегій та ініціатив.

По-перше, важливо сприяти культурному обміну та взаєморозумінню між етнічними та національними групами. Це може включати організацію культурних заходів, фестивалів, мистецьких виставок та інших подій, що сприяють взаємодії та підтримують діалог та співпрацю між різними етнічними та національними групами.

По-друге, важливо підтримувати політику та програми, спрямовані на зміцнення толерантності та взаєморозуміння. Це може включати освітні ініціативи, тренінги з міжкультурної комунікації та інші заходи, спрямовані на підвищення усвідомленості та розуміння різних культурних перспектив.

Загальна мета цього підходу - запобігти ескалації конфліктів на етнічній або національній основі, зміцнити єдність та співпрацю між різними групами суспільства, а також підвищити рівень толерантності та взаєморозуміння в мультикультурному середовищі Європи.

Узагальнюючи, забезпечення національної безпеки в контексті протистояння російській пропаганді вимагає комплексного підходу, який включає в себе військову, кібернетичну, інформаційну та політичну складові для забезпечення стійкості, безпеки та суверенітету країн ЄС та їх партнерів.

Список використаної літератури

1. https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A0%D0%BE%D1%81%D1%96%D0%B9%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%B0_%D0%BF%D1%80%D0%BE%D0%BF%D0%B0%D0%B3%D0%B0%D0%BD%D0%B4%D0%B0
2. <https://www.youtube.com/watch?v=e7P0txe6wTU>
3. <https://www.ukrinform.ua/rubric-factcheck/3815476-vtoma-zahodu-vid-ukraini-ak-rosijska-propaganda-konstruue-narativ.html>

Які регіони світу найбільше постраждали від глобальної продовольчої кризи через військові дії?

Глобальна продовольча криза, спричинена військовими конфліктами, становить серйозне загроза безпеці харчування та життя мільйонів людей по всьому світу. Військові дії в різних регіонах призводять до знищення сільськогосподарських інфраструктур, перешкоджають вирощуванню їжі та обмежують доступ до продовольства для місцевого населення. Ця проблема має

глибокі соціальні, економічні та геополітичні наслідки і вимагає негайного уваги та дії з боку міжнародної спільноти [1].

У контексті глобальної продовольчої кризи через військові конфлікти, деякі регіони світу стикаються з особливо важкими умовами. Знищення сільськогосподарських угідь, заблоковані шляхи доставки продуктів харчування та масове переселення населення створюють серйозні перешкоди для забезпечення харчової безпеки. До цих регіонів зазвичай належать ті, де військові конфлікти тривають тривалий час або мають особливо високий рівень інтенсивності. Аналіз ситуації в таких регіонах є важливим кроком для розуміння масштабів проблеми та розробки ефективних стратегій для подолання глобальної продовольчої кризи через військові конфлікти. Цей огляд допоможе визначити основні тенденції, фактори та наслідки, що впливають на стан продовольчої безпеки в умовах війни, та відзначити можливі шляхи вирішення цієї проблеми [1].

Ми можемо виділити деякі регіони, які традиційно стикаються з серйозними проблемами у забезпеченні продовольства через воєнні конфлікти.

Близький Схід і Північна Африка. Цей регіон відомий своїми довготривалими конфліктами та нестабільністю. Такі країни, як Сирія, Ірак, Йемен та Лівія, стали жертвами військових дій, що призвели до зруйнування сільськогосподарських інфраструктур, зменшення виробництва їжі та переселення населення. Глобальна продовольча криза в цих країнах посилюється через обмежений доступ до гуманітарної допомоги та блокади з постачанням продуктів харчування.

Афганістан. Довготривалі військові конфлікти у цій країні призвели до серйозних проблем з продовольчою безпекою. Збройні сутички і нестабільність обмежують можливості сільського господарства та доступ до продуктів харчування для місцевого населення.

Африка. Країни з регіону Сахелі і Західної Африки, такі як Нігерія, Сомалі, Судан, також стикаються з продовольчими кризами через внутрішні конфлікти та нерівномірний розподіл ресурсів. Постійні сутички і нестабільність урізають доступ до землі для вирощування їжі, що призводить до голоду та харчової небезпеки для місцевого населення [1].

Україна. Конфлікт на сході України, спровокований російською агресією, також має серйозні наслідки для продовольчої безпеки країни. Знищення сільськогосподарської інфраструктури, обмеження доступу до землі та втрата

контролю над виробництвом призводять до зростання кількості людей, що потребують гуманітарної допомоги [2]. Ситуація значно ускладнилася після повномасштабного вторгнення російської федерації. По перше, населення України опинилося на грані виживання, майже на всій території була гуманітарна катастрофа, але українці вистояли і дали відсіч ворогу, нажалі ціною жертв серед військових та цивільного населення. По друге, через блокаду Чорного моря погіршилося забезпечення інших регіонів планети продовольством з України. Ця проблема вирішувалася різними шляхами, зокрема «Зерною ініціативою», хоча реальний прогрес у вирішенні даної проблеми спостерігається в процесі знищення чорноморського флоту країни агресора. Нажалі агресивні дії терористів мають на меті підірив світової продовольчої інфраструктури [3].

Ці регіони відображають лише частину глобальної картини продовольчої кризи через військові конфлікти. Важливо враховувати, що криза продовольства виникає не лише через військові дії, але й через ряд інших факторів, таких як економічна нестабільність, кліматичні зміни та соціальні проблеми. На мою думку, вирішення проблем з продовольством через військові конфлікти можливий, необхідна консолідація цивілізованих країн та систематичне пригнічення технологічного, економічного та військового розвитку терористичних країн та анклавів.

Список використаної літератури

1. Бойко В., Бойко Л. Продовольча безпека та ризики для аграрного виробництва під час війни в Україні. Економіка та суспільство. 2022. № 41. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2022-41-27> (дата звернення: 05.05.2024).
2. Галущенко Г. Заборона експорту мазуту, вугілля і газу українського видобутку збільшує можливості успішного проходження ОЗП 2022/2023. Міністерство енергетики України. URL: <https://www.mev.gov.ua/novyna/herman-halushchenko-zaborona-eksportu-mazutu-vuhillya-i-hazu-ukrayinskoho-vydobutku> (дата звернення: 06.05.2024).
3. Продовольча та екологічна безпека у воєнний і післявоєнний часи: правові виклики для України та світу: тези доповідей учасників Міжнародної науково практичної онлайн/офлайн конференції (м. Київ, 16 вересня 2022 р.). Київ: ФОП Ямчинський О.В., 2022. 299 с.

Склад ЄС та НАТО не співпадає. Чи може це породжувати якісь проблеми взаємодії та участі НАТО у забезпеченні європейської безпеки?

На мою думку, це не має великого впливу на забезпечення Європейської безпеки, через те, що технічно кордони НАТО ширші ніж кордони Європейського союзу, і це на мою думку вигідно для європейських країн, тому що, якщо щось колись і почнеться, то почнеться не «на їх берегах», також саме це можливо і є причиною чому низка країн в центральній Європі не є членами НАТО, просто тому що їм немає потреби захищати себе від країн партнерів по ЄС, але і вступати до НАТО потреби немає бо вони і так оточені країнами альянсу.

Кажучи про країни які є членами НАТО але не є членами Європейського союзу, тут можуть виникати питання, але в цілому це теж можна пояснити, вони є додатковим «бар'єром» для основних країн, наприклад та ж сама Турція яка не є членом ЄС, фактично прикриває європейські країни-члени НАТО від можливих проблем зі сходу. Але такі союзники, які мають гарну армію, мають стратегічно важливу позицію, як та сама Турція, не завжди є друзями для всіх країн ЄС, так Турція блокує вступ Швеції до Альянсу через проблеми по суті свої власні, не спільні.

Також є доволі очевидне питання, якщо країнам в центрі вигідно розширяться, бо не їх кордони страждатимуть у випадку чого, та й ще виконати одну важливу думку яку колись давно сказав ще Сунь Цзи: «Тримай друзів близько, а ворогів ще ближче», яка ж вигода для країн, що ці нові кордони створюють? Тут як на мене все ще легше, вони в теорії і так були в поганому становищі, та ще й на одинці, а тепер за їх спиною буде сильний та дуже страшний союзник, який хоча б пообіцяв, допомагати і захищати.

Загалом розбіжності в складі НАТО та ЄС не перетинаються, бо звичайно, побутові проблеми можна вирішувати довго, бо ЄС і справді працює довго, сперечатись можна, трошки «повикручуватись», як то дуже люблять європейські країни, але коли доходить то термінових питань, всі хочуть мати сильних союзників, і всі готові забути про сварки та співпрацювати разом.

До речі в питаннях саме швидкості реагування, відсутність єдиного командування у ЄС ускладнює оперативне прийняття рішень та координацію дій у випадку кризових ситуацій. НАТО, у свою чергу, має централізовану структуру командування, що полегшує координацію військових операцій. Це обумовлено саме різницею вирішуваних питань, ЄС більше спрямований на цивільні аспекти безпеки, такі як економічна стабілізація та гуманітарна

допомога, тоді як НАТО зосереджується на військовій обороні та колективній безпеці.

Нарешті, приходячи висновку, незважаючи на різницю у складі та функціях, ЄС і НАТО залишаються взаємозалежними у питаннях безпеки Європи. Вони так чи інакше співпрацюють між собою, взаємодіють і надають захист для Європи, цей союз перевірений часом, в нього є авторитет, і в навіть різниця в складах не створює проблем, всі отримують вигоду, хоча і основна ідея змінилася, і ворог тепер не є конкретною сверх-державою в лиці СРСР, та загроза все одно є, з різних боків, від різних країн чи організацій, але все одно є, тому і НАТО, і ЄС, мають над чим працювати, і поки звісно різної думки можна дійти, міркуючи про їх дії, але в цілому я вважаю, що союзники, не заважають один одному, а навпроти, допомагають, підсилюють, та інколи навіть, вирішують деякі проблеми.

Список використаної літератури

1. https://uk.wikipedia.org/wiki/Файл:2020_EU_MAP.svg
2. [https://ru.wikipedia.org/wiki/Список_государств_—_членов_НАТО#/media/Файл:North_Atlantic_Treaty_Organization_\(orthographic_projection\).svg](https://ru.wikipedia.org/wiki/Список_государств_—_членов_НАТО#/media/Файл:North_Atlantic_Treaty_Organization_(orthographic_projection).svg)
3. <https://www.eata.ee/ru/nato/gosudarstva-chleny-nato/#:~:text=Албания%2С%20Бельгия%2С%20Болгария%2С%20Венгрия,Штаты%20Америки%2С%20Турция%2С%20Финляндия%2С>

Чому є важливим протистояти російській пропаганді в Європі?

Забезпечення національної безпеки в контексті протистояння російській пропаганді в Європі - це важлива складова стратегії безпеки та стабільності регіону. Російська пропаганда може бути ефективним інструментом для ослаблення обороноздатності країн ЄС та збільшення впливу Росії, що створює загрозу для національної безпеки та суверенітету країн регіону.

Одним з основних способів, яким російська пропаганда може впливати на національну безпеку, є створення негативного образу західних військових союзників та оборонних організацій, зокрема НАТО. Це може призвести до підриву військово-політичного союзу, зниження військової готовності та обороноздатності країн ЄС.

Запобігання дестабілізації, яку спричиняє російська пропаганда, є ключовою причиною, чому важливо протистояти цьому явищу в Європі

Крім того, російська пропаганда часто використовує інформаційні атаки для дискредитації демократичних інститутів та політичних лідерів. Це може включати розповсюдження обманливих матеріалів про корупцію, порушення законів тощо з метою підриву довіри до демократичних інститутів та державних органів.

Збереження демократії є однією з найважливіших причин протистояння російській пропаганді в Європі. Російська пропаганда не тільки створює спотворений образ світу, але й активно спрямовує зусилля на підтримку антизахідних настроїв та розділ у європейському суспільстві.

Це відбувається за допомогою розповсюдження недостовірної та перекрученої інформації, яка сприяє поширенню ворожнечі та недовіри між країнами та народами. Це може відбуватися через контрольовані Кремлем медіа, які поширюють фейкові новини та перекручену інформацію. Наприклад, розповсюдження фейкових новин про кандидатів під час виборів може призвести до зміни громадської думки та впливу на результати голосування, або, за допомогою фейкових новин та маніпуляцій зі словами може створюватися образ "ворога" зовнішнього чи внутрішнього, що сприяє розділенню суспільства та підриву єдності, що може мати серйозні наслідки для суспільства та політичного життя країн Європи.

Протистояння цьому явищу передбачає активну роботу на кількох напрямках. По-перше, це зміцнення кібербезпеки та захисту інформаційної інфраструктури від кібератак та впливу дезінформації. Це включає розробку та впровадження ефективних кіберзахисту, підвищення освіченості щодо кібербезпеки серед громадськості та підтримку діяльності кіберзахисних організацій та агентств. По-друге, це підтримка незалежних медіа та журналістів, які дотримуються професійних стандартів та етики.

Збереження міжнародного миру також є однією з ключових складових протистояння російській пропаганді в Європі. Російська пропаганда активно використовує етнічні та міжнародні розділи для досягнення своїх політичних цілей. Це включає підтримку екстремізму, поглиблення конфліктів та створення недружелюбної атмосфери між різними етнічними та національними групами.

Протистояння цьому аспекту російської пропаганди допомагає у запобіганні загострення міжнародних конфліктів та зміцненні толерантності та взаєморозуміння між різними культурами в Європі. Це досягається за допомогою кількох стратегій та ініціатив.

По-перше, важливо сприяти культурному обміну та взаєморозумінню між етнічними та національними групами. Це може включати організацію культурних заходів, фестивалів, мистецьких виставок та інших подій, що

сприяють взаємодії та підтримують діалог та співпрацю між різними етнічними та національними групами.

По-друге, важливо підтримувати політику та програми, спрямовані на зміцнення толерантності та взаєморозуміння. Це може включати освітні ініціативи, тренінги з міжкультурної комунікації та інші заходи, спрямовані на підвищення усвідомленості та розуміння різних культурних перспектив.

Загальна мета цього підходу - запобігти ескалації конфліктів на етнічній або національній основі, зміцнити єдність та співпрацю між різними групами суспільства, а також підвищити рівень толерантності та взаєморозуміння в мультикультурному середовищі Європи.

Узагальнюючи, забезпечення національної безпеки в контексті протистояння російській пропаганді вимагає комплексного підходу, який включає в себе військову, кібернетичну, інформаційну та політичну складові для забезпечення стійкості, безпеки та суверенітету країн ЄС та їх партнерів.

Список використаної літератури

1.

https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A0%D0%BE%D1%81%D1%96%D0%B9%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%B0_%D0%BF%D1%80%D0%BE%D0%BF%D0%B0%D0%B3%D0%B0%D0%BD%D0%B4%D0%B0

2. <https://www.youtube.com/watch?v=e7P0tXe6wTU>

3. <https://www.ukrinform.ua/rubric-factcheck/3815476-vtoma-zahodu-vid-ukraini-ak-rosijska-propaganda-konstruue-narativ.html>

Коротко резюмуюте основні аргументи «за» та «проти» ймовірності «Європи регіонів» та «Європи націй»

Якщо коротко розглядати концепції «Європи регіонів» та «Європи націй», можна дуже просто і наглядно зрозуміти все, дивлячись на аргументи «за» та «проти», тож можна одразу перейти до цього, в першу чергу розглянемо концепцію «Європа регіонів».

Як аргументи «за», можна відзначити:

По-перше, посилення місцевого самоврядування, оскільки децентралізація влади дозволяє регіонам краще враховувати місцеві потреби і ресурси.

По-друге, економічна ефективність так як локальне управління може бути більш ефективним у використанні фінансів та ресурсів, що в теорії призводить до кращого економічного розвитку регіона.

По-третє, підтримка регіональних культур і мов сприяє збереженню культурної ідентичності.

Також, регіональне управління може швидше реагувати на зміни і виклики, що постають перед місцевими спільнотами.

Але, переходячи до аргументів «проти», можна одразу відмітити складність управління на більших масштабах, бо по суті додається новий рівень управління, і якщо на рівні регіона прийняття рішень стає зручнішим, то на рівні Європи в цілому, це стає значно важче.

Також на рівні саме Європи може розвинути нерівність, як соціальна, так і економічна, бо більш багатші регіони матимуть більше ресурсів для розвитку.

І до того ж, багатші регіони, та нерівність між ними може призводити до конфліктів, громадянських війн, або просто підсилювати їх сепаратистські настрої, та породжувати багато суперечок з центральною владою.

Розглядаючи ж поняття «Європа націй», перейдемо до аргументів «за»:

Мабуть в першу чергу на думку приходить збереження національного суверенітету, оскільки ця концепція дозволяє країнам зберігати контроль над своїми політичними, економічними і соціальними питаннями.

Також, теоретично люди будуть знати, хто відповідає за політичні рішення і дії в країні, що сприяє більшій прозорості і підзвітності влади.

Аргументи «проти»:

Обмеження інтеграції може стримувати глибшу політичну та економічну інтеграцію в межах Європейського Союзу.

Високий ризик націоналізму, так як підсилення націоналістичних настроїв може призвести до конфліктів і розколів всередині Європи.

До того ж це може посилити економічну нерівність між багатими і бідними країнами-членами ЄС.

Ну і звичайно такий, «розділ» ускладнює прийняття спільних рішень і реалізацію загальноєвропейських політик через конфлікти інтересів.

Розглянувши кожну концепцію окремо, можна відмітити, що нинішня Європа частково вже має проблеми кожної з цих моделей. І якщо вже казати про рішення в на користь якоїсь з моделей, я би не обирав жодну, бо «Європа націй» наприклад дуже нагадує нинішню Європейську модель, а «Європа регіонів» це просто ускладнення нинішньої концепції, і як на мене не потрібна. Тож приходючи остаточного висновку, можна сказати, що обидві концепції не дотягують до того, щоб бути основними і майбутнє Європи, ймовірно, буде включати елементи обох моделей.

Список використаної літератури

1. [https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%84%D0%B2%D1%80%D0%BE%D0%BF%D0%B0_%D1%80%D0%B5%D0%B3%D1%96%D0%BE%D0%BD%D1%96%D0%B2#:~:text=%D0%84%D0%B2%D1%80%D0%BE%D0%BF%D0%B0%20%D1%80%D0%B5%D0%B3%D1%96%D0%BE%D0%BD%D1%96%D0%B2%20\(%D0%B0%D0%BD%D0%B3%D0%BB.,%D0%84%D0%B2%D1%80%D0%BE%D0%BF%D0%B8%20%D1%83%20%D0%B2%D0%BB%D0%B0%D0%B4%D0%BD%D0%B8%D1%85%20%D1%84%D1%83%D0%BD%D0%BA%D1%86%D1%96%D1%8F%D1%85%20%D0%84%D0%B2%D1%80%D0%BE%D1%81%D0%BE%D1%8E%D0%B7%D1%83](https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%84%D0%B2%D1%80%D0%BE%D0%BF%D0%B0_%D1%80%D0%B5%D0%B3%D1%96%D0%BE%D0%BD%D1%96%D0%B2#:~:text=%D0%84%D0%B2%D1%80%D0%BE%D0%BF%D0%B0%20%D1%80%D0%B5%D0%B3%D1%96%D0%BE%D0%BD%D1%96%D0%B2%20(%D0%B0%D0%BD%D0%B3%D0%BB.,%D0%84%D0%B2%D1%80%D0%BE%D0%BF%D0%B8%20%D1%83%20%D0%B2%D0%BB%D0%B0%D0%B4%D0%BD%D0%B8%D1%85%20%D1%84%D1%83%D0%BD%D0%BA%D1%86%D1%96%D1%8F%D1%85%20%D0%84%D0%B2%D1%80%D0%BE%D1%81%D0%BE%D1%8E%D0%B7%D1%83).

2. <https://op.europa.eu/webpub/com/short-guide-eu/ru/index.html>

Наведіть приклади, коли відмінності між країнами доповнюють одна одну та сприяють досягненню успіху і коли вони породжують суперечності. На вашу думку, від чого це залежить?

Відмінності між країнами завжди відігравали ключову роль у світовій історії, привносячи як позитивні, так і негативні наслідки.

Одним з яскравих прикладів досягнення успіху при наявності явних відмінностей є Європейський Союз (ЄС). Хоча європейці й розмовляють різними мовами та мають різні традиції, вони поділяють єдиний набір цінностей, на якому був заснований ЄС. У першу чергу, це повага до людської гідності, свобода, демократія, рівність, верховенство права та повага до прав людини. ЄС став втіленням успішного об'єднання країн з різною історією, культурою та економічним розвитком. Це сприяло створенню єдиного ринку, спільних економічних та політичних політик, що відкрило шлях до зростання та стабільності для країн-членів. Те, що починалося як економічний проект, спрямований на підвищення рівня життя в післявоєнній Європі, призвело до створення найбільшої у світі зони єдиного ринку, де люди, товари, послуги та капітал можуть вільно пересуватися. Протягом десятиліть ЄС розширив свою діяльність у сферах, де співпраця між країнами приносить кращі результати. Країни-члени, які належать до ЄС, вірять, що працюючи разом, вони стають міцнішими та здатні краще протистояти великим викликам сьогодення, наприклад зміні клімату та цифровій трансформації нашого суспільства, великим загрозам здоров'ю та безпеці, як-от пандемія COVID-19 і російська агресія проти України.

Одним із негативних впливів відмінностей між країнами є торговельні війни між США та Китаєм, викликані різницею в економічних системах, торговельних політиках та іншими факторами, що призвели до введення великої кількості тарифів та торговельних обмежень. Торговельна війна між США та Китаєм сформувала негативні тенденції в темпах росту ВВП як цих двох країн, так країн Єврозони. Окрім того, конфлікт наклався на економічний спад у Китаї, що відбилося на зниженні попиту на нафту. Як наслідок – падіння цін на нафту, що відчутно впливає на економічний стан країн-експортерів нафти з недиверсифікованим експортом. Торговельна війна призвела до значних збитків для обох економік. У 2018–2019 рр. імпорт США з Китаю впав на 16,3% до рівня, якого не було з 2013 р., а експорт до Китаю впав на 11,5% до рівня 2011 р. Торгівля (особливо американський експорт) відновилася у 2021 р., але імпорт зріс лише до рівня 2017 р. В обох країнах, але особливо в США,

політика, а не економічні інтереси домінують у розробленні політики щодо двосторонніх відносин. На Китай і США разом припадає понад 35% світового ВВП, тому, оскільки торговельні та інвестиційні конфлікти зменшують зростання в обох країнах, це відображається на уповільненні світового економічного зростання. Оскільки торгова напруженість між США та Китаєм зберігається, її вплив також виходить за межі потоків поточного періоду. Сильна спадкоємність політики від Д. Трампа до Д. Байдена додала імпульсу політичним ініціативам в обох країнах, які загрожують упередженню внутрішніх ринків у закупівлях, укладанні контрактів і комерційній практиці, наприклад політики «Зроблено в Китаї 2025» і «Купуй американське» для федеральних закупівель.

Різноманітність етнічних груп, релігійних переконань та політичних інтересів на Близькому Сході часто призводить до конфліктів, таких як війна в Сирії або ізраїльсько-палестинський конфлікт. Різниці в культурі, ідеології та інтересах часто ускладнюють пошук мирного вирішення конфлікту. Ізраїльсько-палестинський конфлікт є одним з найбільш складних і тривалих конфліктів у сучасному світі, який виник через територіальні, національні, релігійні та культурні протиріччя між єврейською державою Ізраїль та палестинськими арабськими народами. Основні проблеми, які викликають конфлікт, включають територіальні претензії, насильство, внутрішній розкол у палестинському лагері, релігійні розділи, економічні труднощі та відсутність довіри між сторонами. Конфлікт має глибокі релігійні корені, зокрема у відносинах між юдаїзмом та ісламом. Кожна сторона має свої священні місця на території, що сприяє релігійній напруженості та конфліктам. Високий рівень безробіття та бідності в палестинських територіях, а також відсутність економічних можливостей ускладнюють ситуацію, підживлюючи соціальну напруженість та гнів на ізраїльське уряд. Відсутність довіри між сторонами конфлікту ускладнює будь-які спроби мирного врегулювання. Історичні події, воєнні дії та терористичні акти ведуть до загострення взаємин і поглиблюють розкол.

Отже, основними факторами, які мають вплив на результат відмінностей сильне лідерство та ефективна дипломатія, вони можуть допомогти у розв'язанні суперечностей і забезпечити співпрацю між країнами навіть у разі значних різниць. Великі різниці в економічних системах та інтересах можуть викликати конфлікти у сфері торгівлі та інвестицій. Різниця в культурі, мові та ідентичності також може призвести до непорозумінь та конфліктів, які потребують розуміння та толерантності з обох сторін. Загалом, різноманітність між країнами може мати як позитивний, так і негативний вплив, залежно від того, як ці країни сприймають та використовують свою різноманітність.

Вирішення суперечностей та досягнення успіху залежить від здатності країн знаходити спільні точки зору та працювати разом на користь світової спільноти.

Список використаної літератури

1. Ізраїльсько-палестинський конфлікт: з чого все почалося і що відбувається [Електронний доступ] <https://www.bbc.com/ukrainian/features-57059768>

2. Короткий посібник по ЄС [Електронний доступ] <https://op.europa.eu/webpub/com/short-guide-eu/uk/index.html>

3. Вплив торгівельної війни між США та Китаєм на розвиток зовнішньої торгівлі в азійському регіоні [Електронний доступ] <https://galicianvisnyk.tntu.edu.ua/pdf/80/1133.pdf>

4. Частка Китаю та Південно-західних країн Азії в імпорті США. Офіс торгового представництва США [Електронний доступ] <https://ustr.gov/countries-regions/southeast-asia-pacific/association-southeastasian-nations-asean>

Еволюція відносин Європейського Союзу та США. Чому Д. Трамп підтримав Brexit? Чи може це вважатися втручанням у внутрішні справи ЄС? Чому?

Протягом десятиліть, Сполучені Штати та Європейський Союз створили стійке партнерство, яке перетворило їх у сталих союзників у світі зовнішньої політики. Вони стали нерозривно пов'язаними як опора для поширення ліберальних і демократичних цінностей. Це партнерство також привело до зростання торгівлі, інвестицій та рівня взаємного діалогу, досягнутого раніше непередбачуваними масштабами.

У світлі невизначеності, спричиненої виходом Сполученого Королівства з ЄС, коментарі колишнього президента Трампа, у свій час, викликали шок у прихильників трансатлантичних зв'язків та ліберальних поглядів.

Дональд Трамп був активним прихильником Brexit, рішенням Сполученого Королівства вийти з Європейського Союзу. Його підтримка цієї політичної події була не просто символічною, а відображало його політичну ідеологію, стратегічні міркування та особисті стосунки. Підтримка Трампом Brexit ґрунтувалася на темах суверенітету, настроях проти можновладдя, можливостях торгівлі та особистих зв'язках із ключовими фігурами Brexit, такими як Найджел Фараж, євроскептик, голова Партії незалежності Сполученого Королівства.

Центральним у підтримці Трампом Brexit була концепція суверенітету. Як і багато прихильників Brexit, Трамп вважав, що країни повинні контролювати свої закони, кордони та торговельну політику без втручання з боку наднаціональних організацій, таких як Європейський Союз. Ця ідея перегукувалася з його політикою «Америка перш за все», яка наголошувала на пріоритеті інтересів США над міжнародними угодами. Трамп розглядав Brexit як сміливе утвердження національного суверенітету, і це почуття вразило його власну політичну базу в Сполучених Штатах.

Прихід Трампа до влади в США був відзначений палкими настроями проти можновладдя, і він побачив, що подібні настрої відіграють роль у кампанії Brexit. Обидва рухи представляли відмову від політичного статус-кво та бажання змін. Трамп сприйняв Brexit як прояв волі народу звільнитися від бюрократичних запалів та утвердження своєї національної ідентичності. Гасло його власної кампанії «Зробимо Америку знову великою» повторювало заклики до суверенітету та незалежності, характерні для руху Brexit.

Ще одним фактором, який спонукав Трампа до підтримки Brexit, була перспектива налагодження міцніших торговельних зв'язків між Великою Британією та США. Трамп стверджував, що Brexit дозволить Великій Британії вести перемовини щодо власних торговельних угод, включаючи потенційну угоду зі Сполученими Штатами. Він побачив у цьому можливість поглибити економічну співпрацю та створити двосторонній торговельний пакт, який міг би принести користь обом країнам. Підтримуючи Brexit, Трамп мав на меті позиціонувати США як ключового партнера Великобританії на пост-європейському ландшафті, обіцяючи взаємовигідні торговельні угоди.

На завершення можна сказати, що підтримка Brexit Дональдом Трампом була багатогранною, зумовленою поєднанням факторів, включаючи його віру в національний суверенітет, настрої проти влади, торгові можливості та особисті стосунки. Трамп розглядав Brexit як сміливе утвердження національної незалежності та відмову від бюрократичного контролю з боку ЄС. Його пропаганда Brexit була узгоджена з його політикою та його бажанням віддавати перевагу інтересам США над міжнародними союзами. Підтримуючи Brexit, Трамп мав на меті налагодити міцніші зв'язки між Великою Британією та США як економічні, так і політичні. Крім того, його особисті стосунки з Найджелом Фараджем і спільні ідеологічні позиції ще більше зміцнили його підтримку руху Brexit. Хоча думки щодо Brexit залишаються розділеними, підтримка Трампом цього історичного рішення відображала його власні політичні переконання та стратегічні цілі під час його президентства.

Оскільки Трамп не є членом ЄС, його відкриту підтримку Brexit можна розглядати як спробу вплинути на внутрішні справи ЄС ззовні. Як будь-який

суверенний суб'єкт, ЄС цінує свою автономію у прийнятті рішень, які стосуються його держав-членів. Втручання зовнішніх гравців, особливо таких могутніх країн, як Сполучені Штати, може сприйматися як підрив цієї автономії. Зокрема, публічне схвалення Трампом Brexit у поєднанні з обіцянками швидкої торгової угоди з Великобританією можна розглядати як спробу схилити політику ЄС у вигідному для США напрямку.

Список використаної літератури

1. Як зміняться відносини США – ЄС після приходу Трампа? Geostrategy. 2017. URL: <http://geostrategy.ua/news/akzminatsa-vidnosini-ssa-es-pisla-prihodu-trampa>
2. McNamara, K. Trump Takes Aim at the European Union. Foreign Affairs. 2017. URL: <https://www.foreignaffairs.com/articles/europe/2017-01-24/trump-takes-aim-european-union>.
3. Трамп підтримує можливий розпад Євросоюзу – посол США. 2017. <https://www.slovoidilo.ua/2017/01/14/novyna/svit/tramp-pidtrymuje-mozhlyvyj-rozpad-jevrosyuzu-posol-ssha>

Збільшення важливості регіонів як одиниць економічного, політичного та культурного розвитку не викликає сумніву, але яке це має загальне значення?

Безумовно можна сказати, що в основі формування кожного регіону лежить економічний розвиток. Регіони – це не просто географічні утворення, вони є економічними силами з різноманітними галузевими утвореннями, ресурсами. Визнання та підтримка яких має вирішальне значення для загального національного розквіту.

Регіони також мають значний вплив на екологічну стійкість. Ці висловлювання можна підтвердити на прикладі головного індустріального центру Німеччини – Баварії. Саме цей регіон відомий своїми передовими виробничими і машинобудівними секторами. Цей регіон відзначається основними рисами сучасної промисловості: високий рівень технічного обладнання і розвитку у всіх сферах виробництва, провідна позиція у машинобудуванні, хімічній промисловості, електроенергетиці та металургії; концентрація ключових промислових підприємств.

Завдяки своєму вигідному розташуванню у центрі Європейського Союзу, Баварія є осередком для цілого ряду галузей промисловості, адже тут розташовано безліч компаній міжнародного та місцевого значення. Баварія закріпила за собою звання домівки промислових кластерів, які представляють

такі галузі, як машинобудування, будівництво, механіка та автомобілебудування. Політика, яка підтримує ці сильні сторони регіону, наприклад інвестиції в інфраструктуру, фінансування досліджень і розробок, а також цільові податкові стимули, не тільки зміцнює місцеву економіку, але й робить значний внесок у національний ВВП. Малий та середній бізнес є основою економіки Баварії, гарантом добробуту мешканців та фундаментом для створення перспективних робочих місць. Він представляє майже 600 000 підприємств, якими створено 3,6 млн робочих місць з системою соціального страхування, є динамічним та ефективним по всій Баварії. [1] Малий і середній бізнес у сільській місцевості є так само успішним, як і у містах, це стосується різних галузей промисловості, торгівлі, туризму, сфери послуг та вільних професій. Будь-який інвестор має у своєму розпорядженні широкий спектр інноваційних постачальників, клієнтів та партнерів.

Крім того, регіони є магнітами для інновацій і підприємництва. Інновації часто концентруються навколо певних регіонів, де дослідницькі установи, стартапи та відомі компанії об'єднуються, щоб сформуванати більше можливостей для творчості та прогресу. Регіон Силіконова долина в Сполучених Штатах є яскравим прикладом, де культура ризику та співпраці призвела до новаторських технологічних досягнень. Уряди, які визнають важливість регіонів, можуть створювати середовище, сприятливе для інновацій, залучення талантів та інвестицій, які стимулюють економічне зростання та глобальну конкурентоспроможність.

У сфері політичного розвитку регіони відіграють ключову роль у забезпеченні ефективного управління та представництва. Якою б різноманітною не була нація, її регіони часто мають чіткі політичні ландшафти, сформовані місцевою історією, культурою та пріоритетами. Передача повноважень регіональним органам влади дозволяє створювати структури управління, які більше пристосовані до цих місцевих особливостей, що веде до політики, яка краще відображає потреби та бажання людей.

Федеральні системи, як-от у Німеччині, Канаді чи Сполучених Штатах, демонструють важливість регіонів у політичному розвитку. Ці системи врівноважують національну єдність із регіональною автономією, дозволяючи регіонам керувати певними аспектами своїх справ, одночасно беручи участь у ширшій національній структурі. Це не тільки сприяє розвитку почуття місцевої причетності та підзвітності, але й гарантує, що різні голоси будуть почуті в процесі прийняття рішень.

Крім того, регіони мають вирішальне значення для культурного розвитку та збереження. Оскільки, вони оберігають регіональні традиції, мову, мистецтво та спадщину, яка визначає ідентичність нації. Наприклад, в Іспанії

різні культури Каталонії, Країни Басків та Андалусії вносять свій внесок у яскраву мозаїку іспанської ідентичності. Політика, яка сприяє культурним обмінам, збереженню спадщини та підтримці місцевих митців і традицій, не тільки збагачує життя громадян, але й приваблює туристів, створюючи економічні вигоди.

Регіони також служать освітніми центрами, де місцеві історії та традиції передаються з покоління в покоління. Інвестуючи в культурні установи, музеї, фестивалі та освітні програми на регіональному рівні, уряди можуть забезпечити збереження та прославлення різноманітних культур, сприяючи почуттю гордості та єдності серед громадян.

Отож, беззаперечною є важливість регіонів як одиниць економічного, політичного та культурного розвитку, оскільки вони є двигунами економічного зростання, інновацій і хранителями культурної спадщини. Уряди, які вкладаються в свої регіони, не лише отримують економічні вигоди, але й сприяють соціальній єдності, політичній стабільності та міжнародній співпраці. Саме завдяки синергії регіонального розмаїття суспільство справді може впевнено просуватися до світлого майбутнього.

Список використаних джерел

1. Bayerisches Staatsministerium für Wirtschaft, Landesentwicklung und Energie. Bavaria's Economy Facts and Figures 2023. URL: <https://www.stmwi.bayern.de/publikationen/detail/pub-bavarias-economy-facts-and-figures-2023/>

2. State of Bavaria. Ключові показники економіки. URL: <https://www.bavariaworldwide.de/uk/pro-bavariju/ekonomika/>

Проаналізуйте історичні умови, за яких відбувся вступ Федеративної Республіки Німеччини до НАТО. Чому ця подія була важливою для зміцнення європейської безпеки?

Вступ Федеративної Республіки Німеччини (ФРН) до НАТО у 1955 році відіграв визначну роль у формуванні сучасної європейської безпекової архітектури. Ця подія не лише знаменувала собою закінчення повоєнної окупації Німеччини, але й значно зміцнила європейську безпеку та започаткувала нову еру європейської інтеграції.

Німеччина була розділеною нацією з 1945 року. Американці, британці та французи утримували зони окупації в Західній Німеччині та Західному Берліні; Радянський Союз контролював Східну Німеччину та Східний Берлін. Хоча публічно і американці, і Радянський Союз проголошували своє бажання возз'єднаної та незалежної Німеччини, швидко стало очевидним, що кожен із цих опонентів холодної війни прийме лише возз'єднану Німеччину, яка служитиме інтересам їх власної нації [1]. У 1949 році американці, британці та французи об'єднали свої зони окупації в Західній Німеччині, щоб створити нову державу – Федеративну Республіку Німеччина. Радянський Союз у відповідь створив у Східній Німеччині Німецьку Демократичну Республіку.

Німеччина, яка несла відповідальність за розв'язання війни, була окупована союзними військами та поділена на чотири зони окупації.

Західні країни прагнули інтегрувати Західну Німеччину в систему європейської безпеки, щоб запобігти повторній агресії з її боку. А тому з метою стримання радянської експансії та захисту, було прийнято рішення про створення військового союзу західних країн у 1949 р., який мав назву НАТО.

Як і НАТО, Федеративна республіка була дитям Холодної війни. Створення двох держав на території Німеччини стало результатом неспроможності чотирьох держав — Франції, Радянського Союзу, Сполученого Королівства та Сполучених Штатів — спільно керувати Німеччиною, як було домовлено на Потсдамській конференції 1945 року [2]. Берлінська блокада 1948 і 1949 років була лише передчуттям майбутнього конфлікту, а Корейська війна підтвердила найпесимістичніші погляди на радянські наміри.

А тому вступ ФРН до НАТО був важливим кроком у забезпеченні безпеки та стабільності в Європі з кількох ключових причин.

По-перше, вступ Німеччини до НАТО підтвердив єдність Західної Європи в обличчі загрози з боку радянського блоку. Після війни Європа переживала серйозний страх перед можливою радянською агресією, яка могла привести до

подальшого розширення впливу комунізму в регіоні. Участь Німеччини у військовому альянсі надавала йому додаткову міцність та довіру серед інших членів альянсу.

По-друге, вступ до НАТО надавав Німеччині гарантії безпеки. Для країни, яка пережила трагедію Другої світової війни та поділ країни на впливові блоки, це було особливо важливим аспектом. Участь у колективній обороні забезпечувала ФРН захист від потенційної загрози та сприяла відновленню довіри до країни серед її сусідів і партнерів.

Крім того, вступ до НАТО стимулював стабільність у Європі. Участь Німеччини у військовому альянсі забезпечила певний рівень прогнозованості та сприяла створенню мирного та стабільного середовища для подальшого економічного та політичного розвитку.

Таким чином, в результаті рішень, прийнятих Конференцією дев'яти держав у вересні 1954 року, Західна Німеччина приєдналася до Альянсу в 1955 році зі своїми збройними силами під керівництвом Верховного головнокомандувача об'єднаних збройних сил НАТО в Європі. Така ж домовленість застосовувалася до інших континентальних європейських членів НАТО, але британці та французи підтримали її спеціально для стримування західнонімецької армії. Далі, як крок до вступу до НАТО, канцлер Конрад Аденауер відмовився від виробництва атомної, біологічної та хімічної зброї в Західній Німеччині [3].

Отже, можна зробити такий висновок, що вступ ФРН до НАТО був кроком, який мав величезне значення для зміцнення європейської безпеки. Ця подія відображала стратегічну взаємодію між країнами Західної Європи в обличчі загрози з боку радянського блоку та сприяла стабільності миру в регіоні.

Список використаної літератури

1. Західна Німеччина приєднується до НАТО-
<https://www.history.com/this-day-in-history/west-germany-joins-nato>
2. Хельга Гафтендорн аналізує дебати та події навколо вступу Німеччини до НАТО 50 років тому-
<https://www.nato.int/docu/review/articles/2005/06/01/germanys-accession-to-nato-50-years-on/index.html>
3. Початкова мета НАТО- <https://nsarchive.gwu.edu/briefing-book/nuclear-vault/2018-12-11/natos-original-purpose-double-containment-soviet-union-resurgent-germany>

У чому секрет швидкої територіальної експансії США та стабільності їх політичної системи?

Історія Сполучених Штатів Америки (США) вражає динамічним зростанням та безпрецедентною експансією. З невеликого прибережного анклаву з 13 колоній, США перетворились на могутню світову державу, що володіє значною частиною Північноамериканського континенту. Цей феномен досліджується в науковій літературі, де виокремлюються ключові фактори, що обумовили американський успіх. А саме, це фактори експансії та стабільності.

Розглядаючи цю тему, я виокремив найважливіші моменти, які на мою думку склали найбільший вплив на економічний розвиток США.

У першій половині XIX ст. США переживали процес бурхливого розвитку капіталізму. На північному сході країни швидко зростала фабрична промисловість. Де вже була сконцентрована більша кількість робітників. А на півночі та заході країни переважало фермерське господарство.

Територіальна експансія складалася з наступних чинників:

- **Доктрина Маніфесту долі:** ця ідея, що виникла в 1845 році, обґрунтовувала розширення США як божественне призначення, несучи демократію та капіталізм на континент. Ця доктрина використовувалась для виправдання експансії та витіснення корінних народів.[1]

- **Економічні стимули:** США пропонували свободу, релігійну терпимість, можливості для влаштування та багатство землі, що приваблювало мігрантів з усього світу.

- **Силова експансія:** зростаюча економіка та населення США дозволили їм створити потужну армію, яка використовувалась для розширення території, витіснення корінних народів та приєднання нових земель (Техас, Мексика, Каліфорнія).

- **Дипломатичні маневри:** США купували нові території у інших країн (Луїзіана в 1803 році, Аляска в 1867 році), що значно розширило їхню територію без воєн.[2]

Американська модель політичної стабільності загалом є унікальною та вибудованою під унікальні потреби та традиції США. І це попри те, що, не маючи інших прикладів для наслідування, батьки-засновники брали за основу британську систему з її двопалатним парламентом.

Загалом, ця система склалася як компроміс, а збереглась фактично у первинному вигляді - виключно через складнощі проведення змін:

- **Федералізм:** ця система, де влада поділена між федеральним урядом та штатами, забезпечує гнучкість та дає можливість кожному регіону вирішувати свої питання.[3]

– **Конституція:** цей основоположний документ США чітко визначає права та обов'язки влади, а також права та свободи громадян.

– **Двопартійна система:** наявність двох основних політичних партій (демократів і республіканців) забезпечує політичну конкуренцію, стабільність та можливість для компромісів.

Вивчаючи шляхи зростання та політичної стабільності США, можна побачити, що її історія не була безхмарною. Експансія супроводжувалась війнами, винищенням корінних народів та примусовим переселенням. Політична система США також не була досконалою. Вона стикалася з численними викликами протягом своєї історії, включаючи рабство, громадянську війну, економічні кризи та політичні скандали.

Незважаючи на всі виклики, США змогли зберегти свою політичну систему та залишатися однією з найвпливовіших країн світу. Історія США показує, що швидка експансія та політична стабільність не є взаємовиключенням. Навпаки, вони можуть доповнювати одне одного, якщо їми правильно управляти.

Список використаної літератури

1. Manifest Destiny .
URL: https://www.history.com/topics/19th-century/manifest-destiny#section_3
2. Democratic Imperialism USA.
URL: https://www.sscnet.ucla.edu/history/waughj/classes/gildedage/private/american_empire/history/democratic_imperialism.html
3. U.S. Federalism.
URL: <https://usgovtpoli.common.gc.cuny.edu/chapter-five-federalism-american-style/>

Як впливають військові конфлікти на інфраструктуру енергетики та безпеку постачання в ЄС?

Війна росії проти України швидко й глибоко змінює європейську енергетичну систему та має більш масштабний глобальний вплив із негайними та тривалими наслідками. Справедливо сказати, що війна призвела до жорстокого розриву енергетичних відносин між більшістю європейських країн і росією, поклавши край більш ніж 50-річним енергетичним відносинам через широку мережу інфраструктурних і комерційних угод, які переросли в найбільш тісно взаємопов'язані енергетичної системи в світі.

Україна є ключовим транзитним коридором для транспортування енергоресурсів, зокрема газу, на європейський ринок. Конфлікти на її території призвели до порушень у постачанні цих ресурсів до країн ЄС. Україна вже майже рік є частиною Європейської мережі операторів систем передачі електроенергії . 24 лютого 2022 року в Україні розпочалися планові випробування енергосистеми в острівному режимі, які мали тривати три дні та підтвердити стійкість енергосистеми України як передумови для синхронізації з європейською енергосистемою у 2023 році. Проте, повномасштабне вторгнення росії в Україну того ж дня, призвело до того, що Україна назавжди була відключена від енергосистеми агресора. І менш ніж за місяць, відбулася одна з найважливіших подій для розвитку та безпеки енергетики України – синхронізація енергосистем України та Молдови (UA/MD) з ENTSO-E [1]. Це аварійне з'єднання є важливою віхою в інтеграції України до європейських енергетичних ринків.

У Версальській декларації, ухваленій у березні 2022 року, лідери 27 держав-членів ЄС погодилися якнайшвидше припинити залежність ЄС від російського викопного палива . А 31 травня 2022 року Європейська Рада погодила заборону на імпорт майже 90% усієї російської нафти до кінця 2022 року – за винятком сирої нафти, що постачається трубопроводами [2].

Через значні обмеження, Україна сильно постраждала від російської агресії, яка призвела до значних пошкоджень української енергетичної інфраструктури. Зокрема, було пошкоджено або взагалі зруйновано газопроводи, нафтосховища, електростанції та електромережі. Це призвело до перебоїв у постачанні енергоносіїв як в Україні, так і в сусідніх країнах.

Через пошкодження енергетичної інфраструктури знизився обсяг виробництва енергії та обмежилось її постачання. Війна в Україні також призвела до значного зростання цін на енергоносії. І це пов'язано з кількома факторами, зокрема:

- Зменшення постачання енергоносіїв з росії: росія скоротила поставки природного газу та нафти до ЄС у відповідь на санкції, запроваджені проти неї [3].

- Зростання попиту на альтернативні джерела енергії: Європейські країни почали шукати альтернативні джерела енергії, щоб замінити російські енергоносії. Це призвело до зростання попиту на такі джерела енергії, як СПГ (зріджений природний газ) та вугілля, що, в свою чергу, призвело до зростання цін на ці джерела енергії.

- Невизначеність щодо майбутнього постачання енергоносіїв: Невизначеність щодо того, як довго триватиме війна в Україні та як вона

вплине на постачання енергоносіїв, призвела до зростання волатильності на ринку енергоносіїв.

Швидка трансформація європейської енергетичної системи пов'язана з викликами та можливостями для південних сусідів ЄС у Середземномор'ї. Після відмови від російської нафти, ЄС шукала альтернативний спосіб живлення та опалення, щоб подолати енергетичну кризу, зокрема в газовій сфері допомогли Алжир, Італія та більший експорт СПГ – Єгипет, тоді як європейці разом із Туреччиною вжили заходів, щоб підштовхнути Росію до відкриття зернового коридору для експорту української продукції.

Підсумовуючи, можна зазначити, що війна в Україні має негативні наслідки для ЄС. Цей вплив відчувається у вигляді перебоїв у постачанні енергоносіїв, зростання цін на енергоносії та негативні наслідки для європейської економіки. Зростання цін на енергоносії призводить до інфляції та зниження економічного зростання. А це, в свою чергу, призводить до збільшення енергетичної бідності, оскільки людям стає важче платити за рахунки за електроенергію та опалення.

Усі ці фактори підкреслюють важливість міжнародного співробітництва, дипломатії та розвитку альтернативних джерел енергії для зменшення залежності від конфліктогенних регіонів. ЄС з має відігравати активну роль у забезпеченні енергетичної безпеки та сприянні розвитку стійких та альтернативних джерел енергії, що не тільки забезпечать безпеку постачання, але й сприятимуть більш стійкому та стабільному світовому енергетичному ландшафту.

Список використаної літератури

4. Як Україна синхронізувалася з енергосистемою ЄС і чому це важливо для енергетичної безпеки країни? URL: <https://energysecurityua.org/news/how-did-ukraine-synchronize-with-the-eu-s-power-system-and-why-is-it-important-for-the-country-s-energy-security/>

5. Вплив вторгнення Росії в Україну на ринки. URL: <https://www.consilium.europa.eu/en/policies/eu-response-ukraine-invasion/impact-of-russia-s-invasion-of-ukraine-on-the-markets-eu-response/>

6. Вплив війни в Україні на енергетичні ринки єврозони. URL: https://www.ecb.europa.eu/press/economic-bulletin/focus/2022/html/ecb.ebbox202204_01~68ef3c3dc6.en.html

«Холодна війна» - це вже лише історія чи й сучасність?

Поняття "Холодна війна" із своїм певним контекстом та значенням можна розглядати як історичний етап у міжнародних відносинах, що охоплював період з приблизно середини 1940-х до початку 1990-х років. Проте, багато з основних причин, що спричинили цей конфлікт, а також багато з його проявів, залишаються актуальними й у сучасному світі, і вони впливають на сучасні міжнародні відносини.

У період Холодної війни світ був розділений на дві супердержави - США та Радянський Союз, які представляли собою дві антагоністичні політичні системи - капіталістичну демократію і комуністичний соціалізм. Конфлікт між цими системами проявлявся у різних сферах: політиці, економіці, військовій справі, культурі та ідеології. Передовсім, ця війна виявилася у формі змагання за вплив на різних континентах, військовій гонці з розробки ядерної зброї, проксі-війнах у різних країнах, таких як В'єтнам та Афганістан, і в протистоянні ідеологій і цінностей.

У період формування нових підходів до відносин з Радянським Союзом ключову роль відіграв американський дипломат та фахівець з питань Росії Джордж Кеннан. У своєму телеграмі до Вашингтону у лютому 1946 року, він виклав основні принципи політики стримування, вказуючи, що необхідно реагувати на будь-яку спробу розширення впливу СРСР, уникаючи втручання в його внутрішні справи. Кеннан вбачав успіх у створенні здорового та впевненого в собі суспільства на Заході, яке б не сприймало комуністичних ідей.

Подальша історія показала, що більшість усвідомлювали важливість ролі США у стримуванні СРСР. Президент Трумен у своєму посланні до конгресу у березні 1946 року виклав доктрину стримування у зв'язку з комуністичною загрозою над Європою та Азією. Державний секретар США Джордж Маршалл у червні 1947 року запропонував країнам Європи економічну допомогу для їх відродження, що призвело до створення Плану Маршалла. СРСР оцінив цей план як спробу закабалення Європи Америкою і відмовив участь у ньому, що спричинило активізацію комуністичних сил у східноєвропейських країнах.

На фоні цих подій, у 1949 році було створено НАТО, яке посилило військовий і політичний вплив США в Європі. Це був період, коли формувалися нові військово-політичні організації, такі як СЕАТО та Багдадський пакт, що показує важливість ролі США в стратегічних союзах у цей період.

Наслідком цього конфлікту було формування системи міжнародних відносин, в якій головні ролі відігравали саме США та Радянський Союз. Після розпаду Радянського Союзу багато експертів вважали, що Холодна війна завершилася, але багато з проблем та конфліктів того часу залишаються актуальними й до цього дня.

У наш час, прикладом може бути ситуація між США та Китаєм. Китай вважає Тайвань своєю неподілімою територією і намагається встановити контроль над островом, у той час як Тайвань прагне зберегти свою незалежність. США виступає в захист Тайваню, зокрема шляхом постачання військової допомоги та політичної підтримки. Американські військові кораблі та літаки часто проводять проходження біля Тайваню для підвищення військової присутності в регіоні. Це може викликати негативну реакцію з боку Китаю, який вважає такі дії втручанням у його внутрішні справи.

Останнім часом спостерігається збільшення військових провокацій з боку Китаю, зокрема збільшення військової присутності та проведення військових навчань біля Тайваню. Це може вказувати на підвищення напруженості в регіоні та можливість загострення конфлікту між Китаєм та Тайванем.

Загалом, ситуація між США та Китаєм щодо Тайваню залишається дуже складною та урочистою, і вимагає обережного та розумного підходу для уникнення ескалації конфлікту.

Таким чином, можна стверджувати, що Холодна війна залишається важливою для розуміння сучасних міжнародних відносин, оскільки багато з проблем, що виникли в той час, ще не були повністю вирішені і можуть мати великий вплив на подальший розвиток світової політики та геополітичних відносин.

Список використаної літератури

1. Холодна війна (друга половина 40-х - перша половина 50-х років) - Бібліотека BukLib.net - <https://buklib.net/books/32722/>
2. Китай заявив, що конфлікт із США буде «глобальною катастрофою» - <https://www.radiosvoboda.org/a/news-kytai-usa-konflikt-katastrofa/32444128.html>
3. Протистояння росії та Заходу — Вікіпедія - https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9F%D1%80%D0%BE%D1%82%D0%B8%D1%81%D1%82%D0%BE%D1%8F%D0%BD%D0%BD%D1%8F_%D0%A0%D0%BE%D1%81%D1%96%D1%97_%D1%82%D0%B0_%D0%97%D0%B0%D1%85%D0%BE%D0%B4%D1%83
4. Холодна війна на карті - Протистояння США і СРСР – YouTube - <https://www.youtube.com/watch?v=8sIHjgOxkOs>

Якими є причини абсолютної бідності?

На жаль, навіть у сучасну епоху технологій, доступу до інформації дуже велика частина людства живе за гранню бідності, тож спробуємо вирішити причини такої статистики.

Найчастіше, коли говориться про нестаток грошей навіть на звичайну їжу, дах над головою та медицину – ми уявляємо жителів Африки, Південної Азії або Латинської Америки. Основними факторами бідності у населенні таких країн є звичайно ж постійні військові конфлікти та тероризм, які викликають серйозну політичну нестабільність у регіоні. Більшість наркокартелів мають зв'язки саме з бідними країнами: коли на вулицях панує беззаконня, кожен другий юнак вже з 12 років вміє стріляти з вогнепальної зброї – все це призводить до меншого втручання влади у справи звичайних жителів, поліція не має ніякого авторитету, результатом чого є масивне вживання «сірих грошей» у країні, через що бюджет страждає. Інші країни не бачать перспектив у таких регіонах і не інвестують, залишаючи жителів сам на сам із відсутністю освіти, медичною допомогою у вигляді «подуй й пройде».

Тож першою й основною причиною життя людей цих країн у абсолютній бідності я вважаю саме незаконний бізнес: Постачання зброї, наркотиків, контрафактних препаратів та ін.. – весь трафік йде саме звідси. Ті, хто задіяний у такій діяльності мають абсолютну владу та безперешкодне впровадження своєї діяльності, бо більша частка грошей у країні знаходиться у них.

Можна виділити й відсутність освіти: якщо ви народилися у такій країні й у свої 20 років вмієте тільки працювати руками, не маєте доступу до книг, інтернету й будь-яких знань – ви стаєте заручником ситуації: міграція у інші країни (якщо звідкись у вас з'являться гроші) призведе до трансформації вас у звичайного раба: без офіційного працевлаштування ви не можете залишатися за кордоном на великий термін, тож ви будете працювати на мізерну зарплату під загрозою депортації.

Брак ресурсів: якщо ж залишатися у такій країні, то зазвичай їжа та життєві потреби задовольняються власноруч, але земля, вода та енергія є розкішшю, через що панує голод та рівень життя скорочується у рази, а тривалість у кращих випадках сягає усього-на-всього 30 років

Нерівність у розподілі багатства може призвести до того, що найбільш вразливі шари суспільства, такі як жінки, діти та місцеві мешканці, залишаються за межами економічного розвитку. Наприклад, поганий доступ до робочих місць або низькі зарплати можуть поглибити бідність у вразливих груп населення.

Загалом, абсолютна бідність є результатом взаємодії різноманітних факторів, і розв'язання цієї проблеми вимагає комплексного підходу. Необхідно спрямовувати зусилля на покращення доступу до освіти, створення сприятливих умов для розвитку економіки, зменшення нерівності у суспільстві та забезпечення стабільності і миру. На жаль, без прямого втручання інших країн такі зміни скоріш за все, самі по собі не відбудуться.

Список використаної літератури

1. Бідність - Посібник з освіти в області прав людини за участі молоді - <https://www.coe.int/uk/web/compass/poverty>
2. Impact of Cartels in Low-Income Countries | PEDL - <https://pedl.cepr.org/content/impact-cartels-low-income-countries-0>
3. Measuring the Economic Effects of Cartels in Developing Countries | UNCTAD - <https://unctad.org/Topic/Competition-and-Consumer-Protection/Research-Partnership-Platform/Economic-Effects-of-Cartels>
4. 6 causes for the poverty in Africa - SOS Children's Villages USA - <https://www.sos-usa.org/about-us/where-we-work/africa/poverty-in-africa>
5. Countries with the Highest Criminality rate in the World - The Organized Crime Index - <https://www.datapandas.org/ranking/crime-rate-by-country>

Як військові дії впливають на глобальну продовольчу кризу?

Військові дії можуть мати значний вплив на глобальну продовольчу кризу, а саме:

1. Припинення сільськогосподарської діяльності: через війну зазвичай сильно уповільнюється або ж повністю зупиняється робота сільськогосподарських об'єктів, що й сталося на окупованих росією ділянках. Агресор не приховує наміри знищення усіх таких об'єктів, бо саме ця галузь забезпечує Україні значну частку ВВП. Через руйнування було знищено майже 60.000 тон зерна – які могли б прокормити близько 270.000 людей протягом року [1].

2. Відсутність продовольчої безпеки серед цивільного населення: у зонах близьких до лінії розмежування все ще знаходиться багато людей, а через постійні обстріли вони просто не мають доступу до достатньої кількості їжі та питної води. Через те, як росія веде цю війну, волонтерам дуже складно доставитися таких людей й регулярно підвозити харчі [2].

3. Економічний вплив: війна призводить до великого стресу у бюджеті, що сприяє значному збільшенню інфляції, через що люди, які більш вразливі від

коливання цін не мають змогу дозволити собі навіть добову норму калорій, голодують й діти. Середня ціна на експортні продукти з України значно зростає, що призводить до зменшення купувальної спроможності людей у бідних країнах [2].

4. Переміщення та біженці: військові конфлікти часто призводять до масштабного переміщення населення як всередині країни, так і через кордони. Переміщені особи та біженці часто стикаються з гострою продовольчою безпекою через втрату засобів до існування, обмежений доступ до продовольчих ресурсів і перенаселені умови проживання в таборах або тимчасових поселеннях [2].

5. Довгостроковий вплив на продовольчі системи: через війну ми ще довго не зможемо вийти на довоєнний рівень експорту зерна та інших видів продовольства. Велика частина цих галузей пошкоджена або зруйнована, або знаходиться в окупації й може працювати на ворога [3].

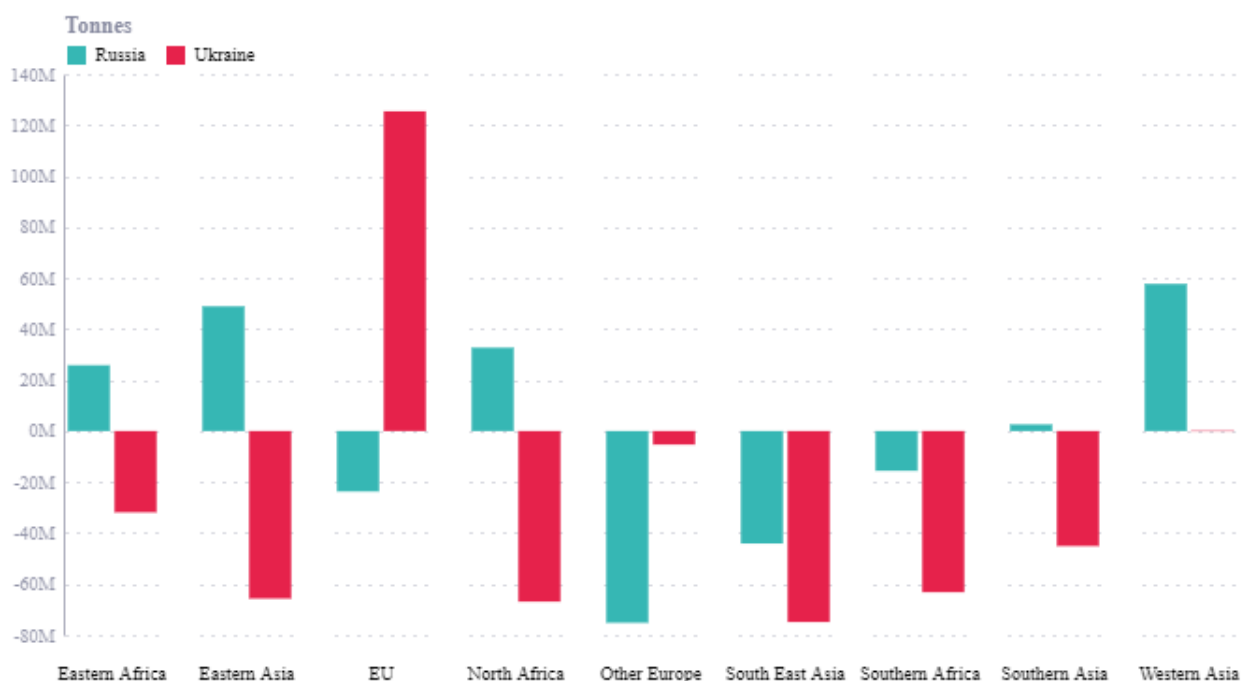

Рис. 1. Зміни експорту агропродукції у 2022-2023 роках порівняно із 2021 роком [1]

Як показано на графіці, до війни багато країн з бідних регіонів орієнтувалися на українське зерно, але через війну й проблеми із морськими шляхами через Чорне море Україна перелікувала експорт на європейські країни, але все ще не в змозі цілком покрити потреби населення. Росія ж, користуючись ситуацією, значно збільшила експорт до тих країн, де раніше домінувало українське зерно.

Узагальнюючи, ми бачимо війну на знищення не тільки українців, а й усього цивілізованого світу. Провокування глобальної продовольчої кризи було однією з багатьох руйнівних цілей вторгнення, із спробами підкорити зерновий ринок та розпочати голодування у Європі.

Список використаної літератури

1. How is the war in Ukraine affecting global food prices? URL: <https://www.economicsobservatory.com/update-how-is-the-war-ukraine-affecting-global-food-prices>
2. How the Russian invasion of Ukraine has further aggravated the global food crisis. URL: <https://www.consilium.europa.eu/en/infographics/how-the-russian-invasion-of-ukraine-has-further-aggravated-the-global-food-crisis>
3. How Russia threatens world food security during the war in Ukraine. URL: <https://war.ukraine.ua/food-security/>

Склад ЄС та НАТО не співпадає. Чи може це породжувати якісь проблеми взаємодії та участі НАТО у забезпеченні європейської безпеки?

Сьогодні, коли Росія веде загарбницьку війну проти України, питання європейської безпеки стоїть гостріше, ніж будь-коли. НАТО та ЄС, як два головні гаранта безпеки на континенті, відіграють ключову роль у протидії цій агресії. Проте, важливо зазначити, що склад цих двох організацій не збігається, і постає питання: «Чи може це породжувати певні проблеми у їхній взаємодії та координації зусиль з забезпечення європейської безпеки?»

Побачивши те, як Росія напала на Україну, Швеція та Фінляндія офіційно висловили бажання приєднатися до НАТО. Якщо їх заявки будуть прийняті, в Євросоюзі залишиться лише четвірка країн, які не є членами трансатлантичного військового альянсу: Австрія, Кіпр, Ірландія та Мальта. Незважаючи на їхній нейтралітет, Австрія, Ірландія та Мальта співпрацюють з НАТО через програму "Партнерство заради миру", яка сприяє розширеному політичному та військовому співробітництву, а також спільній багатосторонній діяльності.

Беручи історію співпраці НАТО та ЄС, можна відзначити, що 16 грудня 2002 року була підписана Декларація про Європейську безпеку та політику оборони між НАТО і ЄС [1]. У цьому документі були визначені політичні принципи співпраці, а також було оголошено про гарантований доступ ЄС до механізмів планування, сил та засобів НАТО. Головна мета була доповнити існуючий комплекс інструментів у ЄС для врегулювання кризових ситуацій та запобігання конфліктів, включаючи військові операції, в яких НАТО не бере участь як організація.

Обидві організації визнали необхідність створення систем забезпечення комплексної розробки вимог щодо розвитку обороноспроможності, які є спільними для обох організацій. Крім того, обидві сторони гарантували рівноправність і дотримання принципу нейтралітету в процесі прийняття рішень, а також повагу до положень статутів, включаючи міжнародний Статут ООН, та інтересів країн-членів як НАТО, так і ЄС [2].

Процес розроблення постійних механізмів був завершений 17 березня 2003 року та отримав назву пакет угод «Берлін плюс». Згідно з цією угодою визначилися наступні компоненти [3]:

1. Гарантований доступ Європейського Союзу до сил оперативного планування НАТО;
2. Забезпечення наявності попередньо визначених засобів НАТО та спільних ресурсів для використання в операціях під проводом ЄС;

3. Можливість використання механізмів Командування НАТО в Європі під час операцій, керованих ЄС;

4. Подальша адаптація системи оборонного планування НАТО з метою більш комплексного врахування наявності ресурсів для проведення операцій під керівництвом ЄС;

5. Угода між НАТО і ЄС щодо обміну секретною інформацією на основі правил взаємної охорони таємниці;

6. Процедури надання, моніторингу, повернення і відкликання ресурсів і засобів НАТО;

7. Домовленості щодо консультацій між НАТО і ЄС у контексті операцій ЄС з врегулювання кризових ситуацій, в яких застосовуються ресурси і засоби НАТО.

Відповідаючи на питання «Чи може відмінність у складі ЄС та НАТО породжувати якісь проблеми взаємодії та участі НАТО у забезпеченні європейської безпеки?», можна сказати, що ця розбіжність може породжувати певні проблеми у взаємодії та участі НАТО у забезпеченні європейської безпеки, але й відкривати нові можливості.

ЄС зосереджується на політичному та економічному співробітництві, а також на м'якій силі у врегулюванні конфліктів, володіє значними фінансовими ресурсами, але має обмежені військові можливості, також ЄС використовує консенсус або кваліфіковану більшість, що може ускладнити та уповільнити процес прийняття рішень

НАТО ж має військовий характер і робить акцент на стримуванні та обороні, має розвинену військову структуру, але потребує фінансової підтримки. також НАТО використовує принцип одностайності, що робить його більш гнучким у кризових ситуаціях.

Проте, незважаючи на ці проблеми, існують і можливості для ефективної співпраці, наприклад, ЄС може використовувати фінансові та політичні інструменти для підтримки операцій НАТО, а НАТО ж може надавати військові можливості для реалізації стратегії ЄС з безпеки, ці дві організації можуть спільно планувати та координувати свої дії у сфері безпеки та оборони, що дозволить їм ефективніше використовувати ресурси та уникати дублювання [4].

Співпраця ЄС та НАТО може зміцнити трансатлантичні зв'язки та посилити безпеку в євроатлантичному регіоні, також дані організації можуть співпрацювати з нейтральними країнами ЄС, щоб залучити їх до спільних зусиль з безпеки.

Різниця у складі ЄС та НАТО несе в собі як проблеми, так і можливості. Для того, щоб забезпечити європейську безпеку, важливо розвивати співпрацю між цими двома організаціями, враховуючи особливості та інтереси кожної з

них. Російська агресія проти України - виклик для обох організацій, що підкреслює важливість єдності.

Для поглиблення співпраці та усунення проблем, пов'язаних з неспівпадінням складу, рекомендується:

1. Розширити співпрацю на основі принципу "+4", який передбачає участь 4 країн ЄС, які не є членами НАТО (Австрія, Кіпр, Ірландія та Мальта);
2. Створити спільні механізми планування та реагування на кризові ситуації;
3. Підвищити рівень інформаційного обміну та координації дій;
4. Розробити спільну стратегію з протидії російській агресії.

Втілення цих рекомендацій допоможе ЄС та НАТО більш ефективно співпрацювати з питань європейської безпеки, незважаючи на те, що склад цих двох організацій не збігається.

Отже, незважаючи на те, що склад ЄС та НАТО не збігається, ці дві організації мають спільні цінності та інтереси у сфері безпеки. Їхня співпраця є ключовою для протидії російській агресії та забезпечення стабільності на європейському континенті.

Список використаних джерел

1. Місюра, А., Паливода, В. (2018). Концептуальні підходи НАТО та ЄС до забезпечення стабільності держави і суспільства у сфері національної безпеки. Національний інститут стратегічних досліджень. URL: <https://niss.gov.ua/sites/default/files/2018-04/NATO-ES-stiykist-59383.pdf> (дата звернення: 13.02.2024).

2. NATO, Relations with the EU. NORTH ATLANTIC TREATY ORGANIZATION: веб-сайт. URL: http://www.nato.int/cps/en/natohq/topics_49217.htm (дата звернення: 13.02.2024).

3. Зміцнення відносин між НАТО і ЄС. NATO REVIEW: веб-сайт. URL: <https://www.nato.int/docu/review/uk/articles/2019/07/16/zmtsnennya-vdnosin-myonato-s/index.html> (дата звернення: 13.02.2024).

4. Carmen Gebhard, Simon John Smith, The two faces of EU-NATO cooperation: Counter-piracy operations off the Somali coast. 2014. С. 107–127. URL: https://www.researchgate.net/publication/270609942_The_two_faces_of_EU-NATO_cooperation_Counter-piracy_operations_off_the_Somali_coast (дата звернення: 13.02.2024).

Як вплинула Давня Греція на розвиток Європи? Що ми запозичили у давніх греків?

Давня Греція, цивілізація, що існувала на теренах сучасної Греції з 8 століття до н.е. до 146 року до н.е., справила винятковий вплив на розвиток Європи. Її спадщина пронизує багато аспектів сучасного життя, від політики та права до мистецтва та науки. Її спадщина продовжує впливати на наше життя й досі, роблячи тему впливу Давньої Греції на Європу не лише цікавою, але й актуальною. Далі ми більш детально розглянемо різні аспекти впливу Давньої Греції на розвиток Європи, а також дослідимо, як саме ми запозичили у давніх греків.

Давня Греція – це цивілізація, що існувала на Балканському півострові та прилеглих островах з 8 століття до н.е. до 146 року до н.е., коли вона була завойована Римською республікою. Незважаючи на відносно невелику територію та нетривалий період існування, давньогрецька цивілізація справила величезний вплив на розвиток світового суспільства, заклавши основи західної філософії, демократії, літератури, мистецтва, архітектури, науки та математики [1].

Основні історичні періоди розвитку давньої Греції опишемо нижче [2]:

Мінойська та Мікенська цивілізації (3000-1100 рр. до н.е.), ці ранні цивілізації на Криті та материковій Греції характеризувалися складними палацовими комплексами, розвиненою торгівлею та писемністю.

Гомерівський період (1100-800 рр. до н.е.), цей темний період знаменується занепадом мікенської цивілізації та поширенням епосу, найвідомішими творами якого є "Іліада" та "Одіссея" Гомера.

Архаїчний період (800-500 рр. до н.е.), цей період характеризується колонізацією греками Егейського та Чорного морів, виникненням полісів (місто-держав), розвитком торгівлі та ремесел, а також появою ранніх форм демократії.

Класичний період (500-323 рр. до н.е.), це золотий вік давньогрецької цивілізації, що відзначений греко-перськими війнами, розквітом Афінської демократії, Пелопоннеською війною та епохою еллінізму.

Елліністичний період (323-146 рр. до н.е.), цей період розпочався після завоювань Олександра Македонського та характеризується поширенням грецької культури та мови на значні території.

Давньогрецьке суспільство було поділено на три основні класи: громадян, рабів та метеків (іноземців). Громадяни мали політичні права, раби були позбавлені будь-яких прав, а метеки займали проміжне становище. Давня Греція не була єдиною державою, а складалася з численних полісів, кожен з яких мав

власну систему правління, найпоширенішими формами правління були монархія, аристократія та демократія [4].

Економіка давньогрецьких полісів базувалася на сільському господарстві, торгівлі та ремеслах, важливу роль відігравала також колонізація, яка давала доступ до нових ресурсів та ринків [2].

Давньогрецька культура мала величезний вплив на розвиток світового мистецтва, літератури, філософії та науки. Серед найвідоміших давньогрецьких мислителів – Сократ, Платон та Аристотель; письменників – Гомер, Геродот, Софокл та Евріпід; скульпторів – Фідій, Пракситель та Мірон; архітекторів – Іктін та Каллікрат.

Саме в Давній Греції зародилася демократія – система правління, де влада належить народу, афінська демократія, хоча й не була досконалою, стала прикладом для багатьох наступних демократичних систем. Греки розробили такі політичні інститути, як народні збори, рада, суд присяжних, що лягли в основу сучасних демократій. Західна філософія зародилася в Давній Греції, Сократ, Платон та Аристотель заклали основи логіки, етики, метафізики, політичної філософії та інших галузей знань, їхні ідеї й досі мають значний вплив на філософську думку [4].

Давні греки зробили значний внесок у розвиток математики, астрономії, фізики та медицини, Піфагор, Евклід, Архімед, Гіппократ, Птолемей – лише деякі з видатних грецьких науковців, чиї праці стали основою для розвитку сучасної науки, греки винайшли такі наукові методи, як емпіризм, раціоналізм та дедукція.

Давньогрецьке мистецтво та архітектура відрізняються гармонією, пропорціями та красою, класичні ордери (доричний, іонічний, коринфський) – це спадщина давньогрецької архітектури, що й досі використовується в будівництві, грецькі скульптури, такі як "Венера Мілоська" та "Ніка Самофракійська", вважаються шедеврами світового мистецтва. Давні греки започаткували такі театральні жанри, як трагедія та комедія.

Багато слів у європейських мовах, в тому числі й українській, мають грецьке коріння, Гомер, Геродот, Софокл, Евріпід – це лише деякі з видатних давньогрецьких письменників, чиї твори й досі читають і шанують у всьому світі. Олімпійські ігри – це давньогрецька традиція, що відродилася в 19 столітті, олімпійські ідеали чесної боротьби, дружби та єднання народів й досі актуальні. Давня Греція, окрім неоціненного внеску в культуру, філософію та науку, також мала значний вплив на розвиток глобальної економіки та господарства [5].

Греки були одними з перших, хто організував широкомасштабну морську торгівлю в Середземномор'ї та Чорному морі, вони заснували численні колонії,

які стали важливими торговими центрами. Грецькі купці торгували різноманітними товарами, такими як зерно, вино, оливкова олія, ремесла, раби та метали, вони також винайшли монети, які вперше з'явилися в Лідії, що значно полегшило ведення торгівлі. Давні греки використовували передові для свого часу методи землеробства, такі як іригація, сівозміна та використання добрив, вони вирощували різноманітні культури, такі як пшениця, ячмінь, виноград, оливки та овочі. Розводили овець, кіз, коней та велику рогату худобу [2].

Давні греки були вправними ремісниками, які виготовляли різноманітні товари, такі як кераміка, текстиль, металеві вироби та ювелірні вироби, їхні ремесла відрізнялися високою якістю та майстерністю.

Аристотель, Ксенофонт та інші мислителі розмірковували про природу багатства, цінність, торгівлю, гроші та інші економічні явища. Давні греки сприяли глобалізації, поширюючи свою культуру, технології та ідеї в інших частинах світу, еллінізм – період, що настав після завоювань Олександра Македонського і характеризувався поширенням грецької мови та культури на значні території, багато економічних інститутів та практик, які ми використовуємо й досі, мають свої корені в давньогрецькій цивілізації [4].

Отже, вплив Давньої Греції на розвиток Європи важко переоцінити. Її спадщина – це основа західної цивілізації. Ми запозичили у давніх греків багато: демократію, філософію, науку, мистецтво, літературу, освітні принципи та багато інших елементів, що роблять нашу та світову культуру такою, якою вона є.

Список використаної літератури

1. Вдовиченко М. Економічна історія: Конспект лекцій / Харківський держ. економічний ун-т. - Х.: ХДЕУ, 2003. – 120 с.
2. Економічна історія: Навч. посіб. для студ. екон. спец. та слухачів екстернату / Харківський держ. автомобільно-дорожній технічний ун-т / Олександр Станіславович Кривцов (уклад.), Валерій Михайлович Бережний (уклад.). - Х.: Факт, 2011. – 160 с.
3. Економічна історія світу і України: Навч. посіб. / Тернопільська академія народного господарства. Кафедра українознавства / Володимир Ф. Чайковський (авт.-уклад.). - Т.: Лілея, 2007. – 184 с.
4. Злупко С. Історія економічної теорії: Підручник / Степан Злупко; ЛНУ ім. І. Франка. - 2-е вид., випр. і доп. - К.: Знання, 2005. - 719 с.
5. Тараненко О. Історія економічних вчень: Навчальний посібник для дистанційного навчання/ Олександр Тараненко; Відкритий міжнародний ун-т розвитку людини "Україна". - К.: Університет "Україна", 2007. - 301 с.

Як можливі економічні кризи в одній країні впливають на безпеку інших країн?

Економічні кризи, що виникають в одній країні, не залишаються локалізованими. Їхні наслідки, як хвилі, розходяться по всьому світу, впливаючи на економіки та безпеку інших країн. Сьогодні, коли світ стає все більш взаємопов'язаним, ця проблема стає дедалі гострішою і ми бачимо на реальному прикладі те, як військові дії та політична нестабільність в Україні вплинули на світову економіку, спричинивши зростання світових цін на енергоресурси через введені санкції проти країни-агресорки росії, збільшення ціни на зерно та інші товари, експортером яких є Україна, та і загалом після початку війни в Україні вже маємо нові світові «точки кипіння» у вигляді війни Ізраїлю з Палестиною, агресивної ескалації ситуації Китаю на рахунок Тайваню, та бойових дій в Судані. В цій роботі ми проаналізуємо те, як можливі економічні кризи в одній країні, впливають на безпеку інших країн.

Спочатку, треба дати визначення явищу «економічна криза». Економічна криза – це різке погіршення економічного стану країни, що характеризується значним спадом виробництва, зростанням безробіття, інфляцією, девальвацією валюти та іншими негативними явищами [1]. Основні причини економічних криз наведемо далі [2]:

1. Економічні дисбаланси. Надлишок виробництва, коли виробництво товарів та послуг перевищує платоспроможний попит, **нестача інвестицій**, коли обсяг інвестицій в економіку недостатній для підтримки її зростання. **Фінансові дисбаланси**, коли обсяг боргів у країні стає занадто великим, або коли ціни на активи різко падають («фінансові бульбашки»).

2. Зовнішні шоки. Економічні кризи в інших країнах, адже економічні кризи в одних країнах можуть призвести до криз в інших країнах через торгові та фінансові зв'язки. Стихійні лиха, такі як землетруси, цунамі, повені, можуть призвести до значних економічних збитків. Війни, які можуть призвести до руйнування економіки, людських втрат, а також до значних економічних витрат.

3. Політичні фактори. Неefективна економічна політика, помилки уряду в економічній політиці можуть призвести до криз. Політична нестабільність, яка може призвести до зниження інвестицій, відтоку капіталу та економічного спаду.

4. Інші фактори, такі як демографічні зміни, наприклад, старіння населення може призвести до зростання витрат на пенсії та соціальне забезпечення, що може стати тягарем для економіки. Швидкі технологічні зміни, які можуть призвести до втрати робочих місць і структурних змін в економіці.

Важливо зазначити, що економічні кризи не є неминучими і за допомогою ефективною економічною політики та обережного управління ризиками, можна значно знизити ймовірність виникнення криз. Але загалом, то кризи мають циклічний характер і це пояснюється таким явищем, як «економічний цикл», яке означає періодичне повторення впродовж плину часу таких фаз економіки, як: криза, спад (рецесія), депресія, поживлення, піднесення та пік, і потім знову падіння (криза). Для більшого розуміння наведемо дане явище на рисунку 1:

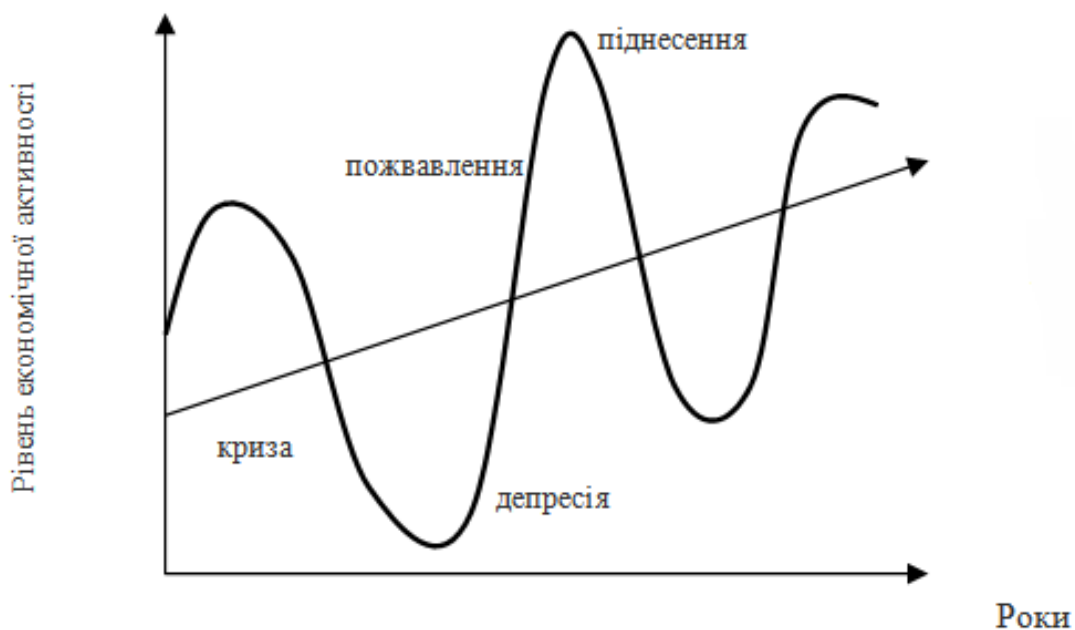

Рис.1. Фази економічного циклу [3]

Виходячи з рисунку 1, можемо сказати, що за допомогою розуміння фаз економічного циклу, можливо прогнозувати економічні кризи та розробляти відповідні методи для ефективного протистояння їм.

Економічні кризи, що виникають в одній країні, можуть мати значний вплив на безпеку інших країн. Цей вплив може бути прямим або непрямим, короткостроковим або довгостроковим. Стосовно прямого впливу, то економічні кризи часто призводять до рецесії, що веде до скорочення обсягів торгівлі, що може негативно вплинути на економіки країн, які є торговими партнерами країни, що переживає кризу. Інвестори можуть втратити віру в економіку країни, що переживає кризу, і вивести свої капітали, що може призвести до девальвації валюти та погіршення економічної ситуації в країні. Також економічні кризи часто призводять до зростання безробіття, що може призвести до соціальних заворушень і дестабілізації країни [1].

Якщо розглядати непрямий вплив, то економічні кризи можуть мати "ефект доміно" і поширюватися на інші країни, що може призвести до

глобальної економічної кризи, яка може мати серйозні наслідки для безпеки у всьому світі. Економічні кризи можуть призвести до зростання злочинності, включаючи торгівлю людьми, контрабанду та тероризм. Люди, які втрачають роботу в країні, що переживає кризу, можуть мігрувати до інших країн. Це може призвести до соціальних проблем і дестабілізації в країнах, які приймають мігрантів [4].

Економічні кризи не залишаються локалізованими в межах однієї країни. Їхні наслідки можуть поширюватися на інші країни світу, впливаючи на безпеку та добробут людей. Розглянемо три приклади:

Глобальна економічна криза 2008 року, що почалася в США, стала яскравим прикладом цього явища. Рецесія, що охопила багато країн світу, призвела до різкого зростання безробіття, бідності та соціальних заворушень. Цей коктейль зневіри та нестабільності став живильним середовищем для екстремізму, тероризму та інших загроз безпеці [5].

Економічна криза в Греції, що розпочалася в 2010 році, продемонструвала, як фінансові проблеми однієї країни можуть дестабілізувати цілий регіон. Девальвація драхми та рецесія в Греції негативно вплинули на економіки сусідніх країн, а також на євროзону в цілому. Криза в Греції також призвела до зростання міграції, що стало додатковим викликом для країн Європи [5].

Економічна криза у Венесуелі, що розпочалася в 2013 році, також стала жахливим прикладом того, як економічний колапс може призвести до гуманітарної катастрофи та загрози безпеці. Гіперінфляція, дефіцит товарів та рецесія в Венесуелі спричинили масове зубожіння населення, зростання злочинності та міграцію мільйонів людей до сусідніх країн. Ця криза стала не лише гуманітарною трагедією, але й серйозним викликом для безпеки регіону [6].

Ці три приклади свідчать про те, що економічні кризи не залишаються локальними проблемами. Їх наслідки можуть мати далекосяжні наслідки, дестабілізуючи інші країни та регіони, посилюючи соціальні проблеми, провокуючи міграцію та створюючи сприятливі умови для екстремізму та тероризму. І слід розуміти, що криза – це завжди падіння доходів та рівня життя населення, а безробіття і голод, завжди змушує людей йти на безкомпромісні рішення та дії, що в підсумку і призводить до початку війн та інших абсолютно не виправданих дій.

Список використаних джерел

1. Гриценко В. Світова фінансова криза: діагностика та нові підходи до виживання на фінансовому ринку. Вісник НБУ. 2011. № 2. С. 20–26.

2. Антикризове корпоративне управління: теоретичні та прикладні аспекти / С. С. Гасанов, А. М. Штангрет, Я. В. Котляревський та ін. К.: ДННУ “Акад. фін. управління”, 2012. 301 с.
3. Основи економічної теорії: навч. посібник / І. В. Кокарєв. Дніпро: Дніпроп. держ. ун-т внутр. справ, 2020. 100 с.
4. Конспект лекцій навчальної дисципліни «Основи економічної теорії» для здобувачів вищої освіти 1-го та 2-го курсу ФПФОДР, ФПФПКП, ФПФПД та ФЗН ПІ ННІ ПОЗН. Дніпро: Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ, 2016. 32 с.
5. Єршов М. «Світова фінансова криза: причини і наслідки» / М. Єршов // «Питання економіки». № 12. 2008 р.
6. Лазня А. Фінансова криза: причини виникнення та вплив на світову економіку. Світ фінансів. 2012. № 2. С. 54–62.

Які відмінності у ставленні окремих країн ЄС до прийому нових членів? У чому причина таких відмінностей? Як кандидати у члени ЄС можуть сприяти розв'язанню цієї проблеми?

Розширення Європейського Союзу шляхом приєднання нових держав-членів було головним аспектом його еволюції. Проте прийом нових членів окремими країнами ЄС відзначався різними ставленнями та підходами.

Різне ставлення до прийому нових учасників:

Країни ЄС показують різний спектр ставлення до прийому нових членів, починаючи від підтримки до відсутності впевненості. Деякі країни, такі як Німеччина та Франція, часто наголошують на необхідності суворого дотримання критеріїв ЄС, включаючи економічну стабільність, демократичне врядування та повагу до основних прав. Вони розглядають розширення як процес, який має відбуватися обережно, гарантуючи, що нові члени повністю готові виконати зобов'язання та відповідальність членства в ЄС.

Такі країни, як Польща та Румунія, історично більше підтримували розширення, визнаючи в ньому можливість сприяти стабільності, процвітанню та регіональній інтеграції. Вони стверджують, що розширення ЄС сприяє розповсюдженню демократичних цінностей і сприянню економічному розвитку, особливо в регіонах, які в минулому зазнали політичних потрясінь та економічної стагнації [1].

Кілька факторів сприяють відмінностям у ставленні країн ЄС до прийому нових членів. Історичний досвід і геополітичні міркування відіграють значну роль, формуючи уявлення про безпеку, стабільність і регіональний вплив. Країни, які пройшли процес переходу від авторитаризму або отримали пряму вигоду від членства в ЄС, можуть виступати за розширення як засіб консолідації демократичних досягнень і розширення зони стабільності.

Економічні фактори також впливають на ставлення до прийому нових членів. Багатші країни ЄС часто висловлюють занепокоєння щодо потенційного тиску на фінансові ресурси, конкуренції на ринках праці та справедливого розподілу коштів ЄС. Вони можуть побоюватися прийому нових членів, що може порушити усталені економічні структури або посилити існуючу соціально-економічну нерівність у профспілці.

Різні погляди на майбутній напрямок ЄС сприяють різним ставленням до розширення. Деякі країни-члени віддають пріоритет поглибленню інтеграції між існуючими членами, виступаючи за тіснішу політичну, економічну та соціальну співпрацю. Інші підкреслюють важливість збереження гнучкості та

національного суверенітету, віддаючи перевагу більш децентралізованому та диференційованому підходу до європейської інтеграції.

Кандидати на членство в ЄС можуть відігравати активну роль у вирішенні викликів, пов'язаних із відмінностями у ставленні до прийому нових членів. По-перше, вони повинні продемонструвати щире відданість цінностям і принципам Європейського Союзу, включаючи демократію, верховенство права та повагу до прав людини [2]. Здійснюючи необхідні реформи та узгоджуючи свою політику зі стандартами ЄС, країни-кандидати можуть зменшити занепокоєння щодо потенційних негативних наслідків розширення.

Країни-кандидати можуть вести конструктивний діалог із існуючими членами ЄС для вирішення конкретних проблем та інтересів. Сприяючи прозорості, співпраці та взаєморозумінню, кандидати на членство можуть зміцнити довіру та впевненість між країнами ЄС, сприяючи плавнішим переговорам щодо вступу та збільшуючи перспективи успішної інтеграції.

Крім того, країни-кандидати можуть сприяти вирішенню цієї проблеми, сприяючи регіональній співпраці та стабільності у своїх відповідних регіонах. Вирішуючи спільні виклики, такі як загрози безпеці, міграція та погіршення навколишнього середовища, претенденти на членство можуть продемонструвати свою готовність взяти на себе обов'язки членства в ЄС і зробити позитивний внесок у досягнення спільних цілей [3].

Підводячи підсумки, відмінності у ставленні окремих країн ЄС до прийому нових членів відображають складну взаємодію історичних, економічних і стратегічних факторів. Хоча ці розбіжності створюють проблеми для процесу розширення, країни-кандидати мають можливість зробити позитивний внесок, виконавши критерії членства, конструктивно співпрацюючи з існуючими членами та сприяючи регіональній співпраці та стабільності. Застосовуючи підхід до співпраці, кандидати на членство можуть допомогти вирішити проблеми та досягти консенсусу, сприяючи більш згуртованому Європейському Союзу.

Список використаної літератури

1. На шляху до Європейського Союзу [Електронний ресурс]. Режим доступу: https://osf.org.ua/data/blog_dwnl/maket_POLAND.pdf - вільний. Мова-укр.
2. Критерії членства в ЄС [Електронний ресурс]. Режим доступу: https://www.kas.de/c/document_library/get_file?uuid=29b2cad0-a271-0f59-6e27-12f433b204e5&groupId=252038 – вільний. Мова – укр.

3. Європейський Союз у міжнародних відносинах [Електронний ресурс]. Режим доступу: https://elearning.iir.edu.ua/pluginfile.php/26416/mod_book/chapter/958/EU%20in%20IR.pdf?time=1644398263399 – вільний. Мова – укр.

Причини найнижчої народжуваності у світі у країнах Східної Європи

Демографічна політика Східної Європи, що охоплює такі країни, як Україна, відзначається помітною тенденцією в останні десятиліття: зниження народжуваності. Це явище викликало дискусії та занепокоєння щодо його наслідків для соціальної, економічної та політичної стабільності. Розуміння багатогранних причин такої низької народжуваності має вирішальне значення для формування ефективної політики та стратегій для вирішення демографічних проблем.

Існує декілька причин низької народжуваності у цих країнах:

Економічна нестабільність. Економічна нестабільність залишається одним із основних чинників низької народжуваності у Східній Європі, включно з Україною. Регіон пережив значні економічні потрясіння, особливо після розпаду Радянського Союзу. Перехід до ринкової економіки спричинив незахищеність роботи, різницю в доходах і скорочення систем соціального забезпечення. Економічна невизначеність часто переконує людей створювати сім'ї або розширювати існуючі через занепокоєння щодо своєї здатності належним чином забезпечувати дітей. Високий рівень безробіття та обмежені можливості кар'єрного росту, особливо для молоді, ще більше стримують людей від прийняття батьківства. Економічна нестабільність також підриває впевненість у майбутньому, змушуючи людей віддавати пріоритет короткостроковій фінансовій безпеці над довгостроковими сімейними зобов'язаннями. Традиційні сімейні цінності зазнали трансформації у Східній Європі. Все більше уваги приділяється індивідуалізму, кар'єрі та особистій реалізації, а не сімейним зобов'язанням. Міграція зі Східної Європи, викликана економічними можливостями та політичною нестабільністю, ще більше загострила демографічні проблеми. Втрата молодих кваліфікованих кадрів зменшує потенційну робочу силу та сприяє зменшенню чисельності населення [1].

Соціальні зміни та урбанізація. Швидкі соціальні зміни та урбанізація також відіграли головну роль у формуванні демографічних моделей у Східній Європі. Тенденції урбанізації призвели до зміни культурних норм, стилю життя та сімейних структур. Традиційні цінності, пов'язані з великими сім'ями та

системами підтримки громади, поступово руйнуються на користь сучасного способу життя, який характеризується меншими розмірами сім'ї та індивідуалістичними прагненнями. Переважання нуклеарних сімей над розширеними зменшує соціальний тиск і підтримку дітонародження, сприяючи зниженню народжуваності. Міське середовище часто спричиняє високі витрати на життя, обмежений житловий простір і жорсткий графік роботи, що створює перешкоди для створення сім'ї та виховання дітей. Як наслідок, пари в містах, обирають менші розміри сім'ї або взагалі відкладають батьківство. Зміни культурних норм і уподобань у стилі життя під впливом західних ідеалів ще більше сприяють зниженню народжуваності в Східній Європі. Середній вік шлюбу збільшився, що призводить до затримки народження дітей. Ця затримка в поєднанні зі зниженням рівня народжуваності з віком сприяє загальному низькому рівню народжуваності.

Системи охорони здоров'я та соціального забезпечення. Якість і доступність системи охорони здоров'я та соціального захисту суттєво впливають на рівень народжуваності. У багатьох країнах Східної Європи, включаючи Україну, системи охорони здоров'я зіткнулися з проблемами в наданні комплексних послуг з репродуктивного здоров'я, включаючи материнську допомогу та дитячі заклади. Обмежений доступ до доступної медичної допомоги в поєднанні з занепокоєнням щодо якості послуг може відмовити людей від бажання мати дітей. Неадекватні положення соціального забезпечення, такі як політика відпустки по догляду за дитиною, субсидії на догляд за дітьми та житлова допомога, не можуть полегшити фінансовий тягар, пов'язаний з вихованням дітей, тим самим перешкоджаючи створенню сім'ї [2].

Освіта та розширення прав і можливостей жінок. Рівень освіти та розширення прав і можливостей жінок стали ключовими факторами, що визначають рівень народжуваності в усьому світі. У Східній Європі розширення доступу до освіти, особливо для жінок, призвело до більших можливостей кар'єрного зростання та особистої автономії. Оскільки жінки здобувають вищу освіту та починають працювати, вони часто відкладають шлюб і народження дитини на користь кар'єри та досягнення фінансової незалежності. Відкладене народження дітей у поєднанні з перевагою меншого розміру сім'ї сприяє зниженню народжуваності. Суспільні норми, які наголошують на гендерній рівності та репродуктивних правах, дають жінкам можливість самостійно приймати рішення щодо планування сім'ї, включаючи вибір мати менше дітей або залишатися бездітними.

Демографічне старіння та скорочення населення. Постійно низька народжуваність у Східній Європі посилила демографічне старіння та скорочення населення, створюючи значні проблеми для сталого розвитку. Через

зменшення народжуваності та старіння населення регіон стикається з демографічним дисбалансом, який характеризується дедалі меншою кількістю населення працездатного віку, яке підтримує зростаючий ряд пенсіонерів. Цей демографічний зсув створює навантаження на системи охорони здоров'я та пенсійну систему, знижує продуктивність і перешкоджає перспективам економічного зростання. Зменшення чисельності населення загрожує культурній і соціальній структурі громад, оскільки скорочення населення в сільській місцевості сприяє депопуляції та розмиванню місцевих традицій та ідентичності [3].

Таким чином, на низьку народжуваність у Східній Європі, включно з Україною, впливає складний взаємозв'язок економічних, соціальних, культурних і демографічних факторів. Економічна нестабільність, урбанізація, недоліки в охороні здоров'я, рівень освіти та розширення прав і можливостей жінок – усе це сприяє формуванню моделей народжуваності в регіоні. Рішення проблем, пов'язаних із низьким рівнем народжуваності, потребує комплексних політичних заходів, спрямованих на сприяння економічній стабільності, покращення систем соціальної підтримки, покращення інфраструктури охорони здоров'я та розширення прав і можливостей жінок. Вирішуючи ці основні фактори, країни Східної Європи можуть прагнути до сприяння сприятливому середовищу для створення сім'ї та сталого демографічного зростання. Зниження низької народжуваності має важливе значення для забезпечення довгострокового процвітання та добробуту суспільств регіону.

Список використаної літератури

1. Динаміка народжуваності у Східній Європі URL: https://demostudy.blogspot.com/2012/05/blog-post_1656.html
2. Причини зменшення населення URL: <https://naukam.triada.in.ua/index.php/konferentsiji/53-dvadtsyat-tretya-vseukrajinska-praktichno-piznavalna-internet-konferentsiya/569-prichini-zmenschennya-naselennya-v-ukrajini>
3. Зменшення народжуваності у Східній Європі URL: <https://www.epravda.com.ua/publications/2022/01/26/681778/>

Які можливості для співпраці та партнерства існують між ЄС та іншими країнами для підтримки глобальної продовольчої безпеки?

Продовольча безпека залишається однією з найактуальніших глобальних проблем 21 століття. Зі зростанням населення, зміною кліматичних моделей і геополітичною напруженістю забезпечення доступу до достатньої, безпечної та

поживної їжі для всіх є головним. Європейський Союз з його значними сільськогосподарськими ресурсами, передовими технологіями та прихильністю до сталого розвитку відіграє головну роль у вирішенні глобальних проблем продовольчої безпеки. Однак ефективні рішення вимагають співпраці та партнерства між ЄС та іншими країнами.

Європейський Союз може відігравати вирішальну роль у сприянні глобальній продовольчій безпеці через торговельну та економічну співпрацю з іншими країнами. Спрощуючи торговельні угоди та зменшуючи торговельні бар'єри, ЄС може допомогти покращити доступ до продовольчих ринків для країн, що розвиваються. Європейський Союз може підтримати країни, що розвиваються, у підвищенні продуктивності сільського господарства та інфраструктури через прямі іноземні інвестиції та програми технічної допомоги [1].

Співпраця в галузі досліджень та інновацій є ще одним напрямком партнерства між ЄС та іншими країнами для підтримки глобальної продовольчої безпеки. ЄС зробив значні інвестиції в сільськогосподарські дослідження та інновації через такі програми, як Horizon Europe. Ділячись знаннями, досвідом і технологіями з іншими країнами, ЄС може допомогти вдосконалити методи ведення сільського господарства, виростити посухостійкі культури та пом'якшити вплив зміни клімату на виробництво продуктів харчування.

Розвиток потенціалу та технічна допомога є важливими компонентами співпраці між ЄС та іншими країнами для посилення продовольчої безпеки. ЄС може надати навчальні програми, стипендії та семінари для підвищення кваліфікації фермерів, політиків і сільськогосподарських спеціалістів у країнах, що розвиваються. Європейський Союз може запропонувати технічну допомогу в таких сферах, як практики сталого ведення сільського господарства, стандарти безпеки харчових продуктів і управління після збору врожаю для покращення систем виробництва та розподілу продуктів харчування.

Зміна клімату становить значну загрозу глобальній продовольчій безпеці, впливаючи на продуктивність сільського господарства, доступність води та мережі розподілу їжі. ЄС з його зобов'язаннями щодо кліматичних заходів може співпрацювати з іншими країнами для пом'якшення впливу зміни клімату на сільське господарство та продовольчі системи. Це включає підтримку ініціатив зі скорочення викидів парникових газів у сільському господарстві, сприяння кліматично розумним методам сільського господарства та інвестиції в стійку до клімату інфраструктуру.

Багатостороннє партнерство та взаємодія з міжнародними організаціями є важливими для ЄС для ефективного вирішення глобальних проблем

продовольчої безпеки. ЄС може працювати через такі інституції, як Продовольча та сільськогосподарська організація ООН (FAO), Всесвітня продовольча програма (WFP) і Міжнародний фонд сільськогосподарського розвитку (IFAD), щоб координувати зусилля, обмінюватися передовим досвідом і мобілізувати ресурси для підтримки продовольчо-небезпечних регіонів [2].

Зусилля ЄС щодо співпраці та партнерства з підтримки глобальної продовольчої безпеки мають узгоджуватися з Цілями сталого розвитку (ЦСР). Інтегруючи цілі продовольчої безпеки в ширші стратегії розвитку, ЄС може сприяти подоланню бідності, економічному зростанню та соціальній стабільності в країнах-партнерах [3].

Таким чином, Європейський Союз відіграє значну роль у вирішенні глобальних проблем продовольчої безпеки через співпрацю та партнерство з іншими країнами. Використовуючи свої ресурси, досвід і прагнення до сталого розвитку, ЄС може допомогти підвищити продуктивність сільського господарства, вдосконалити системи харчування та забезпечити доступ до поживної їжі для всіх. Завдяки торговельно-економічній співпраці, дослідженням та інноваціям, розбудові потенціалу, пом'якшенню наслідків зміни клімату, багатостороннім партнерствам і узгодженню з ЦСР Європейський Союз може зробити свій внесок у побудову світу, більш безпечного для продовольства для майбутніх поколінь.

Список використаних джерел

1. Продовольча безпека країн ЄС. URL: https://repo.btu.kharkov.ua/bitstream/123456789/6221/1/statya_mostova_strateg%C3%A5yi_prodoVOLchoyi_bezpeki_krayin_ES.pdf
2. Державне регулювання продовольчої безпеки. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=6203>
3. Продовольча безпека країн. URL: <https://core.ac.uk/download/pdf/147038619.pdf>

Порівняння ступенів готовності до вступу у ЄС України та Молдови. За якими параметрами Україна найбільш готова до цього та за якими позиціями є найбільше відставання?

Від початку своєї незалежності, Україна була спрямована на вступ у Європейський Союз, визначаючи це своєю головною зовнішньополітичною метою. Цей шлях на жаль мав багато перешкод, але з того часу ми багато пройшли і наблизились до того, за що боролися тисячі українців, у 2022 році нарешті отримавши статус кандидата.

Пропоную оцінити ступінь готовності України до вступу в ЄС, але перед цим згадати, що задля приєднання до Євросоюзу, кандидати мають відповідати певним вимогам – Копенгагенським критеріям. Зокрема у випадку України Єврокомісія зазначила сім основних рекомендацій для вступу, а саме:

- впровадити законодавство щодо процедури відбору суддів Конституційного Суду України, включаючи процес попереднього відбору на основі оцінки їх доброчесності та професійних навичок, відповідно до рекомендацій Венеціанської комісії;

- завершення перевірки доброчесності кандидатів у члени Вищої ради юстиції Радою з етики та відбір кандидатів до Вищої кваліфікаційної комісії суддів України;

- посилення боротьби з корупцією, а також забезпечення належної динаміки судових справ та винесених вироків; призначення нового керівника Спеціалізованої антикорупційної прокуратури шляхом атестації визначеного переможця конкурсу та проведення процесу відбору та призначення на посаду нового директора Національного антикорупційного бюро України;

- забезпечення відповідності законодавства про боротьбу з відмиванням грошей стандартам Групи з фінансових заходів (FATF); ухвалення комплексного стратегічного плану реформування всього правоохоронного сектору як частини середовища безпеки України;

- запровадження антиолігархічного закону з метою обмеження надмірного впливу олігархів на економічне, політичне та суспільне життя;

- подолання впливу суб'єктів з корисливими інтересами шляхом ухвалення закону про ЗМІ;

- завершення реформи щодо національних меншин, згідно з рекомендаціями Венеціанської комісії [1].

Урсула фон дер Ляєн похвалила сумлінне впровадження всіх реформ в умовах війни та зазначила, що більша частина умов виконано. А наприкінці 2023 року було прийнято рішення розпочати переговори щодо вступу.

Отже, це нас приводить до думки, що Україна готова до вступу у Європейський Союз, але чи справді це так? Що особисто хотілося б наголосити, що якість виконання цих рекомендацій можна буде побачити тільки у довгостроковій перспективі, адже в перший же день не вийде позбутися олігархії, а корупційні схеми не припинять своє існування. Тож чекати найскорішого вступу не варто, але початок покладений, закони ухвалені, тож лише час покаже наскільки вони дієві та де є найбільші успіхи. Вступ у Євросоюз дає можливість Україні змінитися на краще та прискорює цей процес, адже все частіше можна почути фразу “не на часі”.

Порівнюючи Україну і Молдову на шляху до Європейського Союзу, я б сказала, що перешкоди, що стоять на заваді дуже подібні. Це можна прослідкувати по рекомендаціях, що були висунуті Єврокомісією обом країнам, до того ж нині вони розглядаються разом, як колись в свій час Болгарія і Румунія. Також Молдова і Україна схожі у своїх успіхах запровадження реформ, адже ЄС похвалили Кишинів за старанність. Ну і вразливість обох країн щодо росії допомагає певним чином прийняттю, оскільки таким чином Європейський Союз виявляє свою підтримку [2].

Оглядаючи нашу ситуацію та вимоги, висунуті Європарламентом, я очікую, що найбільші труднощі нас чекають у питаннях боротьби з корупцією та олігархією, адже ці системи за стільки років були вибудовані настільки міцно, що повалити їх буде складно. Зокрема проблема корупції настільки глибока, що навіть “побутова корупція”, як наприклад, покупка лікарняних довідок для роботи, не розглядається громадянами як щось дуже погане і неправильне, а це веде нас до висновку, що з цим питанням треба боротися на соціальному рівні, змінюючи ставлення населення до цього.

Отож, Україна і Молдова багато в чому схожі, якщо порівнювати їхні дії щодо вступу у Європейський Союз. Зокрема Єврокомісія оцінює їхні спроби на “3”, що є доволі непоганим результатом, враховуючи невеликий проміжок часу. Говорячи особисто про Україну – вона на правильному шляху, але тільки роки покажуть успішність нововведень, але чи є в нас цей час? Дізнаємось згодом.

Список використаної літератури

1. Рекомендації Європейської Комісії щодо статусу України на членство в ЄС. URL: <http://surl.li/hfwyn>

2. Ukraine and the EU: what to expect from the accession negotiations? URL: <https://war.ukraine.ua/articles/ukraine-and-the-eu-what-to-expect-from-the-accession-negotiations/>

3. Чи готова Україна до вступу в ЄС? Оцінка Брюсселя (Інфографіка). URL: <https://texty.org.ua/fragments/108929/chy-hotova-ukrayina-do-vstupu-v-yes-ocinka-bryusselya-infohrafika/>

4. Україна максимально швидко виконала сім рекомендацій Європейської комісії для початку офіційних переговорів про членство в Європейському Союзі. URL: <https://www.ukrinform.ua/rubric-politics/3777911-ukraina-maksimalno-svidko-vikonala-rekomendacii-dla-pocatku-peregovoriv-pro-vstup-u-es-zelenskij.html>

Характеристика особливості сприйняття глобального потепління політичними елітами США та ЄС

Сучасне суспільство з кожним роком стикається з усе більшою кількістю глобальних проблем, але проблема глобального потепління, і зміни клімату в цілому, існує вже давно, проте з часом стає лише нагальнішою, будучи головною темою для обговорень як політичних діячів так і простих громадян. У зв'язку з цим науковці й екологи з усього світу, занепокоєні майбутнім планети, перманентно досліджують найефективніші рішення по запобіганню страшних наслідків. Для того, щоб охарактеризувати сприйняття екологічних проблем урядами США і ЄС, варто почати з самого початку.

Незважаючи на те, що більшість людей, думаючи про найперші витoki екоактивізму в світі, одразу пригадають Закон про чисте повітря 1956 року, який було прийнято у Великобританії після славнозвісного Великого смогу в Лондоні, першим був Закон про забруднення повітря, який був прийнятий в США у 1955 року. Проте саме в цей період було закладено основу для сучасної екологічної політики, адже після проведення першого засідання Ради міністрів ЄС з охорони довкілля в 1973 році, законодавство розширюється і розвивається, беручи до уваги всі сфери людської діяльності [1].

У 2021 році було проведено саміт, що стосувався саме питання кліматичних змін. Серед учасників були як Сполучені Штати Америки так і Європейський союз, тож можемо розглянути яку позицію вони мали.

США амбітно націлені на зменшення викидів парникових газів майже впововину до 2030 року, а до 2035 року вони мають на меті позбавитись тих джерел електроенергії, які виділяють вуглецеві викиди. Тобто уряд Штатів не

стоїть осторонь та готовий серйозно зайнятися цим питанням. Чи будуть ці спроби успішні – покаже час.

Кліматичні цілі країн Євросоюзу на цьому саміті не сильно відрізнялись від Американських, адже вони теж прагнуть до зменшення викидів парникових газів. Що США, що ЄС мають на меті стати кліматично нейтральними до 2050 року [2].

Характер перцепції глобального потепління політичними діячами може дещо відрізнятися через різні призми сприйняття, культурний фон і політичні цінності, але загальна думка схожа – усі вкрай занепокоєні та прагнуть мінімізувати наслідки. Так, наприклад, Джо Байден каже: «Єдина екзистенційна загроза, з якою стикається людство, навіть більш страшна, ніж ядерна війна». Він наголошує на тому, що варто підтримувати економічно нестабільні країни в боротьбі зі змінами клімату та забезпечувати їх необхідними ресурсами, бо в протистоянні природі ми всі рівні і це в інтересах кожного зберегти планету. [3] З іншого боку його колега, республіканець Мітч Макконнелл, довгий час заперечував думку, що людські дії, як, наприклад, спалювання вугілля, призводять до глобального потепління. Проте зовсім недавно, в 2020 році, хоч він і заявив, що змінив свою думку щодо цього, він все ще виступав проти “Green New Deal” [4]. На противагу Мітчу, Ненсі Пелосі заявляє, що час для нас спливає і це критично важливо, щоб республіканці співпрацювали з ними в цьому питанні [5]. Тож, як можна побачити позиція щодо глобального потепління більшості політичної еліти США залежить від того республіканці вони, чи демократи, адже перші, як правило, не дуже підтримують боротьбу зі змінами клімату.

З іншого боку, їх європейські колеги мають не такі поляризовані позиції і сходяться на спільному висновку, що загроза є і її треба усувати прямо зараз. Завдяки російській агресії проти України і відповідним санкціям, Європа пришвидшує свій курс до переходу на зелену енергію, відмовляючись від російського газу. Тим самим сприяючи і нашій боротьбі з кліматичними змінами.

У Європейському Союзі, зазвичай спостерігається більш широке прийняття питань збереження довкілля та боротьби зі змінами клімату, оскільки це часто відображається в політичних програмах та стратегіях ЄС. Європейські країни також активно працюють на міжнародному рівні для укладення угод та співпраці щодо зменшення викидів парникових газів та збереження клімату. Серед політичної еліти Європейського Союзу переважна більшість виступає за захист довкілля та зелений екологічний курс, проте, наприклад, президент Угорщини Віктор Орбан, більше переймається демографією, аніж глобальним потеплінням, вважаючи, що занепокоєння своїх західних колег недоречним,

адже без підростаючого покоління майбутнього не буде так само, як і за сценарію кліматичної катастрофи [6].

Загалом, незважаючи на різні думки та спроби зробити питання глобального потепління більш політизованим, політичні еліти США та ЄС активно розробляють плани щодо зменшення впливу змін клімату на планету. І хоч еко-скептики в урядах часом заважають їх реалізації, я сподіваюсь в підсумку наслідки будуть мінімізовані до того часу як людство зіштовхнеться з катастрофою.

Список використаної літератури

1. Environmental policy of the European Union: https://en.wikipedia.org/wiki/Environmental_policy_of_the_European_Union#cite_note-5

2. Про що говорили кліматичні лідери на саміті в США: <https://ecoaction.org.ua/pro-shcho-hovoryly-klimatychni-lidery-na-samiti-v-ssha.html>

3. Biden says global warming topping 1.5 degrees in the next 10 to 20 years is scarier than nuclear war: <https://www.cnn.com/2023/09/11/biden-global-warming-even-more-frightening-than-nuclear-war.html>

4. McConnell: 'I do' believe in human-caused climate change: <https://thehill.com/homenews/senate/435904-mcconnell-i-do-believe-in-human-caused-climate-change/>

5. Pelosi wants Republican co-operation on climate: https://www.lemonde.fr/en/united-states/article/2022/11/10/win-or-lose-pelosi-wants-republican-cooperation-on-climate_6003758_133.html#

Hungary's Orbán calls for less climate panic, more babies: <https://www.politico.eu/article/hungary-viktor-orban-climate-change-panic-babies-birth-rate/>

Як співвідносяться Realpolitik і права людини?

Realpolitik – тип політики, яка ставить національні інтереси й геополітику на перше місце, керуючись перш за все холодним розумом і практичними міркуваннями, вважаючи, що емоції і ідеали відволікають від прийняття необхідних рішень. Здебільшого це також спосіб ведення саме зовнішньої політики. Вперше realpolitik втілював в життя французький Кардинал Рішельє, а за ним її плідно використовував Отто фон Бісмарк, за що і став відомим – його активна зовнішня політика мала на меті розширити вплив Німеччини на Європу [1].

Realpolitik бере за основу реалістичний погляд на ситуацію та зважає на потреби країни, часто нехтуючи при цьому моральними принципами. Для радикально налаштованих громадян така політика видавалась найбільш ефективною задля швидкого досягнення суттєвих трансформацій у нестабільній для країни час. Проте були і ті, хто засуджував такі, за їх думкою, цинічні дії; зокрема можна було часто почути як realpolitik критикують за неетичність.

Ця тема є актуальною, адже зараз, в умовах численних світових конфліктів і війн, деякі чиновники замислюються про застосування realpolitik, тож варто оцінити чи буде це етично правильно, оскільки усі цивілізовані країни мають захист людських прав і мораль за пріоритет.

Тож, щоб зрозуміти чому realpolitik – не етична політика, варто поговорити про права людини. Від народження кожен громадянин наділяється певними свободами і можливостями, які є непорушними. Простими словами кожен може робити що заманеться, якщо це не суперечить закону чи не шкодить іншим — це і є базовими правами людини [2].

Отже, коли ми намагаємось співставити realpolitik і права людини, можемо згадати наглядні приклади застосування цієї політики, а саме досвід Генрі Кіссінджера і Річарда Ніксона. Часи, коли вони були на посадах, не вирізнялися демократичністю і були доволі темним розділом в історії США. Ось кілька «заслуг» Ніксона і Кіссінджера, які суперечать усім правам людини: з метою припинення поставок зброї В'єтнаму, США бомбардували Камбоджу, яка не була стороною конфлікту; підтримка геноциду вчиненого проти бенгальських націоналістів; підтримка війни Пакистану проти Індії; США кинула курдів напризволяще, попередньо обіцяючи допомоги, що теж призвело до геноциду; підтримка Кіссінджером окупації українських територій росією [3]. Такі дії були безперечно лише вибором політичних діячів, які здебільшого можна було уникнути або пом'якшити наслідки.

Тож на історичних прикладах можна дослідити, які права людини порушуються, коли лідери застосовують realpolitik. Одне з найголовніших прав людини – на життя, свободу і особисту безпеку, і окрім того, що воно було неоднократно порушено Ніксоном, про що було згадано раніше, інший яскравий приклад – Адольф Гітлер і Друга світова війна, крім того він порушував право на рівність, свободу від дискримінації і низку інших непорушних свобод [4]. Також вже раніше згаданий Отто фон Бісмарк, ведучи свою політику жорстоко і прагматично, так само порушував базові людські права, наприклад, антисоціалістичним законом, він порушував свободу думки. Ну і звісно його численні війни, теж не можна назвати етичними. Під час правління Йосипа Сталіна, було скоєно багато злочинів проти людства, чи не кожна стаття прав

людини була порушена, проте його приклад контроверсійний, адже одні кажуть він застосував *realpolitik*, коли інші стверджують він був ідеократом [5], я все ж схильюсь до першого варіанту і вважаю його чудовим прикладом негативного впливу *realpolitik* та її прямої суперечності зі захистом людських прав.

Realpolitik – практична і реалістична політика, яка не зосереджена на ідеалістичних питаннях, таких як мораль. Прихильники такої політики цинічно прагнуть до отримання переваг і, часто, особистої користі шляхом використання влади без будь-яки моральних обмежень [1]. *Realpolitik* не має нічого спільного з правами людини і майже в усіх випадках призводить до їх грубого порушення, що в сучасності є неприйнятним.

Список використаних джерел:

1. Understanding *Realpolitik*. URL: <https://lawliberty.org/understanding-realpolitik/>
2. Права людини. URL: https://vue.gov.ua/%D0%9F%D1%80%D0%B0%D0%B2%D0%B0_%D0%BB%D1%8E%D0%B4%D0%B8%D0%BD%D0%B8
3. Kissinger and *realpolitik* in US foreign policy. URL: <https://theconversation.com/a-tortured-and-deadly-legacy-kissinger-and-realpolitik-in-us-foreign-policy-192977>
4. Human rights. URL: http://hrlibrary.umn.edu/edumat/hreduseries/hereandnow/Part-5/8_udhr-abbr.htm
5. Ideocracy or *Realpolitik*? URL: <https://www.jstor.org/stable/20100222>

Чому виникають труднощі з розробкою єдиної європейської політики у сфері міграції? У чому корені різних поглядів на цю проблему: у економічних інтересах чи у базових цінностях?

Міграційні процеси є однією з актуальних тем сучасності, зокрема в контексті Європейського Союзу. З роками вони набули складності та важливості, породжуючи велику кількість дискусій та суперечок. Питання міграції висуває на порог політичні, економічні та культурні виклики, що зачіпають корені існуючих принципів ЄС. У цьому контексті виникає питання: чому розвиток єдиної європейської політики у сфері міграції зіткнувся з труднощами, і які корені різних поглядів на цю проблему?

1. Розбіжності між країнами ЄС. Однією з ключових причин труднощів у розробці єдиної європейської політики є наявність розбіжностей між країнами членами ЄС. Різна економічна ситуація, рівень розвитку, культурні особливості та соціальні потреби створюють непростий контекст для знаходження загального підходу. Країни з більш розвинутими економіками (Франція, Німеччина) можуть відчувати великий тиск від масової міграції, тоді як менш розвинені країни (Угорщина, Польща) можуть розглядати мігрантів як потенційних працівників (у більшості на низькооплачувану роботу), економічний стимул.

2. Недостаток спільних цінностей. Ще однією причиною розбіжностей у розробці єдиної політики є різниця спільних цінностей та ідентичностей серед країн членів ЄС. Різні історії, культури, традиції створюють різницю в поглядах на те, яка повинна бути політика міграції. Деякі країни акцентують на гуманітарних аспектах та захисті прав біженців, тоді як інші можуть зосереджуватися на економічних вигодах чи забезпеченні національної безпеки. Мається на увазі, що країни як Франція, Німеччина приймають як мігрантів з України так і з країн Африки, Арабських, однаково захищаючи їх права, на відміну від Угорщини, Польщі, які не приймають так мігрантів з країн Африки і т.п.

3. Економічні інтереси та загроза національній безпеці. Більшість суперечок у сфері міграції викликає протистояння між інтересами економічними та національною безпекою. Деякі країни вважають, що прийом більшої кількості мігрантів може призвести до збільшення ризиків тероризму та інших форм злочинності, що загрожує національній безпеці. (утворення етнічних гетто, небажання асимілюватися) З іншого боку існують аргументи, що міграція може сприяти економічному зростанню, а в противагу цьому ставлять допомоги з безробіття та людей які спрямовано хочуть жити на це та не шукати

роботу. Це протистояння інтересів ускладнює вирішення питання міграційної політики.

4. Система прийняття рішень у ЄС. Система прийняття рішень у Європейському союзі також є однією з причин труднощів у створенні єдиної політики міграції. ЄС базується на принципах консенсусу та колективного прийняття рішень, що означає, що всі країни члени мають право вето, і жодне рішення не може бути прийняте без їх згоди. Ця система хоча і відзначена демократією та рівноправністю, але може виявитися дуже складною коли йдеться про єдину для всіх політику міграції. Спроба знайти спільний підхід, який задовольнить всіх буде вимагати тривалого обговорення та компромісів. Невелика кількість країн може гальмувати або блокувати ініціативи, навіть якщо більшість підтримує.

Таким чином труднощі з розробкою єдиної європейської політики у сфері міграції знаходять свої корені у різниці систем, рівня розвитку країн, протистоянні економічних інтересів та національній безпеці. Важливо знайти компроміс, який враховуватиме різноманіття країн, одночасно сприяючи економічному зростанню та захисту прав та інтересів мігрантів.

Список використаної літератури

1. Принципи міграційної політики Європейського Союзу - <https://journals.indexcopernicus.com/api/file/viewByFileId/670074.pdf>
2. Міграційна політика ЄС - <http://pgp-journal.kiev.ua/archive/2020/11/52.pdf>
3. Країни ЄС, які не хочуть приймати мігрантів, мають покинути Шенген - Макрон - <https://mind.ua/news/20188821-krayini-es-yaki-ne-hochut-prijmati-migrantiv-mayut-pokinuti-shengen-makron>

Яким чином індустріалізація та урбанізація змінили соціальну структуру європейських країн?

Тема впливу індустріалізації та урбанізації на соціальну структуру європейських країн є вкрай актуальною, оскільки вона стосується процесів які суттєво вплинули на розвиток та трансформацію цих суспільств протягом останніх століть. Перехід від традиційного сільського господарства до промислового виробництва не тільки змінив спосіб життя, а й вплинув на соціальну структуру. Збільшення обсягів виробництва, розвиток технологій та створення нових підприємств призвели до економічного зростання. У свою чергу це створило нові можливості для соціального розвитку та мобільності.

Початок індустріалізації призвів до революційних змін у виробничому процесі та структурі зайнятості. Переходячи від ручного виробництва до машинного суспільство великими темпами розвивалося у промисловості. Нові види робіт вимагали інших навичок, що призвело до формування нових соціальних груп. Клас робітників значно зріс, і це призвело до формування робітничого класу. Робітничий клас став важливою соціальною силою, що вимагала політичних та соціальних прав. Виникли профспілки та рухи за права працівників, які вплинули на політичну картину та створили умови для подальших соціальних реформ. З іншого боку, індустріалізація стимулювала розвиток підприємництва та капіталізму. Виникнення класу підприємців та бізнесменів сприяло формуванню верхнього класу, який володів великими капіталами та впливом.

Урбанізація або масова міграція населення з сільських територій до міст була однією з ключових складових індустріалізації. Цей процес призвів до розширення міських територій, зростання населення та виникнення нових проблем та можливостей. Збільшення міст створило нові умови для розвитку культури, освіти та комунікації. Люди отримали доступ до нових можливостей для саморозвитку, а міста стали центрами культурного життя. З іншого боку інтенсивне зростання міського населення створило нові виклики, такі як недостатня інфраструктура, житлові проблеми та нестабільні умови праці. Урбанізація також вплинула на соціальну структуру через формування нових соціальних класів. Міська інтелігенція та клас службовців стали важливими частинами суспільства. Разом з тим з'явилися нові соціальні проблеми, такі як робітничі квартали, які зазнали впливу недостатньої забудови та соціальної напруженості.

Індустріалізація та урбанізація мали незаперечний вплив на соціальну структуру європейських країн. Вони визначили нові соціальні класи, створили передумови для боротьби за соціальні права та змінили підходи до організації праці. Індустріалізація з одного боку забезпечила економічний розвиток, а з іншого породила проблеми експлуатації робітників. Урбанізація в свою чергу відкрила нові можливості для розвитку культури, комунікації, але призвела до формування нових соціальних проблем.

Список використаної літератури

1. <https://disted.edu.vn.ua/courses/learn/2092>
2. https://osvita.ua/vnz/reports/econom_history/24828/
3. https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9F%D1%80%D0%BE%D0%BC%D0%B8%D1%81%D0%BB%D0%BE%D0%B2%D0%B0_%D1%80%D0%B5%D0%B2%D0%BE%D0%BB%D1%8E%D1%86%D1%96%D1%8F

Проаналізуйте як реглобалізація може сприяти створенню більш стійкого й безпечного світу

В умовах сучасного світу, коли глобалізація призводить до зростання взаємозалежності країн тема реглобалізації є вкрай актуальною. Реглобалізація призводить до того, що компанії диверсифікують свої виробництва та ланцюги поставок. Країни в свою чергу підтримують вітчизняне виробництво, місцеву економіку. Та як це може призвести до створення більш стійкого й безпечного світу?

Зростання глобальних конфліктів призвело до поступової реглобалізації, яка підтримує диверсифікацію виробництва та постачання з різних більш стабільних регіонів з метою підвищення стійкості ланцюгів поставок. Наприклад, до вторгнення Росії в Україну, ці країни домінували на світовому експортному ринку різних металів, включаючи алюміній, платину та паладій, також Російський газ\нафта. Однак з початку війни ціни на цю сировину зазнали значних коливань та країнам імпортерам прийшлося шукати нові шляхи та рішення. Нині багато компаній інвестують у диверсифікацію своїх виробництв у різних регіонах. Гарним прикладом є технологічний гігант Apple, який раніше значною мірою залежав від Китаю у збірці Iphone. Через торговельні напруженості США та Китаю компанія розширює свої виробництва на такі країни Індія та В'єтнам, прагнучи до стабільності та стійкості. Малі підприємства можуть розглянути можливість регіоналізації своїх ланцюгів поставок або використання місцевих ресурсів для досягнення подібних цілей. Така диверсифікація не тільки зводить до мінімуму ризику збоїв, але також може відкрити нові ринки, зміцнити відносини на місцевому рівні та стимулювати інноваційні рішення. Також Мексика може стати ключовою альтернативою Китаю для США. Інтегровані логістичні лінії між США та Мексикою та преференційний торговий режим в рамках USMCA сприяють створенню можливостей для інвестицій за кордоном. "Імпортери, а навіть деякі китайські експортери, які прагнуть диверсифікувати свої ланцюги поставок, поспішають зайняти промислові площі в Мексиці, рівень завантаження яких у 2022 році досяг 97,5%. Попит на склади та інші промислові об'єкти особливо високий вздовж кордону неподалік від Тіхуани, де відсоток вакантних площ у промисловості наближається до нуля." - говорить у статті. Ще одним важливим центром для компаній, які прагнуть диверсифікувати свою діяльність поза Китаєм стає В'єтнам. Наприклад, протягом останніх семи років імпорт меблів з В'єтнаму до США в контейнерах зріс на 186% у порівнянні з лише 5% зростанням такого імпорту з Китаю. Тож реглобалізація може призвести до значних змін у сфері зайнятості. Оскільки компанії розміщують свої виробничі

бази, у цих нових регіонах буде рости попит на широкий спектр навичок. Це означає можливість створення висококваліфікованих робочих місць у областях які раніше були орієнтовані на низько кваліфікаційні галузі. Зростаюча залежність від автоматизації та штучного інтелекту також означає, що працівникам необхідно перекваліфікуватися або підвищити кваліфікацію. Уряди також можуть почати формувати нові альянси для збереження доступу для найважливішої сировини, незважаючи на економічні та геополітичні потрясіння. Приклад, у травні 2023 року Конгрес США запропонував закон про податкову угоду з Тайванем, заохочуючи тайванських виробників мікročіпів створювати бази в США.

Перелічу деякі наслідки які може включати в себе реглобалізація: Уряди інвестують у стійкі вітчизняні виробничі сектори, щоб підвищити самодостатність та стійкість до збоїв у глобальних ланцюгах поставок. Глобальний акцент на диверсифікації спонукає галузі країн, що розвиваються, модернізувати свою інфраструктуру. Регіональні економічні блоки зміцнюються у міру того, як країни починають більш тісно співпрацювати у торгівлі та виробництві, сприяючи регіональній стабільності та зростанню. Уряди надають пріоритету освіченості робочої сили, що призводить до того, що населення, конкурентоспроможне в глобальному масштабі і що володіє цифровою грамотністю, буде краще підготовлене до роботи в майбутньому. Збільшення конкуренції між країнами за залучення глобального бізнесу, що веде до конфліктів чи загострення регіональної напруги. Ці приклади показують, що реглобалізація може мати як позитивний, так і негативний вплив на економічну та політичну безпеку країн. Важливо, щоб країни розробляли стратегії, які допомагали б їм максимізувати переваги та мінімізувати недоліки цього процесу.

Список використаної літератури

1. Світова торгівля змінює ланцюжки постачань: хто замінить китайський ширужиток. Мінфін. 2023. URL: <https://minfin.com.ua/ua/2023/05/08/105437938/>
2. Мировая торговля вступает на путь "реглобализации": Bloomberg объяснил, о чем речь. УНІАН. 2023. URL: <https://www.unian.net/economics/other/mirovaya-torgovlya-vstupayet-na-put-reglobalizacii-bloomberg-obyasnil-o-chem-rech-12247743.html>

Оцініть ефективність санкцій, які ЄС запровадив проти росії? Що негативно позначається на цій ефективності?

В умовах сучасного світу, де взаємодія між країнами є ключовою для глобальної стабільності, виникає необхідність в регулювальних заходах для стримування «порушників» міжнародних стандартів на глобальній площині, які можуть порушити міжнародні норми та викликати напруженість у міжнародних відносинах. Саме, для забезпечення загальної стійкості у взаємодії між країнами, слід використовувати певні регулюючі заходи — санкції. Саме санкції є одним із інструментів впливу на тих, котрі порушують міжнародні стандарти, та мають негативний вплив. Санкції, як міжнародний інструмент впливу, визначаються як обмеження у сфері торгівлі, інвестицій, та інших комерційних відносин, застосуванні країнами або міжнародними організаціями [1].

Санкційний вплив від групи держав, особливо від Європейського союзу, має великий світовий вплив через фінансові та торговельні обмеження, спрямовані на тих, хто порушує міжнародні стандарти.

У геополітичному контексті, ефективність санкцій, введених Європейським Союзом проти росії, стає об'єктом уваги та дослідження, особливо з початком повномасштабного російського вторгнення на українські території 24 лютого 2022 року. Саме після повномасштабного вторгнення Україна та міжнародні союзники впровадили ряд санкцій проти рф. На сьогодні росія є найбільш підданою санкціям країною у світі, і насамперед санкції на даний момент вважаються найбільш ефективним механізмом впливу на державу-агресора зі сторони цивілізованої світової спільноти.

Радою ЄС було прийнято 12 пакетів санкцій економічних та індивідуальних санкцій, націлені на ключові сектори російської економіки, і спрямовані на стримування можливостей обходу[2]. Санкції які накладає Європейський Союз, охоплюють напрямні обмежувальні заходи, економічні обмеження та візові обмеження. Економічні санкції мають за мету налагодження суворих обмежень на росію через її дії та ефективно утруднення можливостей рф продовжувати агресивні дії. Європейська рада також вводить цільові обмеження проти Білорусі відповідно до її участі у російській агресії проти України. Навіть якщо відомо, що проти білорусі застосовано менше санкцій порівняно з агресором, фактом залишається те, що білорусь є співницею країни-агресора від самого початку повномасштабного вторгнення до України і використовується як зручна платформа для ухилення санкцій

росією. Оцінка ефективності санкцій, які вводить ЄС проти росії включає ряд аспектів.

Аналізуючи їх вплив, важливо враховувати, що санкції є складною системою засобів тиску і впливу призначених змінити поведінку країни-агресора. Напередодні ефективності санкцій слід враховувати ряд факторів, таких як соціально-економічні умови, політичні дії, та геополітичні обставини. Саме Росія виявила здатність обходити санкції через легальні та нелегальні канали, як приклад, використовуючи треті країни для постачання нафти.

Негативний вплив на ефективність санкцій можна виявити в тому, що росія продовжує імпортувати технології, включаючи мікросхеми, незважаючи на обмеження. Це свідчить про потребу усунення слабких місць у санкційному режимі. Результативність санкцій може залежати від посилення заходів у контролі з експортом технологій, що є критичним у забезпеченні повноцінної реакції на сучасні виклики в області глобальної безпеки та геополітики. Також не слід забувати, що у світі ще є компанії, які продовжують підтримувати торгові зв'язки з Росією і головним підтвердженням цього факту є вміст російських ракет, які на вісімдесят відсотків складаються із запчастин, які виготовляються у європейських країнах[3].

Отже, хоча санкції мають вплив на російську економіку, їх ефективність обмежена здатністю росії знаходити способи обходу та невиконання деяких обмежень. У подальших заходах слід розвивати більш комплексний механізм санкцій, а також співпрацювати з міжнародними партнерами для підсилення ефективності заходів тиску на державу-агресора. Тільки разом та ефективними санкціями можна перемогти агресора.

Список використаної літератури

1. Санкції ЄС. URL: <https://finap.com.ua/tag/sanktsiyi-yes/>
2. Санкції проти РФ. URL: <https://mfa.gov.ua/sanktsiyi-proti-rf>
3. Росія використовує дві схеми для обходу санкцій: одна легальна, а друга та основна — ні. URL: <https://tsn.ua/amp/svit/rosiya-vikoristovuye-dvi-shemi-dlya-obhodu-sanktsiy-odna-legalna-a-druga-ta-osnovna-ni-2292445.html>

Чому є важливим протистояти російській пропаганді в Європі?

Пропаганда - це форма комунікації, що становить за мету поширення світогляду, теорій, тверджень, фактів, аргументів, чуток та інших інформаційних елементів у суспільстві з метою впливу на загальну думку на користь конкретної справи чи громадської позиції[1].

У нашому сучасному світі, де ЗМІ формують наше сприйняття подій, а політичні процеси миттєво впливають на міжнародну арену, питання протистояння російській пропаганді в Європі на сьогоднішній день стає не лише актуальним, але й стратегічно важливим, оскільки ми маємо справу з державою-агресором. Російська пропаганда, використовуючи різноманітні методи, не лише формує образ подій, але й нав'язує, та поширює неправдиву інформацію, тим самим впливаючи на громадську думку, політичні ухвали та міжнаціональні відносини в цьому важливому регіоні. Тому, дане дослідження стає ваговим, враховуючи актуальність проблеми в даний час. Аналіз та розуміння впливу російської пропаганди є важливою частиною цього дослідження з метою розробки стратегій протистояння. Такий підхід покликаний сприяти збереженню демократії та ефективному протистоянню ворогу на різних рівнях впливу.

На перший погляд, можна подумати, що протистояння російській пропаганді в Європі може здаватись лише питання міжнаціональних відносин, або політичної сфери. Однак, якщо заглибитись, то можна зрозуміти, що це відбувається на фоні більш широких масштабів світового порядку та демократії, особливо у контексті поточної війни, бо потрібно зрозуміти, що одна з основних цілей російської пропаганди – сприяння розколу в Європейському союзі[2].

Важливо враховувати, що російська пропаганда продовжує свою еволюцію в Європі, і її активність підтримується дуже великими фінансовими вкладеннями, спрямованими на зміцнення позиції Росії в регіоні. Це створює небезпеку для єдності європейського суспільства. Слід зазначити, що взаємодія російської пропаганди з громадськістю набуває важливого значення. Деякі представники європейського суспільства відчують симпатію до російських ідей, викликаючи потенційні розбрати та поступовий розлом єдності. Прикладом може слугувати східна Німеччина, де певна частина населення дотримується певних аспектів російської культури. У центрі Берліна є великий Російський Дім економіки та культури, насправді стає важливим інструментом російської пропаганди, куди вкладаються фінансові ресурси для підтримки впливу в Європі[3].

Дослідження російського впливу в Європі спрямоване на визначення трьох основних складових, представлених у вигляді трикутника. Перша

складова включає російське посольство, де працюють дипломати, представники Міністерства Закордонних Справ, та агенти ФСБ. Друга складова трикутника займає структура федеральне агентство «Россотрудничество», що фінансує різноманітні організації, включаючи культурні та громадські, а також медіа та російську православну церкву в Європі. Третя складова - культура, медіа, політика, російська діаспора в Європі. Росія активно використовує діаспору в країнах ЄС, розглядаючи їх як потенційних агентів впливу. Це включає не лише росіян що залишились в Європейському Союзі, але й самих європейців, які знов таки ж, симпатизують Росії. Наприклад, в Німеччині, де організують маніфестації та інші заходи, росія активно привертає увагу через співпрацю з проросійськими громадянами та європейцями, що виступають як комунікатори російських позицій. Невипадково росія веде дослідження цих осіб, використовуючи їх активно для просування своїх ідей та меседжів через європейські медіа.

Протистояння російській пропаганді в Європі необхідно в контексті світових динамік. Воно визначається не лише політичними та міжнаціональними аспектами, але й впливом на громадську думку та політичні процеси. Боротьба проти російської пропаганди важлива, щоб у Європі зберегти правильне розуміння подій та політичну стабільність. Протистояння російській пропаганді в Європі є не лише захистом від дезінформації, але й важливим кроком у збереженні демократії у цілому.

Стратегії протистояння російській пропаганді:

1. Заклик до наших українських громадян та діаспори бути більш проактивними у комунікації та поширенні нашої позиції.
2. Звернення до громадян із зрозумілими та конкретними аргументами проти того, що стверджує росія.
3. Активно комунікувати та пояснювати, що під час війни ходити на якісь російські заходи просто аморально. Залучення української громадськості до пояснення негативних аспектів підтримки російської культури.
4. Спрямованість на роз'яснення справжньої ситуації в центрі Європи та акцент на важливості спільної боротьби проти російської агресії. Звернення до ЄС із збільшеним зусиллями комунікації щодо реальності війни та її впливу на регіон.

Отже, протистояння російській пропаганді в Європі є важливою передумовою для гарантування доступу до правдивої інформації та збереження політичної стабільності. Ключовою стратегією є залучення українців та діаспори як проактивних агентів впливу для формування правильної інформаційної основи та протистояння негативним впливам. Постійне вдосконалення цих стратегій є необхідним, враховуючи динаміку

пропагандистських впливів. Це сприятиме забезпеченню стійкості та демократії в Європі.

Список використаної літератури

1. Як російська пропаганда спотворює факти про війну. URL: <https://i-vin.info/news/yak-rosiyska-propaganda-spotvoryuye-fakti-pro-viynu-5504.html>
2. «Російська медійна війна»: як протистояти пропаганді кремля? URL: <https://www.radiosvoboda.org/amp/27541807.html>
3. «Віддайте частину території і все буде ОК»: російська пропаганда у Німеччині та як їй протидіють. URL: <https://www.radiosvoboda.org/amp/novyny-pryazovya-yak-ukrayintsi-protystoyaty-rosiyskiy-propahandi-v-berlini/32746941.html>

Як військові дії впливають на глобальну продовольчу кризу?

Продовольча безпека є не лише питанням національного виміру, але й ключовим аспектом глобальної стабільності та розвитку. В умовах сучасного світу, де населення швидко зростає, а кліматичні зміни та соціальні-економічні труднощі стають нагальними викликами, важливо розуміти насправді які фактори впливають на глобальну продовольчу кризу. Проблема голоду, що виникає з багатьох чинників, включає в себе такі ключові аспекти: бідність, відсутність доступу до питної води та електроенергії, стихійні лиха, соціальні проблеми та воєнні конфлікти. Воєнні дії, зокрема, мають катастрофічний вплив на продовольчі системи, забираючи ресурси, руйнуючи інфраструктуру, призводячи до зупинки сільськогосподарського виробництва. Військові конфлікти та збройні сутички призводять до серйозних людських жертв, включаючи загибель населення, мобілізацію працездатного населення для військових дій. Крім того, військові дії негативно впливають на економіку країни, змушуючи уряд витратити значні кошти на озброєння та військові цілі. У контексті України, ці негативні тенденції проявились особливо вразливо.

Військові дії поглибили вже існуючі проблеми з продовольчим забезпеченням у ряді країн та виявили різні недоліки в системі харчової безпеки на міжнародному рівні[1]. Воєнні дії, які росія веде на території України серйозно шкодять продовольчій системі з негативними наслідками:

1. Порушення ланцюгів постачання сільськогосподарської та харчової продукції, від виробництва до реалізації, що загрожує виробництву, переробленню та споживанню харчових товарів.

2. Зрив пасівної компанії, особливо небезпечних через високі ціни на газ та мінеральні добрива, що призведе до зменшення врожайності та експорту зернових культур.

3. Ускладнений експорт української продукції[2].

Україна зі своєю родючою землею та великим потенціалом для виробництва харчових продуктів страждає від воєнних дій. Україна зберігає стабільну позицію серед провідних світових експортерів зернових культур та їх переробних продуктів, що має велике значення для глобальної продовольчої безпеки. Проте блокування Чорноморських портів росією, якими основним чином здійснюється експорт продуктів, а саме зерна та рослинної олії, призводить до вагомих обмежень у міжнародній торгівлі. Особливо це відчувається в країнах, які традиційно стикаються з дефіцитом продовольства, де очікується стрибок цін на харчові продукти через відсутність доступу до українських експортних товарів. Такі дисбаланси в умовах глобального ринку можуть призвести до соціальних та політичних нестабільностей, зокрема до масової міграції населення з регіонів з високим рівнем терористичної активності країн близького сходу та голодної Африки.

У світлі цих подій викликає питання про істинність проблем голоду та продовольчої кризи у сучасному світі. Можливо, все ж таки істинна проблема полягає виключно в тому що світ не хоче її вирішувати. Адже, у 2021, та 2022 роках світові витрати на озброєння сягнули величезних сум - понад 2 трильйони доларів щороку[3]. Ці величезні суми можуть бути використані для вирішення більш нагальних проблем, зокрема, у сфері продовольчої безпеки.

Отже, проблема голоду та продовольчої кризи у світі вимагає негайного та ефективного вирішення, особливо в контексті зростаючих військових конфліктів та витрат на озброєння. Основним пріоритетом має стати забезпечення продовольчої безпеки для всіх народів світу. Для ефективного вирішення проблеми голоду та продовольчої кризи в умовах військових конфліктів розглядаються різноманітні стратегії. Серед них важливе значення мають дипломатичні зусилля та припинення воєнних дій та повернення усіх територій до складу України, це сприятиме відновленню сільськогосподарської інфраструктури та виробництва харчових продуктів. Крім того, необхідно розвивати гуманітарну допомогу та міжнародну співпрацю для забезпечення доставки харчових ресурсів в потребуючі зони для підтримки місцевого населення. Одночасно важливо розвивати технології та інновації в аграрному секторі. Саме такі заходи допоможуть збільшити врожайність та стійкість сільськогосподарського сектору до воєнних дій та природних катастроф.

Список використаної літератури

1. Війна та глобальна продовольча криза: наслідки та шляхи подолання.
URL: <https://ev.fmm.kpi.ua/article/view/264629>
2. Україна та глобальна продовольча безпека в умовах війни. URL:
https://niss.gov.ua/news/komentari-ekspertiv/ukrayina-ta-hlobalna-prodovolcha-bezpeka-v-umovakh-viyny#_ftn1
3. Витрати світу на армію сягнули нового рекорду у понад \$2 трильйони.
Хто витрачає найбільше? URL:
<https://www.epravda.com.ua/news/2023/04/24/699428/index.amp>

За якими показниками Європейський Союз є світовим лідером та у чому він поступається іншим. Яке підґрунтя потрібне для того, щоб реалізувати концепцію європейської стратегічної автономії?

Безумовно, у сьогоднішній день, ЄС є справжнім лідером у багатьох показниках. Але, на жаль, є і свої недоліки. Тому, можна вважати, що питання, щодо створення європейської стратегічної автономії є досить актуальним. Така ідея вперше офіційно з'явилась у документах Ради Євросоюзу ще у 2013 році, і досі ведуться розмови і виникають суперечки в ході обговорення цього питання [1].

Наразі, Європейський союз можна вважати лідером в таких аспектах :

- Є лідером світового інтеграційного процесу.
- Один з важливих гравців у світовій політиці.
- Має найбільший торговий оборот і четверту частину світових матеріальних цінностей.
- Надає найбільшу допомогу бідним країнам.

Але, є і свої проблеми, такі як :

- Економічна нерівність. Узявши найбагатшу та найбіднішу країну ЄС та порівнявши їх ВВП за паритетом купівельної спроможності, можемо дійти висновку, що їх різниця приблизно в 9 разів: Люксембург 125 тис. доларів та Болгарія 13 тис. доларів [2].

Така велика різниця, може свідчити про те, що інтереси різних країн Європейського союзу, цінності та погляди сильно можуть відрізнятися. Це, насамперед, може утворювати різні сутички та певні суперечки між країнами.

- Міграційна криза. Через різні військові конфлікти, соціальні проблеми та нестабільність, багато людей нелегально мігрували і мігрують у країни ЄС. Через це, може страждати економіка, політичні розбіжності країн Європейського союзу та зростання популізму – теж є досить вагомою проблемою.

- Військова сила та залежність від США. За безпеку ЄС, передусім відповідає НАТО. Але не все так просто, бо значний вплив на цю організацію має США. Через війну Росії з Україною, країни ЄС намагаються відмовитись від російського газу, тому їм чимось прийдеться замінити його. Найбільш привабливим варіантом буде постачання СПГ (скраплений природний газ), так як він займає менше місця, а також його можна доставляти в будь-яку точку світу. А головним експортером цього газу є США. Тобто, залежність

Європейського союзу є дуже вагомим. Це і є одним з факторів створення стратегічної європейської автономії.

У 2024 році, існує багато різних конфліктів, таких як: напад Росії на Україну, сутичка Ізраїлю і Палестини, напружена ситуація щодо Китаю і Тайвані, та інші. Розуміючи це, ЄС не відчуває себе повністю захищеним, тому, перш за все розвинуті країни цього союзу повинні інвестувати в оборону та зброю.

Також члени Європейського Союзу повинні згуртуватися та визначити спільні цілі, щоб діяти як одне ціле. Ефективною повинна бути і зовнішня політика, для того, щоб закріпитися одним із лідерів на міжнародній арені. Не мало важливим є позиція та підтримка громадськості, бо через величезні мітинги, ідея може не вийти у реальність. Усі ці вище перелічені фактори є підґрунтям для реалізації концепції європейської стратегічної автономії.

Важко сказати, на якому етапі наразі ЄС в створенні своєї автономії. Багато вважають, що усе це поки ще слова, та скоріш за усе цього не відбудеться. Але, це не так. І Європейський союз, відчув небезпеку як ніколи, коли Росія напала на Україну. Виявилось, що ЄС не був готовий до цього. Через цю війну, стало зрозуміло, як багато проблем є в Європейському союзі. Тому, створення європейської стратегічної автономії є дуже актуальним питанням для дискусії у наш час.

Список використаних джерел

1. [Електронний ресурс]. – <https://cacds.org.ua/> - Режим доступу : вільний.
2. Світовий банк [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.worldbank.org/> - вільний.

У чому особливості відносин ЄС із країнами Африки?

Коли європейські країни втратили колонії, вони прагнули відновити стосунки з Африкою. Тому взаємовідносини тоді ще Європейської економічної спільноти та країн Африки розпочалися ще у 1957р. Значною датою для цих взаємовідносин став липень 1963р. в столиці Камеруну – Яунде. Їх так і назвали – Яундеська конвенція - перша угода про партнерство між (ЄЕС) й Асоціацією країн Африки та Мадагаскару (АКАМ). Та вже невдовзі було укладена друга Яундеська конвенція та була замінена на Ломейську конвенцію у 1975 році. Причиною укладання цього договору стало те, що багато країн Європейського

союзу були зацікавлені більше у ширших відносинах із більшою кількістю африканських країн. Ця угода уже охоплювала 46 країн Африки, Тихоокеанського й Карибського басейнів (АКТ). Це стає вже більш глобальним етапом у цих відносинах, оскільки створюються певні органи : Рада Міністрів, Загальна міжпарламентська асамблея та інші. Але усе ж таки міжурядової організації так і не було створено.

Наступним етапом стала 25 зустріч АКТ-ЄС у місті Котон. Саме тут 23 червня 2000р. був підписаний новий договір про партнерство на 20 років. Основним завданням цієї угоди було "викорінення бідності" шляхом інтегрування 77 країн АКТ у світову економіку завдяки поступовій лібералізації їхніх торгово-економічних відносин з Європою. Також цей договір включає в себе систему преференцій для товарів з країн Африки. Всім африканським країнам, які розташовані до півдня від Сахари надавали полегшений доступ, а найменш розвиненим африканським країнам надали вільний доступ від будь-яких мит. Таким чином, майже увесь імпорт який надходить до ЄС - без митних тарифів. Тобто цей договір був спрямований більше на подолання торговельних обмежень. [1]

Щодо особливостей відносин ЄС ТА африканських країн, вони співпрацюють через кілька структур, таких як : Самоанська угода і спільна стратегія ЄС-Африка – це основні напрямки співпраці. Але на додаток до цих рамкових документів Рада ухвалила ще три регіональні стратегії : «Африканський Ріг», «Гвінейська затока», «Сахель».

Самоанська угода

Угода з Самоа є основою для відносин ЄС із членами Організації держав Африки, Карибського басейну та Тихого океану (ОСАРС). Він охоплюватиме відносини ЄС із 79 країнами протягом наступних 20 років. Цей договір прийде на зміну угоді Котону.

Спільна стратегія ЄС – Африка

Вона була прийнята у 2007 році. Ця стратегія реалізується через періодичні плани заходів. У 2014 році країни ЄС і Африки узгодили дорожню карту на 2014-2017 роки. Ця «дорожня карта» визначає п'ять ключових пріоритетів і напрямків спільних дій. По закінченню цього плану у 2017 році Верховний представник ЄС із закордонних справ і політики безпеки а також Комісія вирішили дати новий імпульс партнерству між Європейським союзом та Африкою. Це було обговорено на черговому засіданні.

«Африканський ріг» Це територія Сомалійського півострова, і до нього належать чотири держави : Сомалі, Джибуті, Еритрея та Ефіопія. Ці країни неодноразово стикалися з посухами. Через це утворилися серйозна гуманітарна криза. У 2011 році ЄС прийняв стратегічні рамки для Африканського Рогу. Він

окреслює дії, які має вжити Європа, щоб допомогти людям регіону досягти миру, стабільності, безпеки, процвітання та підзвітного уряду.

У 2015 році Рада прийняла регіональний план дій для Африканського Рогу на 2015-2020 роки. Це визначило підхід ЄС до вирішення ключових проблем у всьому регіоні. У плані дій були враховані виклики, які з роками стали більш критичними, зокрема: радикалізація, міграція та вимушене переміщення. Реалізацію плану дій очолили Верховний представник та Комісія. Рада регулярно інформує про його виконання, у тому числі через щорічні звіти.

«Гвінейська затока»

Країни в регіоні цієї затоки стикалися з великими проблемами через відсутність контролю над прибережними водами та самим узбережжям. Через це, зросла кримінальна діяльність : торгівля людьми, наркотиками, зброєю; піратство та інші. Рада прийняла план дій Гвінейської затоки на 2015-2020 роки. Це окреслило підтримку ЄС у вирішенні викликів морської безпеки та організованої злочинності в регіоні. Наступним важливим моментом став грудень 2023 року. Міністри закордонних справ ЄС схвалили запуск ініціативи ЄС у сфері безпеки та оборони на підтримку країн Західної Африки Гвінейської затоки, початкова тривалість якої триватиме два роки. Вони також затвердили операції та плани місії для цивільних і військових компонентів ініціативи. Ця ініціатива, яка є частиною комплексного підходу ЄС до регіону, спрямована на підтримку Кот-д'Івуару, Гани, Того та Беніну у вирішенні проблем нестабільності та безпеки шляхом посилення можливостей сил безпеки та оборони цих чотирьох західноафриканських країн. Ініціатива також сприятиме верховенству права та належному управлінню в секторах безпеки та сприятиме зміцненню довіри між громадянським суспільством та силами безпеки та оборони.

«Сахель» - тропічна савана в Африці, яка є своєрідним переходом між Сахарою та африканським регіоном Судан

Ця стратегія ЄС щодо безпеки та розвитку в Сахелі була представлена в 2011 році. Як і інші регіональні стратегії, у 2015 році був прийнятий Сахельський регіональний план дій на 2015-2020 роки та він забезпечив надійну основу для досягнення певних цілей, а саме : запобігання та протидія радикалізації, створення належних умов для міграції молоді, боротьба з незаконним обігом і транснаціональною організованою злочинністю. Наступним важливим шагом стала дата 10 січня 2023 року. Тоді Рада прийняла рішення про продовження мандата Місії ЄС із зміцнення потенціалу в Малі (EUCAP Sahel Mali) до 31 січня 2025 року та виділення їй понад 73 мільйонів євро на період з 1 лютого 2023 року по 31 січня 2025 року.

Щодо проведення зустрічей та обговорення питань в рамках співпраці ЄС – Африка, проводяться саміти кожні три роки і там збираються глави держав і урядів, відбуваються зустрічі міністрів, які проводяться регулярно, які об'єднують представників країн Африки та ЄС, Комісії Африканського Союзу та інституцій ЄС, включаючи Раду ЄС та комісійні засідання. [2]

У 2020 році угода на 20 років фактично закінчилась, але через пандемію COVID-19 шостий саміт відбувся аж 17-18 лютого 2022 році в Брюсселі. Партнери обговорили та погодили спільне бачення оновленого партнерства, а саме : «спільне бачення до 2030 року», інвестиційний пакет Африка-Європа на суму 150 мільярдів євро, надання 450 мільйонів доз вакцини Африці до середини 2022 року, розширене співробітництво у сфері миру та безпеки, розширене партнерство у сфері міграції та мобільності і прихильність до багатосторонності.

Також, на мою думку, не менш важливо розуміти які саме напрями співпраці. Основними є : торгівля, безпека, розвиток, міграція та боротьба з тероризмом. Європейський союз має дуже потужний та позитивний вплив на усі ці напрями співпраці.

Отже, проаналізувавши особливості відносин ЄС та країн Африки, можна дійти висновку, що подоланий досить довгий та успішний шлях. Наразі, це партнерство можна вважати досить потужним через спільне бачення на майбутнє. Завдяки Європейському союзу країни Африки за увесь час співробітництва дещо покращились, через те що ЄС - фінансує програми розвитку та ініціативи африканських країн; розпочато кілька військових і цивільних місій та операцій в Африці в рамках Спільної політики безпеки та оборони (СПБО); а також був створений трастовий фонд ЄС для Африки. Але, все ж таки, багато проблем залишились, такі як : високий рівень безробіття, проблеми з економічним зростанням, висока смертність, війна в Судані – через неї виникла гуманітарна криза та нелегальна міграція, особливо в країни ЄС.

Список використаної літератури

1. Історія взаємовідносин ЄС та країн Африки. URL : <https://vuzlit.com/1757580/visnovki>

2. Особливості партнерства ЄС та Африки. URL: <https://www.consilium.europa.eu/en/policies/eu-africa/>

Яким чином можна стимулювати енергоефективність та зменшення споживання енергії в Європі?

За останні роки Європейський Союз зіткнувся з багатьма викликами і проблемами в енергетичній сфері. Залежність від імпорту енергоносіїв Росії стала вагомим проблемою, бо ця країна їх використовує як політичну зброю. Прикладом є вторгнення країни-терориста в Україну. Та слід зазначити, що є й інша причина, аби відмовитись від енергоносіїв Росії – це мета стати вуглецево нейтральним до 2050 року. Через те, що Росія використовує викопне паливо це загрожує навколишньому середовищу та створює загрозу екології через зміну клімату. Та це не єдиний приклад. Глобальна залежність від того ж викопного палива проявляється у внутрішньому конфлікті в Лівії та військовому перевороті в Нігері.

Іншим викликом є повна відмова від нафти та газу у майбутньому. І тут також є залежність країн ЄС від Росії. Але у Європи є вже певний план як позбутися від залежності не тільки від Росії, але і від інших країн. Тоді постає питання, а яким чином зменшити споживання енергії та як стимулювати енергоефективність в Європі. І тут є вже кілька стратегій та завдань, що потрібно зробити [1].

Одним із головних проєктів ЄС є REPowerEU – доступна, безпечна та стійка енергія для Європи.

REPowerEU, запущений у травні 2022 року, допомагає ЄС :

- економити енергію;
- виробляти чисту енергію;
- диверсифікувати постачання енергії.

Завдяки цій програмі захищені громадяни і бізнес ЄС від нестачі енергії, запроваджена підтримка України, послабивши військову міць Росії, а також відбулося прискорення на перехід до чистої енергії.

Хоча цей план був запроваджений нещодавно, вже є певні досягнення [2]:

- зменшення своєї залежності від російського викопного палива;
- заощадження майже 20% споживаної енергії;
- подвоєння додаткового розгортання відновлюваних джерел енергії.

Не менш важливим є диверсифікація енергопостачання. Коли Росія вторглася в Україну, стало ще очевидніше, що ЄС потребує альтернативних шляхів забезпечення свого енергопостачання. Хоча це правда, що деякі держави-члени історично імпортували більше російського газу, ніж інші, але через наслідки можливих перебоїв постраждали б усі разом. Ось чому вкрай важливо, щоб усі держави-члени були разом готові ділитися газом зі своїми сусідами у разі потреби.

З вересня 2022 року на російський газ припадає лише 8% усього трубопровідного газу, імпортованого до ЄС, у порівнянні з 41% імпорту ЄС із Росії в серпні 2021 року.

Завдяки плану REPowerEU було досягнуто успіху в диверсифікації енергопостачання головним чином за рахунок [2]:

- укладення угод з іншими третіми країнами щодо трубопровідного імпорту;
- інвестування в спільну закупівлю скрапленого природного газу (СПГ);
- забезпечення стратегічного партнерства з Намібією, Єгиптом і Казахстаном для забезпечення безпечного та сталого постачання відновлюваного водню;
- підписання угод з Єгиптом та Ізраїлем про експорт природного газу до Європи.

Інфраструктура, яку ЄС використовує для газу сьогодні, може бути використана для чистого водню в майбутньому. Це дуже важливо, оскільки водень в майбутньому може замінити нафту і газ.

Щодо економії енергії, енергозбереження є найдешевшим, найбезпечнішим і найчистішим способом зменшити залежність від імпорту викопного палива з Росії. Європейські громадяни, підприємства та промисловість зробили свій внесок у це.

Іншим не менш важливим на мою думку фактором, яке допоможе плану REPowerEU досягти своїх цілей є відновлювальна енергія. Насамперед, це добре для клімату, енергетичної незалежності ЄС (для безпеки постачання), і це створює робочі місця в ЄС.

План REPowerEU прискорює зелений перехід і сприяє масовим інвестиціям у відновлювані джерела енергії. За останній рік вдалося збільшити виробництво та потужності: генеруючи, вперше, більше електроенергії з вітрових і сонячних джерел. 39% електроенергії тепер надходить з відновлюваних джерел.

У березні 2023 року ЄС ухвалив більш жорстке законодавство для збільшення своїх потужностей з відновлюваних джерел енергії, підвищивши обов'язкову ціль ЄС на 2030 рік до 42,5%. Амбіція досягти 45% – це майже подвоїти існуючу частку відновлюваної енергії в ЄС [2].

Щоб підтримати цей чистий перехід, люди повинні покращити розвиток власної промисловості – від водню до хімікатів, від біотехнологій до нанотехнологій. Щоб досягти цього плану, у лютому 2023 року було запропоновано промисловий план «Зеленої угоди» для Європи. Головною даного плану метою є позбутися викидів CO₂.

Ця стратегія підвищує конкурентоспроможність європейської промисловості з нульовим чистим споживанням і прискорює перехід до кліматичної нейтральності. Це досягається шляхом створення більш сприятливого середовища для збільшення виробничих потужностей ЄС для технологій і продуктів з нульовим виведенням, необхідних для досягнення амбітних кліматичних цілей Європи. Щоб забезпечити місце Європи як засновника промислових інновацій і чистих технологій, промисловий план «Зеленої угоди» охоплюватиме чотири основні напрямки: передбачуване та спрощене регуляторне середовище, швидший доступ до фінансування, підвищення навичок та кваліфікації і відкрита торгівля для стійких ланцюгів поставок.

Іншою не менш важливою стратегією є «Довгострокова стратегія ЄС до 2050 року» – прагнення стати першим у світі кліматично нейтральним континентом до 2050 року. ЄС прагне бути кліматично нейтральним до 2050 року – мати економіку з нульовими викидами парникових газів. Ця мета лежить в основі Європейської зеленої угоди та є юридично обов'язковою метою завдяки Європейському кліматичному закону. Перехід до кліматично нейтрального суспільства – це можливість побудувати краще майбутнє для всіх, не залишаючи нікого осторонь. Усі частини суспільства та економічні сектори відіграватимуть роль – від енергетичного сектору до промисловості, транспорту, будівель, сільського та лісового господарства. Прагнення до кліматичної нейтральності також узгоджується зі зобов'язаннями ЄС щодо глобальних кліматичних дій згідно з Паризькою угодою. ЄС подав свою довгострокову стратегію до Рамкової конвенції ООН про зміну клімату (РКЗК ООН) у березні 2020 року [2].

Також, держави-члени ЄС розробили національні довгострокові стратегії щодо того, як вони планують досягти скорочення викидів парникових газів, необхідного для виконання своїх зобов'язань за Паризькою угодою та метою ЄС щодо кліматичної нейтральності. Довгострокові стратегії повинні узгоджуватися з інтегрованими національними енергетичними та кліматичними планами (NECP) держав-членів на період 2021-2030 років. Регламент управління вимагав від держав-членів подати Комісії свої перші національні довгострокові стратегії до 1 січня 2020 року. Наступні стратегії мають бути представлені до 1 січня 2029 року та кожні 10 років після цього. Держави-члени повинні, за необхідності, оновлювати свої стратегії кожні п'ять років.

Окрім основних перелічених стратегій, є й багато інших, такі як : «Енергетичний союз», «Платформа рівності в енергетичному секторі», «Тиждень сталої енергії в ЄС (EUSEW)» та інші.

У підсумку, можна зазначити, що Європа дуже рішуче підійшла до питання зменшення споживання енергії. Насамперед, ЄС дуже швидко відреагувала на проблему вторгнення Росії в Україну і запровадила певні плани та стратегії, які зможуть позбутися викопного палива та перейти до «чистої енергії» у майбутньому, завдяки «REPowerEU», «Зеленій угоді», «Довгостроковій стратегії ЄС до 2050 року» та інших стратегій. Також, вважаємо, що відновлювальна енергія відіграє одну з основних ролей у Європі. Але, на нашу думку, повністю забезпечити енергію від відновлювальних джерел буде неможливо через малу потужність.

Список використаних джерел

1. Виклики енергетичної політики ЄС. Представництво Європейського Союзу в Україні. URL: <https://www.eeas.europa.eu/delegations/ukraine/>
2. Energy strategies. European Commission. URL: <https://energy.ec.europa.eu/>

Проаналізуйте історичні умови, за яких відбувся вступ Федеративної Республіки Німеччини до НАТО. Чому ця подія була важливою для зміцнення європейської безпеки?

Вступ Федеративної Республіки Німеччини до НАТО у 1955 році є ключовою подією для розуміння динаміки європейської безпеки після Другої світової війни. Цей крок відбувся в умовах гострої холодної війни, коли зіткнення між Заходом і Сходом стало невід'ємною частиною міжнародної політики. Проаналізуємо історичні умови та важливість цієї події для зміцнення європейської безпеки. Фактично було три варіанти подальшого розвитку подій: створити німецьку федеральну поліцію для внутрішньої безпеки і як основу для майбутньої німецької армії; запросити Західну Німеччину в НАТО та створити невелику армію, яку б відразу можна було інтегрувати у військові структури НАТО; за французьким сценарієм – створити європейську армію, в якій також передбачали участь німецьких військових. Створення військових формувань Німеччини Аденауер розглядав як можливість завершення окупації Німеччини військами союзників. Він був прихильником власної армії, адже варіант служби німецьких військових у підрозділах НАТО без наявності власної армії робив їх по суті просто найманцями[1]. Після Другої світової війни Німеччина була розділена на дві частини: ФРН (Федеративна Республіка Німеччина) на заході, під контролем західних союзників, і НДР (Німецька Демократична Республіка) на сході, яка стала сферою впливу СРСР. Ця розділеність створювала напруженість і небезпеку для Європи, зокрема для країн, що прилягали до Німеччини. У такій ситуації вступ ФРН до НАТО мав кілька важливих історичних передумов. По-перше, це було стратегічне рішення, спрямоване на забезпечення колективної безпеки в рамках альянсу. Приєднання ФРН до НАТО дало їй гарантії захисту від можливої агресії з боку СРСР або її союзників у вигляді колективної реакції всіх членів альянсу.

По-друге, це також було важливим кроком у процесі реінтеграції Німеччини в міжнародну спільноту. Після війни Німеччина стала об'єктом підозр і обмежень з боку багатьох країн. Її вступ до НАТО свідчив про те, що вона готова взяти на себе відповідальність за свою безпеку і долучитися до колективних заходів по забезпеченню міжнародного порядку.

Північноатлантична рада 23 жовтня 1954 р. прийняла рішення запросити ФРН в НАТО, а офіційно Німеччина стала повноправним членом НАТО 6 травня 1955 р. Відповідно до статті 24 основного закону Німеччини – країна “ може з метою забезпечення миру увійти в систему взаємної колективної

безпеки; при цьому вона погоджується на обмеження своїх суверенних прав з метою встановлення і забезпечення мирного і стабільного устрою в Європі і у відносинах між народами всього світу ” [2] , тобто Німеччина стала членом НАТО на законних підставах. Коли Німеччину приймали в НАТО, всі очікували швидкого створення збройних сил загального призначення – для створення протипаки СРСР. Дуже швидко створили законодавчу базу для створення власної армії, проте давалися взнаки такі проблеми, як відсутність досвідченого офіцерського складу, матеріальної бази, не дуже охоче саме населення йшло в армію. Перша німецька дивізія увійшла до складу об’єднаних сил НАТО лише 1957 р. Результат процесів, що розпочалися ще тоді, можна побачити сьогодні. Німеччина володіє однією з найбільших і найсильніших армій в Європі. Приєднання 1955 р. ФРН до НАТО доволі сильно вплинуло на міжнародно політичну ситуацію в Європі та світі. До об’єднання Німеччини в єдину державу збройні сили ФРН не були самостійними, а підпорядковувалися НАТО. Тодішній Бундесвер у матеріально-технічному відношенні повністю залежав і підпорядковувався НАТО. Німеччина хоч і мала свої збройні сили, проте не мала національних структур управління. Керівництво збройними силами здійснювала НАТО.

Важливість цього кроку для європейської безпеки полягала в створенні стабільності та зменшенні напруги на континенті. Вступ ФРН до НАТО забезпечив більшу військову підтримку для країн Європи, які також були членами альянсу, збільшивши їхню віру в власну безпеку та знижуючи ймовірність конфліктів. Крім того, це дало можливість зміцнення трансатлантичних зв’язків між Європою та Північною Америкою, що є ключовим для стабільності в регіоні.

Відповідно до Північноатлантичного договору, ФРН повинна була виконувати свої зобов’язання у випадку початку військових дій, агресії проти одного з країн-членів альянсу. Зокрема, в Північноатлантичному договорі у ст. 5 зазначено, що “ Сторони погоджуються, що збройний напад на одну або кількох із них у Європі чи у Північній Америці вважатиметься нападом на них усіх: і, відповідно, вони домовляються, що в разі здійснення такого нападу кожна з них, реалізуючи своє законне право на індивідуальну чи колективну самооборону, підтверджене Статтею 51 Статуту Організації Об’єднаних Націй, надасть допомогу тій Стороні або Сторонам, які зазнали нападу, і одразу здійснить, індивідуально чи спільно з іншими Сторонами, такі дії, які вважатимуться необхідними, включаючи застосування збройної сили, з метою відновлення і збереження безпеки у Північноатлантичному регіоні ” [3]. Про кожний такий збройний напад і про всі заходи, вжиті у зв’язку з ним, буде негайно повідомлено Раду Безпеки ООН. Такі заходи будуть припинені після

того, як Рада Безпеки вживе заходів, необхідних для відновлення і підтримання міжнародного миру та безпеки. Новий етап у зовнішній політиці Німеччини розпочався після об'єднання країни. Хоча були об'єднані дві абсолютно різні за ідеологією частини, Німеччина продовжила курс європейської інтеграції, залишилася в системі відносин НАТО та ЄС. Отже, вступ ФРН до НАТО був важливим кроком для зміцнення європейської безпеки.

Список використаної літератури

1. Вступ Німеччини до НАТО: через 50 років [Електронний ресурс] / Хафтендорн Хельга. – Режим доступу: <http://www.nato.int/docu/review/2005/issue2/russian/history.html>
2. Основний закон Федеративної Республіки Німеччина [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://vivovoco.rsl.ru/VV/LAW/BRD.HTM>
3. Північноатлантичний договір [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=950_008

Якими є причини абсолютної бідності?

Абсолютна бідність - це стан, коли людина не має достатніх матеріальних ресурсів для забезпечення базових потреб, таких як харчування, проживання, доступ до освіти та медичного обслуговування. Це складний соціально-економічний проблема, яка має різноманітні причини, і її розв'язання вимагає комплексного підходу. Розглянемо деякі з найбільш поширених причин абсолютної бідності.

Бідність – це соціальне явище, що характеризується відсутністю необхідних матеріальних засобів для того, щоб провадити «нормальне» (відповідно до норм прийнятих суспільством) життя. Дослідження проблем бідності та рівня життя населення в Україні набуває дедалі більшого значення з погляду виявлення соціально вразливих груп населення та створення ефективно діючої соціальної політики, адже, за офіційними даними Державної служби статистики України [1], за межею бідності сьогодні живуть 80% населення країни. ООН установила межу бідності у розмірі 510 доларів на місяць, в Україні ця цифра сягає 300 доларів. По-перше, низький рівень економічного розвитку може стати ключовою причиною абсолютної бідності. У країнах з низьким рівнем валового внутрішнього продукту (ВВП) і недостатньою інфраструктурою можуть відсутні базові умови для створення робочих місць та

забезпечення належних доходів для всіх своїх громадян. Друга причина - системна корупція. Корупція в урядових структурах, судовій системі та інших сферах може призвести до нерівного розподілу ресурсів і втрати можливостей для економічного зростання. Це може призвести до того, що ресурси не використовуються ефективно для підтримки найбільш вразливих шарів суспільства.

Третя причина - конфлікти та війни. Країни, що переживають війну або внутрішні конфлікти, зазнають руйнування і економічного занепаду. Це призводить до економічного занепокоєння, руйнування інфраструктури та зниження можливостей для заробітку громадян.

Безробіття – це складне соціально-економічне явище, за якого частина економічно активного населення не має роботи й заробітку [2, с. 13–15].

Крім того, недостатність освіти і низький рівень медичного обслуговування можуть також сприяти абсолютній бідності. Недоступність освіти обмежує можливості для заробітку, а відсутність доступу до медичних послуг може погіршувати стан здоров'я та працездатність населення. Нарешті, соціокультурні чинники, такі як дискримінація за расовою або гендерною ознакою, можуть ускладнювати ситуацію та обмежувати можливості людей на ринку праці. Усі ці причини можуть взаємодіяти і посилювати одна одну, утворюючи відносно безвихідну ситуацію для найбільш вразливих верств населення. Ефективна боротьба з абсолютною бідністю вимагає комплексних заходів, включаючи економічну реформу, боротьбу з корупцією, інвестиції в освіту та медицину, а також соціальні програми, спрямовані на підтримку найбільш вразливих шарів суспільства. Продуктивність праці – це показник трудової діяльності працівників, який характеризує кількість продукції, виробленої за одиницю часу, або витрати часу на виробництво одиниці продукції. Якщо ВВП свідчить про те, скільки благ виробляє країна загалом, то продуктивність праці показує, як використовуються її трудові ресурси. В Україні найнижча продуктивність праці з усіх європейських країн [3, с. 31–34]. Абсолютна бідність - складна проблема, яка виникає з різних соціально-економічних чинників, включаючи низький рівень економічного розвитку, системну корупцію, конфлікти та війни, недостатність освіти та медичного обслуговування, а також соціокультурну дискримінацію. Боротьба з абсолютною бідністю вимагає комплексного підходу, який включає економічні реформи, боротьбу з корупцією, інвестиції в освіту та медицину, а також соціальні програми підтримки. Важливо також враховувати контекст конкретної країни та індивідуальні потреби її населення.

Адже розвиток країни і добробут її громадян - це ключові аспекти побудови стійкого, справедливого та процвітаючого суспільства.

Список використаної літератури

1. Державна служба статистики України. URL: [http:// www.ukrstat.gov.ua](http://www.ukrstat.gov.ua)
2. Федоренко В.Г., Пінчук Ю.Б. Євроінтеграція, економіка і ринок праці в Україні. Ринок праці та зайнятість населення. 2014. № 1. С. 13–15.
3. Федунчик Л. Ринок праці в Україні: проблеми та напрями їх вирішення. Ринок праці та зайнятість населення. 2016. № 2. С. 31–34.

Як міжнародні економічні санкції впливають на безпекову стабільність країн?

Міжнародні економічні санкції стали важливим інструментом в зовнішній політиці країн та міжнародних організацій. Вони використовуються для впливу на поведінку країн, які порушують міжнародні норми та стандарти, або здійснюють дії, що загрожують міжнародній безпеці та стабільності. Проте, ефективність та наслідки таких санкцій можуть бути різними, особливо в контексті безпекової стабільності країн.

Метою застосування санкцій ООН є припинення такого правопорушення й забезпечення виконання державою-правопорушником обов'язків, які випливають із правовідносин відповідальності [1].

По-перше, міжнародні економічні санкції можуть призвести до загострення конфліктів та погіршення міжнародних відносин. Країни, що стають об'єктом санкцій, можуть відповісти на них агресивною риторикою, зростанням військової активності або навіть введенням контрсанкцій. Це може загострити конфлікт та зробити ситуацію менш передбачуваною, що погіршує безпекову стабільність в регіоні.

По-друге, економічні санкції можуть призвести до економічного занепаду та соціального розладу в цільовій країні. Зменшення обсягів торгівлі, інвестицій та доступу до фінансових ресурсів може призвести до зростання безробіття, знецінення валюти та зростання цін на життєво важливі товари. Це може спровокувати соціальні протести, громадські заворушення та загрозу внутрішньої стабільності.

По-третє, економічні санкції можуть змінити політичний ландшафт в цільовій країні, зробивши уряд більш агресивним або авторитарним. Уряд, що стає об'єктом санкцій, може використовувати введення санкцій як можливість для зміцнення своєї влади та контролю над населенням. Це може призвести до загострення внутрішніх конфліктів та зростання рівня репресій.

Дефолт справді впливає на рф. Поки що він більшою мірою має символічне значення, але лише тому, що основний удар економіці росії санкції вже завдали. Проте навіть у разі припинення повномасштабної війни з Україною та зняття міжнародних обмежень економіці росії буде важко відновитися й залучати нові інвестиції саме через дефолт. Його результат можна побачити в довгостроковій перспективі [2].

Однак, не слід забувати, що міжнародні економічні санкції можуть мати і певні позитивні наслідки. Вони можуть викликати політичний тиск на уряд цільової країни для зміни своєї поведінки або політики, що порушує міжнародні стандарти. Також вони можуть стимулювати реформи та модернізацію у відповідній країні. Щодо позитивних наслідків міжнародних економічних санкцій, які вже було зазначено, вони можуть змусити російський уряд переглянути свою політику та дії, що може призвести до політичних та економічних реформ. Такі реформи можуть сприяти модернізації та розвитку російської економіки у довгостроковій перспективі.

Тому, дефолт, поєднаний з міжнародними економічними санкціями, може мати значний вплив на економічну та політичну ситуацію в Росії. Важливо враховувати всі можливі наслідки та розробляти стратегії управління кризовою ситуацією для забезпечення стабільності та здоров'я економіки країни.

У юридичній та економічній літературі санкції досліджуються з погляду змісту законодавчих актів і нормативних документів, а також їх наслідків для окремих держав, секторів економіки, компаній та корпорацій. Однак такий підхід упускає з поля зору політичну функцію санкцій, які використовуються в міжнародних відносинах як інструмент панування й нав'язування волі одних країн іншим [3].

Отже, міжнародні економічні санкції можуть мати значний вплив на безпекову стабільність країн. Важливо, щоб при їх використанні були враховані всі можливі наслідки та здійснювалися з метою забезпечення міжнародної безпеки та стабільності, а не загострення конфліктів чи погіршення гуманітарної ситуації.

Список використаної літератури

1. Декларація тисячоліття ООН. Прийнято резолюцією 55/2 Генеральної Асамблеї від 8 вересня 2000 р. Розділ II: Світ, безпека та роззброєння. П. 9. URL: http://www.un.org/ua/documents/decl_conv/declarations/summitdecl.shtml
2. Доповідь Групи високого рівня з загроз, викликів та змін «Більш безпечний світ: наша загальна відповідальність». A/59/565, 2 December 2004. Ч.

2: Колективна безпека та завдання запобігання. Гл. VIII: Роль санкцій. Електронний ресурс. Режим доступу: <http://www.un.org/russian/secureworld.htm>

3. Калінін, А. В. (2015). Економічні санкції ООН та односторонні екстра-територіальні заходи економічного примусу: порівняльний аналіз. Юрист-міжнародник, No 4.

Як на вашу думку, чому ЄС до цього часу не має власних збройних сил? Чи у них потреба і чи будуть створені вони у майбутньому?

Питання створення власних збройних сил для Європейського союзу стало предметом обговорення і дискусій вже протягом багатьох років. Незважаючи на те, що ЄС є однією з найбільших економічних та політичних сил у світі, його відсутність власних збройних сил викликає певні питання щодо його безпеки та обороноздатності. У цьому есе я спробую розглянути деякі причини, чому ЄС до цього часу не має власних збройних сил, а також обговорю важливість цього питання та можливі перспективи на майбутнє.

По-перше, однією з головних причин відсутності власних збройних сил у Європейському союзі є історична спадщина та складні відносини між державами-членами. Багато країн ЄС є членами НАТО, а збройні сили в цьому випадку організовані на більш широкому міжнародному рівні. Відтак, у такій ситуації створення власних збройних сил для ЄС може стати дублюванням існуючих структур та спричинити додаткові конфлікти між державами-членами.

По-друге, економічні та фінансові аспекти також грають значну роль у цьому питанні. Створення та підтримка власних збройних сил вимагає великих інвестицій, які можуть стати неприйнятними для деяких держав-членів, особливо в умовах економічних труднощів або фінансових обмежень. Крім того, існує питання ефективності витрат та необхідності збройних сил саме для захисту інтересів Європейського союзу.

Проте, незважаючи на ці проблеми, існує деяка потреба в створенні власних збройних сил для ЄС. Зростаючі геополітичні виклики, такі як зміни у світовому порядку, загрози кібербезпеці та гібридні загрози, підкреслюють важливість механізмів колективної оборони для Європейського союзу. Маючи власні збройні сили, ЄС може бути більш самодостатнім у забезпеченні своєї безпеки та захисту своїх інтересів, незалежно від НАТО або інших міжнародних союзів.

У майбутньому, створення власних збройних сил для ЄС може стати більш актуальним завдяки розвитку оборонних технологій та змінам у політичному ландшафті Європи. Однак, це вимагатиме значних зусиль у співпраці між державами-членами, політичній волі та фінансовій підтримці. Крім того, необхідно забезпечити, щоб створення власних збройних сил не призвело до подальшого розподілу в Європі, але сприяло б підвищенню її обороноздатності та безпеці в цілому.

У підсумку, питання власних збройних сил для Європейського Союзу залишається актуальним та складним. Політичні, економічні та історичні обставини впливають на його рішення у цьому питанні. Проте, зростаючі безпекові виклики можуть змусити ЄС переглянути свої підходи до оборони та безпеки і розглянути можливість створення власних збройних сил у майбутньому.

Список використаної літератури

1. "The European Union and Military Power: NATO's Gap, the NATO-EU Berlin Plus Agreement, and the Future of European Security" (by Michael E. Smith, George Washington University)
2. "Europe's Defence Industry: Addressing the EU's Capability Shortfalls" (by Steven Blockmans, Centre for European Policy Studies)
3. "European Defence: National Perspectives and EU Policies" (by Jolyon Howorth, Yale University Press)
4. "European Defence Integration: Bridging the Gap between Strategy and Operations" (by Frédéric Mérand, Routledge)

У чому особливості сучасного міжнародного тероризму?

Сучасний глобальний терор є однією з головних загроз безпеці в світових розмовах. Він відрізняється від минулого терору набором рис, які ускладнюють боротьбу з ним і швидкі зміни. У цьому есе ми розглянемо основні риси сучасного світового терору, підкріпивши свої думки навчальними роботами та книгами.

Перша позначка – всесвітня павутина терористичних груп. Це означає, що сучасні погані хлопці використовують нові технології та Інтернет, щоб створювати всесвітні мережі шанувальників і людей, яким вони подобаються. Як каже Лоуренс Рево (2019), така широка мережа дозволяє їм швидко діяти, працювати разом і поширювати свої думки по всій планеті.

Наступним ключовим моментом є використання жорстких переконань як поштовх для ідей. Багато нових терористичних угруповань, як-от «Ісламська держава» (ІД) і «Аль-Каїда», використовують прикриття переконань, щоб отримати нових бійців і сказати, чому вони атакують. Джон Алфеев (2018) говорить про це, розглядаючи частину мотивів віри в тому, що роблять сучасні терористичні групи.

Третє – терор, який перетинає кордони. Терористичні групи часто працюють у багатьох країнах одночасно, маючи місця та допомогу ззовні. Це

ускладнює боротьбу з ними, оскільки для цього потрібні спільні дії багатьох земель і світових груп. Дослідження Кароліни Куеро (2020) проливає світло на це, дивлячись на те, як світ бореться з терором, який перетинає кордони.

Зрештою, сучасний глобальний терор відомий тим, що використовує кібертерор. Терористичні групи активно використовують Інтернет і кіберпростір, щоб атакувати комп'ютерні системи, залучати нових членів і просувати свої ідеї. Дослідження Джеймса Сміта (2021) розглядає небезпеки кібертерору та способи протидії.

Сучасний глобальний терор складний і має багато сторін. Для боротьби потрібен повний план. Отримання його рис і використання хороших бойових стратегій може допомогти знизити рівень терористичної небезпеки у світі.

Список використаної літератури

1. Рево, Л. (2019). "Global Terrorism: Patterns, Trends and Challenges." *Journal of International Security Studies*
2. Альфєєв, Ю. (2018). "Religious Extremism and Terrorism: Ideological Perspectives." Cambridge University Press.
3. Куеро, К. (2020). "Transnational Terrorism: Strategies and Countermeasures." Oxford University Press.
4. Сміт, Дж. (2021). "Cyberterrorism: Threats and Countermeasures." Palgrave Macmillan.

Як і чому за останні десятиліття змінювалися регіони Європи та їхні відносини з державами?

За останні кілька десятиліть європейські регіони зазнали значних змін, які мали глибокий вплив на їхню геополітичну форму та відносини з іншими країнами. Ці зміни охоплюють широкий спектр політичних, економічних і соціокультурних аспектів.

Розпочнемо з розширення Європейського Союзу та його впливу на регіональну динаміку, використовуючи такі джерела, як "The European Union: Politics and Policies" Ендрю Глайдіц та "European Union Politics" Мішель Крістін, щоб проаналізувати процес розширення ЄС та його вплив на існуючі та нові країни-члени. Це розширення відбулося за рахунок приєднання нових держав-членів, таких як країни Центральної та Східної Європи, а також розвитку співпраці з країнами-кандидатами. Як наслідок, політична та економічна ситуація в Європі змінилася, а міжнародне співробітництво та інтеграція посилилися.

Другим важливим питанням є відносини з Росією та їхній вплив на регіональну стабільність. “Russia and the European Union: The Sources and Limits of "Special Relationships” Лілія Шепетінська та “EU-Russia Relations, 1999-2015: From Courtship to Confrontation” Андреас Умланд, аналізують розвиток відносин між ЄС та Росією. Напруженість у відносинах, що виникла, наприклад, через конфлікт на сході України, який потім переріс у війну, мала значний вплив на геополітичну ситуацію в Європі та міцні стосунки між державами.

Ще одне важливе питання- це Брексіт, вихід Великої Британії з ЄС та його наслідки. В книгах “Brexit: Why Britain Voted to Leave the European Union” Пітер МакКі, “Brexit and British Politics” Джон Бартл та “Brexit and British Politics” Іван Чалмарковський досліджують причини та наслідки для Великої Британії після виходу з ЄС. Це рішення Британії принесло значні зміни в політичному, економічному та соціокультурному плані, а також нові виклики та перегляд міжнародного співробітництва та відносин.

Результати цих досліджень показують, що європейський регіон наразі переживає значні зміни, які впливають на його відносини з іншими країнами та загальну геополітичну ситуацію. Розуміння цих змін є ключовим для розробки ефективних стратегій міжнародного співробітництва та підтримання миру і стабільності в регіоні.

Список використаної літератури

1. Е. Глайдц, “The European Union: Politics and Policies”.
2. М. Крістін, “European Union Politics”.
3. Л. Шепетінська, “Russia and the European Union: The Sources and Limits of "Special Relationships”
4. А. Умланд, “EU-Russia Relations, 1999-2015: From Courtship to Confrontation”.
5. П. МакКі, “Brexit: Why Britain Voted to Leave the European Union”.
6. Д. Бартл, “Brexit and British Politics”.

Як на вашу думку, чому ЄС до цього часу не має власних збройних сил? Чи є у них потреба і чи будуть створені вони у майбутньому?

Європейський Союз (ЄС) – це велика політична та економічна організація, яка об'єднує країни з різних частин континенту з метою спільного розвитку та забезпечення миру і стабільності в регіоні. Однак дотепер ЄС не має власних збройних сил, що може викликати питання щодо його оборонної стратегії та здатності реагувати на потенційні загрози. Це питання, яке постійно обговорюється і має як прихильників, так і противників.

Ідея європейської армії вперше обговорювалася в 1950 році. Вона була запропонована Францією і складалася б з країн «внутрішньої шістки» (Бельгія, Франція, Італія, Люксембург, Нідерланди та Західна Німеччина), щоб посилити оборону проти радянської загрози без безпосереднього переозброєння Німеччини після Другої світової війни. У 1952 році Договір про створення Європейської оборонної спільноти був підписаний, але не ратифікований сторонами, що підписали.

Цікаво, що після Другої світової війни, країни Європи прагнули до миру та економічного розвитку, роблячи акцент на інтеграції. Створення НАТО гарантувало б безпеку більшості країн, роблячи потребу в європейській армії менш гострою.

Однак, війна в Україні спричинила переосмислення політики безпеки в Європі. І з одного боку, це може стимулювати країни ЄС до створення власної армії, щоб гарантувати свою безпеку без опори на НАТО. З іншого боку, існують й інші фактори, які роблять це питання складним.

Згідно з даними за 2022 рік, опублікованим Євробарометром, переважна більшість громадян ЄС (81%) виступають за загальну політику оборони та безпеки, причому в кожній країні її підтримують щонайменше дві третини. Близько 93% погоджуються з тим, що країни повинні діяти разом, щоб захистити територію ЄС, а 85% вважають, що співробітництво у сфері оборони має бути розширене на рівні ЄС.

На основі цих даних, а також політичних відносинах ЄС з іншими країнами я визначила для себе три головні причини через які ЄС досі не створив власні збройні сили.

Перша причина полягає у складних історичних відносинах між країнами-членами ЄС. Багато з цих країн мають складну історію конфліктів та війн, що може ускладнити процес створення спільних збройних сил через відмінності в оборонних політиках та інтересах.

Друга причина пов'язана з існуючими національними збройними силами в країнах-членах ЄС. Багато країн мають великі та добре розвинені армії, які вони вважають ключовим елементом своєї національної безпеки. Це може спричинити опозицію до ідеї створення спільних збройних сил, оскільки деякі країни можуть боятися втрати контролю над власною обороною.

Третя причина – фінансові перешкоди. Створення спільних збройних сил потребуватиме великих інвестицій та складних адміністративних процесів, що може виявитися важкодоступним для країн, особливо з урахуванням інших соціально-економічних викликів.

Також, якщо брати до уваги усі приведені аргументи вище, можна зробити висновок, що створення спільної армії ЄС може дублювати зусилля НАТО, що призведе до неефективності.

Можливо, ймовірним є не створення повноцінної європейської армії, а посилення співпраці та координації між збройними силами країн ЄС. Це може включати спільне використання ресурсів, спільні військові навчання та спільні операції.

Однак не можна остаточно виключити можливість створення спільних європейських збройних сил у майбутньому. Деякі країни ЄС вже розвивають спільні оборонні програми та ініціативи, що може свідчити про зростаючий інтерес до зміцнення оборонних здатностей ЄС. У майбутньому, за певних умов, ЄС може бути більш активною у розвитку спільних збройних сил для захисту своїх інтересів та забезпечення безпеки своїх членів.

Список використаної літератури

1. https://en.wikipedia.org/wiki/European_army#:~:text=The%20European%20army%20or%20EU,matter%20for%20the%20member%20states.
2. Defence: is the EU creating a European army? - <https://www.europarl.europa.eu/topics/en/article/20190612STO54310/eu-army-myth-what-is-europe-really-doing-to-boost-defence>
3. The never-ending debate of the European Army and why it is unhelpful - <https://www.boell.de/en/2024/01/22/never-ending-debate-european-army-and-why-it-unhelpful>

У чому причина популярності конспірологічних теорій у політиці?

Конспірологічні теорії, як гриби після дощу, з'являються у політичному дискурсі, зачаровуючи та захоплюючи увагу людей. Їхня популярність, на жаль,

не зменшується, а лише зростає, роблячи значний вплив на політичне життя та суспільство в цілому. Чому ж це відбувається?

По-перше, важливо врахувати зростаючий рівень недовіри до установ із владою. Зокрема, деякі політичні еліти відчужуються від своїх виборців через відчуття відсутності прозорості та відповідальності перед громадянами. Недовіра до політичних лідерів може породжувати глибокі переконання у використанні ними прихованих планів і маніпуляцій.

За словами провідного автора Шони Боуз, докторантки з клінічної психології в Університеті Еморі, результати дослідження малюють детальну картину того, що рухає прихильниками теорії змови.

«Не всі прихильники теорій змови є простодушними, психічно нездоровими людьми — портрет, який зазвичай малюють у масовій культурі», — каже Боуз. «Натомість багато хто звертається до теорій змови, щоб задовольнити позбавлені мотиваційних потреб і зрозуміти страждання та порушення».[1]

І ця цитата підводить нас до другої причини: у світі, де панують роз'єднання та відчуження, конспірологічні теорії дають людям відчуття єднання з однодумцями. Прихильники теорій змови об'єднуються навколо спільної "таємниці", відчуваючи себе частиною групи, яка володіє знаннями, недоступними для "овець". Це дає людям відчуття сенсу та приналежності, що стає важливим фактором у суспільстві, де все більше людей відчувають себе самотніми та втраченими.

Якщо казати про сучасний світ, то велику роль відіграє ЗМІ та соцмережі, які утворюють могутню пропаганду і стають додатковою причиною утворення найбридкіших пліток в політичному середовищі. Алгоритми соцмереж, налаштовані на максимальне залучення користувачів, часто пропонують контент, який провокує емоції, а не ґрунтується на фактах. Це призводить до того, що люди опиняються в "інформаційних бульбашках", де їх оточують лише однодумці, а будь-яка інакомисляча думка жорстко критикується. Але чому ж люди вірять теоріям змови?

За своїм природнім походженням людина в продовж життя намагається зрозуміти свій світ. Психологи стверджують, що люди схильні вірити в конспірологічні теорії з різних причин, таких як потреба у відчутті контролю, схильність до чорно-білого мислення, прагнення до сенсацій та недовіра до складної та неоднозначної інформації. Мотивоване міркування — це психологічний феномен, який описує, як люди покладаються на упереджені когнітивні процеси під час оцінки, конструювання та оцінки переконань.[2]

Сучасний світ, що переживає політичні кризи, економічні нестабільності та соціокультурні трансформації, часто здається незрозумілим і непередбачуваним.

У цих умовах конспірологічні теорії можуть надати психологічний комфорт, пропонуючи прості й зрозумілі пояснення складних явищ. Людина прагне до пояснення світу, шукає логічні зв'язки та причини подій. Коли ж офіційна інформація не дає чітких відповідей, виникає простір для спекуляцій.[3]

Проте, варто пам'ятати, що популярність конспірологічних теорій у політиці може мати серйозні наслідки. Вона може підірвати довіру до демократичних інститутів, сприяти політичній радикалізації та призводити до насильства. Тому важливо ставитися до конспірологічних теорій з розумінням їхньої природи та критичним поглядом, а також забезпечувати доступ до об'єктивної інформації та освітніх ресурсів, що сприяють розумінню складності політичного світу.

Список використаної літератури

1. Why some people are willing to believe conspiracy theories-
<https://www.apa.org/news/press/releases/2023/06/why-people-believe-conspiracy-theories>
2. Why We Fall for Conspiracies ?-
<https://faculty.lsu.edu/fakenews/about/rumors.php>
3. The Psychology of Conspiracy Theories-
<https://journals.sagepub.com/doi/full/10.1177/0963721417718261>

Як військові дії впливають на глобальну продовольчу кризу?

Коли росія вторглася в Україну в лютому 2022 року, конфлікт швидко викликав побоювання глобальної продовольчої кризи. Ціни на продукти харчування вже були високими після пандемії COVID-19, і багато країн зіткнулися з серйозною проблемою продовольчої безпеки. Україна, відома як "житниця Європи", є одним з найбільших експортерів зернових культур, олії та інших продуктів харчування. Війна призвела до значного скорочення виробництва та експорту цих продуктів, що негативно вплинуло на ціни на продовольство в усьому світі.

З середини 2020 року світові ціни на врожай і продовольство зростають. Неспровокована та невинуватна агресія Росії проти України ще більше підвищила ціни. Це призвело до серйозних проблем із продовольчою безпекою для мільйонів людей у всьому світі. Дії ЄС і ООН допомогли стримати зростання цін, але перспективи залишаються складними.

Продовольча та сільськогосподарська організація ООН (ФАО) прогнозує, що мільйони людей все ще будуть хронічно недоїдати у 2030 році через війну

росії [1]. Наслідки знищення росією сільськогосподарського сектора України виходять за межі глобальної продовольчої безпеки, оскільки росія використовує власний сільськогосподарський експорт для впливу на Глобальний Південь. Безвихідь Конгресу щодо допомоги Україні загрожує відновленню українського сільського господарства та глобальній продовольчій безпеці, а також ризикує зміцнити основний інструмент м'якої сили росії: її експорт продовольства.

Перш за все, війна призводить до знищення сільськогосподарських угідь, зниження врожаю та виробництва продуктів харчування. Захоплення або руйнування аграрних підприємств позбавляє населення доступу до продовольства та порушує продовольчі ланцюги постачання. За оцінками експертів, у 2022 році виробництво пшениці в Україні скоротилося на 40%, ячменю - на 50%, кукурудзи - на 25%.

По-друге, до війни близько 90% сільськогосподарського експорту України транспортувалося морським транспортом. А зараз, росія блокує українські порти на Чорному морі, що робить неможливим експорт зерна морським шляхом. Це призводить до накопичення мільйонів тонн зерна на українських складах, яке не може бути доставлено до світових ринків. Але після дій, вжитих ЄС для впровадження альтернативних транспортних маршрутів (« смуги солідарності »), а також ООН і Туреччиною щодо розблокування портів (« Зернова ініціатива в Чорному морі »), експорт зріс, але ціни на продовольство неухильно знижуються [2].

Крім того, війна може впливати на експорт та імпорт продуктів харчування. Захоплення ключових транспортних маршрутів чи портів може призвести до зупинки або значного обмеження експорту продуктів харчування з країни, що може вплинути на світовий ринок.

Також, потрібно пам'ятати, що військові конфлікти призводять до вимушеного переміщення людей, яке часто супроводжується голодом та нестачею продовольства серед біженців та внутрішньо переміщених осіб. Понад п'ять мільйонів осіб є внутрішньо переміщеними особами в Україні; майже вісім мільйонів приєдналися до зростаючих рядів біженців у Європі [3].

Сьогодні приблизно кожна третя родина в Україні відчуває нестачу їжі. Майже третина населення є безробітними. Зараз багато хто пережив холодну зиму без електроенергії.

Через протипіхотні міни та інші уламки війни деякі сільськогосподарські угіддя стали надто небезпечними для посівів і це серйозна поразка для однієї з найбільших житниць світу.

Отже, військові дії в Україні безпосередньо впливають на глобальну продовольчу кризу шляхом знищення сільськогосподарських угідь, порушення продовольчих ланцюгів постачання, перешкод у транспортуванні та розподілі

продуктів, обмеження експорту та імпорту, а також змушеного переміщення населення. Тому вирішення конфлікту та відновлення стабільності в Україні має важливе значення для зменшення глобальної продовольчої кризи.

Список використаної літератури

1. Росія, Україна та глобальна продовольча безпека: оцінка за два роки. URL: <https://www.csis.org/analysis/russia-ukraine-and-global-food-security-two-year-assessment>

2. Як російське вторгнення в Україну ще більше посилює світову продовольчу кризу. URL: <https://www.consilium.europa.eu/en/infographics/how-the-russian-invasion-of-ukraine-has-further-aggravated-the-global-food-crisis/#0>

3. Війна в Україні: як гуманітарна трагедія підживила глобальну кризу голоду. URL: <https://www.wfp.org/stories/war-ukraine-how-humanitarian-tragedy-fed-global-hunger-crisis>

Яке підгрунття потрібне для того, щоб реалізувати концепцію європейської стратегічної автономії?

Концепція "стратегічної автономії", яка раніше мала небагато підтримки в країнах-членах Європейського Союзу, зараз отримує її все більше і більше. Єврокомісія вважає підтримку надзвичайно важливою і потребує негайного впровадження, особливо з огляду на необхідність нового підходу до співпраці з партнерами, включаючи Китай.

Ця форма автономії розглядається як ефективний спосіб перегляду промислової політики в новій, розширеній формі. Вона розглядається як ситуація, коли суб'єкт не просто обмежує щось, але розширює можливості для корекції витрат та вигід, щоб забезпечити зростання чистого прибутку. Це досягається шляхом розвитку нових виробничих можливостей, надання додаткових суспільних благ та послуг, а також відповідей на зовнішні впливи.

"Європейська стратегічна автономія" ґрунтується на багатосторонньому співробітництві, де кожен учасник підвищує свою продуктивність та вступає у вигідну співпрацю з партнерами, замість того, щоб просто конкурувати за ринкову частку шляхом зниження витрат і стандартів.

Ідея європейської стратегічної автономії є амбітною концепцією, яку підтримують окремі лідери ЄС, що вважають за необхідне підвищити рівень незалежності та самостійності Євросоюзу у сферах безпеки, оборони та зовнішньої політики.

Парламент Європейського Союзу визначив ключові цілі "європейської стратегічної автономії", які включають безпеку і захист, зменшення залежностей, захист інтересів і цінностей ЄС у світі, розширення економічних можливостей. Очікується, що ці кроки призведуть до великих прибутків, що оцінюються приблизно в 2 трлн євро щорічно і будуть надзвичайно важливими в умовах пандемії та зменшення участі ЄС у світовому ВВП.

Фактори, які визначають важливість досягнення стратегічної автономії в ЄС, а також країн, які зосереджують свої зусилля на наближенні до ЄС, включають:

- Зміна впливу геополітичних центрів, роздробленість регулювання та зростаюча конкуренція між ключовими економічними гравцями (США, Китай, ЄС). Підхід до "автономності" є ключовим для політичного виживання, особливо в контексті змін у глобальних відносинах.

- Події як пандемія COVID-19 та війна в Україні підкреслюють необхідність стратегічної автономії для подолання викликів та використання цифрових технологій.

- Зростаючий вплив таких інструментів, як наука, технології, торгівля, дані, інвестиції на конкурентоспроможність. Цифрова трансформація економіки вимагає інтеграції різних галузей та глибоких структурних трансформацій.

- Зростаюча залежність від цифрових послуг і ключових компонентів для розвитку цифрових технологій. Наприклад, виробництво напівпровідників для цифровизації потребує значних капіталовкладень та спеціальних знань

Важливо відзначити, що ця стратегія не передбачає ізоляціонізму та відділення від партнерів, зокрема від держав НАТО, що входять до ЄС, але намагається забезпечити більшу автономію у прийнятті рішень та дії на виконання їх. Європейський Союз підкреслює необхідність співробітництва та партнерства, але одночасно працює над досягненням більшої автономії в ключових сферах.

Проаналізувавши вищенаписане, можу зробити висновок щодо ключових моментів задля успішної реалізації концепції європейської стратегічної автономії:

1. Політична єдність: Країни Європейського Союзу повинні мати єдину політичну волю і взаємодіяти для досягнення спільних стратегічних цілей у сфері безпеки і оборони.

2. Інвестиції в оборону: Необхідно збільшувати інвестиції в оборону та розвиток військових технологій, щоб забезпечити військову спроможність Європейського Союзу.

3. Координація з іншими міжнародними партнерами: Важливо співпрацювати з іншими країнами і міжнародними організаціями, такими як НАТО, для забезпечення безпеки та стабільності.

4. Розробка технологій майбутнього: Європейський Союз повинен бути в лідерах у розробці та впровадженні передових технологій у сфері оборони, таких як кібербезпека та кібероборона.

5. Створення інституційних рамок: Потрібно створити ефективні інституційні механізми в межах Європейського Союзу для координації та управління стратегічною автономією.

6. Взаємодія з громадськістю: Важливо забезпечити прозорість і взаємодію з громадськістю щодо стратегічних питань безпеки та оборони, щоб залучити широку підтримку суспільства.

Ці аспекти допоможуть забезпечити успішну реалізацію концепції європейської стратегічної автономії і підвищити безпеку та стабільність у регіоні та світі.

І хоча розвиток стратегічної автономії Європейським Союзом має потенційні переваги, його досягнення може стати складним та призвести до внутрішніх конфліктів у межах ЄС та напружених відносин з партнерами. Створення окремої європейської армії або повна автономізація Євросоюзу як безпекового гравця є малоімовірними, оскільки це може викликати серйозні протиріччя з функціями Північноатлантичного альянсу. Натомість, поглиблення співпраці між ЄС та НАТО з врахуванням їхньої специфіки, правильним розподілом компетенцій і обов'язків, а також розвиток внутрішньої безпекової інфраструктури Євросоюзу можуть бути оптимальними кроками для зміцнення європейського середовища безпеки в цілому.

Список використаної літератури:

1. Васильєв Є. Новий вимір європейської інтеграції: що означає курс ЄС на стратегічну автономію. Європ. правда. 2021. 23 березня. URL: <https://www.eurointegration.com.ua/experts/2021/03/23/7121086/>.
2. Рогова О. Правові та політичні аспекти «стратегічної автономії» Європейського Союзу / О. Рогова // Публічне право. — 2023. — № 2. — С. 64-74.
3. Трансформація політики безпеки ЄС: збільшення автономії чи збереження пріоритету НАТО? — Інтернет-ресурс: <https://adastra.org.ua/blog/transformaciya-politiki-bezpeki-yes-zbilshennya-avtonomiyi-chi-zberezhennya-prioritetu-nato>.
4. У ЄС усе більш прихильні до ідеї Макрона про «стратегічну автономію» від США – Мішель. Укр. правда. 2023. 11 квітня. URL: <https://www.pravda.com.ua/news/2023/04/11/7397457/>.

З чим, на вашу думку, пов'язаний наднизький рівень життя та гуманітарна криза Гаїті?

Гаїті – найбідніша держава Латинської Америки та Карибського басейну. Країна потерпає від землетрусів, що знищують інфраструктуру й лишають тисячі людей без домівок, від політичної кризи та недовіри до влади, економічної стагнації і навали організованих злочинних угруповань, які погіршують безпекову ситуацію.

Бідність в Гаїті має багато причин як у культурному, так і в структурному аспекті. Дослідження показали, що бідність на Гаїті спричинена кількома факторами, такими як корупція та погане управління, обмежені можливості працевлаштування, погана інфраструктура, неадекватне використання ресурсів,

політична нестабільність, недоліки у політиці Світового банку та Міжнародного валютного фонду (МВФ) та інші.[1]

Жителі Гаїті переважно походять з рабів, що були привезені на острів, бо місцеве населення, таємно було майже повністю знищене протягом перших 25 років після прибуття Христофора Колумба в 1492 році. Пізніше Іспанія передала частину острова Франції, і тим самим ця територія стала французькою колонією, відомою як Сан-Домінго, а пізніше – Гаїті. Заохочені ідеями французької революції, гаслами свободи, рівності та братерства, гаїтяни розпочали повстання наприкінці XVIII століття під керівництвом Франсуа Туссена Лувертюра. Країна здобула свою незалежність під час повстання рабів у 1804 році, ставши першою державою в Латинській Америці та Карибському басейні, що досягла цього.[2]

Саме через це шлях Гаїті до процвітання виявився дуже важким. Враховуючи той факт, що після проголошення незалежності, Франція вимагала відшкодування за втрати цукрових плантацій та рабів, що складало 100 мільйонів франків (еквівалент 22 мільярдів доларів на 2023 рік). Навіть США та країни Європи не поспішали визнавати нову державу, яка здобула незалежність в результаті повстання рабів. Гаїті вдалося вибратись з боргової ями, але це стало однією з причин, чому країна залишається однією з найбідніших у світі.

Ще одним важливим фактором низького рівня життя в Гаїті- корупція, яка є загальним явищем, особливо в авторитарних режимах, і її практикування виходить за межі. Від 1804 року еліта використовувала свої посади для накопичення багатства та влади. Незважаючи на спроби закордонних урядів та гуманітарних та релігійних організацій допомогти страждаючому народу Гаїті, часто відбувалось відхилення цих зусиль з боку гаїтянської еліти та урядових посадовців. Гаїті стикається з викликом боротьби з корупцією, яка є настільки закріпленою та загальнопоширеною, що вважається соціальною практикою.[2]

Гаїті набрала 17 балів зі 100 за Індексом сприйняття корупції у 2023 році, опублікованим Transparency International. Індекс сприйняття корупції в Гаїті в середньому становив 18,27 бала з 2002 по 2023 рік, досягнувши рекордного рівня в 22,00 бала в 2002 році та рекордно низького рівня в 14,00 бала в 2008 році.[3]

Жовенель Моїз, бізнесмен і власник бананових плантацій, який не мав політичного досвіду, перебував при владі два роки. Спочатку його призначили наступником тодішнього президента Мішеля Мартеллі у 2015 році. У першому турі виборів 2015 року Моїз не набрав достатньо голосів для перемоги, що призвело до протестів через сумніви в чесності результатів. У 2017 році він виграв вибори, однак його президентство зіткнулося з масштабними протестами у 2019 році через погіршення життєвого рівня і обвинувачення у корупції. Протести викликали гуманітарну кризу, що призвела до закриття шкіл і дефіциту медичних засобів. У 2022 році Моїз погодився піти з посади.

7 липня 2021 року Моїза вбили в його маєтку в Порт-о-Пренсі. Розслідування знайшло 28 підозрюваних у вбивстві, серед яких були гаїтяни, що проживають у США, і колумбійські найманці, які виконали замовлення.

Смерть президента призвела до погіршення безпекової ситуації в країні. Ще й досі в Гаїті не було проведено виборів: ні муніципальних, ні парламентських ні президентських. Це створило політичний вакуум, який охоче заповнили місцеві злочинні організації.[2]

Також, у Гаїті відсутня базова соціальна інфраструктура, необхідна для життєздатної економіки. У сільських районах недостатньо доріг, тому доставка товарів на ринок у Порт-о-Пренс дорога та ризикована. Подорожі працівників ускладнені і дуже часомірні через погані дороги. Протягом дощового сезону багато областей недосяжні. Вода створює інші труднощі: лише багаті у Порт-о-Пренс та в основних регіональних містах мають водопровідну воду. Маса не мають доступу до питної води, і смертність та хвороби, пов'язані з водою, критичні. 80% всіх хвороб в Гаїті передаються водою. Каналізаційні системи обмежені для еліти Порт-о-Пренса, а решта обходяться туалетами на вулиці або ще гірше - використовують навколишнє середовище.

Електроенергія доступна лише для дуже малої частини населення. На мою думку, Гаїті просто не забезпечує базову інфраструктуру, яка передбачає здоровий народ та здорову економіку.

Великою проблемою Гаїті є неконтрольовані банди і насильство в країні.

Наразі озброєні банди контролюють більшість столиці країни Порт-о-Пренс, близько двох мільйонів людей живуть під контролем озброєних угруповань. У країні різко зросла кількість вбивств, згвалтувань та викрадень. Також до Гаїті нелегально завозиться багато великокаліберної зброї та амуніції, через що ООН 21 жовтня 2023р. була вимушена продовжити ембарго на її ввезення, заборону виїзду та санкції проти злочинних груп.[2]

Злочинні організації нападають на автотраси, порти, поліцейські відділки, бізнеси, викрадають людей, займаються наркотрафіком і т. д. За даними ООН, через дедалі вищу активність організованих злочинних угруповань у Гаїті, понад 10 тис. людей вимушені були покинути свої домівки. Окрім самих гаїтян від нього страждають й громадяни інших держав. Департамент юстиції Сполучених Штатів звинуватив одного з лідерів угруповання в Гаїті у викраденні й убивстві двох громадян США, подружжя Франклінів. Цей епізод – не поодинокий випадок, і він є ілюстрацією ситуації, яка склалася в країні.

Висновок

Найбідніша держава в Латинській Америці та Карибському басейні, стикається зі складними проблемами, що включають натуральні катастрофи, політичні кризи, економічну стагнацію та загрози безпеки через діяльність організованих злочинних угруповань. Уряди Гаїті мають робити значні зусилля, щоб покращити умови життя своїх громадян, забезпечити стабільність та безпеку, а також залучати зовнішню допомогу для ефективного вирішення проблем. Невідкладні заходи повинні бути прийняті для боротьби з корупцією, поліпшення інфраструктури, забезпечення доступу до освіти та медичних послуг, а також для підтримки економічного розвитку та створення робочих місць.

Я вважаю, що міжнародна спільнота має продовжувати надавати допомогу Гаїті в цей важкий час, а також сприяти демократичному процесу та вирішенню конфліктів, що загрожують стабільності країни. Тільки шляхом спільних зусиль і планування можна досягти значних змін у Гаїті та забезпечити краще майбутнє для всіх її громадян.

Список використаної літератури

1. Poverty in Haiti [Електронний курс] / Режим доступу: <https://www.scirp.org/journal/paperinformation?paperid=100805>
2. Why is Haiti so Poor? Hope Amidst Misery [Електронний курс] / Режим доступу: <https://singingrooster.org/why-is-haiti-poor/>
3. Haiti Corruption Index [Електронний курс] / Режим доступу: <https://tradingeconomics.com/haiti/corruption-index>
4. Haiti: Nearly half of the population is facing acute hunger [Електронний курс] / Режим доступу: <https://www.fao.org/newsroom/detail/haiti--nearly-half-of-the-population-is-facing-acute-hunger/en>
5. Explore All Countries Haiti Central America and the Caribbean [Електронний курс] / Режим доступу: <https://www.cia.gov/the-world-factbook/countries/haiti/>

Проаналізуйте як реглобалізація може сприяти створенню більш стійкого й безпечного світу

Нинішня модель економічної інтеграції та розпаду в різних економіках і секторах найкраще описується як "реглобалізація". Реглобалізація – це процес перегляду та перетворення глобальних структур, інститутів і взаємозв'язків з метою більш ефективного і радикального вирішення глобальних проблем. Це визначення походить від складання слів "ре-" (що означає "знову") і "глобалізація", що вказує на необхідність переосмислення глобального співтовариства та його взаємодії в умовах сучасних викликів.

На нашу думку, ключова концепція реглобалізації полягає в тому, що в умовах глобальних проблем, таких як зміна клімату, пандемії Covid 19, економічні кризи, тероризм тощо, існує потреба в універсальних та ефективних рішеннях, які вимагають спільних зусиль країн і глобальних спільнот. Реглобалізація передбачає переосмислення підходів до глобального управління, реформування міжнародних організацій та встановлення нових і сучасних механізмів співпраці для ефективного вирішення проблем [1].

Деякі науковці передбачають процес глобалізації закінченим. При цьому інтеграційні процеси економіки через трансграничну торгівлю продемонстрували вражаючу стійкість в умовах війни, пандемії. За останні три

роки доля міжнародної торгівлі у вимірі загального світового виробництва декілька зменшилась, але в цілому залишається у відповідності до історичних тенденцій

Глобалізація повинна еволюціонувати у відповідь на нові виклики, і її потрібно супроводжувати відповідними внутрішніми політиками. Технологічний розвиток надає нові можливості для розширення торгівлі на більшу кількість економік, людей і секторів – допомагаючи вирішувати глобальні екологічні, соціальні і безпекові проблеми. Щоб скористатися цими перевагами, потрібно зміцнити міжнародну співпрацю у сфері торгівлі та широкого спектру інших питань [2].

Розглядаючи реглобалізацію як засіб створення більш стійкого та безпечного світу, слід звернути увагу на її потенційні переваги в різних сферах. Одним з головних напрямків, де реглобалізація може принести користь, є економіка.

За допомогою реглобалізації, країни мають можливість об'єднати зусилля у вирішенні економічних проблем, що є важливим кроком до створення стабільного світового порядку. Шляхом співпраці в сферах торгівлі, інвестицій та інновацій, країни можуть сприяти розвитку стійкої економічної бази, яка забезпечить економічне зростання та добробут для всіх [4].

Крім того, реглобалізація може допомогти зміцнити міжнародні відносини та зменшити конфлікти між країнами. Спільна робота над глобальними викликами, такими як зміна клімату, пандемії та бідність, може сприяти зростанню довіри та взаєморозуміння, що, у свою чергу, зменшить напруженість та конфлікти на міжнародній арені.

Реглобалізація може відіграти ключову роль у зміцненні безпеки в контексті конфлікту між Україною та Росією. Війна, яка розпочалася у 2014 році, стала серйозним випробуванням для міжнародної безпеки та стабільності, а її вирішення вимагає глобальних зусиль. Напрямок реглобалізації передбачає спільну роботу країн у боротьбі з тероризмом, збройними конфліктами та іншими загрозами безпеці. Шляхом обміну інформацією, проведення спільних розвідувальних операцій та співпраці на міжнародному рівні країни можуть забезпечити більш ефективний захист як своїх громадян, так і міжнародного порядку.

Війна в Україні є одним із тих збоїв, які мають глибокі наслідки для глобалізації та її майбутньої траєкторії. Війна не тільки завдала людських страждань та економічних збитків Україні та її сусіднім країнам, а й спричинила ширшу геополітичну напруженість і конфлікти, які підірвали глобальну співпрацю та довіру. Крім того, війна виявила вразливість і крихкість

глобальних ланцюжків поставок, які залежать від іноземних ресурсів, ринків і транспортних мереж [3].

Об'єднання країн у спільній боротьбі зі загрозами допомагає зменшити напругу, покращити дипломатичні відносини та сприяє встановленню мирного порядку. Такий підхід підсилює впливовість глобального співробітництва в забезпеченні безпеки та стабільності в сучасному світі.

Список використаної літератури

1. Global trade in 2023. Hatham House, The Royal Institute of International Affairs. URL: <https://www.chathamhouse.org/2023/01/global-trade-2023/new-era-reglobalization>
2. Erik van der Marel. Re-Globalisation. European Centre for International Political Economy (ECIPE). 2021. URL: <https://ecipe.org/blog/re-globalization/>
3. Neumann S. Ukraine War: A Turning Point for Globalization? Moderndiplomacy. 2023. URL: <https://moderndiplomacy.eu/2023/08/04/ukraine-war-a-turning-point-for-globalization/>
4. WORLD TRADE REPORT 2023. WTO. URL: https://www.wto.org/english/res_e/booksp_e/wtr23_e/wtr23_ch0c_e.pdf

Проаналізуйте відмінності у ставленні окремих країн ЄС до прийому нових членів. На вашу думку, у чому причина таких відмінностей? Як кандидати у члени ЄС можуть сприяти розв'язанню цієї проблеми?

Перед тим як почати розкривати цю цікаву та неоднозначну тему, спочатку я б хотів розкрити що саме таке ЄС і чому вони хочуть розвивати свою коаліцію та приймати нових членів.

Європейський Союз (або коротко ЄС) – це коаліція, що представляє 28 країн, які об'єдналися на основі спільних людських і демократичних цінностей для досягнення стабільності, миру та процвітання. На території ЄС проживає більше 470 мільйонів громадян різних національностей, вірувань та традицій. За 50 років існування ЄС перетворився на потужну і впливову силу, яка відіграє провідну роль у світовій політиці, економіці, культурі. Це єдиний економічний, соціальний та гуманітарний простір, де відмовилися від кордонів та зайвих умовностей задля вільного пересування людей, продуктів, капіталів, необмеженого обміну інформацією, культурними та науковими надбаннями. До єднання заради майбутнього прагне перш за все молодь Є багато причин, чому саме ЄС приймає нові країни, і перш за все – Безпека і Стабільність, бо якщо ЄС буде мати багато союзників, то мало хто захоче напасти та забрати території Європейського Союзу. Також така передумова дає великі переваги в економічному плані, саме це дозволяє розвивати економіку в усіх країнах. І хочу додати, що коли ти є членом ЄС, то для тебе відкривається багато можливостей в політичному руслі, я більш маю на увазі зміцнення впливу. Наприклад, якщо б Україна вже була у ЄС, то у неї був би голос, який би вона могла віддавати при голосуванні, бо багато країн поважають таке членство і хочуть самі стати членами такої сильної команди.

Тож, після того як ми дізналися що таке ЄС, і які переваги надає бути у статусі цього союзу, можемо почати відповідати на основні запитання по цій темі. Я планую відповідати від лиця України, бо саме ми найбільш перспективна країна, яка у майбутньому має великі шанси до вступу та отримання членства. Перед тим як Україні має прийти запрошення до вступу, вона має виконати усі критерії: “Копенгагенські критерії” у які входять(саме ці критерії діють для кожних);

- Політичні: стабільність установ, що гарантують демократію, верховенство права, забезпечення прав людини, повагу і захист прав меншин.

- Економічні: наявність діючої ринкової економіки та спроможність витримати тиск конкурентів та ринкових сил у межах ЄС
- Правові: спроможність взяти на себе зобов'язання, що випливають із членства в ЄС, включаючи визнання цілей політичного, економічного та валютного союзу.

Коли ми дивимося на ці критерії, можна подумати чому нас ще не прийняли, бо майже усі ці критерії вже були виконані до того як ми подали заявку до вступу. На жаль, для кожної країни, що хоче вступити до союзу треба виконати власні критерії і для виконання цих критерій дається час. Для маленького прикладу я наведу кілька критерій для України:

1. Посилити боротьбу з корупцією
2. Призначити нового директора НАБУ
3. Впровадити закон про Олігархів
4. Ухвалити комплексний стратегічний план реформування правоохоронного сектору

Таких аспектів дуже багато, і все це ми робимо не зупиняючись. Давайте уявимо ситуацію, коли ми виконали усі критерії. Після цього усі країни повинні проголосувати, чи хочуть вони бачити кандидата як члена ЄС. Якщо відповідати на друге питання, то відмінність полягає в тому, що багато країн захищає свої інтереси і ми бачим, що Словаччина та Угорщина не хочуть нас бачити членом ЄС. Мабуть, я можу сказати чому саме вони не хочуть, бо їхні президенти мають відношення до Росії, і кожен з них хоче отримати російський газ – дуже дешево у всьому світі. До останнього вони будуть блокувати вступ нам.

Зараз я дивлюся з іншої сторони на цю проблему, і кожен повинен розуміти, що ніяка країна нам не завадить дійти до нашої мети. Члени ЄС такі як Німеччина, Литва, Латвія, Естонія, Польща та багато-багато інших підтримують Україну та хочуть, щоб ми були з ним, були пліч о пліч та боролися за свободу та мир у світі. Якщо все піде добре, то члени Європейського Союзу зможуть забрати голос на політичному рівні в Угорщині та ми без всіляких проблем приєднаємося до цієї коаліції, і будемо боронити наші кордони та кордони наших партнерів першу чергу від Росії.

Список використаної літератури

- 1.. <https://www.kspu.edu/DInternatRelations/EUIC/AboutEUIC.aspx>
2. https://tvoemisto.tv/exclusive/shcho_ya_mozhu_zrobyty_shchob_moya_kraina_stala_chlenom_yevropeyskogo_soyuzu_133931.html

Чому після Другої світової війни було вирішено допомогти Німеччині відновити економіку? Чи можна було зробити аналогічно після Першої світової війни замість величезних репарацій?

Для початку нам треба зрозуміти, що таке саме репарація і як вони впливають на країну. Репарація — повне або часткове відшкодування (за мирним договором або іншими міжнародними актами) державою, що розпочала агресивну війну, збитків, заподіяних державі, що зазнала нападу.

Як ми всі з вами знаємо, на жаль, на нашому прикладі, то країни після війни мають величезні проблеми з економікою і ця проблема триває під час війни – коли закінчується то ці економічні проблеми тільки посилюються. Тож я хочу відповісти на перше запитання; чому, хто та що привело після цієї допомоги. Ми знаємо, що після перемоги Альянсу(у який входили США, ССРСР, Велика Британія) Німеччину розділили на дві частини, я їх буду називати західна і східна. Підтримку західної частини Німеччини взяла на себе США, а східну - ССРСР. Як показала історія, Німеччина не почала витратити гроші на щось непотрібне, а вона з кожним роком усі отриманні гроші помножувала на кілька разів, і це дало такий шалений поштовх, що зараз це номер 1 країна у Європі і в топ 10 світу. Але ми все таки хочемо дізнатися чому саме було вирішено допомогти Німеччині після всього того що сталося.

1. По-перше, економічна безвихідність, бо після Другої світової війни багато територій було зруйновано вщент, і тільки підтримка(на той час вже можна сказати союзників) дала колосальний розвиток для відновлення міст, сіл і т.д

2. Запобігання Третью світової. Так, це б могло статися, якщо б не Альянс, то ,мабуть, до влади прийшли нацисти і все стало ще гірше через деякий час.

3. Звісно, це запобігання комунізму у Європі. Країни Альянсу хотіли стабілізувати ситуацію і надати гарантії безпеки. Так як Німеччина можна сказати це серце Європи і вона , то відіграє найбільшу роль у цьому складному процесі розвитку.

Після того як ми відповіли на перше і дуже цікаве запитання, то можемо переходити до другої частини.Також ми знаємо що таке репарація і чому виплачують країни агресора. Ми з вами вже знаємо, що тоді Німеччина підписала Версальський договір у якому вона була зобов'язана виплатити майже 132 мільярди золотих марок(на сьогодні це приблизно 450 мільярдів доларів). Так! Ця сума дуже велика, і ця ситуація увійшла в історію. Дуже надіюся, що дуже-дуже скоро Росія зробить так само і Україна повернеться до економічних показників 2021 року. Але все таки повернемося до нашого питання і

постараємося відповісти чи можна б було аналогічно зробити після Другої світової або все таки зробили правильно.

На мою думку, з якою ви можете не погодитися, для Німеччини можна було обрати насправді інші шляхи вирішення ситуації, які ми розглянемо трішки пізніше. Ось репарації зробили ситуацію тільки гірше: в економічному плані, господарському і найголовніша проблема – політична (яка стала історичний моментом), бо тоді до влади прийшли нацисти, а далі ми з вами чудово знаємо ,що саме сталося і як все закінчилося. Якщо б Альянс вже тоді якось допомогли відновити економіку, то усього не було. Таким чином могла б зміцніти демократія, і вже тоді Німеччина була б найсильнішою країною у світі. Хочеться затронуть саме варіанти які я вважаю найкращі у цій ситуації:

1. Зменшення репарації. Якщо б Німеччину не заставляли платити такі великі гроші за репарації, то не було б такої нагрузки для економіки, і через деякий час усе б тільки ставало краще.

2. Це прибрати репарації. Почати заново розбудовувати таку велику країну, потім це б дало плоди, які б покращили перш за все відносини, економіку і взагалі все.

На кінець хочу сказати, що ми не можемо змінити минуле, але кожен українець повинен розуміти та навчитися на цих прикладах. Я впевнений, що Росія виплате ці репарації до копійки , бо вона це заслужила.

Список використаної літератури

1. <https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A0%D0%B5%D0%BF%D0%B0%D1%80%D0%B0%D1%86%D1%96%D1%97>
2. <https://www.pravda.com.ua/columns/2022/09/28/7369465/>

Як вирішити проблему голоду та недостатнього харчування в районах, що потерпають від військових конфліктів?

Насправді, це дуже серйозна тема, і кожен повинен її проговорювати, бо зараз ми живемо у той час коли багато дорослих і дітей живуть під обстрілами і не можуть знайти їжу, щоб перекусити, я не кажу навіть про – нормально поїсти. Як ми з вами знаємо війна несе за собою тільки погані речі і ми не завжди можемо на це вплинути, на превеликий жаль. Перед тим як запропонувати варіанти для допомоги постраждалим, я хочу надати приклади, що сталися за всю історію людства, і як тоді була надана допомога або ситуації що відбуваються зараз:

1) Війна росії проти України. Ми розуміємо наскільки росія – терористична країна (організація) і що вона несе тільки смерть за собою. Зараз приблизно 20% процентів нашої території окуповано і багато людей залишаються там і чекають на ЗСУ, і в них нема багато їжі чи води – це нереально важке випробування для кожного з них, але як я знаю там надається гуманітарна допомога зі сторони росії (це не назвати прям допомогою, бо дають дуже мало їжі), і практично всю гуманітарну допомогу України блокується або розкрадається. Також я знаю багато волонтерів, які самі їздять і розвозять гуманітарку туди, де кожен день прилітають міни. Тож цей кейс розповідає про те, що прості волонтери готові йти на ризики, щоб забезпечити людей, які кожен день під обстрілами.

2) Другий приклад пов'язаний з війною в Ізраїлі. На жаль, кожен день гине багато мирних жителів, бо зараз йде блокада Гази. Це означає, що там нема ні води, ні їжі. Для того, щоб запобігти це уряд США та Великої Британії ухвалили гуманітарний пакет для біженців і людей, які живуть кожен день під обстрілами. Був придуманий план, щоб літак із США скинув багато тон гуманітарної допомоги людям (допомога включала їжу швидкого приготування, вода, медикаменти) і це дійсно посприяло покращенню ситуації.

Після того як ми з вами обговорили два приклади, як саме допомагають людям під обстрілами, я б хотів все таки надати свої вирішення даної проблеми і чому я вважаю їх ефективними:

- Організація Червоний Хрест. На мою думку, такі організації дуже впливають на багато речей, що можуть врятувати людей і тварин. Червоний Хрест отримує волонтерські гроші, зараз ми називаємо це донати, і також отримує інвестиції від ООН. Далі на ці гроші закуповується їжа і зразу їде до людей, які дійсно потребують цього.

- Мирний договір. Дві конфліктні сторони повинні дійти до якогось мирного компромісу, і перестати обстрілювати мирне населення. Авжеж сторона яка напала на іншу країну повинна відплатити людям, що постраждали від їхніх обстрілів.

- Прокачка фермерського господарства. Насправді, якщо над цим попрацювати, то фермери зможуть прокормити села та навіть якісь невеликі міста, які знаходяться під обстрілами. Так, це дуже небезпечно і навіть зараз на прикладі українських фермерів, вони роблять надзвичайно велику працю, і я їх називають “Герої”.

- Реформи. Мабуть, це одна із дійсно вартих ідей, що можуть змінити ситуації як мінімум в нашій країні. Такі реформи повинні бути направлені на корупцію і фермерську діяльність. Стосовно фермерської діяльності я думаю,

що треба робити якусь велику фінансову допомогу фермерам: субсидії, оплата праці, маленькі податки і т.д.

Тож я розповів чотири варіанти вирішення або покращення ситуації в містах, селах, що страждають від війни. Я всім своїм серцем сподіваюсь на те, що дуже-дуже скоро ці варіанти вирішення взагалі не будуть потрібні і наша Україна зможе розвинутися до колосальних успіхів.

Список використаної літератури

1. Глобальні проблеми людства. URL:
<https://geografiamozil2.jimdofree.com/%D0%B3%D0%BE%D0%BB%D0%BE%D0%B2%D0%BD%D0%B0/%D0%B3%D0%BB%D0%BE%D0%B1%D0%B0%D0%BB%D1%8C%D0%BD%D1%96-%D0%BF%D1%80%D0%BE%D0%B1%D0%BB%D0%B5%D0%BC%D0%B8-%D0%BB%D1%8E%D0%B4%D1%81%D1%82%D0%B2%D0%B0/>

2. ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ. Комітет з питань прав людини, національних меншин і міжнаціональних відносин. URL:
http://lib.rada.gov.ua/static/LIBRARY/povni_text/parlament_sluhan/golodomor.html

На вашу думку, які з відмінностей України від стандартів ЄС буде найскладніше подолати. Що потрібно зробити, щоб прискорити цей процес?

У світлі стрімкої євроінтеграції України та поглиблення взаємодії з Європейським Союзом стає важливим розглядом та аналізом тих відмінностей, які перешкоджають українській економіці адаптуватися до стандартів ЄС. Зокрема, у контексті відновлення діяльності Кабінету Міністрів та ухвалення нових євроінтеграційних актів, спрямованих на встановлення європейських правил у різних сферах, актуальним є аналіз найскладніших аспектів цього процесу. Однією з ключових сфер, у яких відмінності між стандартами України та ЄС найпомітніші, є безпека та якість продукції. Європейські стандарти безпечності та якості харчових продуктів визнані одними з найвищих у світі, що вимагає від українських виробників значних зусиль для адаптації. Передусім, це стосується не лише харчової промисловості, але й інших сфер, таких як медицина, фармакологія та виробництво товарів широкого споживання. Контроль за безпечністю продукції, який є важливим аспектом забезпечення якості продукції, здійснюється через впровадження системи управління безпечністю харчових продуктів, відомої як НАССР (Hazard Analysis and Critical Control Points). Ця система базується на аналізі та контролі ризиків і небезпечних чинників у виробничому процесі з метою забезпечення безпечної продукції. Перехід на стандарти НАССР є обов'язковим для підприємств, що виробляють продукцію з необробленими інгредієнтами тваринного походження, і вимагає серйозних зусиль у впровадженні цієї системи. У сфері харчової промисловості особлива увага повинна бути приділена дотриманню стандартів безпечності і якості продукції.

Ще однією з відмінностей між Україною та Європейським Союзом є корупція та правова система. Корупція є серйозною проблемою в українському суспільстві, що створює перешкоди для ефективного функціонування державних інституцій, знижує довіру до влади та обмежує економічний розвиток країни. В ЄС великий акцент робиться на боротьбу з корупцією та забезпеченням прозорості та відповідальності в управлінні справами. Для України необхідно провести глибокі реформи в судовій та правоохоронній системах, щоб забезпечити рівність перед законом та виконання прав людини. Це включає в себе зміцнення незалежності судів, підвищення кваліфікації правоохоронців, впровадження ефективної системи контролю за дотриманням закону та належного розслідування корупційних злочинів. Крім того, економічні

нерівності є ще однією проблемою, яка вимагає уваги та реформ. Україна має великі різниці у рівнях доходів та доступі до ресурсів між різними соціальними групами та регіонами. Це створює напругу в суспільстві та обмежує можливості для розвитку кожного індивідуума.

Також важливою проблемою є енергетична незалежність. Україна традиційно залежить від імпорту енергоресурсів, особливо природного газу, з Росії. Це створює ризики для національної безпеки та обмежує можливості для розвитку власного енергетичного сектору.

Культурні відмінності також є фактором, який варто враховувати. Україна має свою унікальну культуру та ідентичність, яка може відрізнитися від культур ЄС. Важливо зберегти та захистити культурну спадщину України, одночасно працюючи над тим, щоб забезпечити розуміння та взаємодію між культурами. Для того щоб подолати ці відмінності, необхідно вжити ряду заходів:

1. Це модернізація технологічних процесів у виробництві, впровадження нових стандартів якості та безпеки, а також підвищення якості управління виробництвом і контролю якості.

2. Важливо підвищити обізнаність українських виробників щодо вимог ЄС та надати їм доступ до необхідної інформації та навчальних ресурсів. Усунення відмінностей між стандартами України та ЄС - це складне, але можливе завдання, яке потребує злагоджених зусиль уряду, бізнес-спільноти та суспільства в цілому.

Щоб прискорити процес наближення України до стандартів ЄС, необхідно прийняти ряд конкретних заходів. По-перше, уряду України слід активно проводити глибокі реформи в судовій та правоохоронній системах, зосереджуючи увагу на зміцненні незалежності судів та боротьбі з корупцією. Важливо забезпечити належне фінансування та підтримку реформаторських ініціатив у цих сферах. По-друге, необхідно продовжувати економічні реформи, спрямовані на зменшення економічних нерівностей та стимулювання сталого економічного зростання. Це може включати в себе поліпшення бізнес-клімату, заохочення інвестицій та розвиток конкурентоспроможного бізнесу. По-третє, Україні необхідно активно працювати над забезпеченням енергетичної незалежності, зокрема, шляхом розвитку альтернативних джерел енергії та підвищення енергоефективності. По-четверте, важливо продовжувати сприяти культурному обміну та взаєморозумінню між Україною та ЄС, що допоможе зменшити культурні відмінності та сприятиме інтеграції. Загалом, успішна євроінтеграція України потребує комплексного підходу та активної роботи з боку уряду, бізнес-спільноти та громадськості. Лише шляхом спільних зусиль та відданості можна досягти швидкого та ефективного наближення до стандартів Європейського Союзу.

Список використаної літератури

1. Організація з безпеки і співробітництва в Європі (ОБСЄ) | Міністерство закордонних справ України <https://mfa.gov.ua/mizhnarodni-vidnosini/organizaciya-z-bezpeki-i-spivrobotnictva-v-yevropi>
2. Зеленський розповів, як потрібно впроваджувати нові стандарти безпеки у Європі — Суспільне — Суспільне <https://suspilne.media/457887-zelenskij-pid-cas-konferencii-z-vidnovlenna-ukraini-naviv-pat-prikladiv-vprovadzenna-novih-standartiv-bezpeki/>
3. Безпечність продукції <https://euukrainecoop.medium.com/%D0%B1%D0%B5%D0%B7%D0%BF%D0%B5%D1%87%D0%BD%D1%96%D1%81%D1%82%D1%8C-%D0%BF%D1%80%D0%BE%D0%B4%D1%83%D0%BA%D1%86%D1%96%D1%97-4f0f3255333e>
4. Впровадження європейських стандартів в Україні <https://minjust.gov.ua/m/vprovadjennya-evropeyskih-standartiv-v-ukraini>

Якими є причини абсолютної бідності?

Бідність, як соціальний феномен, несе у собі глибокий і важливий зміст, визначений постійним або тривалим позбавленням людини ресурсів, можливостей, вибору, безпеки і влади, необхідних для гідного життя. Спільність бідності перетинає часові та культурні межі, простягаючись через усю історію людства. Цей феномен став проблемою, що має економічні, психологічні, етичні, демографічні та інші аспекти. Незважаючи на те, що проблеми бідності належать до найбільш вивчених і всебічно висвітлених тем, їх поширення залишається одним із головних викликів XXI століття. Вона є системним ризиком для нестабільних суспільств і маркером соціальної зрілості й відповідальності перед кожним соціумом і перед сучасною цивілізацією в цілому [1]. Використання різних методів визначення та встановлення ступеня бідності відображає складність цього явища і спричиняє різні підходи у боротьбі з ним. Незважаючи на постійний розвиток соціальної науки та зусилля, спрямовані на вирішення проблем бідності, вона залишається однією з найбільш важливих проблем нашого часу. Бідність стала не лише системним ризиком для нестабільних суспільств, але й маркером соціальної зрілості та відповідальності перед кожним соціумом і перед сучасною цивілізацією в цілому. Тому розуміння причин абсолютної бідності та розробка ефективних стратегій подолання цього явища є нагальним завданням для сучасного світу.

Абсолютна бідність є однією з головних соціальних проблем сучасного світу, яка піддає під сумнів сталий соціальний та економічний розвиток. У зв'язку з цим, однією з ключових стратегічних мет сталою розвитку є подолання бідності у всіх її проявах. Для оцінки абсолютної бідності використовується Всесвітній Індекс багатовимірної бідності (ІББ), який став важливим інструментом для вимірювання рівня бідності у понад 100 країнах розвиваючого світу. ІББ враховує десять показників у трьох рівнозначно зважених категоріях: здоров'я, освіти та рівень життя. Кожен з цих показників виражений в опитуваннях домогосподарств та зважується відповідно до свого значення. Відсутність достатніх ресурсів у будь-якій з цих сфер може призвести до поглиблення бідності та погіршення життєвого стану населення.[2]

Оцінка країн як багатих або бідних втрачає свій зміст. Понад дві третини, або 886 мільйонів людей, які перебувають у категорії багатовимірної бідності, проживають у країнах із середнім рівнем достатку. Всесвітній Індекс багатовимірної бідності за 2019 рік аналізує бідність через призму нерівності, щоб розуміти, кому вдається відстежити прогрес, а кому залишається в скрутних умовах.

Зі загальної кількості 1,3 мільярда людей, що потрапляють до категорії багатовимірної бідності, 886 мільйонів, або понад дві третини, мешкають у країнах із середнім рівнем достатку. Приблизно третина абсолютно бідних, або 440 мільйонів людей, живуть у країнах із низьким рівнем достатку.

Абсолютна бідність є складним соціальним явищем, яке виникає під впливом множини факторів. Підходячи до аналізу цього явища, важливо розглядати його системно та комплексно, враховуючи різноманітні чинники, які спричиняють його виникнення. [3]

У "Енциклопедії світової бідності" наведено 25 різних причин абсолютної бідності, серед яких можна виділити безробіття, класову структуру, корупцію, інфляцію, банкрутство, економічну лібералізацію, приватизацію, глобалізацію, неолібералізм, рецесію та інші (Odekon, 2006) [4]. Для наукового аналізу, ці чинники можна розподілити на кілька категорій: ситуаційні (наприклад, війна, стихійні лиха, епідемії, зокрема COVID-19 та інші захворювання), соціально-демографічні (стать, вік, освітній рівень, сімейний стан, тип поселення, національна і расова належність), соціально-економічні (наприклад, ВВП країни, рівень безробіття, інфляція, рівень заробітної плати, соціально-економічна нерівність), соціально-політичні (політичні структури, ідеологія соціал-дарвінізму, лібералізму, неолібералізму), соціокультурні (цінності аскетизму, поширення культури бідності), інституційні (соціальні стандарти, стан профспілкового руху, податкова система тощо). [1]

Вивчення впливу кожного з цих чинників відіграє важливу роль у розумінні проблеми абсолютної бідності. Наприклад, високий рівень безробіття може спричинити зниження доходів населення, тим самим поглиблюючи бідність. Системний аналіз цих чинників допомагає виявити ключові напрямки дій у боротьбі з абсолютною бідністю та спрямувати зусилля на підтримку найбільш вразливих груп населення.

Бідність є системною проблемою, яка виникає під впливом різноманітних факторів. Одним з найсуттєвіших чинників, що призводять до збільшення рівня абсолютної бідності, є екологічні проблеми. Якість навколишнього середовища має безпосередній вплив на здоров'я і благополуччя людей. Захист природних ресурсів, доступ до чистого повітря та води є необхідними для підтримки якості життя. Проте, людська діяльність призвела до серйозного виснаження природних ресурсів та забруднення навколишнього середовища, що призвело до глобальних змін клімату.

Зміни клімату стали найсуттєвішим глобальним викликом для людства, загрожуючи його існуванню. Також важливо враховувати, що ситуаційні чинники, такі як військові конфлікти, стихійні лиха та епідемії, масово погіршують ситуацію з бідністю в різних країнах світу. Наприклад, війни, які тривають у різних частинах світу, продовжують забирати життя і здоров'я мільйонів людей, руйнуючи їхні долі та призводячи до поглиблення бідності. Наприклад, український конфлікт на Донбасі призвів до тисяч загиблих та поранених, а також мільйонів внутрішньо переміщених осіб, багато з яких опинилися в скрутному матеріальному і життєвому становищі.

Бідність також значно загострилася внаслідок пандемії COVID-19. Масові звільнення з роботи, зупинка на невизначений термін підприємств та організацій, банкрутство малих підприємств, падіння ВВП та зростання безробіття суттєво погіршили матеріальний стан людей. Ця ситуація навіть у таких розвинених країнах, як США, призвела до надзвичайно високого рівня смертності від COVID-19 та швидкого поглиблення бідності.

Отже абсолютна бідність виникає під впливом різних факторів, включаючи екологічні проблеми, соціально-економічні ускладнення та ситуаційні чинники, такі як війни та пандемії. Розуміння причин та належне врахування різноманітних аспектів бідності є ключовими для розробки ефективних стратегій подолання цього соціального явища і забезпечення гідного життя для всіх людей.

Список використаної літератури

1. Множинні чинники бідності у XXI столітті. ТЕТЯНА ПЕТРУШИНА
<https://stmm.in.ua/archive/ukr/2021-1/5.pdf>

2. Індекс багатовимірної бідності–2021
https://www.undp.org/sites/g/files/zskgke326/files/migration/ua/MPI-2021_Ukraine-Profile_ukr.pdf
3. 2019 ВСЕСВІТНІЙ ІНДЕКС БАГАТОВИМІРНОЇ БІДНОСТІ
https://www.undp.org/sites/g/files/zskgke326/files/migration/ua/2019-MPI-key-findings_UKR.pdf
4. Odekon, M. (Ed.). Encyclopedia of World Poverty (2006). (pp. 8–10)
[http://library.navoiy-uni.uz/files/odekon%20m.%20\(ed.\)%20-%20encyclopedia%20of%20world%20poverty%20\(2006\)\(1534s\).pdf](http://library.navoiy-uni.uz/files/odekon%20m.%20(ed.)%20-%20encyclopedia%20of%20world%20poverty%20(2006)(1534s).pdf)

Як вирішити проблему голоду та недостатнього харчування в районах, що потерпають від військових конфліктів?

За даними Організації Об'єднаних Націй, майже 800 мільйонів людей голодують, а понад 2 мільярди людей страждають від дефіциту їжі. Ці шокуючі цифри відображають серйозність продовольчої проблеми, з якою стикається сучасний світ. Парадоксальним є той факт, що під час того, як одиниці людей голодують, інші стикаються з проблемою ожиріння. Науковці підтверджують, що за останні сорок років кількість випадків ожиріння вдвічі збільшилася серед чоловіків та більш ніж утричі серед жінок. Водночас, кількість людей з недостатньою вагою також зросла, але менше, ніж тенденція до ожиріння. З прогнозами на зростання населення до 9 мільярдів до 2050 року, виникає серйозне питання щодо забезпечення достатнього харчування для всіх [1]. Однак, це складне завдання стає ще складнішим через глобальну зміну клімату. Мінливість погоди призводить до шкоди виробництву продовольства. Повені, посухи та спека знищують врожаї в усьому світі, а нерозумне ведення сільського господарства веде до виснаження ґрунту і втрати поживних речовин. Україна, яка стикається з військовими конфліктами в деяких зонах свого територіального простору, особливо схильна до цих викликів. Проте, незважаючи на всі труднощі, розв'язання проблеми голоду і недостатнього харчування в цих районах є нагальним і обов'язковим завданням.

У світовій продовольчій кризі відбуваються значні зміни, які впливають на розподіл і доступ до продуктів харчування, зокрема в районах, що постраждали від військових конфліктів. Якщо у 2019 році ключовими факторами глобальної проблеми голоду визначалися зміни клімату, то з 2020 року і до теперішнього часу вони, здебільшого, віддані військовим, політичним та економічним причинам. Проблема голоду та недостатнього харчування в районах, що потерпають від військових конфліктів в Україні, є актуальною і

загрожує життю мільйонів людей. Один із таких районів - Ємен. Від початку напруженої політичної та безпекової ситуації у 2014 році, країна пережила відкритий громадянський конфлікт, який призвів до жорсткого дефіциту продовольства. За оцінками ООН, на початку 2023 року понад 17,4 мільйона жителів Ємену стикаються з нестачею продовольства, а 1,6 мільйона з них відчують "надзвичайний рівень голоду". Криза загострилася 2022 року через перерви в постачанні пшениці з України, спричинені російсько-українською війною. У квітні 2023 року Україна, в рамках гуманітарної продовольчої програми "Зерно з України", направила до Єменської Республіки 30 тисяч тонн пшениці. Однак, варто зазначити, що Україна є важливим постачальником продовольства для Ємену та Росії, припадаючи на третину імпорту харчових продуктів у 45 країнах Африки. Це особливо важливо з огляду на вразливість цього континенту до коронавірусної кризи та змін клімату. Відомо, що без українського зерна, Сомалі, Туніс, Лівія, Мавританія та Гамбія - п'ять країн, які найбільше залежать від пшениці з України, стають найуразливішими до голоду та нестачі продовольства [2].

Проблема голоду та недостатнього харчування в районах, що стали ареною військових конфліктів в Україні, набуває ще більшого значення через деструктивну політику Росії. Кремль використовує продовольчу кризу як зброю для тиску на світове співтовариство, знищуючи українську інфраструктуру, перешкоджаючи зерновому експорту через блокування портів, а також застосовуючи військові дії проти продовольчих складів і сільськогосподарських угідь. Незважаючи на цей тиск, Україна проявляє надзвичайну стійкість і волю до виживання. Навіть у таких умовах країна змогла провести посівну та успішно зібрати врожай. Однак, це лише часткове вирішення проблеми, оскільки недостатнє фінансування та невпевненість у майбутньому становлять серйозні виклики для сталого забезпечення населення продовольством.

Для вирішення цієї проблеми необхідно не лише залучити міжнародну підтримку, але й розробити стратегії збереження та відновлення сільськогосподарських ресурсів. Держава має прийняти ефективні заходи для захисту аграрних земель та інфраструктури від агресії з боку Росії, а також забезпечити місцевому населенню доступ до необхідних ресурсів та технологій для сільськогосподарського виробництва [3]. Наприклад: гуманітарна допомога засобами харчування, розвиток сільського господарства та відновлення інфраструктури можуть сприяти подоланню голоду. Надання фінансової підтримки для місцевих підприємств та бізнесів, особливо у сфері сільського господарства, може сприяти економічному відновленню районів, постраждалих від військових дій. Освіта та навчання з питань сільського господарства, правильного харчування та технологій обробітку ґрунту можуть підвищити

самозабезпеченість населення та його здатність до вирішення проблеми голоду. Залучення міжнародних організацій та міжнародних партнерів для координації та забезпечення гуманітарної допомоги може також виявитися ефективним. Ці підходи можуть бути використані окремо або у поєднанні для забезпечення належного харчування та подолання проблеми голоду в районах, що потерпають від військових конфліктів в Україні. Лише через спільні зусилля національних та міжнародних акторів ми зможемо забезпечити належний розвиток та здорове харчування для всіх жителів України, незважаючи на труднощі, які створює військовий конфлікт та геополітична напруга.

Подолання проблеми голоду та недостатнього харчування в районах, що постраждали від військових конфліктів, вимагає негайних та ефективних заходів як на національному, так і на міжнародному рівнях. Незважаючи на спроби Росії використовувати голод як інструмент тиску, Україна демонструє велику стійкість та здатність до самоврядування. Щоб досягти успіху у вирішенні цієї проблеми, необхідно впроваджувати комплексний підхід. Тільки через спільні зусилля місцевих, національних та міжнародних діячів можна забезпечити належний розвиток та здорове харчування для всіх жителів миру, незважаючи на труднощі, які створює військовий конфлікт та геополітична напруга.

Список використаної літератури

1. EconomistUA. Голод, нестача продовольства, війни. URL: <https://economistua.com/golod-nestacha-prodovolstva-vijny/>
2. Суспільне новини. Розблокування українських портів: чому це так важливо для світу і де найбільше очікують на українське зерно. URL: <https://suspilne.media/263661-rozblokuvanna-ukrainskih-portiv-comu-ce-tak-vazlivo-dla-svitu-i-de-najbilse-ocikuut-na-ukrainske-zerno/>
3. Едуард Кузовкін. Аграрні відносини під час війни: як держава допомагає аграріям з регіонів, що постраждали від воєнних дій. URL: <https://yur-gazeta.com/dumka-eksperta/agrarni-vidnosini-pid-chas-viyuni-yak-derzhava-dopomagaе-agrariyam-z-regioniv-shcho-postrazhdali-vid-.html>

**Які з відмінностей України від стандартів ЄС буде найскладніше подолати.
Що потрібно зробити, щоб прискорити цей процес?**

Україна є кандидатом на членство в Європейському Союзі з 23 червня 2022 року [1]. Це означає, що Україна зобов'язана виконувати копенгагенські критерії, які вимагають стабільності установ, демократії, верховенства права, дотримання прав людини та захисту прав меншин, а також дієвої ринкової економіки [2]. Однак, Україна зіткнулася з серйозними викликами у здійсненні свого євроінтеграційного курсу через повномасштабне вторгнення Росії в Україну, яке почалося 24 лютого 2022 року [3]. Російська агресія призвела до значних втрат людських життів, територіальної цілісності, економічної стабільності та безпеки України. У цій дослідницькій роботі розглянеться, які з відмінностей України від стандартів ЄС буде найскладніше подолати в умовах війни з Росією, і що потрібно зробити, щоб прискорити цей процес.

Можна виділити три основні сфери, в яких Україна має значні відмінності від стандартів ЄС: політична, економічна та екологічна.

1. Політична сфера. Україна має демократичний режим, який базується на багатопартійній системі, парламентсько-президентській формі правління, конституційному судочинстві та громадянському суспільстві. Однак, Україна також стикається з проблемами корупції, недосконалої правової системи, слабкої державності, політичної нестабільності та впливу олігархів на політичний процес. Війна з Росією посилила ці виклики, а також додала нові, такі як внутрішній розкол, військова мобілізація, гуманітарна криза, інформаційна війна та зовнішній тиск. Щоб подолати ці відмінності, Україні потрібно продовжувати реформувати свою політичну систему відповідно до європейських стандартів, зокрема зміцнювати демократичні інституції, боротися з корупцією, забезпечувати верховенство права, гарантувати права меншин, залучати громадян до прийняття рішень, сприяти діалогу та примиренню між різними суспільними групами, а також зміцнювати національну безпеку та обороноздатність.

2. Економічна сфера. Україна має ринкову економіку, яка базується на вільній конкуренції, приватній власності, відкритості та інтеграції в світову економіку. Однак, Україна також стикається з проблемами низького рівня ВВП на душу населення, високої інфляції, великого державного боргу, нерозвиненої інфраструктури, низької продуктивності праці, залежності від енергоносіїв, нерівномірного регіонального розвитку та тіньової економіки. Війна з Росією погіршила ці виклики, а також додала нові, такі як втрата контролю над

частиною території та промислових об'єктів, зниження торгівлі та інвестицій, пошкодження енергетичної безпеки, зростання військових витрат, санкції та ембарго. Щоб подолати ці відмінності, Україні потрібно продовжувати реформувати свою економіку відповідно до європейських стандартів, зокрема збільшувати економічний зріст, стабілізувати макроекономічну ситуацію, зменшувати державне регулювання, сприяти розвитку малого та середнього бізнесу, модернізувати інфраструктуру, підвищувати енергоефективність, диверсифікувати експорт, зменшувати соціальну нерівність та легалізувати тіньову економіку.

3. Екологічна сфера. Україна має багате природне біорізноманіття, яке складається з різноманітних екосистем, флори та фауни. Однак, Україна також стикається з проблемами забруднення повітря, води, ґрунту, відсутності ефективного управління відходами, втрати лісів, ерозії ґрунтів, загрози видам, які перебувають під загрозою зникнення, низької екологічної свідомості населення. Війна з Росією посилила ці виклики, а також додала нові, такі як руйнування природних ресурсів, екологічних об'єктів та інфраструктури, підвищення ризику екологічних катастроф, таких як аварії на АЕС, хімічних підприємствах, нафтопроводах, збільшення екологічних біженців, зниження якості життя населення. Щоб подолати ці відмінності, Україні потрібно продовжувати реформувати свою екологічну політику відповідно до європейських стандартів, зокрема забезпечувати виконання зобов'язань за Паризькою кліматичною угодою, впроваджувати екологічні стандарти ЄС, підвищувати екологічну відповідальність суб'єктів господарювання, зміцнювати екологічний моніторинг та контроль, розвивати екологічне освіту та просвіту, сприяти збереженню та раціональному використанню природних ресурсів, підтримувати міжнародну співпрацю в екологічній сфері.

Україна є кандидатом на членство в Європейському Союзі, тому має прагнути до виконання копенгагенських критеріїв. Однак, Україна зазнає великих труднощів у здійсненні свого євроінтеграційного курсу через війну з Росією, яка негативно впливає на політичну, економічну та екологічну ситуацію в країні. Як висновок можна зазначити, що Україні необхідно продовжувати реформувати свою політичну, економічну та екологічну системи відповідно до європейських стандартів, зміцнювати демократію, правову державу, ринкову економіку, екологічну безпеку, а також шукати спосіб врегулювання конфлікту з Росією. Це допоможе Україні не тільки наблизитися до ЄС, але й покращити якість життя своїх громадян.

Список використаних джерел

1. https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%92%D1%96%D0%B4%D0%BD%D0%BE%D1%81%D0%B8%D0%BD%D0%B8_%D0%A3%D0%BA%D1%80%D0%B0%D1%97%D0%BD%D0%B0_%E2%80%94_%D0%84%D0%B2%D1%80%D0%BE%D0%BF%D0%B5%D0%B9%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%B8%D0%B9_%D0%A1%D0%BE%D1%8E%D0%B7

2. https://www.eeas.europa.eu/eeas/%D0%B2%D1%96%D0%B4%D0%BD%D0%BE%D1%81%D0%B8%D0%BD%D0%B8-%D0%BC%D1%96%D0%B6-%D1%94%D1%81-%D1%82%D0%B0-%D1%83%D0%BA%D1%80%D0%B0%D1%97%D0%BD%D0%BE%D1%8E-%D1%96%D0%BD%D1%84%D0%BE%D1%80%D0%BC%D0%B0%D1%86%D1%96%D0%B9%D0%BD%D0%B0-%D0%B4%D0%BE%D0%B2%D1%96%D0%B4%D0%BA%D0%B0_uk

3. https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9A%D0%BE%D0%BF%D0%B5%D0%BD%D0%B3%D0%B0%D0%B3%D0%B5%D0%BD%D1%81%D1%8C%D0%BA%D1%96_%D0%BA%D1%80%D0%B8%D1%82%D0%B5%D1%80%D1%96%D1%97

2. <https://www.eurointegration.com.ua/rus/articles/2023/11/7/7172927/>

3. <https://www.epravda.com.ua/columns/2023/02/13/696918/>

Особливості сприйняття глобального потепління політичними елітами США та ЄС

Глобальне потепління — це поступове підвищення температури поверхні Землі та океану, яке спостерігалось протягом останнього півстоліття¹. Воно пов'язане з парниковим ефектом і призводить до змін клімату на планетарному рівні.

Сприйняття глобального потепління політичними елітами має велике значення, оскільки вони відіграють ключову роль у формуванні політики боротьби зі зміною клімату. Політичні лідери можуть ініціювати або блокувати законодавчі та регуляторні заходи, що впливають на викиди парникових газів та адаптацію до змін клімату. Важливо, щоб політичні еліти визнавали наукові дані про глобальне потепління та його наслідки, а також діяли відповідально для захисту довкілля та забезпечення сталого розвитку.

Сприйняття глобального потепління Сполученими Штатами Америки

Глобальне потепління є важливою темою, яка викликає різні реакції серед політичних еліт у США. Погляди на це питання суттєво різняться між Республіканською та Демократичною партіями.

Республіканці традиційно висловлюють скептицизм щодо глобального потепління та його наслідків, часто піддаючи сумніву наукові дані про зміну клімату або вплив людини на цей процес. Вони також схильні підтримувати інтереси нафтової та вугільної промисловості, які є значними донорами для партії.

Демократи, з іншого боку, визнають глобальне потепління як серйозну загрозу та підтримують політику, спрямовану на зменшення викидів парникових газів та перехід до відновлюваних джерел енергії. Вони також активно обговорюють необхідність боротьби зі зміною клімату в своїх політичних програмах та законодавчій діяльності.

Роль глобального потепління у політичних програмах американських партій продовжує зростати, оскільки це питання набуває все більшої уваги з боку громадськості та міжнародної спільноти. Обидві партії визнають, що зміна клімату є важливим питанням, але їх підходи до його вирішення різняться.

Сприйняття глобального потепління Європейським Союзом

Погляди на глобальне потепління серед політичних еліт Європейського Союзу, стратегії боротьби з цією проблемою, а також роль національних інтересів та громадської думки є важливими аспектами у вирішенні питання кліматичних змін. Ось короткий огляд цих питань:

1. Погляди на глобальне потепління: Політичні еліти ЄС визнають глобальне потепління як серйозну проблему і підтримують наукові дані, які підтверджують його антропогенний характер¹. Вони також визнають необхідність глобальних дій для зменшення викидів парникових газів.

2. Стратегії боротьби з глобальним потеплінням: ЄС розробляє довгострокові стратегії для переходу на відновлювані джерела енергії та підвищення рівня енергоефективності, з метою скорочення викидів парникових газів.

3. Роль національних інтересів: Національні інтереси можуть впливати на підходи до боротьби з глобальним потеплінням, але в рамках ЄС існує спільне розуміння необхідності співпраці для досягнення кліматичних цілей.

4. Вплив громадської думки: Громадська думка та діяльність громадянських організацій мають значний вплив на формування політики ЄС щодо кліматичних змін. Активізація громадськості сприяє більшій увазі до проблеми та пошуку ефективних рішень.

Висновок

Сприйняття глобального потепління в політичних елітах США та ЄС має певні відмінності, зумовлені історичними, культурними та економічними факторами. В США дискусії про глобальне потепління часто поляризовані, з виразним розподілом між політичними партіями. Республіканці традиційно схильні сумніватися в антропогенному впливі на клімат або протистояти регулюванню викидів парникових газів, тоді як демократи зазвичай підтримують активні заходи щодо боротьби з кліматичними змінами

ЄС, з іншого боку, демонструє більшу єдність у підходах до глобального потепління, з акцентом на міжнародну співпрацю та інтеграцію політик у рамках Європейського Союзу. Європейські країни часто виступають піонерами у прийнятті обмежень на викиди та розвитку відновлюваних джерел енергії.

Культурні та історичні фактори також впливають на сприйняття глобального потепління. Наприклад, історія промислового розвитку та залежність від викопного палива впливають на політику США, тоді як ЄС має сильніші традиції соціальної відповідальності та охорони навколишнього середовища.

В цілому, хоча обидві сторони визнають проблему глобального потепління, історичні, культурні та політичні контексти впливають на їх підходи до вирішення цієї проблеми. Це, у свою чергу, визначає їхню готовність до співпраці та впровадження конкретних заходів.

Список використаної літератури

1. Глобальне потепління — Вікіпедія (wikipedia.org)
2. <F1E2E8F22D362D323032302D382DE1F3E3F02E696E6464> (nas.gov.ua)
3. Глобальне потепління пришвидшилося. Вчені опублікували нові дані (pravda.com.ua)
4. Глобальне потепління - це вже факт, однак ще не кінець – DW – 03.11.2017
5. 16036.3.1.011.pdf (nas.gov.ua)

Як використання технологій індустрії 4.0 може впливати на розвиток та безпеку європейської енергетики?

Концепція Індустрії 4.0 описує сучасну тенденцію автоматизації та обміну даними в виробничих технологіях. Вона включає кібер-фізичні системи, Інтернет речей, хмарні обчислення та когнітивні технології. Основні характеристики Індустрії 4.0 включають інтеграцію цифрових та фізичних

систем, підвищення гнучкості та ефективності виробничих процесів, а також здатність систем до самооптимізації та автономної роботи[1].

Ця концепція також передбачає створення “розумних” заводів, де виробничі системи можуть моніторити фізичні процеси, створювати віртуальну копію фізичного світу та приймати децентралізовані рішення. Через цифрову комунікацію та аналіз великих даних, Індустрія 4.0 дозволяє фабрикам бути більш гнучкими та ефективними, а також краще реагувати на потреби клієнтів.

Європейська енергетика охоплює різноманітні аспекти виробництва, розподілу та споживання енергії в країнах Європейського Союзу. Вона спрямована на забезпечення безпечного, конкурентного та сталого енергопостачання. Основні виклики для європейської енергетики включають:

1. Зміни клімату: ЄС прагне зменшити викиди парникових газів, збільшити частку відновлювальної енергії у своєму енергетичному портфелі та підвищити енергоефективність, щоб боротися з глобальним потеплінням.

2. Енергетична безпека: Залежність від імпорту енергоресурсів та необхідність диверсифікації джерел та маршрутів постачання є ключовими питаннями. ЄС прагне зменшити цю залежність та забезпечити надійне постачання енергії.

3. Інтеграція енергетичних ринків: Створення єдиного енергетичного ринку, що дозволить вільний рух енергоресурсів між країнами-членами, є однією з цілей ЄС.

Ці виклики вимагають комплексного підходу, що включає реформування енергетичних ринків, розвиток відновлювальних джерел енергії, підвищення енергоефективності та забезпечення стійкості енергетичної інфраструктури до зовнішніх впливів.

Впровадження технологій Індустрії 4.0 є ключовим фактором для підвищення ефективності, гнучкості та безпеки європейської енергетики, оскільки ці технології дозволяють інтегрувати розумні системи управління енергопостачанням, оптимізувати виробництво та розподіл енергії, а також забезпечити стійкість енергетичної інфраструктури до зовнішніх впливів та викликів, пов'язаних із змінами клімату.

Аналіз можливостей використання інтелектуальних систем управління енергетичними мережами для оптимізації ефективності та надійності енергопостачання

Інтелектуальні системи управління енергетичними мережами, відомі також як Smart Grid, пропонують значні можливості для оптимізації ефективності та надійності енергопостачання. Ось деякі ключові аспекти:

1. Оптимізація використання активів та ефективності роботи мережі: Інтелектуальні системи дозволяють краще використовувати існуючі активи,

зменшуючи потребу в нових інвестиціях та підвищуючи загальну продуктивність системи.

2. Забезпечення якості електроенергії: Smart Grid можуть адаптуватися до змін у виробництві та споживанні, підтримуючи стабільність та якість електроенергії.

3. Працездатність в умовах фізичних та кібератак: Інтелектуальні мережі здатні швидко реагувати на порушення та автоматично відновлювати систему, забезпечуючи безперебійне енергопостачання.

4. Активна участь споживачів: Системи Smart Grid дозволяють споживачам бути більш активними управлінцями свого енергоспоживання, що може призвести до зниження витрат та підвищення ефективності.

5. Інтеграція відновлюваних джерел енергії: Інтелектуальні мережі сприяють інтеграції відновлюваних джерел, таких як сонячна та вітрова енергія, що робить енергосистему більш стійкою та екологічно чистою.

6. Моделювання та оптимізація: Використання передових алгоритмів та моделювання дозволяє оптимізувати режими роботи електричних мереж, знижуючи втрати енергії та підвищуючи надійність.

7. Економічна оцінка надійності: Розумні мережі дозволяють проводити більш точну економічну оцінку надійності, що сприяє кращому плануванню та управлінню ресурсами.

Використання інтелектуальних систем управління в енергетичних мережах може значно підвищити ефективність та надійність енергопостачання, а також забезпечити більш стійку та адаптивну інфраструктуру для викликів сучасної енергетики [2] [3] [4].

Роль штучного інтелекту та аналізу даних у прогнозуванні споживання енергії та управлінні енергетичними ресурсами.

Штучний інтелект (ШІ) та аналіз даних відіграють важливу роль у прогнозуванні споживання енергії та управлінні енергетичними ресурсами. Ось деякі ключові аспекти:

1. Прогнозування попиту на енергію: ШІ може аналізувати великі обсяги даних про попереднє споживання енергії, погодні умови та інші зовнішні фактори для точного прогнозування майбутнього попиту.

2. Оптимізація виробництва та розподілу: Штучний інтелект допомагає у вирішенні складних завдань оптимізації, таких як балансування виробництва та розподілу енергії, щоб забезпечити ефективне використання ресурсів.

3. Інтеграція відновлюваних джерел: ШІ сприяє кращій інтеграції відновлюваних джерел енергії, таких як сонячна та вітрова, шляхом прогнозування їх виробництва та управління варіабельністю.

4. Підвищення енергоефективності: Аналіз даних дозволяє виявляти неефективне використання енергії та рекомендувати заходи для підвищення ефективності, що може призвести до зниження витрат та викидів.

5. Автоматизація та самонавчання: ШІ може автоматично адаптуватися до змін у споживанні та умовах ринку, вдосконалюючи свої алгоритми для кращого управління енергетичними ресурсами.

6. Підтримка прийняття рішень: ШІ надає енергетичним компаніям інструменти для аналізу великих даних, що допомагає у прийнятті обґрунтованих рішень щодо інвестицій та розвитку.

7. Реагування на аварійні ситуації: ШІ може швидко реагувати на аварії в енергетичних системах, забезпечуючи швидке відновлення та мінімізацію збитків.

Використання ШІ та аналізу даних у сфері енергетики дозволяє підвищити ефективність, надійність та стійкість енергетичних систем, а також сприяє переходу до більш чистих та сталіших форм енергії [5].

Можливість впровадження розумних мереж та смарт-гридів для забезпечення більшої гнучкості та відповідності до вимог ринку

Впровадження розумних мереж та смарт-гридів відіграє ключову роль у трансформації енергетичної інфраструктури, забезпечуючи більшу гнучкість та адаптацію до вимог ринку. Ось деякі переваги цього підходу:

1. Підвищення ефективності: Розумні мережі зменшують втрати електроенергії в мережах, що призводить до економії ресурсів та зниження витрат.

2. Забезпечення якості електропостачання: Смарт-гриди покращують надійність електропостачання, скорочуючи час відновлення після перебоїв та знижуючи частоту відключень.

3. Інтеграція відновлювальних джерел енергії: Інтелектуальні мережі сприяють більш ефективному включенню відновлювальних джерел, таких як сонячна та вітрова енергія, в загальний енергобаланс.

4. Оптимізація роботи мережі: Смарт-гриди використовують передові технології для прогнозування та управління навантаженням, що дозволяє більш гнучко реагувати на зміни попиту.

5. Залучення споживачів: Розумні мережі надають споживачам інструменти для активного управління власним споживанням, стимулюючи енергозбереження та участь у програмах відповіді на попит.

6. Підвищення енергетичної безпеки: Смарт-гриди забезпечують кращий захист від кібератак та фізичних пошкоджень, підвищуючи загальну стійкість енергосистеми.

Уряд України схвалив Концепцію впровадження розумних мереж до 2035 року, що передбачає модернізацію електромереж та впровадження сучасних технологій для забезпечення високоякісного постачання електроенергії та її ефективного використання. Це дозволить Україні зменшити втрати електроенергії, забезпечити покращення якості та надійності електропостачання, а також відповідати європейським стандартам енергоефективності. [6] [7].

Порівняння різних видів відновлюваних джерел енергії та їх інтеграції з індустрією 4.0 для забезпечення сталого розвитку та енергетичної безпеки

Відновлювані джерела енергії, такі як сонячна, вітрова, гідроенергія, біомаса та геотермальна енергія, відіграють ключову роль у забезпеченні сталого розвитку та енергетичної безпеки. Їх інтеграція з концепцією Індустрії 4.0, яка включає автоматизацію, обробку даних, Інтернет речей (IoT), штучний інтелект (AI) та інші технології, може значно підвищити ефективність використання цих джерел, оптимізувати виробничі процеси та зменшити екологічний вплив[8].

Інтеграція відновлюваних джерел енергії з Індустрією 4.0 дозволяє створювати “розумні” енергетичні системи, які можуть прогнозувати попит на енергію, автоматично адаптуватися до змін умов виробництва та попиту, а також забезпечувати більшу надійність та безперебійність постачання енергії. Такі системи також сприяють залученню приватних інвестицій та розвитку енергетичних кооперативів, що є важливим для економічного зростання та енергетичної незалежності[9].

У контексті сталого розвитку, відновлювані джерела енергії допомагають зменшити залежність від викопних палив, знижують викиди парникових газів та сприяють збереженню природних ресурсів. Вони також відіграють важливу роль у досягненні глобальних цілей зі зміни клімату та енергетичної безпеки, особливо в умовах зростаючих енергетичних потреб та екологічних викликів.

В Україні, наприклад, розвиток відновлюваної енергетики є частиною національної стратегії, спрямованої на збільшення частки відновлюваних джерел у загальному енергобалансі країни. Це не тільки сприяє енергетичній безпеці, але й відкриває нові можливості для економічного розвитку та інновацій.

Висновки. Технології Індустрії 4.0 мають величезний потенціал для трансформації європейської енергетики. Вони сприяють створенню інтегрованих, автоматизованих та інтелектуальних енергетичних систем, які можуть ефективно управляти ресурсами, оптимізувати виробництво та споживання, та підвищити надійність енергопостачання. Це включає в себе

використання Інтернету речей для моніторингу та управління енергетичними активами, штучного інтелекту для прогнозування попиту та оптимізації розподілу, а також кібер-фізичних систем для автоматизації та самонавчання.

Потрібно закликати до активного впровадження інновацій та співпраці між урядами, промисловим сектором та науковими установами. Це необхідно для досягнення цілей сталості, ефективності та безпеки в енергетиці. Спільні зусилля дозволять розробити та імплементувати передові технології, які можуть вирішити сучасні виклики, такі як зміни клімату та енергетична безпека, та забезпечити стійке майбутнє для наступних поколінь.

Перспективи розвитку європейської енергетики в контексті використання технологій індустрії 4.0 є надзвичайно обнадійливими. Інтеграція цих технологій може значно підвищити ефективність, зменшити викиди та підвищити гнучкість енергетичних систем. Це створює можливості для розвитку “розумних міст”, підвищення якості життя громадян та забезпечення сталого економічного зростання. Завдяки цьому, європейська енергетика може стати більш адаптивною, стійкою та конкурентоспроможною на глобальному рівні.

Список використаної літератури

1. Ковтанюк М.Ю. Індустрія 4.0: поняття, концепції, тенденції розвитку. International Scientific Journal “Internauka”. URL: <https://www.internauka.com/uploads/public/16079006145782.pdf>
2. Організаційна структура науки в Україні. URL: <http://surl.li/runjq>
3. Баженов В. А. Моделювання та оптимізація електроенергетичних та електромеханічних систем: Навчальний посібник. [Електронний ресурс] : навч. посіб. 2023. 78 с. URL: <https://ela.kpi.ua/server/api/core/bitstreams/63baf631-ed16-4420-acc0-69a9d5ee1133/content>
4. Фактори, що впливають на надійність електропостачання. URL: https://elartu.tntu.edu.ua/bitstream/lib/34722/2/AZST_2020v2_Babiuk_S_M-Factors_affecting_the_reliability_84-85.pdf
5. Штучний інтелект в енергетиці. URL: https://niss.gov.ua/sites/default/files/2022-07/dopovid-ai-v-energetici-red_01-pogodzheno-sukhodolya_02-1.pdf
6. Уряд схвалив Концепцію впровадження «розумних мереж» в Україні до 2035 року. Кабінет Міністрів України. URL: <https://www.kmu.gov.ua/news/uriad-skhvalyv-kontseptsiyu-vprovadzhennia-rozumnykh-merezh-v-ukraini-do-2035-roku>
7. Розумні мережі (Smart Grid). НЕК "УКРЕНЕРГО". URL: <https://ua.energy/majbutnye-ukrenergo/smart-grid/>

8. Індустрія 4.0 – Платформа INDUSTRY4UKRAINE. URL: <https://www.industry4ukraine.net/category/publications/industry-4-0/>

9. Держенергоефективності розроблено проект Національного плану дій з розвитку відновлюваної енергетики на період до 2030 року. Кабінет Міністрів України. URL: <https://www.kmu.gov.ua/news/derzhenergoefektivnosti-rozrobleno-proekt-nacionalnogo-planu-dij-z-rozvitku-vidnovlyuvanoyi-energetiki-na-period-do-2030-roku>

Відмінності політики ставлення до іммігрантів у різних країнах ЄС

Через великі масштаби міграційних потоків, міграція стала однією з глобальних проблем людства, що змушує весь світ розглядати її як кризову ситуацію. Імміграція має значний вплив на різні аспекти життя в країні, куди іноземці іммігрують. Наприклад, у багатьох країнах з низькою народжуваністю міжнародна міграція є важливим фактором зростання та відтворення населення. З іншого боку, великий потік іммігрантів має багато негативних наслідків. Потік мігрантів, частина з яких є біженцями, обрушився на приймаючі країни, викликаючи невдоволення корінних народів. Крім того, зіткнення культур породжують багато проблем. Мігранти часто стикаються з дискримінацією та радикальними поглядами, що загрожують життю, а проблема інтеграції міжнародних мігрантів у приймаючі громади стає дедалі гострішою.

Після Другої світової війни, лише в 1990-х роках Західна Європа зіткнулася з мільйонами біженців. Проте тодішня ситуація як кількісно, так і якісно суттєво відрізнялася від нинішніх осіб. Найбільший приплив осіб, зафіксований у 1993 році, сягнув 554 тис. осіб, серед яких переважали громадяни сусідніх європейських країн і, перш за все, розтерзаної війною Югославії.

Імміграційна політика може значно відрізнитися між країнами-членами ЄС через відмінності в історії, культурі, економічних обставинах і політичних поглядах [1].

Ліберальний підхід: Деякі країни ЄС, такі як Нідерланди, Швеція та Німеччина, як правило, мають ліберальну політику щодо імміграції. Це розробка інтеграційних програм, надання соціальної допомоги, освіти та місць праці, а також забезпечення захисту прав іммігрантів. Наприклад, Швеція на 2015 рік мала показник у 1667 мігрантів на 100 тис. місцевих жителів. Це число в Німеччині склало 587, а в Нідерландах – 643 на кожні 100 тис. місцевих жителів. Середній показник по Євросоюзу – 260 на кожні 100 тис. З 2014 по 2018 рік понад 2 мільйони людей отримали статус біженця в Європі. Статистика показує, що «шок від біженців», якого зазнали країни Європи, є значно перебільшеним, якщо порівнювати це число із загальною чисельністю населення країн ЄС. Навіть у Швеції, яка прийняла найбільше біженців, кількість біженців становила лише 2% населення країни. Німеччина, Франція та Швеція готові поширювати соціальні пільги не лише на своїх жителів, а й на багатьох інших людей. Рівень життя в Європі один з найвищих у світі. Це ідеальне місце для біженців. Існує хороша соціальна підтримка, відносно низький рівень ксенофобії та велика спільнота іммігрантів, з якими відносно легко контактувати. Потрапити до ЄС важко, дорого, довго і небезпечно для життя, але все це здається менш страшним для тих, хто пережив громадянську війну, голод і гноблення.

Консервативний підхід: Деякі інші країни, такі як Угорщина, Польща та Австрія, прийняли більш консервативний підхід, запровадивши суворіший

контроль на кордоні, обмеживши масову імміграцію та зберігаючи культурну ідентичність. Незважаючи на те що у Німеччині в 2015 р. була найбільша кількість заяв про надання притулку, Угорщина, тим не менш, мала найбільше число біженців пропорційно до кількості населення, навіть попри те, що Угорщина закривала свій кордон з Хорватією в спробі зупинити потік мігрантів в жовтні. Близько 1800 біженців на 100 тис. чоловік угорського населення запросили притулок в 2015 р.

Змішані підходи: Деякі країни посередині можуть прийняти змішані підходи, які поєднують елементи ліберальної та консервативної політики. Так у 2015 році Великобританія була відкрита для іммігрантів через значне "старіння нації". Потік іммігрантів міг би сповільнити цей процес. Попри цю доступність, Великобританія на 2015 рік мала лише 60 мігрантів на 100 тис. місцевих жителів.

Наразі відсутність скоординованих дій ЄС примушує країни вирішувати це питання самостійно. Це, як правило, стосується закриття кордонів, будівництва дротяних загороджень і проведення військово-морських операцій. Такі заходи не тільки не вирішують проблеми нелегальної імміграції, але й порушують ідеали, на яких засновано ЄС [2].

Я особисто підтримую підходи, які сприяють інтеграції іммігрантів у суспільство, забезпечують їхні права та свободи, а також сприяють економічному розвитку країни. Також важливо забезпечити безпеку та контролювати потоки масової міграції, щоб запобігти негативним соціально-економічним наслідкам.

Список використаних джерел

1. Міграційна політика Європейського Союзу. [Електронний ресурс]: https://www.niss.gov.ua/sites/default/files/2014-07/migr_pol-68f1d.pdf

2. Міграційна криза в ЄС: причини і шляхи подолання. [Електронний ресурс]:

<https://theses.oa.edu.ua/DATA/152/%D0%A0%D1%83%D0%B4%D0%B8%D0%BA%D0%B0%20%D0%92.%D0%92.%20%D0%9C%D0%BC%D0%B2-61%20%D0%BC%D0%B0%D0%B3%D1%96%D1%81%D1%82%D0%B5%D1%80%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%B0%20%D1%80%D0%BE%D0%B1%D0%BE%D1%82%D0%B0>

Чинники швидкої континентальної експансії та стабільності політичної системи США у Північній Америці

Глобальне домінування США характеризується швидкістю їх появи, глобальної експансії та налагодження стабільної політичної системи. Протягом століття Сполучені Штати перетворилися з відносно ізольованої країни в Західній півкулі на велику державу з безпрецедентним глобальним охопленням, впливом та багатством. Крок за кроком, різними способами Штати приєднували все нові і нові території, використовуючи свої набуті переваги перед Європейським світом та корінними жителями Північної Америки.

Швидке територіальне розширення Сполучених Штатів і стабільність їхньої політичної системи ґрунтуються на кількох важливих чинниках:

Ефективне ведення та правильна побудова дипломатичних відносин. Прикладом вдалих дипломатичних дій можна навести договір Сан-Лоренцо 27 жовтня 1795 року, який встановив дружні відносини між Сполученими Штатами та Іспанією, а також північні кордони іспанських колоній на узбережжі Мексиканської затоки, особливо західної Флориди та майбутньої території Міссісіпі. Кордон країни проходив уздовж 31 паралель північної широти. Іншим вагомим прикладом правильних дипломатичних дій можна зазначити перемовини за територію штату Орегон спочатку між США та Російською імперією у 1824 році, коли остання зняла свої претензії на Орегонську землю, а потім у 1846 між США та Британією був укладений Орегонський договір, що встановив межу кордону по 49-ій паралелі.

Економічна потужність Сполучених Штатів надала можливість купувати території у інших країн, які у той час панували у Північній Америці. Наприклад, купівля Сполученими Штатами земель Російської імперії в Північній Америці, включаючи Аляску та Алеутські острови, загальною площею приблизно 1520000 квадратних кілометрів 18 жовтня 1867 року. Їх було продано 30 жовтня за 7,2 мільйона доларів. Іншим прикладом можна зазначити договір 1803 року про купівлю Луїзіани підписаний з Наполеоном під час президентства Томаса Джефферсона. Території були придбані у Франції за 15 мільйонів доларів. Також 2 лютого 1848 року між Мексикою та Сполученими Штатами було підписано договір Гвадалупе-Ідальго, за яким Мексика визнавала втрату Техасу та відмовлялася від Верхньої Каліфорнії, Нової Мексики та району нижнього Ріо-Гранде. За ці землі Мексика отримала грошову компенсацію в розмірі 15 мільйонів доларів і ще 3,25 мільйона доларів США в якості погашення особистих претензій до Мексики з боку уряду США.

Військова потужність. Наявність потужної військової сили дозволяє Сполученим Штатам захищати свої територіальні інтереси військовим шляхом.

4 березня 1791 року невизнана республіка Вермонт, була мирно анексований Сполученими Штатами і оголошений своїм 14-м штатом. 27 жовтня 1810 року, незважаючи на протести Іспанії, Сполучені Штати анексували західну Флориду від гирла річки Міссісіпі до річки Пердідо. 29 грудня 1845 року був анексований Техас. 15 серпня 1846 року під час американо-мексиканської війни США окупували територію Нью-Мексико, оголосили про її анексію та встановили там військовий уряд [1].

Геополітичне положення. США мають доступ до двох великих океанів - Атлантичного та Тихого. Це надає їм величезні переваги в торгівлі та морському сполученні з іншими країнами світу. Завдяки цьому географічному положенню США можуть легко відправляти товари та встановлювати торговельні маршрути до різних регіонів світу. Розташування США на перехресті міжнародних торговельних маршрутів робить їх центром світової економіки. Вони можуть використовувати це положення для забезпечення своєї політичної стабільності, потужності та впливу в глобальній економіці та у світовій політиці [2].

Швидка територіальна експансія та стабільність політичної системи США базуються на комплексному взаємозв'язку ключових факторів. Ефективне ведення та правильна побудова дипломатичних відносин надає США можливість захищати свої інтереси у затишних кабінетах, а не на полях битв. Економічна потужність та військова міць надають США вплив у світі та допомагають захищати їхні інтереси на полі бою, коли дипломатія та гроші безсильні. Геополітичне положення, що забезпечує доступ до двох океанів та розташування між континентами, надає їм стратегічну перевагу та сприяє торгівлі та взаємодії з іншими країнами. Всі ці чинники в сукупності допомагають забезпечити успішну експансію та стабільність політичної системи Сполучених Штатів Америки.

Список використаної літератури

1. Континентальна експансія США. [Електронний ресурс]: https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9A%D0%BE%D0%BD%D1%82%D0%B8%D0%BD%D0%B5%D0%BD%D1%82%D0%B0%D0%BB%D1%8C%D0%BD%D0%B0_%D0%B5%D0%BA%D1%81%D0%BF%D0%B0%D0%BD%D1%81%D1%96%D1%8F_%D0%A1%D0%A8%D0%90
2. Велика Шахівниця. [Електронний ресурс]: https://shron1.chtyvo.org.ua/Bzhezinski_Zbigniev/Velyka_shakhivnytsia.pdf

Основні стратегії та заходи ЄС для забезпечення глобальної продовольчої безпеки

У ЄС існують певні стратегії забезпечення глобальної продовольчої безпеки продовольчих систем, заходи для забезпечення сталого та здорового харчування, як визначено Комітетом ФАО зі всесвітньої продовольчої безпеки. Створення сприятливих умов для цього можливе шляхом дотримання деяких основних принципів:

Систематичність злагожденість дій. Трансформація продовольчої системи має здійснюватися системним, міжгалузевим та науковим підходом та базуватися на об'єктивних даних. Необхідно враховувати характеристики загальної продовольчої системи, знання корінного населення та традиційні форми знань. Такий підхід має бути зосереджений на досягненні максимальних результатів у всіх аспектах стійкості, водночас уможливаючи усунення різних причин усіх форм недоїдання.

Послідовність і адаптованість політичних заходів до конкретних ситуацій. Планування політичних заходів та пов'язаних з ними інвестицій здійснюється індивідуально з урахуванням конкретних умов шляхом скоординованих дій різних суб'єктів і всіх відповідних секторів на міжнародному, регіональному, національному, субнаціональному та місцевому рівнях.

Управління та звітність. Зусилля щодо зміцнення механізмів управління та підзвітності слід підтримувати, зокрема шляхом більшої участі громадянського суспільства в національних дебатах щодо продовольчої безпеки та харчування, а також через прозорі та інклюзивні процеси прийняття рішень.

Зосередження на здоров'ї людей і здоров'ї планети. Політичні заходи мають бути спрямовані на зміцнення засобів до існування людей, покращення стану здоров'я, підвищення рівня добробуту, забезпечення стійкості виробництва продуктів харчування та захист біорізноманіття та екосистем.

Гендерна рівність, розширення прав і можливостей жінок. Необхідно враховувати важливу роль жінки в піклуванні про сім'ю та дітей, освіту, охорону здоров'я та харчування, а також сприяти реалізації гендерної рівності, розширенню прав і забезпеченню можливостей. ЄС також визнає важливість створення умов для участі жінок у прийнятті рішень та їхньої активної участі в розробці харчових систем, які сприяють покращенню харчування.

Знання та обізнаність у сфері харчування. Це потрібно як окремим особам, так і громадам, з метою сприяння прийняттю рішень виробниками, підприємствами харчової промисловості та споживачами, а також стимулювання розвитку інформованого вибору харчових продуктів для сталих і

здорових партнерів харчування. Необхідно забезпечити активну підтримку, передачу знань та освіти в галузі харчування. Першим кроком є забезпечення навчання медичних працівників з питань харчування.

Реалізація права на повноцінне харчування. В рамках національної продовольчої безпеки забезпечити послідовну реалізацію права на достатнє харчування, не лише дотримуючись мінімальних вимог, але, зокрема, забезпечуючи доступ до достатньої харчової цінності.

Розвиток потенціалу. Створення та зміцнення людського та інституційного потенціалу для роботи над харчуванням і продовольчими системами, для трансформації продовольчих систем, для забезпечення сталого та здорового харчування населення, та сприяння відповідним харчовим перевагам [1].

Усі ці заходи введені для захисту здоров'я людей і стабільності природного середовища, а також для подолання нездорових тенденцій у сучасній культурі харчування людини. Усвідомлюючи нерозривний зв'язок між здоров'ям і стійкістю навколишнього середовища, ЄС прагне об'єднати та в повній мірі реалізувати застосування усіх перерахованих стратегій, щоб забезпечити здорове харчування жителів Європи через стійкі системи харчування.

Список використаних джерел

1. СТРАТЕГІЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ: ЄВРОПЕЙСЬКІ ГОРИЗОНТИ. [Електронний ресурс]: https://rep.btsau.edu.ua/bitstream/BNAU/7990/1/stratetiia_staloho.pdf

Оцініть ефективність санкцій, які ЄС запровадив проти росії? Що негативно позначається на цій ефективності?

На закінчення другого року війни, експерти з Atlantic Council, Єльського університету та Інституту Карнегі проаналізували вплив економічних санкцій Заходу на здатність кремля вести війну проти України. Понад 1100 міжнародних компаній повністю припинили свою діяльність в Росії, і країна виявилась не в змозі повністю замінити їхню роботу. Введення в грудні 2022 року граничної ціни на російську нафту на рівні \$60 за барель спричинило втрату РФ приблизно \$47,3 млрд доходів. Але важливо відзначити, що обмеження, введені колективним Заходом, поступово втрачають свою ефективність. Більше того, російська економіка проявляє ознаки помірною відновлення, що дозволило російському Мінфіну включити в бюджет на 2024 рік рекордні обсяги видатків на війну.

По-перше, заходи санкцій Заходу виявились нещільними через наявність лазівок, винятків та недоліків, якими скористалася Росія. Заборона на використання SWIFT виявилась лише частковою, оскільки не розповсюджувалась на банки, які здійснюють енергетичні операції. "Газпромбанк" і "Сбербанк" зберегли доступ до SWIFT, оскільки проводили платежі під час торгівлі енергоносіями, і не мали обмежень в міжнародних банківських операціях. Крім того, Росія підготувалася до цього, створивши власну систему банківських платежів "Мир".

Виявилось, що обмеження експорту щодо цін на нафту не мають ефективного механізму примусу. Незважаючи на заборону, Росія продовжує продавати нафту за цінами вище \$60 за барель (у вересні-жовтні ціна експорту перевищила \$80 за барель).

У відповідь на повну заборону ЄС експорту російських алмазів, Кремль перенаправив їх до третіх країн, зокрема Об'єднаних Арабських Еміратів. Попри замороження рахунків Росії на Заході, Кремль заздалегідь накопичив свої золоті запаси, що дозволило пом'якшити санкційний вплив і утримати падіння курсу рубля і рівня життя росіян.

По-друге, хоча західні санкції суттєво пошкодили російську економіку, доходи від продажу нафти забезпечили Кремлю головний потік фінансування, а підприємства шукають шляхи обійти обмеження. Росія, наприклад, обходить обмеження цін на нафту завдяки так званому тіньовому флоту, купуючи старі танкери від невідомих власників і без страхування, або із страховими договорами не від західних компаній. У контексті заборони експорту товарів і

технологій військового та подвійного призначення від США та їх союзників та введення багатостороннього експортного контролю, Росія почала закуповувати військові компоненти через посередників і виробників з третіх країн, включаючи західні. Наприклад, 75% американських мікročипів було поставлено в Росію з Гонконгу та Китаю. З січня по липень 2023 року Москва імпортувала військові технології на суму \$798 млн, намагаючись обійти санкції.

Список використаної літератури

1. Що заважає ефективності західних санкцій проти росії. URL: <https://cpd.gov.ua/main/shho-zavazhaye-efektyvnosti-zahidnyh-sankcij-proty-rosiyi/>

Порівняйте колонізацію Америки англійцями та іспанцями. Що спільного та відмінного можна знайти у цих процесах?

Колонізація Нового Світу британцями та іспанцями мала як спільні риси, так і відмінності. Обидва народи завоювали колонії, знищуючи корінне населення й використовуючи невольничу працю. Іспанці та англійці обидва присвятили себе плантаційному господарству, особливо вирощуванню цукрової тростини. Системи регламентацій в обох іспанських та англійських колоніях були схожими, включаючи заборону на виробництво товарів, які конкурували з продукцією метрополії. Як Іспанія, так і Велика Британія встановили торгову монополію над своїми колоніями. Велика Британія впровадила "Навігаційний акт" 1651 року, який обмежував торгівлю між колоніями й островами тільки на британських судах. Цей документ залишався в силі аж до середини ХІХ століття. Відмінності виникали через різний рівень соціально-економічного розвитку метрополій та різні епохи, коли Іспанія та Англія встановлювали колоніальні уряди: наприкінці ХV - на початку ХVІ століть і в першій половині ХVІІ століття відповідно. Перш за все, варто згадати, що за указом, виданим англійською короною у 1578 році, колоністи, що походили з Британських островів, мали ті ж права за океаном, що й мешканці метрополії, і самі колонії розглядалися як частини "країни-матері". Англійські колоністи (з винятком білих рабів) мали більше прав і можливостей у володіннях Лондона, ніж креоли в іспанських колоніях. У великих колоніях, таких як Ямайка, законодавча влада була у руках палати представників, яку обирав білий населення, а виконавчі повноваження здійснював губернатор. У менших володіннях не існувало однопалатної системи, і вони керувалися колоніальною адміністрацією. Така форма управління продовжувала існувати в англійських Вест-Індійських колоніях до 60-70-х років ХІХ століття.

На відміну від іспанських колоній, де уся земля належала королеві, англійський монарх юридично не мав такого права. Однак, він іноді використовував свої монархічні повноваження, щоб дарувати архіпелаги своїм близьким, як це сталося у 1629 році, коли Карл I подарував генеральному прокурору Р. Риту "Багамські та інші острови, розташовані на півдні". У колоніях Англії, починаючи з ранніх років після їх захоплення, розпочалося виробництво трудомістких культур, таких як цукрова тростина і бавовна, і це тривало до скасування рабства в 1833 році, коли переважало велике землеволодіння. У той же час в Іспанській Америці до війни за незалежність в 1810-1826 роках латифундії переважали тільки в районах, де розвивалось плантаційне господарство.

З кінця XVI століття всі віце-королівства і генерал-капітанства щорічно висилали значні суми до Іспанії, у той час як податкова політика Лондона була менш строгою. Цей фактор разом із вищим економічним потенціалом Англії сприяв тому, що протягом XVII-XVIII століть британські колонії випереджали іспанські володіння в Центральній Америці та Карибському басейні за темпами соціально-економічного розвитку.

У Новому Світі завдання, які вирішували католицька і протестантська церкви, були в багатьох аспектах подібні. Однак, католицька церква мала більший вплив і привілеєване становище в колоніях, у той час як розпад протестантської церкви на безліч сект, що ворогували один з одним, заважав їй набутти такого ж авторитету.

Англійська колонізація:

- Більшість колоній засновані за королівськими хартіями. Перші поселення були у Вірджинії та Массачусетсі, але незабаром поширилися по всьому узбережжю Атлантичного океану, від штату Мен до Джорджії, і вглиб континенту аж до річки Міссісіпі.

- Колоністів набирали з-поміж середнього класу селян, ремісників і торговців. Привозили також наймитів, спеціалістів певних галузей (наприклад, лісорубів), засуджених злочинців. Віталися іммігранти з інших країн

- Віддаленість від Англії та економічний парламент дозволили колоністам створювати місцеві органи влади та представницькі асамблеї, а також стягувати з себе податки, якщо вони не піднімали зброю проти Корони.

- Переважно не католики. Хоча в більшості колоній існувала певна толерантність, пуритани в Массачусетсі встановили авторитарне і обмежувальне релігійне керівництво. Пенсильванія вимагала повної толерантності

•Швидке зростання завдяки ліберальній імміграційній політиці. До 1627 року у Вірджинії налічувалося близько 1000 поселенців. До 1754 року загальна кількість населення в англійських колоніях зросла до 1,5 мільйона; сюди входила велика частка німців та французів.

•Спочатку вони були дружніми; перші колоністи поклалися на корінних американців у торгівлі та допомозі у виживанні.Зрештою жадібність до землі призвела до великих конфліктів з індіанцями.

Іспанська колонізація:

•Спонсоровані короною завоювання принесли Іспанії багатства і розширили її імперію. Було захоплено більшість південних і південно-західних регіонів, а також частини каліфорнійського узбережжя. Серед поселень - Сент-Августин, Флорида (1565); Санта-Фе, Нью-Мексико (1610); і численні міста в Техасі та Каліфорнії

•Конкістадори, солдати та місіонери були першими іспанськими колонізаторами; фермери і торговці прийшли пізніше.

•Колоніями керували призначені короною віце-королі або губернатори. Поселенці повинні були підкорятися королівським законам і не могли встановлювати свої власні.

•Поселенцями могли бути лише католики; протестантів переслідували і виганяли.

•Повільне зростання через більший акцент на військові завоювання, погані відносини з корінними американцями та численні невдалі спроби заснувати постійні поселення на ранніх етапах. Найбільше іспанське населення проживало у Флориді, Техасі, Каліфорнії та Мексиці.

•Іспанські місіонери вважали корінних американців язичниками, яких слід навернути до християнства; солдати вважали їх придатними лише для вбивства чи підкорення.[2]

Аналізуючи попередні події, стратегії та наслідки регулювання, можна краще зрозуміти подальший розвиток США та процес набуття незалежності Іспанією у Латинській Америці. Факт того, що англійці, які колонізували Північну Америку, стикалися зі значними труднощами, можливо, сприяв їх кращій укоріненості на новому континенті порівняно з іспанцями у Латинській Америці. Легке підкорення індіанських територій не забезпечило іспанцям стійкої присутності в Новому Світі, у порівнянні з англійцями, що зазнали значних труднощів. Важливо враховувати різницю в стані іспанського суспільства наприкінці XV століття та англійського суспільства на початку XVII століття. Англія пережила Реформацію, її населення збільшувалося, настав час економічного піднесення. Все це призвело до значної імміграції, що заселила

Північну Америку. Іспанці не заселили Латинську Америку в такій кількості, а погане управління фінансами іспанської корони спричинило їх відсторонення від керівних посад. Дослідження на прикладі індіанців свідчить, що обидва корінні народи опинилися на межі власного виживання, але зуміли пережити. Прихід європейців змінив усе, і місцевим мешканцям довелося адаптуватися до нових умов. З часом білі поселенці стали міцною більшістю в Північній Америці, у той час як іспанці ніколи не перевищували місцевих мешканців за чисельністю. Це призвело до того, що Латинська Америка залишилася переважно індіанською, але зазнала значного впливу європейської культури.[3]

Список використаної літератури

[1] Спільні та відмінні риси британської та іспанської колонізації в Новому Світі [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://studme.org/374402/istoriya/obschie_otlichitelnye_cherty_britanskoy_ispansko_y_kolonizatsii_novom_svete - вільний.

[2] HISTORICAL ANALYSIS—Comparison: France, Spain, and England as colonizers [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.murrieta.k12.ca.us/cms/lib5/CA01000508/Centricity/Domain/1741/Historical%20Analysis-Comparison-England%20French%20Spain.pdf>- вільний.

[3] Comparison between the English colonization of North America and the Spanish colonization of Latin America [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://is.muni.cz/th/zqsy2/Comparison_between_the_English_colonization_of_North_America_and_the_Spanish_colonization_of_Latin_America.pdf- вільний.

Проаналізуйте та обґрунтуйте, що ми маємо на увазі під «регіоном» і «регіоналізмом»?

Термін "регіон" використовується для опису відносно великих територіальних одиниць, які мають специфічні характеристики, які відрізняють їх від інших областей. Регіон може бути визначений за географічними, культурними, економічними, або політичними критеріями. Наприклад, в географічному контексті регіон може відноситися до конкретного континенту, країни, штату або провінції. У культурному аспекті регіон може включати території зі спільною мовою, традиціями або історією. З економічної точки зору регіон може бути визначений за спільними економічними інтересами, такими як виробництво певних товарів або послуг. Політичний регіон може охоплювати території зі спільною формою управління або входження до певного державного утворення.

Регіоналізм - це тенденція, коли різні регіони прагнуть зберегти свою унікальність та автономію. Це може виявлятися у політичних, економічних, культурних або соціальних аспектах. Ця концепція може мати як позитивні наслідки, сприяючи розвитку культурного різноманіття, так і негативні, викликаючи конфлікти або дискримінацію. Поняття "регіоналізм" виникло під час Французької революції як протест проти централізації влади, але сам термін походить з імені провансальського поета Берлюка-Перюссі. У цей період регіоналісти виступали проти індустріального капіталу та підтримували ідеї федералізму.

У подальшому термін "регіоналізм" зазнав трансформації відповідно до розвитку концепції "регіону". Сьогодні поняття "регіоналізм" найчастіше використовується для характеристики інтелектуальних напрямків і доктрин, які спрямовані на раціональне використання природних та історичних просторових відмінностей у сучасних суспільствах. Об'єктом наукового дослідження є передусім пасивний регіоналізм, що виражається у властивостях ідентичності, ландшафту та історії регіонів.

Одночасно, увага приділяється активним процесам впливу на формування регіональної ідентичності та створення регіональних політичних інститутів, як з боку центральних урядів, так і регіональних адміністрацій [1].

Регіоналізація світової економіки може бути визначена як процес формування інтеграційних об'єднань країн з подібним рівнем розвитку, що спрямований на економічну інтеграцію. Цей процес взаємодії між країнами на регіональному рівні можна краще зрозуміти через призму концепцій "старого" і "нового" регіоналізму.

"Старий регіоналізм" був характерний для періоду холодної війни і характеризувався "згори вниз" підходом, коли політичні рішення зазвичай диктувалися від вищих ієрархій влади. Цей тип регіоналізму часто виявляв протекціоністські тенденції та більшу увагу до політичних аспектів, ніж до економічних.

Натомість, "новий регіоналізм" виник у середині 1980-х років і характеризується більш "знизу вгору" підходом, коли ініціатива зазвичай виходить від державних чи регіональних акторів. Цей підхід спрямований на відкрите співробітництво для розв'язання комплексних економічних, політичних, культурних та інших проблем.

Сучасна регіоналізація світової економіки відображає перехід від міжнародного співробітництва до наднаціонального рівня, де важливу роль відіграють міжнародні організації та угоди. Цей процес також сприяє формуванню регіональних культурних ідентичностей та спільних інтересів серед учасників регіональних об'єднань [2].

Регіон - це відносно велика територіальна одиниця зі специфічними характеристиками, що відрізняють її від інших областей. Ці характеристики можуть бути географічними, економічними, культурними, політичними тощо.

Приклади:

Географічний регіон: Наприклад, Європейський Союз поділяється на різні географічні регіони, такі як Північна, Південна, Західна та Східна Європа.

Культурний регіон: Наприклад, Південна Каліфорнія в США відома своєю унікальною культурою, яка включає пляжний стиль життя, голлівудську культуру та мексиканські впливи.

Економічний регіон: Наприклад, "Східне побережжя" США є економічно розвиненим регіоном з великою кількістю технологічних компаній, фінансових установ та інноваційних стартапів.

Регіоналізм - це явище або тенденція, коли окремі регіони прагнуть зберегти або підкреслити свою унікальність, ідентичність або автономію у відношенні до інших областей або центрального уряду.

Приклади:

Політичний регіоналізм: Наприклад, Каталонія в Іспанії має довгу історію боротьби за більшу автономію або навіть незалежність від центрального уряду.

Культурний регіоналізм: Наприклад, в Італії різні регіони мають свою власну мову, традиції та культурні особливості, які вони прагнуть зберегти та підтримати.

Економічний регіоналізм: Наприклад, країни Європейського Союзу спільно працюють в рамках регіональних економічних союзів, таких як Єврозона, для спільного розвитку та зміцнення економічних зв'язків [3].

Список використаної літератури

1. РЕГІОНАЛІЗМ [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://resource.history.org.ua/cgi-bin/eiu/history.exe?&I21DBN=EIU&P21DBN=EIU&S21STN=1&S21REF=10&S21FMT=eiu_all&C21COM=S&S21CNR=20&S21P01=0&S21P02=0&S21P03=TRN=&S21COLORTERMS=0&S21STR=Rehionalizm#:~:text=%D0%A0%D0%95%D0%93%D0%86%D0%9E%D0%9D%D0%90%D0%9B%D0%86%D0%97%D0%9C&text=%D0%A0%D0%95%D0%93%D0%86%D0%9E%D0%9D%D0%90%D0%9B%D0%86%D0%97%D0%9C%20%E2%80%93%20%D1%96%D0%B4%D0%B5%D0%BE%D0%BB%D0%BE%D0%B3%D1%96%D1%8F%20%D1%96%20%D1%81%D1%82%D1%80%D0%B0%D1%82%D0%B5%D0%B3%D1%96%D1%8F%20%D0%BF%D1%80%D0%B8%D0%B7%D0%BD%D0%B0%D1%87%D0%B5%D0%BD%D0%BD%D1%8F%D0%BC,%D0%BF%D0%BE%D0%B7%D0%BD%D0%B0%D1%87%D0%B0%D1%82%D0%B8%D1%81%D1%8F%20%D0%BF

%D1%80%D0%B0%D0%B3%D0%BD%D0%B5%D0%BD%D0%BD%D1%8F%20%D0%B4%D0%BE%20%D0%B7%D0%B1%D0%B5%D1%80%D0%B5%D0%B6%D0%B5%D0%BD%D0%BD%D1%8F%20%D0%BA%D1%83%D0%BB%D1%8C%D1%82.- вільний.

2. Поняття об'єднуючого регіоналізму[Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://osvita.ua/vnz/reports/politolog/17465/#google_vignette- вільний.

3. РЕГІОНАЛІЗМ І РЕГІОНАЛІЗАЦІЯ: ОСНОВНІ ПОНЯТТЯ ТА ТИПОЛОГІЯ[Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://law.karazin.ua/resources/doks/jm13-eu-201920.pdf> - вільний.

Холодна війна: історія чи сучасність?

Холодна війна - це глобальне геополітичне, військове, технологічне, економічне і ідеологічне протистояння світового масштабу в період з 1946 р. до кінця 1980-х років між двома блоками держав з різними соціальними та економічними системами. Холодна війна привертає увагу до складних відносин між світовими державами, які можуть мати важливі наслідки й нині. Історично; холодна війна відзначалася геополітичними конфліктами, гонкою озброєнь та ідеологічними протистояннями між США та Радянським Союзом. Нині, хоча безпосередньої протистояння між двома світовими супердержавами не спостерігається, виникають нові виклики та загрози, які можуть породжувати напруженість або навіть потенційні конфлікти. Такі фактори, як геополітичні амбіції, конкуренція за ресурси, кібернетичні атаки та інформаційна війна, свідчать про те, що елементи холодної війни можуть існувати й сьогодні.

Після смерті Сталіна у 1953 р. відбулося деяке послаблення напруги, але ситуація в Європі лишалася непротистоянням озброєним перемир'ям. Американські солдати негласно стояли в Західній Німеччині, натомість у Східній Німеччині так само негласно стояли солдати радянські. На переозброєння Західної Німеччини і її вступ до НАТО СРСР у 1955 р. відповів формальним альянсом зі східноєвропейськими комуністичними країнами, який називався Організація Варшавського договору або Варшавський пакт; це було скоріш політичним кроком, ніж оборонним, бо на час створення НАТО в 1949 р. СРСР уже мав систему взаємних договорів про допомогу з усіма союзниками в Східній Європі. У 1956 р. статус-кво на короткий час був випробуваний під час Угорської кризи, коли угорці спробували зіскочити з радянської орбіти після усунення від влади угорського сталініста Матяша Ракоші Хрущовим. Берлін лишався поділеним, а статус міста суперечливим. У 1961 р. Східна Німеччина звела Берлінський мур, щоб запобігти втечі східних берлінців до Західного Берліна.

Політика обману

У цей же час СРСР окупував окремі країни Східної Європи й Азії, а потім встановив у них маріонеткові режими, розпочавши політику подвійних стандартів сучасного типу. Після цього Радянський Союз запропонував Заходу мирне співіснування (мирне змагання держав і суспільних систем, за якого народи могли б налагодити ближчі відносини), що було здебільшого політичною грою задля комуністичної експансії, чого й боявся Захід.

У інтерв'ю закордонним журналістам Сталін говорив про потребу мирного співіснування, закликав до зміцнення політичних, економічних та культурних зв'язків зі США й Великою Британією, про готовність скористатися позичками і кредитами капіталістичних країн, боцїмто необхідних для відновлення економічної потужності СРСР. Також Союз пропонував відмовитися від створення закритих блоків та угруповань, спрямованих проти інших держав.

Таким чином, хоча холодна війна являє собою історичний період, її вплив та деякі аспекти можуть бути актуальними й у сучасному світі. У сучасному світі розуміння і діалектика холодної війни також відображаються у взаємовідносинах між державами, які ведуть боротьбу за вплив та геополітичну перевагу. Наприклад, конфлікт між Росією та Заходом у зв'язку з анексією Криму, а також втручанням у внутрішні справи сусідніх країн, може бути сприйнятий як відновлення деяких аспектів холодної війни. Однак, варто зауважити, що сучасна ситуація відрізняється від минулих часів за наявності нових факторів, таких як кібернетичні загрози, тероризм та інші нетрадиційні виклики для міжнародної безпеки.

Тому, хоча холодна війна є історією, вона також служить дзеркалом для розуміння сучасних геополітичних та міжнародних відносин. У

такому контексті важливо розглядати можливості співпраці та дипломатичних зусиль для зменшення напруженості та вирішення конфліктів. Збереження міжнародного миру та безпеки потребує постійного діалогу, співпраці та взаєморозуміння між державами.

Отже, розуміння історії холодної війни може відігравати важливу роль у формуванні ефективних стратегій для вирішення сучасних міжнародних викликів та збереження миру в світі.

Список використаної літератури

1. https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A5%D0%BE%D0%BB%D0%BE%D0%B4%D0%BD%D0%B0_%D0%B2%D1%96%D0%B9%D0%BD%D0%B0
2. <http://www.americanstudies.history.knu.ua/uk/arxiv/8-2/2019-8-bessonova-ukr/>
3. <https://matrix-info.com/tak-zapalyuvalasya-holodna-vijna/>

Чому протягом усієї історії Ізраїль небезпідставно розраховує на підтримку США?

У США та Ізраїлю за останні пів століття склались особливі відносини. Штати відіграють важливу роль у налагодженні відносин між Ізраїлем і сусідніми арабськими країнами.

"Держава Ізраїль була створена, щоб бути безпечним місцем для єврейського народу в усьому світі. Саме для цього він і народився. Я давно кажу: якби Ізраїлю не існувало, нам довелося б його вигадати. І хоча сьогодні може видаватись, що це не так Ізраїль знову повинен стати безпечним місцем для єврейського народу", - заявив Байден.

У Сполучених Штатах дуже важливі дві групи виборців, які налаштовані проізраїльськи - американські євреї та євангелісти. Ці групи допомагають закріпити підтримку у Конгресі, Білому домі і загалом серед населення США», - розповідає професор Майкл Барнет.

По-перше, США є стратегічним і важливим союзником для Ізраїлю з політичного, військового та економічного погляду. Ізраїль отримує значну військову допомогу від США, яка допомагає забезпечити безпеку країни в умовах постійної загрози з боку своїх сусідів. Крім того, США є важливим економічним партнером Ізраїлю, і обидві країни співпрацюють у багатьох галузях, включаючи торгівлю, науку та технології.

По-друге, ідеологічні та культурні зв'язки між Ізраїлем і Сполученими Штатами є дуже міцними. Обидві країни ділять багато цінностей, таких як демократія, свобода та релігійна толерантність, і євреї в США часто підтримують і виступають на користь Ізраїлю, що підсилює взаємодію між двома країнами.

Нарешті, геополітичне розташування Ізраїлю, який знаходиться у серці Великого Близького Сходу, робить його важливим стратегічним партнером для США в регіоні. Підтримка Ізраїлю допомагає Сполученим Штатам зберігати вплив і стабільність у регіоні, що є важливим для їхніх національних інтересів.

У цілому, підтримка США є невід'ємною частиною зовнішньої політики та безпеки Ізраїлю, і обидві країни продовжують зберігати тісні стосунки на багатьох рівнях співпраці.

Військова допомога та безпека: США надають значну військову допомогу Ізраїлю у формі військового обладнання, технологій та фінансування. Це допомагає Ізраїлю забезпечити свою безпеку в умовах складної геополітичної обстановки та постійної загрози з боку своїх сусідів.

Політична підтримка: США часто виступають на міжнародних форумах на користь Ізраїлю та використовують свій вето-право в Раді Безпеки ООН для захисту ізраїльських інтересів.

Економічна співпраця: США є важливим торговельним та економічним партнером для Ізраїлю. Обидві країни співпрацюють у таких сферах, як наука, технології, торгівля та інвестиції.

Ідеологічні зв'язки: Обидві країни ділять багато загальних цінностей, таких як демократія, права людини та релігійна свобода. Це підсилює їхні стосунки та робить їх більш надійними союзниками.

Список використаної літератури

1. <https://www.holosameryky.com/a/israyil-sssha-ukrjina-rosija-vijna-hamas-gaza/7337188.html>
2. <https://www.unian.ua/world/ataka-na-izrajil-zahist-ssha-viklikaye-zazdrist-i-rozdratuvannya-ukrajinciv-wsj-12606585.html>

У чому геополітична сутність Східного партнерства?

У чому геополітична сутність Східного партнерства досить обширна і складна. Східне партнерство - це ініціатива, започаткована Європейським Союзом у 2009 році, спрямована на поглиблення співпраці з країнами Східної Європи та Південного Кавказу. Геополітична сутність цієї ініціативи полягає в кількох аспектах

Безпека та стабільність: Східне партнерство спрямоване на зміцнення безпеки та стабільності в регіоні. Це досягається шляхом спільних заходів у сфері боротьби з тероризмом, організованою злочинністю, контролю над зброєю та підтримки правової держави.

Економічний розвиток: Європейський Союз надає фінансову, технічну та експертну підтримку для розвитку економіки партнерських країн. Це може сприяти створенню нових ринків для європейських товарів і послуг, а також розвитку міжнародної торгівлі та інвестицій.

Енергетична безпека: Регіон Східної Європи має значний потенціал у сфері енергетики, зокрема у виробництві та транспортуванні природного газу та нафти. Східне партнерство спрямоване на забезпечення надійних поставок енергоресурсів та диверсифікацію енергетичних маршрутів.

Політична демократія та права людини: Європейський Союз вважає за важливе підтримувати демократичні процеси, права людини та правову державу

у своїх сусідніх країнах. Східне партнерство спрямоване на підтримку реформ, спрямованих на зміцнення демократії та прав людини.

Загалом, геополітична сутність Східного партнерства полягає в утвердженні впливу Європейського Союзу в регіоні, зміцненні стабільності, економічному розвитку та сприянні демократії та правам людини.

Ініціатива охоплює як двосторонні відносини ЄС з країнами-партнерами, так і багатосторонній формат.

Суть «Східного партнерства» полягала також у фінансовій допомозі ЄС у проведенні необхідних економічних і політичних реформ, які згодом мали призвести до підписання Угоди про асоціацію з ЄС, створення зони вільної торгівлі, лібералізації візового режиму з ЄС, розвитку енергетичної галузі і підтримки стабільності й безпеки у регіоні. Попри це, за 10 років існування «Східного партнерства» кількість зон небезпеки у цих країнах лише збільшилась – тепер у п'яти з шести країн є конфліктні території.

Геостратегічне положення: Східні партнери займають ключове геостратегічне положення між Європою та Росією. Це робить їх важливими для безпеки та стабільності в регіоні, а також для забезпечення енергетичної безпеки та розвитку транспортних маршрутів.

Інтеграція в європейські структури: Однією з ключових мет цієї ініціативи є підтримка реформ у партнерських країнах з метою наближення їх до європейських стандартів управління, правової системи та економіки. Це може в подальшому сприяти їхній інтеграції в Європейський Союз або інші європейські структури.

Реакція на геополітичні виклики: Створення Східного партнерства було відповіддю на геополітичні виклики, такі як конфлікт на сході України, тиск Росії та загрози енергетичної безпеки. Ця ініціатива допомагає підтримувати регіональну стабільність та зміцнювати присутність Європейського Союзу в східній частині континенту.

Міжкультурний діалог та співпраця: Східне партнерство сприяє розвитку міжкультурного діалогу та співпраці між різними національними, етнічними та релігійними групами. Це сприяє зміцненню взаєморозуміння та сприянню миру та стабільності в регіоні

Список використаної літератури

1. «Східне партнерство»: чого досягла Україна у співпраці з ЄС? 2019. Радіо свобода. URL: <https://www.radiosvoboda.org/a/tenth-anniversary-of-the-eastern-partnership/29938096.html>

2. Східне партнерство. 2021. Представництво України при ЄС. URL:
<https://ukraine-eu.mfa.gov.ua/posolstvo/spivprasya-ukrayina-yes-u-sferi-zovnishnoyi-politiki-i-bezpeki/shidne-partnerstvo>

3. Міністерство інфраструктури України (МІУ). URL:
<https://mtu.gov.ua/content/shidne-partnerstvo.html>

У чому відмінності політики ставлення до іммігрантів у різних країнах ЄС? Який би з варіантів цього ставлення підтримали б ви особисто?

Сьогодні існує величезна проблема з нелегальною міграцією у Європі. Тільки у 2022 році було зафіксовано більше 300 тисяч нелегальних перетинів кордону. Ця тенденція постійно зростає і вже приводить до економічної нестабільності в економіці, не кажучи про внутрішню дестабілізацію в країні. Як показує практика, мігрантам важко інтегруватися у нове суспільство, через різну культуру та традиції (більшість мігрантів прибувають з Близького Сходу та Африки), через їх неспроможність або небажання пристосуватися до нового суспільства. Вони приносять те, від чого тікали, на нове місце і через це країнах міграції з'являються так звані «гетто». Також це призводить до зростання злочинності. У людей виникають питання: «Чому наші податки витрачають не на допомогу власному населенню, а мігрантам, які сидять на виплатах та нічого не роблять?». Це є цілком логічне і справедливе питання, на яке громадянам не можуть відповісти. Поведінка мігрантів, економічний тиск та страх призводить до появи популістів, які обіцяють з цим боротись. Так і трапилось у Нідерландах. А тепер розглянемо, як ставляться до мігрантів у Німеччині, Франції та Польщі.

Німеччина визначає важливість інтеграції мігрантів у суспільство, пропонує пільги, виплачує допомогу, а для великих родин виділяє житло. Ці дії повинні стимулювати до швидкої інтеграції їх у суспільство. Але у німецькому суспільстві існують різні думки щодо міграції. Деякі люди занепокоєні можливими негативними наслідками міграції, такими як зростання злочинності та тероризму. Інші вважають, що міграція може бути корисною для німецької економіки та суспільства.

Франція, як і Німеччина, намагається інтегрувати мігрантів у суспільство, також запроваджує різні програми для їх підтримки. Французи, на відміну від німців, не так добре ставляться до мігрантів. У Франції висока злочинність через мігрантів, а у великих містах навіть є райони, до яких закликають не ходити, бо це небезпечно. Кожен рік у Франції зростають популістські та ультраправі партії, які пропонують вирішення проблем з мігрантами. Тобто держава намагається інтегрувати мігрантів, а люди в більшості не раді цьому.

Польський уряд загалом негативно ставиться до нелегальної міграції. Коли виникла міграційна криза, де тисячі людей, з Близького Сходу та Африки,

намагалися незаконно потрапити до ЄС через Польщу. Польща вжила жорстких заходів для захисту своїх кордонів, включаючи будівництво стіни та посилення прикордонного патрулювання. Уряд також заявляє, що не буде приймати нелегальних мігрантів, яких розподіляють інші країни ЄС. Опитування показують, що більшість поляків негативно ставляться до нелегальної міграції. Деякі люди стурбовані тим, що мігранти можуть становити загрозу для безпеки.

Особисто я підтримав би польський варіант, але з доопрацюванням.

1. Дозволити в'їзд, якщо людина може принести користь державі.
2. Проводити контроль за інтеграцією в суспільство (знання мови, законів тощо).
3. Ніяких виплат, мігрант повинен знайти роботу (держава може допомогти).
4. Посилення відповідальності перед законом (держава повинна уважно слідкувати).
5. Коли мігрант приїжджає до країни, він повинен поважати чужу культуру.

Я вважаю, що саме з таким доопрацюванням можливо отримати користь від мігрантів і не турбуватись за безпеку країни.

Список використаної літератури

1. У Німеччині найвищі соціальні виплати для біженців, згідно з аналізом, який наводить наукова служба Бундестагу. URL: <https://www.dw.com/uk/napliv-migrantiv-i-dilema-nimeccini/a-66848042>
2. На території країни було організовано понад 400 заходів, присвячених інтеграції іноземців. URL: <https://www.immigration.interieur.gouv.fr/Integration-et-Acces-a-la-nationalite/Semaine-de-l-integration-des-etrangers-primos-arrivants-en-France-du-17-au-21-octobre-2022>
3. Райони, яких слід уникати у Парижі. URL: <https://sacavoyage.fr/ru/quartiers-a-eviter-a-paris-quartier-chaud-paris-classement-et-carte/>
4. Угорщина та Польща проголосували проти реформи Дублінської системи. URL: <https://hfhr.pl/en/news/reform-of-eu-migration-law-hinders-access-to-a-fair-asylum-procedure-for-migrants->
5. Поляки підтвердили, що не хочуть бачити у країні мігрантів із Близького Сходу та Африки. URL: <https://glavcom.ua/world/observe/referendum-u-polshchi-za-shcho-proholosovali-96-poljakiv-962646.html>

Спрогнозуйте можливості вирішення глобальних проблем до 2050 р.

Прогноз глобальних проблем є дуже суб'єктивним, але я розгляну їх з точки зору демократичного світу. Існує декілька глобальних проблем: 1. Безпека, 2. Клімат. Якщо з кліматом все зрозуміло, то Безпека ділиться на внутрішню, зовнішню та економічну. Внутрішня безпека – це проблема з нелегальною міграцією та іноземне втручання. Зовнішня – це безпека держави та політичні інтереси. Економічна безпека – це безпека торговельних шляхів та контроль необхідних ресурсів.

Внутрішня безпека: Нелегальні мігранти У США та Європі дестабілюють суспільство. Більшість мігрантів не можуть пристосуватись до нової країни. На мігрантів витрачають величезні кошти, замість підтримки своїх громадян. Так як захід практично вичерпав свій розвиток в парі до економічної кризи, стає важко виділяти пільги для мігрантів. Детально про проблему з нелегальною міграцією та її наслідками писав в першому модулі. Іноземне втручання: У 2020 році росія намагалась втручитись у вибори в США, заради перемоги вигідного для себе кандидата. Це було не тільки в США, а практично в усіх демократичних країнах. Для безпеки від зовнішнього втручання потрібно: 1. Зміцнити кібербезпеку (призведе до більшого захисту критичної інфраструктури та даних). 2. Боротись з пропагандою (зменшить поширення дезінформації та фейкових новин). 3. Підтримати демократію (зміцнити демократичні інститути, підвищити участь громадян у політичному житті) [1;2].

Зовнішня безпека: Збройні сили – єдиний спосіб захистити себе. Тільки їх зміцнення може призвести до безпеки, Корнелій Непорку говорив «хочеш миру – готуйся до війни». Через наростання напруги в світі, цей вираз підходить до нової стратегії. Також потрібно розвивати нові військові технології, прораховувати можливі і неможливі сценарії з урахуванням сучасних реалій. Всі ці дії потрібно робити в кооперації з союзниками, потрібна тісна співпраця з ними. Політичні інтереси: тісна дипломатія не тільки з союзниками, а й з нейтральними країнами, заради спільної ідеї. Потрібно встановити повний дипломатичний контроль з сусідами, для забезпечення своєї безпеки (Для США – це контроль за північною Америкою, а Європі – з північною Африкою та Туреччиною).

Економічна безпека: контроль торговельних шляхів має великий пріоритет, через глобалізацію. Коли у 2020 році контейнеровоз “Ever Given” заблокував Суецький канал, це призвело до великих збитків, приблизно 10 мільярдів доларів. А в світі ще 5 важливих точок (Панамський канал, Гібралтар, Баб-ель-Мандебський пролив, Маклакський пролив та Тайваньський пролив). Контроль всіх стратегічних точок допоможе контролювати світову торгівлю. Пірати та

терористи: сьогодні існує велика проблема з безпекою у Червоному морі та Африкаторогом, пірати та терористи заважають перевезенню товарів. Потрібні радикальні дії: 1. Розгортання військового флоту. 2. Відправка експедицій у Еритрею та Сомалі. 3. Блокування Хуситського Ємену. Ці дії повині покращити безпеку у цьому регіоні. Природні ресурси: Потрібна диверсифікація постачання ресурсів, щоб у тяжкі часи відмовитись від деяких постачальників. Розвиток власних середовищ, для забезпечення ресурсної незалежності. Інвестування в копальні інших країн, таких як Чилі, Болівія, Аргентина, ДР Конго та інші [3;4;5].

Побудова стратегії для вирішення глобальних проблем потребує багато часу і коштів. Але це те, на чому неможливо економити, якщо ми хочемо і далі жити у цивілізованому світі, де є правила. Світ перестав буди однополярним, тому потрібно відстоювати свої інтереси, інакше, це зроблять інші. Диктатури почуляли слабкість Західного світу і це доводить, що треба починати зараз не відкладаючи свою безпеку.

Демократія потребує часу, але коли всі колеса в русі, її важко зупинити.

Список використаної літератури

1. Як Росія втручалася у вибори-2020 у США. URL: <https://www.eurointegration.com.ua/articles/2021/03/17/7120988/>
2. Російська пропаганда для Європи: хочуть розсварити ЄС та США. URL: <https://www.unian.ua/world/rosiyska-propaganda-znayshla-diyevu-taktiku-obhodu-yevropeyskih-sankciy-bloomberg-12465399.html>
3. Гігантський контейнеровоз Ever Given заблокував Суецький канал. URL: <https://www.bbc.com/ukrainian/news-56507879>
4. Хто такі хусити й чому вони кинули виклик Заходу. URL: <https://www.dw.com/uk/hto-taki-husiti-j-comu-voni-kinuli-viklik-zahodu/a-67961189>
5. Як світ став заручником китайського літію. URL: <https://forbes.ua/inside/svit-narazi-ne-mozhe-vidmovitisya-vid-kitayskogo-litiyu-doslidzhennya-vid-wired-30062022-6920>

Коротко резюмуюте основні аргументи «за» та «проти» ймовірності «Європи регіонів» та «Європи націй»

У сучасному світі, коли глобалізація та транснаціональні взаємозв'язки стають все більш проникливими, питання структури та організації Європейського Союзу стають важливими об'єктами дискусій. Існує два основних підходи, «Європа регіонів» та «Європа націй», які відображають різні

концепції та стратегії розвитку Європи як політичного, економічного та культурного об'єднання. Проаналізуємо основні аргументи як «за», так і «проти» кожного з цих підходів [1].

Європа регіонів: підхід «Європа регіонів» базується на ідеї зближення та співпраці різних регіонів Європи в межах Європейського Союзу. Основні аргументи «за». 1. Збереження культурної різноманітності: при підході «Європа регіонів» кожен регіон може зберегти свою культурну ідентичність та мову, що сприяє більш глибокому взаєморозумінню та співробітництву. 2. Розвиток місцевих економік: зосередження уваги на регіональному розвитку може сприяти більш ефективному використанню ресурсів та інвестицій, забезпечуючи стабільний розвиток для кожного регіону окремо. 3. Більш демократичний процес прийняття рішень: залучення місцевих урядових органів у процес прийняття рішень дозволяє краще відображати потреби та інтереси місцевого населення.

Однак, є також аргументи проти підходу «Європа регіонів». 1. Ризик виникнення фрагментації: занадто велике підкреслення регіональних ідентичностей може призвести до поділу та конфліктів між різними регіонами. 2. Потенційний дисбаланс у розвитку: можливий ризик, що деякі регіони можуть отримувати більше уваги та ресурсів, ніж інші, що призведе до дисбалансу у розвитку. 3. Складність координації та управління: забезпечення співпраці між різними регіонами може бути складним завданням, особливо коли йдеться про вирішення загальноєвропейських питань [2].

Європа націй: підхід «Європа націй», навпаки, покладає акцент на єдність національних держав у межах Європейського Союзу. Основні аргументи «за» цей підхід включають. 1. Сильніша політична та економічна єдність: об'єднання національних держав може забезпечити більш сильну групу впливу на міжнародній арені та більш ефективно прийняття рішень. 2. Зменшення бюрократії та складних структур: Європа націй може спростити процеси прийняття рішень та управління, зменшуючи бюрократичні бар'єри. 3. Збереження національної ідентичності: збереження суверенітету національних держав дозволяє кожній країні зберігати свою культурну та політичну ідентичність.

Однак, є також аргументи проти підходу "Європа націй". 1. Потенційна загроза суверенітету: підкреслення суверенітету національних держав може призвести до конфліктів між ними та ускладнити процеси прийняття спільних рішень. 2. Менша ефективність вирішення глобальних проблем: умови сучасного світу вимагають глобального підходу до багатьох проблем, і недостатнє об'єднання національних держав може ускладнити вирішення таких проблем, як зміна клімату чи міграція. 3. Підвищення ризику націоналізму та

етнічних конфліктів: підкреслення національних ідентичностей може призвести до зростання націоналістичних та етнічних конфліктів, що загрожує мирному співіснуванню у Європі [3; 4].

Обидва підходи мають свої переваги та недоліки, але на мою думку ні перший, ні другий не підходять у сучасному світі. "Європоа регіонів" та "Європоа націй" поступаються ідеї "Федерація Європи" Створення Сполучених Штатів Європи, або федерації Європи, може виявитися більш вигідним. Це дозволить Європі виступати як один з найвпливовіших гравців на світовій арені, конкуруючи з США та Китаєм. У федеральній системі країни-члени зберігають свою автономію, проте спільно приймають рішення на рівні федерального уряду. Це дозволяє ефективніше вирішувати загальноєвропейські питання, уникнути бюрократичних перешкод та забезпечити рівність прав для всіх громадян Європейського Союзу. Федерація Європи не вимагає від країн-членів відмовлятися від своєї культурної чи мовної ідентичності. Тобто це може бути найкращим підходом ніж два інших [5].

Список використаної літератури

4. Майбутнє Європейського Союзу: погляд Емманюеля Макрона. URL: <https://civildiplomat.com/publications/majbutnye-yevropejskogo-soyuzu-poglyad-emmanuelya-makrona>
5. «Європа регіонів» замінить Євросоюзу? URL: <https://www.radiosvoboda.org/a/25387044.html>
6. Європа-нація: поворот до пан'європеїзму. URL: <https://plomin.club/europe-nation/>
7. Європа націй чи Європа-нація?. URL: <https://tyzhden.ua/ievropa-natsij-chy-ievropa-natsiia/>
8. Європейська Федерація: Левіафан піднімає голову. URL: <https://voxukraine.org/yevropejska-federatsiya-leviafan-pidnimaye-golovu>

Чому зростає популярність право-радикальних та популістських партій і рухів? Це об'єктивний процес чи це наслідок прорахунків інших партій? Як можна цьому протидіяти?

Останнім часом все більш актуальною і помітною «проблемою» стало популярність право-радикальних та популістських рухів і це питання не має кордонів, ні географічних, ні культурних. Зазвичай такі напрями діють певними періодами та в залежності від ситуації у певній країні чи групі країн вони можуть бути менш виражені, чи навпаки швидко набирати оберти. Підтримка таких рухів прослідковується через наслідки економічної кризи, військові дії, та інші зміни, які мають певний вплив на життя громадян країн.

До причин зростання цих право-радикальних та популістських рухів можна віднести:

1. Економічно-соціальний фактор. Один з найбільш поширених проявів такого популізму у Європі за останні роки. У наслідок потреби дешевої робочої сили та ще напливу великої кількості мігрантів, не тільки з причин працевлаштування, а також бойових дій. Країни Європи зазнали культурні конфлікти. Тому що, більшість мігрантів повільно адаптуються, не мають бажання у вивченні культури чи навіть мови країни у яку приїхали, зневажають традиції та протистоять правилам. Це питання торкнулося таких країн, як Німеччина, Польща, Чехія, Іспанія, якщо брати не тільки країни Європи, то це – США та Канада. В вищезазначених країнах почали проводитися заходи політичного характеру, що набували саме право-радикальних поглядів, щодо обмеження прав цих мігрантів, з метою захисту своїх цінностей та традицій.

2. Політичні фактори. Події, що відбулися після 2014 р. в Україні, відокремило країни Європи на дві групи, ті хто підтримав та ті, які виступили проти, підтримавши політику росії. Слідом за цим йде пандемія, яка спричинила або підсилила кризу у багатьох країнах. Прикладом є Італія, яка у 2020 році запустила партію «Italexit», їх головною метою було вихід Італії зі складу ЄС. «Я кажу «Ні» цій Європі, і я починаю заново з Італії, тому що я хочу почати з суверенітету держави, яка має всі карти, необхідна для гри на всіх ринках», - сказав голова партії Парагоне. [2]

Це об'єктивний процес чи прорахунок інших партій? Однієї універсальної відповіді немає, тому що, якщо розглядати питання більш детально з усіх сторін, то одразу стає зрозуміло, що причини є різні, та є пряма залежність від конкретної ситуації.

До об'єктивних факторів, що спричинили ці рухи, можна віднести:

- Зміни в суспільних цінностях та їх важливість, культурних переконаннях можуть підштовхувати громадян країни до право-радикальних партій, які націлені на консервативні цінності.

- Глобальні кризи, такі як міграційні кризи або економічні спади, можуть підігрівати страхи та обурення серед населення, ставлячи під загрозу стабільність суспільства.

До прорахунків інших партій слід віднести:

- Неспроможність втримати довіру традиційним партіям, напроти право-радикальні партії, які спрощують проблеми та ніби то ставить себе на одному рівні з населення, показуючи розуміння питань та підтримуючи соціальні інтереси.

Протидія для цих право-радикальних та популістських партій та рухів повинна набувати стратегічного характеру. Одною з таких стратегій може бути зворотній зв'язок у відповідь від традиційних партій: «Голосування за крайню праву партію стало соціально, морально та етично неприйнятним», -цей вихід було запропоновано Антоном Пелінка [3].

Подібно до цього рішення, може бути повна заборона на офіційному рівні подібних партій, але це також не може дати гарантій для повного призупинення цих рухів. Та хоча б буде контролюватись на законодавчому рівні, що підсилить довіру до традиційних партій.

Ці стратегії мають і протилежний напрямок, бо відсвітлюють ці рухи, хоч з поганих сторін, але все ж таки популяризують. Натомість, вирішення цієї проблеми є досить складним стратегічним кроком, яке потребує не відповіді на протест, а саме рішення питань, які непокоять населення, забезпечення та регулювання економічної, політичної та соціальної стабільності [1].

Список використаної літератури

1. Adamson, G. (2019) Why do right-wing populist parties prosper? Twenty-one suggestions to the anti-racist - society, SpringerLink. Available at: <https://link.springer.com/article/10.1007/s12115-018-00323-8> (Accessed: 19 February 2024).

2. Follain, J. (2020) *Populist senator founds 'Italexit' Party to quit EU, Ditch Euro*, *Bloomberg.com*. Available at: <https://www.bloomberg.com/news/articles/2020-07-23/populist-senator-founds-italexit-party-to-quit-eu-ditch-euro> (Accessed: 19 February 2024).

3. Пелінка А. (2013). Правий популізм: Концепція та типологія. У Ruth Wodak, Brigitte Mral і Majid KhosraviNik, Правий популізм у Європі – політика та дискурс (стор. 3–22). Лондон: Блумсбері.

Охарактеризуйте епоху Середньовіччя в Європі. Чи коректно називати її періодом занепаду?

Огляд на цю епоху Середньовіччя дає можливість в розкритті ключових факторів, що сприяли на формування сучасного суспільства в Європі, від соціальних до культурних та економічних сфер. Найголовнішим та актуальним є питання «чи була це епоха занепадом?», адже Середньовіччя – це не тільки про втрати, війни, а й ще про значущі зміни та нові парадигми у суспільстві.

Епоха Середньовіччя має поділ на три періоди, які не мають чітких параметрів, це періоди раннього, високого та пізнього середньовіччя.

Раннє Середньовіччя. Цей період отримав назву «темні віки» та зараз це сприймається, не як характеристика, а як ярлик, оскільки це судження заважає справжньому розумінню того, що відбувалось насправді.

Початком стало «падіння Риму» й приблизно до XI ст. Цей час відзначається швидким поширенням ісламу в Північній Африці та Іспанії. А в більшості країн Європи провідним було християнство, в свою чергу папство перетворилося на політичне утворення.

Високе Середньовіччя. Мабуть найкраще висвітлю цю епоху. Приблизні його межі припадають з XI ст., по 1300 роки чи навіть пізніше. За цей, відносно невеликий проміжок часу відбуваються багато визначних подій, до них ввійшли: завоювання Сицилії та Британії, хрестові походи, підписання Великої хартії вольностей. Щодо релігій, християнство заволоділо всю Європу, а папство, вже як політичний напрям, відстоював себе у боротьбі з урядами та союзами з іншими.

Середньовічна культура бере початок саме з цього періоду, який також позначають, як «розквітом» культурного суспільства, зокрема створення університетів в Парижі, Оксфорді, появою відомих філософів Петра Абеляра ті Фоми Аквінського. Найвеличніші собори Європи були побудовані саме в період розквіту, а будівництво замків набирало не аби які оберти.

У політиці на той час правив феодалізм, який закарбувався в Британії та був розповсюджений у деяких частинках Європи. Населення зростало, торгівля процвітала, як основна, так і предметами розкоші. Європа перебувала в економічно-суспільному розквіті.

Пізнє Середньовіччя. Після періоду розквіту йде період спаду, це припало на початок 1300 років. Кінець цьому коливається між 1500 та 1650 роками. Подіями XIV ст., можна назвати: Столітню війну, Чорна смерть, Італійське Відродження та Селянське повстання. XV ст., відзначилось осудженням та спаленням на вогнищі Жанни д'Арк, падінням Константинополя, подорожжю

Колумба до Нового світу. XVI-XVII ст., період Реформації та Шекспіра, відбулась Велика лондонська пожежа та Тридцятилітня війна.

Наслідками цих подій був голод та хвороби. Чорна смерть, яка знищила левову частку Європи і вказала на закінчення процвітання. Знизився статус церкви, який був вшанований населенням, коли священники відмовились служити, бо помирали від чуми, в той час вона мала прибутки з цього.

Скорочення населення призвело до економічних та політичних змін, які вже не могли повернутися в первинний вигляд та вже не свідчили про стабільність. У кінці кінців це було спонукання до переходу у епоху Нового часу.

Розквіт чи занепад?

«Люди мають право жити, як хочуть, ми вже не в Середньовіччі», - висловився Жан Ассельборне, політичний діяч Люксембургу.

Й до нині багато людей бачать лиш одну сторону цих подій та впевнені, що це єдине й правильне твердження.

«Цей період, який викликає насильство та варварство, коли люди були бридкими й не купались», - каже Майкл Барбезарт, та одразу відповідає запереченням: «Я мушу критикувати всі ці речі – усі ці речі не зовсім правдиві».

Чому так сталося? Бо завжди Середньовіччя та «темні віки» були синонімами настільки, що глибоко викорінилося у європейській культурі та й у всьому світі. Насправді, «темні віки» були, цей був тривалий та нелегкий період історії, який залежав від багатьох змін в політиці, релігії та ідеологій ще тієї Європи. У той же час, це було епохою винахідливості, мистецтва, архітектури, літератури, культури, науки та торгівлі.

Переосмислення темних віків було з французькою революцією, з якої почалась індустріалізація світу. Європейці почали сприймати цей період, вже як становлення їх ідентичності та політичного світогляду. Деякі бачили цей період розквітом культури та мистецтва, інші релігії.

Почали утворюватися торгівельні зв'язки між країнами, тому на монетах того часу можна було помітити написи різними мовами. Освіта також не відставала, передача текстів, які потім перекладались та вивчались, література не «загубилась», а набула нового сенсу під призмою християнства, відкриття університетів. Час інноваційних рішень у будівництві соборів, які розповідають історію за допомогою вітражів та які витримали випробування часом. Все це стало рушійною силою під час створенню нової імперії.

Отже, напевно темні часи не були занадто темними. Це період великих труднощів і втрат, але загалом й значущих змін та досягнень.

Список використаної літератури

1. ABC News (2023) What were the Middle Ages really like and are they still relevant today?, ABC News. Available at: <https://amp.abc.net.au/article/103206886> (Accessed: 11 March 2024).
2. Eduardo Baura García Doctor en Humanidades. Profesor de Historia Contemporánea y Educación (2024) Why the middle ages have such a bad reputation, The Conversation. Available at: <https://theconversation.com/why-the-middle-ages-have-such-a-bad-reputation-191714> (Accessed: 11 March 2024).
3. Snell, M. (2017) When were the Middle Ages?, ThoughtCo. Available at: <https://www.thoughtco.com/defining-the-middle-ages-introduction-1788882> (Accessed: 11 March 2024).
4. Snell, M. (2021) Defining the middle ages, ThoughtCo. Available at: <https://www.thoughtco.com/defining-the-middle-ages-part-6-1788883> (Accessed: 11 March 2024).

Дослідіть в чому принципова різниця між поняттями глобалізація, реглобалізація та фрагментація як засобів глобального управління

Питання про те, як найкраще керувати глобальними процесами, є одним з найактуальніших в сучасному світі. Тому для цього роздивляються в чомусь схожі, а в іншому зовсім паралелі методики впливу на глобальне управління світом.

Глобалізація – це термін, яким зазвичай описують зростаючу взаємозалежність економік світу, їх культур та їх населення. Причини такого зв'язку є транскордонна торгівля послугами та товарами, до цього також відносять торгівлю технологіями, інвестиціями та інформацією. З'явився цей термін після холодної війни на початку 1990х років, не дивлячись на те, що й до цього країни будували різні економічні зв'язки, щоб забезпечувати обіг та переміщення торгівельних ринків [3].

«...зростаюча взаємозалежність світових економік у результаті зростаючого масштабу перехресних прикордонна торгівля товарами та послугами, потік міжнародного капіталу та широке та швидке поширення технологій. Це відображає постійне розширення та взаємну інтеграцію ринкових кордонів ... і швидке зростання значення інформації у всіх видах виробничої діяльності, а ринок є двома основними рушійними силами економічної глобалізації» - так описують значення глобалізації з економічно-політичної точки зору за даними Комітету з питань політики розвитку [1].

Переваги глобалізації, як системи управління. В цілому глобалізація, це не тільки про розвиток економічного чи фінансового явища, воно також

охоплює ще багато різних сфер в яких є важливою складовою розвитку, наприклад:

- Розвиток транснаціональних корпорацій та НУО;
- Розвиток фінансової системи з міжнародними валютними та фінансовими біржами. Фондовий ринок – глобальне явище, від якого залежить усі світові ринки, і якщо в одній країні йде зростання, відповідно це проявиться позитивно й на інші ринки, або навпаки, падіння на одному фондовому ринку вплине з негативної сторони на інші ринки;

- Зв'язок між культурами країн, коли країни приймають світогляд, традиції інших націй;

- Глобалізація спричиняє розвиток багатьох міжнародних організацій, які будуються за схожими принципами, це ООН та ВООЗ та інші. Дії цих організацій виходять за межі однієї держави, що переноситься вже на глобальний рівень;

- Розвиток технологій у світі, за допомогою взаємозв'язків між людьми.

Недоліки глобалізації:

- Культурна втрата індивідуальності, цей взаємообмін культурами призводить ще й негативні наслідки для культурних особливостей країн, оскільки вони просто розвіюються та відходять на другий план.

- З економічної точки зору, глобалізація негативно впливає своєю неоднорідністю та нестабільністю доходів, багатства, торгівлею. Деяким це явище приносить вигоду і в той же час всім іншим – невдачу [3].

Реглобалізація – це процес, який є реакцією на глобалізацію, що характеризується посиленням акценту на національному суверенітеті, локальній ідентичності та автономії.

Так, як глобалізація вивела на інший, більш високий, рівень багато людей, але й призвела до того, найбільш бідні країни, не маючи достатнього ресурсного та технологічного потенціалу, не змогли повноцінно інтегруватися в глобальні економічні потоки, що призвело до їх відставання. Тобто, найбільш бідні країни так і залишились найбільш бідними. Вони нічого не виграли від глобалізації. Тому, як раз реглобалізація прийшла на зміну глобалізації і на її шляху постає вирішення питань та врівноваження «балансу» рівнів між країнами. Та при цьому не розірвати ті самі зв'язки глобалізації та міжкультурних зав'язків, які призвели до розвитку.

Наприклад, перевагою реглобалізації є те, що країни не втратять своїх національних особливостей та тієї самої індивідуальності, а будуть розвиватися окремо, як країна у якій є можливість взаємообміну з іншою країною.

Реглобалізація є шансом для поштовху, який допоможе усунути нерівність, що виникла у ході розвитку глобалізації та обміну технологій, традицій і всього іншого.

Фрагментація – це система управління, яка також прийшла після наслідків глобалізації. Це певний поділ цілого на не пов'язані між собою частини, іншими словами, це відокремлення країн один від одної для їх безпеки на всіх економічних та політичних рівнях.

Перевага фрагментації є у тому, політичні та економічні спектри розширюються, а це призводить розширення виборців, тобто більше питань – більше організацій, які їх вирішують. Тобто це явище висвітлює більше варіантів, дає з чого вибрати.

Фрагментація має значний вплив на глобальне управління, роблячи координацію та співпрацю на міжнародному рівні більш складними. Це може призвести до низки негативних наслідків, таких як:

- Зменшення та уповільнення розвитку держав світу;
- Ускладнення процесу вирішення міжкультурних питань, щодо спільних проблем;
- Зменшення впливу глобальних організацій, як ООН;
- Зростання шансу до відкриття нових конфліктів між країнами [2].

Отже, дослідивши ці три поняття: глобалізація, реглобалізація та фрагментація, можемо спостерігати певний ланцюг розвитку. Спочатку була глобалізація, де керувались основною ідеєю, що все спільне і треба укріплювати взаємозв'язки, що дало поштовх до розвитку. Та не дивлячись на це, цю систему треба вдосконалювати та адаптувати, тому виникло явище реглобалізації, яке вимагало часткового відокремлення, для збереження особливостей держав світу. І у відповідь на це прийшла епоха фрагментації, яка є паралельною до глобалізації, та десь має спільну думку з реглобалізацією. Де головною ідеєю є відокремлення. В цьому і полягає їх головна відмінність.

А щодо питання, який спосіб є більш правильним для глобального управління, то важливо розуміти плюси та мінуси кожного з трьох підходів та використовувати їх у поєднанні, щоб максимально ефективно вирішувати проблеми та зберігати баланс.

Список використаної літератури

1. Economic globalization: Trends, risks and risk prevention Available at:https://www.un.org/en/development/desa/policy/cdp/cdp_background_papers/bp2000_1.pdf (Accessed: 17 April 2024).

2. The new anarchy: Globalisation and fragmentation in world politics at: <https://www.proquest.com/scholarly-journals/anarchy-globalization-local-global-intended/docview/1755759077/se-2> (Accessed: 17 April 2024).

3. What is globalization? examples, definition, benefits and effects (2024) youmatter. Available at: <https://youmatter.world/en/definitions/definitions-globalization-definition-benefits-effects-examples/> (Accessed: 17 April 2024).

Якщо росія постійно порушує принципи функціонування ОБСЄ та не виконує її рішення, то чому ця організація не позбавиться від такого члена? Які потенційні виграші та програші для ОБСЄ без росії?

Війна Росії проти України стала серйозним викликом для існуючої системи європейської безпеки, піднявши питання про майбутнє таких інституцій, як Організація з безпеки та співробітництва в Європі (ОБСЄ). Ця організація, створена в 1975 році під час Холодної війни, мала на меті сприяти миру, безпеці та співробітництву між країнами Європи, а також Північної Америки та Центральної Азії [1].

Однак, з початком російської агресії в 2014 році, ОБСЄ опинилася під значним тиском. Росія неодноразово порушувала принципи та норми ОБСЄ, зокрема, окупувавши Крим та розпочавши війну на сході України.

Враховуючи ці фактори, виникає низка питань:

- Які можливі сценарії розвитку системи європейської безпеки в найближчі роки?

- Яка роль ОБСЄ в цих сценаріях?
- Чи може ОБСЄ ефективно функціонувати без Росії?
- Які потенційні виграші та втрати для ОБСЄ без Росії?

Сценарії розвитку системи європейської безпеки

Існує декілька можливих сценаріїв розвитку системи європейської безпеки в найближчі роки:

- Статус-кво: Цей сценарій передбачає, що існуючі тенденції збережуться, з Росією, що продовжує кидати виклик міжнародному порядку, а ОБСЄ стає менш ефективною [2].

- Ескалація: Цей сценарій передбачає подальше погіршення відносин між Росією та Заходом, що може призвести до більш серйозних конфліктів.

- Зміна режиму в Росії: Цей сценарій передбачає прихід до влади в Росії нового керівництва, яке готове до співпраці з Заходом та дотримання норм міжнародного права.

- Нова архітектура європейської безпеки: Цей сценарій передбачає створення нової системи європейської безпеки, яка буде більш стійкою до викликів XXI століття [2].

Роль ОБСЄ в цих сценаріях

Роль ОБСЄ в цих сценаріях буде залежати від того, який з них зрештою здійсниться.

- Статус-кво: В цьому сценарії роль ОБСЄ буде й далі обмеженою, оскільки організація буде нездатна вирішувати ключові проблеми безпеки в Європі.

- Ескалація: В цьому сценарії ОБСЄ може відігравати роль посередника в конфліктах, але її можливості будуть серйозно обмежені.

- Зміна режиму в Росії: В цьому сценарії ОБСЄ може відігравати важливу роль у сприянні демократичним реформам в Росії та її інтеграції в європейську систему безпеки.

- Нова архітектура європейської безпеки: В цьому сценарії ОБСЄ може бути реформована або замінена новою організацією, яка буде краще відповідати потребам ХХІ століття [3].

Чи може ОБСЄ ефективно функціонувати без Росії?

Це складне питання, на яке немає простої відповіді. З одного боку, Росія є одним із найважливіших членів ОБСЄ і її відсутність негативно вплине на організацію. З іншого боку, присутність Росії в ОБСЄ останніми роками була деструктивною, і її вихід може створити можливості для реформування та оновлення організації [2].

Потенційні вигоди та втрати для ОБСЄ без Росії

Вигоди:

- Збільшення можливості прийняття рішень без консенсусу, що може призвести до більш швидких та рішучих дій.

- Зменшення впливу авторитарних режимів на роботу організації.

- Підвищення легітимності ОБСЄ.

Втрати :

- Втрата важливого каналу зв'язку з Росією.

- Зменшення можливостей спостереження за ситуацією з безпекою в Росії.

- Потенційне ослаблення ОБСЄ як форуму для діалогу між Сходом і Заходом.

Наскільки вірогідний вихід Росії з ОБСЄ?

Наразі вихід Росії з ОБСЄ вважається малоімовірним. Хоча Росія неодноразово погрозувала вийти з організації, вона, ймовірно, залишиться членом ОБСЄ, щоб використовувати її як платформу для просування своїх інтересів та підживлення єдності Заходу [1].

Альтернативи ОБСЄ

Якщо ОБСЄ виявиться неефективною, є кілька альтернатив:

- Зміцнення НАТО: НАТО може взяти на себе більш активну роль у забезпеченні безпеки в Європі.

- Європейська безпека та оборона: Європейський Союз може розвинути власні можливості безпеки та оборони.
- Регіональні угоди про безпеку: Країни можуть створювати регіональні угоди про безпеку для вирішення конкретних проблем.

Висновок:

Майбутнє системи європейської безпеки та роль ОБСЄ в ній залишаються невизначеними. Багато залежить від розвитку російської агресії та реакції Заходу. Якщо Росія продовжить порушувати принципи ОБСЄ, організація може зіткнутися з серйозними проблемами. Однак ОБСЄ також має можливості для реформування та оновлення, особливо якщо Росія вийде з її складу [1].

На завершення, варто зазначити, що ОБСЄ залишається важливою організацією, яка відіграє певну роль у підтримці безпеки та співробітництва в Європі. Наскільки ефективною вона буде в майбутньому, залежить від здатності організації пристосуватися до нових викликів та подолати проблеми, пов'язані з діями Росії.

Список використаної літератури

1. ОБСЄ офіційний сайт [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <https://www.osce.org/ru>
2. Росія і ОБСЄ ВВС [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <https://www.bbc.com/ukrainian/features-63044469>
3. Майбутнє європейської безпеки Carnegie Endowment for International Peace [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <https://carnegieendowment.org/publications/future-european-security>

Чи можна вважати Казахстан дружньою до ЄС країною? Обґрунтуйте свою думку

Останнім часом зв'язки між Казахстаном та ЄС ще більше зміцнилися. Казахстан активно бере участь у ініціативах ЄС, таких як Зелений курс та Цифрова стратегія. ЄС також розширює свою підтримку реформ в Казахстані, спрямованих на демократизацію та зміцнення верховенства права.

Стосунки ЄС та Казахстану

Казахстан має стратегічне значення для Європейського Союзу завдяки своїм багатим природним ресурсам, геополітичному розташуванню та потенціалу для економічного розвитку. ЄС та Казахстан співпрацюють у різних сферах, включаючи:

- Енергетика: Казахстан є важливим постачальником енергоресурсів для Європи, а ЄС інвестує в розвиток енергетичної інфраструктури Казахстану.
- Торгівля та інвестиції: ЄС та Казахстан мають значний товарообмін, а Європейські компанії активно інвестують в економіку Казахстану.
- Транспорт та логістика: ЄС та Казахстан співпрацюють у розвитку транспортних коридорів, що полегшує торгівлю та пересування людей.
- Культура та освіта: ЄС та Казахстан реалізують програми співпраці в сфері культури та освіти, що сприяє взаєморозумінню та зміцненню зв'язків між людьми.
- Безпека та оборона: ЄС та Казахстан співпрацюють у сфері безпеки та оборони, проводячи спільні навчання та обмінюючись інформацією. [3]

Чи можна вважати Казахстан дружньою до ЄС країною?

На основі аналізу міжнародної діяльності політичних еліт Європи та їхніх стосунків з Казахстаном можна зробити висновок, що Казахстан є дружньою до ЄС країною.

Аргументи на користь цього твердження:

- Казахстан активно співпрацює з ЄС у різних сферах, що свідчить про спільні інтереси та прагнення до взаємовигідного партнерства.
- Казахстан поділяє цінності ЄС, такі як демократія, права людини та верховенство права.
- Казахстан робить значний внесок у забезпечення енергетичної безпеки Європи.

• Казахстан є важливим партнером ЄС у Центрі [2]

Інші фактори, що впливають на відносини ЄС-Казахстан

- Багатовекторна політика Казахстану: Казахстан прагне підтримувати добрі стосунки не тільки з ЄС, але й з іншими геополітичними гравцями, такими як Росія та Китай. Ця багатовекторність може іноді ускладнювати відносини з ЄС.
- Питання демократії та прав людини: Хоча Казахстан офіційно поділяє цінності ЄС, у країні зберігаються проблеми з демократією та правами людини. ЄС неодноразово висловлював занепокоєння цими питаннями.

• Екологічні проблеми Казахстану: Казахстан має серйозні екологічні проблеми, такі як наслідки ядерних випробувань та Аральська катастрофа. ЄС може надати допомогу Казахстану у вирішенні цих проблем, що зміцнить партнерство.[3]

Відносини між Європейським Союзом та Казахстаном є конструктивними та спрямовані на взаємовигідне партнерство. Співпраця відбувається у різних сферах, що свідчить про спільні інтереси обох сторін. Казахстан можна вважати

дружньою до ЄС країною, але для зміцнення партнерства необхідно вирішувати такі питання, як багатовекторність казахської політики, дотримання демократичних принципів та подолання екологічних проблем.[3]

Список використаної літератури

1. Офіційний сайт Європейського Союзу [Електронний ресурс]. - Режим доступу: https://european-union.europa.eu/index_en
2. Міністерство закордонних справ Республіки Казахстан [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <https://www.gov.kz/memleket/entities/mfa?lang=en>
3. Європейська рада з міжнародних відносин [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <https://ecfr.eu/>

Енергетична криза в Європі: реформування енергоринку. Як вирішити питання ефективності та конкурентоспроможності енергетичного сектору в умовах кризи?

Енергетична криза, що охопила Європу в 2021 році, стала серйозним викликом для економіки та добробуту мільйонів людей. Різке зростання цін на енергоносії, спричинене низкою факторів, змусило уряди країн вживати термінових заходів для подолання кризи та забезпечення енергетичної безпеки.

В цій ситуації реформування енергоринку стало не лише бажаним, але й вкрай необхідним кроком. Вирішення питання ефективності та конкурентоспроможності енергетичного сектору в умовах кризи потребує комплексного підходу, який охоплює як короткострокові, так і довгострокові заходи [1].

Короткий аналіз поточної ситуації

Енергетична криза в Європі 2021 року має глибокі корені, які сягають часів глобальної фінансової кризи 2008 року. Саме тоді почалося значне скорочення інвестицій в енергетичну інфраструктуру, що призвело до дефіциту потужностей та залежності від імпорту енергоносіїв.

Ситуацію загострила пандемія COVID-19, яка спричинила падіння попиту на енергоносії та різке зниження цін. Це призвело до скорочення видобутку та зупинки деяких нафтогазових проєктів [2].

Війна в Україні стала ще одним каталізатором енергетичної кризи. Введення санкцій проти Росії, одного з ключових постачальників енергоносіїв до Європи, призвело до різкого зростання цін на газ та нафту.

В результаті цих факторів ціни на електроенергію в Європі сягнули рекордних значень. Це негативно вплинуло на діяльність багатьох підприємств, призвело до зростання інфляції та зниження рівня життя населення [2].

Виклики та можливості

Реформування енергоринку в Європі має вирішити низку ключових проблем:

- **Зменшення залежності від імпорту енергоносіїв:** Це потребує розвитку власних джерел енергії, таких як відновлювані джерела енергії (ВДЕ) та атомна енергетика.
- **Підвищення енергоефективності:** Це потребує модернізації енергетичної інфраструктури та впровадження енергозберігаючих технологій.
- **Збільшення конкурентоспроможності енергетичного ринку:** Це потребує створення прозорих та конкурентних умов для ведення бізнесу, а також демонополізації енергетичного сектору.
- **Захист довкілля:** Це потребує скорочення викидів парникових газів та переходу до чистої енергетики.

Водночас, енергетична криза відкриває й нові можливості для розвитку енергетичного сектору:

- **Стимулювання розвитку ВДЕ:** Зростання цін на викопне паливо робить ВДЕ більш економічно вигідними.
- **Впровадження інновацій:** Криза може стимулювати розробку нових енергетичних технологій та рішень.
- **Зміцнення енергетичної безпеки:** Зменшення залежності від імпорту енергоносіїв робить країни більш стійкими до зовнішніх шоків.

Рекомендації щодо реформування енергоринку

Для вирішення питання ефективності та конкурентоспроможності енергетичного сектору в умовах кризи рекомендується вжити таких заходів:

- **Збільшення інвестицій в енергетичну інфраструктуру:** Це потребує державної підтримки та залучення приватних інвестицій.
- **Стимулювання розвитку ВДЕ:** Це потребує запровадження пільгових умов для виробників та споживачів ВДЕ, а також розвитку систем зберігання енергії.
- **Підвищення енергоефективності:** Це потребує модернізації житлового фонду та промислових підприємств, а також запровадження державних програм з підтримки енергоефективності.
- **Спрощення процедур отримання дозволів на будівництво нових енергетичних потужностей:** Це дозволить швидше реагувати на зміни попиту та пропозиції на енергоринку.

- **Диверсифікація джерел постачання енергоносіїв:** Це дозволить знизити залежність від окремих країн-постачальників.
- **Впровадження механізмів накопичення та зберігання енергії:** Це дозволить використовувати надлишок енергії, виробленої з ВДЕ, в періоди дефіциту.
- **Підтримка вразливих верств населення:** Це потребує державних програм соціальної допомоги для компенсації зростання цін на енергоносії.
- **Міжнародне співробітництво:** Країнам Європи необхідно тісно співпрацювати для спільної реалізації проєктів у сфері енергетики, таких як будівництво нових газопроводів та ліній електропередач [3].

Енергетична криза в Європі стала серйозним викликом, але водночас і каталізатором для реформ. Реформування енергоринку потребує комплексного підходу, який поєднує короткострокові заходи для подолання кризи з довгостроковою стратегією розвитку чистого, ефективного та конкурентоспроможного енергетичного сектору.

Впровадження запропонованих рекомендацій дозволить Європі подолати енергетичну кризу, зміцнити свою енергетичну безпеку та перейти до чистої енергетики. Це сприятиме сталому економічному розвитку регіону та збереженню довкілля для майбутніх поколінь.

Список використаної літератури

1. Європейська Комісія - офіційний сайт Європейської Комісії, розділ "Енергетика" [Електронний ресурс]. - Режим доступу: https://commission.europa.eu/index_en
2. Міжнародне агентство з енергетики - офіційний сайт Міжнародного агентства з енергетики [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <https://www.iea.org/>
3. Огляд світового ринку нафти - щорічний огляд світового ринку нафти від компанії BP [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <https://www.bp.com/en/global/corporate/energy-economics.html>